சிவமயம்

தமிழ்த் தெய்வந் துணை

தொல்காப்பியப்

பொருளதிகார

முதற்பாகம்

(நச்சினார்க்கினியம்)

10104

இது

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதிப் பதிப்பாசிரியர் திரு. S. வையாபுரிப் பிள்ளை, B. A., B. L. அவர்களால்

ஓலைப் பிரதியைக்கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு,

மன்னார்குடி இயற்றமிழாசிரியர்

திரு. ம. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களது

அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடனும் திருத்தங்களுடனும்

திரிசிரபுரம்

S. கனகசபாபதி பிள்ளை அவர்களால்

சென்னை இராயப்பேட்டை

சாது அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பவ ஆண்டு ஐப்பசித்திங்கள்
1934

ரு

உள்ளுறை

பக்கம்

உ

சிவமயம்

செவ்வேள் துணை

பதிப்பாளர் முன்னுரை

" ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனடி
பல்காற் பரவுது மெழுத்தொடு
சொல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே."

என்றும் இயற்கை நன்றுமிழ் தமிழே
மொழியெனும் பெயரான் வழிவழி வளர்ந்து
பண்பட் டெழுந்து மண்படர் நாளில்
எழுத்துஞ் சொல்லும் வழுத்தும் வாழ்வியல்
துன்றும் பொருளும் ஒன்றொரு நூலாம்
பல்காப் பியமீன் தொல்காப் பியஞ்செய
ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியக்குடித்
தோன்றிய புலவன் சான்ற
தொல்காப் பியனடி தொழுகுவம் யாமே.

அமிழ்தினுமினிய நம் தெய்வச் செந்தமிழ் மொழிக்கு ஒப்புயர்வற்றதும் உலகிலுள்ள பிறமொழிகளுக் கெல்லாம் வாயாத் தனிச் சிறப்புள்ள பேரிலக்கணமாயுமுள்ளது ஒல் காப் பெருமைத் தொல்காப்பியமே. இத்துணை உயர்வுள்ள நூலின் பொருளதிகாரப் பகுதியை இற்றைக்கு ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் (1885) யாழ்ப்பாணம் ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்

பிள்ளையவர்கள் பெரிதும் முயன்று பல தேசப் பிரதிரூபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து முதன்

vi

முதலில் அச்சிட்டுத் தமிழ்நாட்டுக்கு உபகரித்தார்கள்.

இந்நன் முயற்சியில் இவர்கள் ஈடுபட்டபோழ்து

' நலம
தொன் றடைதற் குறுமிடை யூறு நாதனே பலவுள வன்றே '

என்றபடி இவர்கட்கு நேர்ந்த இடர்கள்* பலப்பல. இவை

ஒன்றுக்குஞ் சோர்வடையாமல் எடுத்த காரியத்தைத் திரு

வருட்டுணையானே முற்றுவித்த அருந்தமிழ்ப் பைங்கூழ்

செழிக்கத் தோன்றிய செழுந்தமிழ்க் கொண்டல் திரு.

தாமோதரம் பிள்ளையவர்கட்குத் தமிழுலகம் எழுமையும்

மறவா நன்றி செலுத்தப் பெரிதுங்

கடமைப்பட்டுள்ளது

என்பது ஒருதலை. முப்பத்தொரு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்

(1916) திவான்பகதூர் ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்

பொருளதிகாரப் பகுதியை இரண்டாவது பதிப்பாக அச்

சிட்டு வெளியிட்டார்கள். இது மாணவர்கட்கும் பண்டிதர்

கட்கும் அரிதிற் கிடைக்கக்கூடியதா யிருத்தல் பற்றி என்

கெழுதகை நண்பரும் திருவையாறு அரசர் கல்லூரித் தலை

மைத் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய திரு. R. வேங்கடாசலம்

---

*இந்நூலைப் பரிசோதித்து அச்சிட முயன்றபின் தமிழ் நாடு

களில் ஆங்காங்குத் தேடிப் பல பிரதிகள் சம்பாதிப்பது பெரும் பிர யாசையும் நெடுங்கால

வேலையுமாயிற்று........................பிரதி

கிடைப்பதே மிக அருமையாகவுங் கிடைப்பினுங்

குறைப்பிரதிகளாக வும் அவைதாமும் ஒரோவொருவரிக்குப்

பலவழுவாக ஆயிரக்கணக்கான வழுஉடையனவாகவும் இருக்க், அடியேன் அவ்வழுத்தொகை யைக் குறைத்து நூற்றுக்கணக்காக்கி விட்டதா என்மேற் குறையா யிற்று ....'விடியல் வெங்கதிரகாயும் வெயமலகறை' என்னும் வாக்கியத்தையும் ஓர் பரிபாடற் செய்யுளையுஞ் சரியாய்ப் பார்த்துணர் தற்கு எத்தனை பெயரிடங்கொண்டு திரிந்தேன் ? எத்தனை வித்து வான்களுக்குக் கடிதம் எழுதிக் கைசலித்தேன்.........(சி. வை. தா. பதிப்புரை).

VII

பிள்ளையவர்கள் அடியேனைத் தூண்டி, இச்சமயம் ஒருசுத்தப் பதிப்பு வெளிவரவேண்டிய ஆவசியகத்தை எடுத்து நன்கு புகட்டினார்கள். இம்மட்டோடு நில்லாமல், பொருளதிகாரத் தோடு ஏனைய பழந்தமிழ் நூல்களை ஒத்து நோக்கிக் கற்ப தற்கு (Comparative study)த்தகுந்த ஆராய்ச்சிக் குறிப் புக்களைச் சேர்ப்பதிலும் பிறநுட்பங்களை விளக்குவதிலும் வல்லுநரான மன்னார்குடி இயற்றமிழாசிரியர் திரு. ம. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்களை உதவி புரியமாறுஞ்

செய்தனர். இவ்விருபெரியாருக்கும் எளியேனது உழுவலன்பு பாராட்டுங் கடப்பாடு பெரிதுமுடையது.

இந்நூல் அச்சுவாகன மேறுவதற்குமுன் தமக்குள்ள பலவேலைகட்கிடையே தமிழ் நலங்கருதி, கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதியைக்கொண்டு மூலத்தையும் உரையையும் செப்பஞ் செய்து கொடுத்துதவிய சென்னைப்பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதிப் பதிப்பாசிரியர் திரு. S. வையாபுரிப்பிள்ளை B. A., B. L. அவர்கட்கு அடியேனது மனமார்ந்த நன்றி என்ஞான்றும் உரியதாகுக. அச்சுத்தாள்களைப் பரிசோதித்துதவிய நண்பர் கட்கும் இப்பதிப்பைச் செம்மையாகவும் திருத்தமாகவும் விரைவாகவும் அச்சிட்டுப் பண்படுத்தி உதவிபுரிந்த சாதுஅச்சுக்கூடத்தாருக்கும் நெஞ்சுகந்த நன்றி செலுத்துகின்றேன்.

இப்பதிப்பில், முந்தியபதிப்புக்களில் விளங்காமலிருந்த சிலமேற்கோள்கள் திருத்தமாகக் கிடைத்தவரை காட்டப் பட்டுள்ளன : சிற்றெட்டகம், அகத்திணை, பொருளியல் முதலிய சில புதிய மேற்கோள் விளக்கங்களுங் குறிக்கப்பட் டுள்ளன.

இரண்டாவது பாகமாகிய பேராசிரியம் பலதிருத்தங்களுடனும் அரிய விளக்கக்குறிப்புக்களுடனும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் துணைகொண்டு விரைவில் வெளிவரும்.

viii

இப்பெருந் தமிழ்த்தொண்டில் சிறியேனைப் புகுத்தி இதனை முற்றுவிக்கத் தோன்றாத் துணையாயிருந்து அருள் சுரந்து வரும் அசுரர்த்தடிந்து அமரர்க்காத்த ஆறுமுக குருபராம் அண்ணலார் திருவடிகளை மனமொழி மெய்களாற் றுதித்து இறைஞ்சுகின்றேன்.

சென்னை
பவஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள்.

இங்ஙனம்:
S. கனகசபாபதி.

நூற்சுருக்க விளக்கம்

அஃக, அகம்

அறநெறி

இளம்

இறை, இறையனார்

எ - த்து

எ - ம்

ஐங், ஐங்குறு

ஐந். எழு

ஐந். ஐம்

கலி

களவழி

குறள்

குறிஞ்சி

குறு, குறுந

கோவை, கோவையார் —

சிந்தா, சீவக —

காந்தருவ —

குண, குணமா, குணமாலை —

சுரமஞ்சரி —

நாம —

பதுமை —

முத்தி —

சில, சிலப் —

கானல் —

காடு, காடுகாண் —

மங்கல —

மனையறம் —

— அகநானூறு.
— அறநெறிச்சாரம்.
— இளம்பூரணருரை.
— இறையனாரகப்பொருள்.
— என்பது.
— எனவும்.
— ஐங்குறுநூறு.
— ஐந்திணையெழுபது.
— ஐந்திணையைம்பது.

— கலித்தொகை.

— களவழிநாற்பது.

— திருக்குறள்.

— குறிஞ்சிப்பாட்டு.

— குறுந்தொகை.

திருக்கோவையார்.

சீவகசிந்தாமணி.

காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம்.

குணமாலையாரிலம்பகம்.

சுரமஞ்சரியாரிலம்பசம்.

நாமகளிலம்பகம்.

பதுமையாரிலம்பகம்.

முத்தியிலம்பகம்.

சிலப்பதிகாரம்.

கானல்வரி.

காடுகாண்காதை.

மங்கலவாழ்த்துக்காதை.

மனையறம்படுத்தகாதை.

X

சிறுபாண் —

சூ —

சொல் —

எச்ச —

கிளவி —

தகடூர் —
திணை. ஐம் —
திணைமாலை, திணைமாலை நூற்-
தேரே று —
தொல் —
அகத் —
கள, களவி, களவு —
புறத் —
மெய்ப் —
நச் —
நற் —

நாலடி —

நெடுநல் —

ப, பக் —

பட்டின, பட்டினப் —

பதிற்று, பதிற்றுப் —

பரி —

பழ —

பார —

பி - ம் —

பு - வெ, புற - வெ —

புறம் —

பெருங் —

பெரும்பாண் —

பெரும்பொருள் —

பேர், பேரா —

பொ, பொரு, பொருள் —

சிறுபாணாற்றுப்படை.

சூத்திரம்.

சொல்லதிகாரம்.

எச்சவியல்.

கிளவியாக்கம்.

தகடூர்யாத்திரை.

திணைமொழியைம்பது.

திணைமாலைநூற்றைம்பது.

தேரோறுபடலம்.

தொல்காப்பியம்.

அகத்திணையியல்.

களவியல்.

புறத்திணையியல்.

மெய்ப்பாட்டியல்.

நச்சினார்க்கினியருரை.

நற்றிணை.

நாலடியார்.

நெடுநல்வாடை.

பக்கம்.
பட்டினப்பாலை.
பதிற்றுப்பத்து.
பரிபாடல்.
பழமொழி.
பாரதம்.
பிரதிபேதம்.
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.
புறநானூறு.
பெருங்கதை.
பெரும்பாணாற்றுப்படை.
பெரும்பொருள்விளக்கம்.

பொருந	—	பொருநராற்றுப்படை.
மதுரை	—	மதுரைக்காஞ்சி.
மலைபடு	—	மலைபடுகடாம்.
மிதிலை	—	மிதிலைக்காட்சிப்படலம்.
முத்தொள்	—	முத்தொள்ளாயிரம்.
முருகு	—	திருமுருகாற்றுப்படை.
முல்லை	—	முல்லைப்பாட்டு.
யா - வி	—	யாப்பருங்கலவிருத்தி.

( ) இங்ஙகவளைவிற் கண்ட எண்கள் பொருளதிகாரத் தொடர்ச் சூத்திர எண்கள் எனக்கொள்க.

[ ] இந்த வளைவிட்ட இடங்களிலுள்ள சொற்கள் சில பிரதி களிவில்லை; இச்சொற்களில்லாமலே பொருள் விளங்கக்கூடுமென் பதையுமறிக.

பதிப்பித்தபின்பு இடம் விளங்கிய மேற்கோள்கள்

பக்கம்	வரி	மேற்கோள்
விளக்கம் 200	5-6	பொன்னன்ன...கோன்

பதிற்று, 61.

201 13-17 } ஏற்றூர்தியானு...
19-23 } ....பாற்று

முத்தொள்ளாயி
ரம்.

262 9-12 } குடியான்...மாங்கு
,, 32-33 } ஆருங்...சூழ்ந்து

பெரும்பொருள்
விளக்கம்.

314 31 வாதுவல்...வயிறே தகடூர்.

409 14-16 இல்லுடை...மாதராயென அகம் 230: 9-10..

,, 30-33 கருங்கட...வெமக்கு ஐங் - ஐம். 47. 468 11-14 முடமுதிர்...நிறுத்து ஐங் - எழு. 69.

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி

சூத்திரம்

அகத்திணைமருங்
அச்சமுநாணும்
அடியோர்பாங்கி
அதுவேதானுமீரி
அந்தமில்சிறப்பி
அம்பலுமலரும்
அமரர்கண்முடியு
அயலோராயினும்

அருண்முக்துறுத்

[illegible] குறைவரல்

அலரிற்றோன்றும்

அவற்றுணடுவணை

அவற்றுளோதலுந்

அவன்குறிப்பறித

அவன்சோர்புகாத்

அவன்வரம்பிறத்த

அவனறிவாற்ற

அறக்கழிவுடைய

அறத்தொடுநிற்கு

அறுவகைப்பட்ட

அன்புதலைப்பிரிந்

அன்புறுதகுந

அன்பேயறனே

அன்னவகையான்

அன்னையென்னை

ஆங்காங்கொழுகு
ஆய்பெருஞ்சிறப்
ஆயர்வேட்டுவர்

ஆற்றருபண்பும்

ஆறினதருமையும்

இசைதிரிந்திசைப்

இடித்துவரை

பக்கம்	சூத்திரம்	பக்கம்

சூத்திரம்

எல்லாமருங்கிற்

எல்லாவாயிலும்

எல்லாவுயிர்க்கும்

எளித்தலேத்தல்

ஏழப்பேரூர்

ஏவன்மரபினே

ஏறியமடற்றிறம்

ஏனைப்பிரிவு

ஏனையுவமந்தா

ஏனோர்பாங்கினும்

ஒப்புமுருவும்

ஒருசிறைபெருஞ்ச

ஒருதலையுரிமை

ஒருபாற்கிளவி

ஒன்றுத்தமரினும்

ஒன்றேவேறே

ஓதல்பகையே

கணையும்வேலும்

காணத்தினைமைந்

கலந்தபொழுதும்
கழிவினும்வரவி
களவலராயினும்
களவுங்கற்பும்
கற்புங்காமமும் *
கற்புவழிப்பட்டவ
கற்பெனப்படுவது
கனவுமுரித்தால்

காஞ்சிதானை

காமக்கடப்பினுள்

காமக்கூட்டங்

காமஞ்சாலாவிள

காமஞ்சான்ற

காமஞ்சொல்லா

காமத்திணையில்

காமநிலையுரைத்த

காமப்பகுதி

சூத்திரம்

தாய்க்கும்வரையா

தாய்போற்கழறி

தாயத்தினடையா

தாயறிவுறுதல்

தாவில்கொள்கை

தாவினல்லிசை

தானேசேறலும்

தானையானை

தீனைமயக்குறுத

தும்பைதானே

துன்புறுபொழுதி

தெய்வமுணவே

தேரும்யானையும்

தோல்வலையுரை

தோழிதாயே
தோழிதானே
தோழியின்முடியு
தோழியுள்ளுறுத்

நட்பிணடக்கை

கடுவந்திலைத்திணை

நாட்டமிரண்டு

நாடகவழக்கினும்

காற்றமுந்தோற்ற

நீகழ்தகைமருங்கி

நிகழ்ந்த துகூறி

நிகழ்ந்த துநினை

நிலம்பெயர்ந்து

நோயுமின்மும்

பகற்புணர்களனே

படையியங்கரவம்

பண்பிற்பெயர்ப்பி

பரத்தைதமைமறுத்

பரத்தைவாயினால்

பண்ணுறுவகையி

பனியெதிர்பருவம்

பாங்கருஞ்சிறப்பி

சூத்திரம்

முதலெனப்படுவது
முதலொடுபுணர்ந்
முந்நாளல்லது
முந்நீர்வழக்கம்
முயற்சிகாலத்

முழுமுதலாணை
முறைப்பெயர்
முன்னிலைப்புற
முன்னிலையாக்கங்
முன்னையநான்கு
முன்னையமூன்று
மெய்தொட்டுபயி
மெய்ப்பெயர்மருங்

மேலோர்முறை

மேலோர்மூவர்க்கு

மேவியசிறப்பின்

மைந்துபொருளா

மொழியெதிர்

யாறுங்குளனும்

வஞ்சித்தானே

உ

பரமபதி துணை

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

நச்சினார்க்கினியம்

முதலாவது

அகத்திணையியல்

1. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்
முற்படக் கிளந்த வெழுதிணை யென்ப.

என்பது சூத்திரம்.

நிறுத்த முறையானே பொருளினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையின், இது பொருளதிகாரமென்னும் பெயர்த் தாயிற்று. இது நாண்மீனின் பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினாற்போல்வதோர் ஆகுபெயர்.

பொருளாவன:—அறம் பொருளின்பமும், அவற்றது நிலையின்மையும், அவற்றினீங்கிய வீடுபேறுமாம். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே, அவற்றின் பகுதியாகிய முதல் கரு உரியும், காட்சிப்பொருளும், கருத்துப்பொருளும், அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையும், பிறவும் பொருளாம்.

எழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்த்தி, அச்சொற்றொடர் கருவியாக உணரும் பொருள் உணர்த்தலின், மேலதிகாரத் தோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. அகத்திணைக்கண் இன்பமும், புறத்திணைக்கண் ஒழிநத மூன்று பொருளும் உணர்த்துப.

இது வழக்கு நூலாதலிற் பெரும்பான்மையும் நால்வகை வரு ணத்தார்க்கும் உரிய இல்லறம் உணர்த்திப் பின் துறவறமுஞ்

சிறுபான்மை கூறுப. அப்பொருள்கள் இவவதிகாரத்துட் காண்க. பிரிதனிமித்தங் கூறவே, இன்ப நிலையின்மையுங் கூறிக் 'காமஞ்சான்ற' என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தால் (192) துறவறமுங் கூறினர். வெட்சிமுதலா வாகையீறுக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் கூறி, அவற்றது நிலையின்மை காஞ்சியுட் கூறவே, அறனும் பொருளும் அவறறது நிலை

யின்மையுங் கூறினர். 'அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' என்னுஞ் சூத்திரததான் (75) இல்லறமுந் துறவறமுங் கூறி னர். இங்ஙனம் இநநிலையாமையானும் பிறவறானும் வீட்டிற் குக் காரணங் கூறினர். இங்ஙனங் கூறவே, இவ்வாசிரியர்

பெரி தும்
பயன் றருவதோர் இலக்கணமே கூறினாராயிற்று: இதனாற் செய்த புலனெறி வழக்கினை யுணர்ந்தோர் இம்மை மறுமை வழுவாமற் செம்மை நெறியால் துறைபோவ ராதலின்.

இப்பொருளை எட்டுவகையான் ஆராய்ந்தாரென்ப: அவை அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டு திணை வகுத்து, அதன் கட் கைக்கிளைமுதற் பெருந்திணையிறுவா யேழும் வெட்சி முதற் பாடாண்டிணை யிறுவா யேழுமாகப் பதினான்கு பால்
வகுத்து, ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலி பரிபாடல் மருட்பா வென அறுவகைச் செய்யுள் வகுத்து, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென நால்வகை நிலன் இயற்றி, சிறுபொழு தாறும்
பெரும்பொழு தாறுமாகப் பன்னிரண்டு காலம் வகுத்து,
அகத்திணை வழுவேழும் புறத்திணை வழுவேழு மெனப் பதி னான்கு வழு வமைத்து, நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கு அகத. க]
அகதது஁ணயயல ०

மென இருவகை வழக்கு வருதது,வழக்கிடமுஞ் செய்புளிடமு
மென் இரண்டு இடத்தான் ஆராய்ந்தாராதலின். எட்டிறந்த
பல்வகையான் ஆராயந்தாரென்போர், முதல் கரு உரியும்,
திணைதொறு மரீஇய பெயரும், திணைநிலைப் பெயரும், இரு வகைக் கைகோளும், பன்னிருவகைக் கூற்றும், பத்துவகைக் கேட்போரும், எட்டுவகை மெயப்பாடும், நால்வகை உவம மும், ஐவகை மரபும் என்பர்.

இனி, இவவோத்து,அகத திணைக்கெல்லாம் பொது இலக் கண முணர்த்துதலின்,
அகத்திணையியலென்னும் பெயர்த் தாயிறறு. என்னை ?. எழுவகை அகத்திணையுள் உரிமைவகை யான் நிலம்பெறுவன இவையெனவும் அந்நிலத்திடைப் பொது வகையான் நிகழ்வன கைக்கிளை பெருந்திணை பாலை

யெனவுங் கூறலானும், அவற்றுட் பாலைத்திணை நில வகையான் நடுவணதெனப்பட்டு நால்வகை யொழுக்கம் நிகழாநின்றுழி அந்நான்கனுள்ளும் பிரிதற்பொருட்டாயத் தான் பொதுவாய் நிற்குமெனக் கூறலானும், முதல் கரு உரிப்பொருளும் உவமங் களும் மரபும் பொதுவகையாற் கூறப்படுதலானும், பிறவும் இன்னோரன்ன பொதுப் பொருண்மைகள் கூறலானு மென் பது. இங்ஙனம் ஓதிய அகத்திணைக்குச் சிறப்பிலக்கணம் ஏனை ஓத்துக்களாற் கூறுப.

ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடுகின்ற
காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்
விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வா
றிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய, யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே
நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருளாதலின், அதனை அகம்
என்றார். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற

இன்பத்திற்கு அக
மென்றது ஓர் ஆகுபெயராம்.

இதனை ஒழிந்தன, ஒத்த
அன்புடையார் தாமே யன்றி
எல்லார்க்குந் துயத்துணரப் படுதலானும்,
இவை இவ் 4 பொருளதிகாரம
[சூ. 1

வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும்,
அவை புற மெனவேபடும். இன்பமே யன்றித்
துன்பமும் அகத்தே
நிகழுமாலெனின், அதுவுங் காமங் கண்ணிற்றேல்
இன்பத் துள் அடங்கும். ஒழிந்த துன்பம்
புறத்தார்க்குப் புலனுகாமை மறைக்கப்படாமையிற்
புறத்திணைப்பாலதாம். காம நிலையின் மையான்
வருந் துன்பமும் 'தாபதநிலை' 'தபுதாரநிலை' (79)
யென வேறும்.

திணையாவது ஒழுக்கம் ; இயல் - இலக்கணம் ;
எனவே, அகத்திணை யியலென்றது இன்பமாகிய
ஒழுக்கத்தினது இலக் கண மென்றவாறுயிற்று.

இவ்வோத்துக்கள் ஒன்றற்கொன்று
இயைபுடைமை அவ்வவ் வோத்துக்களுட் கூறுதும்.

இனி, இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், கூறக் கருதிய பொருளெல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—கைக்கிளை முதலா-கைக்கிளை யெனப் பட்ட ஒழுக்கம் முதலாக, பெருந்திணை இறுவாய்-பெருந்திணை யென்னும் ஒழுக்கத்திணை இறுதியாகவுடைய எழுதிணையும், முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப - முற்படக் கூறப்பட்ட அகத்திணை யேழென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எனவே, பிற்படக் கூறப்பட்ட புறத்திணையும் ஏழுள வென்றவாறாயிற்று. எனவே, இப்பதினான்கு மல்லது வேறு பொருளின்றென வரையறுத்தா ராயிற்று. அகப்புறமும் அவைதம்முட் பகுதியாயிற்று. முதலும் ஈறுங் கூறித் திணையேழெனவே, 'நடுவணைந்திணை' உளவாதல் பெறுதும். அவை மேற் கூறுப.

கைக்கிளை யென்பது ஒருமருங்கு பற்றிய கேண்மை.

இஃது ஏழாவதன் தொகை. எனவே, ஒருதலைக் காமமாயிற்று.

எல்லாவற்றினும் பெரிதாகிய திணையாதலிற்

யாயிற்று. என்னை ? எண் வகை மணத்தினுள்ளுங் கைக்
கிளைமுதல் ஆறு திணையும் நான்கு மணம்பெற, தானொன்றுமே நான்கு மணம்பெற்று நடத்தலின்.
பெருந்திணையிறுவாய்- பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

முற்படக் கிளந்தவென எடுத்த லோசையாற் கூறவே, பிற்படக் கிளந்த ஏழு திணை யுளவாயிற்று. அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை எனவரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண்டென்றாதலிற் புறத்
திணையேழென்ற தென்னையெனின், அகங்கை இரண்டுடை யார்க்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாயவாறுபோல, அகத்திணை யேழற்கும் புறத்திணை யேழென்றலே பொருத்த முடைத்தாயிற்று. எனவே, அகத்திணைக்குப் புறத்திணை அவ் வந் நிலத்து மக்கள் வகையாற் பிறந்த செய்கை வேற்றுமை யாதலின், ஒன்றொன்றற்கு இன்றியமையாவா றாயிற்று.

கரந்தை அவ் வேழற்கும் பொதுவாகிய வழுவாதலின், வேறு திணையாகாது.

எண்வகை மணனும் எதிர் சென்று கூறுவதாக லானுங், காமஞ் சாலா விளமைப் பருவம் அதன்கண்ணதாக

லானுங் கைக்கிளையை முற்கூறினார்.

என்ப வென்றது அகத்தியனாரை. இக் குறியீடுகளும் அகத்தியனாரிட்டவென் றுணர்க. (க)

2. அவற்றுள்,

[1]நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.

இது முற்கூறிய ஏழனுள் தமக்கென நிலம் பெறுவன வும் நிலம் பெறாதனவுங் கூறுகின்றது.

---

[1]நக்கீரர் : இறை - உரை (பவா. பக். 26):—"தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர். வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண் 6

இதன்பொருள்:—அவற்றுள்-முற்கூறிய ஏழு திணையுள், நடுவண் ஐந்திணை-கைக்கிளை பெருந்திணைக்கு நடுவுநின்ற ஐந் தொழுக்கத்திணை, படு திரை வையம் பாத்திய பண்பே-ஒலிக் குந் திரை சூழ்ந்த உலகிறகு ஆசிரியன் பகுத்துக் கொடுத்த

டிற்றிலர். பிறர் பகவதியையும் ஆதித்தனையும் தெய்வமென்று வேண்டுவர்.''

இளம்பூரணர் : அகத. - 20, உரை :—"பாலைக்கு நிலம் ஓதாது வேனிற்காலமும் நண்பகலும் ஓதினமையானும், 'முல்லையும் குறிஞ்சி யும் முறைமையிற் றிரிநது, நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும் ' (சிலப் - காடுகாண், 64-66) எனப் பிற சான்றோர் செய்யுளகதது வருதலானும், **இந்நிலங்களில் வேனிற்காலத்து நிகழ்வன கருப்பொருளாகக் கோள்ளப்படும்.** தெய்வம் - கொற்றவை.''

பேராசிரியர்: கோவை-1, உரை:—"இதற்கு (கோங்கிற்கு)அடை கொடாதது.. .பாலைக்கு நிலமின்று ஆகலான்.''

191, உரை:-"நானிலம் என்றார் பாலைக்கு நிலமின்று ஆகலான்.''

நச்சினார்க்கினியர்: கலி - கடவுள்வாழ்த்து - உரை:—"நடுவணைத் திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே' என் றும், 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்........சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே' என்றும், நிலம் நான்கேயாகக் கூறலின் பாலைக்கு நிலம் இன்றெனின், அற்றன்று. 'புணர்தல் பிரிதல் இருத் தல் இரங்கல் - ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை - தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே' என நால்வகை நிலத்தும் கொண்ட உரிப் பொருட்கிடையே பிரிதலும் உரிப்பொருளாக ஆசிரியர் கொண்டார்; அப்பிரிவு நான்கு நிலத்திடையும் பொதுவாய் மயங்கிவருமென்று கருதி. ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைதிணையையும் திணையாக ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தாரென்று கூறுக.

"ஆயின் 'கைககிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்...என்ப'

என்றலின் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் கோத்தல் வேண்டு , மெனின், அஃது 'உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே' என்

பதனால் அவை உரிப்பொருளன்மையின் நால்வகை நிலத்தினும் மயங்கி வரப்பெறும் என்றார்."

இலக்கணத்தை, நடுவணது ஒழிய-நடுவணதாகிய பாலையை அவ்வுலகம் பெறாதே நிற்கும்படியாகச் செய்தார் என்றவாறு.

எனவே, யானும் அவ்வாறே நூல் செய்வ லென்றார். •

உலகத்தைப் படைக்கின்ற காலத்துக் காடும் மலையும் நாடுங் கடற்கரையுமாகப் படைத்த நால்வகை நிலத்திற்கு ஆசிரியன் தான் படைத்த ஐவகை ஒழுக்கத்திற பாலை யொழிந்

பொருந - 226, உரை - " நானூடு என்றார், 'நடுவணைந்திணை நடு வண தொழிய ' என்னும் சூத்திரத்தால்."

சிவஞானமுனிவர் : முதற்சூத்திர விருத்தி (பக். 36) :—"அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக ; பாலைத்திணை நடுநிலைத்திணை* யென்று ஆயவாறென்னையெனின் கூறுதும் : ஆசிரியர் (தொல்காப்பியனார்) யாதானுமோர் காரணம் பற்றியே குறியிட்டாளுவதல்லது **வட நூலார்போலக் காரணம் பற்றாதும் குறியிட்டாளுதல்** யாண்டு மின்மையானும், ஆட்சி நோக்கிய குறியெனின் குறியீடெல்லாம் ஆட்சிப்பொருட்டே யாகலின் ஆட்சி நோக்கிக் குறியீடு, குறியீடு நோக்கி ஆட்சியென

'ஒன்றனையொன்று பற்றுதல்' என்னும் குற்ற மாகலின், ஆட்சி நோக்கிய குறியென்பது பொருந்தாமையானும், ' நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு - முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே' என்புழி **நடுவுநிலைத்திணை** யென்னும் சொல்லே தன் காரணம் இனிது விளக்கி நிற்றலானும், **அது நடுவு நிற்றல் காரணத்தால் பெற்ற பெயரேன்பது பெற்றாம்.** ஏனை நாற் றிணையும் முறையானே கூறி இறுதிக்கண் ஓதுதலான் இஃது அவற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எஞ்சி நின்றது பாலையே யாகலானும், புறப்பொருள் கூறுங்கால், ' வாகை தானே பாலையது புறனே ' என நடுவுநிலைத்திணை கூறுந் தானத்திற் பாலையெனக் குறியிட்டாளுதலானும், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணை யென்பன ஒருபொருட் கிளவி யென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே, அஃது எவற்றின் நடுவுநிற்பதென்று அவாவுங்கால், எண்ணு முறைக்கண் நடுவுநிற்பதென்றல் பொருந்தாது : முதற்பொருண் முறைபற்றி முல்லை முதலாகவைத் தெண்ணினூர், உரிப்பொருண் முறைபற்றியும் புறப்பொருண் முறைபற்றியும் குறிஞ்சி முதலாக வைத்து எண்ணப்

தனவற்றைப் பகுத்துக் கொடுத்தான்: அப்பாலை ஏனையபோல ஒருபாற் படாது நால்வகை நிலத்திற்கும் உரியவாகப் புல னெறிவழக்கஞ்செய்து வருதல்பற்றி. பாலைக்கு நடுவண தென்னும் பெயர் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். 'நடுவுநிலைத்திணையே நண்பகல் வேனில்' (9) என ஆள்ப. புணர்தல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பவற் றிற்கு இடையே பிரிவு நிகழ்தலானும், நால்வகை யுலகத்திற் கிடையிடையே,

“முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்” (சிலப். காடு 64-66.)

என முதற்பொருள்பற்றிப் பாலை நிகழ்தலானும், நடுவண தாகிய நண்பகற்காலந் தனக்குக் காலமாகலானும், புணர்தற்

படும். அம்முக்கூற்று எண்ணுமுறைமையினும் பாலைத்திணை நடுவு நிற்பதன்றாகலின். இனி ஏனை நால்வகை உரிப்பொருள்களினும் இடையிடையே பிரிவு நிகழ்தலின் அதுபற்றி நடுவுநிலைத்திணை யென்றாரெனின், புணர்ச்சியும் அவ்வாறு இடையிடை நிகழ்தல் பற்றிக்

குறிஞ்சியும் நடுவுநிலைத்திணையெனல் வேண்டும் ஆகலானும், நடுவ்ணதாகிய நண்பகற்காலம் தனக்குக் காலமாதல்பற்றி அங்ஙனங் கூறிஞரெனின், நடுவணதாகிய இடையாமம் தனக்குக் காலமாதல் பற்றிக் குறிஞ்சியும் அவ்வாறு கூறப்படுமாகலானும்...உலகியற் பொருளாகிய அறம்பொருளின்பங்களுள் நடுவணதாகிய பொருட் குத் தான் காரணமாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறிஞரெனின், பாத்தை யிற் பிரிவு ஓதற்பிரிவு போல்வன ஏனையவற்றிற்குங் காரணமாகலின் பொருண்மாத்திரைக்கே காரணமென்பது படாமையானும், அங்ங னம் உரைப்பனவெல்லாம் போலியென்ருெழிக.

"மற்றென்னையோ காரணம்பற்றிக் குறியிட்டவாறெனின், 'நடுவணைந்திணை நடுவண தொழியப் - படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே' என நிலம் பகுத்தோதுங்கால் 'நடுவணது' எனக் குறி யிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படும் நிலங்களுமாகாது அவற் அகத். ந]

கும் இருத்தற்கும் இடையே பிரிவு வைத்தலானும், உலகியற் பொருளாகிய அறம்பொரு ளின்பங்களுள் நடுவணதாய பொருட்குத் தான் காரணமாகலானும், நடுவணதெனக் குணங்

காரணமாயிற்று.

பாயிரத்துள் எல்லை கூறியதன்றி ஈண்டும் எல்லை கூறினார், புறநாட்டிருந்து தமிழ்ச்செய்யுள் செய்வார்க்கும் இதுவே இலக்கணமா மென்றற்கு.

இவ்விலக்கணம் மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணைக்கே யாதலின், இன்பமே நிகழுந் தேவர்க்காகா.

'காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்' (தொல். பொருள் 83.)

என்பது புறம்.

நடுவணாற்றிணை யென்றது ஐந்திணை யென்றார், பாலையும் அவற்றோடொப்பச் சேறற்கு. இத்திணையை மூன்றாக மேற் பகுப்பர்.

(உ)

3. முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.

இது நடுவணைந்திணையைப் பகுக்கின்றது.

றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் நடுநிகர்த்ததாய் நிற்றல்பற்றி நடுவுநிலைத்திணையெனக் குறியிட்டாளுதலே ஆசிரியர் கருத்தென்க.

அங்ஙனமாதல் 'முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து - நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப் - பாலை யென்பதோர் படிவங்' 'கொள்ளும்' என்பதனாலும் உணர்க. இங்ஙனம் குறியிட்டமையிற் பாலைக்கு நிலம் உண்டென்பதூஉம், 'அதனை யேனை நிலங்களின்
வேறாக வைத்துப் பகுத்தெண்ணுதல் மரபன்றென்பதூஉம், ஆசிரியர்
கருத்தாதல் உணர்ந்துகொள்க. இவ்வுண்மை உணராதார் (நாற்கவி
ராச நம்பி, வைத்தியநாத தேசிகர்) பாலை சான்ற சுரம் நானிலத்துள்
அடங்காதென வேறுவைத்தெண்ணி, ஆசிரியரொடு மாறுகொண்டு, நிலமைந்தெனத் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப."

இதன் பொருள்:—பாட்டுள் பயின்றவை நாடும் காலை-
புலனெறி வழக்கிடைப் பயின்ற பொருட்களை ஆராயுங்

காலத்து, முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே-முத
லுங் கருவும் உரிப்பொருளும் என்ற மூன்றேயாம்: நுவலுங்
காலே முறை சிறந்தனவே-அவை தாம் செய்யுட் செய்யுங்கால்
ஒன்று ஒன்றனிற் சிறந்து வருதலுடைய என்றவாறு.

இங்ஙனம் பாடலுட் பயின்ற பொருள் மூன்றெனவே,
இம் மூன்றும் புறத்திணைக்கும் உரியவென்பதும் பெறுதும்.
அது புறத்திணைச் சூத்திரங்களுள், 'வெட்சிதானே குறிஞ்சி
யது புறனே' (56) என்பன முதலியவற்றாற் கூறுப.

முதலிற் கருவும், கருவில் உரிப்பொருளுஞ் சிறந்து வரும். இம்மூன்றும் பாடலுட் பயின்று வருமெனவே வழக்கினுள் வேறுவேறு வருவதன்றி ஒருங்கு நிகழாவென் பதூஉம், நாடுங்காலே யெனவே புலனெறிவழக்கிற் பயின்ற வாற்றான் இம்மூன்றனையும் வரையறுத்துக் கூறுவதன்றி

வழக்கு நோக்கி இலக்கணங்
கூறப்படாதென்பதூஉம் பெறு' தும்: 'நல்லுலகத்து, வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்' (தொல். பாயிரம்) என்று புகுந்தமையிற் பொருளும் அவ் விரண்டினானும் ஆராய்தல் வேண்டுதலின்.

இஃது இல்லதெனப்படாது, உலகியலேயாம். உலகிய
லின்றேல், ஆகாயப்பூ நாறிற்றென்றவழி அது சூடக் கருது வாருமின்றி மயங்கக் கூறினானென்று உலகம் இழித்திடப் படுதலின் இதுவும் இழித்திடப்படும். இச் செய்யுள் வழக் கினை நாடகவழக்கென மேற்கூறினர், எவ்விடத்தும் எக்காலத் தும் ஒப்பநிகழும் உலகியல் போலாது, உள்ளோன் தலைவனாக இல்லது புணர்த்தன் முதலாகப் புனைந்துரைவகையாற் கூறும் நாட்க விலக்கணம்போல யாதானு மொரோவழி ஒரு சாரார் மாட்டு உலகியலான் நிகழும் ஒழுக்கத்தினை எல்லார்க்கும்
பொதுவாக்கி இடமுங் காலமும் நியமித்துச் செய்யுட் செய்' அகத். ந.]

தல் ஒப்புமை நோக்கி. மற்று இல்லோன் தலைவனாக இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப்போல ஈண்டுக் கொள்ளாமை, 'நாடக வழக்கு' என்னுஞ் சூத்திரத்துட் (53) கூறுதும்.

“கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன்
குறும்பொறை நாட னல்வய லூரன்
தெண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டையிற்
கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை
கொடுங்கழி நெய்தலுங் கூம்புங்
காலை வரினுங் களைஞரோ விலரே”

(ஐங்குறு - 183)

என இவ் வைங்குறுநூற்றுள் இடம் நியமித்துக்கூறியது செய்யுள் வழக்கு.

இனி, அவை முறையே சிறந்து வருமாறு:—

“முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
இரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறங் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்

பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேரி
னுதுக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி ழலரி நாறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே"

(அகம் - 4.)

இது குறித்த காலம் வந்தது, அவரும் வந்தாரென் ஆற்றுவித்தது.

இக்களிற்றியானைநிரையுள், முல்லைக்கு முதலுங் கரு வும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

"இளைபா ராட்டுங் கடுநடை வயக்களிறு

முளைதரு பூட்டி வேண்டுகுளை கருத்த
வாணிற வுருவி ஞெளிறுபு மின்னிப்
பருஉவுறைப் பஃறுளி சிதறி வானவின்று
பெருவரை நளிர்சிமை யதிர வட்டித்துப்
புயலே றுரைஇய வியலிரு ணடுநாள்
விறலிழைப் பொலிந்த காண்பின் சாயற்
றடைஇத் திரண்டநின் றோள்சேர் பல்லதைப்
படாஅ வாகுமெங் கண்ணென நீயு
மிருண்மயங் கியாமத் தியவுக்கெட விலங்கி
வரிவயங் கிரும்புலி வழங்குநர்ப் பார்க்கும்
பெருமலை விடாகம் வரவரி தென்னுய்
வரவெளி தாக வெண்ணுதி யதனை
னுண்ணிதிற் கூட்டிய படுமா ணாரந்
தண்ணிது கமழு நின்மார் பொருநா
ளடைய முயங்கே மாயின் யாமும்
விறலிழை நெகிழச் சாஅய்து மதுவே
யன்னை யறியினு மறிக வலர்வா
யம்பன் மூதூர் கேட்பினுங் கேட்க
வண்டிறை கொண்ட வெரிமரு டோன்றியொ
டொண்பூ வேங்கை கமழுந்
தண்பெருஞ் சாரற் பகல்வந் தீமே." (அகம் -
218.)

இஃது இடத்துய்த்துப் பகற்குறி நேர்ந்த

வாய்ப்பாட் டான் வரைவுகடாயது.

இம் மணிமிடைபவளத்துள், குறிஞ்சிக்கு முதலுங் கரு வும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

“ வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழ
லுருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய

முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
யறுகோட் டியானைப் பொதினி யாங்கட்
சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போற் பிரியல மென்ற சொற்றா
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
வேய்மருள் பணைத்தோ ணெகிழச் சேய்நாட்டுப்
பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் நிலம்பக
வழல்போல் வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலி
னிழறேய்ந் துலறிய மரத்த வறைகாய்
பறுநீர்ப் பைஞ்சுனை யாமறப் புலர்தலி
னுகுநெற் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்

வழங்குந ரின்மையின் வெளவுநர் மடியச்
சுரம்புல் லென்ற வாற்ற வலங்குசினை
நாரின் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருற்
றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போ ருேன்றல காடிறந் தோரே." (அகம் - 1.)

இது பிரிவிடையாற்ருது தோழிக்குக் கூறியது.

இக் களிற்றியானை நிரையுள், பாலைக்கு முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

"சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
னூர்மடி கங்குலி னேன்றளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித தாமரை
வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருற்
றுறையிறந் [1]தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறளு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்து

(பி - ம்)—[1]தொளிர்வருந்.

வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யிருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்கைச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவெம்
மொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ." (அகம்
- 46.)

இது வாயின் மறுத்தது.

இக் களிற்றியானை நிரையுள், மருதத்திற்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது. 'வண்டூது பனிமலர்' எனவே வைகறையும் வந்தது.

" கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
நீனிறப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
வசைவண் டார்க்கு மல்குறு காலைத்

தாழை தளரத் தூக்கி மாலே
யழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
காமர் நெஞ்சங் கையறு பினையத்
துயரஞ் செய்தநம் மருளா ராயினு
மறாஅ லியரோ வவருடைக் கேண்மை
யளியின் மையி னவணுறைவு முனஇ
வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
வெண்ணெல் லரிஞர் பின்றைத தததும்பு
தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தா ளாரை
செறிமடை வயிரிற் பிறற்றிப் பெண்ணை
யகமடற் சேக்குந் துறைவ
னின்றுயின் மார்பிற் சென்றவென்
னெஞ்சே.''(அகம் - 40.)

இது பொருட்பிரிவிடைத் தோழிக்கு உரைத்தது.

இக் களிற்றியானை நிரையுள், நெய்தற்கு முதலுங் கரு வும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது. அகத். ந]

இச்சிறப்பானே முதலின்றிக் கருவும்

உரிப்பொருளும் பெறுவனவும், முதலுங் கருவுமின்றி உரிப்பொருளே பெறு வனவுங் கொள்க.

"திருநகர் விளங்கு மாசில் கற்பி
னரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
நின்னுடைக் கேண்மை யெவனோ முல்லை
யிரும்பல் கூந்த லூற்றமு
முருந்தேர் வெண்ப [1]லொளியுநீ பெறவே."

இது பொருள்வயிற் பிரிந்தோன் சுரத்து நினைந்து உரைத்தது.

இது முதற்பொருளின்றி வந்த முல்லை.

"காந்தை விரைஇய தண்ணறுங் கண்ணி
யிளைய ரேவ வியங்குபரி கடைஇப்
பகைமுனை வலிகருந் தேரொடு
வினைமுடித் தனர்நங் காத லோரே."

இது வந்தாரென் றுற்றுவித்தது.

இது முதலுங் கருவுமின்றி வந்த முல்லை.

"நறைபரந்த சாந்த மறவெறிந்து நாளா
லுறையெதிர்ந்து வித்தியவூ ழேனற்-பிறையெதிர்ந்த
தாமரை போன்முகத்துத தாழ்குழலீர் காணீரோ
வேமரைபோந்தன வீண்டு." (திணைமாலை - 1.)

இது மதியுடம்படுத்தது.

இது முதற்பொருளின்றி வந்த குறிஞ்சி.

"முதுக்குறைந் தனளே முதுகுறைந் தனளே
மலைய னொள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே."

(பி - ம்.)—[1]னகையுநீ.

இஃது இளையள் விளைவிலளென்றது.

முதலுங் கருவு மின்றி வந்த குறிஞ்சி.

இது நாணநாட்டம்.

"நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க
வில்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழெனா
வொண்பொருட் ககல்வர்நங் காதலர்
கண்பனி துடையினித் தோழி
நீயே." [சிற்றெட்டகம்]

இது வற்புறுத்தாற்றியது.

இஃது உரிப்பொருளொன்றுமே வந்த பாலை.

"பூங்கொடி மருங்கி னெங்கை கேண்மை
முன்னும் பின்னு மாகி
யின்னும் பாண னெம்வயி னானே."

இது வாயின் மறுத்தது.

இஃது உரிப்பொருளொன்றுமே வந்த மருதம்.

"அங்கண் மதிய மாவின்வாய்ப் பட்டெனப்
பூசல் வாயாப் புலம்புமனைக் கலங்கி
யேதின் மாக்களு நோவர் தோழி
யென்று நோவா ரில்லைத்
தெண்கடற் சேர்ப்ப னுண்டவென் னலக்கே."

இது கழிபடர்.

இது பெயரானும் உரிப்பொருளானும் செய்தலாயிற்று.

இங்ஙனங் கூறவே உரிப்பொருளின்றேற் பொருட் பய மின்றென்பது பெற்றாம். இதனானே முதல் கரு வுரிப் பொருள் கொண்டே வருவது திணையாயிற்று. இவை, பாட லுட் பயின்ற வழக்கே இலக்கணமாதலின், இயற்கையாம். அல்லாத சிறுபான்மை வழக்கினைச் செயற்கையென மேற்

பகுப்பர்.

4. முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென மொழிப வியல்புணர்ந்
தோரே.

இது நிறுத்தமுறையானே முதல் உணர்த்துவான் அதன் பகுதியும் அவற்றுட் சிறப்புடையனவும் இல்லனவுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—முதல் எனப்படுவது - முதலென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது, நிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்பு என மொழிப-நிலனும் பொழுதும் என்னும் இரண்டினது இயற்கை நிலனும் இயற்கைப் பொழுதுமென்று கூறுப, இயல்பு உணர்ந்தோரே - இடமுங் காலமும் இயல்பாக உணர்ந்த ஆசிரியர் என்றவாறு.

இயற்கையெனவே செயற்கை நிலனுஞ் செயற்கைப் பொழுதும் உளவாயிற்று. மேற் 'பாத்திய' (2) நான்கு நில னும் இயற்கை நிலனும்.ஐந்திணைக்கு வகுத்த பொழுதெல்லாம் இயற்கையாம் ; செயற்கை நிலனும் பொழுதும் முன்னர் அறியப்படும். முதல் இயற்கைய வென்றதனற் கருப் பொருளும் உரிப்பொருளும் இயற்கையுஞ் செயற்கையுமாகிய சிறப்புஞ் சிறப்பின்மையும் உடையவாய்ச் சிறுவரவினவென மயக்கவகையாற் கூறுமாறு மேலே கொள்க. இனி நிலத் தொடு காலத்தினையும் முதலென்றலின், காலம்பெற்று நிலம் பெறுத பாலைக்கும் அக்காலமே முதலாக அக்காலத்து நிகழுங் கருப்பொருளுங் கொள்க. அது முன்னர்க் காட்டிய உதாரணத்துட் காண்க.

(௪)

5. மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும் 18

2

முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

இது 'நடுவணது' (2) ஒழிந்த நான்கானும் அவ் 'வைய'த் தைப் பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும்- கடல் வண்ணன் காதலித்த காடுறையுலகமும், சேயோன் மேய மை வரை உலகமும் - செங்கேழ் முருகன் காதலித்த வான் தங்கிய வரைசூழுலகமும், வேந்தன் மேய தீம் புனல்
உலகமும் - இந்திரன் காதலித்த தண்புன லூடும், வருணன் மேய பெரு மணல் உலகமும் - கருங்கடற் கடவுள் காதலித்த நெடுங்கோட் டெக்கர் நிலனும், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச் சொல்லிய முறையால் சொல்லவும்படுமே -
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென ஒழுக்கங் கூறிய முறை யானே சொல்லவும்படும் என்றவாறு.[1]

[1]பரிமேலழகர்-பரி. 3 - உரை :—" மூவேழுலகு ஆவன : மேலேழும் கீழேழும் நடு சம்புதவீவு முதலிய தீவேழும் என்பது பெற்றும். தொல்காப்பியனாரும் 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும் - சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்' என இவ்வுலகினுட் பாகுபாடு களையும் உலகென்றார்."

அடியார்க்கு நல்லார் - சிலப். பதிகம் - உரை :—" 'சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படும்' என்பதனால் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென அருத்தாபத்தி கோடலானும் ' நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு, முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே ' என்பதனானும் ' முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து - நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துயருறுத்துப் - பாலை யென்ப
தோர் படிவங் கொள்ளும்-காலை யெய்தினிர்' என்பதனானும், போந்த இப்பெற்றித்தாகிய பாலைத்திணை நிலமுதற்பொருள்."

நச்சினார்க்கினியர் - சிந்தா - முத்தி. 8 - உரை:—"உலகென்னும் சொல் மண்ணுலக முழுதுமேயன்றித் தன்கட் கூறுபட்ட நிலங் களையும் உணர்த்துமென்பது ' மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும் ' என்னும் சூத்திரத்தான் உணர்க."

இந்நான்கு பெயரும் எண்ணும்மையோடு நின்று எழுவாயாகி, 'சொல்லவும்படும்' என்னுந் தொழிற்பயனிலை கொண்டன. என்றது இவ்வொழுக்கம் நான்கானும் அந்நான்கு நிலத்தையும் நிரனிறை வகையாற் பெயர் கூறப்படுமென்றவாறு. எனவே, ஒழுக்கம் நிகழ்தற்கு நிலம் இடனாயிற்று.

உம்மை எதிர்மறையாகலின், இம்முறையன்றிச் சொல்ல வும்படுமென்பது பொருளாயிற்று. அது தோகைகளினுங்
கீழ்க்கணக்குக்களினும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு
காண்க.

முல்லை நிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன் தருதற்கு
மாயோன் ஆகுதி பயக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழீஇ மடைபல கொடுத்தலின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்.

உதாரணம் :—' அரைசுபடக் கடந்தட்டு ' என்னு முல்லைக்கலியுள்,

“பாடிமிழ் பரப்பகத் தரவணை யசைஇய
வாடுகொ ணேமியாற் பரவுதும்” (கலி-105.)

எனவரும்.

“படையிடுவான் மற்கண்டீர் காமன் மடையடும்
பாலொடு கோட்டம் புகின்” (கலி-109.)

என அவன் மகனாகிய காமனும் அந்நிலத்திற்குத் தெய்வ மாதல் ‘அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப’ (18) என் புழி வகை யென்றதனாற் கொள்க.

இனி, குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் குறவர் முதலியோர் குழீஇ வெறியயர்தற்கு வேண்டும் பொருள்கொண்டு வெறியயர்ப வாகலின், ஆண்டு முருகன் வெளிப்படுமென்றார்.

20 பொருளதிகாரம்
பூரு. 5

அது, ‘அணங்குடை நெடுவரை’ என்னும்

அகப்பாட்டி னுள்,

"படியோர்த் தேய்தத பல்புகழ்த் தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ளிவள்" (அகம்-22.)

எனவரும். "சூரர மகளிரொ டுற்ற சூளே' என்புழிச் சூரரமகளிர் அதன் வகை.

இனி ஊடலுங் கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு நிகழ்தற்கு மருத நிலத்திற்குத் தெய்வமாக 'ஆடலும் பாடலு மூடலு முணர்தலும்' உள்ளிட்ட இன்பவிளையாட்டு இனிது நுகரும் இமையோர்க்கும் இன்சுரலெழிலிக்கும் இறைவனாகிய இந்திரனை ஆண்டையோர் விழவுசெய்து அழைத்தலின் அவன் வெளிப்படுமென்றார்.

அது,

"வையைப் புதுப்புன லாடத் தவிர்ந்தமை
தெய்வத்திற் றேற்றித் தெளிக்கு" (கலி-98.)

என இந்திரனைத் தெய்வமென்றதனானும், [2]இந்திர விழவூரெடுத்த காதையானும் உணர்க.

இனி நெய்தனிலத்தில் நுளையர்க்கு வலைவளந் தப்பின்

அம்மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக் கோடு நட்டுப் பரவுக் கடன் கொடுத்தலின், ஆண்டு வருணன் வெளிப்படு மென்றார்.

அவை,

“ சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு
மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்”

(பட்டின - 86 - 87.)

எனவும்,

“ கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கி ”

(அகம்-110.)

எனவும்,

---

[1]குறுந்தொகை - 53. [2]சிலப்பதிகாரம் - 5-ம் காதை.

“ அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி
யாயு மாயமொ டயரும் ” (அகம் - 240.)

எனவும் வரும்.

இனிப் பாலைக்கு,

“ சினைவாடச் சிறக்குநின் சினந்தணிந் தீகெனக்

கனைகதிர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ ”
(கலி-16.)

எனவும்,

“ வளிதரு செல்வனை வாழ்ததவு மியைவதோ ”
(கலி - 16.)

எனவும் ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற் றோன்றிய
மழையினையுங் காற்றினையும் அததெய்வப் பகுதியாக்கிக் கூறு பவாலெனின், எல்லாத் தெயவததிறகும் அநதணர் அவி கொடுக்குங்கால் அங்கி ஆதிததன்கட் கொடுக்கு மென்பது வேதமுடிபாகலின், ஆதித்தன் அவ்வெல்லா நிலததிற்கும் பொதுவென மறுக்க. இவ்வாசிரியர் கருப்பொருளாகிய தெய் வ[illegible]னை முதற் பொருளோடு கூட்டிக் கூறியது தெய்வவழி பாட்டு மரபு இதுவே, ஒழிந்தது மரபன்றென்றறகு. எனவே அவ்வந் நிலத்தின் தெய்வங்களே பாலை நிலத்திற்குந் தெய்வ மாயிற்று.

உண்றயுலகென்றார், ஆவும் எருமையும் யாடும் இன்புறு
மாற்றான் நிலைபெறும் அக்காட்டின் கடவுளென்றற்கு. மைவரை எனவே மழைவளந்தருவிக்கும் முருகவேளென்றார்.

இந்திரன் யாற்றுவளனும் மழைவளனுந் தருமென்றற்குத் தீம்புனலென்றார். திரை பொருது கரை கரையாமல் எக்கர் செய்தல் கடவுட் கருத்தென்றற்குப் பெருமணலென்றார்.

இனி, முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற முறை யென்னை யெனின், இவ்வொழுக்க மெல்லாம் இல்லறம் பற்

றிய ஒழுக்கமாதலின், கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற் பிழையாது இல்லிருந்து நல்லறஞ் செய்தல் மகளிரது இயற்கை முல்லையாதலின் அது முற்கூறப்பட்டது. எனவே,

முல்லையென்ற சொற்குப் பொருள் இருத்தலாயிற்று, [1]“முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்” என்பவாகலின். புணர்தலின்றி இல்லறம் நிகழாமையிற் புணர்தற் பொருட்டாகிய குறிஞ்சியை அதன்பின் வைத்தார். இதற்குக் காரணம் இறந்தது. [2]“கருங்காற் குறிஞ்சி சான்றவெற் பணிந்து” என்பது கரு. புணர்ச்சிப் பின் ஊடல் நிகழ்தலின் அதன்பின் மருதத்தை வைத்தார். [3]“மருதஞ் சான்ற மருதத் தண்பணை” என்புழி மருதமென்றது ஊடியுங் கூடியும் போகம் நுகர்தலை. பரத்தையிற் பிரிவுபோலப் பிரிவொப்புமை நோக்கி நெய்தலை ஈற்றின்கண் வைத்தார். நெய்தற் பறையாவது இரங்கற் பறை

யாதலின், நெய்தல் இரக்கமாம்.

"ஐதக வல்குன் மகளிர்
நெய்தல் கேளன்மார் நெடுங்கடை யானே"

(புறம் - 389)

என வரும்.

இனி இவ்வாறன்றி 'முல்லை முதலிய பூவாற் பெயர்பெற் றன இவ்வொழுக்கங்களெனின், அவ்வந்நிலங்கட்கு ஏனைப் பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றாற் பெயர் கூறலும் உரிய வெனக் கடாவுவாற்கு விடையின்மை உணர்க.

இதனானே நடுவுநிலைத்திணை யொழிந்த நான்கற்கும் பெயரும் முறையுங் கூறினர். இந்நான்கும் உரிப்பொருளாதல் 'புணர்தல் பிரிதல்' (14) என்புழிக் கூறுதும். கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தை முதற்பொருளோடு கூறியது, அவை ' வந்த

நிலத்தின் பயத்தவாய்' (19) மயங்குமாறுபோல மயங் காது இதுவே யென்றற்கும், கருப்பொருளுடைத் தெனட் பட்டபாலைக்குத் தெய்வத்தை விலக்குதற்கும் என்றுணர்க.

---

[1]சிறுபாண் - 169. [2]மதுரை - 300. [3]சிறுபாண் - 186.

[4]இளம்பூரணரது உரைக்கு மறுப்பு.

உதாரணம் :—

"வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே" (நற்றிணை - 59.)

எனவும்,

"இரும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
......கன்மிசைச் சிறுநெறி" (அகம் - 128.)

எனவும்,

"அவ்வய னண்ணிய வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தலுங் கூடுமோ தோழி" (அகம். 26.)

எனவும்,

" கானலுங் கழறாது. . .மொழியாது "
(அகம் - 170.)

எனவும் நால்வகை யொழுக்கத்திற்கு நால்வகை நிலனும் உரியவாயினவாறு காண்க.

6. [1]காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்.

இது முதலிரண்டனுள் நிலங்கூறிக் காலங்கூறுவான் முல்லைக்குங் குறிஞ்சிக்கும் பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழு துங் கூறுதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—காரும் மாலையும் முல்லை - பெரும் பொழுதினுட் கார்காலமுஞ் சிறுபொழுதினுள் அக்காலத்து மாலையும் முல்லை யெனப்படும்; குறிஞ்சி கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர் - பெரும் பொழுதினுட் கூதிர்க்காலமுஞ் சிறுபொழுதினுள் அதன் இடையாமமும் குறிஞ்சி யெனப்படும் என்றவாறு.

முதல் கரு உரிப்பொருளென்னும் மூன்றுபாலுங் கொண்டு ஓர் திணையாமென்று கூறினரேனும் ஒரு பாலினையுங்

[1] 'காருமாலையு முல்லை' 'குறிஞ்சி, கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்' என இரண்டு சூத்திரமாக ஓதுவர் இளம்பூரணர்.

திணையென்று அப்பெயரானே கூறினார்; வந்தான் என்பது உயர்திணை என்றாற்போல. இது மேலனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இக்காலங்கட்கு விதந்து ஓர் பெயர் கூறாது வாளா கூறினார்: அப்பெயர் உலகவழக்காய் அப்பொருள் உணர நிற்றலின். காலவுரிமை எய்திய ஞாயிற்றுக்கு உரிய சிங்கவோரை முதலாகத் தண்மதிக்கு உரிய கற்கடகவோரை யீறாக வந்து முடியுந்துணை ஓர் யாண்டாமாதலின் அதனை இம்முறையானே அறுவகைப்படுத்து இரண்டு திங்கள் ஒரு காலமாக்கினார். இனி ஒருநாளினைப் படுசுடரமையந் தொடங்கி மாலையெனவும், அதன்பின் இடையாமமெனவும், அதன்பின் வைகறையெனவும், அதன்பின் காலையெனவும், அதன்பின் நண்பகலெனவும், அதன்பின் எற்பாடெனவும்

ஆறுகப் பகுத் தார். அவை ஒரோவொன்று பத்துநாழிகையாக இம் முறையே சூத்திரங்களுட் சிறுபொழுது வைப்பர். பின் பனியும் நண்பகலும் பிற்கூறிய காரணம் அச்சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

முல்லைக்குக் காரும் மாலையும் உரியவாதற்குக் காரணமென்னை யெனின், பிரிந்து மீளுந் தலைவன்றிறமெல்லாம் பிரிந்திருந்த கிழத்தி கூறுதலே முல்லைப் பொருளாயும், பிரிந்து போகின்றான் திறங்கூறுவனவெல்லாம் பாலையாயும் வருதலின், அம்முல்லைப் பொருளாகிய மீட்சிக்குந் தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப்படுவது கார்காலமாம். என்னை? வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வோன், விரைபரித் தேரூர்ந்து பாசறையினின்று மாலைக் காலத்து ஊர்வயின் வரூஉங் காலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆதலின், அவை வெப்பமுந் தட்பமும் மிகாது இடை நிகர்த்தவாகி ஏவல் செய்துவரும் இளையர்க்கு நீரும் நிழலும் பயத்தலானும், ஆர்பதம் மிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலிற் களிசிறந்து மாவும் புள்ளுந் துணையோடின்புற்று விளையாடுவன கண்டு தலைவற்குந் தலை அகத். சூ]

விக்கும் காமக்குறிப்பு மிகுதலானுமென்பது. புல்லைமேய்ந்து கொல்லேற்றோடே புனிற்றாக் கன்றை நினைந்து மன்றிற் புகு தரவுந் தீங்குழ லிசைப்பவும் பந்தர்முல்லை வந்து மணங் கஞற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்குங் காமக் குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப்பொழுதும் உரித் தாயிற்று.

இனிக் குறிஞ்சியாவது புணர்தற்பொருட்டு. அஃது இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலியனவாம். இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தபின் களவு நீட்டிப்பக் கருதுந் தலைவற்கு அக் கள

விளைச் சிறப்பிக்குங்கால், தலைவி அரியளாக வேண்டுமாகவே

அவ்வருமையை ஆக்குவது ஐப்பசியுங் கார்த்திகையுமாகிய கூதிரும் அதன் இடையாமமு மென்பது. என்னை ? இருள் தூங்கித் துளி மிகுதலிற் சேறல் அரிதாதலானும், யானைட் கங்குலிற் பரந்துடன் வழங்காது மாவும் புள்ளுந் துணை யுடன் இன்புற்று வதிதலிற் காமக் குறிப்புக் கழியப் பெரு குதலானும், காவன்மிகுதி நோக்காது வருந் தலைவனைக் குறிக் கண் எதிர்ப்பட்டுப் புணருங்கால் இன்பம் பெருகுதலின், இந்நிலத்திற்குக் கூதிர்க்காலஞ் சிறந்ததெனப்படும்.

உதாரணம்:—

"விருந்தின் மன்ன ரருங்கலந் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் றீம்பெய"
காரு மார்கலி தலையின்று தேரு
மோவத் தன்ன கோபச் செந்நிலம்
வள்வா யாழி யுள்ளுறு புருளக்
கடவிக் காண்குவம் பாக மதவுநடைத்
தாம்பசை குழவி வீங்குசுரை மடியக்
கனையலங் குரல காற்பரி பயிற்றிப்
படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயங்
கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர் 26

கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் படரு நனைநகு மாலைத்
[1]தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்கா னெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்குடி சுவையிற் றீவிய மிழற்றி
முகிழ்நிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மக னொற்றி

வருகுவை யாயிற் றருகுவென் பாலென
விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குலெங் காதலி
புதல்வர்ப் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே.'' (அகம் - 54.)

இது பாகற்குரைத்தது.

இது முல்லைக்கட் காரும் மாலையும் வந்தது.

"மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொளவரிற் கனைஇக் காமங்
கடலினு முரைஇக் கரைபொழி யும்மே
யெவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
யின்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்ச
மென்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
கிறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கானக நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.'' (அகம்

- 128.)

[1]இவ்வடி மணிமேகலையினும் (5-வது காதை 73) வந்துள்ளது.

இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்கு உரைப்பாளாக உரைத்தது.

இது குறிஞ்சிக்குக் கூதிரும் யாமமும் வந்தது.

நிலனும் பொழுதும் முதலென்றமையிற் கார் முதலாதல் வேண்டும்; வேண்டவே, அதற்கிடையின்றிக் கூறிய மாலையும் அதன் சினையாமாதலின், கார்காலத்து மாலையென்பது பெற்றாம். இது கூதிர்யாமம் என்பதற்கும் ஒக்கும்.

7. பனியெதிர் பருவமு முரித்தேன மொழிப.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறியது: முற்கூறிய குறிஞ்சிக்கு முன்பனியும் உரித்தென்றலின்.

இதன்பொருள்:—பனி எதிர் பருவமும் உரித்து என மொழிப - பனி முற்பட்ட பருவமுங் குறிஞ்சிக்கு உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எதிர்தலென்பது 'முன்னுதல்'; எனவே, 'முன்பனி' யாயிற்று. அது ஞாயிறுபட்ட அந்திக்கண் வரும்.

உரித்தென்றதனாற் கூதிர்பெற்ற யாமமும் 'முன்பனி' பெற்று வரும் எனக்கொள்க.

உதாரணம் :—

"[1]பனியடூஉ நின்ற பானாட் கங்குற்
றமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணென
முனிய வலைத்தி முரணில் காலை" (அகம் - 124.)

என முன்பனியாமங் குறிஞ்சிக்கண் வந்தது.

(பி - ம்)—[1]பனிபட.

8. [1]வைகுறு விடியன் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.

இனிச் சிறுபொழுதே பெறுவன கூறுகின்றது.

[1] 'வைகறை விடியன் மருதம்' 'எற்பாடு, நெய்த லாதன் மெய் பெறத் தோன்றும்' என இரண்டு சூத்திரமாக ஓதுவர் இளம்பூரணர்.

சிறுபொழுதுபற்றிச் சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியிற் கூறுவன வருமாறு:—

" முல்லை முதலாக வைத்தெண்ணியது முதற்பொருண் முறை பற்றியென்ற தென்னை? காடுறையுலக முதல்வைத் தெண்ணுதலின் நிலமுதற் பொருள் கூறியதே; நிலமுறைபற்றி யன்று. இனிக் கால முதற்பொரு ளிரண்டனுட் பெரும்பொழுது ஞாயிற்றிற்குரிய சிங்க வோரை முதல்வைத தெண்ணுதல் முறையாயினும் திணைகள் ஒன் றும் பலவும் பெரும்பொழுது பெறுதலின், அம்முறைபற்றி முறை கோடல் பொருத்தமன்று. சிறுபொழுது காமத்திற்குச் சிறந்த விராக் காலத்தின் முற்கூறு முதல்வைத் தெண்ணியது முறையாயினும், எற்பாடாகிய பின்பகலை இறுதிக்கண் வையாமையின் அதுவு முறை பற்றிக் கூறியதன்று. இங்ஙனமாகலானும் வேறுகாரண மின்மையா னும், தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவி யாற்றியிருத்தல் கற்பாகலின், இல்லறத்திற்குக் கற்புச் சிறந்தமைபற்றி முல்லை முதல்வைத்

·தெண்ணிஞரெனவே கோடுமெனின், அது பொருந்தாது : எனைத் திணைகள் அவ்வாற்றான் முறை பெருமையானும், கந்தருவ வழக்கிற் கற்பினுங் களவு சிறந்ததாகலானு மென்பது. இனி, நிலம்பற்றியும் பெரும்பொழுது பற்றியும் முறைகோடல் சாலாதாயினும், சிறு பொழுதுபற்றி முறைகோடல் சாலுமென்க. ஆண்டு எற்பாடென்

றது நாள்வெயிற்காலையே யாம். படுதல் உண்டாதல் என்னும் பொருட்டு. இப்பொருள் காணுதார் எற்பாடு பிற்பகலென மயங்கிக் கூறுப. 'இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை' 'இலம்பா டொற் கமா யிரண்டும் வறுமை' என்னுஞ் சூத்திரங்களில் நச்சினார்க்கினிய .ரும், படுதல் உண்டாதலென் றுரைத்தவாறு காண்க. எனவே எற்பா ·டென்றது ஞாயிற்றினுதய மென்றவாறாயிற்று. தலைவன் பிரிந் துழித் தனிததிருந்த தலைவி இராக்கால முழுவதுங் கொன்னே

கழிந்தமைபற்றி இரங்குதற்குரிய காலம் அதுவாமென்பார், 'எற் அகத். அ]

இதன்பொருள்:—வைகுறு விடியல் மருதம் - வைகறை யும் விடியற்காலமும் மருதமாதலும், எற்பாடு நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும் - எறபடுகாலம் நெய்தலாதலும் பொருள்பெறத் தோன்றும் என்றவாறு.

பாடு - செய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்'
என்றார். இனி யிவ்வாறன்றி, வைகுறு விடியலென்னும்
வினைத்தொகையை வை குறுவும் விடியலுமென
உம்மைத்தொகையாக்கி, வைகறையை வைகுறுவெனவும்,
நாள்வெயிற்காலையை விடியலெனவுங் கொண்டு,
இவ்விரண்டு மருதத்திணைக்குரியன வென்றும், பிற்பகலை
யெற்பா டெனக்கொண்டு, அது நெய்தற்குரிதென்றும்,
இங்ஙனஞ் சிறு பொழு தறுவகைப்படுமென்று
முரைப்பாருமுளர். 'காலையும் பக லுங் கையறு மாலையு
- மூர்துஞ் சியாமமும் விடியலு மென்றிப் -
பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்' என்னுங் குறுந்தொகைப்
பாட்டினுட் சிறுபொழு தைந்தே கொண்டமையானும், பகலெனவே
பிற்பகலு மடங்குமெனின், அதுபற்றி முற்பகலு
மடங்குமென்றொழி யாது காலையை வேறு கூறினமையின்
அது கருத்தன்றாகலானும், ஆண்டும் வைகறையினையே
விடியலென்றமையிற் காலையை விடிய லென்றல்
பொருந்தாமையானும், இதனானே 'விடியல் வெங்கதிர்
காயும்' என்புழி விடியற்பின்னர்த்தாகிய
வெங்கதிரென்பதே பொரு ளாமாகலானும் விடிதல் இருள்
புலர்தல் என்னும் பொருட்டாகலின்,. விடியல், புலரி,
வைகறை யென்பன ஒரு பொருட்கிளவி யாகலா னும்,
'ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங் - கூடி
முயங்கப் பெறின்' என்பவாகலின் ஊடலிறுதிக்கட்
கூடலொருதலை யென் பது பெறப்படுதலின்,

கற்புக்காலத்து நாள்வெயிற்காலையிற் புணர் தன்
முறையன்மையின் அககாலத்தி னூடல்
செல்லாமையானும், அடிசில் கைதொட்ட பின்னர்ப்
பயமின்றிக் கழியும் பிற்பகல் புரா ணக் கேள்வி
முதலியவற்றானுதல், விளையாட்டு முதலியவற்றா னுதல்
பொழுதுபோக்கப்படுவதல்லது விதிக்கப்படுங்
கருமமொன் றற்கு முரித்தன்மையின், அதனை யொன்றாக
வைத்தெண்ணிச் சிறு பொழு தறுவகைத் தென்றல்
பொருந்தாமையானும், ஆசிரியர் முல்லை, குறிஞ்சி, மருத,
நெய்தல், பாலையென முறைசெய்தற்கேது 30

வைகுறுதலும் விடியலும் என்னும் உம்மை
தொக்கு நின்றது.
செவியறிவுறுத்தலைச் செவியறிவுறூஉ (423)
என்றாற்
போல வைகுறுதலை வைகுறு என்றார். அது
மாலையாமமும்

மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல் என்னுஞ்
சிறுபொழுதின் கிடக்கை முறையேயன்றி
வேறின்மையானும், ஏனைத் திணைகட்குச் சிறுபொழு
தொரோவொன்றேயாகலின், மருதமாத்திரைக் கிரண்டு

கோடல் பொருந்தாமையானும், , அஃதுரையன்றென மறுக்க. வைகுறுவிடியல் : இராப்பொழுது தன்னோடு கழிவுறுதற்கேதுவாகிய விடியலென்க. ‘விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூற் குழிசி’ என்னு நற் றிணையுள் (12) ‘வைகுபுலர் விடியல்’ என்றது மப்பொருட்டு. அற்றை நாட்பொழுது தன்னெல்லையோ டறுதல்பற்றி வைகறையெனவும் படும். வைகுதல் கழிதலென்னும்பொருட்டு. ‘ ஆடலின் னரவ்வமும் ’ என்னுஞ் செய்யுளில் (சிந்தாமணி-156) நச்சினார்க்கினியரும் ‘வைக

னளும் வைகின்றே’ என்பதற்கு நாடோறுங் கழியாநின்றதெனப் பொருளுரைத்தார். இவ்வாறன்றி மாலையும் இடையாமமுங் கழியுந் துணையும் அக்கங்குல் வைகுறுதலின் வைகுறுவாயிற்றென்பார்க்கு ஏனைப் பொழுதுகளுந் தமக்கு முன்னுளவாகிய பொழுதுகள் கழியுந் துணையும் தாம் வைகுறுதலின் அவையும் அப்பெயர் பெறுவான் செல்லு மென்றொழிக. பெரும்பொழுது ஆறென்றார்க்குச் சிறுபொழு தும் ஆறென்றலே பொருத்தமுடைத்தெனின், அங்ஙனங் கூறு வார்க்கு, மருதநெய்தல்கட்குப் பெரும்பொழுதெல்லா முரியவென் றார்க்குச் சிறுபொழுதுமெல்லா முரியவென்றல் பொருத்தமுடைத் தெனல் வேண்டுதலின் அது கடாவன்றென விடுக்க.’’

இஃதன்றியும், எற்பாடு என்பது பகலின் முற்பகுதியையே குறிக்கும் என்பதற்கும் பிற சான்றுகளும் உள. அகத்திணையியலிலே எற்பாடு என்பது நெய்தற்றிணைக்கு உரித்தாக ஓதப்பட்டது. புறத்திணையியலிலே 'தும்பை தானே நெய்தலது புறனே' என்னும் சூத்திரத்தால், நெய்தற்றிணைக்குரிய எற்பாடு என்னும் சிறுபொழுது தும்பைத்திணைக்கும் எய்தியதாயிற்று. **இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும்** தும்பைப்போர் முடியுங்காலம் எற்பாடு (பகலின் மூன்றாங்

இடையாமமுங் கழியுந்துணையும் அக்கங்குல் வைகுறுதல்; அது கங்குல் வைகிய அறுதியாத னோக்கி வைகறை யெனவுங் கூறுப. அதுவும் பாடம். நாள் வெயிற்காலையை விடியலென்றார். [1]'விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை' என்ப. [2]'விடியல்

கூறு) ஆதலின் தும்பை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று என்றார். போர் தொடங்கும்பொழுதைக் குறியாமல் அது முடியும்பொழுதைக் குறித்ததென்றல் பொருந்தாவுரையாம். உதாரணங்களாகக் காட்டப் பட்ட பாரதப் பாட்டு, புறப்பாட்டு முதலியவற்றிலே குறித்த தும்பைப் போர் நிகழ்ச்சியெல்லாம் பகலின் மூன்றாங்கூற்றைக் கருதிய வல்ல. **கம்பரும்,**

'மற்றும் வான்படை வானவர் மார்பிடை

இற்றி லாதன வெண்ணு மிலாதன
பற்றி னன்கவ சம்பட மார்பிடைச்
சுற்றி னனெடுந் தும்பையும் சூடினன்'
(இராவணன் போர்க்கோலம் - முதற்போர் - 97.)

'இளர்மழைக் குழுவிடைக் கிடந்த மின்னென
வளர்பிறை நெற்றியிற் பட்ட மார்த்தனன்
இளவரிக் கவட்டிலை ஆரொ டேர்பெறத்
துளவிய றும்பையஞ் சுழியஞ் சூடினன்'
(இராமன் போர்க்கோலம் - ஷை 115.)

'நாகர் நாணில நான்முக னுடென நயந்த
பாக மூன்றையும் வென்றுகொண் டமரர்முன் பணிந்த
வாகை மாலையும் மருங்குற வரிவண்டோ டளவித
தோகை யன்னவர் விழிதொடர் தும்பையும் சூட்டி'
(இராவணன் போர்க்கோலம் - தேரேறு -
16.)

என்றும் பாடினர். அவர்க்கும் அப்போர் நிகழ்ச்சிப்பொழுது காலை யென்பதே கருத்தன்றிப் பகலின் கடைக்கூறன்றென்பது காண்க.

முதற்பொழுதின் பகுதியாகிய பொழுது என்பதை ஆசிரியர் பெரும்பொழுது என்றும், சிறுபொழுது என்றும் இரண்டாகப்

[1]கலித்தொகை - 45. [2]அகம் - 196.

வைகறை யிடூஉ மூரன்' என்றது விடியற்கு முன்னர்த்
தாகிய வைகறையென உருபுதொக்கு முன்மொழி நிலைய
லாயிற்று. பரத்தையிற்பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாடலுங்
கண்டுங் கேட்டும் பொழுது கழிப்பிப் பிறர்க்குப் புலனாகாமல்

பகுத்துக்கொண்டார். பெரும்பொழுது எனினும் இருதுவெனினும்
ஒக்கும். அவை : கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில்,
முதுவேனில் என்னும் ஆறும். இப்பெரும்பொழுது என்பதுபற்றிப்
பிற்பட்ட நூலாசிரியர்க்கும், உரையாசிரியர்க்கும் மயக்கம் ஒன்றும்
இல்லை. சிறுபொழுது என்பதுபற்றியோ எல்லோரும் மயங்கித் தத்
தமக்குத் தோன்றியவாறே வரையறை செய்தார். சிலர் சிறு

பொழுது ஐந்தெனக் கொண்டார். சிலர் ஆறெனக் கொண்டார்.

ஆறெனப்பட்டன :—வைகறை, விடியல், எற்பாடு, நண்பகல், மாலை, யாமம் என்னும் இவை. ஐந்தென்பன :—மாலை, யாமம், வைகறை,

எற்படு காலை, வெங்கதிர் காயும் நண்பகல் என்னும் இவை.

இவ்வாறு மயங்குதற்குக் காரணம் 'வைகுறு விடியல்' எனவும் 'எற்பாடு' எனவும் ஆசிரியர் சூத்திரங்களில் புணர்த்தோதிய குறியீடு

களுக்கு உரையாசிரியர்கள் செம்பொருள் காணமாட்டாமையேயாம். உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் 'வைகறை விடியல்' எனப் பாடங் கொண்டு வைகறை என்பது வேறு, விடியல் என்பது வேறு என்றும், வைகறை என்பது இரவின் பிற்கூறு என்றும், விடியல் என்பது பகலின் முற்கூறு என்றும், எற்பாடு என்பது பகலின் பிற்கூறு என்றும், மாலையென்பது இரவின முற்கூறு என்றும் கூறினார். அவர் உரையையே தழுவி நச்சினார்க்கினியரும் கூறினார். கூறியவர் சிறுபொழுது ஒவ்வொன்றினுக்கும் பப்பத்து நாழிகை வரையறை

கூறினார். இலக்கண விளக்க நூலாரும் நச்சினார்க்கினியருரையையே

தழுவிக் கூறினார்.

இனிச் சிலப்பதிகார வுரையாசிரியராகிய அடியார்க்குநல்லார்

சிறுபொழுது ஆறெனக் கொண்டவர் மருதத்திற்கு வைகறை யொன்றே காட்டி, விடியல் என வேறுகாட்டா தொழிந்ததன்றி முல்லைக்குரிய மாலையையே நெய்தலுக்கும் காட்டினார். நாற்கவிராச நம்பியார் சிறுபொழுது ஐந்தே கொண்டார். அதன் உரைகாரர் அகத். அ]

மீளுங் காலம் அதுவாதலானும், தலைவிக்குங் கங்குல் யாமங் கழியாது நெஞ்சழிந்து ஆற்றாமை மிகுதலான் ஊட லுணர் தற் கெளிதாவதோர் உபகாரமுடைத்தாதலானும், வைகறை கூறினார். இனித் தலைவி விடியற்காலஞ் சிறுவரைத்தாதலின் இதனாற் [1]பெரும் பயன் இன்றென முனிந்து வாயிலடைத்து ஊடனீட்டிப்பவே அவ் வைகறைவழித் தோன்றிய விடியற் கண்ணும் அவன் மெய்வேறுபாடு விளங்கக் கண்டு வாயில் புகுத்தல் பயத்தலின் விடியல் கூறினார்.

'வீங்குநீர்' என்னும் மருதக்கலியுள்,

" அணைமென்றோள் யாம்வாட வமர்துணைப் புணர்ந்துநீ
மணமனையா யெனவந்த மல்லலின் மாண்பன்றே

எற்பாடு என்பதற்கு ஞாயிறு மறையும்பொழுது என்றாரேனும், நம்பி யார் கருத்து நாள்வெயிற்காலையே என்பதற்கு 'எற்படுகாலை' 'என் புழிக்காலை' யென்னும் சொல்லே சான்றாம். இறையனார் களவியற் பொருள்கண்ட, எல்லாருக்கும் முற்பட்டவராகிய நக்கீரனார் சிறு பொழுது ஐந்தென்றே கொண்டார். அவர் வைகறை வேறு, விடியல்

வேறு என்று கொள்ளாது வைகறையென ஒன்றே கொண்டார். அவர் எற்பாடு என்பதற்கு விளக்கமான பொருள் கூறிற்றிலரேனும், திருமுருகாற்றுப்படையிலே 'முட்டாட்டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்- கட்கமழ் நெய்த லூதி யெற்படக் - கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனை மலர் - அஞ்சிறை வண்டினரிக்கண மொலிக்கும் -குன்றமர்ந் துறைத லும் உரியன் ' என்றதனால், எற்படுகாலம் நாள்வெயிற்காலையென்றே கருதினாராகும். அதன் உரையிலே நச்சினார்க்கினியரும் ' எற்பட ' என்பதற்கு ஞாயிறு தோன்றின காலத்தே என்று பொருள் கூறினார். இதனாலே எற்பாடு என்பது வைகறை என்பதனை அடுத்த சிறு பொழுதே என்பது முடிந்தது. இவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்த **சிவஞான முனிவர்** வைகுறு விடியல் என்பது வைகறைப்பொழுதே யெனவும், எற்பாடு என்பது நாள்வெயிற்காலையேயெனவும் முதற்

சூத்திர விருத்தியிலே தக்க பல மேற்கோள் காட்டி நிறுவினர்.

(பி - ம்)—[1]பெறும்பயன்.

3

பொதுக்கொண்ட கௌவையிற் பூவணைப் பொலிந்தநின்
வதுவையங் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை."
(கலி-66.)

என மருதத்திற்கு வைகறை வந்தது.

'விரிகதிர் மண்டிலம்' என்னும் மருதக்கலியுள்,

" தணந்தனை யெனக்கேட்டுத் தவறோரா தெமக்குநின்
குணங்களைப் பாராட்டுந் தோழன்வந் தியான்கொல்
கணங்குழை நல்லவர் கதுப்பற லணைதுஞ்சி
யணங்குபோற் கமழுநின் னலர்மார்பு காணிய."
(கலி-71.)

என மருதத்துக் காலை வந்தது.

[1]" காலை யெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி "

என்பதும் அது.

இனி வெஞ்சுடர் வெப்பந் தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நீழற் செய்யவும், தண்பதம்பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல் வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாங் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவினாற்றம் முன்னின்று கஞற்றவும், நெடுந்திரை யழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும், காதல் கைமிக்குக் கடற்கானுங் கானற்கானும் நிறைகடந்து வேட்கை புலப்பட உரைத்தலின், ஆண்டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறத்தலின் ஏற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது.

உதாரணம் :—

"நெடுவேண் மார்பி லாரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டி மீனருந்து
பைங்காற் கொக்கின நிரைபறை யுகப்ப
வெல்லை பைபையக் கழிப்பிக் குடவயிற்
கல்சேர்ந் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரெழின் மழைக்கண் கலுழ விவளே
பெருநா ணணிந்த சிறுமென் சாயன்
மாணலஞ் சிதைய வேங்கி யானு

[1]குறுந்தொகை - 45.

தழுவொருடங் கினளே பெரும வதனாற்
கழிச்சுறு வெறிந்த புட்டா ளதகிரி
நெடுநீ ரிருங்கழிப் பரிமெலிந் தசைஇ
வல்வில் இளையரொ டெல்லிச் செல்லாது
சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுர னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே.''

(அக - 120)

பகற்குறிக்கண் இடத்துய்த்துத் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு உரைத்தது.

நெய்தற்கு எற்பாடு வந்தது.

"கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப' என்பதனுள் மாலையும் வந்தது. கலியுள் மாலைக்காலம் நெய்தலின்கண் வந்தவாறு காண்க. இது மேல் 'நிலனொருங்கு மயங்குத லின்று' (12) என்பதனாற் பெறுதும்.

இவற்றிற்கு அறுவகை இருதுவும் உரிய வென்பதன்றிக் காரும் இளவேனிலும் வேனிலும்

பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப என்றற்குப் பொருள்பெறத் தோன்றும் என்றார்.

இனி நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்று காலமும் பற்றிவரச் சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர் : அக்காலத்துத் தலைவி புறம் போந்து விளையாடாமையின். அங்ஙனம் வந்த செய்யுளுள வேல் அவற்றையுங் கொள்க.

"கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூர
னெம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் [2] தூக்கு
மாடிப் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே."

(குறு - 8)

இது குறுந்தொகை.

[1] அகம் - 40. (பி - ம்)—[2] தூங்கு.

புறனுரைத்தாளெனக் கேட்ட பரத்தை தலைவனை

நெருங் கித் தலைவன் பாங்காயினர் கேட்ப
உரைத்தது.

இது முதுவேனில் வந்தது.

“ அரிபெய் சிலம்பி னும்பலந் தொடலை
யரம்போ ழவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை
யிழையணிப் பணைத்தோ ளையை தந்தை
மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்
பிண்ட நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணொள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயநா டியானையின் முகனமர்ந் தாஅங்
கேந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருந லாடினை புனலே யின்றுவந்
தாக வனமுலை யரும்பிய சுணங்கின்
மாசில் கற்பிற் புதல்வன் றாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல
சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்
தந்தூம்பு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கி
வாளை மேய்ந்த வள்ளெயிற்று நீர்நாய்
முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதரிற் செறியும்
பல்வேள் மத்தி கழாஅ ரன்னவெம்
மிளமை சென்று தவத்தொல் லஃதே

யினியெவன்
செய்வதுபொய்ம்மொழியெமக்கே.'' (அகம்-6)

பரத்தையொடு புனலாடி வந்தமை கேட்டுத் தலைவி புலந்தது.

இது இளவேனில் வந்தது.

ஏனைய வந்தவழிக் காண்க.

நாடகவழக்கானன்றி உலகியல் வழக்கானும் அச்சிறு பொழுதும் அப் பெரும்பொழுதிற்குப் பொருந்து மென்றற் அகத். கூ]

குத் 'தோன்றும்' என்றார். இதன் பயன் இவ்விரண்டு நிலத் துக்கு மற்றை மூன்று காலமும் பெரும்பான்மை வாரா வென்றலாம். (அ)

9. நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலோடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.

இது நிலனுடைய நான்கற்கும் காலங் கூறி அந்நான்கற் கும் பொதுவாகிய பாலைக்குக் காலங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :— நடுவுநிலைத்திணையே - பாலைத்திணை, நண்பகல் வேனிலொடு - எற்பாடுங் காலையும் என்னும் இரு கூற்றிற்கு நடுவணதாகிய ஒரு கூறு தான் கொண்டு வெம்மை செய்து பெருகிய பெரும்பகலோடும் இளவேனிலும் முதுவேனிலும் என்னும் இரண்டினோடும், முடிவு நிலை மருங்கின் - பிரிவெனப்படுதற்கு முடிவுடைத்தாகிய குறிஞ்சியும் முல்லையு மாகிய ஒருமருங்கின்கண்ணே, முன்னிய நெறித்து - ஆசிரி யன் மனங்கொள்ளப்படும் நெறியையுடைத்து என்றவாறு.

நிலை யென்றது நிலத்திணை. முடிவுநிலைப்பகுதிக்கண் முன்னப்படு மெனவே அத்துணை யாக்கமின்றி ஒழிந்த மருதமும் நெய்தலும் முடியாநிலமாய் அத்துணை முன்னப்படா தாயிற்றுப் பாலைக் கென்பதாம். பிரிவின்கண் முடிய வருவனவெல்லாம் இவ்விரண்டற்கும் முடிய வருதலும் ஒழிந்த இரண்டற்கும் அவை குறைய வருதலும் உரையிற் கொள்க. என்னை? சுரத்தருமை அறியின் இவள் ஆற்றாளாமெனத் தலைவன் செலவழுங்குதலும், துணிந்துபோதலும்,

உடன்போவலெனத் தலைவி கூறுதலும், அதனை அவன் விலக்கலும், இருந்திரங்கலும் போல்வன பலவும் முடியவரும் நிலம் குறிஞ்சியும் முல்லையு மாகலின். சுரத் 38

தருமை முதலியன நிகழாமையின் மருதமும் நெய்தலும் அப்பொருண்முடிய வாராவாயின.

[1]"நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
யணிநிற விரும்பொறை மீமிசை
மணிநிற வுருவின தோகையு முடைத்தே."

(ஐங்குறு-431)

இது சுரத்தருமை நினைந்து வருந்தினேனென்ற தலைவிக்கு அவ்வருத்த நீங்கக் கார்கால மாயிற்றென்று ஆற்றுவித்தது.

இப்பாட்டு முதலிய பத்தும் முல்லையுட் பாலை.

"கார்செய் காலையொடு கையறப் பிரிந்தோர்
தேர்தரு விருந்திற் றவிர்குதல் யாவது
மாற்றருந் தானை நோக்கி
யாற்றவு மிருத்தல் வேந்தனது

தொழிலே."(ஐங்குறு-451)

இது பருவங்கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைவி பாசறைச் செய்தி கேட்டு வருந்தியது.

இப்பத்தும் முல்லையுட் பாலை.

" கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட் டொள்வீ
யிருங்கல் வியலறை வரிப்பத் தாஅ
நன்மலை நாடன் பிரிந்தென
வொண்ணுதல் பசப்ப தெவன்கொ லன்னாய்."
(ஐங்குறு-219)

இது வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துழித் தலைவி யாற்றாமை கண்டு தோழி கூறியது.

இவ்வைங்குறுநூறு குறிஞ்சியுட் பாலை.

---

[1]'பாலை நின்ற பாலை நெடுவழி.' சிறுபாண் ' நடுவு நிலைத் திணையே' என்னும் சூத்திரத் துரையாற் பாலைத் தன்மை கூறினும். எ-து நச். குறிப்பு.

" எக்கர் ஞாழல் செருந்தியொடு கமழத்
துவலைத் தண்டுளி வீசிப்
பசலை செய்தன பனிபடு துறையே." (ஐங்குறு - 141)

இவ்வைங்குறுநூறு வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துழி
ஆற்றுவிக்குந் தோழிக்குத் துறை யின்ப முடைத்தாகலான்
வருத்திற்றெனத் தலைவி கூறியது.

இது சாத்தருமை முதலியனவின்றி நெய்தற்குட் பாலை வந்தது.

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

முந்நீர் வழக்கஞ் சிறுபான்மையாகலின் நெய்தற்கு முடிய வாராதாயிற்று. இக்கருத்தானே பிரிவொழுக்கம் மருதத்திற்கும் நெய்தற்குஞ் சிறுபான்மையாகப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்யப்படும்.

எற்பாட்டுக்கு முன்னர்த்தாகிய நண்பகலைப் பாலைக்குக் கூறவேண்டிப் பின் வைத்தாரேனும், பெரும்பொழுதிற்கு முற்கூறுதலின் ஒருவாற்றாற் சிறுபொழுதாறும் முறையே வைத்தாராயிற்று.
காலையும் மாலையும் நண்பகலன்ன கடுமை
கூரச் சோலைதேம்பிக் கூவன் மாறி, நீரும் நிழலுமின்றி, நிலம் பயந் துறந்து, புள்ளும் மாவும் புலம்புற்று இன்பமின்

றித் துன்பம்பெருகுவதொரு காலமாதலின், இன்பத்திற்கு இடையூறாகிய பிரிவிற்கு நண்பகலும் வேனிலுஞ் சிறப் புடைத்தாயிற்று.

“தெள்ளறல் யாற்றுத் திரைமண லடைகரை
வண்டுவரி பாடத் தண்போ தலர்ந்து
தாதுந் தளிரு மேதகத் துவன்றிப்
பல்பூஞ் சோலைப் பன்மலர் நாற்றமொடு
செவ்வித் தென்ற ஞெவ்வி திற் றாகிக்
குயில்கூஉக் குரலும் பயில்வதன் மேலும்
நிலவுஞ் சாந்தும் பலவுடன் ...

மின்பம் விளக்கு நன்பொருள் பிறவும்
பண்டைய போலா தின்ப மிகத்தரும்”

இளவேனிற்காலத்து, பொழில் விளையாடியும்

. புதுப்

பூக் கொய்தும் அருவியாடியும் முன்னர் விளையாட்டு நிகழ்ந் தமைபற்றிப் பிரிந்த கிழத்தி மெலிந்துரைக்குங் கிளவி பயின்று வருதலானும், உடன்போக்கின்கண் அக்காலம் இன் பம் பயக்குமாதலானும், இளவேனிலோடு நண்பகல் சிறந்த தெனப்பட்டது. பிரிந்த கிழத்தி இருந்து கூறுவன கார்கால மன்மையின் முல்லை யாகா. உதாரணம்:—

"கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை
வறனுற லங்கோ டுதிர வலங்கடந்து
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
யிரவுக்குறும் பலற நூறி நிரைபகுத்
திருங்கன் முடுக்கர்த் திற்றி கெண்டுங்
கொலைவி லாடவர் போலப் பலவுடன்
பெருந்தலை யெருவையொடு பருந்துவந் திறுக்கு
மருஞ்சுர மிறந்த கொடியோர்க் கல்கலு
மிருங்கழை யிறும்பி னாய்ந்துகொண் டறுத்த
நுணங்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோ
டகவுநர்ப் புரந்த வன்பிற் கழறொடி
நறவுமகி ழிருக்கை நன்னன் வேண்மான்
வயலை வேலி வியலூ ரன்னநின்
னலர்முலை யாகம் புலம்பப் பலநினைந்

தாழ லென்றி தோழி யாழவென்
கண்பனி நிறுத்த லெளிதோ குரவுமலர்ந்
தற்சிர நீங்கிய வரும்பத வேனி
லறலவிர் வார்மண லகல்யாற் றடைகரைத்
துறையணி மருதமொ டிகல்கொள வோங்கிக்
கலுழ்தளி ரணிந்த விருஞ்சினை மாஅத்
திணர்ததை புதுப்பூ நிரைத்த பொங்கர்ப் அகத்.

புகைபுரை யம்மஞ் சூர
நுகர்குயி லகவுங் குரல்கேட் போர்க்கே."
(அகம் - 97.)

இது வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.

இக் களிற்றியானைநிரையுள் இருவகை வேனிலும் பாலைக் கண் வந்தன.

நண்பகலோடுவருவன வந்துழிக் காண்க.
(சூ)

10. பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இதன்பொருள்:—நடுவுநிலைத்திணைக்கு முற்கூறியவேனி லன்றிப் பின்பனிக்காலமும் உரித்து என்றவாறு.

இது, கூதிரை முன்பனியாகிய மார்கழியுந் தையுந் தொடர்ந்தாற்போல, வேனிலாகிய சித்திரைமுதலிய நான்கற்குமுன் பின்பனியாகிய மாசியும் பங்குனியுந் தொடர்ந்த தென்று கூறினர்.

உதாரணம்:—

“பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ
புகையெனப் புதல்சூழ்ந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா
முகைவெண்பல் னுதிபொர முற்றிய கடும்பனி.” (கலி - 31.)

இது தனித்தோர்க்குப் பின்பனி ஆற்றலரிது, இஃ தெவர்க்கும் ஏதமாம் எனவும், இதனான் இறந்துபடுவே னெனவுங் கூறிற்று.

“அம்ம வாழி தோழி காதலர்
நூலறு முத்திற் றண்சித ருறைப்பத்

தாளித் தண்பவர் நாளா மேயும்
பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்
பிரியு நாளும் பலவா கவ்வே." (குறு - 104.)

தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

இக் குறுந்தொகையும் அது.

பின்பனிக்கு நண்பகல் துன்பஞ்செய்யா தென்பதூஉம் அதற்குச் சிறுபொழுது வரைவில வென்பதூஉங் கூறிற்று; என்னை? சூத்திரத்துத் 'தான்' எனத் தனித்து வாங்கிக் கூறினமையின். (௧௦)

11. இருவகைப் பிரிவு நிலைபெறத் தோன்றினு
முரிய தாகு மென்மனார் புலவர்.

இது பாலைப்பகுதி இரண்டெனவும் அவ்விரண்டற்கும் பின்பனி உரித்தெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—இருவகைப்பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும் - நான்கு வருணத்தார்க்குங் காலிற் பிரிவும் வேளாளர்க்குக் கலத்திற் பிரிவும் தத்தம் நிலைமைக்கேற்பத் தோன்றினும், உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் - பின்பனிக் காலம் அவ்விரண்டற்கும் உரிமைபூண்டு நிற்குமென்று கூறு
வர் புலவர் என்றவாறு.[1]

கடலினை நிலமென்னுமையிற் கலத்திற் பிரிவு முன் பகுத்த நிலத்துள் அடங்காதென்று அதுவும் அடங்குதற்கு, இருவகைப் பிரிவும் என்னும் முற்றும்மை கொடுத்துக் காலிற்

பிரிவோடு கூட்டிக் கூறினர். கலத்திற் பிரிவு அந்தணர் முதலிய செந்தீவாழ்நர்க்கு ஆகாமையின் வேளாளர்க்கே உரித்தென்றார். வேதவணிகரல்லாதார் கலத்திற் பிரிவு

---

[1]இருவகைப் பிரிவு ஆவன தலைமகளைப் பிரிதலும் தலைமகளை
உடன் கொண்டு தமர்வரைப் பிரிதலும் என்றும், இவை பாலைக்குரிய
பொருளாமென்றும் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

சிலப்பதிகாரம் - மனையறம் - 6 - 7. ‘ஒருங்கு

தொக்கன்ன

உடைப்பெரும்பண்டம் கலத்தினும் காலினும் தருவனரீட்ட' இதன் உரையில் 'இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும் உரியதாகும் என்மனார் புலவர்' என்பதனால் கலத்தினும் காலினும் என்றார்.

எ - து அடியார்க்குநல்லார் குறிப்பு.

வேதநெறி யன்மையின் ஆராய்ச்சியின்று. இக்கருத்தானே இருவகை வேனிலும் நண்பகலும் இருவகைப் பிரிவிற்கும் ஒப்ப உரியவன்றிக் காலிற் பிரிவுக்குச் சிறத்தலும், கலத்திற் பிரிவிற்கு இளவேனி லொன்றுங் காற்றுமிகாத முற்பக் கத்துச் சிறுவரவிற்றாய் வருதலும் கொள்க. ஒழிந்த உரிப் பொருள்களினும் பாலை இடைநிகழு மென்றலிற் பிரிய வேண்டியவழி அவற்றிற்கு ஓதிய காலங்கள் கலத்திற் பிரிவிற்

கும் வந்தால் இழுக்கின்று.

திற்பிரிவும் உலகியலாய்ப்

என்னை? கார்காலத்துக் கலத்
பார்டலுட் பயின்று வருமாயி
னென்க. தோன்றினும் என்ற உம்மை
சிறப்பும்மை :- இரண்டு பிரிவிற்கும் பின்பனி
உரித்தென்றலின்.

இனிக் கலத்திற் பிரிவிற்கு உதாரணம் :—

" உலகுகிளர்ந் தன்ன வுருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கட னீரிடை போழ
விரவு மெல்லையு மசைவின் றாகி
விரைசெல லியற்கை வங்கூ ழாட்டக்
கோடுயர் திணிமண லகன்றுறை நீகான்
மாட வொள்ளெரி மருங்கறிந் தொய்ய
வான்வினைப் புரிந்த காதலர் நாள்பல
கழியா மையே யழிபட ரகல
வருவர் மன்னாற் றோழி தண்பணைப்
பொருபுனல் வைப்பி னம்மூ ராங்கட்
கருவிளை முரணிய தண்புதற் பகன்றைப்
பெருவன மலர வல்லி தீண்டிப்
பலவுக்காய்ப் புறத்த பசும்பழப் பாகல்
கூதள மூதிலைக் கொடிநிரை தூங்க
வறனின் றலைக்கு மாரு வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசத்
திருந்திழை ஞெகிழ்ந்து பெருங்கவின் சாஅய்

நிரைவளை யூருந் தோளென
வுரையொடு செல்லு மன்பினர்ப் பெறினே." (அகம்-255.)

இது தோழி தூதுவிடுவது காரணமாக
உரைத்தது.

இம் மணியிடை பவளத்துப் பின்பனி வந்தவாறும், நண்பகல் கூருமையும் அவர் குறித்தகாலம் இதுவென்பது தோன்றியவாறுங் காண்க.

"குன்ற வெண்மண லேறி நின்றுநின்
றின்னுங் காண்கம் வம்மோ தோழி
களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்
தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே."

வருகின்றாரெனக் கேட்ட தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

இது பின்பனி நின்றகாலம் வரைவின்றி வந்தது.

கடலிடைக் கலத்தைச் செலுத்துதற்கு உரிய காற்றொடு பட்ட காலம் யாதானுங் கொள்க. 'ஆகும்' என்றதனால் வேத

வணிகரும் பொருளின்றி இல்லறம் நிகழாத காலத்தாயிற் செந்தீ வழிபடுதற்கு உரியோரை நாட்டிக் கலத்திற் பிரிதற்கு உரியரென்று கொள்க. (கக)

12. [1]திணைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே
நிலனொருங்கு மயங்குத [2]லின்றென
மொழிப[3]
புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே.

இஃது உரிப்பொருள் மயங்கு மென்றலின் மேலன வற்றிற்குப் புறனடை.

இதன்பொருள்:—திணை இலவே - 'மாயோன்மேய' (5) மயக்குறுதலும் கடிநிலை என்பதனுள் ஒரு நிலத்து ஓரொழுக்கம் நிகழுமென நிரனிறுத்துக் கூறிய ஒழுக்கம் அவ்வந்நிலத்திற்கே உரித்தா யொழுகாது தம்முண் மயங்கி வருதலும் நீக்கப்படா, நிலன் ஒருங்கு மயங்குதல் இன்று

---

[3]குறிஞ்சிப்பாட்டு மாலை வருணனை - 'நிலனொருங்கு மயங்குத லின்றென மொழிப' எனவே காலமிரண்டு மயங்குமென்றலின் குறிஞ்சியின் மாலைக்காலம் கூறினார். எ-து. நச். குறிப்பு.

(பி - ம்)—[1]திணைமயங். [2]லிலவென.

என மொழிப - அங்ஙனம் ஒரு நிலத்து இரண்டொழுக்கந் தம்முண் மயங்குதலன்றி இரண்டு நிலம் ஒரோவொழுக்கத் தின்கண் மயங்குதலில்லையென்று கூறுவர், புலன் நன்கு உணர்ந்த புலமையோர் - அங்ஙனம் நிலனும் ஒழுக்கமும் இயைபுபடுத்துச் செய்யும் புலனெறி வழக்கினை [1]நன்று உணர்ந்த அறிவினையுடையோர் என்றவாறு.

என்றது ஒரு நிலத்தின்கண் இரண்டு உரிப்பொருள் மயங்கிவருமென்பதூஉம், நிலன் இரண்டு மயங்காதெனவே காலம் இரண்டு தம்முள் மயங்குமென்பதூஉம், கூறினாராயிற்று. எனவே, ஒரு நிலமே மயங்குமாறாயிற்று. உரிப் பொருண் மயக்குறுதல் என்னாது திணைமயக்குறுதலும் என்றார், [2]ஓர் உரிப்பொருளோடு ஓர் உரிப்பொருண் மயங்குதலும், ஓர் உரிப்பொருள் நிற்றற்கு உரிய இடத்து ஓர் உரிப்பொருள்

வந்து மயங்குதலும், இவ்வாறே காலம் மயங்குதலும், கருப் பொருண் மயங்குதலும்பெறு மென்றற்கு : திணையென்றது அம்மூன்றனையுங் கொண்டேநிற்றலின்.

உதாரணம்:—

" அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்
சாந்த நாறு நறியோள்
கூந்த னாறுநின் மார்பே தெய்யோ."

(ஐங்குறு - 240.)

இது புறத்தொழுக்க மின்றென்றாற்குத் தோழிகூறியது.

" புலிகொல் பெண்பாற் பூவரிக் குருளை
வளைவெண் மருப்பிற் கேழல் புரக்குங்
குன்றுகெழு நாடன் மன்றதன்
பொன்போற் புதல்வனோ டென்னீத் தோனே." (ஐங்குறு-265.)

இது வாயில்களுக்குத் தலைவி கூறியது.

" வன்கட் கானவன் மென்சொன் மடமகள்
புன்புல மயக்கத் துழுத வேனற்

(பி - ம்)—[1]மெய்பெற. [2]அவ்வுரிப் பொருளோடு முதலுங்
கருவு முடன்வந்து மயங்குமென்றற்கு :

பைம்புறச் சிறுகிளி கடியு நாட
பெரிய கூறி நீப்பினும்
பொய்வலைப் படூஉம் பெண்டுதவப் பலவே." (ஐங்குறு - 283.)

இது தலைவன் ஆற்றுமை வாயிலாகப் புணர்ந்துழிப் பள்ளியிடத்துச் சென்ற தோழி கூறியது.

இவை குறிஞ்சிக்கண் மருதம் நிகழ்ந்தன; இவை ஓரொழுக்கம் நிகழ்தற்கு உரியவிடத்தே ஓரொழுக்கம் நிகழ்ந்தன.

" அன்னய் வாழிவேண் டன்னையென் றோழி
பசந்தனள் பெரிதெனச் சிவந்த கண்ணை
கொன்னே கடவுதி யாயி னென்னதூஉ
[1]மறிய வாகுமோ மற்றே
முறியிணர்க் கோங்கம் பயந்த மாறே." (ஐங்குறு - 366.)

இஃது இவ்வேறுபாடென்னென்ற செவிலிக்குத் தோழி பூத்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நிற்றல்.

இது பாலையிற் குறிஞ்சி.

இஃது உரிப்பொருளோடு உரிப்பொருண் மயங்கிற்று. மேல் வருவனவற்றிற்கும் இவ்வாறு உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

“வளமலர் ததைந்த வண்டுபடு நறும்பொழின்
முளைநிரை முறுவ லொருத்தியொடு நெருநற்
குறிநீ செய்தனை யென்ப வலரே
குரவ நீள்சினை யுறையும்
பருவ மாக்குயிற் கௌவையிற் பெரிதே.” (ஐங்குறு - 369.)

இது பொழிலிடத்து ஒருத்தியொடு தங்கிவந்தும் யான் பரத்தையை அறியேனென்றாற்குத் தோழி கூறியது.

(பி - ம்)—[1] அரியவாகுமோ.

“வண்சினைக் கோங்கின் றண்கமழ் படலை
யிருஞ்சிறை வண்டின் பெருங்கிளை மொய்ப்ப

நீயக் துறையப் பட்டோள்
யார ளோவெம் மறையா தீமே.''
(ஐங்குறு - 370.)

இது பரத்தையர்க்குப் பூவணிந்தமை கேட்ட தலைவி அஃதின் றென்றற்குக் கூறியது.

இவை பாலைக்கண் மருதம் நிகழ்ந்தன.

[1]'அருந்தவ மாற்றியார்' என்னும் பாலைக்கலியும் அது.

"அன்னை வாழிவேண் டன்னை யுதுக்கா
ணேர்கொடிப் பாசடும்பு பரிய வூர்பிழிபு
நெய்தன் மயக்கிவந் தன்று நின்மகள்
பூப்போ லுண்கண் மரீஇய
நோய்க்குமருந் தாகிய கொண்கன் றேரே.''
(ஐங்குறு - 101.)

இஃது அறத்தொடுநின்றபின் வரைதற்குப்பிரிந்தான் வரைவொடு வந்தமை தோழி செவிலிக்குக் காட்டியது.

இது நெய்தலிற் குறிஞ்சி.

"கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
யொள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.''
(ஐங்குறு - 122.)

"கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே

உரூஅ வறுமூலே மடாஅ
வுண்ணாப் பாவை யூட்டு வோளே."
(ஐங்குறு - 128.)

இவை பெதும்பைப் பருவத்தாள் ஒரு தலைவியொடு 'வேட்கை நிகழ்ந்தமையைத் தலைவி கூறித் தலைவன் குறிப் புணர்ந்தது.

இப்பத்தும் நெய்தற்கண் மருதம்.

"யானெவன் செய்கோ பாண வானாது
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
புல்லென் [2]றனவென் புரிவளைத் தோளே." (ஐங்குறு - 133.)

[1]கவி - 30. (பி - ம்)—[2]றனவெம்.

இது தலைவன் புறத்துப்போன அத்துணைக்கு ஆற்று யாகுதல் தகாதென்ற பாணற்குத் தலைவி கூறியது.

இப் பத்தும் நெய்தற்கண் மருதம்.

"வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
மிதிப்ப நக்க கண்போ னெய்தல்
கட்கமழ்ந் தானாத் துறைவற்கு
நெக்க நெஞ்ச நேர்கல் லேனே." (ஐங்குறு - 151.)

இது வாயில்வேண்டிய தோழிக்குத் தலைவி வாயின் மறுத்தது.

இப்பத்தும் நெய்தற்கண் மருதம்.

“இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ னூட்டி
முகம்புதை கதுப்பின ளிறைஞ்சிநின் றோளே
புலம்புகொண் மாலை மறைய
நலங்கே ழாக நல்குவ ளெனக்கே.” (ஐங்குறு - 197.):

இது இடந்தலைப்பாட்டிற் றலைவி நிலைகண்டு கூறியது.

இது நெய்தலிற் புணர்தனிமித்தம்.

“வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன்
றண்ணக மண்ணளை நிறைய நெல்லி
னிரும்பூ வுறைக்கு மூரற்கிவள்
பெருங்கவி னிழப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.” (ஐங்குறு - 30.). இது தோழி அறத்தொடு நின்றது.

“பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை யகவுங்
கழனி யூரநின் மொழிவ லென்றுந்
துஞ்சுமனை நெடுநகர் வருதி
யஞ்சா யோவிவ டந்தைகை வேலே.” (ஐங்குறு -

60.)

இது தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

“நெறிமருப் பெருமை நீல விரும்போத்து
வெறிமலர்ப் பொய்கை யாம்பன் மயக்குங்
கழனி யூரன் மகளிவள்
பழன வெதிரின் கொடிப்பிணை யலளே.” (ஐங்குறு - 91.)

இஃது இளையள் விளைவில ளென்றது.

“கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றாக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
நுந்தை நும்மூர் வருது
மொண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறினே.” (ஐங்குறு - 92.)

இது நின் தமர் வாராமையின் எமர் வரைவு

நேர்ந்தில ரென்று தோழி கூறக்கேட்ட தலைவன் தலைவிக்குக் கூறியது.

இவை மருதத்துக் குறிஞ்சி நிகழ்ந்தன.
இக்காட்டியவெல்லாம் ஐங்குறுநூறு.
[1]'புனையிழை நோக்கியும்' என்னும் மருதக் கலியும் அது.

" முரசுடைச் செல்வர் புரவிச் சூட்டு
மூட்டுறு கவரி தூக்கி யன்ன
செழுஞ்செய் நெல்லின் சேயரிப் புனிற்றுக்கதிர்
மூதா தின்ற லஞ்சிக் காவலர்
பாக லாய்கொடிப் பகன்றையொடு பரீஇக்
காஞ்சியி னகத்துக் [2]கரும்பருத்தி யாக்கும்
தீம்புன லூர திறவ தாகக்
குவளை யுண்க ணிவளும் யானுங்
கழனி யாம்பன் முழுநெறிப் பகைத்தழை
காயா ஞாயிற் றாகத் தலைப்பெயப்
பொய்த லாடிப் பொலிகென வந்து
நின்னகாப் பிழைத்த தவறோ பெரும
கள்ளுங் கண்ணியுங் கையுறை யாக

[1]கலித்தொகை - 76.

நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கிடாஅய்
[1]நிலைத்துறைக் கடவுட் குளப்பட வோச்சித்
தணிமருங் கறியாள் யாஅயழ
மணிமருண் மேனி பொன்னிறங் கொளலே.”
(அகம்-156.)

இது தலைவியைத் தோழி இடத்துய்த்துத் தலைவனை வரைவு கடாயது. இவ்வகப்பாட்டும் அது.

இன்னும், மயக்குறுதலும் என்றதனான் அவ்வந் நிலங் கட்கு உரிய முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறுத லன்றி அவ்வந்நிலங்கட்கு உரியவல்லாத முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் மயங்குவனவும் கொள்க. அஃது [2]‘அயந்திகழ் நறுங்கொன்றை’ என்னும் நெய்தற் கலியுட் காண்க. இக்கருத்தானே நக்கீரரும் ஐந்திணையுள்ளுங் களவு நிகழுமென்று கொண்டவாறுணர்க.[3]

இனிக் காலம் ஒருங்கு மயங்குங்காற் பெரும்பொழுது இரண்டும் பெரும்பான்மையுஞ் சிறுபொழுதும் மயங்குதலுங் கொள்க.

"மழையில் வான மீனணிந் தன்ன
குழையமன் முசுண்டை வாலிய மலர
வரிவெண் கோடல் வாங்குகுலை வான்பூப்
பெரிய சூடிய கவர்கோற் கோவல
ரெல்லுப் பெயலுழந்த பல்லா நிரையொடு
நீர்திகழ் கண்ணிய ரூர்வயிற் பெயர்தர
நனிசேட் பட்ட மாரி தளிசிறந்
[4]தேர்தரு கடுநீர் தெருவுதோ றொழுகப்
பேரிசை முழக்கமொடு சிறந்துநனி மயங்கிக்

---

[2]கலித்தொகை - 150.

[3]இறையனாரகப்பொருள் 1-ஆம் சூத்திரவுரை பக். 30.

(பி - ம்)—[1]யுலைத்துறைக், நிலத்துறை. [4]தோதரு

கூதிர்நின் றன்றாற் பொழுதே காதலர்
நந்நிலை யறியா ராயினுந் தந்நிலை
யறிந்தனர் கொல்லோ தாமே யோங்குநடைக்
காய்சின யானைக் கங்குற் சூழ
வஞ்சுவர விறுத்த தானை
வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே." (அகம்-264.)

இது தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.
இம் மணிமிடைபவளத்துள் முல்லையுட் கூதிர் வந்தது.

“ மங்குன் மாமழை விண்ணதிர்பு முழங்கித்
துள்ளுப்பெயல் கழிந்த பின்றைப் புகையுறப்
புள்ளி நுண் டுவலை பூவக நிறையக்
காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்
நீர்வார் கண்ணிற் கருவிளை மலரத்
துய்த்தலைப் பூவின் புதலிவ ரீங்கை
நெய்த்தோய்த் தன்ன நீர்நனை யந்தளி
ரிருவகி ரீருளி னீரிய துயல்வர
வவரைப் பைம்பூப் பயில வகல்வயற்
கதிர்வார் காய்நெற் கட்கினி திறைஞ்சச்
சிதர்சினைத் தூங்கு மற்சிர வரைநாட்
காய்சின வேந்தன் பாசறை நீடி
நந்நோ யறியா வறனி லாளர்
இந்நிலை களைய வருகுவர் கொல்லென
வானு தெறிதரும் வாடையொடு
நோனேன் றோழியென் றனிமை யானே.”
(அகம்-294.)

இது பருவ வரவின்கண் வற்புறுத்துந்

தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.

இம் மணிமிடை பவளத்து முல்லையுள் முன்பனி வந் தது. நிலமுங் கருவும் மயங்கிற்று.

"கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக
விரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை 52

யெல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே.'' (குறுந்-47.)

இஃது இரா வந்து ஒழுகுங்காலை முன்னிலைப்புறமொழி யாக நிலாவிற்கு உரைப்பாளாய் உரைத்தது.

இக் குறுந்தொகையுட் குறிஞ்சியுள் வேனில் வந்தது.

" விருந்தின் மன்ன ருங்கலந் தெறுப்ப " (அகம் - 54.)

என்பது கார்காலத்து மீள்கின்றான் முகிழ்நிலாத் திகழ் தற்குச் சிறந்த வேனிலிறுதிக்கண் தலைவிமாட்டு நிகழ்வன கூறி,

அவை காண்டற்குக் கடிது
தேரைச்செலுத்தென்றது.

இது முல்லைக்கண் வேனில் வந்தது.

" துஞ்சுவது போல விருளி விண்பக
விமைப்பது போல மின்னி யுறைக்கொண்
டேறுவது போலப் பாடுசிறந் துரைஇ
நிலநெஞ் சுட்க வோவாது சிலைத்தாங்
கார்தளி பொழிந்த வார்பெயற் கடைநா
[1]ளீன்றுநா ளுலந்த வாலா வெண்மழை
வான்றோ யுயர்வரை யாடும் வைகறைப்
[2]புதலே ரணிந்த காண்பின் காலைத்
தண்ணறும் படுநீர் மாந்திப் பதவருந்தி
வெண்புறக் கொடைய திரிமருப் பிரலை
வார்மண லொருசிறைப் பிடவவிழ் கொழுநிழற்
[3]காமர் துணையோ டமர்துயில் வதிய
வரக்குநிற வுருவி னீயன் மூதாய்
பரப்பிய வைபோற் பாஅய்ப் பலவுட
னீர்வார் மருங்கி னீரணி திகழ
வின்னும் வாரா ராயி னன்னுதல்

(பி - ம்)—[1]ளீன்றுவா லுழந்த. [2]புதலொளி சிறந்த. [3]காமர் துணையோ டேமுற வதிய.

யாதுகொன் மற்றவர் நிலையே காதலர்
கருவிக் காரிடி யிரீஇய
பருவ மன்றவர் வருதுமென் றதுவே.'' (அகம் - 139.)

இது பிரிவிடையாற்றாது தோழிக்கு உரைத்தது.

இம் மணிமிடை பவளத்துப் பாலைக்கண் முன்பனியும் வைகறையும் ஒருங்கு வந்தன.

“தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி
னல்லாந்தா ரலவுற வீன்றவள் கிடக்கைபோற்
பல்பய முதவிய பசுமைநீ ரகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிறொரீஇப் புதுநல மேர்தர
வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
வினையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழ்ந் தறல்வார
மாவீன்ற தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ
லாயிதழ்ப் பன்மல ரையகொங் குறைதர
மேதக விளவேனி லிறுத்தந்த பொழுதின்கண் ;

“சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி

நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறப்பென்மன் னிறைநீவி
வாய்விரிபு பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்தீண்டி
நோய்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவந் தலைத்தரூஉம் ;

" போழ்துள்ளார் துறந்தார்கட் புரிவாடுங் கொள்கையைச்
சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீவி
வீழ்கதிர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணு மிருந்தும்பி
யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தரூஉம் ;

" தொடிநிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னுருயிர்
வடுநீங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
நெடுநிலாத் திறந்துண்ண நிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வந் தலைத்தரூஉம் ; **54**

"" எனவாங்கு,

" வருந்தினை வதிந்தநின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்பிணி பின்னோக்கா தெய்திநம்
மருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்
திருந்தெயி றிலங்குநின் றேமொழி படர்ந்தே."
(கலி-29.)

வந்தாரென ஆற்றுவித்தது.

இதில் வேனிலும் வாடையும் கங்குலும் மாலையும் வந்தன.

“ அம்ம வாழி தோழி சிறியிலைக்
குறுஞ்சினை வேம்பி னறும்பழ முணீஇய
வாவ லுகக்கு மாலையு
மின்றுகொல் [1]காதலர் சென்ற நாட்டே.”
(ஐங்குறு-339.)

இவ் வைங்குறுநூறு பாலைக்கண் மாலை வந்தது.

“ தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டையிற்
கடும்பகல் [2]வருதி கையறு மாலை
[3]கொடுங்கழி நெய்தலுங் கூம்பக்
காலை வரினுங் களைஞரோ விலரே.” (ஐங்குறு - 183.)

பருவ வரவின்கண் மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றளாய தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

இவ் வைங்குறுநூறு நெய்தற்கண் மாலை வந்தது.

“ தொல்லூழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி னுயிரெல்லாம் படைத்தான்கட்

பெயர்ப்பான்போ
வெல்லுறு தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
நல்லற நெறிநிறீஇ யுலகாண்ட வரசன்பி
னல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா

(பி - ம்)—[1]தோழியவர். [2]வருந்திக் கையறுமாறு.
[3]மாலை செய்தலும். அகத். கங]

மெல்லியான் பருவம்போன் மயங்கிரு டலைவர
வெல்லைக்கு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மாலை
* * * *
பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழ
லினிவரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினைதியோ வெம்போல
வினியசெய் தகன்றாரை யுடையை யோ நீ''
(கலி-129.)

என நெய்தற்கலியுட் கங்குலும் மாலையும் முன்பனியும் வந்தன. ஒழிந்தனவும் மயங்குமாறு வந்துழிக் காண்க.

13. உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :— உரிப்பொருள் அல்லன - உரிப் பொருளென்று ஓதப்படும் ஐந்திணையும் அல்லாத கைக்கிளை யும் பெருந்திணையும், மயங்கவும் பெறும் - நால்வகை நிலத் தும் மயங்கவும் பெறும் என்றவாறு.

உம்மை எச்சவும்மை யாதலின் உரிப்பொருளாக எடுத்த பாலையும் நால்வகை நிலத்தும் மயங்கவும் பெறும் என்ற வாறும். பாலை என்பது ஒன்று பிரிந்து பலவாகிய கூற்றின் மேற்றாதலின் ஒற்றுமைப்பட்டு நிகழ்கின்றார் இருவர் பிரிந்து வரலும் பாலையாமன்றே? அதனால், அதுவுங் குணங் காரண மாய்ச் செம்பால் செம்பாலையாயினாற்போல நின்றது.

"ஊர்க்கா ணிவந்த" என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள்,

"ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினல
மாதர்கொண் மாணோக்கின் மடநல்லாய்
நிற்கண்டார்ப்
பேதுறூஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ"

(கலி-56.)

இது நிலம்வரையாது வந்த கைக்கிளை. இதனைக் குறிஞ்சியுட் கோத்தார் புணர்ச்சி யெதிர்ப்பாடாகலின்.

"கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
புல்லாளே யாய மகள்;
"வளியா வறியா வுயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சு நெஞ்சினர் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள்;" (கலி-103.)
"அவ்வழி, முள்ளெயிற் றேஎ ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளேற் றெருத்தடங்கு வான்;
"ஒள்ளிழை, வாருறு கூந்தற் றுயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரி கதனஞ்சான் கொள்பவன்..." (கலி-104.)

என்றாற்போல ஏறுதழுவினாற்கு உரியள் இவளென வந்த கைக்கிளைகளெல்லாம் முல்லைக்கலி பலவற்றுள்ளுங் காண்க.

'முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே'
(105) என்ப தனான் அவை கைக்கிளையாயின.

இனி [1]' எழின்மருப் பெழில்வேழம்' என்றது முதலிய நாலு பாட்டும் ஏறிய மடற்றிறமான (51) பெருந்திணை ; என்னை ?

" மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
தேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு." (கலி-139.)

என்றாற் போல்வன வருதலின்.

[2]' புரிவுண்ட புணர்ச்சி' என்றது முதலிய ஆறுபாட்டுந் தேறுதலொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய (51) பெருந்திணை. இவற்றை நெய்தலுட் கோத்தார் சாக்காடு குறித்த இரங்கற் பொருட்டாகலின். [3]கூனுங் குறளும் உறழ்ந்து கூறும்

[1]கலி - 138. [2]கலி - 142.

(பி - ம்)—[3]கூனுங் குறளும் மூகும் செவிடும்.

பெருந்திணையும் ஊடற்பகுதியவாகலின் மருதத்துட் கோத் தார்.

"கல்லாப் பொதுவனை நீமாறு." (கலி - 112.)

எனப் பொதுவியர் கூறலும்,

"நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாரைக் காணின்
விடாஅலோம் பென்றா ரெமர்." (கலி-112.)

எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய (51) *பெருந்திணையாகலின் முல்லையுட் கோத்தார்.

[1]'நறவினை வரைந்தார்', [2]'ஈண்டு நீர்மிசை' என்னுங் கலிகளுங் காமத்து மிகுதிறத்தான் (51) அரசனை நோக்கிச் சான்றோர் கூறியவாகலின் மருதத்துக் கோத்தார். இனி,

"வான மூர்ந்த வயங்கொளி மண்டில
நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவி ரங்காட்டு."

(அகம்-11.)

எனக் காடுறை யுலகத்துப் (5) பாலைவந்தது.

"தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
வடங்காதார் மிடல்சாய வமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணான் மூவெயிலு
முடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர்
தெறுதலிற்

சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற் றுதிர்வனபோல் வரைபிளந் தியங்குந
ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை
மறப்பருங் காத லிவளீண் டொழிய
விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றைஇய."

(கலி-2.)

இது மைவரையுலகத்துப் (5) பாலைவந்தது.

[3]'மறந்தவ ணமையா ராயினும்' என்னும் அகப் பாட்டுத் தீம்புனலுலகத்துப் (5) பாலை வந்தது.

---

[1]கலி-99. [2]கலி-100. [3]அகம்-37

*இச்செய்யுளுரையில் இவரே இதனைக் கைக்கிளை என்றார்.

[1]'அருளி லாளர் பொருள்வயி னகல' என்னும் அகப் பாட்டினுட் பெருமணலுலகத்துப் (5) பாலை வந்தது.

இன்னும் பிறவுஞ் சான்றோர் செய்யுட் கண்ணே உரிப் பொருண் மயங்கியும் காலங்கண் மயங்கியும் வருவனவெல் லாம் இதனான் அமைத்துக் கொள்க. (கங)

14. புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
லூட [2]லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.

இது மேனிறுத்த முறையானன்றியும் அதிகாரப்பட் டமை கண்டு உரிப்பொருள் கூறுகின்றது : உரிப்பொருள் உணர்ந்தல்லது உரிப்பொருளல்லன உணரலாகாமையின்.

இதன்பொருள் :— புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமும், பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும், இருத்தலும் இருத்தனிமித்த மும், இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும், ஊடலும் ஊடனிமித் தமும் என்ற பத்தும் ஆராயுங்காலை ஐந்திணைக்கும் உரிப் பொருளாம் என்றவாறு.

'தேருங்காலை' என்றதனாற் குறிஞ்சிக்குப் புணர்ச்சியும், பாலைக்குப் பிரிவும், முல்லைக்கு இருத்தலும், நெய்தற்கு இரங் கலும், மருதத்திற்கு ஊடலும், அவ்வந்நிமித்தங்களும் உரித் தென்று

ஆராய்ந்துணர்க. இக்கருத்தே பற்றி 'மாயோன் மேய' (5) என்பதனுள் விரித்துரைத்தவாறுணர்க.

அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃது இருவர்க்கும் ஒப்ப நிகழ்தலானும் புணர்ச்சியை முற்கூறி, புணர்ந்துழியல்லது பிரிவின்மையானும் அது தலைவன் கண்ணதாகிய சிறப்பானுந் தலைவி பிரிவிற்குப் புலனெறி வழக்கு இன்மையானும் பிரிவினை அதன்பிற் கூறி, பிரிந்துழித் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முல்லையாகலின் இருத்தலை அதன்

---

[1]அகம் - 305. (பி - ம்)—[2]லவற்றி.

பிற் கூறி, அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைவனேவலிற் சிறிது வேறுபட்டிருந்து இரங்கல் பெரும்பான்மை தலைமகளதே யாதலின் அவ்விரங்கற் பொருளை அதன்பிற் கூறி, இந்நான்கு பொருட்கும் பொதுவாதலானுங் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் ஊடலை அதன்பிற் கூறி இங்ஙனம்

முறைப்படுத்தினர்.

நான்கு நிலத்தும் புணர்ச்சி நிகழுமேனும் முற்பட்ட புணர்ச்சியே புணர்தற் சிறப்புடைமையிற் குறிஞ்சியென்று அதனை முற்கூறினர். அவை இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந் தலைப்பாடும் பாங்கற் கூட்டமும் தோழியிற் கூட்டமும் அதன் பகுதியாகிய இருவகைக் குறிக்கண் எதிர்ப்பாடும் போல்வன. தலைவன் தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவுங் குறைநேர்தலும் மறுத்தலும் முதலியன புணர்ச்சி நிமித்தம்.

இனி, ஓதலும் பகையும் தூதும் (25) அவற்றின் பகுதி யும் பொருட் பிரிவும் உடன்போக்கும் பிரிவு. [1]'ஒன்றாத் தமரி னும் பருவத்துஞ் சுரத்தும்...தோழியொடு வலித்தன்' (41) முதலியன பிரிதனிமித்தம். பிரிந்தபின் தலைவி வருந்துவனவுந் தோழி யாற்றுவித்தனவும் பாலையாதலிற் பின்னொருகாற் பிரி தற்கு நிமித்தமாம்: அவை பின்னர்ப் பிரியும் பிரிவிற்கு முன்னிகழ்தலின்.

இனித் தலைவி பிரிவுணர்த்தியவழிப் பிரியாரென்றிருத் தலும், பிரிந்துழிக் குறித்தபருவ மன்றென்று தானே கூறு தலும், பருவம்

வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தமை பின்னர்க் கூறுவனவும் போல்வன இருத்தல். அப்பருவம் வருவதற்கு முன்னர்க் கூறுவன [1]'முல்லை சான்ற கற்பு' அன்மையிற் பாலை யாம். இனிப் பருவங்கண்டு ஆற்றாது தோழி கூறுவனவும் பருவமன்றென்று வற்புறுத்தினவும் வருவரென்று வற்புறுத்-

[1]சிறுபாண் - 30.

தினவும் தலைவன் பாசறைக்கண் இருந்து உரைத்தனவும் அவை போல்வனவும் நிமித்த மாதலின் இருத்த னிமித்த மெனப்படும்.

இனிக் கடலுங் கானலுங் கழியுங் காண்டொறும் இரங்கலும், தலைவன் எதிர்ப்பட்டு நீங்கியவழி இரங்கலும், பொழுதும் புணர்துணைப் புள்ளுங் கண்டு இரங்கலும் போல்வன இரங்கல். அக் கடல் முதலியனவுந் தலைவன் நீங்குவனவு மெல்லாம் நிமித்தமாம்.

புலவி முதலியன ஊடலாம். பரத்தையும் பாணனும் முதலியோர் ஊடனிமித்தமாம்.

ஏனையவும் வழக்கியலான் நால்வகை நிலத்துஞ் சிறு பான்மை வருமேனும் பெரும்பான்மை இவை உரியவென் றற்குத் 'திணைக்குரிப் பொருளே' யென்றார்.

உரிமை குணமாதலின் உரிப்பொருள் பண்புத் தொகை. உதாரணம்:

"கோட லெதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை
நாறிணர்க் குவளையோ டிடைப்பட விரைஇ
யைதுதொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோண் மேனி
முறியினும் வாயது முயங்கற்கு மினிதே." (குறு-62.)

இக் குறுந்தொகை புணர்ந்துழி மகிழ்ந்து கூறியது.

'அல்குபட ருழந்த வரிமதர் மழைக்கட்
பல்பூம் பகைத்தழை நுடங்கு மல்குற்
றிருமணி புரையு மேனி மடவோள்
யார்மகள் கொல்லிவ டந்தை வாழியர்
துயர முறீஇயின ளெம்மே யகல்வய
லரிவன ரரிந்துந் தருவனர் பெற்றுந்
தண்சேறு தாஅய் மதனுடை நோன்றாட்
கண்போ னெய்தல் போர்விற் பூக்குந்

திண்டேர்ப் பொறையன் றொண்டி
தன்றிறம் பெறுகவிவ ளீன்ற தாயே." (நற்றிணை - 8.)

இந் நற்றிணையும், [1]"முலையே முகிழ்முகிழ்த் தனவே என்னுங் குறுந்தொகையும் புணர்தனிமித்தம்.

"அன்றவ ணொழிந்தன்று மிலையே வந்துநனி
வருந்தினை வாழியெ னெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்றும் யாஅவுயர் நனந்தலை
யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெ ரிங் திசைக்குங்
கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம் வல்லே
மறவ லோம்புமதி யெம்மே நறவின்
சேயித ழனைய வாகிக் குவளை
மாயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை
யுள்ளகங் கனல வுள்ளுதோ றுலறிப்
பழங்கண் கொண்ட கலிழ்ந்துவீ ழவிரறல்
வெய்ய வுகுதா வெரீஇப் பையெனச்

சில்வளை சொரிந்த மெல்விறை முன்கைப்
பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி
யடர்செ யாயகற் சுடர்துணை யாக
வியங்கா தூ வதிந்தநங் காதலி
யுயங்குசாய் சிறுபுற முயங்கிய பின்னே.'' (அகம் - 19.)

இது மறவலோம்புமதி யெனப் பிரிவு கூறிற்று.

"அறியாய் வாழி தோழி யிருளற
விசும்புடன் விளக்கும் விரைசெலற் றிகிரிக்
கடுங்கதி ரெறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கான் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்
நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை

[1]குறுந்தொகை - 336.

வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை யுழிஞ்சி

லுள்ளூன் வாடிய சுரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொ ளியவின்
விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோ
ரெழுத்துடை நடுக லின்னிழல் வதியு
மருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்று
மில்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காத
லருளே காதல ரென்றி நீயே.'' (அகம் - 53.)

இது பிரிதனிமித்தம். வற்புறுத்துந்
தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.

"வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிண ரிடையிடுபு
பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானங் காரெனக் கூறினும்
யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே.'' (குறு - 21.)

இது பருவங்கண்டுழியும் பொய்
கூறாரென்று ஆற்றி யிருந்தது.

"அவரோ வாரார் முல்லையும் பூத்தன
பறியுடைக் கையர் மறியினத் தொழியப்
பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்
யாடுடை யிடைமகன் சென்னிச்

கூடிய வெல்லாஞ் சிறுபசு முகையே." (குறு - 221.)

இது பருவங்கண் டாற்ளுது கூறியது. இது முல்லை சான்ற கற்பாயிற்று: அவன் கூறிய பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தலின்.

"மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங் கத்தஞ் சென்றோர் கூறிய

பருவம் வாரா வளவை நெரிதரக்
கொம்புசேர் கொடியிண ரூழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே." (குறு - 66.)

இது பருவமன்றென்று வற்புறுத்தலின் இருத்த னிமித்தமாயிற்று.

[1]'தேம்படு சிமய' என்னுங் களிற்றியானைநிரையும் இருத்தனிமித்தமாம்: இக்காலம் வருந்துணையும் ஆற்றினு ளெனத் தான் வருந்துதலின்.

" கானலுங் கழறா து கழியுங் கூறா து
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருநின் னல்லது பிறிதியாது மிலனே
யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தற்
கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத்
தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறைவ கிளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமா லலவ பல்காற்
கைதையம் படுசினை யெவ்வமொ டசாஅங்
கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு
கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின்
வெள்ளிறாக் கனவு நள்ளென் யாமத்து
நின்னுறு விழுமங் களைந்தோ
டன்னுறு விழும நீந்துமோ வெனவே."
(அகம் - 170.)

இவ் வகைப்பாட்டு நெய்தல்.

இரங்கலுரிப்பொருட்டா யிற்று.

" ஞாயிறு பட்ட வகல்வாய் வானத்
தளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை
யிறையுற வோங்கிய நெறியயன் மராஅத்த
பிள்ளை யுள்வாய்ச் செரீஇய
விரைகொண் டவையும் விரையுமாற் செலவே."
(குறு - 92.)

இஃது இரங்கனிமித்தம்.

[1] அகநானூறு - 94.

" தருக்கேம் பெருமநின் னல்கல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய்போல் வந்து தகவில செய்யாது
சூழ்ந்தவை செய்துமற் றெம்மையு முள்ளுவாய்
வீழ்ந்தார் விருப்பற்றக் கால்." (கலி - 69.)

இஃது ஊடல்.

"பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன
வடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகருந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டிர்
துஞ்சூர் யாமத்துந் துயிலறி யலரே."
(ஐங்குறு - 13.)

இஃது ஊடனிமித்தம்.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் அறிந்து இதன் கண் அடக்கிக் கொள்க.
(கச)

15. [1]கொண்டுதலைக் [2]கழியினும் பிரிந்தவ ணிரங்கினு

முண்டென மொழிப வோரிடத் தான.

இது முற்கூறிய ஐந்தனுட் பாலைக்கட் குறிஞ்சி மயங்கு மாறும் நெய்தன் மயங்குமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—கொண்டு தலைக்கழியினும் - தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு அவள் தமரிடத்துநின்று பிரியினும், பிரிந்து அவண் இரங்கினும் - தலைவன் உடன்கொண்டு போகாது தானே போதலில் தலைவி மனையின்கண் இருந்து இரங்கினும், ஓரிடத்தான - இவ்விரண்டும் ஓரிடத்தின் கண்ணே ஒழுக்கமாயின, உண்டென மொழிப - இவ் வொழுக்கந்தான் நான்கு வருணத்திலும் வேளாண் வருணத் திற்கு உண்டென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

கொண்டு தலைக்கழிதலால் இடையூறின்றிப் புணர்ச்சி நிகழுமெனினும், பிரிவு நிகழ்ந்தவா றென்னையெனின்,

---

[1]கொண்டுதலைக் கழிதல் பாலைக் கண்ணும், பிரிந்தவ ணிரங்கல் பொருந்திணைக் கண்ணும் வரும் என்பது இளம் - உரை.

(பி - ம்)—[2]கழிதலும் பிரிந்தவ ணிரங்கலு.

'இடைச்சுர மருங்கி னவட மெய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ ரெய்தி.'

(41.)

என மேலே கூறுவாராதலின் தந்தையுந் தன்னையருந் தேடிப் பின் வந்து இவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையூறுசெய்வ ரென்னுங் கருத்தே இருவருள்ளத்தும் பெரும்பான்மை நிகழ்தலிற் பிரிவு நிகழ்ந்தவாறாயிற்று. ஆகவே பாலைக்கண்ணே குறிஞ்சி நிகழ்ந்ததாயிற்று. உதாரணம் :—

"வேனிற் பாதிரிக் கூனி மாமலர்
நறைவாய் வாட ஞறு நாட்சுர
மரியார் சிலம்பிற் சீறடி சிவப்ப
வெம்மொ டோராறு படஇயர் யாழநின்
பொம்ம லோதி பொதுள வாரி
யரும்பற மலர்ந்த வாய்பூ மராஅத்துச்
சுரும்புசூ ழலரி தைஇ வேய்ந்தநின்
றேம்பாய் கூந்தற் குறும்பல மொசிக்கும்

வண்டுகடிந் தோம்ப றேற்று யணிகொள
நுண்கோ லெல்வளை தெளிர்க்கு முன்கை
மெல்லிறைப் பணைத்தோள் விளங்க வீசி
வல்லுவை மன்ற னடையே கள்வர்
பகைமிகு கவலைச் சென்னெறி காண்மார்
மிசைமரஞ் சேர்த்திய கவைமுறி யாஅத்து
நாரரை மருங்கி னீர்வரப் பொளித்துக்
களிறு சுவைத்திட்ட கோதுடைத் ததரல்
கல்லா வுமணர்க்குத் தீமூட் டாகுந்
துன்புறு தகுந வாங்கட் புன்கோட்
டரிலிவர் புற்றத் தல்கிரை நசைஇ
வெள்ளரா மிளிர வாங்கும்
பிள்ளை யெண்கின் மலைவயி னானே." (அகம்-257.)

இது கொண்டுதலைக்கழிதற்கண் தலைவன் நடையை வியந்தது. இஃது அகம்.

[1]" அழிவிலர் முயலும் ' என்பது பாலைக்கட் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தது.

---

[1]நற்றிணை - 9.

இனித் தலைவி பிரிந்திருந்து மிகவும் இரங்குதலின் 'இரங்கினும்' எனச் சூத்திரஞ்செய்து, அதனானே பாலைப் பொருட்கண் இரங்கற்பொருள் நிகழுமென்றார். உதாரணம்:-

"ஓங்குமலைச் சிலம்பிற் பிடவுடன் மலர்ந்த
வேங்கை வெறித்தழை வேறுவகுத் தன்ன
வூன்பொதி யவிழாக் கோட்டுகிர்க் குருளை
மூன்றுட னீன்ற முடங்கர் நிழத்த
துறுகல் விடரளைப் பிணவுப்பசி கூர்ந்தெனப்
பொறிகிள ருழுவைப் பேழ்வா யேற்றை
யறுகோட் டுழைமா னோக்குர லோர்க்கு
நெறிபடு கவலைய நிரம்பா நீளிடை
வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்
செலவயர்ந் திசினால் யானே பலபுலந்
துண்ணா வுயக்கமொ டுயிர்செலச் சாஅய்த்
தோளுந் தொல்கவின் றொலைய நாளும்
பிரிந்தோர் பெயர்வுக் கிரங்கி
மருந்துபிறி தின்மையி னிருந்தும்வினை யிலனே."

(அகம்-147.)

இதனுள் வெள்ளிவீதியைப்போலச் செல்லத்துணிந்து, யான் பலவற்றிற்கும் புலந்திருந்து, பிரிந்தோரிடத்தினின்றும் பிரிந்த பெயர்வுக்குத் தோணலந்தொலைய உயிர்செலச்

சாஅய், இரங்கிப் பிறிது மருந்தின்மையிற் செயலற்றேனென மிகவும் இரங்கியவாறு மெய்ப்பாடுபற்றி யுணர்க. இஃது அகம்.

[1]'வானமூர்ந்த' என்னும் அகப்பாட்டினுள்,

"மெய்புகு வன்ன கைகவர் முயக்க
மவரும் பெறுகுவர் மன்னே"

எனக் கூறி, அழுதன் மேவாவாய்க் கண்ணுந் துயிலு மென இரக்க மீக்கூறியவாறு முணர்க.

[2]'குன்றியன்ன' என்னும் அகப்பாட்டும் அது.

---

[1] அகம் - 11. [2] அகம் - 133.

இவை பாலைக்கண் இரங்கல் நிகழ்ந்தன.

இங்ஙனம் இச்சூத்திரவிதி உண்மையிற் சான்றோர் அகத்தினுங் கலியினும் ஐங்குறுநூற்றினும் பாலைக்கண்ணே உடன்போக்கு நிகழ்ந்த செய்யுட்களைக் கோத்தாரென் றுணர்க.

இல்லிருந்து செந்தீயோம்பல் வேளாளர்க்கு இன்மை யிற கொண்டுதலைக்கழிதல் அவர்க்கு உரியதாயிற்று. ஒழிந்த மூன்று வருணத்தோருந் தமக்கு உரிய பிரிவின்கட் செந்தீ யோம்புவாரை நாட்டிப் பிரிப ; ஆகலான், அவர்க்கு ஏனைப்

பிரிவுகள் அமைந்தன. இதனைக் 'கொடுப்போ ரின்றி யுங் கரணமுண்டே' (143) எனக் கற்பியலிற் கரணம் வேறாகக் கூறுமாறு ஆண்டுணர்க. [1]'வேர்முழு துலறி நின்ற' என்னும் மணிமிடைபவளத்துள்,

'கூழுடைத் தந்தை யிடனுடை வரைப்பி
னூழடி யொதுங்கினு முயங்கும்'

எனவும், [2]'கிளியும் பந்தும்' என்னும் களிற்றியானை நிரையுள்,

'[3]அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்'

எனவும், நெல்லுடைமை கூறிய அதனானே வேளாண் வருணமென்பது பெற்றாம். (கரு)

16. கலந்த பொழுதுங் காட்சியு மன்ன.

இதுவும் பாலைக்கட் குறிஞ்சி மயங்கு மென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—கலந்த பொழுதும் காட்சியும் - இயற் கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த காலமும் அதன்

முன்னர்த்தாகிய வழிநிலைக்காட்சி நிகழ்ந்த காலமும், அன்ன - முன்னர்ச்

[1] அகம்-145. [2] அகம்-49. (பி - ம்)—[3] மல்குபதம்.

சூத்திரத்துட் கொண்டுதலைக் கழிந்த காலத்தை என்றவாறு.
உடைய என்றது, முன்னர்க் குறிஞ்சி பாலைக்குரிய இருவகை வேனிற்கண் நிகழ்ந்தாற்போல இவையும் இருவகை வேனிற் கண் நிகழுமென்றவாறு. மழைகூர் காலத்துப் புறம்போந்து விளையாடுதலின்மையின் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்தல் அரிதாகலானும், அதுதான் இன்பஞ் செய்யாமையானும் இருவகை வேனிற்காலத்தும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழுமென்றது இச் சூத்திரம்.
முன்னர்க் கூதிரும் யாமமும் முன்பனியுஞ் சிறந்தென் றது இயற்கைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்க்

களவொழுக்கம் நிகழ் தற்குக் காலமென்றுணர்க, அது,

“ பூவொத் தலமருந் தகைய வேவொத்
தெல்லாரு மறிய நோய்செய் தனவே
தேமொழித் திரண்ட மென்றோண் மாமலைப்
பரீஇ வித்திய வேனற்
குரீஇ யோப்புவாள் பெருமழைக் கண்ணே.” (குறு-72)

எனவரும். இக்குறுந்தொகையுட் குரீஇயோப்புவாள் **கண்ணென** வழிநிலைக் காட்சியப் பாங்கற்குக் கூறினமை யின் அத்தினைக்கதிர் முற்றுதற்கு உரிய இளவேனிலும் பகற் பொழுதுங் காட்சிக்கண் வந்தன.

[1]‘கொங்குதேர் வாழ்க்கை’ என்பதும் இளவேனிலாயிற்று: தும்பி கொங்கு தேருங் காலம் அதுவாகலின்.

கலத்தலுங் காட்சியும் உடனிகழுமென்றுணர்க. கலத்த லின்றிக் காட்சி நிகழ்ந்ததேல், உள்ளப்புணர்ச்சியேயாய் மெய் யுறுபுணர்ச்சியின்றி வரைந்துகொள்ளு மென்றுணர்க. (கரு)

---

[1]குறுந்தொகை-2.

17. முதலெனப் படுவ தாயிரு வகைத்தே.

இது முற்கூறிய முதற்பகுதியைத்தொகுத்து எழுதிணை யும் இவ்வாற்றானுரிய வென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—முதல் எனப் படுவது - முதலென்று கூறப்படும் நிலனும் பொழுதும், ஆயிருவகைதது - அக் கூறியவாற்றான் இருவகைப்படும் மீாண்டும் என்றவாறு.

இது 'கூறிற்றென்றல்' (666) என்னும் உத்திவகை.

இதன் பயன் முதல் இரண்டுவகை என்றவாறும். தமக் கென நிலனும் பொழுதும் இல்லாத கைக்கிளையும் பெருந் திணையும் நிலனில்லாத பாலையும் பிற முதலோடு மயங்கிற்றே னும் அவை மயங்கிய நிலனும் பொழுதும் அவ்வத்திணைக்கு முதலெனப்படுமென்பதாம். இது முன்னின்ற சூத்திரத்திற் கும் ஒக்கும். (கஎ)

18. தெய்வ முணவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு [1]தொகைஇ
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.

இது நிறுத்தமுறையானேயன்றி அதிகாரப்பட்டமை யின் உரிப்பொருள் கூறி ஒழிந்த கருப்பொருள் கூறுதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் :—தெய்வம் உணவே மா மரம் புள் பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ - எல்லாத் திணைக்குந் தெய்வம் உண விலங்கு மரம் புள்ளும் பறை தொழிலென்று இவற்றை யாழின் கூற்றோடே கூட்டி, அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப - அவைபோல்வன பிறவுங் கருவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'யாழின்பகுதி' என்றதனன் மற்றையபோலாது பாலைக் குப் பாலையாழென வேறு வருதல் கொள்க. 'அவ்வகை பிறவும்' என்றதனன் எடுத்தோதிய தெய்வம் ஒழிய அவற்று

(பி - ம்)—[1]தொகைஇய.

உட்பகுதியாகிய தெய்வமும் உள. அவை 'மாயோன்மேய'
(5) என்புழிக் காட்டினும். இதனானே பாலைக்குத் தெய்வமும் இன்றாயிற்று. இன்னும் 'அவ்வகை' என்றதனானே பாலைக்கு நிலம்பற்றாது காலம்பற்றிக் கருப்பொருள் வருங்கால் தம்மியல்பு திரியவருவனவும் வருமென்று கொள்க. ' எந்நில
மருங்கிற் பூ ' (19) என்பதனாற் பூவும் புள்ளும் வரைவின்றி மயங்குமெனவே ஒழிந்த கருவும் மயங்குமென்பது ' சூத் திரத்துப் பொருளன்றியும் ' (659) என்பதனன் உரையிற்
கொள்க. அது [1]'அயந்திகழ் நறுங்கொன்றை ' என்னும் நெய்
தற்கலியுட் காண்க.

முல்லைக்கு உணா, வரகுஞ் சாமையும் முதிரையும் ; மா, உழையும் புல்வாயும் முயலும் ; மரம், கொன்றையுங் குருந்
தும் ; புள், கானக்கோழியுஞ் சிவலும் ; பறை, ஏறுகோட்
பறை ; செய்தி, நிரை மேய்த்தலும் வரகு முதலியன களை கட்டலுங் கடாவிடுதலும் ; யாழ்,

முல்லையாழ். பிறவுமென்றத ுனல், பூ, முல்லையும் பிடவுந் தளவுந் தோன்றியும் ; நீர், கான் யாறு ; ஊர், பாடியுஞ் சேரியும் பள்ளியும்.

குறிஞ்சிக்கு உணா, ஐவனநெல்லுந் தினையும் மூங்கி லரிசியும் ; மா, புலியும் யானையுங் கரடியும் பன்றியும் ; மரம், அகிலும் ஆரமுந் தேக்குந் திமிசும் வேங்கையும் ; புள், கிளி யும் மயிலும் ; பறை, முருகியமுந் தொண்டகப்பறையும் ; செய்தி, தேன் அழித்தலுங் கிழங்கு அகழ்தலுந் தினை முதலி யன விளைத்தலுங் கிளிகடிதலும் ; யாழ், குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, காந்தளும் வேங்கையுஞ் சுனைக்குவளை யும் ; நீர், அருவியுஞ் சுனையும் ; ஊர், சிறுகுடியுங் குறிச்சியும்.

மருதத்திற்கு உணா, செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் ; மா, எருமையும் நீர்நாயும் ; மரம், வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருத முமம் ; புள், தாராவும் நீர்க்கோழியும் ; பறை, மணமுழவும்

---

[1]கலித்தொகை - 150.

நெல்லரிகிணையும்; செய்தி, நடுதலுங் களைகட்டலும் அரிதலுங் கடாவிடுதலும்; யாழ், மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, தாமரையுங் கழுநீரும்; நீர், யாற்றுநீரும் மனைக்கிணறும் பொய்கையும்; ஊர், ஊர்களென்பனவேயாம்.

நெய்தற்கு உணா, மீன்விலையும் உப்புவிலையும்; மா, உமண்பகடு போல்வன; முதலையுஞ் சுறவும் மீனாதலின் மா வென்றல் மரபன்று. மரம், புன்னையும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புள், அன்னமும் அன்றிலும் முதலியன; பறை, மீன்கோட் பறை; செய்தி, மீன்படுத்தலும் உப்புவிளைத்தலும் அவை விற்றலும்; யாழ், நெய்தல்யாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, கைதையும் நெய்தலும்; நீர், மணற்கிணறும் உவர்க்குழியும்; ஊர், பட்டினமும் பாக்கமும்.

இனிப் பாலைக்கு உணா, ஆறலைத்தனவுஞ் சூறைகொண் டனவும்; மா, வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும்; மரம், வற்றின இருப்பையும் ஓமையும் உழிஞையும் ஞெமையும்; புள், கழுகும் பருந்தும் புறவும்; பறை, சூறைகோட் பறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி, ஆறலைத்தலுஞ் சூறைகோடலும்; யாழ், பாலையாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, மராவுங் குராவும் பாதிரியும்; நீர், அறுநீர்க்கூவலுஞ்

சுனையும் ;

ஊர், பறந்தலை.

இன்னும் பிறவு மென்றதனானே இக்கூறியவற்றிற்குரிய மக்கள் பெயருந் தலைமக்கள் பெயருங் கொள்க. அவை 'பெயரும் வினையும்' (20) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும். பிறவு மென்றதனாற் கொள்வன சிறுபான்மை திரிவுபடுதலின், பிறவுமென்று அடக்கினார். (கஅ)

19. எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு
மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.

இது முற்கூறிய கருப்பொருட்குப் புறனடை.

இதன்பொருள் :—எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும் - எழுதிணை நிகழ்ச்சியவாகிய நால்வகை நிலத்துப் பயின்ற

பூவும் புள்ளும், அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும் - தத்தமக்கு உரியவாகக் கூறிய நிலத்தொடுங் காலத்தொடும் நடவாமற் பிறநிலத்தொடுங் காலத்தொடும் நடப்பினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும் - அவை வந்த நிலத்திற்குக் கருப்பொருளாம் என்றவாறு.

ஒடு[1]'அதனோடியைந்த ஒருவினைக் கிளவி'யாதலின் உடன் சேறல் பெரும்பான்மையாயிற்று. [2]'வினைசெய் யிடத்தி னிலத்திற் காலத்தின்' என்பதனான் நிலத்தின் பயத்தவா மெனப் பொழுதினையும் நிலமென்று அடக்கினார். பூவைக் கருவென ஓதிற்றிலரேனும் முற்கூறிய மரதிற்குச சினை யாய் அடங்கிற்று. ஒன்றென முடித்தலான் நீர்ப்பூ முதலி யனவும் அடங்கும். இங்ஙனம் வருமிடஞ் செய்யுளிட மாயிற்று. உதாரணம் :—

"தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்."

(கலி - 52.)

இது மருதத்துப்பூ, குறிஞ்சிக்கண் வந்தது.

"உடையிவ ளுயிர்வாழா ணீநீப்பி னெனப்பல
விடைகொண்டியா மிரப்பவு மெமகொள்ளா
யாயினை

கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீதத வறுஞ்சுனை
யடையொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன." (கலி
- 3.)

இது மருதத்துப்பூ, பாலைக்கண் வந்தது.

"கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூ ரலர்தூற்றத்
தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
வொன்னுதார்க் கடந்தடூஉ முரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல்
விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்."

(கலி-27.)

---

[1]தொல் - சொல் - வேற் - 13. [2]தொல் - சொல் - வேற் - 20.

இது குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இள

வேனிற்கண் வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று. கபிலர் பாடிய பெருங்குறிஞ்சியில் (குறிஞ்சிப்பாட்டு) வரைவின்றிப் பூ மயங்கியவாறு காண்க. பிறவும் இவ்வாறு மயங்குதல் காண்க. ஒன்றென முடித்தலாற பிற கருப் பொருள் மயங்குவன

உளவேனுங் கொள்க. (கக)

20. பெயரும் வினையுமேன் றாயிரு வகைய
திணைதோறு மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே.

இது 'பிறவும்' (18) என்றதனால் தழுவிய பெயர்ப்பகுதி' கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—திணைதொறும் மரீஇய பெயர் - நால் வகை நிலத்தும் மரீஇப்போந்த குலப்பெயரும், திணைநிலைப் பெயர் - உரிப்பொருளிலே நிற்றலையுடைய பெயரும், பெயரும் வினையுமென்று ஆயிருவகைய - பெயர்ப்பெயரும் வினைப் பெயருமென்று அவ்விரண்டு கூற்றையுடையவாம்என்றவாறு.

நால்வகை நிலத்தும் மருவிய குலப்பெயராவன :—

குறிஞ்சிக்குக் கானவர் வேட்டுவர் குறவர் இறவுளர் குன் றுவர் வேட்டுவித்தியர் குறத்தியர் குன்றுவித்தியர் ; ஏனைப் பெண்பெயர் வருமேனும் உணர்க.

முல்லைக்குக் கோவலர் இடையர் ஆயர் பொதுவர் இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்த்தியர் பொதுவியர்.

நெய்தற்கு நுளையர் திமிலர் பரதவர் நுளைத்தியர் பரத்தியர் ; ஏனைப் பெண்பெயர் வருமேனும் உணர்க.

மருதத்திற்குக் களமர் உழவர் கடையர் உழத்தியர் கடைச்சியர் ; ஏனைப் பெண்பெயர் வருமேனும் உணர்க.

முன்னர் 'வந்த நிலத்தின் பயத்த' (19) என்புழிக் காலத்தையும் உடன்கோடலின் ஈண்டுந் திணைதொறு மருவுதலும் பொழுதொடு மருவுதலும் பெறப்படுதலிற் பொழுதுமுதலாக

வரும் பாலைக்குத் திணைதொறுமரீஇயபெயருந் திணைநிலைப் பெயருங் கொள்க. எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர் எனவும் மீளி விடலை காளை எனவும் வரும்.

இனி உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கள் பெயராவன, பெயர்ப்பெயரும் நாடாட்சிபற்றிவரும் பெயருமாம். குறிஞ்சிக்கு வெற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன், கொடிச்சி ; இஃது ஆண்பாற்கேலாத

பெயராயினும் நிலையென்றதனாற் கொள்க. முல்லைக்கு அண்ணல் தோன்றல் குறும்பொறைநாடன், மனைவி. நெய்தற்குக் கொண்கன் துறைவன் சேர்ப்பன் மெல் லம்புலம்பன், தலைவி பெயர் வந்துழிக் காண்க. மருதத்திற்கு மகிழ்நன் ஊரன், மனையோள் எனவரும். இக்காட்டிய இரு வகையினும் பெயர்ப்பெயரும் வினைப்பெயரும் பாடலுட் பயின்ற வகையாற் பொருணோக்கி யுணர்க.

ஈண்டுக்கூறிய திணைநிலைப்பெயரை 'ஏவன் மரபின்' (24) என்னுஞ் சூத்திரத்து அறுவகையரெனப் பகுக்குமாறு ஆண்டுணர்க.

21. ஆயர் வேட்டுவ ராடூஉத் திணைப்பெய
ர்ாவயின் வரூஉங் கிழவரு முளரே.

இது முன்னர்த் திணைதொறுமரீஇய பெயருடையோரி லுந் திணைநிலைப்பெயராகிய தலைமக்களாய் வழங்குவாரும் உள ரென முல்லைக்குங் குறிஞ்சிக்கும் எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :—ஆடூஉத் திணைப்பெயர் - முற்கூறிய ஆண் மக்களாகிய திணைதொறு மரீஇய

பெயர்களுள், ஆயர் வேட்டுவர் வரூஉங் கிழவரும் உளர் - ஆயரிலும் வேட்டுவரி லும் வருங் கிழவரும் உளர், ஆ வயின் (வரூஉங் கிழவியரும் உளர்) - அவ்விடத்து வருந் தலைவியரும் உளர் என்றவாறு.

ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதி னாரேனும் ஒன்றெனை முடித்தலான் அந்நிலங்கட்கு உரிய ஏனைப்பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க.

“ தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்
தாம்பிற் பிணித்து மனைநிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்யசைஇப் பாங்கரு
முல்லையுந் தாய பாட்டங்காற் றோழிநம்
புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா
மொருங்கு விளையாட வவ்வழி வந்த
குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை
முற்றிழை யேஎர் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்
சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்றா னெல்லாநீ

பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய்
கற்ற திலமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய்
தாதுசூழ் கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய
கோதை புனேகோ நினக்கென்று னெல்லாநீ
யேதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப்
பேதையை யன்ற பெரிதென்றேன் மாதரா
யைய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேற்
றொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர்
செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய்
சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைநீ
யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும்
யாயு மறிய வுரைத்தியின் யானுற்ற
நோயுங் களைகுவை மன்." (கலி - 111.)

" ஆயர் மகனையுங் காதலை கைம்மிக
ஞாயையு மஞ்சுதி யாயி னரிதரோ
நீயுற்ற நோய்க்கு மருந்து." (கலி - 107.) '76

"தோழிகாம்

காணுமை யுண்ட ீடுங்கள்ளே மெய்கூர
நாணுது சென்றிங்க வுரைத்தாங்குக்
கரந்ததூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
புல்லினத் தாயர் மகன் * * *" (கலி - 115.)

என்றாற் போல்வன பிறவும் வருவன கொள்க.

இன்னும் [1]'ஏனலு மிறங்குகதி ரிறுத்தன' என்னும் அகப்பாட்டினுள் 'வானிணைப் புகவிற் கானவர் தங்கை' எனவும், [2]'மெய்யிற்றீரா' என்பதனுள் 'வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை' எனவும் வருவனவும் பிறவுங்கொள்க. வேட்டு என்னுந் தொழிலுடையானை வேட்டுவனென்றலிற் குறிப்பு வினைப்பெயர்.

"குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்
வண்டுபடு கூந்தற் றண்டழைக் கொடிச்சி
வளையண் முளைவா ளெயிற்ற
ளிளைய ளாயினு மாரணங் கினளே." (ஐங்குறு - 256.)

இது வருத்தும் பருவத்தளல்லள் என்ற தோழிக்குக்
கூறியது. இப்பத்தினுள் 'குறவன்...மகள்' எனக் கூறுவன . பல பாட்டுக்கள் உள ; அவையுங்

கொள்க. இவ்வாற்
றான் இந்நிலத்து மக்கள் பெயரும் பெற்றும். ஏனைய பெயர்
களில் வந்தனவுளவேற் கொள்க. (உக)

22. ஏனோர் [3]பாங்கினு மெண்ணுங் காலை
யானு வகைய திணைநிலைப் பெயரே.

இது முல்லையுங் குறிஞ்சியும் ஒழிந்தவற்றுள் திணை தொறுமரீஇய பெயருடையோரிலுந் திணைநிலைப்பெயராகிய

---

[1]அகம் - 132. (பி - ம்)—ஏனலு மிறங்குகுர விறுத்தன.

[2]அகம் - 28. (பி - ம்)—[3]மருங்கினு.

தலைமக்களாய் வழங்குவாரும் உளரென எய்தாத தெய்து வித்தது.

இதன் பொருள் :—ஏனோர் பாங்கினுந் திணைநிலைப் பெயர் எண்ணுங் காலை - ஒழிந்த

பாலைக்கும் நெய்தற்கும் உரியராகக் கூறிய மக்கள் கூற்றினும் வருந் தலைமக்கள் பெயரை ஆராயுங் காலத்து, ஆறு வகைய - அவை பெரும் பான்மையாகிய கூறுபாட்டினையுடைய என்றவாறு.

உதாரணம் :—

" சிலைவிற் பகழிச் செந்துவ ராடைக்
கொலைவி லெயினர் தங்கைநின் முலைய
சுணங்கென நினைதி நீயே
யணங்கென நினையுமென் னணங்குறு நெஞ்சே."

(ஐங்குறு-363.)

இவ் வைங்குறுநூறு உடன்போகின்றான் நலம்பாராட்டிய கூற்றும்.

" முளவுமா வல்சி யெயினர் தங்கை
யிளமா வெயிற்றிக்கு நின்னிலை யறியச்
சொல்லினே னிரக்கு மளவை
வென்வேல் விடலை விரையா தீமே." (ஐங்குறு - 364.)

இவ் வைங்குறுநூறு கொண்டுடன்போங் காலத்திற்குக் கொண்டுடன்போக்கு ஒருப்படுத்துவ லென்றது.

" கணமா தொலைச்சித் தன்னையர் தந்த

நிணவூன் வல்சிப் படுபுள் ளோப்பு
நலமா ணெயிற்றி போலப் பலமிக
நன்னல நயவர வுடையை
யென்றோற் றீனையோ மாவின் றளிரே."

(ஐங்குறு-365.)

இவ் வைங்குறுநூறு வரைவிடை வைத்துப் போகின்

றான் மாவினை நோக்கிக் கூறியது.

[1]ஏனைப்பெயர்க்கண் வரு

வன வந்துழிக் காண்க.

(பி - ம்)—[1]ஏனைப்பெயர்களில்.

"முற்றா மஞ்சட் பசும்புறங் கடுப்பச்
சுற்றிய பிணா சூழ்கழி யிறவின்
கணங்கொள் குப்பை யுணங்குதிற நோக்கிப்
புன்னையங் கொழுநிழன் முன்னுய்த்துப் பரப்புந்
துறைநணி யிருந்த பாக்கமு முறைநணி
யினிதும னளிதோ தானே துனிதுறந்
தகன்ற வல்கு லைதமை நுசுப்பின்

மீனெறி பரதவர் மடமகண்
மானேர் நோக்கங் காணு வூங்கே.'' (நற்றிணை-101.)

இது வரைதற் பொருட்டுத் தலைவி வேறுபாட்டிற்கு ஆற்றாத தோழி சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

"அறிகரி பொய்த்த லான்றோர்க் கில்லைக்
குறுக லோம்புமின் சிறுகுடிச் செலவே
யிதற்கிது மாண்ட தென்னு ததற்பட்
டாண்டொழிந் தன்றே மாண்டகை நெஞ்ச
மயிற்க ணன்ன மாண்முடிப் பாவை
நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்
கண்வலைப் படூஉங் கான லானே." (குறுந்-184.)

இது கழறிய பாங்கற்குக் கூறியது.

"கடுந்தே ரேறியுங் காலிற் சென்றுங்
* * * *
என்னினை யுங்கொல் பரதவர் மகளே."
(நற்றிணை-349.)

இது நற்றிணை.
[1]'இவளே, கான னண்ணிய' என்னும்

நற்றிணைப் பாட்

டினுள், 'கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதன் மகனே' என்றது

அருமை செய்தயர்த்தலின் அவனை இகழ்ச்சிக்குறிப்பால் தலை

---

[1]நற்றிணை - 45.

மையாகக் கூறினள். [1]ஏனைப் பெண்பெயர்க்கண் வருவனவும் வந்துழிக் காண்க.

'ஏனோர் பாங்கினும்' எனப் பொதுப்படக்கூறிய அதனான் மருத நிலத்து மக்களுள் தலைமக்கள் உளராகப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்த செய்யுட்கள் வந்தன உளவேற் கண்டு கொள்க. (உஉ)

23. அடியோர் பாங்கினும் [2]வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.

இது, மேல் நால்வகை நிலத்து மக்களுந் தலைமக்களாகப் பெறுவரென்றார், அவரேயன்றி இவருந் தலைமக்களாகுப. கைக்கிளை பெருந்திணைக்க ணென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—அடியோர் பாங்கினும் - பிறர்க்குக் குற்றேவல் செய்வோரிடத்தும், வினை வலர் பாங்கினும் - பிறர் ஏவிய தொழிலைச் செய்தல் வல்லோரிடத்தும், கடிவரையில புறத்து என்மனார் புலவர் - தலைமக்களாக நாட்டிச் செய்யுட் செய்தல் நீக்கப்படாது நடுவணைந்திணைப் புறத்து நின்ற கைக்கிளை பெருந்திணைகளுள் என்றவாறு.

கூன்பாட்டினுள்,

"நம்மு ணகுதற் றொடீஇயர் நம்முணு
முசாவுவங் கோனடி தொட்டேன்"

எனவும்,

"பேயும் பேயுந் துள்ள லுறுமெனக்
கோயிலுட் கண்டார் நகாமை வேண்டுவல்"

(கலி-94.)

எனவும் பெருந்திணைக்கண் அடியோர் தலைவராக வந்

தது. என்னை? கோன் அடிதொட்டேன் என்றமையானுங்
கோயில் என்றமையானும் இவர்கள் குற்றேவன்மாக்க ளாயிற்று.

(பி - ம்)—[1]வினைப் பெயர்க்கண். [2]வினைவல.

'ஏஎ யிஃதொத்தன்' என்னும் குறிஞ்சிக்கலியுள்,

" போற்றாய் களைநின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லதை நீர்க்கினிதென்
றுண்பவோ நீருண் பவர்." (கலி - 62.)

தீயகாமம் இழிந்தோர்க்குரிமையின், இதுவும் அடியோர் தலைவராக வந்த *கைக்கிளை. 'அடியோர்' எனவே இரு பாற் றலைமக்களும் அடங்கிற்று. 'கடிவரையில' என்றதனான் அவருட் பரத்தையரும் உளரென்று கொள்க.

'இகல்வேந்தன்' என்னும் முல்லைக்கலியுள்,

" மேயு நிரைமுன்னர்க் கோலூன்றி நின்றாயோ
ராயனை யல்லை பிறவோ வமரருண்

ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்." (கலி - 108.)

என்பதனால் தலைவன் வினைவல பாங்கனாயினவாறு காண்க. இதனுள்,

"புனத்துளா னெந்தைக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ

வினத்துளா [1]னெந்தைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ

தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிற்பதோ"

என்றவழி எமரேவலான் யாஞ் செய்வதன்றி யாங்கள் *ஏவ நின்னெஞ்சம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவில்லை என்றலின் வினைவல பாங்கினளாய தலைவி கூற்றாயிற்று.

'யாரிவன்' என்னும் முல்லைக்கலியுள்,

"வழங்காப் பொழுதுநீ கன்றுமேய்ப் பாய்போல்

வழங்க லறிவா ருரையாரே லெம்மை

யிகந்தாரே யன்றோ வெமர்." (கலி - 112.)

இதுவும் வினைவல பாங்கினளாய தலைவியை நோக்கி அத்தலைவன் கூறினது.

---

*இச்செய்யுளுரையில் இவரே இதனைப் பெருந்திணை யென்றார். (பி - ம்)—[1]என்னைக்கு.

"நலமிக நந்திய" என்னும் முல்லைக்கலியுள்,

" பல்கால்யாங் கான்யாற் றவிர்மணற் றண்பொழி
லல்க லகலறை யாயமொ டாடி
முல்லை குருந்தொடு முச்சிவேய்ந் தெல்லை
யிரவுற்ற தின்னுங் கழிப்பி யரவுற்
றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமா
ணல்லேறு நாகுட னின்றன
பல்லா னினநிரை நாமுடன் செலற்கே." (கலி - 113.)

இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலைமையின்றிக் கடிதிற் போகல் வேண்டு மென்றமையானும், நல்லேறும் நாகும் போல நாமுங் கூடப்போகல் வேண்டுமென்றமையானும், தலைவன் வினைவலபாங்கின னுயிற் றென்க. வினைவல்லா னென்னுது பாங்கினென்றதனுல் தமரேவல் செய்வது பெறு தும். இஃது அவ்வந்நிலத்து இழிந்தோர்க்கு எஞ்ஞான்றுந் தொழிலேயாய் நிகழுமென்றும்,

[1]புனங்காவலும் படுபுள் ளோப்புதலும் இவ்வாறன்றி உயர்ந்தோர் விளையாட்டாகி இயற்கைப்புணர்ச்சிப் பின்னர்ச் சின்னாளிற் றவிர்வரென்றும் வேறுபாடுணர்க. இக்கூறிய இருதிறத்தோருந் தமக்குரிய ரன்மையான் அறம்பொருளின்பம் வழாமை நிகழ்த்துதல் அவர்க்கரிதென்பது பற்றி இவற்றை அகப்புறமென்றூர்.

24. ஏவன் மரபி னேனோரு முரிய
ராகிய நிலைமை யவரு மன்னர்.

இது முன்னர்ப் 'பெயரும் வினையும்' (20) என்பதனுள் திணைதொறுமரீஇய பெயருந் திணைநிலைப்பெயருமெனப் பகுத்த இரண்டனுள் திணைதொறுமரீஇய பெயருள் தலைவ ராதற் குரியாரை அதிகாரப்பட்டமையிற் கூறி, அங்ஙனந் தலைவராதற்குரிமையின் அடியோரையும் வினைவலபாங்கி

(பி - ம்)—[1]புனங்காவலுடன்.

6

ஞரையும் அதன் பிற்கூறி, பின்னர்நின்ற திணைநிலைப் பெயராதற்குச் சிறந்தார் அறுவகையரென்பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள் :—மரபின் - வேதநூலுட்கூறிய இலக்கணத்தானே, ஏவல் ஆகிய நிலைமை யவரும் - பிறரை ஏவிக் கொள்ளுந் தொழில் தமக்குளதாகிய தன்மையையுடைய அந்தணர் அரசர் வணிகரும், அன்னர் ஆகிய அவரும் -

அம்மூவரையும்போலப் பிறரை ஏவிக்கொள்ளுந் தன்மையராகிய குறுநிலமன்னரும் அரசராற் சிறப்புப் பெற்றோரும், ஏனோரும் - நால்வகை வருணமென்று எண்ணிய வகையினுல் ஒழிந்துநின்ற வேளாளரும், உரியர் - உரிப்பொருட் டலைவராதற்கு உரியர் என்றவாறு.

ஆகிய என்பதனை ஏவலொடும் அன்னரொடுங் கூட்டுக.

எனவே, திணைநிலைப்பெயர் அறுவகையாயிற்று.

'வேந்துவிடு தொழிலிற்...பொருளே' (637) என்பதனுன் வேளாளரே அரசராற் சிறப்புச்செய்யப் பெறுவரென்றுணர்க. இனி 'வில்லும் வேலுங் கழலு...மூரிய' (639)

என்பதனுன் ஏனோருஞ் சிறுபான்மை சிறப்புப் பெறுவரென்றுணர்க. உரிப்பொருட் டலைவர் இவரேயாதலைத் தான் மேற் பிரிவிற்குக் கூறுகின்றவாற்ருனும் உணர்க.

" தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறூஉ
மணங்கென வஞ்சுவர் சிறுகுடி யோரே "

" ஈர்ந்த ணுடையை யெல்லி மாலையை" (கலி - 52.) எனவரும்.

" முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாக
ரினிதெனக் கணவ னுண்டலி
னுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதன் முகனே."

(குறுந் - 167.)

இது குறுந்தோகை. இது பார்ப்பானையும் பார்ப்பனியையுந் தலைவராகக் கூறியது. கடிமனைச் சென்ற செவிலி கூற்று. வாயி னேர்வித்தலு மாம்.

" வருது மென்ற நாளும் பொய்த்தன
வரியே ருண்க ணீரு நில்லா
தண்கார்க் கீன்ற பைங்கொடி முல்லை
வைவாய் வான்முகை யவிழ்ந்த கோதை
பெய்வனப் பிழந்த கதுப்பு முள்ளா
ரருள்கண் மாறலோ மாறுக வந்தி
லறனஞ் சலரே யாயிழை நமரெனச்
சிறிய சொல்லிப் பெரிய புலம்பினும்
பனிபடு நறுந்தார் குழைய நம்மொடு
துனிதீர் முயக்கம் பெற்றோள் போல
[1]வுவக்குநள் வாழிய நெஞ்சே விசும்பி
னேறெழுந் து முழங்கினு மாறெழுந்து சிலைக்குங்
கடாஅ யானை கொட்கும் பாசறைப்
போர்வேட் டெழுந்த மள்ளர் கையதைக்
கூர்வாட் குவிமுகஞ் சிதைய நூறி
மானடி மருங்கிற் பெயர்த்த குருதி
வான மீனின் வயின்வயி னிமைப்ப
[2]வமரகத் தட்ட செல்வந்
தமர்விரைந் துரைப்பக் கேட்கு ஞான்றே." (அகம் - 144.)

மீண்டவன் நெஞ்சிற்கு உரைப்பானுய்ப் பாகற்கு உரைத்தது.

இம் மணிமிடைபவளத்து வேந்தன் தலைவனாயின வாறும் தான் [3]அமரகத்து அட்ட செல்வத்தையே மிக்கசெல்வ மாகக் கருதுதற் குரியாள் அரசவருணத்திற் றலைவியே என் பதூஉம் உணர்க.

(பி - ம்)—[1]உவக்குவள். [2]அமரொறுத்தட்ட, அமரோர்த்தட்ட. [3]அமரொறுத்தட்ட.

"பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ."
(கலி - 31.)

இதனுள் வேந்தன் தலைவனாயினவாறும், வகைகொண்ட தலைமையின் அழகை நுகரவிரும்பினள் என்றலின் தலைவியும் அவ்வருணத்தாளாயவாறும், உணர்க.

[1]'உலகுகிளர்ந்தன்ன' என்னும் அகப்பாட்டுள் வணிகன் தலைவனாகவுங் கொள்ளக் கிடத்தலின் தலைவியும் அவ்வருணத் தலைவியா மென்றுணர்க.

" தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி
தூண்டொறும் யாதத காண்டகு நல்விற்
கொடுங்குழை பெய்த செழுஞ்செவிப் பேதை
சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப
வாளை யீர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண் டமர்த்த கண்ண டகைபெறப்
பிறைநுதற் பொறித்த சிறுநுண் பல்விய
ரந்துகிற் றலையிற் றுடையின ணப்புலந்
தட்டி லோளே யம்மா வரிவை
யெமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பான்று
சிறியமுள் ளெயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே." (நற்றிணை - 120.)

விருந்தொடு புக்கோன் கூற்று ;

செவிலிகூற்றுமாம்.

இந்நற்றிணை 'வாளை யீர்ந்தடி வகைஇ' என்றமையின் வேளாண்வருண மாயிற்று.

" மலைமிசைக் குலைஇய வுருகெழு திருவிற்
பணைமுழங் கெழிலி பௌவம் வாங்கித்
தாழ்பெயற் பெருநீர் வலனேர்பு வளைஇ
மாதிரம் புதைப்பப் பொழிதலிற் காண்வர

விருநிலங் கவினிய வேமுறு காலை
நெருப்பி னன்ன சிறுகட் பன்றி
யயிர்க்கட் படாஅர்த் துஞ்சுபுறம் புதைய

[1] அகம் - 255.

நறுவீ முல்லை நாண்மல ருந்திரும்
புறவடைந் திருந்த வருமுனை யியவிற்
சீறூ ரோளே நன்னுதல் யாமே
யெரிபுரை பன்மலர் பிறழ வாங்கி
யரிஞர் யாத்த வலங்குதலைப் பெருஞ்சூடு
கள்ளார் களமர் களந்தொறு மறுகுந்
தண்ணடை தழீஇய கொடிநுடங் காரெயி
லருந்திறை கொடுப்பவுங் கொள்ளான் சினஞ்சிறந்து
வினைவயிற் பெயர்க்குந் தானைப்
புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே."

(அகம் - 84.)

இது தூதுகண்டு வருந்திக் கூறியது.
இக் களிற்றியானைநிரையுள் தன்னூரும் '

அருமுனை யியைவிற் சீறூர்' என்றலின் தான் குறுநிலமன்ன னென்பது பெறு

மாம்.

"அகலிரு விசும்பகம்' என்னும் அகப்பாட்டும் பொரு ளொத்தலின் இதுவேயாமா றுணர்க.

"இருபெரு வேந்தர் மாறுகொள் வியன்களத்
தொருபடை கொண்டு வருபடை பெயர்க்குஞ்
செல்வ முடையோர்க்கு நின்றன்று விறலெனப்
பூக்கோ ளேய தண்ணுமை விலக்கிச்
செல்வே மாத லறியாண் முல்லை
நேர்கான் முதுகொடி குழைப்ப நீர்சொரிந்து
காலை வானத்துக் கடுங்குர றொண்மூ
முழங்குதொறுங் கையற் றொடுங்கி நப்புலந்து
பழங்கண் கொண்ட பசலை மேனியள்
யாங்கா குவள்கொ றானே வேங்கை
யூழுறு கிளர்வீ கடுப்பக் கேழ்கொள
வாகத் தரும்பிய மாசறு சுணங்கினள்
நன்மணல் [1]வியலிடை நடந்த
சின்மெல் லொதுக்கின் மாஅ யோளே." (அகம் - 174.)

இது மீள்வான் நெஞ்சிற் குரைத்தது.

---

[1]அகம் - 214. (பி - ம்)—[2]வியலறை.

இதனுள் 'பூக்கோ ளேய் தண்ணுமை விலக்கிச் செல்வேம்' என்றலின் அரசனாற் சிறப்புப்பெற்ற தலைவனாயிற்று. இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களுள் இங்ஙனம் வருவன வற்றை அவற்றின் பொருணோக்கி உணர்க. (உச)

25. ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே.

இத்துணையும் அகத்திற்குப் பொதுவாகிய முதல் கரு வுரிப் பொருளே கூறி, இனி இருவகைக் கைகோளுக்கும் பொதுவாகிய பாலைத்திணை கூறிய [1]எழுந்தது.

இதன்பொருள் :—பிரிவே - பாலையென்னும் பிரிதற் பொருண்மை, ஓதல் பகையே தூது இவை - ஓதற்குப் பிரிதலும், பகைமேற் பிரிதலும், பகைவரைச் சந்துசெய்தன் முதலிய [2]தூதுபற்றிப் பிரிதலுமென மூன்றுவகைப்படும் என்றவாறு.

ஒரோவொன்றே அறமுந் துறக்கமும் பொருளும் பயத் தற் சிறப்புநோக்கி இவற்றை 'இவை'யென விதந்தோதினர். 'இவை' யென்றதனை எடுத்த லோசையாற் கூறவே, அறங்கருதாது

அரசரேவலால் தூதிற்பிரிதலும் [3]போர்த்தொழில் புரியாது திறைகோடற்கு இடைநிலத்துப் பிரிதலுஞ் சிறப் பின்மை பெறுதும். அறங் கருதாது பொருள் ஈட்டுதற்குப் பிரிதலும் பொருள்வயிற் பிரிவிற்கு உண்மையின் இவற்றோடு ஓதாது பிற்கூறினர். அந்தணர்க்குரிய ஓதலுந் தூதும் உடன் கூறிற்றிலர், பகைபிறந்தவழித் தூதுநிகழ்தலின்.

26. அவற்றுள்,

ஓதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன.

இது முற்கூறியவற்றுள் அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் இரண்டு பிரிவு உரித்தென்கின்றது.

(பி - ம்)—[1]எழீஇயது; எழுந்தார். [2]தூதற்றுப். [3]போர்த் தொழிற்குப் பிரியாது.

இதன்பொருள் :—அவற்றுள் -
அம்மூன்றனுள், ஓத லும் தூதும் உயர்ந்தோர்
[1]மேன - ஓதற்பிரிவுந் தூதிற்பிரிவும் அந்தணர் முதலிய
மூவரிடத்தன என்றவாறு.

எனவே ஒழிந்த பகைவயிற்பிரிவு அரசர்க்கே
உரித்தெனு மேலே கூறுப. உயர்ந்தோரெனக்
கூறலின் வேளாளரை

யொழிந்தோ ரென்றுணர்க. உதாரணம் :—

" அரம்போ ழவ்வளை தோணிலை ஞெகிழ
கிரம்பா வாழ்க்கை நோர்தல் வேண்டி
யிரங்கா முன்ன வரும்புமுதி ரீங்கை
யாலி யன்ன வால்வீ தாஅய்
வைவா லோதி மையண லேய்ப்பக்
தாதுறு குவளைப் போதுபிணி யவிழப்
பட்டாஅப் பைங்கட் பாவடிக் கயவாய்க்
கூடாஅ மாறிய யானை போலப்
பெய்துவறி தாகிய பிறங்குசெலற் கொண்மூ
மைதோய் விசும்பின் மாதிரத் துழிதரப்
பனியவூஉ நின்ற பானாட் கங்குற்
றமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணென
முனிய வலைத்தி முரணில் காலைக்

கைதொழு மரபிற் கடவுள் சான்ற
செய்வினை மருங்கிற் சென்றோர் வல்வரின்
விரியுளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத் திறுத்த
பெருவளக் கரிகான் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை யாடுபெற
வொன்பது குடையும் நன்பக லொழித்த
பீடின் மன்னர் போல
வோடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே.'' (அகம் - 125.)

---

[1]உயர்ந்தோர் என்பார் அந்தணரும் அரசருமேயெனக் கூறினர் இளம்பூரணர்.

இதனுட் பலருங் கைதொழும் மரபினையுடைய கடவுட் டன்மை யுடைமந்த செய்வினை யெனவே ஓதற்பிரிதலென்பது பெற்றாம். 'சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே' (192) என்பதனாற் கிழவனுங் கிழத்தியும் இல்லறத்திற் சிறந்தது பயிற்றாக்கால் இறந்ததனாற பயனின்றாதலின். இல்லறம்

நிரம்பாதென்றற்கு நிரம்பாவாழ்க்கை யென்றார். இல்லறம் நிகழ்கின்ற காலத்தே மேல்வருந் துறவறம் நிகழ்த்துதற்காக அவற்றைக் கூறும் நூல்களையுங் கற்று அவற்றின் பின்னர்த் தத்துவங்களையுமுணர்ந்து மெய்யுணர்தல் அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் வேண்டுதலின் ஓதற்பிரிவு அந்தணர் முதலி யோர்க்கே சிறந்ததென்றார்.

" பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ
மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ."
(கலி - 15)

என்பதும் அது : ' மையற்ற படிவம் ' அந்தணர்முதலி யோர் கண்ணதாதலின்.

[1]" விருந்தின்மன்னர் ' என்னும் அகப்பாட்டில் வேந்தன் பகைமையைத் தான் தணிவித்தமை கூறலின் அந்தணன் தூதிற் பிரிந்தமை பெற்றாம்.

[2]'வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல்'
என்னும் புறப் பாட்டில் அந்தணன் தூது சென்றவாறு[3] உணர்க.

அரசன் தூதுசேறல் பாரதத்து

வாசுதேவன் தூது சென்றவாற்று னுணர்க.

[4]"தொடர்ந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்குத் தூது
நடந்தானை யேதாத நாவென்ன நாவே."
(சிலப் - ஆய்ச்சியர் குரவை.)

என்பதனானுணர்க.

வணிகன் சென்ற தூதும் வந்துழிக் காண்க. (உசு)

---

[1]அகம் - 54. [2]புறம் - 305. (பி - ம்)—[3]காண்க.

[4]படர்ந்தா. அகத். உஎ]

27. தானே சேறலுந் தன்னொடு சிவணிய
ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.

இது பகைவயிற் பிரிவு [1]அரசர்க்கே உரித்தென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—தானே சேறலும் - தன்பகைக்குத் தானே செல்லுதலும், தன்னொடு சிவணிய ஏனோர் சேறலும் - அவனொடு நட்புக்கொண்ட ஒழிந்தோர் அவற்குத் துணையாகிச் செல்லுதலுமாகிய இவ்விருபகுதியும், வேந்தன்

மேற்று - அரசன் கண்ணது என்றவாறு.

எனவே, வணிகர்க்கு உரித்தன்றாயிற்று.

'தானே'

என்று ஒருமை கூறிய அதனானே முடியுடை வேந்தர் தாமே சேறலும், 'ஏனோர்' எனப் பன்மைகூறிய அதனானே [2]பெரும்பான்மையுங் குறுநிலமன்னர் அவர்க்காகச் சேறலும், முடியுடை வேந்தர் அவர்க்காகச் சிறுபான்மை சேறலும் உணர்க. முடியுடை வேந்தர் உள்வழிக் குறுநில மன்னர் தாமே செல்லாமை யுணர்க. இதனை [3]'வேந்தற்குற்றுழி' யென்ப ஏனையோர். அவவேந்தர் இல்வழிக் குறுநிலமன்னருந் தாமே சேறல் 'வேந்து வினையியற்கை' (32) என்பதன்கட் கூறுப. இதனானே தன்பகைமேலும் காலத்திற் சேறலின்றென்றார்.

பிறர்பகைமேலும் ஒரு

[1]இளம் - குறிப்பு. பகை (வயிற்பிரிவு) என்றது மேனின்ற அதி காரத்தான் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளக் கிடந்தது. எ-து. தானே சேற லைப் 'பகைதணிவினைப் பிரிவு' எனவும், ஏனோர் சேறலை 'வேந்தர்க் குற்றுழிப் பிரிவு' எனவுங் கூறுவர் இளம்பூரணர். முல்லைப்பாட்டு - 'தானே சேறல்'

என்னும் விதியால் அரசன் தானே சென்றது இப் பாட்டு என்பது - நச்-குறிப்பு.

[3]இறையனாரகப்பொருள் சூத்திரம் 39 : வேந்தர்க் குற்றுழிப் பொருட்பிணிப் பிரிவென், றாங்க விரண்டு

மிழிந்தோர்க் குரிய." (பி - ம்)—[2]குறுநில மன்னர் அவர்க்காகச் சேறல் பெரும்பான்மையும் முடியுடை வேந்தர் அவர்க்காகச் சேறல் சிறுபான்மையு மென வுணர்க.

'கடும்புனல் கால்பட்டு' என்னும்

பாலைக்கலியுள்,

"மயங்கமர் மாறட்டு மண்வெளவி வருபவர்
தயங்கிய களிற்றின்மேற் றகைகாண விடுவதோ"
(கலி - 31.)

எனவும,

"பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர்
மிசையவர்"

(கலி - 31.)

எனவும் மண்கோடலுந் திறைகோடலும் அரசர்க்கே உரித்தாகக் கூறியது,

"நீளுயர் கூடனெடுங்கொடி யெழவே" (கலி - 31.) எனச் சுரிதகத்துக் கூறியவாற்று னுணர்க.

"பொருபெரு வேந்தர்க்குப் போர்ப்புணை யாகி
யொருபெருங் காதலர் சென்றார்—வருவது
காணிய வம்மோ கனங்குழை கண்ணேக்கா
னீணகர் முன்றின்மே னின்று."

இது வேந்தர்க்குற்றுழி வேந்தன் பிரிந்தது.

"கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட் டியானைப் [1]போஒர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே."
(நற்றிணை-10.)

இது குறுநிலமன்னர் போல்வார் சென்றமை தோன்றக் கூறியது. [2]"மலைமிசைக் குலைஇய' என்பதும் அது.

இனி வேட்டைமேற் சேறலும் நாடுகாணச் சேறன் முதலியனவும் பாலையாகப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்யாமை உணர்க.

வேந்தனென்று ஒருமையாற் கூறினர், 8c
மெய்ந்நிலை மயக்கி ஞஅ குநவும்' என்னும்
விதிபற்றி. சிவணிய வென் பதனை வினையெச்சமாக்கி
நட்பாடல் வேண்டியென்றுமாம்.

(பி - ம்)—[1]பேளர். [2]அகம் - 84. [3]தொல் - சொல் - எச்ச - 53.

28. மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய[1]

முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டியு
மிழைத்த வொண்பொருண் முடியவும்

பிரிவே.

இது, முறையானே தன்பகைமேற்சென்ற அரசன் திறை பெற்ற நாடுகாத்து அதன்கண் தன்னெறிமுறை அடிப்படுத்து தற்குப் பிரிதலும், ஏனை வணிகர் பொருட்குப் பிரிதலும், கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—முல்லை முதலாச் சொல்லிய மேவிய சிறப்பின் - தானே சென்ற வேந்தன் தனக்கு முல்லை முத

லாக முற்கூறப்பட்ட நால்வகை நிலனும் திறையாக வந்து பொருந்திய தலைமையானே, பிழைத்தது - முன்னர் 'ஆள்பவர் கலக்குறுத்த அலைபெற்று' நெறிமுறைமை தப்பிய அந் நாடு, முறையாற் பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவே - தனது பழையநாடுகளை ஆளும் நெறிமுறைமையினாலே தப்பாமல் ஆக்கம்பெறக் காத்தலை விரும்பிப் பிரிதலும் பிரிவே, ஏனோர் படிமைய இழைத்த ஒண் பொருள் முடியவும் பிரிவே- முற்கூறிய அந்தணர் அரசரை ஒழிந்த வணிகர் தமக்கு விர தங்களுடையவாக வேதநூலிற் கூறிய ஒள்ளிய பொருள்' தேடி முடியும்படி பிரிதலும் பிரிவே என்றவாறு.

---

[1]படிமைய என்பது தேவர் பூசையும் விழவும் என்பது இளம். உரை. காவல், பொருட்பிரிவு எனப் பிறநூலகத்து ஓதப்பட்ட இருவகைப்பிரிவும் ஈண்டு ஓதப்பட்ட தென்பது: இளம் - உரை - வணி கர் பிரிவு மாத்திரம் குறித்திலர். 'ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே,
வேந்தற் குற்றுழிப் பொருட்பிணி பரத்தையென், றாங்கவ்வாறே அவ்வயிற் பிரிவே'. ' இறை சூ. 35. வேந்தர்க் குற்றுழிப் பொருட்பிணிப் பிரிவென், றாங்கவிரண்டும் இழிந்தோர்க்குரிய' இறை-இதனுள் இழிந்தோர் எனப்பட்டார் வேளாளரும் வணிகரும்.

[2] 'ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்றநாடு' - கலித்தொகை. 5.

பிரிவை இரண்டற்குங் கூட்டுக. சிறப்பிற் பிரிதலும் எனச் சேர்க்க. சொல்லியவென்பதும் பிழைத்ததென்பதுந் தொழிற் பெயர். முறையாற் காக்கவென முடிக்க.

விரதமாவன [1]'கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப் பதூஉம் குறைகொடாது - பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசல்' முதலியன. உதாரணம்:—

ஒருகுழை யொருவன்போ லிணர்சேர்ந்த மராஅமும்
பருதியஞ் செல்வன்போ னனையூழ்த்த செருந்தியு
மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மிஞிறார்க்குங் காஞ்சியு
மேனோன்போ னிறங்கிளர்பு கஞலிய ஞாழலு
மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமும், ஆங்கத்
தீதுதீர் சிறப்பி னைவர்க ணிலைபோலப்
போதவிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின்பெற நோதக

வந்தன்ரூ லிளவேனின் மேதக;

பல்வரி யினவண்டு புதிதுண் ணும் பருவத்துத்
தொல்கவின் ரூலைந்தவென் றடமென்ரூ ளுள்ளுவா
ரொல்குபு நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
வெல்புக ழுலகேத்த விருந்துநாட் டுறைபவர்;

திசைதிசை தேனுர்க்குந் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவ தருளுவார்
நசைகொண்டு தந்நிழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்த
மிசைபரந் துலகேத்த வேதிஞட் டுறைபவர்;

அறல்சாஅய் பொழுதோடெம் மணிநுதல் வேருகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை யருளுவா
ரூறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காதேதாம்பி
யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றநாட்
டுறைபவர்;

எனநீ,
தெருமரல் வாழி தோழிநங் காதலர்
பொருமுரண் யானையர் போர்மலைந் தெழுந்தவர்

---

[1]பட்டினப் பாலை - 210 - 211.

செருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தன்றவர் வாய்மொழித் தூதே."
(கலி - 26.)

இதனுள் 'ஒல்குபு நிழல்சேர்ந்தார்க்கு' எனவே, முன்னர் ஆள்பவர் கலக்குறுத்த அலைபெற்றுப் பின் தன்னை நிழலாகச் சேர்ந்தாரென்பதூஉம், அவர்க்குப் பின்னர் உலைவு பிறவாமற் பேணிக் காத்தானென்பதூஉம், 'விருந்துநாட்டு' என்பதனால் திறைபெற்ற புதியநாடு என்பதூஉம் பெற்றாம். ஏனையவற் றிற்கும் இவ்வாறே கூறிக் கொள்க.

ஏதிலுடு, புதிய நாடு. ஆறின்றிப் பகைவர் பொருளை விரும்பின நாட்டென்றும் அவரை யகன்ற நாட்டென்றும் பொருள் கூறுக. செருவின் மேம்பட்ட என்றது நாடுகளை.

அதனாற் பெற்ற வென்றி யெனவே நாடு திறைபெற்றமை கூறிற்று.

" படைபண்ணிப் புனையவும் ' என்னும் பாலைக்கலியுள்

'வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமன்' என்பதற்கு வலிய போர்செய்து அப்பகைவர் தந்த நாட்டை விளக்குதற்கு

வலித்தியெனவும், 'தோற்றஞ்சா ஞருகுபொருள்' என்பதற் குத் தோற்றம் அமைந்த திரண்ட பொருளாவன அந்நாடு[1] காத்துப் பெற்ற அறம்பொருளின்பம் எனவும், 'பகையறு பயவினை' என்பதற்குப் பகையறுதற்குக் காரணமாகிய நாடா கிய அப்பயனைத் தரும் வினையெனவும், 'வேட்டபொருள்' என்பதற்கு அறம்பொருளின்பமெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

பிறவும் இவ்வாறு வருவன உய்த்துணர்ந்து பொருள் கூறுக.

---

[1]கலி - 17.

இனி,

"கேள்கே டூன்றவுங் கிளைஞ ராரவுங்
கேளல் கேளிர் கெழீஇயின ரொழுகவு

மாள்வினைக் கெதிரிய வூக்கமொடு புகல்சிறந்து"
(அகம்-93.)

என வணிகர் பொருள்வயிற் பிரிந்தவா றுணர்க.

"நட்டோ ராக்கம் வேண்டியு மொட்டிய
நின்றோ ளணிபெற வரற்கு
மன்றோ தோழியவர் சென்ற திறமே." (நற்றிணை
- 286.)

என்பதனுள் அணியென்றது பூணினை.

பிறவும் இவ்வாறு வருவன
உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

29. [1]மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு
முரித்தே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :—மேலோர் முறைமை -
மேல் அதி
காரப்பட்டு நின்ற வணிகர்க்கு ஓதிய அறந்தலைப்
பிரியாப்
பொருள்செயல் வகை, நால்வர்க்கும் உரித்து - அந்தணர்
அரசர் இருவகை வேளாளர் என்னும் நால்வர்க்கும் உரித்து
என்றவாறு.

இதற்கு வணிகர்க்கு வேதநூலுள் இழைத்த பொருண்
முடிவானே இந்நால்வரும் பொருண்முடிப்ப ரெனிற் பிரி
வொன்றாகி மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமாகலின்
அது கருத்தன்று ; இந்நால்வருள் அந்தணர் ஓதலுந் தூதும்
பற்றிப் பொருண்முடித்தலும், அரசர் பகைவயிற் பிரிவு
பற்றிப் பொருண்முடித்தலும், உயர்ந்த வேளாளர் பகை

---

*'மேலோர் முறைமை' என்பது சூ. 28ல் கண்ட 'ஏனோர் படி
மைய' என்பதைக் குறித்ததெனக் கொண்டு 'தேவாது முறை
மையை நிறுத்துதற்குப் பிரியும் பிரிவு' எனப் பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

வயிற் பிரிவுபற்றிப் பொருண்முடித்தலும், உழுதுண்பார் வாணிகத்தாற் பொருண்முடித்தலுங் கருத்து.

இவற்றுள் வேள்விக்குப் பிரிந்து சடங்கிற்கு உறுப்பாகி யும் அதற்குக் [1]குரவனுகியும் நிற்றல் உரிமையின் ஆண்டு வேள்விசெய்தான் கொடுத்தபொருள் கோடல் வேண்டுத னும், அறங்கருதித் தூதிற்பிரியினும் அவர் செய்த பூசனை கோடல்வேண்டுமாகலானும், அவை அந்தணர்க்குப் பொருள் வருவாயாயிற்று.

வேள்விக்குப் பிரிதல் ஓதற்பிரிவின் பகுதி யாயிற்று.

உதாரணம் :—

"நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டுங் கடுத்துந்தா
மஞ்சிய தாங்கே யணங்காகு மென்னுஞ்சொ
லின்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற நின்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட யானு
மிதுவொன் றுடைத்தெனவெண்ணி யதுதோ
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண் டென்றோட் கனவுவா ராய்கோற்
றொடிநிரை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ
விடுமருப் பியானை யிலங்குதேர்க் கோடு

நெடுமலை ²வெஞ்சுரம் போகி நடுநின்றெஞ்
செய்பொருண் முற்று மளவென்று ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் றமமின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை யிலமாயிற்
றொய்யி லுறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னொய்யார் நுவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர்.'' (கலி - 24.)

இதனுள் 'நடுநின்று' என்றதனன் இருபெருவேந்தரை யுஞ் சந்து செய்வித்தற்கு யான் நடுவே நிற்பலென்றும், 'எஞ் செய்பொருள் முற்றுமளவு' என்றதனன் அது முடித்த பின்னர் யாம் பெறுதற்குரியவாய் அவர் செய்யும் பூசனையாகிய

(பி - ம்)—[1]களவனுகியும். [2]அத்தம்.

பொருண்முடியு மளவுமென்றும், அந்தணன் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிக் கூறிய கூற்றினை அவன் தலைவி கூறியவா றுணர்க. இதனுள், 'கடிமனைகாத்து' என்றதனை இல்லறமாகவும், 'ஓம்ப' என்றதனைச் செந்தீயோம்பவென்றுங் கொள்க. இனி,

" நன்கலங் களிற்றொடு நண்ணா ரேந்தி
வந்துதிறை கொடுத்து வணங்கினர் வழிமொழிந்து "
(அகம்-124.)

என்புழி, நன்கலந் திறைகொடுத்தோ ரென்றலிற் பகை வயிற் பிரிவே பொருள் வருவாயாயிற்று. ஒழிந்தனவும் இவ் வாறே உய்த்துணர்க.

மேலோர் முறைமை ஏனோர்க்கு முரித்தே என்றது நால்வர்க்கு முரித்தே என்றது முற்கூறிய வணிகரை யொழிந்த இருவகை வேளாளரையுங் கூட்டியென் றுணர்க. அவர் பொருள்வயிற் பிரிந்தனவுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களை நோக்கி உய்த்துணர்ந்துகொள்க. அவர்களுள் உழுதுண் பார்க்குக் கலத்திற்பிரிவும் உரித்து. ஏனையோர்க்குக் காலிற் பிரிவே உரித்தென் றுணர்க. (உகூ)

30. மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ[1] ராகுப.

இஃது இறுதிநின்ற வேளாளர்க்கு இன்னுமோர் பிரிவு விகற்பங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—மன்னர் பாங்கின் - அரசரைச் சார்ந்து வாழும் பக்கத்தராகி நிற்றல் காரணமாக, பின்னோர்

ஆகுப - பின்னோரெனப் பட்ட வேளாளர் வரையறையின்றி வேந்தன் ஏவிய திறமெல்லாவற்றினும் பிரிதற்கு ஆக்க முடையராகுப என்றவாறு.

மன்னர் பின்னோ ரென்ற பன்மையான் முடியுடையோ ரும், முடியில்லாதோரும், உழுவித்து உண்போரும், உழுது

[1]காவற் பகுதியாகிய முறை செய்வித்தற்கு வணிகரும் வேளாள ரும் உரியர் - இளம் - சூ. 31. உரைக்குறிப்பை நோக்குக.

உண்போருமென மன்னரும் வேளாளரும் பலரென்றார்.
'வேளாண்மாந்தர்க்கு' (635) 'வேந்துவிடுதொழிலில்' (636) என்னும் மரபியற்[1]சூத்திரங்களான் வேளாளர் இருவகைய ரென்ப.

அரசரேவுந் திறமாவன:—பகைவர்மேலும், நாடுகாத்தன் மேலும், சந்து செய்வித்தன்மேலும், பொருள்வருவாய் மேலுமாம்.

அவருள் உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களுந் [2]தண் டத் தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் [3]வல்ல முங் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி வேளெனவும் அர செனவும் உரிமையெய்தினோரும், பாண்டி நாட்டுக் காவிதிப் பட்ட மெய்தினோரும், குறுமுடிக்குடிப் பிறந்தோர் முதலி யோருமாய் முடியுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்கு உரிய வேளாளராகுப. [4]" இருங்கோ வேண்மா னருங்கடிப் பிட ஊர் ' எனவும் [5]" ஆலஞ்சேரி மயிந்தன்.........ஊருண் கேணிநீ ரொப்போன் ' எனவுஞ் சான்றோர் செய்யுட் செய்தார். உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னி அழுந்தூர் வேளிடை மகட்கோடலும் அவன் மகனாகிய கரிகாற்பெரு வளத்தான் நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலுங் கூறுவர். இதனானே,

"பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
குடிபுறந் தருகுவை யாயின் " (புறம் - 35.)

எனவும்,

[1]இச்சூத்திரங்களுக்குப் பேராசிரியர் வேறுரை கூறுவர்.
[2]தண்டலைத். [3]வில்லங்கிழாரும்.

[4]புறநானூறு - 395.

[5]" காலை ஞாயிறு கடுங்கதிர் பரப்பி
வேலையுங் குளனும் வெடிபடச் சுவறித்
7

ஞால...

கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅக்
குடிபுறந் தருநர் பார மோம்பி" (பதிற்று - 13.)

எனவுஞ் சான்றோர் கூறியவாறுணர்க. உதாரணம்:—
"வேந்தன் குறைமொழிந்து வேண்டத் தலைப்பிரிந்தார்
தாந்தங் குறிப்பின ரல்லரா—லேந்திழாய்
கண்பனி வாரக் கலங்கல் பிரிவரோ
தண்பனி நாளே தனித்து."

(ந.௦) எனவரும்.

31. உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னான.[1]

இது நான்கு வருணத்தோர்க்கும் எய்தாத தெய்து வித்தது.

தந்தையர் மக்கண் முகம்பா ராமே

வெந்த சாகம் வேறுவே றருந்திக்
குணனுள தனையுங் கொடுத்து வாழ்ந்த
கணவனை மகளிர் கண்பா ராமல்
விழித்தவிழி யெல்லாம் வேற்று விழியாகி
யறவுரை யின்றி மறவுரை பெருகி
யுறைமறந் தொழிந்த ஊழிக் காலத்துத்
தாயில் லவர்க்குத் தாயே யாகவுந்
தந்தையில் லவர்க்குத் தந்தையே யாகவு
மிந்த ஞாலத் திடுக்கண் டீர
வந்து தோன்றினன் மாகிதிக் கிழவ
னீலஞ் சேரு நெடுமால் போல்வா
ஞலஞ் சேரி மயிந்த னென்போ
னூருண் கேணி நீரோப் போனே
தன்குறை சொல்லான் பிறன்பழி யுரையான்
மறந்தும் பொய்யான் வாய்மையுங் குன்றான்
வருந்த வேண்டா வழுதி
யிருந்தன னிருந்தன மிடர்கடர்ந் தனமே."

(சோழமண்டல சதகம் - 30, மேற்கோள்.)

[1]இளம். உரை :—வணிகர்க்கும் ஓதற்பிரிவு உளதென்பது.
சூ. 30. பேரா. உரை. மரபி. கோக்க வேளாண்மாந்தர் - உழுதுண்டு

இதன் பொருள் :—ஓத்தின் ஆன - வேதத்தினும், பிறந்த வடநூல்களுந் தமிழ் நூல்களும், உயர்ந்தோர்க்கு உரிய - அந்தணர் அரசர் வணிகர்க்கும், உயர்ந்த வேளாளர்க் கும் உரிய என்றவாறு.

அவை சமய நூல்களும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடு கூறுந் தருக்க நூல்களும் தருமநூல்களும் சோதிடமும் வியா கரணம் முதலியனவும் அகத்தியம் முதலாகத் தோன்றிய தமிழ்நூல்களு மாம். வேதந் தோன்றிய பின்னர் அது கூறிய பொருள்களை இவையும் ஆராய்தலின் 'ஓத்தின' என்று அவற்றிற்குப் பெயர்கூறினர் : ஓத்தென்பது வேதத் தையே யாதலின்.

(௩க)

32. [1]வேந்துவினை யியற்கை வேந்தனி னொரீஇய
வேனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே.*

இது மலயமாதவன் நிலங்கடந்த

நெடுமுடியண்ணலுழை நாபதியருடன் கொணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க்கும் வேந்தன்றொழில் உரித்தென்கின்றது.

வாழ்வார்......மரபி. சூ. 81. வேந்துவிடுதொழில் என்பது வேந்தனால் கொடுக்கப்படும் தண்டத்தலைமையாகிய சிறப்புக் காரணத்தான், படைக்கலமும் கண்ணியும் வேளாண்மாந்தர் பெறும்பொருளாகக் கொடுக்கப்படும். ' அகத்திணையியலுள் 'உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தி னான' என்புழிக் கூறப்பட்டதெனின், வேளாளரையொழித்து ஒழிந் தோரை நோக்கிற்று அச்சூத்திரம் என்பது. மேற்கூறியவற்றையும் மரபுபற்றி ஈண்டு வரையறை கூறுகின்றவாறு.

- [1]வேந்துவினை யியற்கை என்பதற்குத் தூதிற்பிரிவு எனவும் ஏனோர் என்பதற்கு வணிகரும் வேளாளரும் எனப்பொருள்கொண்டு இவ்விருவரும் தூதுவயிற் பிரிதற்குரியர் என்பர் . இளம். இக்கருத்து 'அரசரல்லா ஏனையோர்க்கும் புரைவதென்ப ஓரிடத்தான' (இறை அக. சூ. 38) என்புழிக் கண்டது.

இதன் பொருள் :—வேந்து வினை இயற்கை - முடியுடை வேந்தர்க்குரிய தொழிலாகிய இலக்கணங்கள், வேந்தனின் ஒரீஇய ஏனோர் மருங்கினும் எய்து இடன் உடைத்து - அம் முடியுடை வேந்தரை யொழிந்த குறுநிலமன்னரிடத்தும் பொருந்தும் இடனுடையது என்றவாறு.

அவர்க்குரிய இலக்கணமாவன:—தன்பகைவயிற் றானே சேறலும், தான் திறைபெற்ற நாடுகாக்கப் பிரிதலும், மன்னர் பாங்கிற் பின்னோரெனப்பட்ட வேளாளரை ஏவிக்கொள்ளுஞ் சிறப்புமாம். உதாரணம் :—

“ விலங்கிருஞ் சிமயக் குன்றத் தும்பர்
வேறுபன் மொழிய தேஎ முன்னி
வினைநசைஇப் பரிக்கு முரன்மலி நெஞ்சமொடு
புனைமா ணெஃகம் வலவயி னேந்திச்
செலன்மாண் புற்ற ” (அகம் - 215.)

என்புழி வேறுபன் மொழிய தேஎத்தைக் கொள்ளக் கருதிப் போர்த்தொழிலைச் செலுத்தும் உரன்மிக்க நெஞ்ச மென்றலின், இது குறுநிலமன்னன் தன்பகைவயின் நாடு கொள்ளச்

சென்றதாம் : வேந்தனெனப் பெயர் கூறுமையின். [1] பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த்து ' என்னும் அகப்பாட்டி னுள் ' முடிந்தன் றம்மநா முன்னிய வினையே ' என்றலின் தானே குறுநிலமன்னன் சென்றதாம். ஏனைய வந்துழிக் காண்க. (௩௨)

33. [2]பொருள்வயிற் பிரிதலு மவர்வயி னுரித்தே யுயர்ந்தோர் பொருள்வயி னொழுக்கத் தான.

---

[1] அகம்—244.

[2] இளம்பூரணர்: இதனைப் 'பொருள்வயிற் பிரிதலும் அவர் வயி னுரித்தே' 'உயர்ந்தோர் பொருள் வயின் ஒழுக்கத்தான.' என இரண்டு சூத்திரமாகக் கொண்டு, பொருள் வயிற்பிரிவும் வணிகர் அகத். ௩௪]

இஃது அக் குறுநிலமன்னர்க்குப் பொருள்வயிற் பிரி தலும் ஓதற் பிரிதலும் உரியவென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—பொருள் வயினும் -

தமக்குரிய திறையாகப்பெறும் பொருளிடத்தும், உயர்ந்தோர் ஒழுக் கத்து ஆன பொருள் வயினும் - உயர்ந்த நால்வகை வரு ணத்தார்க்குரிய ஒழுக்கத்திலேயான ஓத்திடத்தும், பிரிதல் அவர் வயின் உரித்து - பிரிந்துசேறல் அக்குறுநிலமன்ன ரிடத்து உரித்து என்றவாறு.

பொருள்வயிற் பிரிதல் பொருள் தேடுகின்ற இடத் தின்கண்ணென வினைசெய்யிடமாய் நின்றது. 'உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னை' (31) என்று அவ்வோத்தினை அவ ரொழுக்கத்திலேயான பொருளென்றார். அச் சூத்திரத்திற் கூறிய ஓதற் பிரிவே இவர்க்கும் உரித்தென்று கொள்க. இவற்றுக்குச் சான்றோர் செய்யுட்க ளுள்வழிப் பொருள்படு மாறு உய்த்துணர்ந்து கொள்க. (கூகூ)

34. முந்நீர் வழக்க மகடூஉவோ டில்லை.

இது முற்கூறிய ஓதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்ற ஐந்தனுட் பகையுங் காவலும் ஒழிந்தவற்றிற்கு ஓரிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—ஓதலுந் தூதும் (25)

பொருளுமாகிய (28) மூன்று நீர்மையாற் செல்லுஞ் செலவு தலைவியோடு கூடச் சேறலின்று என்றவாறு.

தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லாமை முற்கூறிய உதா ரணங்களிலும் ஒழிந்த சான்றோர் செய்யுட்களுள்ளுங் காண்க. இதுவே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாதல் தலைவியோடுகூடச் சென்

வேளாளரிடதது உரியதாகும் எனவும், உயர்ந்தோராகிய அந்தணர் பொருள் வயிற்பிரியும் காலத்து ஒழுக்கத்தானே பிரிப எனவுங் கூறுவர்.

றாராகச் சான்றோர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யாமையான் உணர்க.

இனி, தலைவி கற்பினுட் பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மினெனக் கூறுவனவுந் தோழி கூறு வனவுஞ் செலவழுங்குவித்தற்குக் கூறுவனவென்று உணர்க. அக் கூற்றுத் தலைவன் மரபு அன்றென்று மறுப்பன 'மரபு நிலைதிரியா' (45) என்பதனுள்

அமைந்தது.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு, 'பொருள்வயிற் பிரிவின் கட் கலத்திற்பிரிவு தலைவியுடன் சேறலில்லை; எனவே, காலிற் பிரிவு தலைவியுடன் சேறல் உண்டு' என்று [1]பொருள் கூறு வார்க்குச் சான்றோர் செய்த புலனெறி வழக்கம் இன்மை உணர்க. இனி, உடன்கொண்டு போகுழிக் கலத்திற் பிரி வின்று காலிற்பிரிவே யுளதென்பாரும் உளர். (௩௪)

35. எத்திணை மருங்கினு மகடூஉ மடன்மேற்
பொற்புடை நெறிமை யின்மை யான.

இஃது, இத்துணையும் பாலைக்கு உரிய இலக்கணங் கூறி, மகடூஉ அதிகாரப்படுதலிற் பெருந்திணைக்கு உரியதோர் இலக் கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—எத்திணை மருங்கினும் - கைக்கிளை முதற் பெருந்திணையிறுவாய் ஏழன்கண்ணும், மகடூஉ மடல் மேல் நெறிமை - தலைவி மடலேறினளாகக் கூறும் புலனெறி வழக்கம், பொற்புடைமை இன்மையான - பொலிவுடைமை யின்று, ஆதலான் அது கூறப்படாது என்றவாறு.

" கடலன்ன காம முழந்து மடலேறாப்

பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்." (குறள் - 311.)

எனவரும்.

---

[1]இளம்பூரணர்.

"கடலன்ன காமத்த ராயினும் பெண்டிர்
மடலூரார் மைந்தர்மே லென்ப—மடலூர்தல்
காட்டுகேன் வம்மின் கலிவஞ்சி யார்கோமான்
வேட்டமா மேற்கொண்ட போழ்து."

என்றாராலோவெனின், இது மடலேற்றன்று; ஏறுவ லெனக் கூறியதுணையே யாம். (௩௫)

36. தன்னு மவனு மவளுஞ் சுட்டி
மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு டெய்வ
நன்மை தீமை யச்சஞ் சார்தலென்
[1]றன்ன பிறவு மவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றுடன் விளக்கித்
தோழி தேஎத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலு

மாகிய கிளவியு மவ்வழி யுரிய.

இது பிரிவிலக்கணம் அதிகாரப்பட்டு வருதலிற் கொண்டு தலைக்கழிந்துழி வருந்துவோர் தாயரென்பதூஉம் அதனது பகுதியுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—போகிய திறத்து நற்றாய் - தலைவி யுந் தலைவனும் உடன்போய காலத்து அம் மகட் பயந்த நற்றாய், தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டிக் காலம் மூன்றுடன் மன்னும் நன்மை தீமை முன்னிய விளக்கிப் புலம்பலும் - தன்னையுந் தலைவனையுந் தன் மகளையுங் குறித் துக் காலம் மூன்றுடன் நிலைபெற்று வரும் நல்வினை தீவினைக் குரிய காரியங்களைத் தன் நெஞ்சிற்கு விளக்கி வருந்திக் கூறு தலும், அச்சஞ் சார்தல் என்று அன்ன பிறவும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம் என்று அவற்றொடு தொகைஇப் புலம்பலும் - அச்சஞ் சார்தலென்று கூறப்பட்டவற்றையும்

(பி - ம்)—[1] றன்னவை. [2] நல்வினை தீவினை கருதிய.

அவை போல்வன பிறவற்றையும் பல்லி முதலிய சொல் நற் சொல் தெய்வங் கட்டினுங் கழங்கினும் இட்டு உரைக்கும் அத் தெய்வப்பகுதி யென்றவற்றோடு கூட்டி வருந்திக் கூற லும், தோழி தேஎத்தும் கண்டோர் பாங்கினும் புலம்ப லும் - தோழியது ஆற்றுமையைக் கண்டுழியும் தலைவியைத் தேடிப்போய்க் காணுது வந்தாரைக் கண்டுழியும் வருந்திக் கூறலும், அவ்வழி ஆகிய கிளவியும் - அவ் வுடன்போக்கி டத்துச் சான்றோராற் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தற்குரியவாய் வருங் கிளவிகளும், உரிய - உடன்போகிய திறத்து உரிய என்றவாறு.

நற்றாய் புலம்ப லுங் கிளவியும் போகியதிறத்து உரிய வென முடிக்க. என்றெனபதனையும் புலம்பலென்பதனையும் யாண்டுங் கூட்டுக. இங்ஙனம் உடன்போக்கி வருந்துதல் நோக்கித் தாயை முற்கூறி, தலைவன் கொண்டுபோயினமை நோக்கித் தலைவிமுன்னர் அவனைக் கூறினார்.

அவளும் அவனும் என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர்.

"மள்ளர் [1]கொட்டின் மஞ்ஞை யாலு
முயர்நெடுங் குன்றம் படுமழை தலைஇச்
சுரநனி யினிய வாகுக தில்ல
வறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்தவென்
பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே." (ஐங்குறு - 371.)

இதனுள் 'அறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்த என்...மகள்' என்று தாய் கூறவே உடன்போக்குத் தருமமென்று மகிழ்ந்து கூறி அங்ஙனம் கூட்டிய நல்வினையைத் தன் நெஞ்சிற்கு விளக்கிப் புலம்பியவாறு காண்க.

"நாடொறுங் கலுழு மென்னினு மிடையின்று
காடுபடு தீயிற் கனலியர் மாதோ
நல்வினை நெடுநகர் கல்லெனக் கலங்கப்

(பி - ம்)—[1]கொட்டு மஞ்ஞை.

பூப்புரை யுண்கண் மடவரற்
போக்கிய புணர்ந்த வறனில் பாலே."

(ஐங்குறு - 376.)

இது தீவினையை வெகுண்டு புலம்பியவாறு காண்க. பால் - பழவினை.

இவை ஐங்குறுநூறு.

இனி அச்சம் இருவகைத்து: தலைவி ஆண்டை விலங்கும்

புள்ளும் ஆறலைப்போரும் முதலிய கண்டு அஞ்சும் அச்சமும், தந்தை தன்னையர் பின்சென்றவர் இஃதறமென்னாது தீங்கு செய்கின்றாரோ என்று அஞ்சும் அச்சமு மெனை.

“நினைத்தொறுங் கலுழு மிடும்பை யெய்துக
புலிக்கோட் பிழைத்த கவைக்கோட்டு முதுகலை
மான்பிணை யணைதர வாண்குரல் விளிக்கும்
வெஞ்சுர மென்மக ளுய்த்த
வம்பமை வல்வில் விடலை தாயே.”
(ஐங்குறு - 373.)

இஃது ஐங்குறுநூறு.

“கேளாய் வாழியோ மகளைநின் றோழி
திருநகர் வரைப்பகம் புலம்ப வவனொடு
பெருமலை யிறந்தது நோவே னேவல்
கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி
முடங்குதா ளுதைத்த பொலங்கெழு பூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்துவெயி லெறிப்பக்

கருந்தார் மிடற்ற செம்பூழ்ச் சேவல்
சிறுபுன் பெடையொடு குடையு மாங்க
ணஞ்சுவரத் தகுந கான நீந்திக்
கன்று காணாது புன்கண்ண செவிசாய்த்து
மன்றுநிறை பைதல் கூரப் பலவுடன்
கறவை தந்த கடுங்கான் மறவர்
கல்லென் சீறூ ரெல்லி னசைஇ
முதுவாய்ப் பெண்டின் செதுகாற் குரம்பை
மடமயி லன்னவென் னடைமெலி பேதை
தோட்டுணை யாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்
வேட்டக் கள்வர் விசியுறு கடுங்கட்

சேக்கோ ளறையுந் தண்ணுமை
கேட்குநள் கொல்லெனக் கலுழுமென் னெஞ்சே.”

(அகம்-63.)

இவை அச்சங் கூறின.

தந்தை தன்னையர் சென்றாரென்று சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர், அது புலனெறி வழக்கம்

அன்மையின்.

இனிச் சார்தலும் இருவகைத்து : தலைவி சென்று சாரும் இடனும், மீண்டு வந்து சாரும் இடனுமெனஉதாரணம்:—

“ எம்வெங் காம மியைவ தாயின்
மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்கைப் பறைக்கட் பீலித்
தோகைக் காவிற் றுளுநா டன்ன
வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறித்த சேரிச் செம்மன் மூதா
ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
தோழி மாரும் யானும் புலம்பச்
சூழி யானைச் சுடர்ப்பூ ணன்னன்
பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்ச்
செறிந்த காப்பிகந் தவனொடு போகி
யத்த விருப்பை யார்கழல் புதுப்பூத்
துய்த்த வாய துகணிலம் பரிப்பக்
கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழங் கொழுதி
வன்கை யெண்கின் வயநிரை [1]பாக்கு
[2]மின்றுணைப் பிரிந்த கொள்கையொ
டொராங்குக்

குன்ற வேயிற் றிரண்டவென்
மென்றோ ளஞ்ஞை சென்ற வாறே." (அகம் -
15.)

" அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
ளிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே

(பி - ம்)—[1]பார்க்கும். [2]இன்றுணைப் படர்ந்த,
இன்றுணைப் பயந்த.

புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி
மனைமண லடுத்து மாலை நாற்றி
யுவந்தினி [1]தயரு மென்ப யானு
மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லாளை
யீன்ற நட்பிற் கருளா ளாயினு
மின்னகை முறுவ லேழையைப் பன்னாட்
கூந்தல் வாரி நுசுப்பிவர்ந் தோம்பிய
நலம்புனை [2]யுதவியோ வுடையேன் மன்னே
வஃததறி கற்பினோ னன்றுமற் றில்ல
வறுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச்
சிறுபைந் நாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோ
லாகுவ தறியு முதுவாய் வேல

கூறுக மாதோநின் கழங்கின் றிட்ப
மாறா து வருபனி கலுழுங் கங்குலி
ஞறாது துயருமென் கண்ணினி து படீஇய
ரெம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே." (அகம் - 195.)

இவ் வகைப்பாட்டு இரண்டும் தெய்வத்தொடுபடுத்துப்[1] புலம்பியது.

" இல்லெழும் வயலை யிலையு மூழ்த்தன
சொல்வன் மாக்களிற் செல்லு மஃகின
மயிலடி யிலைய மாக்குர னொச்சிப்
பயிலிணர் நறும்பொழிற் பாவையுந் தமிய
ளேதி லாளன் பொய்ப்பப் பொய்மருண்டு
பேதை போயினள் பிறங்குமலை யிறந்தென
மான்ற மாலை மனையோர் புலம்ப
வீன்ற தாயு மிடும்பைய ளெனநினைந்
தங்கண் வானத் தகடூர்ந்து திரிதருந்
திங்களங் கடவு ளொளித்துநீ பெயர்த்தரிற்
கடிமலர்க் கொன்றைக் காவலன் சூடிய

(பி - ம்)—[1] தருளுமென்ப. [2] யுதவியும்.

குடிமியஞ் செல்வங் குன்றினுங் குன்றாய்
தண்பொழில் கவித்த தமனிய வெண்குடை
யொண்புகழ்த் தந்தைக் குறுதி வேண்டித
தயங்குநடை முதுமை தாங்கித் தான்றனி
யியங்குநடை யிளமை யின்புற் றீந்த
மான்றே ரண்ண ரேன்றுபுகழ் போலத்
துளங்கிரு ளிரவினு மன்ற
விளங்குவை மன்னுலிவ் வியவிடத் தானே."[1]

(தகடூர் யாத்திரை)

இது தெய்வத்தை நோக்கிக் கூறியது.

"மறுவி றூவிச் சிறுகருங் காக்கை
யன்புடை மரபினின் கிளையோ டாரப்
பச்சூன் பெய்த [2]பைந்தினை வல்சி
பொலம்புனை கலத்திற் றருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின [3]விறல்வேல் விடலையொ
டஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே." (ஐங்குறு - 391.)

இவ் வைங்குறுநூறு நிமித்தத்தொடுபடுத்துப் புலம்பியது.

நற்சொல்லொடுபடுத்தன வந்துழிக் காண்க.

இனி 'அன்னபிறவும்' என்றதனால்,

" ஈன்றுபுறந் தந்த வெம்மு முள்ளாள்
வான்றோ யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுந் தாளுடைக் கடிகை
நுழைநுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் [4]துடிபடுத்துக்

[1]இச்செய்யுள் தகடூர் யாத்திரையைச் சார்ந்ததென்பது சென்னை அரசாங்கத் தொன்னூல் நிலயத்திலுள்ள நீதித்திரட்டு (புறத்திரட்டு) என்ற புத்தகத்தால் விளங்கிற்று.

(பி - ம்)—[2]பைந்நிண வல்சி. [3]விறல்வேற் காளையொ. [4]துடிப் படுத். அகத். ௩௫]

தோப்பிக் கள்ளொடு துரூஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சுரந்
துணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணிந்தணிந்
தார்வ நெஞ்சமொ டாய்நல னளைஇத்தன்
மார்பு துணையாகத் துயிற்றுக தில்ல
துஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமா
னெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல் கடுக்கு

நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேஎத் தாற்றிய துணையே.'' (அகம் -
35.)

இவ் வகம் தலைவன் மிகவும் அன்பு
செய்கவென்று
தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.

"நீர்நசைக் கூக்கிய வுயவல் யானை
யியம்புணர் தூம்பி னுயிர்க்கு மத்தஞ்
சென்றனண் மன்றவென் மகளே
பந்தும் பாவையுங் கழங்குமெமக் கொழித்தே.''
(ஐங்குறு -
377.)

இவ் வைங்குறுநூறு யாம் இவற்றைக்கண்டு
வருந்த
இவற்றை எமக்கு ஒழித்துத் தான் நீரிலா
ஆரிடைப்
போயினளென்றது.

"என்னு முள்ளினள் கொல்லோ தன்னை
நெஞ்சுணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையோ
டழுங்கன் மூதா ரலரெழச்
செழும்பல் குன்ற மிறந்தவென் மகளே.''
(ஐங்குறு - 372.)

இஃது என்னை நினைப்பாளோவென்றது.
இன்னும் இதனனே செய்யுட்களுள்

இவற்றின் வேறு·
பட வருவனவெல்லாம் அமைத்துக் கொள்க.

"செல்விய முயலிற் பாஅய சிறகர்
வாவ [2]லுகக்கு மாலையாம் புலம்பப்

(பி - ம்)—[1]லுவக்கு.

போகிய வவட்கோ நோவேன் றேமொழித்
துணையிலள் கலுழு நெஞ்சி
னிணையே ருண்க ணிவட்குநோ வதுவே."

(ஐங்குறு - 378.)

இது தோழி தேஎத்துப் புலம்பல். இஃது ஐங்குறுநூறு.

'தோழி தேஎத்தும்' எனப் பொதுப்படக் கூறியவத .னூல் தோழியை வெகுண்டு கூறுவனவுங் கொள்க.

"வரியணி பந்தும் வாடிய வயலையு
மயிலடி யிலைய மாக்குர னொச்சியுங்
கடியுடை வியனகர்க் காண்வரத் தோன்றத்
தமியேன் கண்டதன் றலையுந் தெறுவா
நோயா கின்றே மகளைநின் றோழி

யெரிசினந் தணிந்த விலையி லஞ்சினை
வரிப்புறப் புறவின் புலம்புகொ டெள்விளி
யுருப்பவி ரமையத் தமர்ப்பன ணோக்கி
யிலங்கிலை வெள்வேல் விடலையை
விலங்குமலை யாரிடை நலியுங்கொ லெனவே.''
(நற்றிணை - 305.)

எனவரும்.

" இதுவென் பாவைக் கினியநன் பாவை
யிதுவென் பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி
யிதுவென் பூவைக் கினியசொற் பூவையென்
றலம்வரு நோக்கி னலம்வரு சுடர்நுதல்
காண்டொறுங் காண்டொறுங் கலங்க
நீங்கின ளோவென் பூங்க ணோளே.'' (ஐங்குறு -
375.)

இவ் வைங்குறுநூறு தேடிக்காணாது வந்தாரைக் கண்டு
புலம்பியது.

இனி அவ்வழியாகிய கிளவிகளுட் சில வருமாறு:—

" ஒருமக ளுடையேன் மன்னே யவளுஞ்
செருமிகு மொய்ம்பிற் கூர்வேற் காளையொடு
பெருமலை யருஞ்சுர நெருநற் சென்றனள்
இனியே,

தாங்குநி னவல மென்றனி ரதுமற்
றியாங்கன மொல்லுமோ வறிவுடை யீரே
யுள்ளி னுள்ளம் வேமே யுண்கண்
மணிவாழ் பாவை நடைகற் றன்னவெ
னணியியற் குறுமக ளாடிய
மணியேர் நொச்சியுந் தெற்றியுங் கண்டே."
(நற்றிணை-184.)

இந்நற்றிணை தெருட்டும் அயலில்லாட்டியர்க்கு உரைத்தது.

" கயந்தலை மடப்பிடி பயம்பிற் பட்டெனக்
களிறுவிளிப் படுத்த கம்பலை வெரீஇ
யொய்யென வெழுந்த செவ்வாய்க் குழவி
தாதெரு மறுகின் மூதா ராங்க
ணெருமை நல்லான் பெருமுலை மாந்து
நாடுபல விறந்த நன்ன ராட்டிக்
காயமு மணியிழந் தழுங்கின்று தாயு
மீன்றோட் டாரா யிறீஇயரென் னுயிரெனக்
கண்ணு நுதலு நீவித் தண்ணெனத்
தடவுநிலை நொச்சி வரிநிழ லசைஇத்
தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூடித்

தருமணற் கிடந்த பாவையென்
மருஉ்க ளேயென முயங்கின ளழுமே." (அகம் - 164.)

இம் மணிமிடைபவளத்துத் தாய்நிலையும் ஆயத்து நிலையுங் கண்டோர் கூறியவா றுணர்க.

"மாண்பில் கொள்கையொடு மயங்குதுயர் செய்த
வன்பி லறனு மருளின்று மன்ற
வெஞ்சுர மிறந்த வஞ்சி லோதி
பெருமட மான்பிணை யலைத்த
சிறுநுதற் குறுமகட் காட்டிய வம்மே." (ஐங்குறு - 394.)

இவ் வைங்குறுநூறு தலைவி மீண்டுவந்துழித் தாய் சுற்றத்தார்க்குக் காட்டியது.

"நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு
மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி னெவனோ [1]மற்றே வென்வேன்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை யீன்ற தாய்க்கே."

(ஐங்குறு - 399.)

இவ் வைங்குறுநூறு தலைவன் மீண்டு தலைவியைத் தன் மனைக்கட் கொண்டுவந்துழி அவன் தாய் சிலம்புகழி நோன்பு செய்கின்றாளெனக் கேட்ட நற்றாய் ஆண்டு நின்றும் வந்தார்க்குக் கூறியது.

இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களுள் [2]வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதனான் அமைக்க. (௩௬)

37. ஏமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்துந்
தாமே செல்லுந் தாயரு முளரே.

இஃது எய்தியதின்மேற் சிறப்புவிதி.

இதன் பொருள் :—ஏமப்பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும் - பதியெழுவறியாப் பேரூரிற் றெருவின் கண்ணும் அருவழிக் கண்ணும், தாமே செல்லும் தாயரும் உளர் - தந்தையுந் தன்னையரும் உணரா முன்னம் எதிர்ப்பட்டு மீட்டற்குத் தாமே போகுந் தாயரும் உளர் என்றவாறு.

உம்மை எண்ணும்மை. [3]'தாயர்' எனப் பன்மைகூறித் 'தாமே'யெனப் பிரித்ததனாற் சேரிக்கு நற்றாய்

சேறலும், சுரத்திற்குச் செவிலித்தாய் சேறலும் புலனெறி வழக்கிற்குச் சிறந்ததென்றுணர்க.

உதாரணம் :—

> " வெம்மலை யருஞ்சுர நம்மிவ ணொழிய
> விருநில முயிர்க்கு மின்னாக் கான

(பி - ம்)—[1]தோழி.

[2]நற்றாய் படிமத்தானை வினையது போல்வன (திணைமாலை - 90).

[3]தாயர் என்றது செவிலித்தாயரை யென்பர்

> நெருநற் போகிய பெருமடத் தகுவி
> யைதக லல்குற் றழையணிக் கூட்டுங்
> கூழை நொச்சிக் கீழ தென்மகள்
> செம்புடைச் சிறுவிரல் வரித்த
> வண்டலுங் காண்டிரோ கண்ணுடை யீரே."

(அகம் - 275.)

வண்டலைக் காணார் தேளத்து நின்று காணில் ஆற்றீ ரெனக் கூறினமையின் [1]ஆயத்திற்கன்றிப் புறஞ்சென்று சேரி யோர்க்கு உரைத்ததாயிற்று.

> " நிலந்தொட்டுப் புகாஅர் வான மேறார்

பிறங்கிரு முந்நீர்க் காலிற் செல்லார்
நாட்டி னாட்டி னூரி னூரிற்
குடிமுறை குடிமுறை தேரிற்
கெடுநரு முளரோநங் காத லோரே." (குறு - 130.)

இது செவிலி தேடத் துணிந்தது. இக் குறுந்தொகை யுள் நம்மாற் காதலிக்கப்பட்டோ ரென்றது அவ்விருவரையும். 'தாயருமுளர்' என்றதனால் தந்தையுந் தன்னையரும் வந்தால் இன்னது செய்வரென்றலும் உளவென்று கொள்க. உ-ம் :—

" நுமர்வரி [2]னோர்ப்பி னல்ல தமர்வரின்
முந்நீர் மண்டில முழுது மாற்றாது."

என்றாற் போல்வன. அடி புறத்திடாதாள் புறம்போதலும் பிரிவென்றற்குச் சேரியுங் கூறினார் : அஃது [3]ஏமமி லிருக்கையன்றாதலின்.
(கூஎ)

38. அயலோ ராயினு மகற்சி மேற்றே.

இதுவும் பாலைக்கு ஓர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—அயலோர் ஆயினும் - முற்கூறிய சேரியினுஞ் சுரத்தினுமன்றித் தம்

மனைக்கு அயலே பிரிந்தா

[1]ஆயத்தினை யகன்று இற்புறஞ் சென்று.

(பி - ம்)—[2]ஞெம்பினல்லது. [3]ஏமஇல்இருக்கை யென்றாகலின்-
8

ராயினும், அகற்சி மேற்று - அதுவும் பிரிவின் கண்ணதாம்
என்றவாறு.

எனவே, நற்றாய் தலைவியைத் தேர்ந்து இல்லிற் கூறு
வனவுஞ் சேரியிற் கூறுவனவும் பிரிந்தாரைப் பின் சென்றதே யாயிற்று. இக்கருத்தான் 'ஏமப்பேரூர்' (37) என்றார். இத
னானே மனையயற்கட் பரத்தையிற் பிரிவும் பாலையென்று
உய்த்துணர்க. (௩அ)

39. தலைவரும் விழும நிலையெடுத் துரைப்பினும்
போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணு

நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும்
வாய்மையும் பொய்மையுங் கண்டோர்ச்
சுட்டித்
தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக்
கோளினு
நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலுழ்ந்
தோளை
யழிந்தது களைஇய வொழிந்தது கூறி
வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் றிறத்தோ
டென்றிவை யெல்லா மியல்புற நாடி
ஞென்றித் தோன்றுந் தோழி மேன.

இது தாயர்க்கு உரியனகூறித் தோழிக்குக்
கூற்று நிகழு
மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—தலைவரும் விழும நிலை
எடுத்து
உரைப்பினும் - தலைவன்
கொண்டுதலைக்கழியாவிடின் தலை
விக்கட் டோன்றுந் துன்பநிலையைத் தலைவற்கும்
தலைவிக்கும்
விளங்கக் கூறினும், போக்கற் கண்ணும் -
அதுகேட்டு இரு

வரும் போகற்கொருப்பட்டுழித் தலைவியைப் போகவிடும் இடத்தும், விடுத்தற்கண்ணும் - தலைவியை அவனோடு கூட்டி விடுக்குங்கால் தலைவற்குப் பாதுகாவலாகக் கூறும் இடத்தும், நீக்கலின் வந்த தம் உறு விழுமமும் - [1]தாயரை நீக்குதலால்

(பி - ம்)—[1]தமரை.

தமக்குற்ற வருத்தத்திடத்தும், வாய்மையும் பொய்மையும் கண்டோர்ச் சுட்டித் தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினும் - மெய்யும் பொய்யும் உணர்ந்த அறிவாது தரும நூற்றுணிபும் இதுவெனக் கூறிப் பின் சென்று அவரை மீட் டற்கு நினைந்த தாயது நிலைமை அறிந்து அவரை மீளாதபடி அவளை மீட்டுக்கொளினும், நோய் மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலுழ்ந்தோளை அழிந்தது களைஇய ஒழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத்தோடு - தலைவி போக்கு நினைந்து நெஞ்சு மிகப் புண்ணுற்றுத் தடுமாறுந் தாயை அவ் வருத்தந் தீர்த்தல்வேண்டி உழுவலன்பு காரணத்தாற் பிரிந்தாளென்பது உணரக்கூறி அவளை

நெருங்கிவந்து ஆற்று வித்தற் கூற்றேடே, என்றிவை யெல்லாம் இயல்புற நாடின் ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன - என்று இச் சொல்லப்பட்டன எல்லாவற்றுக் கண்ணும் இலக்கண வகை யான் ஆராயுங் காலத்துத் தான் அவள் என்னும் வேற்றுமை யின்றி ஒன்றுபடத் தோன்றும் தோழி மேன கிளவி என்ற வாறு.

உதாரணம் :—

"வெல்போர்க் குரிசினீ வியன்சுர ணிறப்பிற்
பல்கா ழல்கு லவ்வரி வாடக்
குழலினு மினைகுவள் பெரிதே
விழவொலி கூந்தனின் மாஅ யோளே."

(ஐங்குறு - 306.)

இவ் வைங்குறுநூற்றுட் குழலினும் இரங்குவளென்று பிரிந்தவள் இரங்குதற் பொருள்படத் தோழி தலைவரும் விழுமந் தலைவற்குக் கூறினாள்.

"உன்னங் கொள்கையோ டுளங்கரந் துறையு
மன்னை சொல்லு முய்க மென்னதூஉ
மீரஞ் சேரா வியல்பிற் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கௌவையு மொழிக
நாடுக ணகற்றிய வுதியஞ் சேரற்

பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
வுவவினி வாழி தோழி யவரே
பொம்ம லோதி நம்மொ டொராங்குச்
செலவயர்ந் தனரா லின்றே மலைதொறு
மால்கழை பிசைந்த கால்வாய் கூரெரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுந்திமி னளிசுடர்
வான்றோய் புணரி மிசைக்கண் டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாஅவுயர் நனந்தலை
யுயவல் யானை வெரிநுச்சென் றன்ன
கல்லூர் பிழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறிக்
காடுமீக் கூறுங் கோடேந் தொருத்த
லாறுகடி கொள்ளு மருஞ்சுரம் பணைத்தோ
ளுறைங் கூந்தற் கொம்மை வரிமுலை
நிரையித ழுண்கண் மகளிர்க்
கரிய வாலென வழுங்கிய செலவே.'' (அகம் - 65.)

இதனுள் அன்னைசொல்லும் பெண்டிர்கௌவையுந் தலைவரும் விழுமமென்று தலைவிக்குக் கூறினள்.

இனிப் போக்கற்கட் கூறுவன பலவுமுள :

" இலங்குவீங் கெல்வளை யாய்நுதல் கவினப்
பொலந்தேர்க் கொண்கன் வந்தன னினியே
யிலங்கரி நெடுங்க ணனந்த நீர
நலங்கவர் பசலையை நகுகம் யாமே." (ஐங்குறு - 200.)

இவ் வைங்குறுநூற்றின்கண் 'கண் அனந்தநீர' என்றதனானே உடன்கொண்டு போதற்கு வந்தானெனப் பாய லுணர்த்திக் கூறிற்று.

" வேலும் விளங்கின வினைஞரு மியன்றனர்
தாருந் தையின தழையுந் தொடுத்தன
நிலநீ ர்ற்ற வெம்மை நீங்கப்
பெயனீர் தலைஇ வுலவையிலை நீத்துக்
குறுமுறி யீன்றன மரனே நறுமலர்

வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
றேம்படப் பொதுளின பொழிலே கானமு
நனிநன் றாகிய பனிநீங்கு வழிநாட்
பாலெனப் பரத்தரு நிலவின் மாலைப்
போதுவந் தன்றாற் றூதே நீயுங்
கலங்கா மனத்தை யாகி யென்சொ

னயந்தனை கொண்மோ நெஞ்சமர் தகுவி
தெற்றி யுலறினும் வயலை வாடினு
நொச்சி மென்சினை வணர்குரல் சாயினு
நின்னினு மடவ ணனிநின் னயந்த
வன்னை யல்ல ளாங்கி நின்னையர்
புலிமருள் செம்ம லுேக்கி
யலமர லின்னுந் தோய்கநின் முலையே." (அகம் - 259.)

இவ் வகம் போக்குதற்கண் முயங்கிக் கூறியது.

"அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு
நீத்த லோம்புமதி பூக்கே ழூர
வின்கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்
வெண்கோட் டியானைப் போஒர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னநின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே." (நற்றிணை - 10.)

இந் நற்றிணை தலைவியைப் பாதுகாக்கவெனத் தோழி கையடுத்தது.

[1]'புதல்வனீன்ற' என்பதும் அது.

" இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
குவளை யுண்க ணிவளல திலளே

[1] நற்றிணை - 335.

யானு மாயிடை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே."

இதுவும் அது.

" விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சூற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மத்த
நெய்தெரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரந்து தன்கா
லரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோ
ளிவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வளியரோ வளியரென் னாயத் தோரென
நம்மொடு வரவுதா னயரவுக்

தன்வரைத் தன்றியுங் கலுழ்ந்தன கண்ணே."
(நற்றிணை-12.)

இங் நற்றிணை போக்குத் தவிர்ந்ததாம்.

"அவளே, உடனம ராயமொ டோரை வேண்டாது
மடமான் பிணையியன் மதர்த்த நோக்கமொ
டென்னினு நின்னினுஞ் சிறந்த மென்மொழி
யேதி லாளன் [2]காதலி ளுளுது
பால்பாற் படுப்பச் சென்றன ளதளுன்
முழவிமிழ் பந்தர் வினைபுனை நல்வில்
விழவயர்ந் திருப்பி னல்லதை யினியே
நீயெவ னிரங்குதி யன்னை
யாயினுஞ் சிறந்த நோய்முந் துறுத்தே."

என்னினும் நின்னினுஞ் சிறந்தோன் தலைவனென்றது அவர் தருமநூல்விதி என்பது.

இனி 'விழவயர்ந்திருப்பி னல்லதை' எனவே மீட்டற்குச் சேறல் அறனன் றென்று மீட்டாளாயிற்று.

"அன்னை வாழியோ வன்னை நின்மக
ளென்னினும் யாயினு நின்னினுஞ் சிறந்த

(பி - ம்)—[1]வரிபுனை. [2]காதலிற் றளுஅது.

தன்னம ரிளந்துணை மருட்டலின் முனாது
வென்வேற் புல்லி வேங்கட நெடுவரை
மழையொடு மிடைந்த வயக்களிற் றருஞ்சுரம்
விழைவுடை யுள்ளமொ டுழைவயிற் பிரியாது
வன்கண் செய்து சென்றனள்
புன்கண் செய்தல் புரைவதோ வன்றே."

இது தாயை வற்புறுத்தியது.

'இயல்புற' என்றதனானே, தலைவன் காரணவகையால் வரைந்தானாக எதிர்சென்ற தோழிக்கு யான்வரைந்தமை நுமர்க்குணர்த்தல் வேண்டுமென்றாற்கு அவள் உணர்த்தினே னென்றலும், தலைவி மீண்டு வந்துழி ஊரது நிலைமை கூறுத லுங் கொள்க.

"கருவிரன் மந்திக் கல்லா விளம்பார்ப்
பிருவெதி ரீர்ங்கழை யேறிச் சிறுகோன்
மதிபுடைப் பதுபோற் றோன்று நாட
வரைந்தனை நீயெனக் கேட்டியா
னுரைத்தனெ னல்லனோ வஃதென் யாய்க்கே."

(ஐங்குறு - 280.)

"புள்ளு மறியாப் பல்பழம் பழுனி
மடமா னறியாத் தடநீர் நிலைஇச்

சுரநனி யினிய வாகுக வென்று
நினைத்தொறுங் கலுழு மென்னினு
மிகப்பெரிது கலங்கின்று தோழிநம் மூரே."
(ஐங்குறு-398.)

இன்னும் இதனுனே செய்யுட்கண் வேறுபட வருவன வெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க.

"ஊஉ ரலரெழச் சேரி கல்லென
வாஞ தலைக்கு மறனி லன்னை
தானே யிருக்கத்தன் மனையே யானே
நெல்லி தின்ற முள்ளெயிறு தயங்க
வுணலாய்ந் திசிஞ லவரொடு சேய்நாட்டு

விண்டொட நிவந்த விலங்குமலைக் கவாஅற்
கரும்புநடு பாத்தி யன்ன
பெருங்களிற் றடிவழி நிலைஇய நீரே." (குறுந் - 262.)

இது போக்கு நேர்ந்தமை தோழிகூறியது. பிறவுமன்ன.

40. பொழுது மாறு முட்குவரத் தோன்றி
வழுவி னாகிய குற்றங் காட்டலு
மூரது [1]சார்வுஞ் செல்லுந் தேயமு
மார்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய கிளவியும்
புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமோ
டழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினு மாங்கத்
தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினுஞ்
சேய்நிலைக் ககன்றோர் செலவினும் வரவினுங்
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இது, கொண்டுதலைக்கழிந்துழி இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறுவன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி வழுவின் ஆகிய குற்றம் காட்டலும் - உடன்போய வழி மாலைக்காலமுஞ் சேறற்கரிய வழியும் அஞ்சுவரக் கூறி அவற்றது தீங்கு காரணமாகப் போகின்றார்க்கு வரும் ஏதம் அறிவித்தலும், ஊரது சார்வும் செல்லும் தேயமும் ஆர்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய கிளவியும் - எம்மூர் அணித்தெனவும் நீர் செல்லுமூர் சேய்த்தெனவும் அன்புடை நெஞ்சத்தாற் கூறுங்

கூற்றுக்களும், புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்தநெஞ்ச மொடு அழிந்து எதிர் கூறி விடுப்பினும் - புணர்ந்து உடன் போய இருவர் கண்ணுந் தணவா நெஞ்சினராகி ஆற்றாமை மீதூர ஏற்றுக்கொண்டு நின்று இனி இதினுங்குப் [2]போதற் கரிது நம் பதிவயிற் பெயர்தல் வேண்டுமென்று உரைத்து

(பி - ம்)—[1]சார்பும். [2]போக்கரிது.

மீட்டலும், ஆங்கு அத் தாய்நிலைகண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும் - அவ்விடத்துத் தேடிச்சென்ற அச்செவிலியது நிலைகண்டு அவளைத் தடுத்து மீட்பினும் அவர் இன்னுழிச் செல்வரென விடுத்துப் போக்கினும், சேய் நிலைக்கு அகன்றோர் செலவினும் - சேய்த்தாகிய நிலைமைக்கண்ணே நீங்கின அவ்விருவருடைய போக்கிடத்தும், வரவினும் - செவிலி யது வரவிடத்தும், கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப -

இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறுதல் உலகியல் வழக்கினுட் சாணப்பட்டதென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

"எம்மூ ரல்ல தூர்கணித் தில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு மூழ்த்தனன்
சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப
விளையண் மெல்லியன் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்க லாறே." (சிற்றெட்டகம்)

இதனுள் 'கதிரும் ஊழ்த்தனன்' எனவே பொழுது சேறலும் 'பெருங்கலாறு' எனவே ஆற்றதருமையும் பற்றிக் குற்றங் காட்டியவாறு காண்க.

[1]'எல்லுமெல்லின்று' என்னுங் குறுந்தொகைப் பாட்டும் அது.

"நல்லேர்ண் மெல்லடி நடையு மாற்றாள்
பல்கதிர்ச் செல்வன் கதிரு மூழ்த்தன
னணித்தாத் தோன்றுவ தெம்மூர்
மணித்தார் மார்ப சேந்தனை சென்மே."

(பொருளியல்)

இஃது எம்மூர் அணித்தென்றதனாற் சார்வும் அதனானே செல்லுந் தேயஞ் சேய்த்தெனவும் கூறிற்று.

மகட்பயந்து வாழ்வோர்க்கு இவளைக் கண்டு அருள் வருதலின் 'ஆர்வநெஞ்சம்' என்றார்.

---

[1]குறுந்தொகை - 390.

"இதுநும் மூரே யாவருங் கேளிர்
பொதுவறு சிறப்பின் வதுவையுங் காண்டு
மீன்றோ ரெய்தாச் செய்தவம்
யாம்பெற் றனமான் மீண்டனை சென்மே."

இஃது அழிந்தெதிர்கூறி விடுத்தது. இது 'கொடுப்போ ரின்றிக் கரண முண்மை (141) கூறிற்று. மீட்டுழி இன்னுழிச் சென்று இன்னது செய்ப என்றல் புலனெறி வழக்கன்று.

"பெயர்ந்து போகுதி பெருமூ தாட்டி
சிலம்புகெழு சீறடி சிவப்ப
விலங்குவேற் காளையோ டிறந்தனள் சுரனே."

“சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையளே.” (கலி - 9.)

“கடன்மேய சங்கங் கழியடைந்த பெண்ணை
மடன்மேய வாழ்குர லன்றில்—கெடலருஞ்சீர்
வாமா னெடுங்கோதை வான்றீண்டு கொல்லிமேற்
றேமாவின் மேய கனி.”

இவை செவிலியைத் தடுத்தன.

“சிலம்புஞ் சிறுநுதலுஞ் சில்குழலும்
பல்வளையு மொருபாற் றோன்ற
வலங்கலுந் திண்டோளு மாடெருத்து
மொண்குழையு மொருபாற் றோன்ற
விலங்க லருஞ்சுரத்து வேறுருவி
னோருடம்பாய் வருவார்க் கண்டே
யலங்க லவிர்சடையெம் மண்ணல்
விளையாட்டென் றகன்றேம் பாவம்.”

இது தெய்வமென யாங்கள் போந்தேம்,
நுமக்கெய்தச் சேறலாமென்று விடுத்தது.

“நெருப்பவிர் கனலி யுருப்புச்சினந் தணியக்
கருங்கால் யாத்த வரிநிழ லசைஇச்
சிறுவரை யிறப்பிற் காண்டி செறிதளிர்ப்
பொன்னேர் மேனி மடந்தையொடு
வென்வே லண்ணல் முன்னிய சுரனே.” (ஐங்குறு - 388.)

இவ் வைங்குறுநூறும் அது.

“அஞ்சுடர்நீள் வாண்முகத் தாயிழையு மாறிலா
வெஞ்சுடர்நீள் வேலானும் போதரக்கண்—டஞ்சி
யொருசுடரு மின்றி யுலகுபா ழாக
விருசுடரும் போந்தனவென் றூர்.” (திணைமாலை - 71.)

இஃது இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறிய வார்த்தை யைக் கேட்டோராகச் சிலர் கூறியது.

“அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந்தண் குன்றத்
தொலிவ லீந்தி னுலவை யங்காட்
டாறுசென் மாக்கள் சென்னி யெறிந்த
செம்மறுத் தலைய நெய்த்தோர் வாய
வல்லியம் பெருந்தலைக் குருளை மாலை
மானோக்கு மிண்டிவ ரீங்கைய சுரனே

வையெயிற் றையண் மடந்தை முன்னுற்
றெல்விடை நீங்கு மிளையோ னுள்ளங்
காலெற்று பட்ட மாரி
மால்வரை மிளிர்க்கு முருமினுங் கொடிதே."

(நற்றிணை.-2.) "காண்பா னவாவினாற் காதலன் காதலிபின்
னடவா நிற்ப
நாண்பால ளாதலா னன்னுதல் கேள்வன்பின் னடவா
நிற்ப
வாண்பான்மை குன்றா வயில்வே லவன்றனக்கு மஞ்சொ
லாட்கும்
[1]பாண்பால வண்டினமும் பாட வருஞ்சுரமும்
[2]பதிபோன் றன்றே"

"மடக்கண் டகரக் கூந்தற் பணைத்தோள்
வார்ந்தவா லெயிற்றுச் சேர்ந்துசெறி குறங்கிற்

(பி - ம்)—[1]பாண்மாலை. [2]பதியொன் றன்றே.

பிணைய லந்தழை தைஇத் துணையிலள்
விழவுக்களம் பொலிய வந்துநின் றோளே
யெழுமினோ வெழுமினங் கொழுநர்க் காக்க
மாரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப்
பலருடன் கழித்த வொள்வாண் மலையன

தொருவேற் கோடி யாங்குநம்
பன்மைய தெவனோவிவ ணன்மைதலைப் படினே."
(நற்றிணை - 170.)

இஃது இடைச்சுரத்துக் குறும்பினுள்ளோர் இவரைக் கண்டு கோளிழைப்புற்றார்க்கு அவர் பெண்டிர் கூறியது.

இவை செலவின்கட் கூறியன.

" வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ லளியர் தாமே யாரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே." (குறுந் - 7.)

என்பதும் அது.

"கடியான் கதிரெறிப்பக் கல்லலையில் வெம்பியவக் கலங்கற் சின்னீ
ரடியா னுலகளந்த வாழியா னாக்கிய வமிழ்தென் றெண்ணிக்
[சென்ற
கொடியான் கொடுப்பக் குடங்கையிடங் கொண்டிருந்து குடித்துச் வடியோர் தடங்கணவ் வஞ்சிக்கொம் பீன்றாரிவ் வருவார் போலும்."

"நமரே யவரெனி னண்ணினீர் சொன்மி
[1]னமர்வி லொராவவதி யாய்நின்—றமரோ
விளக்கி னனையாளைத் தான்கண்டாள் கண்டேன்
களக்கனி வண்ணனை யான்."
"அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவிற்
றிறம்புரி கொள்கை யந்தணிர் தொழுவலென்
றொண்டொடி வினவும் பேதையம் பெண்டே

(பி - ம்)—[1]னமர்விலோ ரவாதி யாயன்.

கண்டனெ மம்ம சுரத்திடை யவளை
யின்றுணை யினிதுபா ராட்டக்
குன்றுயர் பிறங்கன் மலையிறந் தோளே."
(ஐங்குறு - 387.)
இவை செவிலி வரவின்கட் கூறியன.
"எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொளைநடை
யந்தணிர்

வெவ்விடைச் செலன்மாலை யொழுக்கத்தீ
ரிவ்விடை
யென்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னா ரிருவரைக் காணிரோ பெரும
காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யாணெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
மாணிழை மடவா ருயிர்நீர் போறிர் ;
பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நினையுங்கா னும்மக ளுமக்குமாங் கனையளே ;
சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருங்கா னும்மக ளுமக்குமாங் கனையளே ;
ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா
மென்செய்யுஞ்
சூழுங்கா னும்மக ளுமக்குமாங் கனையளே ;
எனவாங்கு, இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றன
ளறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே." (கலி - 9.)
என்னும் பாலைக்கலியும் அது.
இக்கூறியவாறன்றி இன்னும் வேறுபட

வருவனவெல் லாம் இச்சூத்திரத்தான் அமைக்க.

41. ஒன்றுத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்து
மொன்றிய தோழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினு
மிடைச்சுர மருங்கி னவட்ம ரெய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ
ரெய்திக்
கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை யுளப்பட
வப்பாற் பட்ட வொருதிறத் தானு
நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந்
தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு
மின்மைய திளிவு முடைமைய துயர்ச்சியு
மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு
மொன்றாப் பொருள்வயி னூக்கிய பாலினும்
வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமோ
டூதியங் கருதிய வொருதிறத் தானும்
புகழு மானமு மெடுத்துவற் புறுத்தலுந்
தூதிடை யிட்ட வகையி னானு
மாகித் தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினு

மூன்றன் பகுதியு மண்டிலத் தருமையுந்
தோன்றல் சான்ற மாற்ரோர் மேன்மையும்
பாசறைப் புலம்பலு முடிந்த காலத்துப்
பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற
வகையினுங்
காவற் பாங்கி னுங்கோர் பக்கமும்
பரத்தையி னகற்சியிற் பரிந்தோட் குறுகி
யிரத்தலுந் தெளித்தலு மெனவிரு வகையோ
டுரைத்திற நாட்டங் கிழவோன் மேன.

இஃது உடன்போக்கினுள் நற்றாயுந் தோழியுங் கண் டோருங் கூறுவன கூறித் தலைவன் ஆண்டும் பிறாண்டுங் கூறுங் கூற்றுங் கூறுகின்றது.

'தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்து'மென்னும் மூன்றற்கும் 'ஒன்று'வென்பதனையும் 'ஒன்றிய'வென்பதனையுங் கூட்டி ஏழ னுருபுவிரித்துப் பொருளுரைக்க.

இதன் பொருள் :—ஒன்றுத் தமரினும் - உடன்போக் கிற்கு ஒன்றுத் தாயர் முதலியோர்க்கண்ணும், பருவத்தும் - இற்செறிப்பாற் புறம்போகற்கு ஒன்றுமையானுந் தலைவ னொடு கூட்டம்பெறுது ஆற்றியிருக்கும் பருவம் [1]ஒன்றுத தானும் ஒன்றுப் பருவத்தின்கண்ணும், சுரத்தும் - 'அரிய சேய கல்லதர்' ஆதலிற் போதற்கு ஒன்றுச் சுரத்தின் கண் ணும், ஒன்றிய தோழியொடு வலிப்பினும் - தலைவி வேண்டி யதே தான் வேண்டுதலிற் பின் தமர் கூறுங் கடுஞ்சொற் கேட்டற்கும் ஒருப்பட்டு நொதுமலர் வரைவிற்காற்றுது உடன்போக்கிற் கேலாத கடுங்கோடையெனக் கருதாது கொண்டுதலைக்கழிதற்கு ஒன்றிய தோழியொடு தலைவன் ஆராய்ந்து உடன்போக்கினைத் துணியினும், விடுப்பினும் - தலைவியை ஆற்றி யிருப்பளெனக் கருதி உடன்கொண்டு

போகாது தலைவன் விடுப்பினும், இடைச் சுர மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக் கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கு அஞர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை உளப்பட அப் பால் பட்ட ஒரு திறத்தானும் - தந்தையுந் தன்னையரும் இடைச் சுரத்திடத்தே பின்சென்று பொருந்தித் தலைவியைப் பெயர்த்தல் வேண்டுதலில் தலைவி மிகவருந்தித் தமர்பாற் பட்டு உரையாடாது தலைவன்பாற் படுதலின் அவள் கற்பொடு புணர்ந்தமை சுற்றத்தாருஞ் சுரத்திடைக்கண்டோரும் உணர்ந்த வெளிப்பாடு உளப்படக் கொண்டுதலைக்கழிதற் கூற்றின்கட் பட்ட பகுதிக் கண்ணும்,

கடைக்கொண்டெய்திஎன்க. கடை - பின். ‘ தமர் ’ எனவே, தந்தை தன்னையரை உணர்த்திற்று. முன்னர் ‘தாய் நிலைகண்டு தடுப்பினும்’ (40) என்றலின், தாயர்தாமே சென்

(பி - ம்)—[1] அன்றூகலானும்.

றமை முன்னத்தால் தமர் உணர்ந்து வலிதிற்கொண்டு அகன் றூளேன்று கருதியும் அவ்வரைவு மாட்சிமைப்படுத்

தற்கும் பின்சென்று அவள் பெயராமற் கற்பொடு புணர்ந் தமை கண்டு தலைவன் எடுத்துக்கொண்ட வினைமுடித்தலும் ஒருதலையென் றுணர்ந்து பின்னர் அவரும் போக்குடன்பட்டு மீள்பவென்றுகொள்க.

அவ்வெளிப்பாடு கற்பாதலிற் கற்பென் றார். 'உளப்பட' என்றதனால் வலித்தலும் விடுத்தலும் அகப்பட வென்றாயிற்று.[1]

நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும்
தாளாண் பக்கமும் தகுதியது அமைதியும்
இன்மையது இளிவும் உடைமையது உயர்ச்சியும்
அன்பினது அகலமும் அகற்சியது அருமையும்
ஒன்றுப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும் -

வாழ்க்கைநாள் சிலவாதல் ஏதுவாகப் பொருள்செய்தல் குறித் தாரை இளமையது அருமை இன்பத்தின்கண்ணே ஈர்த்து ஒன்றுமையும், மடியின்மை ஏதுவாகப் பொருள்செயல்குறித் தாரை யாதானும் ஓர் ஆற்றாற் பொருள் செய்யலாகாது தத்த நிலைமைக்கேற்பச்

செயல்வேண்டு மென்னுந் தகுதியதமைதி
ஒன்றாமையும், இன்மையான் வரும் இளிவரவு
நினைத்துப் பொருள்செய்ய நினைந்தாரைப்
பொருளுடைமைக் காலத்து நிகழும் உயர்ச்சி
அதற்கு இடையூறாகிப் பொருணசையுள்ளத் தைத்
தடுத்து ஒன்றாமையும், பிரிந்துழி நிகழும்
அன்பின்று அகலங்காரணமாகப் பொருள்செய்யக்
குறித்தாரைப் பிரிவாற்றாமை யிடைநின்று தடுத்து
ஒன்றாமையுமாய், ஒன்று ஒன்ற

[1]கலி - பாலை - 1. தொடங்கற்கட்டோன்றிய முதியவன் முதலாக...காதலோரே. இஃது ஒன்றாத்தமரினும் என்னும் சூத்திரத்து 'நாளது சின்மையும்...ஊக்கியபாலினும்' என்பதனுள் இன்மையது இளிவு கூறி இல்வாழ்க்கைநெறி ஆற்றுதற்குப் பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகற்குத் தலைமகளது இயல்பு கூறி இப்பெற்றியாளைப் பிரியாமையே பொருளாவதெனச் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது. நச் - குறிப்பு. அகத். சக]

றோடு ஒன்றாது வரும் பொருட்டிறத்துப்
பிரிதற்குத் தலைவன் உள்ளம் எடுத்த பகுதிக்

கண்ணும்,

எனவே, நாளது சின்மையுந் தாளாண்பக்கமும் இன்மைய திளிவும் அன்பின தகலமும் பொருள்செயல்வகைப் பால ஆதலும், இளமையதருமையுந் தகுதியதமைதியும் உடைமைய துயர்ச்சியும் அகற்சிய தருமையும் இன்பத்தின் பால ஆதலுங் கூறினர். இவ்வெட்டும் பொருள்செயற்கு ஒன்றுமென்னுமோ எனின், வாழ்நாள் சிறிதென்றுணர்ந்து அதற்குள்ளே பொருள்செய்து அறமும் இன்பமும் பெறுதற்குக் கருதியவழி ஆண்டு முயற்சியும் இன்மையால்வரும் இளிவரவும் அதற்கு ஒருப்படுத்துங் கருவியாதலானும், பொருள் பின்பு அன்பிற்குப் பெருக்கந்தரு மாதலானும், இந்நான்கும் பொருள்செய்தற்கு வேண்டுமென மறுக்க[1]. இவ்வெட்டற்குந் தலைவன் கூற்றாக உதாரணம் வருவன உளவேற் கண்டுகொள்க.

> "ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச்
> செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
> கம்மா வரிவையும் வருமோ
> வெம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே."

(குறு - 63.)

இக் குறுந்தொகையுள் இன்மையதிளிவு நெஞ்சிற்குக் கூறியவாறு காண்க.

'பகுதி' யென்றதனானே, தலைவன் பிரிவலெனக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க.

" இன்றே சென்று வருது நாளைக்
குன்றிழி யருவியின் வெண்டேர் முடுக

[1]நாளது சின்மையும்......அகற்சிய தருமையும் என்புழிக் கண்டன பொருள் தேடுவார் இத்தன்மையராதல் வேண்டுமென ஒருவாற்றான் அதற்கு இலக்கணம் கூறியவாறு என்று இளம்பூரணர் கூறினர்.

9

அதற்கு இது மறுப்பு.

விளம்பிறை யன்ன விளங்குசுடர் நேமி
விசும்புவீசு கொள்ளியிற் பைம்பயிர் துமியக்
காலியற் செலவின் மாலை யெய்திச்
சின்னிரை வால்வளைக் குறுமகள்
பன்மா ணாக மணந்துவக் குவமே." (குறு - 189.)

எனவரும். இது குறுந்தொகை.

இவை வணிகர்க்கே உரியன.

இனித் தலைவன் கூற்றினைத் தலைவியுந் தோழியுங் கொண்டுகூறுவன பெரும்பான்மை. அவையெல்லாம் 'நிகழ்ந் தது கூறி நிலையலுந் திணையே' (44) என மேல்வருஞ் சூத் திரத்துட் காட்டுதும்.

வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமொடு ஊதியம் கருதிய ஒரு திறத்தானும் - உண்மைப் பொருளிடத்தும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கத்திடத்துங் கூறுபடுத்துக் கூறிய நூல்க ளாற் பெறும் பயனைக் கருதிய ஒரு கூற்றின் கண்ணும்,

என்றது, வீடுபேற்றிற்கு உதவியாகிய நூல்களை ஓதற் குப் பிரிவுழியு மென்றதாம். இதற்குத் தலைவன் கூற்றாக உதாரணம் வருவன உளவேற கொள்க.

புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும் - [1]'போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுத்தல்' அரசியலன்றாதலின் தமக்கேற்ற புகழும் பெருமையும் எடுத்துக்காட்டி இதனாற் பிரிதுமெனத் தலைவியையுந் தோழியையும் வற்புறுத்தற் கண்ணும்,

இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

தூது இடையிட்ட வகையினானும் - இருபெரு வேந்தர் பொருவது குறித்துழி இருவரையுஞ் சந்து செய்வித்தற் பொருட்டுக் கூட்டத்திற்கு இடையிட்ட பிரிதற் பகுதிக் கண்ணும்,

[1] புறம் - 8.

[1] ஒருவனுழை ஒருவன் மாற்றங் கொண்டுரைத்தலின் தூதாயிற்று. 'வகை' என்றார், வணிகரில் அரசர்க்கும் அரசரில் அந்தணர்க்குந் தூது சிறந்ததென்றற்கும், குறுநில மன்னர்க்குப் பெரும்பான்மை யென்றற்கும், வேந்தர் தம்மின் இழிந்தாருழைத் தூதுசேறல் உரித்தென்றற்கும். இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

ஆகித்தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும் - தனக்கு ஆக்கஞ் சிறந்த நட்புடையோராகித் தோன்றும் நட்புடை யோர்க்கு உற்றுழி உதவச் சேறற்கண்ணும்,

இதற்கு [2]‘ மலைமிசைக் குலைஇய ’ என்பதூஉம் [3]‘ இரு பெரு வேந்தர் மாறுகொள் ’ என்பதூஉம் [4]முன்னர்க் காட்டினும். அவற்றை உதாரணமாகக் கூறிக்கொள்க.

மூன்றன் பகுதியும் - அறத்தினாற் பொருளாக்கி அப் பொருளாற் காமநுகர்வலென்று பிரிதற்கண்ணும்,

மண்டிலத்து அருமையும் - அங்ஙனம் பொருள்வரு வாய்க்கு ஏதுவாகிய வேற்றுப் புலங்களின் அருமைகூறிப் பிரிதற்கண்ணும்,

இதற்குத் தலைவன்கூற்று வந்துழிக் காண்க.

தோன்றல் சான்ற மாற்றோர் மேன்மையும் - தோற்றஞ் சான்ற புகழினராகிய வேற்றுவேந்தர் தமது மீக்கூற்றங் கருதிப் பிரிதற் கண்ணும்,

இதற்குத் தலைவன்கூற்று வந்துழிக் காண்க.

‘தோன்றல் சான்ற’ என்றதனால் தெவ்வர் தன்னின் மிக்காரெனக் கேட்டுழி அழுக்காறு தோன்றலின் அதுவும் பிரிதற்கு ஏதுவாமென்றுணர்க. இஃது அரசர்க்கே யுரித்து.

பாசறைப் புலம்பலும் - தலைவன் பாசறைக்கண்இருந்து தனக்கு வெற்றி தோன்றிய காலத்துந் தான் அவட்குக்

[2]அகம் - 84. [3]அகம் - 174. [4]பக் - 84.

(பி - ம்)—[1]ஒருவனிடை.

கூறிப்போந்த பருவம் வந்துழியுந் தூது கண்டுழியும் அவள் வருந்துவளென நினைத்துத் தனிமைகூறும் இடத்தும்,

இதனைக் ' கிழவிநிலையே ' (186) என்னுஞ் சூத்திரத் தான் விலக்குவரெனின், அதற்கு உம்மை விரித்துக் கிழவி நிலையை வினைசெய்யா நிற்றலாகிய இடத்து நினைந்து கூறினுகைக் கூறார் ; வெற்றி நிகழுமிடத்துந் தான் குறித்த பருவம் வந்துழியுந் தூது கண்டுழியும் வருத்தம் விளங்கிக் கூற்றுத் தோன்றுமென்று பொருளாமென் றுணர்க.

முடிந்த காலத்துப் பாகனொடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினும் - வகையின் வினைத்திறமுமென மாற்றுக : வேந் தன்

எடுத்துக்கொண்ட வினை முடிந்தகாலத்துத் தான் போக்கொருப்பட்டு நின்று பாகனொடு விரும்பிக் கூறிய வகை யின்கண் தோன்றிய வேறோர் வினைத்திறத்திடத்தும்,

என்றது, அரசனுக்குப் பின்னும் ஓர் பகைமேற் சேறல் உளதாதலே.

காவற்பாங்கின் பக்கமும் - வேந்தன் தன்னாற் காக்கப் படுவனவாகிய பகுதிகளின் கூற்றிற் பிரியுமிடத்தும்,

பகுதி ஆகுபெயர்: அவை யானை குதிரை முதலிய வற்றைக் காத்தலும் அரசர்க்குத் தருமமாகிய வேட்டையிற் சென்று கடுமா கொன்று ஏனையவற்றைக் காத்தலும் முதலியன.

ஆங்கோர் பக்கமும் - அவன் காத்தற்குரிய பகுதிக் கண்ணே நிற்பார்கூற்றிற் பிரியுமிடத்தும்,

அவர் தாபதர் முதலியோர் பலருமாம்.

பரத்தையின் அகற்சியிற் பரிந்தோட் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் என இருவகையோடு - பரத்தையிற் பிரிதல் காரணத்தாற் பரிபுலம்பெய்திய தலைவியை எய்தி அகத. சக]

இரத்தலும் இரந்த பின்னர் ஊடலுணர்த்தலும் என்ற இரு பகுதியோடே,

உரைத்திற நாட்டம் கிழவோன் மேன - முற்கூறிய இடங்களிற் கூற்று நிகழுங் கூறுபாட்டை நிலைபெறுத்துதல் தலைமகனிடத்தனவாம் என்றவாறு. உதாரணம்:—

“ஆறுசெல் வருத்தத்துச் சீறடி சிவப்பவுஞ்
சினைநீங்கு தளிரின் வண்ணம் வாடவுந்
தான்வா றுணிந்த விவளினு மிவளுடன்
வேய்பயி லழுவ முவக்கும்
பேதை நெஞ்சம் பெருந்தக வுடைத்தே.”

இது தோழியோடு வலித்தது.

‘அப்பாற்பட்ட ஒருதிறத்தானும்’ என்றதனானே, தலைவி யிடத்துத் தலைவன் கூறுவன பலவுங் கொள்க. உதாரணம்:—

“வாள்வரி வயமான் கோளுகி ரன்ன
செம்முகை யவிழ்ந்த முண்முதிர் முருக்கின்
சிதாற் செம்ம லூஅய மதரெழின்
மாணிழை மகளிர் பூணுடை முலையின்
முகைபிணி யவிழ்ந்த கோங்கமொ டசைஇநனை
யதிரல் பரந்த வந்தண் பாதிரி
யுதிர்வீ யஞ்சினை தாஅ யெதிர்வீ

மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅ
யணங்குடை நகரின் மணந்த பூவி
னன்றே கான நயவரு மம்ம
கண்டிசின் வாழியர் குறுமக ணுந்தை
யடுகளம் பாய்ந்த தொடிசிதை மருப்பிற்
பிடிமிடை களிற்றிற் றோன்றுங்
குறுநெடுந் துணைய குன்றமு முடைத்தே." (அகம் - 99.)

இவ் வகப்பாட்டு தலைவியை மருட்டிக் கூறியது.

"[1]உயர்கரைக் கானியாற் றவிர றலகன்றுறை
வேனிற் பாதிரி விரைமலர் குவைஇத்

(பி - ம்)—[1]விரிபுனற் கான்யாற் றவிர்மண. 134

தொடலை தைஇய மடவரன் மகளே
கண்ணினுங் கதவநின் முலையே
முலையினுங் கதவநின் றடமென் றோளே." (ஐங்குறு - 361.)

இவ் வைங்குறுநூறு உடன்போயவழித் தலைவன் புகழ்ச் சிக்கு நாணித் தலைவி கண்புதைத்துழி அவன் கூறியது.

" அழிவில முயலு மார்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங்
கலமரல் வருத்தந் தீர யாழநின்
னலமென் பணைத்தோ ளெய்தின மாகலிற்
பொரிப்பூம் புன்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சுணங்கணி வனமுலை யணங்குகொளத் திமிரி
நிழல்காண் டோறு நெடிய வைகி
மணல்காண் டோறும் வண்ட றைஇ
வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றோயே
மாவீன் றளிரிற் கொழுநிழல் மகிழ்குயி லாலு
நறுந்தண் பொழில கானங்
குறும்பல் லூரயாஞ் செல்லு மாறே." (நற்றிணை - 9.)

எனவரும். இது புணர்ச்சி மகிழ்ந்தபின் வழிவந்த நன்மை கூறி வருந்தாது ஏகென்றது. இது நற்றிணை.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

" இரும்புலிக் கிரிந்த கருங்கட் செந்நாகு
நாட்டயிர் கடைகுரல் கேட்டொறும் வெரூஉ
மாநிலைப் பள்ளி யல்க நம்மொடு

மானுண் கண்ணியும் வருமெனின்
வாரார் யாரோ பெருங்க லாறே.''

இது விடுத்தற்கட் கூறியது.

"வினையமை பாவையி னியலி நுந்தை
மனைவரை யிறந்து வந்தனை யாயிற்

றலைநாட் கெதிரிய தண்பத வெழிலி
யணிமிகு கானத் தகன்புறம் பரந்த
கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டுங் கொண்டு
நீவிளை யாடுக சிறிதே யானே
மழகளி றுரிஞிய பராரை வேங்கை
மணலிடு மருங்கி னிரும்புறம் பொருந்தி
யமர்வரி னஞ்சேன் பெயர்க்குவெ
னுமர்வரின் மறைகுவென் மாஅ யோளே.''
(நற்றிணை - 362.)

இது நற்றிணை.

"நுமர்வரி னோர்ப்பி னல்ல தமர்வரின்
முந்நீர் மண்டில முழுது மாற்ற
தெரிகணை விடுத்தலோ விலனே
யரிமதர் மழைக்கண் கலுழ்வகை யெவனே."

இவை தமர் வருவரென ஐயுற்றுக் கூறியன. அவர் வந்து கற்பொடு புணர்ந்தன வந்துழிக் காண்க.

"அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் பெயர்ந்தநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி."

(கலி - 11.)

இதனுள் 'என' என்றதனால் தலைவன் கூற்றுப் பெற்றும். இது [1]'மூன்றன் பகுதி.'

"புகழ்சால் சிறப்பிற் காதலி புலம்பத்
துறந்துவந் தோயே யருந்தொழிற் கட்டூர்
நல்லேறு தழீஇ நாகுபெயர் காலை

[1]'மூன்றன் பகுதி கூறுதலாவது அறத்தினாற் பொருளாக்கி அப்பொருளாற் காமம் நுகர்வேனென்றலாம்' (கலி - 10. உரை.)

யுள்ளுதொறுங் கலிழு நெஞ்சம்
வல்லே யெம்மையும் வரவிழைத் தனையே.''
(ஐங்குறு-445.)

இது பகைவயிற் பிரிந்தோன் பருவங்கண்டு தலைவியை நினைந்து நெஞ்சொடு புலம்பியது.

"முல்லை நாறுங் கூந்தல் கமழ்கொள
நல்ல காண்குவ மாஅ யோயே
பாசறை யருந்தொழி லுதவிநங்
காத லன்னாட்டுப் போதரும் பொழுதே.'' (ஐங்குறு - 446.)

இது வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்தோன் பருவவரவின்கண் உருவு வெளிப்பட்டுழிப் புலம்பியது. 'உதவி' யென்றலின் வேந்தற்குற்றுழி யாயிற்று.

"வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடையாய் வார்கதிரால்
வெந்தாற்போற் றோன்றுநீள் வேயத்தந்—தந்தார்

தகாக் [1]குழல்புரளத் தாழ்துகில்கை யேந்தி
மகாக் குழைமறித்த நோக்கு." (திணைமாலை - 77.)

இஃது உருவு வெளிப்பட்டுழி நின்னொடு போதுவே னென்று அவளை ஆற்றுவித்தது.
திணைமாலையிற் பாலை.

"நனிசேய்த் தென்னது நற்றே ரேறிச்சென்
றிலங்கு நிலவி னிளம்பிறை போலக்
காண்குவெந் தில்லவவள் கவின்பெறு சுடர்நுதல்
விண்ணுய ரரண்பல வௌவிய
மண்ணுறு முரசின் வேந்துதொழில் விடினே."
(ஐங்குறு - 443.)

இது வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்தோன் தான் குறித்த பருவத்து வினை முடியாமையிற் புலம்பியது.

"[2]தழங்குரன் முரசங் காலை யியம்பக்
கடுஞ்சின வேந்தன் றொழிலெதிர்ந் தனனே

(பி - ம்)—[1]குழலலைய. [2]முழங்குகுரன்.

மெல்லவன் மருங்கின் முல்லை பூப்பப்
பொங்குபெயற் கனைதுளி காரெதிர்ந் தன்றே

யஞ்சி லோதியை யுள்ளுதொறுந்
துஞ்சா தலமர [1]லுமெதிர்ந் தனமே." (ஐங்குறு - 448.)

இது வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்தோன் பருவம் வந்துழி மீளப்பெறாது அரசன் செய்தியும் பருவத்தின் செய்தியுந் தன்செய்தியுங் கூறிப் புலம்பியது. இப்பாசறைப் புலம்பல் பத்தினுள்ளும் வேறுபாடு காண்க. தூதிற் பிரிந்துழிப் புலம்பின வந்துழிக் காண்க.

"நீடின மென்று கொடுமை தூற்றி
வாடிய நுதல ளாகிப் பிறிதுநினைந்
தியாம்வெங் காதலி நோய்மிகச் சாஅய்ச்
சொல்லிய துரைமதி நீயே
முல்லை நல்யாழ்ப் பாணமற் றெமக்கே." (ஐங்குறு - 478.) இது தூதுகண்டு அவள் கூறிய திறங் கூறெனக் கேட்

டது.

"பனிமலர் நெடுங்கண் பசலை பாயத்
துனிமலி துயரமொ டரும்பட ருழப்போள்
கையறு நெஞ்சிற் குயவுத்துணை யாகச்
சிறுவரைத் தங்குவை யாயிற்

காண்குவை மன்னற் பாணவெங் தேரே."
(ஐங்குறு - 477.)

இது தலைவிமாட்டுப் பாணனைத் தூதாக விடுத்த தலைவன் கூறியது.

"படுந்தடங்கட் பல்பணைபோல் வான்முழங்கன் மேலுங்
கொடுந்தடங்கட் கூற்றமின் னாக—நெடுந்தடங்க
ணீர்நின்ற நோக்கி னெடும்பணைமென் றோளாட்குத்
தேர்நின்ற தென்னாய்நீ சென்று." (திணைமாலை - 115.)

இஃது இளையோரைத் தூதுவிட்டது.

(பி - ம்)—[1]னமொழிக்.

"ஐய வாயின செய்யோள் கிளவி
கார்நா ளுருமொடு கையறப் பிரிந்தென
நோய்நன்கு செய்தன வெமக்கே
யாமுறு துயரமவ ளறியினோ நன்றே." (ஐங்குறு - 441.)

இது வினைமுடியாமையிற் பருவங்கண்டு மீளப்பெறாத தலைவன் தூதர் வார்த்தை கேட்டு வருந்தியது.

பிறவும் வேறுபடவருவன கொள்க.

"முரம்புகண் ணுடையத் திரியுந் திகிரியொடு
பணைநிலை முனைஇய வயமாப் புணர்ந்து
திண்ணிதின் மாண்டன்று தேரே
யொண்ணுதற் காண்குவம் வேந்துவினை விடினே."

(ஐங்குறு - 449.)

இது வேந்தன் திறைகொண்டு மீள்வுழித் தானுஞ் சமைந்த தேரை அழைத்துக்கண்டு 'திண்ணிதின் மாண்டன்று தேர்' எனப் பாகனொடு கூறியவழி அவ்வேந்தன் திறை வாங்காது வினைமேற் சென்றானாகப் பாகனை நோக்கிக் கூறியது.

இவை ஐங்குறுநூறு.

'மலைமிசைக் குலைஇய' என்னும் (84) அகப்பாட்டும்

அது.

கலித்தொகையுள் [1]"புத்தியானை வந்தது காண்பான்யான் றங்கினேன்' என்பன முதலியவற்றான் யானைமுதலியவற்றை யும், [2]கடவுட்பாட்டால் தாபதரையுங் காத்தற்குப் பிரிந்தே னெனக் கூறினானென்பது பெற்றாம்.

" ஒரூஉக், கொடியிய னல்லார் குரனாற்றத் துற்ற
முடியுதிர் பூந்தாது மொய்ம்பின வாகத்
தொடிய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க்
கடியரோ வாற்றா தவர்;

[1]கலி - 97. [2]கலி - 93.

கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மற்று;
வினைக்கெட்டு, வாயல்லா வெண்மை யுரையாது
கூறுநின்
மாய மருள்வா ரகத்து;
ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா லின்னுயிர்
வாழ்கல்லா
வென்க ணெவனோ தவறு;
இஃதொத்தன், புள்ளிக் களவன் புனல்சேர்

பொதுக்கம்போல்

வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு நல்லார்
சிறுபு சிறச் சிவந்தநின் மார்புந்
தவறாதல் சாலாவோ கூறு;

அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி
தீதின்மை

தேற்றக்கண் டியாய் தெளிக்கு;
இனித் தேற்றேம் யாம்;
தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீகூறும் பொய்ச்சூ ளணங்காயின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு." (கலி - 88.)

இதனுள் இரத்தலுந் தெளித்தலும் வந்தவாறு காண்க. பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (சுக)

42. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுத லிலவே.

இது முன்னர்க் கூற்றிற்கு உரியரெனக் கூறாதோர்க்குங் கூற்று விதித்தலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்:—எஞ்சியோர்க்கும் - முன்னர்க்கூறுது நின்ற செவிலிக்கும் தலைவிக்கும் ஆயத்தோர்க்கும் அய லோர்க்கும், எஞ்சுதல் இலவே - கூற்றொழிதல் இல என்றவாறு.

செவிலி கூற்று நிகழுமாறு :—

" கிளியும் பந்துங் கழங்கும் வெய்யோ
ளளியு மன்புஞ் சாயலு மியல்பு

முன்னாட் போலா ளிறீஇயரென் னுயிரெனக்
கொடுந்தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத் தியாத்த
கடுங்கட் கறவையிற் சிறுபுற நோக்கிக்
குறுகச் சென்று குவவுநுத னீவி
மெல்லெனத் தழீஇயினெ னாக வென்மக
ணன்ன ராகத் திடைமுலை வியர்ப்பப்
பன்மாண் முயங்கினண் மன்னே யன்னோ
விறன்மிகு நெடுந்தகை பலபா ராட்ட
வறனிழ லசைஇ வான்புலந் துவருந்திய
[1]மடமா னசாவினந் திரங்குமரல் சுவைக்குங்
காடுடன் கழித லறியிற் றந்தை

யல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்ச்
செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழற் போலக்
கோதை யாயமோ டோரை தழீஇத்
தோடமை யரிச்சிலம் பொலிப்பவவ
ளாடுவழி யாடுவழி யகலேன் மன்னே. (அகம் - 49.)

இவ் வகப்பாட்டு உடன்போன தலைவியை நினைந்து செவிலி மனையின்கண் மயங்கியது.

" அத்த நீளிடை யவனொடு போகிய
முத்தேர் வெண்பன் முகிழ்நகை மடவர
லூய ரென்னும் பெயரே வல்லா
றெடுத்தேன் மன்ற யானே
கொடுத்தோர் மன்றவவ ளாயத் தோரே."
(ஐங்குறு - 380.)

இவ் வைங்குறுநூறு செவிலி தெருட்டுவார்க்குக் கூறியது.

[2]'முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயி றிலங்கின' என்னும் அகப்பாட்டு மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் சுரத்திடைப் பின்சென்று நவ்விப்பிணையைக் கண்டு சொற்றது. செவிலி கானவர்மகளைக் கண்டு கூறியதுமாம்.

(பி - ம்)—[1] மடமான் சாயினம். [2] அகம் - 7.

" காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே
யகலிரு விசும்பின் மீனினும்
பலரே மன்றவிவ் வுலகத்துப் பிறரே." (குறுந் - 44.)

இக் குறுந்தோகை செவிலி கடத்திடைத் தன் நெஞ் சிற்குச் சொல்லியது.

" இடிதுடிக கம்பலையு மின்றுத வோசையு மிசையி ஞராக்
கடுவினை யாளர் கடத்திடைப் பைங்குரவே கவன்று நின்றாய்
கொடுவினை மேற்செய்த வெம்மேபோ னீயும்
படுசினைப் பாவை பறித்துக்கோட் பட்டாயோ பையக் கூறாய்."

இது செவிலி குரவொடு புலம்பியது.

" தான்றாயாக் கோங்கந் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—யீன்றாண்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றாள் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென்று வந்து" (திணைமாலை - 65.)

இது குரவே வழிகாட்டென்றது.

[1]"குடம்புகாக் கூவற் குடிகாக்குஞ் சின்னீ
ரிடம்பெறா மாதிரியு [2]மேறாநீ ளத்த
முடம்புணர் காத லுவப்ப விறந்த
தடம்பெருங் கண்ணிக்கு யான்றாயர் கண்டீர்."

இது நீயாரென்று வினவினார்க்குச் செவிலி கூறியது. இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைத்துக் கொள்க.

இனித் தலைவிகூற்று நிகழுமாறு:—

"பைபயப் பசந்தன்று நுதலுஞ் சாஅ
யைதா கின்றென் றளிர்புரை மேனியும்

---

[1]இச் செய்யுளைச் சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துக் காதையில் காவற்பெண்டின் சொல்லோடு ஒப்பிடுக.

வரும்

(பி - ம்)—[2]வேறா நீரத்தம்; வேறாக நீத்த.

பலரு மறியத் திகழ்தரு மவலமு
முயிர்கொண்டு கழியி னல்லதை நினையி
னெவனோ வாழி தோழி பொரிகாற்
பொகுட்டரை யிருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற
வாலி யொப்பின் றூம்புடைத் திரள்வீ
யாறுசெல் வம்பலர் நீளிடை யழுங்க
வீன லெண்கி னிருங்கிளை கவருஞ்
சுரம்பல [1]கடந்தோர்க் கிரங்குப வென்னார்
கௌவை மேவல ராகி யிவ்வூர்
நிரையப் பெண்டி ரின்னா கூறுவ
புரைய வல்லவென் மகட்கெனப் பரைஇ
நம்முணர்ந் தாறிய கொள்கை
யன்னை முன்னர்யா மென்னிதற் படலே." (அகம் - 95.)

இது [2]போக்குடன்பட்டமை தலைவி தோழிக்குரைத் தது: அகம்.

"அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புன லெரிதர வீந்துக் காங்குத்
தாங்கு மளவை தாங்கிக்
காம நெரிதரக் கைந்நில் லாதே." (குறுந் - 149.)

இக் குறுந்தொகை நாண் நீங்கினமை கூறியது.

" சிலரும் பலருங் கடைக்க ணோக்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப றூற்றச்
சிறுகோல் வலத்த ளன்னை யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குரூஉச்சுவற்
[3]கடுமான் பூண்ட நெடுந்தேர் கடை இ

(பி - ம்)—[1]கழிநதோர்க். [2]போக்குடன் பட்ட.
[3]கடுமான் தேரொடு ; கடுமான் பரீஇய கதழ்பரி கடைஇ.

நடுநாள் வரூஉ மியறேர் கொண்கனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
யலர்சுமந் தொழிகவிவ் வழுங்க லூரே." (நற்றிணை - 149.)

இந் நற்றிணை அலரச்சம் நீங்கினமை கூறியது.

" சேட்புல முன்னிய வசைநடை யந்தணிர்
நும்மொன் றிரந்தனென் மொழிவ லெம்மூர்த்

தாய்நயர் தெடுத்த வாய்நலங் கவின
வாரிடை யிறந்தன ளென்மி
னேரிறை முன்கையென் னையத் தோர்க்கே.''(ஐங்குறு - 384.)

இவ் வைங்குறுநூறு யான் போகின்றமை ஆயத்திற்கு உரைமின் என்றது.

" கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறிக்
கோள்வல் வேங்கைய மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் வருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்க
ணற்றோ ணயந்துபா ராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே."
(ஐங்குறு - 385.)

இவ் வைங்குறுநூறு இன்று யான் தேரேறி வருத்த மின்றிப் போகின்றமை யாய்க்கு உரைமின் என்றது.

" கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளா து கழியுஞ்
சுரநனி வாரா நின்றன ளென்பது
முன்னுற விரைந்தனி ருரைமி
னின்னகை முறுவலெம் மாயத் தோர்க்கே."

(ஐங்குறு-397.)

இவ் வைங்குறுநூறு மீள்கின்றுளென்று என் வரவு ஆயத்தார்க்குக் கூறுமின் என்றது.

“வேய்வனப் பிழந்த தோளும் வெயிறெற
வாய்கவின் றொலைந்த நுதலு நோக்கிப்
பரியல் வாழி தோழி பரியி

னெல்லையி லிடும்பை தரூஉ
நல்வரை நாடனொடு வந்த வாறே.” (ஐங்குறு - 392.)

இவ் வைங்குறுநூறு மீண்டு வந்த தலைவி வழிவரல் வருத்தங் கண்டு வருந்திய தோழிக்குக் கூறியது.

“ அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினு மினிய வவர்நாட்
டுவலைக் கூவற் கீழ
மானுண் டெஞ்சிய கலுழி நீரே.” (ஐங்குறு - 203.)

இஃது உடன்போய் மீண்ட தலைவி நீ சென்ற நாட்டு நீர் இனியவல்ல எங்ஙனம் நுகர்ந்தாயென்ற தோழிக்குக் கூறி

யது.

“ அறஞ்சா லியரோ வறஞ்சா லியரோ
வறனுண் டாயினு மறஞ்சா லியரோ
வாள்வனப் புற்ற வருவிக்
கோள்வரு மென்னையை மறைத்த
குன்றே.” (ஐங்குறு - 312.)

இவ் வைங்குறுநூறு நின் ஐயன்மார் வந்துழி நிகழ்ந்தது என்னென்ற தோழிக்குத் தலைவி தலைவனை மறைத்த மலையை வாழ்த்தியது.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

இனி ஆயத்தார் கூற்று நிகழுமாறு :—

“ மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி
யஞ்சின ளஞ்சின ளொதுங்கிப்
பஞ்சின் மெல்லடி பரல்வடுக் கொளவே.”

இனி அயலோர் கூற்று நிகழுமாறு :—

" துறந்ததற் கொண்டுந் துயரடச் சாஅ
யறம்புலந் து பழிக்கு மங்க ளூட்டி
யெவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக

வந்தன ளோநின் மடமகள்
வெந்திறல் வெள்வேல் விடலைமுந் துறவே." (ஐங்குறு - 393.)

செய்யுளியலுள் 'பார்ப்பான் பாங்கன்' (501) 'பாணன் கூத்தன்' (502) என்னுஞ் சூத்திரங்களாற் பார்ப்பான் முதலியோர் கூற்றுக் கூறுமாறு உணர்க. (சஉ)

43. [1]நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்.

இதுவும் பாலையாவதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—முன்னர் நிகழ்ந்ததோர் பின்னர் நினைத்தற்குரிய நிமித்தமாம் என்றவாறு.

நிகழ்ச்சி

என்றது, முன்னர்த் தலைவன்கண் நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவி நினைத்தற்கும் ஏதுவுமாம் : முன்னர்த் தலைவிகண் நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவன் நினைத்தற்கும் ஏதுவுமா மென்றவாறும்.

உம்மை எச்சவும்மையாதலிற் கூறுதற்குமாம் என்று கொள்க.

" நுண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகந்தங்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்
ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்.'' (கலி - 4.)

இது தலைவன்கண் நிகழ்ந்த மிகுதித்தலையளி வஞ்சமென்று தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங்கொல்லென நினைத்தற்கு நிமித்தமாயிற்று.

இதனானே தலைவன் செய்திகளாய்ப் பின்னர்த் தலைவி கூறுவனவற்றிற்கெல்லாம் இதுவே ஓத்தாக அமைத்துக் கொள்க. இனி,

" அளிநிலை பொறாஅ தமரிய முகத்தள்
விளிநிலை கொள்ளா டமியண் மென்மெல

(பி - ம்)—[1]நினைந்தது. முல்லைப்பாட்டு-உரை : இன்றுயில் வதியுநள் காணாள் துயருழந்து நெஞ்சாற்றுப்படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு - அவன் தன்னெஞ்சம் தான் போகின்ற வழியிற் செலுத்துதலால் தனக்குண்டான தனிமையாலே: இது நிகழ்ந்தது நினைததற் கேதுவுமாகும்.

நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற
வறிதகத் தெழுந்த வாயன் முறுவலள்
கண்ணிய துணரா வளவை யொண்ணுதல்
வினைதலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த வோமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி
மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப
வுதிர்வன படூஉங் கதிர்தெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகுநுனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரனுதி சிதைக்கு நிரைநிலை யதர
பரன்முரம் பாகிய பயமில் கான
மிறப்ப வெண்ணுதி ராயி னறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
யன்ன வாக வென்னுநள் போல
முன்னங் காட்டி முகத்தி னுரையா
வோவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றிப்
பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொ
டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையன்
மோயின ளுயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு விழந்த வணியழி தோற்றங்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி

யுழைய மாகவு [2]மினையோள்
பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே." (அகம் - 5.)

"இருங்கழி முதலை மேஎந்தோல்...ஞான்றே" (அகம் - 3.)

"வேர்பிணி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரலிசை
கந்துபிணி யானை யயாவுயிர்த் தாஅங்
கென்றூழ் நீடிய வேய்பயி லழுவத்துக்
குன்றூர் மதிய நோக்கி நின்றுநினைந்
துள்ளினெ னல்லனோ யானே முள்ளெயிற்றுத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுத
லெமது முண்டோர் மதிநாட் டிங்க
ளுரறுகால் வெவ்வளி யெடுப்ப நிழறப

(பி - ம்)—[1] அணியிழை. [2] இனையோள்.

வுலவை யாகிய மரத்த
கல்பிறங்கு மாமலை யும்பரஃ தெனவே."
(நற்றிணை - 62.)

இவை தலைவிகண் நிகழ்ந்தனவும் அவள் தன்மையும் பின்னர்த் தலைவன் நினைந்து செலவழுங்குதற்கு நிமித்தமாய வாறு காண்க.

[1]'அறியாய் வாழி தோழி யிருளற' என்பது தலைவன் கண் நிகழ்ந்தது தலைவி நினைந்து தோழிக்குக் கூறியது. [2]'நெஞ்சு நடுக்குற' என்னும் பாலைக்கலியும் அது.

"உறலியா மொளிவாட் டுயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறலிழை யவரொடும் விளையாடு வான்மன்னோ
பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கினர்த் தருத்திருழ்க்
தறல்வாரும் வையையென் றறையுந ருளராயின்." (கலி-30.)

இதுவும் அது.

"ஈன்பருந் துயவும் வான்பொரு நெடுஞ்சினைப்
பொரியரை வேம்பின் புள்ளி நீழற்
கட்டளை யன்ன விட்டரங் கிழைத்துக்
கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லிவட் டாடும்
வில்லே ருழவர் வெம்முனைச் சீறூர்ச்
சுரன்முதல் வந்த வுரன்மாய் மாலை
யுள்ளினெ னல்லனோ யானே யுள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன வினியோண்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே." (நற்றிணை-3.)

என்ற நற்றிணையும் அது.

இவ்வாறன்றி வேறுபட அமைக்க.

வருவனவெல்லாம் இதனான்

(சக)

44. நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் திணையே.[3]

இஃது 'ஒன்றாத்தமரினும்' (41) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

---

[1]அகம். 53. இது அகத். சூ. 14 உரை மேற்கோள். [2]கலி. 23.

[3]முன்பு நிகழ்ந்ததனைக் கூறிப் போகாதொழிதலும் பாலைத் திணையாம்: இளம்பூரணர். நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணையே' என்பதனால் தலைவன் முன்னொருகால் கூறியவற்றினைத் தோழி தலைவற்குக் கூறிச் செலவழுங்குவித்தல்: கலி - 12. நச்.

இதன் பொருள் :—நிகழ்ந்தது கூறி - ' ஒன்றாத்தமரினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தலைவன்கண் நிகழ்ந்த கூற்றினைத் தலைவியுந் தோழியுங் கூறி, நிலையலுந் திணையே-அதன்கண்ணே நிலைபெற்று நிற்றலும் பாலைத்திணையாம் என்றவாறு. உதாரணம் :—

" அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் துரப்பப்
பிரிந்துறை சூழாதி யைய விரும்பிநீ
யென்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்

சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா
தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா
ரிளமையுங் காமமு மோராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநா
ளொரோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை
யொன்றன்கூ றாடை யுடுப்பவரே யாயினு
மொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தரற்கு." (கலி - 18.)

இதனுள் 'உளநாள்' என்றது நாளது சின்மை ; 'அரி
தரோ சென்ற இளமை தரற்கு' என்றது இளமையதருமை ; 'உள்ளந் துரப்ப' என்றது உள்ளத்தான் உஞற்றுதலால் தாளாண் பக்கம் ; 'சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது' என்றது தகுதியது அமைதி, தத்த நிலைமைக்கேற்பப் பொருள்செய்ய வேண்டுதலின் அது பாணிக்கு மென்றலின் ; 'ஒரோஒகை தம்முட் டழீஇ ஒரோஒகை ஒன்றன்கூ றாடை உடுப்பவரே யாயினும்' என்றது இன்மையதிளிவு ; வளமை விழைதக்க துண்டோ' என்றது
உடைமையதுயர்ச்சி; 'பிரிந்
திறை சூழாதி ஐய' என்றது அன்பினதகலம், பிரிந்துறைந் தன்பு பெருக்கல் வேண்டா'தம்முளொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என்றலின் ; 'தொய்யிலும்...சுணங்கு நினைத்துக் காண்' என்றது அகற்சியதருமை. இவ் [1]வெட்டுந் தாமே கூறல் வேண்டினமையின் முன்னொருகால்
தலைவன் கூறக்

---

[1]தொல் - அக. 41-ம் சூத்திரவுரையை நோக்குக.

கேட்டுத் தோழியுந் தலைவியும் உணர்ந்தமை கூறியவாறு காண்க.

"பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ
மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தா லொல்வதோ." (கலி - 15.)

என்பது ஓதற்குப் பிரிவலெனத் தலைவன் கூறியது கேட்ட தோழி கூறியது.

"நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றங்
கோளுற விளியார்பிறர் கொளவிளிந் தோரெனத்
தாள்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்
நாளிழை நெடுஞ்சுவர் நோக்கி நோயுழந்
தாழல் வாழி தோழி தாழா
துருமெனச் சிலைக்கு மூக்கமொடு பைங்கால்
வரிமா ஞேன்ஞாண் வார்சிலைக் கொளீஇ
யருநிறத் தழுத்திய வம்பினர் பல்குட
னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
நறவுநொடை நெல்லி னுண்மகி ழயருங்
கழல்புனை திருந்தடிக் கள்வர் கோமான்
மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்
பழகுவ ராதலோ வரிதே முனாஅது
முழவுறழ் திணிதோ ளெடுவே ளாவி
பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி யன்னநின்
ஒண்கேழ் வனமுலைப் பொலிந்த
நுண்பூ ணாகம் பொருந்துதன் மறந்தே." (அகம் - 61.)

இவ் வகப்பாட்டின் [1]மூப்பினும் பிணியினும் இறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தாரே துறக்கம் பெறுவரெனத் தன் சாதிக்கேற்பத் தலைவன் புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத் தலைத் தோழி கூறினள்.

"வேந்தன் குறைமொழிந்து வேண்டத் தலைப்பிரிந்தார்
தாந்தங் குறிப்பின ரல்லரா—லேந்திழாய்
கண்பனி வாரக் கலங்கல் பிரிவரோ
தண்பனி நாளே தனித்து."

என்பது குறைமொழிந்து வேண்டினமை தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி கூறியது.

[1]புறம். 93 : மணி. 23, 13-5.

[1]'அரிதாய வறனெய்தி' என்றது 'மூன்றன்பகுதி'
(41) தலைவன் கூறக்கேட்ட தலைவி கூறியது.

"யானெவன் செய்கோ தோழி பொறிவரி
வானம் வாழ்த்திப் பாடவு மருளா
துறைதுறந் தெழிலி நீங்கலிற் பறையுடன்
மரம்புல் லென்ற முரம்புயர் நனந்தலை
யரம்போழ் நுதிய வாளி யம்பி
னிரம்பா நோக்கி னிரையங் கொண்மார்
நெல்லி நீளிடை யெல்லி மண்டி

நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனை கடுக்கு
மொழிபெயர் தேஎந் தருமார் மள்ளர்
கழிப்பிணிக் கறைத்தோ னிரைகண் டன்ன
வுவலிடு பதுக்கை யாளுகு பறந்தலை
யுருவில் பேஎ யூராத் தேரொடு
நிலம்படு மின்மினி போலப் பலவுட
னிலங்குபர லிமைக்கு மென்பநந்
நலந்துறந் துறைநர் சென்ற வாறே." ((அகம் - 67.)

இது மண்டிலத்தருமை தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி கூறியது.

"நந்நிலை யறியா ராயினுந் தந்நிலை
யறிந்தனர் கொல்லோ தாமே யோங்குநடைக்
காய்சின யானை கங்குற் சூழ
வஞ்சுவர விறுத்த தானை
வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே."

(அகம் - 264.)

இது தலைவன் பாசறைப் புலம்பினமை கூறக்கேட்ட தலைவி 'நந்நிலை அறியாராயினும்' எனக் கூறினாள்.

[2]'திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை' என்பது காவற்பாங்கின்கண் தலைவன் கூறியதுகேட்ட தலைவி கூறியது.

பிறவும் வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க. (சச)

[1]கலி - 11. [2]கலி - 26.

45. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
விரவும் பொருளும் விரவு மென்ப.

இது மரபியலுட் கூறப்படும் மரபன்றி அகத்திணைக்கு உரிய மரபுகள் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—மரபுநிலை திரியா மாட்சிய ஆகி - புலனெறி வழக்கஞ் செய்துவருகின்ற வரலாற்றுமுறைமை திரியாத மாட்சியவாகி, விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப - பாலைத்திணைக்குங் கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் உரியவாய் விரவும் பொருளும் ஏனைத் திணைக்கு உரியவாய் விரவும் பொருளும் விரவிவருமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

அவை தலைவி ஆற்றுமை கண்டுழிப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வந்தானெனத் தோழி கூறுவனவும், வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தோன் தலைவியை நினைந்து வருந்திக் கூறுவனவும், உடன்போயவழி இடைச்சுரத்து நிகழ்ந்ததனை மீண்டுவந்துழித் தலைவன் தோழிக்குக் கூறுவனவும், யானினைத்த வெல்லையெல்லாம் பொருள் முடித்து வாராது நின்னலம் நயந்து வந்தேனெனத் தலைவன் கூறலும், பொருள்

வயிற் பிரிந்தோன் தலைவியை நினைந்து வருந்துவனவும்,
இடைச்சுரத்துத் தலைவன் செலவுகண்டோர் கூறுவனவும், அவன் மீட்சிகண்டோர் கூறுவனவும், ஊரின்கட் கண்டோர் கூறுவனவும் பிறவுமாம். அவை பாலைத்திணைக்கு விரவும் பொருளாமென்றுணர்க. உதாரணம் :—

"கோடுயர் பன்மலை யிறந்தன ராயினு
நீட விடுமோ மற்றே நீடுநினைந்து
துடைத்தொறுந் துடைத்தொறுங் கலங்கி
யுடைத்தரும் வெள்ள மாகிய கண்ணே."

(ஐங்குறு - 358.)

இவ் வைங்குறுநூறு தலைவன் மீண்டானென்றது. [1]'பாடின்றிப் பசந்தகண்' என்பதும் அது.

"வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகருங்
கடல்கெழு கொண்கன் காதன் மடமகள்

---

[1]கலி. 16.

கெடலருந் துயர நல்கிப்
படலின் பாயல் வௌவி யோளே."

(ஐங்குறு - 195.)

இவ் வைங்குறுநூறு வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்தோன் தனிமைக்கு வருந்திக் கூறியது.

“புறந்தாழ் பிருண்ட கூந்தற் போதி
னிறம்பெறு மீரிதழ்ப் பொலிந்த வுண்க
ணுள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயி னெஞ்சஞ்
செல்ல றீர்க்கஞ் செல்வா மென்னுஞ்
செய்வினை முடியா தெவ்வஞ் செய்த
லெய்யா மையோ டிளிவுதலைத் தருமென
வுறுதி தூக்கத் தூங்கி யறிவே
சிறிதுநனி விரைய லென்னு மாயிடை
யொளிறேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென் வருந்திய வுடம்பே.” (நற்றிணை - 284.)

இந் நற்றிணையும் அது.

“ கானப் பாதிரிக் கருந்தகட் டொள்வீ
வேன லதிரலொடு விரைஇக் காண்வரச்
சில்லைங் கூந்த லழுத்தி மெல்லிணர்த்
தேம்பாய் மராஅ மடைச்சி வான்கோ
விலங்குவளை தெளிர்ப்ப வீசிச் சிலம்புநகச்
சின்மெல் லொதுக்கமொடு மென்மெல வியலிநின்
னணிமாண் சிறுபுறங் காண்டுஞ் சிறுநனி
யேகென வேக ஞணி யொய்யென
1மாகொ ளேக்கமொடு மடங்கொளச் சாஅய்
நின்றுதலை யிறைஞ்சி யோளே யதுகண்
டியாமுந் துறுதல் செல்லே மாயிடை

யருஞ்சுரத் தல்கி யேமே யிரும்புலி
களிறட்டுக் குழுமு மோசையுங் களிபட்டு
வில்லோர் குறும்பிற் றதும்பும்
வல்வாய்க கடுந்துடிப் பாணியுங் கேட்டே." (அகம் - 261.)

இது மீண்டுவந்தோன் தோழிக்கு உரைத்தது.

(பி -ம்)—[1]மாதோ ணேக்கமொடு.

" திருந்திழை யரிவை நின்னல முள்ளி
யருஞ்செயற் பொருட்பிணி பெருந்திரு வுறுகெனச்
சொல்லாது பெயர்தந் தேனே பல்பொறிச்
சிறுகண் யானை திரிதரு
நெறிவிலங் கதர கானத் தானே."
(ஐங்குறு - 355.)

இவ் வைங்குறுநூறு பெற்றபொருள் கொண்டு நின் னலம் நயந்து வந்தேன் என்றது.

" அளிதோ தானே நாணே யாள்வினை
யெளிதென லோம்பன்மி னறிவுடை யீரே
கான்கெழு செலவின் னெஞ்சுபின் வாங்கத்
தான்சென் றனனே தமிய னதாஅன்
றென்னு வதுகொ ளூனே பொன்னுடை
மனைமாண் டடங்கிய கற்பிற்
புனையீ ரோதி புலம்புறு நிலையே."

இது செலவுகண்டோர் கூறியது.

" மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்
தலந்தலை ஞெமையத் திருந்த குடிஞை
பொன்செய் கொல்லனி னினிய தெளிர்ப்பப்

பெய்ம்மணி யார்க்கு மிழைகிளர் நெடுந்தேர்
வன்பான் முரம்பி னேமி யதிரச்
சென்றிசின் வாழியோ பனிக் கடுநாளே
யிடைச்சுரத் தெழிலி யுறைத்தென மார்பிற்
குறும்பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு
நறுங்கண் ணியன்கொ ளேகோ யானே." (நற்றிணை - 394.)

இந் நற்றிணை வரவுகண்டோர் கூறியது.

1" இனைந்துநொந் தழுதன ளினைந்துநீ டுயிர்த்தன
ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணி யெல்லிரா
நல்கிய கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல
மணியுட் பரந்தநீர் போலத் துணிவாங்
கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றா
ளல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து." (கலி - 142.)

இது பெருந்திணைக்கண் கண்டோர் கூறியது.

(பி - ம்)—[1]இனந்துறைக்.

"குரவை தழீஇயா மரபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுது
மாசில்வான் முந்நீர் வளைஇய தொன்னில
மாளுங் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே."
(கலி - 103.)

இச் சுரிதகத்துக் குரவையாடல் ஏறுகோடற் கைக்கிளையுள் விராய்வந்தவாறுங் குரவைக்குரிய தெய்வத்தையன்றி அரசனை வாழ்த்திய வாழ்த்து விராய்வந்தவாறுங் கொள்க. 'விரவும் பொருளும் விரவும்' எனவே, ஆய்ச்சியர் குரவைக் கூத்தல்லது வேட்டுவவரிக்குரிய [1]வெறியாடல் விரவாதென்றுணர்க. இஃது எண்வகைச் சுவையான் வரும் மெய்ப்பாடுங் கூத்தொடும் படுதலின் அச்சுவை பற்றி வரும் மெய்ப்பாட்டிற்கும் உரித்தாயிற்று.

இனி, 'காவற்பாங்கின் ஆங்கோர் பக்க'த்தில் (41) தலைவன் கூறியவற்றைக் கற்பியலுள் தலைவன் 'பகுதியி னீங்கிய தகுதிக்கண்' (147) தலைவி பரத்தையாகக் கூறு வனவும் இச் சூத்திரத்தான் அமைக்க. அவை மருதக் கலியுட் [2]கடவுட்பாட்டு முதலியன. அவற்றை ஆண்டுக் காட்டுதும் : கண்டுணர்க.

இனி, தலைவி கற்பினுட் பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மினென்பனவும் அவன் அவட்கு மறுத்துக் கூறுவனவும் இதனான் அமைக்க. உதாரணம் :—

"மரையா மரல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர்
சுரையம்பு மூழ்கச் சுருங்கிப் புரையோர்த
முண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
தண்ணீர் பெறூஅத் தடுமாற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்று
மென்னீ ரறியாதீர் போல விவைகூறி
னின்னீர வல்ல நெடுந்தகாய் யெம்மையு
மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நும்மொடு

(பி - ம்)—[1]வெறியாட்டு. [2]கலி - 93.

துன்பந் துணையாக நாடி னதுவல்ல
தின்பமு முண்டோ வெமக்கு." (கலி - 6.)

இக் கலி எம்மையும் உடன்கொண்டுசென்மி னென்றது.

'செருமிகு சினவேந்தன்' என்னும் பாலைக்கலியுள்,

"எல்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயித ழரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ." (கலி - 13.)

இது தலைவிக்குத் தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்துக் கூறியது. இதன் சுரிதகத்து,

"அனையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற்
பிரிகுவ ரெனப்பெரி தழியாதி." (கலி - 13.)

என வினைவயிற்பிரிவு கூறலின் இது கற்பிற் கூறிய தாயிற்று.

இன்னும் இச்சூத்திரத்தான் அமைத்தற்குரிய கிளவி களாய் வருவனவெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க. (சுரு)

46. [1]உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத்

தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே.

இஃது உவமவியலுள் அகத்திணைக் [2]கைகோள் இரண்டற்கும் பொதுவகையான் உரியதொன்று கூறுகின்றது.

---

[1]கலி - 38. நச். உரை - 'இமையவில் வாங்கிய' 'உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக் கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை நீடிரு விடரகஞ் சிலம்பக் கூஉய்த்தன் கோடுபுய்க் கல்லாதுழக்கு நாடகேள்' இதன் உரையுள், 'கொடிதாகிய புலியின் உருவையொப்ப வேங்கை பூத்த என்றதனைக் களவின்கட் பெறுகின்ற இன்பததை நீக்குதலின், கொடியதுபோல் தோன்றிக் கற்பின்கண் இல்லறப் பயனோடு கூடிப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற வரைவு கடாய கூற்றாகவும், வேங்கையைப் பகையாகக் கருதி அதனோடே பொருத யானையை அக்கூற்றைத் தான் நுகர்கின்ற இன்பத்திற்கு மாறாகக்

[2]கைகோள் - ஒழுகலாறு. கைகோளிரண்டு; களவம் கற்புமென

இதன் பொருள் :—உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் என - மேற்கூறும் உள்ளுறையுவமந்தான் ஏனையுவமமென்று கூறும்படி உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளுமாய் நின்றது, திணை உணர் வகை தள்ளாது ஆகும் - அகத்திணை உணர்தற்குக் கருவியாகிய உள்ளுறை உவமம்போல எல்லாத் திணையையும் உணருங் கூற்றைத் தள்ளாதாய் வரும், [1]நல்லிசைப் புலவர் செய்யுட்செய்யின் என்றவாறு.

எனவே ஏனையோர் செய்யின் தானுணரும் வகைத்தாய்

நிற்கும் என்றவாறும். உதாரணம் :—

" விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசும் பூர்தரப்
புரிதலை தளையவிழ்ந்த பூவங்கட் புணர்ந்தாடி
வரிவண்டு வாய்சூழும் வளங்கெழு பொய்கையுட்
டுனிசிறந் திழிதருங் கண்ணினீ ரறல்வார
வினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
நனிவிரைந் தளித்தலி னகுபவண் முகம்போலப்
பனியொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தளைவிடூஉந் தண்டுறை நல்லூர" (கலி - 71.)

என்பது விரியுங் கதிரையுடைய இளஞாயிறு விசும்பிலே பரவா நிற்க, விடியற்காலத்தே இதழ்கண் முறுக்குண்ட தலை

கருதி அக்கூற்றுடனே மாறுபட்டு வருகின்ற தலைவனாகவும், விடா கன்று சிலம்பக் கூவுதலை அத்தலைவன் அவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையீடுபட்டு வருந்திக் கூறுகின்ற கூற்றாகவும், கோடுபுய்க்கல்லாது உழத் தலை அக்கூற்றைப் பகையென்று கொண்ட மனத்தை அவள் கூற்றை நின்றென்று கருதி நீக்கமாட்டாது வருந்துதலாகவும் உள்ளுறை யுவமம் கொள்க. உழப்பவன்போல என்ற ஏனையுவமம் பின் வருகின்ற வேங்கையைக் குததிய யானை கோடு புய்க்கல்லாது உழக்குமென்ற உள்ளுறை யுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து அதுவும் உள்ளுறை யுவமம்போலத் திணையுணர்த்தலைத் தள்ளாது நின்றது. இது வினையுவமப்போலி. இஃது 'உள்ளுறை யுவமம் ஏனையுவமம்' என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரத்தினும், 'உடனுறை யுவமம் சுட்டுநகை சிறப்பெனக் - கெடலரு மாபி னுள்ளுறை ஐந்தே' என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தினும் யாங் கூறிய உரையான் உணர்ந்துகொள்க.

[1]தொல் - பொருள் - செய் - 1.

கள் அம்முறுக்கு நெகிழ்ந்த செவ்விப்பூவிடத்துக் கள்ளை வண்டு நுகர்ந்து விளையாடி அதனானும் அமையாது பின்னும் நுகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து திரியும் அச்செல்வமிக்க பொய்கையுள் பசிய இலைகளுடனின்ற தாமரைத்தனிமலர் தனக்கு வருத்தஞ்செய்யும் பனி ஒரு கூற்றிலே வடியாநிற்கத் தான் மிகச்செவ்வியின்றி அலருந் துறையினையுடைய ஊர என்றவாறு.

இதனுள், வைகறைக் காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இளைய செவ்வியையுடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனானும் அமையாது பின்னும் அவரைப் புணர்தற்குச் சூழ்ந்துதிரிகின்ற இவ்வூரிடத்தே, நின்னைப்பெற்றது சுற்றத்திடத்தேயிருந்து கண்ணீர் வாராநிற்க நீ ஒருகால் அளித்தலிற் சிறிது செவ்விபெற்றாளாயிருக்கும்படி வைத்த தலைவியைப்போலே, எம்மையும் வைக்கின்றாயென்று காமக்கிழத்தி உள்ளுறையுவமங் கூறினாள். துனிமிகுதலாலே பெருக்குமாறாது வீழ்கின்ற கண்ணீர் காமத்தீயாற் சுவறி அறுதலையுடைத்தாயொழுக அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு விரைந்து கணவன் அருளுதலிற் சிறிது மகிழ்பவள் முகம்போல என்ற ஏனையுவமந் தாமரை மலர் பனிவாரத் தளைவிடுமென்ற உள்ளுறையுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது. இஃது,

"உடனுறை யுவமஞ் சுட்டுநகை சிறப்பெனக்
கெடலரு மரபி னுள்ளுறை யைந்தே."

(தொ - பொ - 242.)

என்ற பொருளியற் சூத்திரத்திற் சிறப்பென்ற உள்ளுறை. இவ்வேனையுவமம் உள்ளுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுத்து உள்ளுறையுவமம்போலத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றவாறு காண்க. இஃது,

"இனிதுறு கிளவியுந் துனியுறு கிளவியு
முவம மருங்கிற் றோன்று மென்ப."
(தொல் - பொ - 303.)

என உவமப்போலிக்குக் கூறுதலின் அவ்விரண்டுந் தோன்றி நின்றது.

"ஏனோர்க் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே." (தொல் - பொ - 302)

என்று உவமப்போலியிற் கூறுதலாற் காமக்கிழத்தியும் உள்ளுறையுவமங் கூறினாள்.

குறிஞ்சியிலும் மருதத்திலும் வரும் கலிகளும்,

நெய்தலிலும் இவ்வாறு

"யானே ஈண்டை யேனே யென்னலனே
யேனல் காவலர் கவணொடு வெரீஇக்
கான யானை கைவிடு பசுங்கழை
மீனெறி தூண்டிலி னிவக்கும்
கானக நாடனொ டாண்டொழிந் தன்றே."

(குறுந் - 54)

என்னும் இக் குறுந்தொகைபோல வருவனவும், இச்சூத்திரத்தான் அமைக்க. பேராசிரியரும் இப்பாட்டில் 'மீனெறி தூண்டில்' என்றதனை ஏனையுவமமென்றார்.

இனி 'தள்ளாது' என்றதனானே, [1]'பாஅ லஞ்செவி' என்னும் பாலைக்கலியுள் தாழிசை மூன்றும் ஏனையுவமமாய் நின்று கருப்பொருளொடு கூடிச் சிறப்பியாது தானே திணைப்பொருள் தோன்றுவித்து நிற்பன போல்வனவும், [2]"கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந் - துறைகேழூரன்' என்றாற்போலக் கருப்பொருள் தானே உவமமாய் நின்று உள்ளுறைபொருள் தருவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவும் இதனான் அமைக்க. இது புறத்திற்கும் பொது.

இதனான் உள்ளுறையுவமும், ஏனையுவமமென உவமம் இரண்டேயென்பது கூறினார். (சசு)

47. உள்ளுறை தெய்வ மொழிந்ததை நிலனெனக்
கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரே.

இது முறையே உள்ளுறையுவமங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—உள்ளுறை-உள்ளுறை யெனப்பட்ட உவமம், தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன் எனக்கொள்ளும் என்ப - தெய்வ முதலிய கருப்பொருளுள் தெய்வத்தை ஒழித்து ஒழிந்த கருப்பொருள்களே தனக்குத் தோன்று

[1] கலி - 5. [2] ஐங்குறு - 12.

நிலனைக் கொண்டு புலப்படுமென்று கூறுப, தோரே - இலக்கணம் அறிந்தோர் என்றவாறு.

குறி அறிந்

எனவே உணவு முதலிய பற்றிய அப்பொருணிகழ்ச்சி பிறிதொன்றற்கு உவமையாகச் செய்தல் உள்ளுறையுவம

மாயிற்று. உதாரணம் :—

" ஒன்றே னல்லே னென்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
நின்றுகொய மலரு நாடனொ
டொன்றேன் றோழிமற் றொன்றி னானே." (குறுந் - 208)

இக் குறுந்தொகை பிறிதொன்றின் பொருட்டுப் பொருகின்ற யானையான் மிதிப்புண்ட வேங்கை நசையறவுணங்காது மலர்கொய்வார்க்கு எளிதாகி நின்று பூக்கும் நாடனென்றதனானே, தலைவன் நுகருங் காரணத்தானன்றி வந்து எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்து நீங்குவான் [1]நம்மை இறந்துபாடு [2]செய்வியாது ஆற்றுவித்துப் போயினனெனவும், அதனானே நாமும் உயிர்தாங்கி யிருந்து பலரானும் அலைப்புண்ணுநின்றனம் வேங்கை மரம்போல எனவும், உள்ளத்தான் உவமங்கொள்ள வைத்தவாறு காண்க.

ஒழிந்தனவும் வந்துழிக் காண்க.

இனி அஃது உள்ளத்தான் உய்த்துணர

மேற் கூறுகின்றார்.

வேண்டுமென

(சஎ)

48. உள்ளுறுத் திதனோ டொத்துப்பொருண் முடிகென

வுள்ளுறுத் [3]திறுவதை யுள்ளுறை யுவமம்.

இதுவும் அங்ஙனம் பிறந்த உள்ளுறையுவமத்தினைப பொருட்கு உபகாரம்பட உவமங்கொள்ளுமாறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென உள்ளுறுத்து - யான் புலப்படக் கூறுகின்றஇவ்வுவமத்தோடே புலப்படக் கூறாத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்து முடிவதாகவென்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதி, உள்

(பி - ம்) - [1]எம்மை. [2]செய்யாது. [3]துறுவதை ; துரைப்பதை.

ளுறுத்து இறுவதை உள்ளுறை உவமம் - தான் அங்ஙனங் கருதும் மாத்திரையேயன்றியுங் கேட்டோர் மனத்தின்கண்ணும் அவ்வாறே நிகழ்த்துவித்து அங்ஙனம் உணர்த்துதற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் நிறையக்கொண்டு முடிவது உள்ளுறை யுவமம் என்றவாறு.

இதனானே புலவன் தான் கருதியது கூறாதவழியுங் கேட்டோர் இவன் கருதிய பொருள் ஈதென்றாராய்ந்து கோடற்குக் கருவியாகிய சிலசொற் கிடப்பச் செய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்தாயிற்று. அது,

“வீங்குநீ ரவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்சூழ்தந் தூர்புகுந்த வரிவண்
டோங்குய ரெழில்யானைக் கனைகடாங் கமழ்நாற்ற
மாங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான்
வீங்கிறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லை
பாய்ந்தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதா மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர.” (கலி - 66.)

இதனுள், ‘வீங்குநீர்’ பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன் கண் அவிழ்ந்த நீலப்பூக் காமச்செவ்வி நிகழும் பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டு வரும் பாணன்முதலிய வாயில்களாகவும், அம்மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்டுக்கு விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப் பரத்தையர் தமது நலத்தை அத் தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முல்லையை ஊதுதல் இற்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுறுதலாகவும், பண்டு மருவிய பொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருள் தந்து ஆண்டுப் புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக் கூறுத மருதத்திணைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கேட்டோனுள்ளத்தே விளக்கி நின்றவாறு காண்க.

பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் இதனுன் அமைக்க. இங்ஙனங் கோடலருமைநோக்கி, ‘துணிவொடு வரூஉந்

துணிவினோர் கொளினே' (298) என்றார். (சஅ)

49. ஏனை யுவமந் தானுணர் வகைத்தே.

இஃது ஒழிந்த உவமங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—ஒழிந்த உவமம் உள்ளத்தான் உணர வேண்டாது சொல்லிய சொற்றொடரே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரநிற்குங் கூறுபாட்டிற்று என்றவாறு.

'பவளம்போலும் வாய்' என்றவழிப் பவளமே கூறி வாய் கூறுவிடின் உள்ளுறையுவமமாம். அவ்வாறின்றி உவமிக்கப்படும் பொருளாகிய வாயினையும் புலப்படக் கூறவின் ஏனையுவமமாயிற்று. அகத்திணைக்கு உரித்தல்லாத இதனையும் உடன் கூறினார் உவமம் இரண்டல்லதில்லையென வரையறுத்தற்கும், இதுதான் உள்ளுறை தழீஇ அகத்திணைக்குப் பயப்பட்டு வருமென்றற்கும். (சகூ)

50. காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயி
னேமஞ் சாலா விடும்பை யெய்தி
நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற்
றன்னொடு மவளொடுந் தருக்கிய

புணர்த்துச்

சொல்லெதிர் பெறுஅன் சொல்லி

யின்புறல்

புல்லித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

இது முன்னர் அகத்திணை ஏழெனத் நிறீஇ, அவற்றுள் நான்கற்கு நிலங்கூறி, பாலையும் நான்கு நிலத்தும் வருமென்று கூறி, உரிப்பொருளல்லாக் கைக்கிளை பெருந்திணையும் அந்நிலத்து மயங்கும் மயக்கமுங் கூறி, கருப்பொருட்பகுதியுங் கூறி, பின்னும் பாலைப்பொருளாகிய பிரிவெல்லாங் கூறி, அப் பகுதியாகிய கொண்டுதலைக்கழிவின்கட் கண்ட கூற்றுப்பகுதியுங் கூறி, அதனேடொத்த இலக்கணம்பற்றி முல்லைமுதலியவற்றிற்கு மரபுகூறி, எல்லாத்திணைக்கும் உவமம்பற்றிப் பொருள் அறியப்படுதலின் அவ்வுவமப்பகுதியுங் கூறி, இனிக் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் இப்பெற்றிய வென்பார் இச்சூத்திரத்தானே

11

கைக்கிளைக்குச் சிறந்த பொருள் இதுவென்பது உணர்த்து கின்றார்.

இதன் பொருள் :—காமம் சாலா இளமையோள் வயின்- காமக் குறிப்பிற்கு அமைதியில்லாத இளமைப்பருவத்தாள் ஒருத்திகண்ணே, ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தி - ஒரு தலை வன் இவள் எனக்கு மனைக்கிழத்தியாக யான் கோடல் வேண்டுமெனக் கருதி [1]மருந்து பிறிதில்லாப் பெருந்துய ரெய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இருதிறத்தால் தன் னொடும் அவளொடும் தருக்கிய புணர்த்து - தனது நன்மை யும் அவளது தீமையுமென்கின்ற இரண்டு கூற்றான் மிகப் பெருக்கிய சொற்களைத் தன்னொடும் அவளொடுங் கூட்டிச் சொல்லி, சொல் எதிர் பெறாஅன் சொல்லி இன்புறல் - அச் சொல்லுதற்கு எதிர்மொழி பெறாதே பின்னுந் தானே சொல்லி இன்புறுதல், புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே - பொருந்தித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பு என்றவாறு.

அவளுந் தமருந் தீங்குசெய்தாராக அவளொடு தீங் கைப் புணர்த்தும், தான் ஏதஞ்செய்யாது தீங்குபட்டா னைத் தன்னொடு நன்மையைப் புணர்த்தும் என நிரனிறை யாக உரைக்க. இருதிறத்தாற் றருக்கிய எனக் கூட்டுக.

உதாரணம் :—

“வாருறு வணரைம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட்
பேரெழின் மலருண்கட் பிணையெழின் மானோக்கிற்
காரொதிர் தளிர்மேனிக் கவின்பெறு சுடர்நுதற்
கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடிபுரை நுசுப்பினாய்
நேர்சிலம் பரியார்ப்ப நிரைதொடி வீசினை

யாருயிர் வௌவிக்கொண் டறிந்தீயா

திறப்பாய்கேள் ;

உளனாவென் னுயிரையுண் டுயவுநோய் கைம்மிக
விளமையா னுணராதாய் நின்றவ றில்லானுங்
களைநரி னோய்செய்யுங் கவினறிந் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ றில்லென்பாய் ;

நடைமெலிந் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னலியுநோய்
மடமையா னுணராதாய் நின்றவ றில்லானு

[1]நற்றிணை. 80, 140.

மிடைநில்லா தெய்க்குநின் னுருவறிந் தணிந்துதம்
முடைமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ றில்லென்பாய் ;

அல்லல்கூர்ந் தழிபுக வணங்காகி யடருநோய்
சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ றில்லானு
மொல்லையே யுயிர்வௌவு முருவறிந் தணிந்துதஞ்
செல்வத்தாற் போத்தந்த நுமர்தவ றில்லென்பாய் ;

எனவாங்கு,

ஒறுப்பின்யா னொறுப்பது நுமரையான் மற்றிந்நோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் பொலங்குழாய்
மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி
நிறுக்குவென் போல்வல்யா னீபடு பழியே." (கலி - 58.)

எனத் தான் உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது நன்மைகூறி அவளது தீங்கெல்லாங் கூறுவான் மடலேறுவேன்போலு மென்று ஐயுற்றுக் கூறியவாறு காண்க. அவளைச் சொல்லு தலே தனக்கின்பமாதலிற் 'சொல்லி யின்புறல்' என்றார். இது [1]'புல்லித்தோன்றுங் கைக்கிளை' எனவே காமஞ்சான்ற இளமை யோள்கண் நிகழுங் கைக்கிளை இத்துணைச் சிறப்பின்றாயிற்று.

அஃது, 'எல்லா விஃதொத்தன்' என்னுங் குறிஞ்சிக் கலியுள்,

> " இவடந்தை,
> காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்
> யாதுநீ வேண்டிய து;
>
> பேதாஅய்,
> பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை யீண்டில்லை யாழ
> மருளி மடநோக்கி னின்றோழி யென்னை
> யருளீயல் வேண்டுவல் யான்." (கலி - 61.)

எனவரும். இது கைகோளிரண்டினுங் கூறத்தகாத வாய் பாட்டாற் கூறலிற் 'கைக்கிளை' யென்றார். 'குறிப்பு' என்றதனாற் சொல்லி யின்புறினுந் தலைவன்றன் குறிப்பின் நிகழ்ந்தது

---

[1] இளம்பூரணர் - குறிப்பு - 'புல்லித் தோன்றும்' என்றதனால் புல்லாமல் தோன்றும் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும். அஃதாவது காமஞ்சான்ற தலைமகள் மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அது களவிய லுள் கூறப்படுகின்றது.

புறத்தார்க்குப் புலனாகாதென்பதூஉம் அகத்துநிகழ்ச்சி அறியும் மனைவியர்க்காயின் அது புலனாமென்பதூஉங்கொள்க. அது 'கிழவோள் பிறள்குணம்' (234) என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்து ஓதுப.

'காமஞ் சாலா இளமையோள்வயின்' எனப் பொதுப் படக்கூறிய அதனால் வினைவல பாங்காயினார்கண்ணும் இவ்விதி கொள்க. இதனைக் [1]'காரார‌ப்பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்து' என்னும் முல்லைக்கலியான் உணர்க. (௫0)

51. ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறந்
தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற
மிக்க காமத்து மிடலோடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே.

இது முறையானே இறுதிநின்ற பெருந்திணையிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—ஏறிய மடற்றிறம் - மடன்மா கூறுதலன்றி மடலேறுதலும், இளமை தீர் திறம் - தலைவற்கு இளையளாகாது ஒத்த பருவத்தாளாதலும், தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம் - இருபத்துநான்காம் மெய்ப்பாட்டில் நிகழ்ந்து ஏழாம் அவதிமுதலாக வரும் அறிவழிகுணன் உடையளாதலும், மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇ - காமமிகுதியானே எதிர்ப்பட்டுழி வலிதிற் புணர்ந்த இன்பத்தோடே கூட்டப்பட்டு, செப்பிய நான்கும் - கந்தருவத்துட்பட்டு வழீஇயிற்றாகச் செப்பிய இந்நான்கும், பெருந்திணைக் குறிப்பே - பெருந்திணைக் கருத்து என்றவாறு.

மடன்மாக் கூறுதல் கைக்கிளையாம். 'மடற்றிறம்' என்றதனான் அதன் திறமாகிய வரைபாய்தலுங் கொள்க. 'இளமை தீர்திறம்' என்றதனால் தலைவன் முதிர்சசியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்துந் துறவின்பாற் சேறலின்றிக் காமநுகர்தலும் கொள்க. 'காமத்து மிகுதிறம்' என்றதனாற் சிறிது தேறப்படுதலுங் கொள்க.

---

[1]கலி - 109.

இவை கந்தருவத்துட்[1]படாஅ வழீஇயின. இவற்றுள் ஏறிய மடற் றிறமுங் காமத்து மிகுதிறமும் புணர்ச்சிப்பின் நிகழ்வனவாம்; அது, 'மடன்மாக் கூறு மிடனுமா ருண்டே' (102) என்பதனால் ஏறுவலெனக் கூறிவிடாதே ஏறுதலாம். உதாரணம்:—

“ சான்றவிர் வாழியோ சான்றவி ரென்றும்
பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனானு லிவ்விருந்த
சான்றீர் நுமக்கொன் றறிவுறுப்பென் மான்ற
துளியிடை மின்னுப்போற் றோன்றி யொருத்தி
யொளியோ டுருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டு துஞ்சே
னணியலங் காவிரைப் பூவோ டெருக்கின்
பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப
வோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தெ னெவ்வநோய்
தாங்குத றேற்றா விடும்பைக் குயிர்ப்பாக
வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது
பாடுவென் பாய்மா நிறுத்து ;

யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
மாமேலே னென்று மடல்புணையா நீந்துவேன்
றேமொழி மாத ருறாஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு ;
உய்யா வருநோய்க் குயலாகு மைய
லுறீஇயா ளீத்தவிம் மா ;

காணுந ரெள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ
ஞணெழின் முற்றி யுடைத்துள் ளழித்தரு
மாணிழை மாதரா ளேஎரெனக் காமன

தாணையால் வந்த படை ;

காமக் கடும்பகையிற் றோன்றினேற் கேம

மெழினுத லீத்தவிம் மா ;

அகையெரி யானாதென் னாருயி ரெஞ்சும்
வகையினா லுள்ளஞ் சுடுதரு மன்னோ
முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்
தகையாற் றலைக்கொண்ட நெஞ்சு ;

(பி - ம்)—[1]பட்டு.

அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற
நேரிழை யீத்தவிம் மா ;
ஆங்கதை,
யறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ
மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்றோ
ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ
ருயர்நிலை யுலக முறீஇ யாங்கென்
றுயர்நிலை தீர்த்த லுந்தலைக் கடனே." (கலி - 139.)

இஃது ஏறிய மடற்றிறம்.

"உக்கத்து மேலு நடுவுயர்ந்து வாள்வாய
கொக்குரித் தன்ன கொடுமடாய் நின்னையான்
புக்ககலம் புல்லினெஞ் சூன்றும் புறம்புல்லி
னக்குளுத் துப் புல்லலு மாற்றே னருளீமோ
பக்கத்துப் புல்லச் சிறிது." (கலி - 94.)

இதனுள், 'கொக்குரித்தன்ன' என்பதனால் திரைந்தமை கூறலின் இளமைதீர்திறமாயிற்று.

தோல்

"உளைத்தவர் கூறு முரையெல்லா நிற்க
முளைத்த முறுவலார்க் கெல்லாம்—விளைத்த
பழங்கள் ளனைத்தாய்ப் படுகளி செய்யு
முழங்கும் புனலூரன் மூப்பு." (பு. வே. 12, 14)

"அரும்பிற்கு முண்டோ வலாது நாற்றம்
பெருந்தோள் விறலி பிணங்கல்—சுரும்போ
டதிரும் புனலூரற் காரமிர்த மன்றே
முதிரு முலையார் முயக்கு." (பு. வே. 12, 13)

என்பனவும் அது.

[1]'புரிவுண்ட புணர்ச்சி' என்னும் (25) நெய்தற்பாட்டுக் காமத்து மிகுதிறம். இதனைப் [2]பொருளியலுட் காட்டுதும். ஆண்டோதும் இலக்கணங்களுந் தோன்ற இதனுட்டெளிந்து கூறுவனவும் ஆண்டுக் காண்க.

"ஏஎ யிஃதொத்த ஞணிலன் றன்னொடு

மேவேமென் பாரையு மேவினன் கைப்பற்று

[1]கலி - 142. [2]தொல் - பொருள் - பொருளியல், 42 - உரை.

மேவினு மேவாக் கடையு மவையெல்லா
நீயறிதி யானஃ தறிகல்லேன் பூவமன்ற
மெல்லிணர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்
புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா
தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று." (கலி - 62.)

இது மிக்ககாமத்து மிடல்.

'செப்பிய நான்கு'எனவே செப்பாதனவாய் அத்துணைக் கந்தருவமாகக் கூறுகின்ற 'பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறும்' (105) என்ற பெருந்திணையும் நான்கு உளவென்று உணர்க. 'குறிப்பு' என்றதனான் அந்நான்கும் பெருந்திணைக்குச் சிறந்தனவெனவும், ஈண்டுக் கூறியன கைக்கிளைக்குச் சிறந்தன வெனவுங் கொள்க. (௫க)

52. முன்னைய நான்கு முன்னதற் கேன்ப.

இது 'முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே' (105) எனக் களவியலுட் கூறுஞ் சிறப்பில்லாக் கைக்கிளை போலன்றிக் காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற் கைக்கிளை போல இவையுஞ் சிறந்தன என எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன்பொருள் :—இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னிகழ்ந்த காட்சியும் ஐயமுந் தெரிதலுந் தேறலும் என்ற குறிப்பு நான்கும் நற்காமத்துக்கு இன்றியமையாது வருதலின் முற்கூறிய சிறப்புடைக் கைக்கிளையாதற்கு உரியவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

களவியலுட் கூறுங் கைக்கிளை சிறப்பின்மையின் 'முன்னதற்குரிய' எனச் சிறப்பெய்துவித்தார். களவியலுள் 'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப' (93) என்றது முதலாக இந் நான்குங் கூறுமாறு ஆண்டுணர்க. இவை தலைவி வேட்கைக் குறிப்புத் தன்மேனிகழ்வதனைத் தலைவன் அறிதற்கு முன்னே தன் காதன்மிகுதியாற் கூறுவனவாதலிற் கைக்கிளை யாயிற்று. இவை தலைவற்கே உரியவென்பது 'சிறந்துழி யையஞ் சிறந்ததென்ப' (94) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறு

தும். இவையும் புணர்ச்சி நிமித்தமாய்க் குறிஞ்சி யாகாவோ வெனின், காட்சிப்பின் தோன்றிய ஐயமும் ஆராய்ச்சியுந் துணிவும் நன்றெனக் கோடற்கும் அன்றெனக் கோடற்கும் பொதுவாகலின் இவை ஒருதலையாக நிமித்தமாகா; வழிநிலைக் காட்சியே நிமித்தமாமென்றுணர்க. (ருஉ)

53. நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங்
கலியே பரிபாட் டாயிரு [1]பாங்கினு
முரிய தாகு மென்மனார் புலவர்.

இது புலனெறி வழக்கம் இன்னதென்பதூஉம், அது நடுவ ணைந்திணைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதூஉம் இன்ன செய்யுட்கு உரித்தென்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்-புனைந்துரைவகையானும் உலகவழக்கத்தானும், பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம-புலவராற் பாடுதற்கமைந்த புலவராற்று வழக்கம, கலியே பரிபாட்டு அ இரு பாங்கினும் உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர் - கலியும் பரிபாடலுமென் கின்ற அவ்விரண்டு கூற்றுச் செய்யுளிடத்தும் நடத்தற்கு உரியதாமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இவற்றிற்கு உரித்தெனவே, அங்ஙனம் உரித்தன்றிப் புலனெறிவழக்கம் ஒழிந்த பாட்டிற்கும் வருதலும், புலனெறி வழக்கம் அல்லாத பொருள் இவ்விரண்டற்கும் வாராமையுங் கூறிற்று. இவை தேவபாணிக்கு வருதலும், கொச்சகக்கலி பொருள் வேறுபடுதலும் [2]செய்யுளியலுள் வரைந்து ஓதுதும். 'மக்க ளுதலிய வகனைந்திணையும்' (54) என மேல் வரும் அதிகாரத்தானும் இதனை அகத்திணையியலுள் வைத் தமையானும் அகனைந்திணையாகிய காமப்பொருளே புலனெறி வழக்கத்திற்குப் பொருளாமென்றுணர்க.

(பி - ம்)—[1]பாவினு. [2]தொல். செய்யு. 138, 149. நச்.

'பாடல் சான்ற' என்றதனாற் பாடலுள் அமைந்தன வெனவே, பாடலுள் அமையாதனவும் உளவென்று கொள்ள வைத்தமையிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் பெரும் பான்மையும் உலகியல் பற்றிய புலனெறி வழக்காய்ச் சிறு பான்மை வருமென்று கொள்க. செய்யுளியலுட் கூறிய முறைமையின்றி ஈண்டுக் கலியை முன்னோதியது கலியெல்லாம் ஐந்திணைப்பொருளாய புலனெறிவழக்கிற் காமமும், கைக்கிளை பெருந்திணையாகிய உலகியலே பற்றிய புலனெறி வழக்கிற் காமமும்பற்றி வருமென்றற்கும், பரிபாடல் தெய்வ வாழ்த்து உட்படக் காமப்பொருள் குறித்து உலகியலே பற்றி வருமென்றற்கும் என்றுணர்க.

ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வஞ்சியும் அகம்புறமென்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவாய் வருமாறு நெடுந்தொகையும் புறமுங் கீழ்க்கணக்கும் மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் என்பனவற்றுட் காண்க. மருட்பாத் 'தானிதுவென்னுந் தனிநிலை' (397) இன்மையின் வரைநிலையின்று.

"மனைநெடு வயலை வேழஞ் சுற்றுந

துறைகே ழூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல னென்றும் யாமே
யல்ல னென்னுமென் றடமென் றோளே."

(ஐங்குறு - 11.)

இதனுள் முதல் கரு வுரிப்பொருளென்ற மூன்றுங் கூற லின் நாடக வழக்கும், தலைவனைத் தலைவி கொடுமைகூறல் உலகியலாகலின் உலகியல்வழக்கும் உடன்கூறிற்று. இவ் விரண்டுங் கூடிவருதலே பாடலுட் பயின்ற புலனெறி வழக்க மெனப்படும். இவ்விரண்டினும் உலகியல் சிறத்தல் 'உயர்ந்தோர் கிளவி' (217) என்னும் பொருளியற் சூத்திரத் தானும் மரபியலானும் பெறுதும்.

"முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் [1]கழாஅ துடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாக

(பி - ம்)—[1]கழாஅ துரீஇ.

ரினிதெனக் கணவ னுண்டலி
னுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதன் முகனே."
(குறுந் - 167.)

இஃது உலகியலே வந்தது.

இனி அவ்வந் நிலத்து மக்களே தலைவராயக்கால் அவை உலகியலேயாம்.

இனிக் கைக்கிளையுள் [1]அசுரமாகிய ஏறுகோடற் கைக்கிளை காமப்பொருளாகிய புலனெறிவழக்கில் வருங்கால் முல்லை நிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியருங் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம் ஒழுகி வரையுங்காலத்து அந்நிலத்தியல்புபற்றி ஏறு தழுவி வரைந்து கொள்வரெனப் புலனெறி வழக்காகச் செய்தல் இக்கலிக்குரித்தென்று கோடலும் பாடலுள் அமையாதன என்றதனுற்கொள்க. [2]'மலிதிரையூர்ந்து' என்னும் முல்லைக்கலியுள் 'ஆங்க ணயர்வர் தழூஉ' என்னுந்துணையும் ஏறு தழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் கூறி, 'பாடுகம் வம்மின்' என்பதனுல் தலைவனைப் பாடுகம் வாவென்ருட்கு அவளும் 'நெற்றிச் சிவலை . . . மகள்', 'ஒருக்குநா மாடு . . . மகன்' என்பனவற்ருன் அலரச்சம் நீங்கினவாறும் அவற்ருன் வருத்தியவாறுங் கூறிப் பாடியபின்னர், தோழி

"கோளரி தாக நிறுத்த கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
வூராரை யுச்சி மிதித்து" (கலி - 104.)

என [3]எமர் கொடைநேர்ந்தாரெனக் கூறியவாறுங் காண்க.

இவ்வாறே இம்முல்லைநிலத்து அகப்பொருளோடு கலந்துவருங் கைக்கிளை பிறவுமுள. அவையெல்லாம் இதனுன் அமைத்துக் கொள்க.

---

[1] கைக்கிளைச் செய்யுள் என்பது கைக்கிளைப் பொருட்கு உரித்தாய் வரும் மருட்பா என்றவாறு. அஃதேல் ஈண்டெய்திய கலிவெண்பாட்டு மொழிந்த கைக்கிளைப் பொருண்மேல் வீராவோ வெனின் வருமென்பது 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' என்புழிக் கொண்டாம் என்பது. (செய்யுளியல் - சூ. 160. பேராசிரியர் உரை).

[2] கலி - 104. (பி - ம்)—[3] நமர்.

புனைந்துரைவகையாற் கூறுப வென்றலிற் புலவர் இல்லனவுங் கூறுபவாலோவெனின், உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுகுதல் அறமெனக் கருதி அந்நல்லோர்க்குள்ளனவற்றிற் சிறிது இல்லனவுங் கூறுதலன்றி யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறுரென்றற்கன்றே நாடகமென்னுது வழக்கென்பாராயிற்றென்பது.

இவ்வதிகாரத்து நாடகவழக் கென்பன, புணர்ச்சி உலகிற்குப் பொதுவாயினும் மலைசார்ந்து நிகழுமென்றும், காலம் வரைந்தும், உயர்ந்தோர் காமத்திற் குரியன வரைந்தும், மெய்ப்பாடுதோன்றப் பிறவாறுங் கூறுஞ் செய்யுள் வழக்காம். இக்கருத்தானே 'முதல் கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே - நுவலுங் காலை' (3) என்று புகுந்தார் இவ்வாசிரியர்.

இப்புலனெறி வழக்கினை இல்லது இனியது புலவரானுட்டப்பட்ட தென்னுமோவெனின், இல்லது என்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும் உடன் கூறிய உலகியல் வழக்கத்தினை ஒழித்தல் வேண்டுமாகலானும் அது பொருந்தாது. அல்லதூஉம் அங்ஙனங்கொண்ட இறையனுர் களவியலுள்ளும்,

"வேந்துவினை யியற்கை பார்ப்பார்க்கு முரித்தே"

(இறையனுர் - 37.)

"அரச ரல்லா வேனை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப வோரிடத் தான" (இறையனுர் - 38.)

எனவும்,

"வேந்தற் குற்றுழிப் பொருட்பிணிப் பிரிவென்
றாங்கவ் விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய."
(இறையனுர் - 39.)

எனவும் நான்கு வருணமுங் கூறி நால்வகைத் தலை மக்களையும் உணர்த்தலின் இல்லதென்பது தொல்லாசிரியர் தமிழ் வழக்கன்றென மறுக்க. இக்கருத்தானே மேலும் 'மக்க ளுதலிய வகனைந் திணையும்' (54) என்பர். (ருக)

54. மக்க ணுதலிய வகனைந் திணையுஞ்
சுட்டி யொருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்.

இது முற்கூறிய புலனெறி வழக்கிற்குச் சிறந்த ஐந் திணைக்காவதோர் வரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும் - மக்களே தலைமக்களாகக் [1]கருதுதற்குரிய நடுவணைந் திணைக்கண்ணும், சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப் பெறார் - திணைப்பெயராற் கூறினன்றி ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் விதந்து கூறி அவரது இயற்பெயர் கொள்ளப்பெறார் என்றவாறு.

இது [2]நாடக வழக்குப்பற்றி விலக்கியது. அவை பன் துறைவன் கொடிச்சி கிழத்தி யெனவரும்.
வெற்

'மக்கள் நுதலிய' என்பதனானே மக்களல்லாத தேவரும் நரகருந் தலைவராகக் கூறப்படாரெனவும், 'அகனைந்திணையும்' என்றதனானே கைக்கிளையும் பெருந்திணையுஞ் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொண்டுங் கொள்ளாதும் வருமெனவுங் கொள்க. 'அகனைந்திணை' எனவே அகமென்பது நடுவுநின்ற ஐந்திணை

(பி - ம்)—[1]வருதற்குரிய.

[2] சிந்தா - சுரமஞ்சரி - 69. 'கலைபுறஞ் சூழ்ந்த வல்குற் கார்மயிற் சாயலாளும், மலைபுறங் கண்டமார்பின் வாங்குவிற் றடக்கையானும், இலைபுறங் கண்ட கண்ணி இன்றமிழ் இயற்கையின்பம், நிலைபெற நெறியிற் றுய்த்தார் நிகர்தமக் கிலாத நீரார்' இது சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளப்படுதலின் உலகியல் வழக்கான கந்தருவமாம்' நச்.

ஷ குணமாலை - 149. 'ஓலைதாழ் பெண்ணை மாமடலூர் தலைக், காலை வேற்றடங்கண்ணி கருதினாள்' ஈண்டுக் கூறியது புல னெறி வழக்கமல்லாத காந்தருவமாய் அசுரதின் பாற்படும் கைக் கிளையாதலின் மெய்ப்பாட்டின் பொருள்களை முறையிற் கூறாது மயங்கக் கூறினார். எ - து. நச். உரை.

ஷ பதுமை - 163. 'தேவர் பண்ணிய தீந்தொடையின் சுவை, மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொருளாதலின், கோவத்தன்ன மென் சீறடிக் கொம்பனாள், பூவர்சோலை புகுவலென் றெண்ணினான்' தீந்தொடை - யாழ். மேவரு தமிழ் - நாடகவழக்கும் உலகியல் வழக் கும் பொருந்துதல் வரும் அகப்பொருள். மெய்ப்பொருள் என்றது முதற் கந்தருவமன்றி சுட்டி யொருவர் பெயர் கொளப்பட்டு ஐந்து

யாதலிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவற்றின் புறத்து நிற்றலின் அகப்புறமென்று பெயர் பெறுதலும் பெற்றாம்.[1]

இனி, அவை வரையறையுடைமை மேலைச் சூத்திரத் தான் அறிக.

"கன்றுமுண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் றீம்பா னிலத்துக் . . . கவினே."

(குறு - 27.)

இது வெள்ளிவீதியார் பாட்டு.

"மள்ளர் குழீஇய விழவினானும்
. . . மகனே." (குறு - 31.)

இது [2]காதலற்கெடுத்த ஆதிமந்தி பாட்டு.

இவை தத்தம் பெயர்கூறிற் புறமாமென் றஞ்சி வாளாது கூறினர்.

நிலம்பெற்ற கந்தருவமாகிய உலகியல் வழக்கான இயற்கைப் புணர்ச்சியை...முதற் கந்தருவ மன்மையின் எண்ணினான் என்றார்.நச்.உரை.

ஷை **பதுமை** - 181. 'மயற்கையில்லவர் மன்றலின் மன்னிய, இயற்கை யன்புடையா ரியைந்தார்களே' கந்தருவ மணம்போலே முன்பே மன்னிய இயற்கைப் புணர்ச்சியாலுள்ள அன்பையுடையார்.

நச். உரை.

நெடுநல்வாடை. இப்பாட்டு சுட்டியொருவர் பெயர் கொள்ளாமையின் அகப்பொருளாமேனும் 'வேம்பு தலையாத்த நோன்கா ழெஃகம்' என அடையாளப்பூக் கூறினமையின் அகமாகாதாயிற்று.

நச். உரை.

களவியல் - 5. 6. உரை. முதற் கந்தருவமார்க்கம் ஐந்துமே யன்றி அவற்றொடு பொருத்தமுடைய கந்தருவம் இவ்வைந்தும்.

சிந்தா. நாம-158. 'மருமகன் வலந்ததும் மங்கை யாக்கமும், அருமதிச் சூழ்ச்சியி னமைச்சர் எண்ணிய, கருமமும் கண்டவர் கலத்தற் பான்மையின், பெருமகற் சேர்தினார் பிணையனாளையே' 'முன்னர் மூன்றும்...........பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே' என்றதனால் ஒப்பும் பெருந்திணைப்பாற்படும் காந்தருவம் ஆமாறு பெறும் பொருளான் உணர்க.

[1]'புறத்திணை மருங்கின்' (சூ. 54.) இளம்பூரணர் குறிப்பு :— 'ஒருவர்க் குரித்தாகி வரும் பெயர் அகத்திணைபற்றிக் கைக்கிளை பெருந்திணையினும் வரப்பெறாது' என்பது.

[2]'காதலற் கெடுத்த - வாதி மந்திபோல' அகம் - 236.

ஆதிமந்தி தன்பெயரானுங் காதலனாகிய பெயரானுங் கூறிற் காஞ்சிப்பாற்படும்.

ஆட்டனத்தி

"ஆதி மந்தி போல
வேதஞ் சொல்லிப் பேதுபெரி துறலே"

(அகம் - 236.)

எனவும்,
"வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றுஞ்
செலவயர்ந் திசினால் யானே" (அகம் - 147.)

எனவும், அகத்திணைக்கட் சார்த்துவகையான்

வந்தன

வன்றித் தலைமைவகையாக வந்தில என்பது.

வருகின்ற சூத்திரத்துப் 'பொருந்தின்' (55) என்னும் இலேசானே இச்சார்த்துவகை கோடும்.

இது பெயரெனப்பட்ட கருப்பொருளாதலிற் கூற்றிற்கு உரிய தோழியும் பாங்கனும் முதலிய வாயிலோரையும் பொதுப்பெயரானன்றி இயற்பெயர்த்தொடக்கத்தன கூறப் பெறுரென்று கொள்க. உதாரணம் :—

" முகிழ்முகிழ்த் தேவா வாயினு முலையே
யரவெயிற் றொடுக்கமொ டஞ்சுதக் கனவே
களவறி வாரா வாயினுங் கண்ணே
நுழைநுதி வேலி ஞெக்கரி யவ்வே
யிளைய ளாயினு மணங்குதக் கிவளே

முளையிள நெருப்பின் முதுக்குறைந் தனளே
யதனை, ஞெயில ளாகுக தில்ல
சாயிறைப் பணைததோ ளீன்ற தாயே."

இது சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிளை.

" ஆள்வினை முடித்த வருந்தவ முனிவன்
வேள்வி போற்றிய விராம னவனொ[டு]
மிதிலை மூதூ ரெய்திய ஞான்றை
மதியுடம் பட்ட ம[ட]க்கட் சீதை
கடுவிசை வின்னா ணிடியொலி கேளாக்

கேட்ட பாம்பின் வாட்ட மெய்தித்

துயிலெழுந்து மயங்கின ளதாஅன்று மயிலென
மகிழ் . . ."

இது சுட்டி ஒருவர்பெயர் கொண்ட கைக்கிளை.
இஃது அசுரமாகலின், 'முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளை' என்றதனாற் கோடும்.

55. புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல
தகத்திணை மருங்கி னளவுத லிலவே.

இது புறத்திணைக்குத் தலைவர் ஒருவராதலும் பலராதலும் உரிப்பொருட்குத் தலைவர் பலராகாமையுங் எய்தாததெய்துவித்து எய்தியது விலக்கிற்று.[1] கூறலின்

இதன்பொருள்,—அகத்திணை மருங்கிற் பொருந்தின் - ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் விதந்துகூறும் இயற்பெயர் அகத்திணைக் கண்ணே வந்து பொருந்துமாயின், புறத்திணை அளவுதல் மருங்கின் அல்லது இல - ஆண்டும் புறத்திணை கலத்தலிடத்தினல்லது வருதலில்லை என்றவாறு.

எனவே, புறத்திணை கருப்பொருளாயும், அதுதான் உவமமாயும் அகத்திணையுட் கலக்குமென்பதூஉம் இதனுனே விரித்தாராயிற்று. அளவுமெனவே ஒருசெய்யுட்கண்ணும் அப்புறத்திணையாகிய இயற்பெயர்களும் சிறப்புப்பெயர்களும் ஒன்றேயன்றிப் பலவும் வருதலுங் கொள்க. ஒருவரென்பது அதிகாரப்பட்டமையின் அகத்திற்குவரும் உரிப்பொருட் பெயர் ஒன்றுதல் கொள்க.

உதாரணம் :—'வண்டுபடத் ததைந்த' என்னும் அகப் பாட்டினுள்,

"முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
. . . யாங்கண்." (அகம் - 1.)

எனவே புறத்திணைத்தலைவன் இயற்பெயர் ஒன்றே வந்த வாறும் அவன் நிலக் கருப்பொருளாய் அகத்திற்கு வந்த வாறும் உரிப்பொருட்டலைவன் ஒருவனேயானவாறுங்காண்க.

"எவ்வி யிழந்த வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று." (குறு - 19.)

என்பது கருப்பொருளுவமமாய் வந்தது.

[2]'கேள்கே டூன்றவும்' என்னும் அகப்பாட்டுப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் அகத்திணைக்கண் அளவிவந்தது. புறத்திணைக்கண் இயற்பெயர் அளவிவரும் என்பதனுனே

---

[1]'ஒருவர் பெயர் புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தினல்லது, அகத்திணை மருங்கின் வருதல் இல்லை' யென்பது இளம்பூரணர் குறிப்பு. [2]அகம். 93.

[1]'முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்' என்னும் புறப்பாட்டு 'எழுவர் மாய்ந்த பின்றை' எனப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் வந்தது.

பிறவும் இவ்வாறு வருவன இதனுன் அமைக்க.

இன்னும் இதனுனே அகப்புறமாகிய கைக்கிளை பெருந்திணைக்கும் இப்பன்மை சிறுபான்மை கொள்க. உதாரணம்:--

" ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கூர்ந்தார்
நாறிருங் கூந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
முல்லையந் தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு." (கலி - 101.)

'பொருந்தின்' எனவே தானும் தன்னொடு பொருந்துவதூஉம் என இரண்டாக்கிச் சார்த்துவகையான் வரும் பெயர்க்குங் கொள்க. நாடகவழக்கி னுளது முன்னர்ச் சூத்திரத்துட் காட்டினும்.[2]

பெயர்கள் [3]பலவாதலின் இலவெனப் பன்மை கூறினுர்.

(ருரு)

முதலாவது அகத்திணையியற்கு
ஆசிரியர் - பாரத்துவாசி - நச்சினுர்க்கினியர் செய்த
காண்டிகையுரை

முடிந்தது.

---

[1]புறம் - 158.

[2]'அகத்திணைக்கட் சார்ததுவகையான் வந்தனவன்றித் தலைமை வகையாக வந்தில வென்பது. வருகின்ற சூத்திரத்துப் பொருந்தின் என்ற இலேசானே இச்சார்த்துவகை கோடும்' என்றார். (தொல் - பொ - 54.) (பி - ம்)—[3]பலவென்பதுபற்றி.

உ

இரண்டாவது
புறத்திணையியல்

56. அகத்திணை மருங்கி னரிறப வுணர்ந்தோர்
புறத்திணை யிலக்கணந் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே

யுட்குவரத் தோன்று மீரேழ் துறைத்தே.

இவ்வோத்து முற்கூறிய அகத்திணை எழற்கும் புறமாகிய புறத்திணையிலக்கணம் உணர்ததினமையிற புறத்திணையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. புறமாகிய திணையெனப் பண்புத்தொகையாம். அதனை 'முற்படக் கிளந்த' (1) என்புழிப் பிற்படக் கிளந்தனவும் உளவெனத் தோற்றுவாய் செய்து போந்து அவற்றது இலக்கணங்களும் பெயரும் முறையுந் தொகையும் வருகின்ற சூத்திரங்களால்'திறப்படக் கிளப்பின்' எனக் கூறலின் மேலதனேடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இச்சூத்திரம் முற்கூறிய குறிஞ்சித்திணைக்குப் புறன் வெட்சித்திணை என்பதூஉம் அது தான் இப்பகுதித்தென்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—அகத்திணை மருங்கின் அரில் தப உணர்ந்தோர் புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின் - அகத்திணை யென்னும் பொருட்கட் பிணக்கற அறிந்தோர் கூறிய புறத்திணையது இலக்கணத்தைக் கூறுபட ஆராய்ந்து கூறின், வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே - வெட்சி யெனப்பட்ட புறத்திணை குறிஞ்சி யெனப்பட்ட அகத்திணைக்குப் புறனும், உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே - அது தான் அஞ்சுதகத் தோன்றும் பதினன்கு துறையினையுடைத்து என்றவாறு.

அகத்திணைக்கண் முதல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்பனவற்றிற்கு வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை யென்பன அவ்வவ்விலக்

கணங்களோடு ஒருபுடையொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாதலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையும் காஞ்சியும் பாடாண்டிணையும் பெற்ற இலக்கணத்தோடு ஒருபுடையொப்புமைபுறறிச் சார்புடைய வாதலும் கூறுதற்கு 'அரிறபவுணங்தோர்' என்றார். ஒன்று ஒன்றற்குச் சார்பாமாறு அவ்வச்சூத்திரங்களுட் கூறுதும். 'தானே'யென்றார் புறத்திணை பலவற்றுள் ஒன்றை வாங்குதலின். பாடாண்டிணை யொழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

களவொழுக்கமும் கங்குற்காலமும் காவலர் கடுகினுந் தான் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து[1]மீடலும் போல்வன ஒத்தலின் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனென்றார். வெட்சித்திணையாவது களவின்கண் நிரைகொள்ளும் ஒழுக்கம்: இதற்கு அப்பூச் சூடுதலும் உரிததென்று கொள்க. வேற்றுப்புலத்து வாழும் பார்ப்பார் முதலியோர் அஞ்சி அரண் சேர்வதோர் உபாயமாதலின் 'உட்குவரத் தோன்றும்' என்றார்.

மக்களும் மாவும் முதலியன சென்று நீருண்ணுந் துறை போலப் பலவகைப்பட்ட பொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குதலாகு மார்க்கமாதலின் 'துறை' யென்றார்; எல்லா வழியுமென்பதனை 'எல்லாத்துறையுங் காவல் போற்றினர்' என்பவாகலின். எனவே, திணையுந் துறையுங் கொண்டா ராயிற்று. அகத்திணைக்குத் துறைபுட் பகுதிகளெல்லாம் விரித்துக்கூறிப் பின்னும் பன்முறையாற் [1]பரந்து பட்டு வாரம் பிகந்தனவற்றையுந் தொகுத்துத் துறைப்படுத்துக் கிளவி கூறுக என்றற்குச் செய்யுளியலுள் (313) துறையென்பது உறுப்பாகக் கூறினர். புறத்திணைக்கு அங்ஙனம் பரந்துபட விரித்தோதாது தொகுத்து இலக்கணஞ் செய்தாராயினும் அவையும் அவ்வாறே பலபொருட்பகுதியும் உடையவென் பது உணர்த்துதற்குத் துறையெனப் பெயராகக் கொடுத்தார். இதனானே அகப்பொருட்பகுதி பலவாயினும் ஒரு செய்யு ளுட் பலபொருள் விராஅய் வரினும் ஒரு துறையாயினாற்

(பி - ம்)—[1]மீட்டலும். [2]பரந்தனவாய்.

போலப் புறத்திணைக்கும் அவ்வப்பொருட்பகுதியும் ஒரு துறையாதலும் ஒரு செய்யுளுட் பலதுறை ஒருங்குவந்தும் ஒருதுறைப்படுதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே அகத்திணைக்கு உரியனவெல்லாம் புறத்திணைக்குங் கொள்க. (க)

57. வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி
னாதந் தோம்பன் மேவற் றாகும்.

இது வெட்சியெனக் கூறிய புறத்திணைக்குப் பொது இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—வேந்து விடு முனைஞர் - வேந்தனால் விடப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த [1]தண்டத்தலைவர், வேற்றுப்புலக்களவின் - பகைநிலத்தே சென்று களவினாலே, ஆதந்தோம்பல் மேவற்றாகும்-ஆநிரையைக் கொண்டுபோந்து பாதுகாத்தலைப் பொருந்துதலையுடைத்தாகும் வெட்சித்திணை என்றவாறு.

களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப்பொருளாகிய கந்தருவ மணம் வேதவிதியானே இல்லறமாயினாற்போல, இருபெரு வேந்தர் பொருவது கருதியக்கால் ஒருவர் ஒருவர்நாட்டு வாழும் அந்தணரும் ஆவும் முதலியன தீங்குசெய்யத் தகாத சாதிகளை ஆண்டுநின்றும் அகற்றல்வேண்டிப் போதருக வெனப் புகறலும், அங்ஙனம் போதருதற்கு அறிவில்லாத ஆவினைக் களவினால் தாமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலுந் தீதெனப்படாது அறமேயாம் என்றற்கு 'ஆதந்தோம்பல்' என்றார். அது,

"ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரு
மெம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மினென.

வறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தின்" (புறம் - 9.)

எனச் சான்றோர் கூறியவாற்றானுணர்க. மன்னுயிர் காக்கும் அன்புடை வேந்தற்கு மறத்துறையினும் அறமேநிகழும்

[1] தண்டலைத் தலைவர் என்ற பாடமே ஏட்டுப் பிரதிகளில் உள்ளது.

என்றற்கு 'மேவற்றாகும்' என்றார். அகநாட்டன்றிப் புறஞ் சிறைப்பாடியில் ஆநிரை காக்குங் காவலரைக் கொன்றே நிரை கொள்ள வேண்டுதலின் [1] ஊர்கொலையுங் கூறினார். வேந்துவிடு

வினைஞர் என்னாது முனைஞர் என்றதனானே, முனைப்புலங் காத்திருந்தோர் தாமே சென்று நிரைகோடலுங் குறுநிலமன்னர் நிரைகோடலும் ஏனைமறவர் முதலியோர் நிரைகோடலு மாகிய வேத்தியல் அல்லாத பொதுவியலுங் கொள்க. முன்னர் (56)வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனெனக் களவுகூறிய அதனானே, அகத்திற்கு ஏனைத்திணைக்கண் ணுங் களவு நிகழ்ந்தாற்போலப் புறத்திணை யேழற்குங் களவுநிகழுங்கொ லென்று ஐயுற்ற மாணாக்கற்கு வெட்சிக்கே களவு உள்ளதென்று துணிவுறுத் தற்கு மீட்டுங் 'களவின்' என்று இத்திணைக்கே களவு உளதாக வரைந்தோதினார். 'வேந்துவிடு முனைஞர்' என்றமையான் இரு பெருவேந்தருந் தண்டத்தலைவரை ஏவி விடுவரென்றும், 'ஆதந்தோம்பும்' என்றதனாற் களவின்கட் கொண்ட ஆவினை மீட்டுத் தந்தோம்புமென்றும் பொருள் கூறுமாறு சூத்திரஞ் செய்தாராகலின் இருபெருவேந்தர் தண்டத்தலைவரும் அவரேவலான் நிரைகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியராயினர்; ஆகவே இருவர்க்குங் கோடற்றொழில் உளதாயிற்றாதலின் அடித்துக் கோடலும் மீட்டுக் கோடலும் வெட்சியாயின.

ஆயின் [2]'மீட்டல் கரந்தை' என்பரால் எனின், அதனையும் இச் சூத்திரத்தானும் வருகின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியர் கொண்டார். மீட்டலை வெட்சிக்கரந்தை

---

[1]'ஊர்கொலை யாகோள் பூசன்மாற்றே.' (58) ஊர்கொலை:—

"விரைபரி கடவி வில்லுடை மறவர்
குரையழ னடப்பக் குறும்பெறிந் தன்று."

(பு - வெ - 1, 8.)

[2]"வெட்சி நிரைகவர்தன் மீட்டல் கரந்தையாம்

வட்கார்மேற் செல்லுதல் வஞ்சியா—முட்கா
தெதிரூன் றல் காஞ்சி யெயில்காத்த னொச்சி
யதுவளைத்த லாகு முழிஞை-யதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்தி லொன்னார்
செருவென் றதுவாகை யாம்."

மீட்டல் காந்தை யென்றார் இளம்பூரணரும்.

என்பாரும் உளர். மீட்டலைக் காந்தையென்பார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ்சிக்குப் புறனாகாமை உணர்க.

'களவின்' என்பதற்குக் களவினானெனவுங் களவின்கணெனவும் இரு பொருட்டாகக் கூறுதல் உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் (665) என்னும் உத்தியாம். புறப்பொருட்குரிய அறனும் பொருளுங் கூறத்தொடங்கி ஈண்டு அறத்தாற் பொருளீட்டுமாறுங் கூறினார். (உ)

58. படையியங் கரவம் பாக்கத்து விரிச்சி
புடைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட
வொற்றி னாகிய வேயே வேய்ப்புற
முற்றி னாகிய புறத்திறை முற்றிய

வூர்கொலை யாகோள் பூசன் மாற்றே
நோயின் றுய்த்த [1]னுவலுழித் தோற்றந்
தந்துநிறை பாதீ டுண்டாட்டுக் கொடையென
வந்த வீரேழ் வகையிற் றாகும்.

இது முன் ஈரேழாமென்ற துறை இருவகைப்பட்டு இருபத்தெட்டாமென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—[2]படை இயங்கு அரவம் - நிரைகோடற்கு எழுந்த படை பாடிப்புறத்துப் பொருந்தும் **அரவ**

(பி - ம்)—[1]னுவலுவழித்.

[2]படையியங்கரவம் முதலியவற்றை நிரைகோடற்கு எழுந்த படைக்குமாத்திரம் உரியவாக்குவர் இளம்பூரணர்; மீட்டற் படைக்குக் காட்டிலர். வெட்சி இருவகை என்பது அவர்க்குக் கருத்தன்று; வெட்சி கரந்தையென இரண்டும் குறிஞ்சித்திணைப் புறம் என்பர்.

சிவஞானமுனிவர் பாயிரவிருத்தி :—அகம் புறம் எனப் பகுத்தவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் என நான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித்திணை உழிஞைத்திணைகளின் மறுதலைவினையை வீற்றுவினையாதலும் வேற்றுப் பூச்சூடுதலும் ஆகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோரன்னவை பிறவுமாம். இங்ஙனம் வேறுபடினும்...பொருண் முடிபும் வேறுபடாமையின், மரபுநிலை திரியாவாயின. இவ்வுண்மை

மும், நிரைமீட்டற்கு எழுந்த படை விரைந்து அரவமும் : உதாரணம் :—

செல்லும்

"வெவ்வாண் மறவர் மிலைச்சிய வெட்சியாற்
செவ்வானஞ் செல்வதுபோற் செல்கின்றூ—ரெவ்வாயு
மார்க்குங் கழலொலி யாங்கட் படாவியரோ
போர்க்குந் துடியோடு புக்கு."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 752.)

"அடியதி ரார்ப்பின ராபெயர்த்தற் [1]கண்ணு
கடிய மறவர் கதழ்ந்தார்—[2]மடிநிரை
மீளாது மீளார் விறல்வெய்யோர் யாதாங்கொல்
வாளார் துடியர் வலம்." (ஷை 763.)

இவை கண்டோர் கூற்று.

பாக்கத்து விரிச்சி-நிரைகோடற்கு எழுந்தோர் போந்து விட்ட பாக்கத்துக் கங்குலில் நல்வாய்ப்புட் கேட்டலும், நிரை மீட்டற்கு எழுந்தோர் இடைப்புலத்துப் புறம்போந்தோர் கூறியவற்றை வாய்ப்புள்ளாகக் கேட்டலும் : உதாரணம் :—

"திரைகவுள் வெள்வாய்த் திரிந்துவீழ் [3]தாடி
நரைமுதியோ னின்றுரைத்த நற்சொ—னிரையன்றி
யெல்லைநீர் வைய மிறையோர்க் களிக்குமால்
[4]வல்லைநீர் சென்மின் வழி."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 756.)

"வந்தநீர் காண்மினென் றூபெயர்ப்போர் மாட்டிசைத்த
பைந்தொடியார் கூறும் பறவாப்பு—ளுய்ந்த
நிரையளவைத் தன்றியு நீர்சூழ் கிடக்கை
வரையளவைத் தாவதா மண்."

இவை விரிச்சியை வியந்தன.

புடைகெடப் போகிய செலவே - நிரைகோடற்கு எழுந்தோர் ஆண்டுநின்று மீண்டுபோய்ப் பற்றார் புலத்து ஒற்றர்

யுணராதார் பன்னிருப்படலம் முதலிய நூல்களை வழீஇயின வென்றிகழ்ந்து பன்னிருபடலத்துள் வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியனுர் கூறியதன்றெனவும், தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

(பி - ம்)—[1]கன்னுய். [2]படிநிரை. [3]தாழ்தாடி. [4]வல்லையே.

உணராமற் பிற்றைஞான்று சேறலும், நிரைமீட்டற்கு எழுந்தோர் ஆண்டு ஒற்றப்படாமற் சேறலும்: உதாரணம்:—

"பிறர்புல [1]மென்னுர் தமர்புல மென்னுர்
விறல்வெய்யோர் [2]வீங்கிருட்கட் சென்றூர்—நிறையுங்
கடாஅஞ் செருக்குங் கடுங்களி யானைப்
படாஅ முகம்படுத் தாங்கு."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 757.)

"கங்கை பரந்தாங்குக் கானப் பெருங்கவலை
யெங்கு மறவ ரிரைதலெழுந்தார்—தங்கிளைக்கண்
மன்றுகாண் வேட்கை மடிசுரப்ப வேதோன்றுங்
கன்றுகாண் மெய்குளிர்ப்பீர் கண்டு." (ஷை 764.)

இவை கண்டோர் கூற்று.

புடைகெட ஒற்றின் ஆகிய வேயே - நிரைகோடற்கு எழுந்தோர் பகைப்புலத்து ஒற்றர் உணராமற் சென்று ஒற்றி அவ்வொற்றுவகையான் அவர் உணர்த்திய குறிச்சொல் லும், நிரைமீட்டற்கு எழுந்தோர் அங்ஙனம் ஒற்றிய ஒற்று வகையான் வந்து ஓதிய குறிச் சொல்லும் : உதாரணம் :—

"ஒருவ ரொருவ ருணராமற் சென்றங்
கிருவரு மொப்ப விசைத்தார்—வெருவர
வீக்குங் கழற்கால் விறல்வெய்யோர் வில்லோடு
கோக்குஞ் சரந்தெரிந்து கொண்டு."

"நெடுநிலையா யத்து [3]நிரைசுவ டொற்றிப்
படுமணி யாயம் பகர்ந்தோய்—கெடிது
மனக்குரிய காதல் வயவேந்த னென்று
நினக்குரிய வாக நிரை."

இவை கண்டோர் கூற்று.

வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்திறை - நிரைகோ டற்கு எழுந்தோர் வேயுரைத்தோரிடத்துச் செய்யுஞ் சிறப் புக்கள் முடிந்தபின்னர் உளதாகிய நிரைப்புறத்து ஒடுங்கிய இருக்கைப்பகுதியும், நிரைமீட்டற்கு எழுந்தோர் தமது

(பி - ம்)—[1]மென்னார்தாம் தம்புல. [2]ஆயிருட்கட்.

[3]நிரைகவடு

தோற்றிப்.

நிரைப்புறத்துச் சென்று விரைவொழிந்து இருக்கின்ற இருக் கையும்: உதாரணம் :—

"கரந்தியல் காட்டுத்தீப் போலப் பெரிதும்
பரந்துசென் மள்ளர் பதிந்தா—ராந்தை
விரிந்தவியு மாறுபோல் விண்டோயத் தோன்றி
யெரிந்தவியும் போலுமிவ் வூர்."

இது கண்டோர் கூற்று.

"இருநில மருங்கி னெப்பிறப் பாயினு
மருவின் மாலையோ வினிதே யிரவி
னுகோண் மள்ளரு மருள்வரக் கானத்து
நாம்புறத் திறுத்தென மாகத தாந்தங்
கன்றுகுரல் கேட்டன போல
நின்றுசெவி யோர்த்தன சென்றுபடு நிரையே."
(தகடூர் யாத்திரை : புறத்திரட்டு - 765.)

இது மறவர் கூற்று.

முற்றிய ஊர்கொலை - நிரைகோடற்கு எழுந்தோர் அவர் புறஞ்சேரியை வளைத்துக்கொண்டு ஆண்டுநின்ற நிரைகாவலரைக் கொன்று பகையறுத்தலும், நிரைமீட்டற்கு எழுந்தோர் அவ்வூரை விட்டுச் சிற்றூரைக் காத்துக்கோறலும்: உதாரணம்:—

"அரவூர் மதியிற் கரிதூர வீம
விரவூ ரெரிகொளீஇக் கொன்று—நிரைநின்ற
பல்லான் றொழுவும் பகற்காண்மார் போர்கண்டோர்
கொல்வார்ப் பெறூஉர் கொதித்து."

"சென்ற நிரைப்புறத்துச் சீறூர்த் தொடைகொண்டு
நின்ற மறவர் நிலஞ்சேர்ந்தார்—கொன்றாண்
டிகலுழந்த வல்வில் [1]விளையோர்புண் டீரத்
துகளெழுங்கொல் பல்லான் றொழு."

இவை கண்டோர்கூற்று.

ஆகோள் - நிரைகோடற்கு எழுந்தோர் எதிர்விலக்குவோர் [2]இலராக நிரையகப்படுத்தி மீட்டலும், நிரைமீட்

(பி - ம்)—[1]விளையோன்புண் டீர்ந்து. [2]இலராக்கி.

டற்கு எழுந்தோர் தமது நிரையை அற்றமின்றி மீட்டலும்: உதாரணம்:—

" கொடுவரி கூடிக் குழூஉக்கொண் டனைத்தா
னெடுவரை நீள்வேய் நரலு—நடுவூர்க்
கணநிரை கைக்கொண்டு கையகலார் நின்ற

நிணநிரை வேலார் நிலை." (பு. வே. 1, 9.)

" கடல்புக்கு மண்ணெடுத்த காரேனக் கோட்டின்
மிடல்பெரி தெய்தின மாதோ—தொடலைக்

கரந்தை மறவர்க் கருதார் குழாஅந்
தூரந்து நிரைமீட்ட தோள்."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 767.)

இவை கண்டோர் கூற்று.

'தொடலைக்கரந்தை' எனக் கரந்தை சூடினமை கூறினர் தன்னுறுதொழிலான் நிரைமீட்டலின். இது [1]பொதுவியற் கரந்தையிற் கூறுதும்.

பூசல்மாற்று - நிரை கொண்டுபோகின்றார் தம்பின்னே உளைத்தற் குரலோடு தொடர்ந்துசென்று ஆற்றிடைப் போர்செய்தோரை மீண்டு பூசலை மாற்றுதலும், நிரையை மீட்டுக்கொண்டு போகின்றோர் தம்பின்னர் வந்து போர் செய்தோரை மீண்டுநின்று பூசலை மாற்றுதலும்:

உதாரணம்:-

" ஒத்த வயவ ரொருங்கவிய நாண்படாத்
தத்த மொலியுந் தவிர்ந்தன—வைத்தகன்றார்
தம்பூசன் மாற்றி நிரைகொள்வான் றாக்கினார்
வெம்பூசன் மாற்றிய வில்."

²"இரவூ ரெறிந்து நிரையொடு பெயர்ந்த
வெட்சி மறவர் வீழவு முட்காது
கயிறியல் பாவை போல வயிறிரித்
துளைக்குரற் குணர்ந்த வளைப்புலி போல
முற்படு பூசல் கேட்டனர் பிற்பட
நிணமிசை யிழுக்காது தமர்பிண மிடறி
நிலங்கெடக் கிடந்த கருந்தலை நடுவண்

---

[1]'அனைக்குரி மரபினது காரதை யன்றியும்' (60) என்புழிக் காண்க. (பி - ம்)—[2]ஆவூ.

[1]மாக்கட னெருப்புப் போல நோக்குபு
[2]வெஞ்சிலை விடலை வீழ்ந்தன
னஞ்சுதக் கன்றாற் செஞ்சோற்று நிலையே."

இவை கண்டோர் கூற்று.

வெட்சிமறவர் வீழ்ந்தமை கேட்டு விடாது தோன்பாடு கூறினமையிற் பூசன்மாற்றாயிற்று.

பின்வந்

நோய் இன்று உய்த்தல் - நிரைகொண்டோர் அங்ஙனம் நின்று நின்று சிலர் பூசன்மாற்றத் தாங்கொண்ட நிரையினை இன்புறுத்திக் கொண்டுபோதலும், மீட்டோரும் அங்ஙனம் நின்று நின்று சிலர் பூசன்மாற்றத் தாம் மீட்ட நிரையினை இன்புறுத்திக் கொண்டுபோதலும்: உதாரணம் :—

"புன்மேய்ந் தசைஇப் புணர்ந்துடன் செல்கென்னும்
வின்மே லசைஇயகை வெல்கழலான்—றன்மேற்
கடுவரை நீரிற் கடுத்துவரக் கண்டு
நெடுவரை நீழ னிரை." (பு. வே. 1, 11.)

"கல்கெழு சீறூர்க் கடைகாண் விருப்பினன்
மெல்ல நடவா விரையுநிரை—யொல்லெனத்
தெள்ளறற் கான்யாற்றுத் தீநீர் பருகவு
மன்னர் நடவா வகை."

(பெரும்பொருள் விளக்கம்: புறத்திரட்டு - 768.)

இவை கண்டோர் கூற்று.

நவலுழித் தோற்றம் - பாடிவீட்டுள்ளோர் மகிழ்ந்துரைத்தற்குக் காரணமான நிரைகொண்டோர் வரவும், ஊரிலுள்ளோர் கண்டு மகிழ்ந்துரைத்தற்குக் காரணமான நிரை மீட்டோர் வரவும்: உதாரணம் :—

"மொய்யண லானிரை முன்செல்லப் பின்செல்லு
மையணற் காளை மகிழ்துடி—கையணல்
வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க ணிடனுடை
வுய்த்தன் றுவகை யொருங்கு." (பு. வே. 1, 12.)

" காட்டகஞ் சென்றுயிர் போற்றான் கடுஞ்சுரையா
மீட்ட மகனை [3]வினவுறா—னோட்டந்து

(பி - ம்)—[1]மாக்கடை நெருப்புப். [2]வெஞ்சின.
[3]வினவுழ..

தன்னெதிர் தோன்றும் புனிற்றாத் தழீஇக்கலுழு
[1]மென்னெதிர்ப் பட்டாயோ வென்று."
(பெரும்பொருள் விளக்கம்: புறத்திரட்டு - 769.)

இவை கண்டோர் கூற்று.

தந்து நிறை - நிரைகொண்டோர் தாங்கொண்ட நிரையைத் தம் ஊர்ப்புறத்துத் தந்து நிறுத்தலும், நிரைமீட்டோர் தாம் மீட்ட நிரையினைத் தந்து நிறுத்தலும்: உதாரணம்:—

" குளிறு குரன்முரசங் கொட்டின் வெரூஉங்
களிறொடுதேர் காண்டலு மாற்றா—நளிமணி
நல்லா னினநிரை நம்மூர்ப் புறங்கான
மெல்லாம் பெறுக விடம்."

" கழுவொடு பாகர் கலங்காமல் யாத்துத்
தொழுவிடை யாயர் தொகுமி—னெழுவொழித்தாற்
போமே [2]யிவையிவற்றைப் போற்றுமின் புல்லொடுநீர்
தாமேய் புலம்போலத் தந்து."

இவை கண்டோர் கூற்று.

பாதீடு-ஈத்தலும் ஈதலும் போலப் பாத்தலும் பாதலும் ஒன்றுதலிற் பாதீடாயிற்று: வேந்தனேவலால் தாங்கொண்ட நிரையைப் பகுத்துக்கோடலும், மீட்டோருந் தத்தநிரையைப் பகுத்துக்கோடலும், நிரையை இழந்தோர்க்குப் பகுத்துக்கொடுத்தலும்: உதாரணம்:—

"ஒள்வாண் மலைந்தார்க்கு மொற்றாய்ந் துரைத்தார்க்கும்
புள்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும்—விள்வாரை
மாறட்ட வென்றி மறவர்தஞ் சீறூரிற்
கூறிட்டார் கொண்ட நிரை." (பு. வெ. 1, 14.)

"யாமே [3]பகுத்திடல் வேண்டா வினநிரை
தாமே தமரை யறிந்தனகொ—லேமுற
வன்றீன்ற தம்மை யறிந்துகொள் கன்றேய்ப்பச்
சென்றீண்டு மாங்கவர்பாற் சேர்ந்து."
(பெரும்பொருள் விளக்கம்: புறத்திரட்டு - 770.)

இவற்றுள் முன்னையது கண்டோர் கூற்று; ஏனையது மறவர் கூற்று.

(பி - ம்)—[1]மென்னதுயர்ப். [2]யிவற்றைநீர். [3]பகர்ந்திட. புறத். ந]

உண்டாட்டு - நிரைகொண்டார் தாங்கொண்ட

நிரையைப்
பாத்துத் தாங்கொண்ட மகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தொடு கள்ளுண்டு மகிழ்ந்து விளையாடுதலும், நிரைமீட்டார் வென்று நிரைமீட்ட கொற்றத்தான் உண்டாடுதலும்: உதாரணம் :—

"நறவுந் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாசுவ லிட்ட பைங்காற் பந்தர்ப்
புனறரு மிளமண லிறைையப் பெய்ம்மி
னொன்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்னின்று
நிரையொடு வருஉ மென்னைக்
குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யவரே." (புறம்-262.)

"பகைவர் கொண்ட படுமணி யாய
மீட்டிவட் டந்த வாட்டிறற் குரிசின்
முழவுத் துயின் மறந்த மூதூ ராங்கண்
விழவுத்தலைக் கொண்ட விளையாட் டாயத்
தூன்சுடு கொழும்புகைக் கருங்கொடி யும்பர்
மீன்சுடு புகையின் விசும்புவாய்த் தன்றே
கைவல் கம்மியர் பல்கூட் டாரமொடு
நெய்பிழி நறுவிரை நிலம்பரந் தன்றே
காவிற் காவிற் கணங்கொள் வண்டெனப்
பூவிலை மகளிர் புலம்படர்ந் தனரே
சந்தியுஞ் சதுக்கமும் பந்தர் போகிய
வாடுறு நறவின் சாடி தோறுங்
கொள்வினை மாற்றாக் கொடையொடு
கள்விலை யாட்டியுங் கைதூ வாளே."

இவை கண்டோர் கூற்று.

கொடை - தாங்கொண்ட நிரையை இரவலர்க்கு வரையாது கொடுத்து மனமகிழ்தலும், நிரைமீட்டோர்க்கு வென்றிப்பொருட்டு விளைந்த கொடைப்பகுதியும்: உதாரணம்:—

"இளமா வெயிற்றி யிவைகாணின் னையர்
தலைநாளை வேட்டத்துத் தந்த நிரைகள்
கொல்லன் றுடியன் கொளைபுணர் சீர்வல்ல
நல்லியாழ்ப் பாணர்த முன்றி னிறைந்தன."

(சிலப். வேட்டுவவரி.)

"கொடைத்தொழி லெல்லாங் குறைவின்றிப் பண்டே
முடித்தன னென்றிருந்த மூத்தோன்—கொடைக்கு

வாம்பில னென்றே மருண்டா னிரைகோட்
கரந்தையங் கண்ணியாற் கண்டு."

இவை கண்டோர் கூற்று.

என ஈரேழ் வந்த வகையிற்றாகும் - என்று கூறப்பட்ட பதினான்கும் மீட்டுமொருகால் விதந்த இருகூற்றை யுடைத்தாகும் வெட்சித்திணை என்றவாறு.

எனவே ஒன்று இரண்டாய் இருபத்தெட்டாயிற்று.

இனித் துறையென முற்கூறினமையின் இது காரிய மாக இதற்குக் காரணமாயினவெல்லாம் படையியங்கரவ மெனவே படும். அவை இருபெரு வேந்தரும் போர்தொடங் குங்காற் பூக்கோளேவி நிரைகோடல் குறித்தோன் படைத் தலைவரைத் தருகவென்றலும், அவர் வருதலும், அவர் வந் துழி இன்னது செய்கவென்றலும், அவர் வேந்தர்க்கு உரைத் தலும், அவர் படையைக் கூஉய் அறிவித்தலும், படைச் செருக்கும், அதனைக் கண்டோர் கூறலும், அவர் பகைப்புலக் கேட்டிற்கு இரங்கி வருந்தலும், நாட்கோடலும், அவர் கொற்றவைக்குப் பரவுக்கடன் பூண்டலும் பிறவுமாம். களவிற் செல்வோர்க்கும் அரவங்கூறினர், அவர் பாக்கத்தே தங்கி விரிச்சிபெற்றுப் போதலின். அவற்றுட் சில வருமாறு:—

"கடிமனைச் சீறூர்க் கடுங்கட் கறவை

வடிநவில் வேலோன் மறுத்தோம்ப [1]வேட்டா
னடிபுனை தோலி னரண்சேர்ந்து மள்ளர்
வருகமன் வாயிற் கடை."

இது படைத்தலைவர் படையாளரைக் கூயினது.

"வாள்வலம் பெற்ற வயவேந்த னேவலாற்
றாள்வ லிளையவர் தாஞ்செல்வி—னாளைக்
கனைகுர லல்லாத்தன் [2]கன்றுள்ளப் பாலா
னனைவது [3]போலுநம் மூர்."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 753.)

இது படைச்செருக்கு: கண்டோர் கூறியது.

(பி - ம்)—[1]லொட்டா னடிபுணர். [2]கன்றுள்ளிப். [3]போலு மிவ்வூர்.

" வந்த நிரையி னிருப்பு மணியுட
னெந்தலை நின்றலை [1]யாந்தருது—முந்துநீ
மற்றவை பெற்று வயவேந்தன் கோலோங்கக்
கொற்றவை கொற்றங் கொடு."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 754.)

இது தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.

பிறவும் வருவனவெல்லாம் இதனான் அடக்குக.

இனிப் பாக்கத்து விரிச்சிக்குக் காரணங்களாவன :-பாக்கத்துச் சென்றுழி இருப்பு வகுத்தலும், பண்டத்தொடு வல்சி ஏற்றிச் சென்றோரை விடுத்தலும், விரிச்சி வேண்டாவென விலக்கிய வீரக்குறிப்பும், விரிச்சிக்கு வேண்டும் நெல்லும் மலரும் முதலியன தருதலும், பிற நிமித்தப் பகுதிகளும், அவை அறிந்தோர்க்குச் சிறப்புசெய்தலும் பிறவுமாம். உதாரணம் :—

" நாளும் புள்ளுங் கேளா வூக்கமொ
டெங்கோ னேயின னாதலின் யாமத்துச்

செங்கால் வெட்சியுந் தீனையுந் தூஉய்
மறிக்குரற் குருதி மன்றுதுக ளவிப்ப
விரிச்சி யோர்த்தல் வேண்டா
வெயிற்புறந் தருதும்யாம் பகைப்புல நிரையே."
(நகரேர் யாத்திரை : புறத்திரட்டு - 755.)

இது விரிச்சி விலக்கிய வீரக்குறிப்பு.

பிறவும் வந்துழிக் காண்க.

அரசன் ஏவலாற் போந்தோரும் விரிச்சி கேட்டார் இன்ன ஞான்று வினவாய்க்குமென்று அறிதற்கு.

இனி வேய்க்குக் காரணங்களாவன வேய் கூறினூர்க்குச் சிறப்புச் செய்தல் போல்வன. உதாரணம் :—

"மாற்றருந் துப்பின் வயவேந்த னல்லனே
யேற்ற பெருஞ்சிறப் பின்றீதும்—வேற்றூரிற்
புல்வேய் குரம்பைப் புறஞ்சிறைவாய் நின்றொற்றி
நல்வே யுரைத்தார்க்கு நாம்."

என வரும்.

(பி - ம்)—[1]யான்றருவான்.

இனி ஏனைய ஒன்று பலவாய்த் துறைப்பாற்படுவன வந்துழிக் காண்க.

இங்ஙனம் புறத்திணைக்குச் சிறுவரவிற்றாதலினன்றே 'பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்'(53) என்று அகத்திற்குக் கூறியது. நிரைமீட்குங்கால் அறிந்தார் அறிந்தவாற்றானே விரைந்து சென்று மீட்பாராதலின் அரசனை உணர்த்தாதே மீட்டல் பெறுதும்: இவற்றிற்குந் துறைப்பகுதி கொள்க. (ரு)

59. மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கோற்றவை நிலையு மத்திணைப் புறனே.

இவையும் வெட்சித்திணையா மென்கின்றது.[1]

இதன் பொருள் :—மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை - போர்க்களத்து மறவாது மறத்தினைக் கடைக்கூட்டிய துடி நிலையும், சிறந்த கொற்றவை நிலையும் - அத்தொழிற்குச் சிறந்த கொற்றவைக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்குங்கால் அவளது நிலைமை கூறுதலும், அத்திணைப்புறனே - அவ்விரு வகை வெட்சிக்கும் புறனடையாம் என்றவாறு.

"நித்திலஞ்செய் பட்டமு நெற்றித் திலதமு
மொத்திலங்க மெய்பூசி யோர்த்துடீஇத்—தத்தந்
துடியரோ டோர்ப்புறஞ் சூழ்ந்தார் மறவர்
[2]குடிநிரை பாராட்டக் கொண்டு."

[1]சிலப்-12. வேட்டுவவரி, உரை :—'உட்குடைச் சீறூ ரொருமகனானிரைகொள்ள உற்ற காலை - வெட்சிமலர் புனைய வெள்வா ளுழத்தியும் வேண்டும் போலும் - வெட்சிமலர் புனையவெள்வா ளுழத்தியும் வேண்டின் வேற்றூர்க் - கட்சியுட் காரி கடிய குரலிசைத்துக் காட்டும்போலும்' இது கொற்றவை நிலை...இது வெட்சி. 'கள்விலையாட்டி மறுப்பப் பொருமறவன் கைவி லேந்திப் - புள்ளும் வழிபடரப் புல்லார் நிரைகருதிப் போகும் போலும் - புள்ளும் வழிபடராப் புல்லார் நிரைகருதிப் போகுங் காலைக் - கொள்ளுங் கொடியெடுத்துக் கொற்றவையும் கொடுமரமுன் செல்லும் போலும்' என்பது 'அரு அநிலைச் சாடி...நேரார்நிரை' எனவரும். இது தன்னுறு தொழில். இதுவும் கொற்றவைநிலைப்பாற்படும்.

(பி - ம்)—[2]குடிநிலை பாராட்டிக்.

இஃது இருவகை வெட்சிக்கும் பொது : நிரைகொண்டோர்க்கும் மீட்டோர்க்குந் துடிகொட்டிச் சேறலொத்தலின்.

" அருமைத் தலைத்தரு மானிரையு ளையை
யெருமைப் பலிகோ ளியைந்தா—ளரசனும்
வேந்தன்மேற் செல்வான் விறல்வஞ்சி சூடானென்
றியாந்தன்மேற் சீறும வின்று."

இதனானே வருகின்ற வஞ்சித்திணைக்குங் கொற்றவை நிலை காரணமாயிற்று : தோற்றோர்க்குக் கொற்றம் வேண்டியும் வென்றோர்க்கும் மேற்செல்லுங்காற் கொற்றம் வேண்டியும் வழிபடுவாராதலின்.

இனிக் கொற்றவைநிலைப் பகுதியுட் சில வருமாறு :—

“ நச்சிலைவேற் காளைக்கு நாளையே கொற்றவை
கைச்சிலையீ நல்கும்யாங் காணேங்கொன்—மிச்சில்கூர்
வாளின்வாய்த் தீண்டாத வார்குருதி மெய்சாய்ப்பத்
தாளின்வாய் வீழ்த்தான் றலை.”

இஃது உயிர்ப்பலி. இது பொதுவகையான் வெட்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் பொது.

இருவகை

“1 ஆடிப்பண் பாடி யளவின்றிக் கொற்றவை
பாடினி பாடற் படுத்துவந்தா—ணுடிய
தோளுழலை யாடுவோன் றோளினுந் தூக்கமைத்த
தாளுழலை யாடுவேன் றான்.”

இது குருதிப்பலி. இது பொதுவகையான் வெட்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் பொது.

இருவகை

(ச)

60. வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தளு முறுபகை
வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி
யேந்துபுகழ்ப்
போந்தை வேம்பே யாரென வரூஉ
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்

வாடா வள்ளி வயவ ரேத்திய
வோடாக் கழனிலை யுளப்பட வோடா
வுடல்வேந் தடுக்கிய வுன்ன நிலையு

(பி - ம்)—[1] ஆடினிப்பாடி.

13

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற்
றாவா விழுப்புகழ்ப் பூவை நிலையு
மாரம ரோட்டலு மாபெயர்த்துத் தருதலுஞ்
சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத் துரைத்தலுந்
தலைத்தா ணெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலு
மனைக்குரி மரபினது கரந்தை யன்றியும்
வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்
றிருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிலையும்
வாண்மலைந் தெழுந்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க
நாடவற் கருளிய பிள்ளை யாட்டுங்
காட்சி கால்கோ ணீர்ப்படை [1]நடுதல்
[2]சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
றிருமூன்று [3]வகையிற் கல்லோடு புணரச்

சொல்லப் பட்ட [4]வெழுமூன்று துறைத்தே.

இது முன் இருபெரு வேந்தர்க்கும் போர்செயத் தொடங்குதற்குரிய பொதுநிலைமை கூறிய அதிகாரத்தானே புறத்திணைக்கெல்லாம் பொதுவாகிய வழுவேழும் உணர்த்து

தல் நுதலிற்று.

இவை வேத்தியலின் வழீஇத் தன்னுறு தொழிலாய் வருதலின் வழுவாயின. இவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரியவாய் வருவனவும் புறத்திற்கெல்லாம் பொதுவாய் வருவனவுமாதலிற் பொதுவியலுமாயின.

இதன் பொருள் :—வெறி அறி சிறப்பின் - தெய்வத் திற்குச் செய்யுங் கடன்களை அறியுஞ் சிறப்பினையும், வெவ் வாய் வேலன்-உயிர்க்கொலைகூறலின் வெவ்வாயினையும் உடைய

ளுகிய வேலன், வெறியாட்டு அயர்ந்த
மேறியாடுதலைச் செய்த காந்தளும் :
காந்தளும் - தெய்வ

செவ்வேள் வேலைத் தான் ஏந்தி நிற்றலின்

'வேலன்'என்

றூர். காந்தள் சூடி ஆடுதலிற் 'காந்தள்' என்றூர். வேலனைக் கூறினமையிற் [5]கணிகாரியையுங் கொள்க. காந்தளை யுடைமை

(பி - ம்)—[1]நடுகல். [2]சேர்த்த. [3]மாபிற். [4]மூவேழ்.

[5]கணிக்காரி கையுங்.

யானும், பனந்தோடுடைமையானும்[1], மகளிரை வருத்துத லானும் 'வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த' என்றதனானும், வேலன் ஆடுதலே பெரும்பான்மை; ஒழிந்தோர் பான்மை யென்றுணர்க.[2] உதாரணம்:—
ஆடுதல் சிறு

" அமரகத்துத் தன்னை மறந்தாடி யாங்குத்
தமரகத்துத் தன்மறந் தாடுங்—குமரன்முன்
கார்க்காடு நாறுங் களனிழைத்துக் [3]காரிகையா
ரேர்க்காடுங் காளை யிவன்."

இது [4]சிறப்பறியா மகளிராடுதலிற் புறனாயிற்று. வேல னாடுதல் அகத்திணைக்குச் சிறந்தது. உதாரணம்:—

" அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதருங்
கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன்
மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்ல
லிதுவென வறியா மறுவரற் பொழுதிற்

படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ளிவளென
முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய்க் கூறக்
களனன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்

துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு நடுநா
ளார நாற வருவிடர்த தகைநத

சாரற் பல்பூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி

---

[1]"வேண்போழ் கடம்பொடு சூடி யின்சீ
ரை தைம் பாணி யிரீஇக் கைபெயராச்
செல்வன் பெரும்பெய ரேத்தி வேலன்
வெறியயர் வியன்களம்." (அகம் - 98.)

[2]திருமுருகு - குறமகள் முருகியம் நிறுத்து முரணினர் உட்க முருகாற்றுப்படுத்த உருகெழு வியனகர். 'வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த' என்புழிச் சிறுபான்மை ஏனையோரும் ஆடுவார் என்றலின், குறமகள் வெறியாட்டுக் கூறினர். நச். குறிப்பு.

(பி - ம்)—[3]காரிகை யார்க்காடும். [4]சிறப்புப்பற்றி

யாடு மகளி

ராதலிற்.

ஞெளித்தியங்கு மாபின் வயப்புலி போல
நன்மனை நெடுநகர்க் காவல ரறியாமைத்
தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே." (அகம் - 22)

[1]'பணிவரை நிவந்த' என்னும் அகப்பாட்டும் அது.

இவற்றுட் சேயோன் கருப்பொருளாக மைவரை யுலகத்துக் கூதிர்யாமம் பொழுதாகச் சிறப்பறியும் வேலன் ஆடுதலின், வெறியாடிய காந்தள் அகத்திற்கு வந்தது. இது வேத்தியற் கூத்தன்றிக் [2]கருங்கூத்தாதலின் வழுவுமாய், அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாதலிற் பொதுவியலுமாயிற்று. [3]'வேலன் றைஇய வெறியயர் களனும்' என்றாற் போலச் சிறப்பறியும் வேலன் தானே ஆடுதலுஞ் சிறுபான்மை புறத்திற்குங் கொள்க.

மாவரும் புகழ் ஏந்தும் பெருந் தானையர் - மா முதனியனவற்றால் தமக்கு வரும் புகழைத் தாங்கும் மூவேந்தருடைய பெரும்படையாளர், உறு பகை வேந்திடை தெரிதல் வேண்டிப் போந்தை வேம்பே ஆர் என மலைந்த பூவும் - அப்புகழ்தான் உறும் பகையிடத்து இன்னவேந்தன் படையாளர் வென்றார் என்பதற்கு ஓர் அறிகுறி வேண்டிப் போந்தை வேம்பு ஆரென்று கூறிச் சூடின பூவும்:

இதன்கருத்து: ஏழகத்தகரும் யானையும் நாயும் கோழியும் பூழும் வட்டும் வல்லுஞ் [4]சொல்லும் முதலியவற்றால் தமக்கு வரும் வெற்றிப் புகழைத் தாம் எய்துதற்குத் தத்தம் வேந்தர் அறியாமற் படைத்தலைவர் தம்முள் மாறாய் வென்று ஆடுங்கால் இன்ன அரசன் படையாளர் வென்றாரென்றற்கு அவரவர் பூச் சூடி ஆடுவர் என்பதூஉம், அக்கூத்தும் வேத்

[1]அகம் - 98. [2]'கருங்கூத்து' என்பதற்கு 'தண்ணிய நாடகம்' எனப் பொருள் கூறப்பட்டுளது : கலி - 65, உரை.

[3]முருகு - 222 : நச். குறிப்பு - பிள்ளையார் வேலைத் தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்டு திரிதலின், வேலன் என்றார்.

(பி - ம்)—[4]சொல்லிய முதலியவாற்றால் ; சொல்லியவாற்றால்.

தியற் கூத்தின் வழீஇயின கருங்கூத் தென்பதூஉம், அது தன்னுறு தொழிலென்பதூஉம் உணர்த்தியதாம். இதனை இங்ஙனந் தன்னுறு தொழிலாக்காமல் வேந்துறு தொழிலாக்கின் அது தும்பையாம். புகழ்ந்து கூறிற்றெனிற் பாடாண்டிணையாம். ஆசிரியர் [1]வெறிக்கூத்திற்கும் வள்ளிக்கூத்திற்கும் இடையே இதனை வைத்து இக்கருத்தானே யென்றுணர்க. உதாரணம் :—

"ஏழக மேற்கொண் டிளையோ னிகல்வென்றான்
வேழ மிவனேற வேந்துளவோ—வேழுலகுந்
தாந்தயங்கு நாகந் தலைதயங்க வாடாமோ
போந்தையங் கண்ணி புனைந்து."

இது போந்தை மலேந்தாடியது.

“குறும்பூழ்ப்போர் கையெறிந்து கொற்றம் பெறுத
விறும்பூதென் றியாமாடல் வேண்டா—செறுங்கோன்
குலமதிக்கு மாறறியிற் கொற்றவன் வேம்பு
தலேமலேயற் பாலதூஉ மன்று.”

இது வேம்பு தலேமலேந்தாடியது.

“ஆர்வேய்ந்த கோலத்தோ டாடுவர் பாடுவர்
போர்வேந்தர் பெற்றநாள் போன்றுவப்பர்—சீர்சால்
பறைகெழு வாரணப்போர் பண்டிகழ்ந்தோ ரின்று
சிறைகெழு வாரணப்போர் செய்து.”

இஃது ஆர் மலேந்தாடியது.

இவை தன்னுறு தொழிலாயவாறு காண்க.

[2]வாடா வள்ளி-வாடுங் கொடியல்லாத வள்ளிக்கூத்தும்,

---

[1]வெறிக்கூத்து என்பது விநோதக்கூத்து ஏழனுள் ஒன்று. சிலப். 3, 12, உரை.

[2]பெரும்பாண் - ‘வாடா வள்ளியின் வளம்பல தரூஉம் நாடுபல கழிந்த பின்றை’ நச். குறிப்பு. சிறப்புடைய நாடுகளேப் பாடித் தாழ்ச்சிபெற்ற இழிகுலத்தோர் உறையும் புறநாடுகளேப் பாடாமல் தொகுக்கின்ருர். அவை புறநாடு என்பது தோன்ற அவர்கள் காண்டற்குரிய வள்ளிக் கூத்திணக் கூறி அதனே வெளிப்படுத்திஞர். ‘வெறியறி சிறப்பு’ என்னும் சூத்திரத்து ‘வாடா வள்ளி’ என்பத

அஃது இழிந்தோர் காணுங்கூத்து. உதாரணம் :—

"மண்டம ரட்ட மறவர் குழாத்திடைக்
கண்ட முருகனுங் கண்களித்தான்—பண்டே
குறமகள் வள்ளிதன் கோலங்கொண் டாடப்
பிறமக ளேற்றாள் பெரிது."

இது பெண்பாற்குப் பெருவரவிற்று. இதனைப் பிற்கூறினார் வெறியறி சிறப்பன்மையானும் ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் பொதுவாவதல்லது அகத்திணைக்கண் வந்து பொதுவாகாமையும் பற்றி.

வயவர் ஏத்திய ஓடாக் கழனிலை உளப்பட - முன்பு கழல்கால்யாத்த வீரர் [1]இளமைப் பருவத்தாரொருவன் களத்திடை ஓடாது நின்றமைகண்டு அவனைப் புகழ்ந்து அவற்குக் கட்டிய கழனிலைக் கூத்து :

ஓடாமையாற் கட்டின கழல், ஏத்திய நிலையாற் கட்டின கழல்.

னும், 'மண்டம ரட்ட மறவர் குழாத்திடை.' என்னும் உதாரணத்தானும் உணர்க. சிலப். 12. வேட்டுவவரி.

“ கொற்றவை கொண்ட அணிகொண்டு நின்றவிப்
பொற்றொடி மாதர் தவமென்னை கொல்லோ
பொற்றொடி மாதர் பிறந்த குடிப்பிறந்த
விற்றொழில் வேடர் குலனே குலனும்.

“ ஐயை திருவி னணிகொண்டு நின்றவிப்
பையர வல்குல் தவமென்னை கொல்லோ
பையர வல்குல் பிறந்த குடிப்பிறந்த
எய்வி லெயினர் குலனே குலனும்.

“ பாய்கலைப் பாவை யணிகொண்டு நின்றவிவ்
வாய்தொடி நல்லாள் தவமென்னை கொல்லோ
ஆய்தொடி நல்லாள் பிறந்த குடிப்பிறந்த
வேய்வி லெயினர் குலனே குலனும்.”

இவை மூன்றும் ‘வாடா வள்ளி வயவ ரேத்திய’ என்பதனால் வள்ளிக்கூத்து. என்னை? ‘மண்டம ரட்ட...பெரிது’ என வரும். அடியார். உரை.

(பி - ம்)—[1]மழலைப்.

இது வள்ளிப்பின் வைத்தலின் இருபாலாரும் ஆடுதல் கொள்க. கொடி முதலியன அவனை வியந்து கொடுத்தல் அத்துறைப் பகுதியாம். உதாரணம்:—

"மீளாது பெற்ற விறற்கழலோன் வாளாட்டின்
வாளாடு கூத்திவர் தாடினுள்—வாளாட்டின்
மண்ணுளு மன்னரே பெண்ணுவார் வண்மைக்குப்
பெண்ணுடின் யாதாம் பிற."

ஓடா உடல் வேந்து அடுக்கிய உன்ன நிலையும் - பிறக்கடி யிடா உடன்ற வேந்தனை உன்னமரத்துடன் அடுக்கிக் கூறப் பட்ட உன்ன நிலையும் :

என்றது, வேந்தன் கருத்தானன்றி அவன் மறவன் வேந்தற்கு நீ வென்றிகொடுத்தால் யான் நினக்கு இன்னது செய்வலெனப் பரவுதலும், எம்வேந்தற்கு ஆக்கம் உள தெனின் அக்கோடு பொதுளுக எனவும் பகைவேந்தற்கு ஆக்கம் உளதெனில் அக்கோடு படுவதாக எனவும் நிமித்தங் கோடலும், எனவிருவகைத் தெய்வத் தன்மை. அஃதுடை மையான் 'அடுக்கிய உன்ன நிலையும்' என்றார். உதாரணம் :—

"துயிலின் கூந்தற் றேஎளிணைப் பேதை
வெயினிழ லொழிய வெஞ்சுரம் படர்ந்து
செய்பொருட் டிறவீ ராகிய நும்வயி
னெனக்கொன் றுமொழியின ளாகத் தனக்கே
யருநகை தோன்றிய வழுகுரற் கிளவியள்
கலுழ்கண் கரந்தன டானே யினியே
மன்னவற் பராஅய் முன்னியது முடித்தோ
ருன்னஞ் சிறக்கு மொள்வினை நினைஇத்
தலைசாய்த் திருந்த சிலைவலம் போற்றி
வேந்துவழக் கறுத்த கான
நீந்த லொல்லுமோ பூந்தொடி யொழிந்தே."

இதனுள்,

"மன்னவற் பராஅய் முன்னியது முடித்தோ

ருன்னஞ் சிறக்கு மொள்வினை நினை இ''

என்றது வேந்தனைப் பரவுக்கடனாக அடுக்கிய உன்னநிலை.

"முன்னங் குழையவுங் கோடெலா மொய்தளிரீன்
றுன்னங் குழையொலித் தோங்குவாய்—மன்னரைக்

கொன்று களங்கொள்ளுங் கொல்யானை வேந்தனை
வென்றுகளங் கொள்ளுமேல் வேந்து.''

இவை மறவர் செய்தலின் தன்னுறு

தொழிலாம்.

"பொன்னன்ன பூவிற் சிறிய விலைப்புன்கா
[1]லுன்னத் தகையனெங் கோ.''

என்பதும் அது.

இரண்டு நிலையாற் பொதுவுமாயிற்று.

மன்னவன் வெற் றியே கருதாது இங்ஙனம்
வழூவுமாயிற்று.

இருநிலைமையுங் கருதுதலின்

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற் றுவா விழுப் புகழ்ப் பூவைநிலையும் என்றது : மாயோன் விழுப்புகழ் - மாய னுடைய காத்தற் புகழையும், மேய பெருஞ் சிறப்பிற் றுவா விழுப்புகழ் - ஏனோர்க்கும் உரியவாய் மேவிய பெரிய தலைமை யிற் கெடாத படைத்தல் அழித்தலென்னும் புகழ்களையும், மன்பூவைநிலையும் - மன்னர் தொழிலுக்கு உவமையாகக் கூறும் பூவைநிலையும் :

என்றது ஒன்றனை ஒன்றுபோற்கூறுந் துறை. 'மன்' எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான் நெடுநிலமன்னர்க்கும் குறுநிலமன்னர் முதலியோர்க்குங் கொள்க. 'பெருஞ் சிறப்பு' என்றதனாற் படைத்தலுங் காத்தலும் அழித்தலுமன்றி

அவரவர் தாமாகக் கூறலும் முருகன் இந்திரன் ராகக் கூறலுங் கொள்க. உதாரணம் :—

முதலியோ

" ஏற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனுங்
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
யடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யோனு
மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனு

மணிமயி லுயரிய மாறா வென்றிப்
பிணிமுக வூர்தி யொண்செய் யோனுமென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
றோலா நல்லிசை நால்வ ருள்ளுங்
கூற்றொத் தீயே மாற்றருஞ் சீற்றம்

(பி - ம்)—[1]லுன்னைப் பகைவனெங் கோன்.

வலியொத் தீயே வாலி யோனைப்
புகழொத் தீயே யிகழுந ரடுநனை
முருகொத் தீயே முன்னியது முடித்தலி
னுங்காங் கவரவ ரொத்தலின் யாங்கு
மரியவு முளவோ நினக்கே." (புறம் - 56.)

[1]என்பதன்கண் அங்ஙனம் உவமித்தவாறு காண்க.

"குருந்த மொசித்தஞான் றுண்டா லதனைக்
கரந்த படியெமக்குக் காட்டாய்—மரம்பெறாப்
போரிற் குருகுறங்கும் பூம்புன னீர்நாட
மார்பிற் கிடந்த மறு."

இது சோழனை மாயோனாகக் கூறிற்று.

“ஏற்றூர்தி யானு மிகல்வெம்போர் வானவனு
மாற்றலு மாள்வினையு மொத்தொன்றி னெவ்வாரே
கூற்றக் கணிச்சியோன் கண்மூன் றிரண்டேயா
மாற்றல்சால் வானவன் கண்.”

இது சேரனை அரனாகக் கூறியது.

“இந்திர னென்னி னிரண்டேகண் ணேறூர்ந்த
வந்தரத்தா னென்னிற் பிறையில்லை—யந்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகனொன்றே கோதையை
யாழியா னென்றுணரற் பாற்று.”

இது சேரனைப் பலதேவராகக் கூறிற்று.

“கோவா மலையாரங் கோத்த...” (சிலப் - 17 - உள்வரி.)

“மூந்நீ ருள்புக்கு மூவாக்,..” (சிலப் - 17 - உள்வரி.)

“பொன்னிமையக் கோட்டுப் புலி...” (சிலப் - 17 - உள்வரி.)

[2]என்பனவும் அவை.

“தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
. . . சிறுகுடி யோரே.” (கலி - 52.)

இஃது உரிப்பொருட் டலைவனை முருகனாகக் கூறியது. இங்ஙனம் புறத்தும் அகத்தும் வருதலிற் பொதுவாயிற்று. இறப்ப உயர்ந்த தேவரை மக்கட்கு உவமையாகக்

கூறலின் வழூவுமாயிற்று.

(பி - ம்)—[1]என இதனுள். [2]என்பதும் அ.து. 202

'தாவா' என்றதனானே அரசர்புகழைக் காட்டுவாழ்வோர்க்குக் கூறுதலும் அவரை அரசர்பெயராற் கூறுதலுங் கொள்க.

"வீங்குசெலற் பரிதி வெவ்வெயி லெறித்தலி
னுங்க ளேக்கா தாங்கு நீபோ
யரசு நுகம் பூண்ட பின்னர் நின்னிலை
முரசுடை வேந்தர் முகந்திரிந் தனரே

யஃதான்
றுவவுமதி நோக்குநர் போலப் பாணரொடு
வயிரியர் பொருநர்நின் பதிநோக் கினரே
யதனு
[1]னதளுங் கோடு முதலிய கூட்டுண்
டிகலி னிசைமேஎந் தோன்றிப்
பலவா கியநில நீபெறு நாளே."

இது முடியுங் குடையும் ஒழித்து
இழித்துக் கூறியும் புகழ்மிகுத்தது.

அரசர்க்குரியன கூறி

[2]'பல்விதழ் மென்மலர்' என்னும்

அகப்பாட்டினுள்

"அறனில் வேந்த னாளும்
வறனுறு குன்றம் பலவிலங் கினவே."

எனக் காட்டுத் தலைவனை நாட்டுத் தலைவன் பெயராற் கூறினார்.

ஆர் அமர் ஓட்டலும் - குறுநிலமன்னருங் காட்டகத்து வாழும் மறவரும் போர்த்தொழில் வேந்தரைப் பொருது புறங்காண்டலும்: உதாரணம்:—

"பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
மின்னேர் பச்சை மிஞிற்றுக்குரற் சீறியாழ்
நன்மை நிறைந்த நயவரு பாண
சீறூர் மன்னன் சிறியிலை யெஃகம்
வேந்தூர் யானை யேந்துமுகத் ததுவே
வேந்துடன் றெறிந்த வேலே யென்னை
சாந்தா ரகல முளங்கழிந் தன்றே
யுளங்கிழி சுடர்ப்படை யேந்திநம் பெருவிற
லோச்சினன் றுரந்த காலை மற்றவன்

(பி - ம்)—[1] அதர்: "அதர்கூட் டுண்ணு மணங்குடைப் பகழி"

அகம் - 167. [2] அகம் - 109.

புன்றலை மடப்பிடி நாணக்
குஞ்சா மெல்லாம் புறக்கொடுத் தனவே."

(புறம் - 308.)

இது சீறூர்மன்னன் வேந்தனைப் புறங்கண்டது.

"கள்ளின் வாழ்த்திக் கள்ளின் வாழ்த்திக்
காட்டொடு மிடைந்த சீயா மூன்றி
ஞட்செருக் கனந்தர்த் துஞ்சு வோனே
யவனெம் மிறைவன் யாமவன் பாணர்
நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
னிரும்புடைப் பழவாள் வைத்தன னின்றிக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணைய மிதுகொண்
டீவதி லாள னென்னுது நீயுநின்
வள்ளி மருங்குல் வயங்கிழை யணியக்
கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாமகிழ் தூங்கச்
செறுகவாய் சிவந்துமேல் வருக
சிறுகண் யானை வேந்துவிழு முறவே." (புறம் - 316.)

இது மறவன் ஆரமரோட்டல் கூறியது.

இவை தன்னுறுதொழில் கூறியன.

ஆரமரோட்ட லென்பது பொதுப்படக்
தர்க்கு உதவியாகச் செல்வோரையுங் கொள்க.

கூறவே வேந்
உ - ம் :—

“வெருக்குவிடை யன்ன வெருணோக்குக் கயந்தலைப்
புள்ளூன் றின்ற புலவுநாறு கயவாய்
வெள்வாய் வேட்டுவன் வீழ்துணை மகாஅர்

சிறியிலை யுடையின் சுரையிடை வாண்முள்
ளூக நுண்கோற் செறித்த வம்பின்
வலாஅர் வல்விற் குலாவரக் கோலிப்

பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்
புன்புலந் தழீஇய வங்குடிச் சீறூர்க்
குமிழூண் வெள்ளை பகுவாய் பெயர்த்த
வெண்காழ் தாய வண்காற் பந்த
ரிடையன் பொத்திய சிறுதீ விளக்கத்துப்

பாணரொ டிருந்த நாணுடை நெடுந்தகை
வலம்படு தானை வேந்தற்
குலந்துழி யுலக்கு நெஞ்சறி துணையே.”

(புறம் - 324.)

இது வேந்தற்குத் துணையாகச் செல்வோரைக்

கூறியது.

1“ இணைப்படைத் தானை யரசோ டுறினுங்
கணைத்தொடை நாணுங் கடுந்துடி யார்ப்பி
னெருத்து வலிய வெறுழ்நோக் கிரலை
மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவீழ் தாடி
யுருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்.” (கலி - 15)

எனக் கலியகத்தும் வந்தது.

'வயங்குமணிபொருத' என்னும்

அகப்பாட்டினுள்,

"சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே சாத்தெறிந்
ததர்கூட் டுண்ணு மணங்குடைப் பகழிக்
கொடுவி லாடவர்." (அகம் - 167.)

எனச் சாத்தெறிதலும் அது. இங்ஙனம் பொதுவாதலிற் பொதுவியலாயிற்று. வேந்தரொடு பொருதலின் வழூவுமாயிற்று.

ஆபெயர்த்துத் தருதலும் - வெட்சிமறவர் கொண்ட நிரையைக் குறுநில மன்னராயினுங் காட்டகத்து வாழும் மறவராயினும் மீட்டுத் தருதலும்: உதாரணம்:—

"ஏறுடைப் பெருநிரை பெயர்தரப் பெயரா
திலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரந் திருந்த
வல்வின் மறவ ரொடுக்கங் காணாய்
செல்லல் செல்லல் சிறக்கநின் னுள்ள
முருகு மேம்பட்ட புலைததி போலத்
தாவுபு தெறிக்கு மான்மேற்
புடையிலங் கொள்வாட் புனைகழ லோயே."

(புறம் - 259.)

இது குறுநில மன்னர் நிரைமீட்டல் கண்டோர்

கூறியது.

"வளரத் தொடினும் வவ்வுபு திரிந்து
விளரி யுறுதருந் தீந்தொடை நினையாத்
தளரு நெஞ்சந் தலைஇ மனையோ
ளுளருங் கூந்த னோக்கிக் களர
கள்ளி நீழற் கடவுள் வாழ்த்திப்
பசிபடு மருங்குலை கசிபு கைதொழாஅக்
காணலென் கொல்லென வினவினை வரூஉம்
பாண கேண்மதி யாணரது நிலையே

(பி - ம்)—[1]முனைப்படைத்.

புரவுத்தொடுத் துண்குவை யாயினு மிரவெழுந்
தெவ்வங் கொள்குவை யாயினு மிரண்டுங்
கையுள போலுங் கடிதண் மையவே
முன்னூர்ப் பூசலிற் றோன்றித் தன்னூர்
நெடுவெறி தழீஇய மீளி யாளர்
விடுகணை நீத்தந் துடிபுணை யாக
வென்றி தந்து கொன்றுகோள் விடுத்து
வையகம் புலம்ப வளைஇய பாம்பின்
வையெயிற் றுய்ந்த மதியின் மறவர்
கையகத் துய்ந்த கன்றுடைப் பல்லா
னிரையொடு வந்த வுரைய னாகி

யுரிகளை யரவின் மானத் தானே
யரிதுசெ லுலகிற் சென்றன னுடம்பே
கானச் சிற்றியாற் றருங்கரைக் காலுற்றுக்
கம்பமொடு துளங்கிய விலக்கம் போல

வம்பொடு துளங்கி யாண்டொழிந் தன்றே
புயரிசை வெறுப்பத் தோன்றிப் பெயரே
மடஞ்சான் மஞ்ஞை யணிமயிர் சூட்டி
யிடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கன்மிசை யதுவே." (புறம் - 260.)

இதனுள், தன்னூரென்றலிற் குறுநிலமன்னன் நிரை மீட்டுப்பட்ட நிலையைப் பாணர் கையற்றுக் கூறியது.

இனிக் கண்டோரும் மறவரும் கூத்தரும் பாணரும் விறலியருங் கூறினும், அவர்தாங் கையற்றுக் கூறினும், அத்துறைப்பாற்படும்.

"பெருங்களிற் றடியிற் றோன்று மொருகண்
ணிரும்பறை யிரவல சேறி யாயிற்
றொழுதனை கழித லோம்புமதி வழாஅது
வண்டுமேம் படூஉமிவ் வறநிலை யாறே

[1]பல்லாத் திரணிரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து
கல்லா மறவர் நீங்க நீங்கான்

வில்லுமிழ் கடுங்கணை மூழ்கக்
கொல்புனற் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே." (புறம்-263.)

இது கண்டோர் கையற்றுக் கூறியது.

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

(பி - ம்)—[1]பல்லா னினநிரை.

[1]'விசும்புற நிவந்த' என்னும் அகப்பாட்டும் அது.

இதனுள் 'மறவர் நாளா வுய்த்த' என வேந்துறு தொழில் அல்லாத வெட்சித்திணையும் பொதுவியற்கரந்தைக் கண்ணே கொள்க; இஃது எழற்கும் பொதுவாகலின்.

'தருதல்' என்ற மிகையானே நிரையல்லாத கோடலும் அத்துறைப்பாற்படும். [2]'வலஞ்சுரி மராஅத்து' என்னுங் களிற்றியானைநிரையுள்,

" கறையடி மடப்பிடி கானத் தலறக்
களிற்றுக்கன் றொழித்த வுவகையர் கலிசிறந்து
கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து
பெரும்பொளி வெண்ணா ரழுந்துபடப் பூட்டி
நெடுங்கொடி நுடங்கு நியம மூதூர்
நறவுநொடை நல்லிற் புதவுமுதற் பிணிக்குங்
கல்லா விளையர் பெருமகன் புல்லி "

என யானைக்கன்றைக் கவர்ந்தவாறு காண்க.

இதுவும் வேத்தியலின் வழீஇயினவாறு காண்க.

வேந்தன் சீர் சால் சிறப்பு எடுத்து உரைத்தலும் - வேந்தற்கு உரிய புகழ் அமைந்த தலைமைகளை ஒருவற்கு உரியவாக அவன்றன் படையாளரும் பிறருங் கூறலும் :

இதுவும் வழு : வேந்தர்க்குரிய புகழைப் பிறர்க்குக் கூறினமையின்.

"அத்த நண்ணிய நாடுகெழு பெருவிறல்
கைப்பொருள் யாதொன்று மிலனே நச்சிக்
காணிய சென்ற விரவன் மாக்கள்
களிற்றொடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் கடல
வுப்பொய் சாகாட் டுமணர் காட்டக்
கழிமுரி குன்றத் தற்றே
யெள்ளமை வின்றவ னுள்ளிய பொருளே."

(புறம் - 313.)

இது படையாளர் கூற்று.

இதற்கு முடியுடைவேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்த லென்று கூறின், அது பொதுவியலிற் கூறலாகாதென்றுணர்க.

[1]அகம் - 131. [2]அகம் - 83.

[1]தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தலும் - தன்னிடத்துளதாகிய போர்த்தொழிலின் முயற்சியாலே வஞ்சினங்களைத் தன்னொடு கூட்டிக் கூறலும்: உதாரணம்:—

"தானல் விலங்காற் றனித்தாற் பிறன்வரைத்தால்
யானை யெறித விளிவரவால்—யானை
யொருகை யுடைய தெறிவலோ யானு
மிருகை சுமந்துவாழ் வேன்."

எனவரும்.

“பெருநீர் மேவற் றண்ணடை யெருமை
யிருமருப் புறழு நெடுமா நெற்றின்
பைம்பய றுதிர்த்த கோதின் கோலணைக்
கன்றுடை மரையா துஞ்சுஞ் சீறூர்க்
கோளிவண் வேண்டேம் புரவே நாரரி
நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்
துறைநனி கெழீஇக் கம்பு ளீனும்
தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே வைந்நுதி
நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்
மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே.” (புறம் - 297.)

மடல் வன் போந்தைபோல் நிற்பலென நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தவாறு காண்க. சீறூர் புரவாகக் கொள்ளேன் தண்ணடை கொள்வேனெனத் தன்னுறுதொழில் கூறினன்.

இதுவும் பொது : புறம்.

வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று இருவகைப்பட்ட பிள்ளைநிலையும் - தன்மேல் வருங் கொடிப்படையினைத் தானே தாங்குதல் வாட்டொழிலிற் பொய்த்தலின்றி மாற்றோரைக்கொன்று தானும் வீழ்த லென இரண்டு கூறுபட்ட போரிற் சென்றறியாத மறமக்கள் தாமே செய்யுந் தறுகணாண்மையும் :

[1]சிந்தா. குண. 181. நச். குறிப்பு :—சொற்குன்று புணர்கேண் சொல்லுபோவென்றான் - 'தலைத்தாணெடு மொழி தன்னொடு புணர்த்தலும்' என்பதனால் புகழ்தல் தலைவற்குரித்து.

வேந்தன் குடிப்பிறந்தோரும் அவன் படைத்தலைவருமாகிய இளையர் செய்யினும் தன்னுறு தொழிலாதலிற் கரந்தையாம்; தும்பை யாகாதென்று உணர்க.

உதாரணம் :—

" ஏற்றெறிந்தார் தார்தாங்கி வெல்வருகென் றேவினாள்
கூற்றினுந் தாயே கொடியளே—போர்க்களிறு
காணு விளமையாற் கண்டிவனே நின்றிலனேன்
மாணுருள் யார்பிழைப்பார் மற்று."

இது வருதார் தாங்கல்.

" ஆடும் பொழுதி னறுகயிற்றுப் பாவைபோல்
வீடுஞ் சிறுவன்றாய் மெய்ம்மகிழ்ந்தாள்—வீடுவோன்
வாள்வாயின் வீழ்ந்த மறவர்தந் தாயரே
கேளா வழுதார் கிடந்து."

இது வுாள்வாய்த்துக் கவிழ்தல்.

'கெடுக சிந்தை கடிதிவ டுணிவே' என்னும் (279) புறப் பாட்டும் இதன் பாற்படும்.

இவை தன்னுறுதொழில். போரிற் சென்றறியாதவன் சேறலின் வழு.

வாண்மலைந்து எழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறை தூங்க

[1]நாடவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டும் - வாளாற் பொருது உயர்ந்த அரசிளங் குமரனை அந்நாட்டிலுள்ளார் கண்டுவந்து பறைதூங்கிசையாக ஒலிக்கும்படி அவற்கு அரசுகொடுத்த பிள்ளைப்பருவத்தோனைக் கொண்டாடிய ஆட்டும் :

இதுவும் நாட்டிலுள்ளார் கொடுத்தலின் தன்னுறுதொழி லாய் வழூவுமாயிற்று.

உதாரணம் :—

"வன்கண் மறமன்னன் வாண்மலைந்து மேம்பட்ட
புன்றலை யொள்வாட் புதல்வற்கண்—டன்புற்றுக்
கான்கெழு நாடு கொடுத்தார் கருதார்க்கு
வான்கெழு நாடு வர."

எனவரும்.

---

[1]நாடவற்கு அருளிய - என்பதற்கு 'தறக்கமாகிய நாட்டை அளித்த பிள்ளையாட்டும்' என்பர் இளம்பூரணர்.

இதனைப் பிள்ளைத்தன்மையினின்று பெயர்த்தலிற் [2]பிள்ளைப் பெயர்ச்சியு மென்ப.

அனைக்குரி மரபிற் கரந்தையும் - ஆரமரோட்டல் முதலிய ஏழு துறைக்கும் உரிய மரபினையுடைய கரந்தையும்:
கரந்தையாவது தன்னுறு தொழிலாக நிரைமீட்டோர் பூச்சூடுதலிற் பெற்ற பெயராதலின் வெட்சித்திணைபோல ஒழுக்கமன்று.

'அந்தோ வெந்தை' என்னும் புறப்பாட்டினுள்,

“நாகுமுலை யன்ன நறும்பூங் கரந்தை
விரகறி யாளர் மரபிற் சூட்டி
நிரையிவட் டந்து.” (புறம் - 261.)

என்றவாறு காண்க.

அது அன்றி - அக் கரந்தையே அன்றி,

காட்சி - கல்கெழு சுரத்திற் சென்று கற்காண்டலும், அது கொணர்ந்து செய்வன செய்து நாட்டிப் பின்னர்க் கற் காண்டலும் என இருவகையாம்: உதாரணம்:—

" தாழி கவிப்பத் தவஞ்செய்வர் மண்ணுக
வாழிய நோற்றனை மால்வரை—யாழிசூழ்
மண்டல மாற்ரு மறப்புகழோன் சீர்பொறிப்பக்
கண்டனெ னின்மாட்டோர் கல்."

இது கல் ஆராய்கின்ருர் காட்சி.

" ஊர்நனி யிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை
யோங்குநிலை வேங்கை யொள்ளிணர் நறுவீ
போந்தையந் தோட்டிற் புனைந்தனர் தொடுத்துப்
பல்லான் கோவலர் படலை சூட்டக்
கல்லா யினையே கடுமான் ரோன்றல்
வானேறு புரையுநின் ருணிழல் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரிதார்க்
கடும்பகட் டியானை வேந்த
ரொடுங்கா வென்றியு நின்ஞெடு செலவே."
(புறம் - 265.)

---

[2]பிள்ளைப் பெயர்ச்சி :—'போர்தாங்கிப்
புள்விலங்கியோனைத்—
தார்வேந்தன் றலையளித்தன்று' என்பது

இது 'கோவலர் படலைசூட்ட' என்றவிற் கடவுளாகிய பின் கண்டது.

"கல்லாய் [1]மேறெதிர்ந்து காண்டற் கெளிவந்த
[2]வல்லான் படலைக்கு வம்மினோ—வெல்புகழாற்
சீரியல் பாடல் சிதையாமல் யாம்பாடத்
தூரிய மெல்லாந் தொட."

என்பதும் அது.

கால்கோள் - கல்லுறுத்து இயற்றுதற்குக் கால்கோடலும், நாட்டியபின்னர் அவன் ஆண்டு வருவதற்குக் கால் கோடலும் என இருவகையாம் :

(உ - ம்) "வரையறை சூழ்கிடக்கை மாத்தாட் பெருங்கல்
வரையறை செய்யிய வம்மோ—வரையறை
வாராப் பெரும்புகழ் வல்வேல் விடலைக்கு
மோராற்றாற் செய்வ துடைத்து."

இது 'வரையறை செய்யிய வம்மோ' என ஒருவனைத் தெய்வமாக நிறுத்துதற்கு இடங் கொள்ளப்பட்டமையானும் அவ்விடத்துக் கால்கோடலானும் கால்கோள்.

"காப்புநூல் யாத்துக் கடிகமழ் நீராட்டிப்
பூப்பலி பெய்து புகைகொளீஇ—மீப்படர்ந்த
காளை நடுகற் சிறப்பயர்ந்து கால்கொண்மி
ஞாளை வரக்கடவ நாள்."

இது நட்டுக் கால்கொண்டது.

" இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறூர்ப்
புடைநடு கல்லி னாட்பலி யூட்டி
நன்னீ ராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய
மங்குன் மாப்புகை மறுகுடன் கமழு
மருமுனை யிருக்கைத் தாயினும் வரிமிடற்
றரவுறை புற்றத் தற்றே நாளும்
புரவலர் புன்க ணோக்கா திரவலர்க்

(பி - ம்)—[1]மெற்றெறிந்து. [2]வல்லாண்.

புறத். ரு] புறத்திணையியல
211

கருகா தீயும் வண்மை
யுரைசா னெடுந்தகை யோம்பு மூரே."
(புறம் - 329.)

இதன்கண்ணும் அது வந்தவாறு காண்க.

நீர்ப்படை - கண்டு கால்கொண்ட கல்லினை நீர்ப்படுத்துத் தூய்மை செய்தலும், பின்னர்ப் பெயரும் பீடும் எழுதி நாட்டியவழி நீராட்டுதலுமென இருவகையாம் :

(உ - ம்) " வாளமர் வீழ்ந்த மறவோன்கல் வீர்த்தொழுக்கிக்
கேளி ரடையக் கிளர்ந்தெழுந்து—நீள்விசும்பிற்
கார்ப்படுத்த வல்லேறு போலக் கழலோன்க
னீர்ப்படுத்தார் கண்ணீரி னின்று."

இது நீர்ப்படை.

"பல்லா பெயர்த்து நல்வழிப் படர்ந்தோன்
கல்சொரிந் தாட்டிய நீரே தொல்லை
வான்வழங்கு நீரினுந் தூய்தே யதனாற்
கண்ணீ ரருவியுங் கழீஇத்
தெண்ணீ ராடுமின் றீர்த்தமா மதுவே."

இது நாட்டி நீராட்டியது.

நடுதல் - கல்லினை நடுதலும், அக் கல்லின்கண் மறவனை நடுதலுமென இருவகையாம் :

(உ - ம்) "சீர்த்த துகளிற்றூய்த் தெய்வச் சிறப்பெய்த
நீர்ப்படுத் தற்கு நிலைகுறித்துப்—போர்க்களத்து
மன்னட்ட வென்றி மறவோன் பெயர்பொறித்துக்
கன்னட்டார் கல்சூழ் கடத்து."

இது கல் நாட்டியது.

"கோள்வாய்த்த சீயம்போற் கொற்றவர்தம் மாவெறிந்து
வாள்வாய்த்து வீழ்ந்த மறவேலோய்—நாள்வாய்த்
திடைகொள லின்றி யெழுத்துடைக் கல்வாய்
மடைகொளல் வேண்டு மகிழ்ந்து."

இது மறவனை நாட்டியது.

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை - அவன் செய்த புகழைத் தரும்படி பொறித்தலும், அக்கல்லைத் தெய்வமாக்கி

அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புக்களைப்

படைத்தலுமென இரு வகையாம :

(உ - ம்) " கைவினை மாக்கள் கலுழக்க ணேக்கிழந்து
செய்வினை வாய்ப்பவே
செய்தமைத்தார்—மொய்போர்
மறவர் பிணம்பிறக்கி வாள்வாய்த்து வீழ்ந்தோன்
பிறபெயர்சூழ் கன்மேற் பெரிது."

இது பெயர் முதலியன பொறித்தது.

" அன்றுகொ ளாபெயர்த் தாரமரில் வீழ்ந்தோன்கற்
கின்றுகொள் பல்லா னினமெல்லாங்—குன்ரூமற்
செய்ம்மினோ சீர்ப்பச் சிறப்பாகத் தீபங்கள்
வைம்மினோ [1]பீடம் வகுத்து."

இஃது அதற்குச் சிறப்புப் படைத்தது.

வாழ்த்தல் - கால் கொள்ளுங்கால் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புச்செய்து வாழ்த்தலும், பின்னர் நடப்பட்ட கல்லினைத்

தெய்வமாக்கி வாழ்த்தலுமென இருவகையாம் :

(உ - ம்) " ஆவாழ் [2]குழக்கன்றய் வித்துக் களத்தவிந்த
நீவாழ வாழிய நின்னடுக—லோவாத
விற்கோட்ட நீண்டதோள் வேந்தன் புலிபொறித்த
பொற்கோட் டிமயமே போன்று."

இது கல்வாழ்த்து.

[3]'பெருங்களிற்றடியில்' என்னும் புறப்பாட்டில் 'தொழாதனை கழித லோம்புமதி' என வாழ்த்தியவாறு [4]காண்க.

என்றிரு மூன்றுவகையிற் கல்லொடு புணர-என்று முன்னர்க் கூறப்பட்ட அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய கல்லொடு பின்னரும் அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய கற்கூட,

சொல்லப்பட்ட - இக்கூறப்பட்ட பொதுவியல், எழுமூன்று துறைத்து-இருபத்தொரு துறையினையுடைத்து என்றவாறு.

(பி - ம்)—[1]கோட்டம். [2]குழக்கன் றவித்துக். [4]உணர்க.

[3]புறம் - 263.

ஆரமரோட்டல் முதலிய எழுதுறைக்குரிய மரபினை யுடைய காந்தையும் அக்கரந்தையே யன்றி முற்கூறிய கல்லோடே பிற்கூறிய கல்லுங் கூடக் காந்தளும் பூவும் வள்ளியும் கழனிலேயும் உன்னநிலேயும் பூவைநிலேயும் உளப்பட இச் சொல்லப்பட்ட பொதுவியல் இருபத்தொரு துறையினை யுடைத்தெனக் கூட்டுக.

மாயோனிறம்போலும் பூவைப் பூ நிறமென்று பொருவுதல் பூவைநிலேயென்றல் ஏனையோர் நிறத்தொடு பொருந்தும் பூக்களையும் பொருவுதல் கூறல் வேண்டும்; ஆசிரியர் அவை கூறுமையின் அது புலனெறி வழக்கமன்மை யுணர்க.

இதனுட் கரந்தைப்பகுதி ஏழும் வேறு கூறினர், காட்

டகத்து மறவர்க்குங் குறுநிலமன்னர்க்கும் அரசன் படையாளர் தாமே செய்தற்கும் உரிமையின். கற்பகுதி வேத்தியற் புறத்திணைக்கும் பொதுவாகலின் வேறு கூறினர். ஏனைய அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகலின் வேறு கூறினர்.

இனித் 'துறை' யென்றதனல் ஒன்று பலவாம். கற்

காணச்சேறலும் இடைப்புலத்துச் சொல்லுவனவும் கண்டுழி யிரங்குவனவும் கையறுநிலையும் பாணர் கூத்தர் முதலியோர்க் குரைப்பனவும் அவர் தமக்கு உரைப்பனவும் போல்வன கற்காண்டலின் பகுதியாய் அடங்கும் ; கால்கொள்ளுங் காலத்து மாலையும் மலரும் மதுவுஞ் சாந்தும் முதலியன கொடுத்தலும் அனையோற்கு இனையகல் தகுமென்றலும் தமர் பரிந்திரங்கலும் முதலியன கால்கோளின் பகுதியாய் அடங்கும் ; நீர்ப்படுக்குங்காற் ஈர்த்துக்கொண்டொழுக்கலும் ஏற்றிய சகடத்தினின்று இழிந்தவழி ஆர்த்தலும் அவர் தாயங் கூறலும் முதலியன நீர்ப்படையாய் அடங்கும் ; நடுதற்கண் மடையும் மலரும் மதுவும் முதலியன கொடுத்துப் பீலித் தொடையலும் மாலையும் நாற்றிப் பல்லியம் இயம்ப விழவுச் செய்யுஞ் சிறப்பெல்லாம் நடுதலாய் அடங்கும் ; பெயரும் பீடும் எழுதுங்காலும் இப்பகுதிகள் கொள்க ; நாட்டப்படுங் கல்விற்குக் கோயிலும் மதிலும் வாயிலும் ஏனைச் சிறப்புக் களும் படைத்தல் பெரும்படைப்பகுதியாய் அடங்கும் ; வாழ்த்தற்கண்ணும் ' இதுதான் நெடிதுவாழ்க ' எனவும்

'இதன்கண்ணே அவனின்று நிலாவுக ' எனவும் பிறவுங் கூறு வனவெல்லாம் வாழ்த்துதலாய் அடங்கும்; ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே துறைப்பகுதி கூறிக்கொள்க.

இனி, 'பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை'

என்னும் புறப் பாட்டினுள்

"அணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர்பொறித்
இனிநட் டனரே கல்லும்" (புறம். 264)

எனக் கல்நாட்டுதல் பெரும்படைக்குப் பின்னாகக் கூறிற்று லெனின், நீர்ப்படுத்த பின்னர்க் கற்படுத்துப் பெயர் பொறித்து நாட்டுதல் காட்டு நாட்டோர் முறைமையென்பது 'சீர்த் தகு சிறப்பின்' என்பதனாற் கொள்க.

[1]"பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்"

என அகத்திற்கும் வருதலிற் பொதுவியலாயிற்று.

இவை ஒரு செய்யுட்கண் ஒன்றும் பலவும் வருதலும் அகத்தின்கண் வருதலுஞ் சுட்டி யொருவர் பெயர் கோடலுங் கொள்ளாமையும் உடையவென்று உணர்க.

இப்பொதுவியலின் பின் வஞ்சி வைத்தார், வஞ்சிக்கண்ணும் பொதுவியல் வருவனவுள என்றற்கு. அது [2]'வேந்து வினை முடித்தனன்' என்னும் அகப்பாட்டினுட் சுட்டி யொருவர் பெயர் கூறு வஞ்சி பொதுவியலாய் வந்தவாறுகாண்க. (ரு)

61. [3]வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே.

இது தம்முள் மாறுபாடு கருதி வெட்சித்திணையை நிகழ்த்திய இருபெரு வேந்தருள் தோற்றோ னொருவன் ஒருவன்மேற் செல்லும் வஞ்சித்திணை அகத்திணையுள் இன்னதற்குப் புறனா மென்கின்றது.

[1]அகம் - 131. [2]அகம் - 104.

[3]இச்சூத்திரத்தையும் அடுத்த சூத்திரத்தையும் சேர்த்து ஒன்ருக ஓதுவர் இளம்பூரணர். வெட்சித்திணையை நிகழ்த்திய இருபெரு வேந்தருள் தோற்ருேெனுருவன் ஒருவன்மேற் சேறலே வஞ்சித் திணையென்று அவர் கூறிஞரிலர். பு-வெ-'வாடா வஞ்சி தலைமலைந்து கூடார்மண்கொளல் குறித்தன்று.'

வஞ்சியென்றது ஒருவர்மே லொருவர் சேறலை. அதற்கு வஞ்சி சூடிச் சேறலும் உலகியல்.

இதன் பொருள் :—வஞ்சி தானே - வஞ்சியெனப்பட்ட புறத்திணை, முல்லையது புறனே - முல்லை யெனப்பட்ட அகத் திணைக்குப் புறனும என்றவாறு.

ஏனை உழிஞை முதலியவற்றினின்று பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை. பாடாண்டிணைக்குப் பிரிதலின்மையிற் 'பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே' (80) என்ப. ஏனைய பிரித்துக் கூறுவர்.

முதலெனப்பட்ட காடுறையுலகமுங் கார்க்காலமும் அந் நிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் அரசன் பாசறைக்கண் தலை வியைப் பிரிந்து இருத்தலும் அவன் தலைவி அவனைப் பிரிந்து மனைவயி னிருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறலின், வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று. வெஞ்சுடர் வெப்பம் நீங்கத் தண்பெயல்பெயது நீரும் நிழலும் உணவும் பிறவும் உளவா கிய காட்டகத்துக் களிறு முதலியவற்றோடு சென்றிருத்தல் வேண்டுதலின், வஞ்சிக்கும் அம் முதல் கருவுரியும் வந்தன வாம். முல்லைப் பாட்டினுள்,

[1]"கான்யாறு தழீஇய வகனெடும் புறவிற்
சேணாறு பிடவமொடு பைம்புத லெருக்கி
வேட்டுப்புழை யருப்ப மாட்டிக் காட்ட
விடுமுட் புரிசை யேமுற வளைஇப்
படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி."

என்பதனா னுணர்க. (கூ)

62.

எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்த
னஞ்சுதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே.

இது முல்லைக்குப் புறனென்ற பொருட்டென்கின்றது.

வஞ்சித்திணை இன்ன

இதன்பொருள் :—எஞ்சா மண் நசை-இருபெரு வேந்தர்க்கும் இடையீடாகிய மண்ணிடத்து வேட்கையானே, அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று - ஆண்டு வாழ்வோர்க்கு அஞ்சுத

[1]முல்லை - 24 - 28.

லுண்டாக அந்நாட்டிடத்தே சென்று, வேந்தனை வேந்தன் அடல்குறித்தன்று - ஒருவேந்தனை ஒருவேந்தன் கொற்றங்கோடல் குறித்தல் மாத்திரைத்து வஞ்சித்திணை என்றவாறு.

ஒருவன் மண்ணசையான் மேற்சென்றால் அவனும் அம்மண்ணழியாமற் காத்தற்கு எதிரே வருதலின் இருவர்க்கும் மண்ணசையான் மேற்சேறல் உளதாகலின் அவ்விருவரும் வஞ்சிவேந்த ராவரென் றுணர்க. எதிர்சேறல் காஞ்சி என்பராலெனின், [1]காஞ்சியென்பது எப்பொருட்கும் நிலையாமை கூறுதலிற் பெரிதும் ஆராய்ச்சிப்படும் பொதுவியற் பொருண்மைப் பெயராற் கூறலாகாமை யுணர்க. ஒருவன் மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர்செல்லாது தன்மதிற்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையின் அடங்கும். அது சேரமான் செல்வுழித் தகடூரிடை அதிகமான் இருந்ததாம். இங்ஙனம் இருவரும் வஞ்சிவேந்த ரெனவே மேற்கூறுந் துறை பதின்மூன்றும் இருவர்க்கும் ஒப்பக்கூறலாமென் றுணர்க.(எ)

63. இயங்குபடை யரவ மெரிபரந் தெடுத்தல்

வயங்க லெய்திய பெருமை யானுங்
கொடுத்த லெய்திய கொடைமை யானு
மடுத்தூர்ந் தட்ட கொற்றத் தானு
மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்
பொருளின் றுய்த்த பேராண் பக்கமும்
வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறை போல
வொருவன் றாங்கிய பெருமை யானும்
பிண்ட மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
வென்றோர் விளக்கமுந் தோற்றோர் தேய்வுங்
குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையு
மழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைஇக்
கழிபெருஞ் சிறப்பிற் றுறைபதின் மூன்றே.

இது முற்கூறிய வஞ்சித்திணை பதின்மூன்று துறைத் தென்கின்றது.

---

[1] 181-ம் பக்கத்து 2-வது அடிக்குறிப்பு நோக்குக. தொல் - 77.

இதன் பொருள் :—இயங்கு படை அரவம் - இயங்கு கின்ற இருபடை யெழுச்சியின் ஆர்ப்பரவமும் :

(உ - ம்) "விண்ணசைஇச் செல்கின்ற வேலிளையா ரார்ப்பெடுப்ப
மண்ணசைஇச் செல்கின்றான் வாள்வேந்த—னெண்ண
மொருபாற் படர்தரக்கண் டொன்னார்த முள்ள
மிருபாற் படுவ தெவன்."
(பெரும்பொருள்விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 774.)

[1]'சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும்' என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

"இரும்பூதாற் பெரிதே கொடித்தே ரண்ணல்
வடிமணி யணைத்த பணைமரு ளோன்றாட்
கடிமரத்தாற் களிறணைத்து
நெடுநீர துறைகலங்க
மூழ்த்திறுத்த வியன்றானையொடு
புலங்கெட நெரிதரும் வரம்பில் வெள்ளம்
வாண்மதி லாக வேன்மிளை யுயர்த்து
வில்விசை யுமிழ்ந்த வைம்முள் ளம்பிற்
செவ்வா யெஃகம் வளைஇய வகழிற்
காரிடி யுருமி னுரறுபு முரசிற்
கால்வழங் காரெயில் கருதிற்
போரெதிர் வேந்த ரொருஉப நின்னே." (பதிற்று - 33.)

இப் பதிற்றுப்பத்தும் அது.

"போர்ப்படை யார்ப்பப் பொடியா வெழுமரோ
பார்ப்புர வெண்ணான்கொல் பார்வேந்த—னூர்ப்புறத்து
நில்லாத தானை நிலனெளிய நீளிடைப்
புல்லார்மேற் செல்லும் பொழுது."

இஃது எதிர்செல்வோன் படையரவம்.

[2]எரிபரந்து எடுத்தல் - இருவகைப்பட்ட படையாளரும் இருவகைப் பகைப்புலத்துப் பரந்துசென்று எரியை எடுத்துச் சுடுதலும்:

[1]புறம் - 31.

[2]மதுரைக்காஞ்சி 126-127 'நாடுகெட வெரிபரப்பி ஆலங்கானத் தஞ்சுவா விறுத்து' இது 'எரிபரந் தெடுத்தல்' என்னும் துறை கூறிற்று. நச் - குறிப்பு.

இவ்விரண்டற்கும் உம்மை விரிக்க.

(உ - ம்) "வினைமாட்சிய விரைபுரவியொடு
மழையுருவின தோல்பரப்பி
முனைமுருங்கத் தலைச்சென்றவர்
விளைவயல் கவர்பூட்டி
மனைமரம் விறகாகக்
கடிதுறைநீர்க் களிறுபடீஇ
யெல்லுப்பட விட்ட சுடுதீ விளக்கஞ்
[1]செல்சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரிற் றோன்றப்
புலங்கெட விறுக்கும் வரம்பி றானை." (புறம் - 16.)

எனவும்,

" களிறு கடைஇயதாட்
கழலுரீஇய திருந்தடிக்
கணைபொருது கவிவண்கையால்
கண்ணொளிர்வரூஉங் கவின்சாபத்து"

(புறம் - 7.)

என்னும் புறப்பாட்டினுள்,

" எல்லையு மிரவு மெண்ணாய் பகைவ
ரூர்சுடு விளக்கத் தழுவிளிக் கம்பலைக்
கொள்ளை மேவலை யாகலின் "

எனவும் வரும்.

இவை கொற்றவள்ளைப் பொருண்மையவேனும் உட்பகுதி பலவுந் துறையாய் வருதலின் எரிபரந்தெடுத்தற்கும் உதாரணமாயின.

வயங்க லெய்திய பெருமையானும் - ஒருவர் ஒருவர் மேற் செல்லுங்காற் பிறவேந்தர் தத்தந் தானையோடு அவர்க்குத் துணையாயவழி அவர் விளக்கமுற்ற பெருமையும் :

(உ - ம்) " மேற்செல்லுங் காலைத் துணைவந்த வேந்தர்தம்
பாற்செல்லச் செல்லும் பரிசினான்—னாற்கடல்சூழ்
மண்மகிழுங் காட்சியான் மீன்பூத்த வானத்து
வெண்மதிபோன் மேம்பட்டான் வேந்து."

எனவரும். இஃது இருவர்க்கும் பொது.

கொடுத்தல் எய்திய கொடைமையானும் - மேற்செல்லும் வேந்தர் தத்தம் படையாளர்க்குப் படைக்கல முதலி

(பி - ம்)—[1]செல்கதிர்.

யன கொடுத்தலும் பரிசிலர்க்கு அளித்தலும் ஆகிய கொடுத்தலைப் பொருந்திய கொடைத்தொழிலும் :

(உ - ம்) "வேத்தமர் செய்தற்கு மேற்செல்வான் மீண்டுவந்
தேத்துநர்க் கீதுமென் றெண்ணுமோ—பாத்தி
யுடைக்கலி மான்றே ருடனீந்தா னீந்த
படைக்கலத்திற் சாலப் பல."

எனவரும்.

"சிறுஅஅர் துடியர் பாடுவன் மகாஅஅர்
தூவெள் ளறுவை மாயோற் குறுகி
யிரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும்
விளரிக் கொட்பின் வெண்ணரி கடிகுவெ
னெம்போற் பெருவி துப் புறுக வேந்தே
கொன்னுஞ் சாதல் [1]வெய்யோற்குத தன்றலை
மணிமருண் மாலை சூட்டி யவன்றலை
யொருகாழ் மாலை தான்மலைந் தனனே."

(புறம் - 291.)

என்பதும் அது.

அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றத்தானும் - எடுத்துச் சென்ற இருபெருவேந்தர் படையாளர் வரவறியாமல் இரவும் பகலும் பலகாலும் தாம் ஏறி அந்நாட்டைக் காவல்புரிந்தோ

ரைக் கொன்ற கொற்றமும் :

(உ - ம்) "நீணில வேந்தர் [2]நாட்செல் விருப்பத்துத்
தோள்சுமந் திருதத லாற்று ராள்வினைக்
கொண்டி மாக்க ளுண்டியின் முனிந்து
முனைப்புல மருங்கி னினைப்பருஞ் செய்வினை
வென்றியது முடித்தனர் மாதோ
யாங்குள கொல்லினி யூங்குப்பெறுஞ் செருவே."

"யாண்டுதலைப் பெயர வேண்டுபுலத் திறுத்து
முனையெரி பரப்பிய துன்னருஞ் சீற்றமொடு
மழைதவழ்பு தலைஇய மதின்மர முருக்கி
நிரைகளி றொழுகிய நிரைய வெள்ளம்
பரந்தாடு கழங்கழி மன்மருங் கறுப்பக்
கொடிவிடு குரூஉப்புகை பிசிரக் கால்பொர
வழல்கவர் மருங்கி னுருவறக் கெடுத்துத்

(பி - ம்)—[1]வென்றோற்குத். [2]உடன்செல்.

தொல்கவி னழிந்த கண்ணகன் வைப்பின்
வெண்பூ வேளையொடு பைஞ்சுரை கலித்துப்
பீரிவர்பு பரந்த நீரறு நிரைமுதற்
சிவந்த காந்தண் முதல்சிதை மூதிற்
புலவுவில் லுழவிற் புல்லாள் வழங்கும்
புல்லிலை வைப்பிற் புலஞ்சிதை யரம்பி
னறியா மையான் மறந்துதுப் பெதிர்ந்தநின்
பகைவர் நாடுங் கண்டுவந் திசினே
கடலவுங் கல்லவும் யாற்றவும் பிறவும்
வளம்பல நிகழ்தரு நனந்தலை நன்னாட்டு
விழவறு பறியா முழவிமிழ் மூதூர்." (பதிற்று - 15.)

என்னும் **பதிற்றுப்பத்தும்** அழிவுகூறிய இடம் அப்பாற் படும்.

மாராயம் பெற்ற நெடுமொழியானும் - வேந்தனாற் சிறப் பெய்தியவதனால் தானேயாயினும் பிறரேயாயினுங் கூறும் மீக்கூற்றுச் சொல்லும் :

சிறப்பாவன :—ஏனாதி காவிதி முதலிய பட்டங்களும் நாடும் ஊரும் முதலியனவும் பெறுதலுமாம். முற்கூறியது படை வேண்டியவாறு செய்க என்றது; இஃது அப்படைக்கு ஒருவனைத் தலைவனாக்கி அவன் கூறியவே செய்க அப்படை என்று வரையறை செய்தது.

(உ - ம்) "போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக்
கார்க்கடல் பெற்ற கரையன்றோ—போர்க்கெல்லாந்
தானாதி யாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சே
ரேனாதிப் பட்டத் திவன்."

இது பிறர் கூறிய நெடுமொழி.

“ துடியெறியும் புலைய
எறிகோல் கொள்ளு மிழிசின
கால மாரியி னம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
பொலம்புனை யோடை யண்ணல் யானை
யிலங்குவான் மருப்பி னுதிமடுத் தூன்றினு
மோடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை

நெல்லுடை நெடுநகர்க் கூட்டுமுதற் புரளுந்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசின் மகளிர் மன்ற னன்று
முயர்நிலை யுலகத்து நுகர்ப வதனால்
வம்ப வேந்தன் றானை
யிம்பர் நின்றுங் காண்டிரோ வரவே.”

(புறம் - 287.)

இது தண்ணடை பெறுகின்றது. சிறிது சுவர்க்கம் பெறுதல் நன்று என்று நெடுமொழி கூறியது. போர்க்களம் புக்கு நெடுமொழி கூறலும் ஈண்டு அடங்கும்.

பொருளின்று உய்த்த பேராண் பக்கமும் - பகைவேந்தரை ஒரு பொருளாக மதியாது படையினைச் செலுத்தின பேராண்மை செய்யும் பகுதியும் :

(உ - ம்) "மெய்ம்மலி மனத்தி னம்மெதிர் நின்றோ
னடர்வினைப் பொலிந்த சுடர்விடு பாண்டிற்
கையிகந் தமருந் தையணற் புரவித்
தளையவிழ் கண்ணி யிளையோன் சீறின்
விண்ணுயர் நெடுவரை வீழ்புயல் கடுப்பத்
தண்ணறுங் கடாஅ முமிழ்ந்த வெண்கோட்
டண்ணல் யானை யெறித லொன்றோ
மெய்ம்மலி யுவகைய னம்மருங்கு வருதல்
கடியமை கள்ளுண் கைவல் காட்சித்
துடிய னுண்க ணோக்கிச் சிறிய
கொலைமொழி மின்னுச்சிதர்ந் தனையதன்
வேறிரித் திட்டு நகுதலு நகுமே." (தகடூர் யாத்திரை)

இஃது அதிகமானாற் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்கனை மதியாது சேரமான் முனைப்படை நின்றானைக் கண்டு அரிசில்கிழார் கூறியது.

"பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே

குமரி மகளிர் கூந்தல் புரைய
வமரி னிட்ட வருமுள் வேலிக்
கல்லென் பாசறைப் பல்சான் றீரே
முரசு முழங்கு தானைநும் மரசு மோம்புமி
னொளிறேந்து மருப்பினுங் களிறும் போற்றுமி
னெனைநாட் டாங்குநும் போரே யனைநா
ளெறியா ரெறிதல் யாவண தெறிந்தோ

ரெதிர்சென் றெறிதலுஞ் செல்லா னதனா
லறிந்தோர் யாரவன் கண்ணிய பொருளே
பலமென் றிகழ்த லோம்புமி னுதுக்கா
ணிலனளப் பன்ன நில்லாக் குறுநெறி
வண்பரிப் புரவிப் பண்புபா ராட்டி
வெல்லிடைப் படர்ந் தோனே கல்லென
வேந்தூர் யானைக் கல்ல
தேந்துவன் போலான்ற னிலங்கிலை வேலே." (புறம் - 301.)

இதுவுமது.

[1]வரு விசைப் புனலைக் கற்சிறை போல ஒருவன் தாங்கிய பெருமையானும் - தன்படை நிலையாற்றாது பெயர்ந்தவழி விசையோடும் வரும் பெருநீரைக் கல்லணை தாங்கினாற்போலத் தன்மேல் வரும் படையினைத் தானே தடுத்த பெருமையும்:

(உ - ம்) "கார்த்தரும் புல்லணற் கண்ணஞ்சாக் காளை தன்
ஞூர்ப்பற்றி யோர்தரு தோளேக்கித்—தார்ப்பின்னர்
ஞாட்பினுள் யானைக் கணநோக்கி யானைப்பின்
றேர்க்குழா நோக்கிததன் மாநோக்கிக்—கூர்த்த
கணைவரவு நோக்கித்தன் வேனோக்கிப் பின்னைக்
கிணைவனை நோக்கி நகும்."
(தகடூர் யாத்திரை : புறத்திரட்டு - 881.)

இது பொன்முடியார் ஆங்கவனைக் கண்டு

கூறியது.

" வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதலி
னேந்துவாள் வலத்த னொருவ னாகித்
தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்
காழி யனையன் மாதோ வென்றும்
பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரிப்
புரவிற் காற்றாச் சீறூர்த்
தொன்மை சுட்டிய வண்மை யோனே." (புறம் - 330.)

என்பதும் அது.

[2]' வருகதில்வல்லே ' என்னும் புறப்பாட்டும்

அதன்பாற் படும்.

---

[1]மதுரைக் காஞ்சி - 725. 726. வருபுனற் கற்சிறை கடுப்ப இடை யறுத்து ஒன்னோரோட்டிய செருப்புகல் மறவர்' இதனால் 'வருவிசைப் புனலைக் கற்சிறைபோல ஒருவன்றாங்கிய பெருமையானும்' என்னும் துறை கூறினார். நச் - குறிப்பு. (பி - ம்)—[2]புறம் - 287.

முன்னர் மாராயம் பெற்றவனே பின்னர் இரண்டுதுறையும் நிகழ்த்துவான் என்றுணர்க.

பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்றுநிலையும் - வேந்தன் போர் தலைக்கொண்ட பிற்றைஞான்று போர்குறித்த படையாளருந் தானும் உடனுண்பான் [1]போல்வதோர் முகமன் செய்தற்குப் பிண்டித்து வைத்த உண்டியைக் கொடுத்தல் மேயின பெருஞ் சோற்றுநிலையும் :

(உ - ம்) "இணர்ததை ஞாழற் கரைகெழு பெருந்துறை
மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் நெய்தற்
பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை
வாலிணர்ப் படுசினை குருகிறை கொள்ளு
மல்குறு கானலோங் கிருமண லடைகரைத்
தாழடும்பு மலைந்த புணரிவளை ஞரல
விலங்குகதிர் முத்தமொடு வார்துகி ரடுக்குந்
தண்கடற் படப்பை மென்பா லனவுங்
காந்தளங் கண்ணிக் கொலைவில் வேட்டுவர்
செங்கோட் டாமா னூனொடு காட்ட
மதனுடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு
பொன்னுடை நியமத்துப் பிழிநொடை கொடுக்குங்
குன்றுதலை மணந்த புன்புல வைப்புங்
கால மன்றியுங் கரும்பறுத் தொழியா
தரிகா லவித்துப் பல்பூ விழவிற்
றேம்பாய் மருத முதல்படக் கொன்று
வெண்டலைச் செம்புனல் பரந்துவாய் மிகுக்கும்
பலசூழ் பதப்பர் பரிய வெள்ளத்துச்
சிறைகொள் பூசலிற் புகன்ற வாய
முழவிமிழ் மூதூர் விழவுக்கா ணூஉப் பெயருஞ்
செழும்பல் வைப்பிற் பழனப் பாலு
மேன லுழவர் வரகுமீ திட்ட
கான்மிகு குளவிய வன்புசே ரிருக்கை
மென்றினை நவணை முறைமுறை பகுக்கும்
புன்புலந் தழீஇய புறவணி வைப்பும்
பல்பூஞ் செம்மற் காடுபய மாறி
யரக்கத் தன்ன நுண்மணற் கோடுகொண்
டொண்ணுதன் மகளிர் கழலொடு மறுகும்

[1]போல வந்தோர்.

விண்ணுயர்ந் தோங்கிய கடற்றவும் பிறவும்
பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரு மொன்றுமொழிந்து
கடலவுங் காட்டவு மரண்வலியார் நடுங்க
முரண்மிகு கடுங்குரல் விசும்படை பதிரக்
கடுஞ்சினங் கடாஅய் முழங்கு மந்திரத்
தருந்தெறன் மரபிற் கடவுட் பேணிய
ருயர்ந்தோ னேந்திய வரும்பெறற் பிண்டங்
கருங்கட் பேய்மகள் கைபுடையூஉ நடுங்க
நெய்த்தோர் தூஉய நிறைமகி ழிரும்பலி
யெறும்பு மூசா விறும்பூது மரபிற்
கருங்கட் காக்கையொடு பருந்திருந் தார
வோடாப் பூட்கை யொண்பொறிக் கழற்காற்
பெருஞ்சமந் ததைந்த செருப்புகன் மறவ
ருருமுநில னதிர்க்குங் குரலொடு கொளைபுணர்ந்து
பெருஞ்சோ றுகுத்தற் கெறியுங்
கடுஞ்சின வேந்தேநின் றழங்குரன் முரசே." (பதிற்று-30.)

எனவரும்.

'துறை' யெனவே கள்ளும் பாகும் முதலியனவும் அப் பாற்படும்.

"வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்

தன்னோ ரன்ன விளைய ரிருப்பப்
பலர்மீ து நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்
கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பி
தூவெள் ளறுவை போர்ப்பித் திலதே."

(புறம் - 286.)

"உண்டியின் முந்தா துடனுண்பான் றண்டேறன்
மண்டி வழங்கி வழீஇயதற்கோ—கொண்டி
மறவர் மறமிக் குயிர்சோர்ந்தார் மன்னர்க்
குறவிலர் கண்ணோடா தோர்ந்து."

என்பன கொள்க.

வென்றோர் விளக்கமும் - அங்ஙனம் பிண்டமேய இரு பெரு வேந்தருள் ஒருவரொருவர் மிகை கண்டு அஞ்சிக் கரு மச் சூழ்ச்சியால் திறைகொடுப்ப அதனை வாங்கினோர்க்கு உள தாகிய விளக்கத்தைக் கூறலும் :

(உ - ம்) "அரூஅ யாண ரகன்கட் செறுவி
னருவி யாம்ப னெய்தலொ டரிந்து

செறுவினை மகளிர் மலிந்த வெக்கைப்
பரூஉப்பக டுதிர்த்த செழுஞ்செந் நெல்லி
னம்பண வளவை யுறைகுவித் தாங்குக்
கடுந்தேற் றுறுகிளை மொசிந்தன துஞ்சுஞ்

செழுங்கூடு கிளைத்த விளந்துணை மகாஅரி
னுலந்தனர் பெருமநின் னுடற்றி யோரே
யூரெரி கவர வுருத்தெழுந் துரைஇப்
போர்புசுடு கமழ்புகை மாதிர மறைப்ப
மதில்வாய்த், தோன்ற லீயாது தம்பழி யூக்குநர்
குண்டுகண் ணகழிய குறுந்தாண் ஞாயி
லாரெயிற் றோட்டி வெளவினை யேற்றொடு
கன்றுடை யாயந் தரீஇப் புகல்சிறந்து
புலவுவி லிளைய ரங்கை விடுப்ப
மத்துக்கயி றாடா வைகற் பொழுது நினையூஉ
வான்பயம் வாழ்நர் கழுவுடலை மடங்கவப்
பதிபா ழாக வேறுபுலம் படர்ந்து
விருந்தின் வாழ்க்கையொடு பெருந்திரு வற்றெண
வருஞ்சமத் தருநிலை தாங்கிய புகர்நுதற்
பெருங்களிற் றியானையொ டருங்கலந் தராஅர்
மெய்பனி கூரா வணங்கெனப் பராவலிற்

[1]பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போலத்
திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்கநின் னூழி
யுரவரு மடவரு மறிவுதெரிந் தெண்ணி
யறிந்தனை யருளா யாயின்
யாரிவ ணெடுந்தகை வாழு மோரே." (பதிற்று - 71.)

எனவரும்.

" இருங்கண் யானையோ டருங்கலந் தெறுத்துப்
பணிந்துகுறை மொழித லல்லது பகைவர்
வணங்கா ராதல் யாவதோ மற்றே." (பதிற்று.)

இதுவும் அது.

இவை பதிற்றுப்பத்து.

தோற்றோர் தேய்வும் - அங்ஙனந்
ரது குறைபாடு கூறுதலும் :

திறைகொடுத்தோ

(உ - ம்) "வாஅன்மருப்பிற் களிற்றியானைநிரை
மாமலையிற் கணங்கொண்டவ

[1]சீவக : 'பலிகொண்டு போாத' என்பதை நோக்குக.

ரெடுத்தெழிந்த விறன்முரசங்
கார்மழையிற் கடிதுமுழங்கச்
சாந்துபுலர்ந்த வியன்மார்பிற்
றொடிசுடர்வரும் வலிமுன்கைப்
புண்ணுடை யெறுழ்த்தோட் புடையலங் கழற்காற்
பிறக்கடி யொதுங்காப் பூட்கை யொள்வா
ளொடிவி றெவ்வ ரெதிர்நின் றுரைஇ
யிடுக திறையே புரவெதிர்ந் தோர்க்கென
வம்புடை வலத்த ருயர்நதோர் பரவ
வினையை யாகன் மாறே பகைவர்
கால்கிளர்ந் தன்ன கதழ்பரிப் புரவிக்

கடும்பரி நெடுந்தேர் மீமிசை நுடங்குகொடி
புலவரைத் தோன்றல் யாவது சினப்போர்
நிலவரை நிறீஇய நல்லிசை
தொலையாக் கற்பநின் றெம்முனை யானே." (பதிற்று - 80.)

எனவரும்.

குன்றுச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும் - வேந்தனது குறையாத வெற்றிச்சிறப்பினாற் பகைவர்நாடழிதற் கிரங்கித் தோற்றோனை விளங்கக்கூறும் வள்ளைப்பாட்டும் :

வள்ளை - உரற்பாட்டு. [1]கொற்றவள்ளை, தோற்ற கொற் றவன் கொடுக்குந் திறை என்று சொல்வாரும் உளர்.

(உ - ம்) [2]"வோறுகு பம்பிச் சுரைபாந்து வேளைபூத்
தூறிய லாகா கிடந்தனவே—போரின்

[1]கொற்ற வள்ளை - தோற்ற கொற்றவன் அளிக்கும் திறை. உதாரணம் வந்துழிக் காண்க என்பது இளம்பூரணர் உரை.

பொருளியல் - சூ. 36. உரை. 'வேங்கை......சோலை - தைய லாய் பாடுவா நாம்' இதனுள் புலவு நாறியும் பூநாறியும் தீதும் நன்று மாகிய இறைச்சியாகிய உலக்கைகளால் தலைவனைப் பாடும் பாட்டோடு கலந்து கூறததகாத தெய்வத்தையும் பாடுவாம் என்றும் பொருள் பயப்பச் செய்த இறைச்சிப்பொருள்.

கலி. 40. உரைக்குறிப்பு. வள்ளைப்பாட்டில் தலைமகனது மலை வாழ்த்தப்படுதல்.

கலி. 41. உரைக் குறிப்பு. வள்ளைப்பாட்டில் தலைமகன் திறம் பாடுவது.

(பி - ம்)—[2]வேறுகை. [புறத்..அ]

முகையவிழ்தார்க் கோதை முசிறியார் கோமா
னகையிலைவேல் காய்த்தினார் நாடு.”

(முத்தொள்ளாயிரம் : புறத்திரட்டு - 798.)

அழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைஇ - அங்ஙனம் வென்றுந் தோற்றும் மீண்ட வேந்தர் தம்படையாளர் முன்பு போர்செய்துழிக் கணையும்வேலும் முதலிய படைகளைத் தம்மிடத்தே தடுத்துக்கொண்டழிந்தவர்களைத் தாஞ் சென்றும் பொருள் கொடுத்தும் வினவியுந் தழுவிக்கோடலுடனே முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து :

படைதட் டழிவோர் என்று மாறுக. தழிச்சுதல் தழிஞ்சியாயிற்று ; [1]‘ பொருகணை தழிச்சிய புண்டீர் மார்பின் ’ என்றாற்போல.

(உ - ம்) *“தழிச்சிய வாட்புண்ணோர் தம்மில்லந் தோறும்*
பழிச்சியசீர்ப் பாசறை வேந்தன்—விழுச்சிறப்பிற்
சொல்லிய சொல்லே மருந்தாகத் தூர்ந்தன
புல்லணலார் வெய்துயிர்க்கும் புண்.”

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 793.)

எனவரும்.

"வேம்புதலை யாத்த நோன்கா ழெஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்டிய பின்னர்
மணிபுறத் திட்ட மாத்தாட் பிடியொடு
பருமங் களையாப் பாய்பரிக் கலிமா
யிருஞ்சேற்றுத் தெருவி னெறிதுளி விதிர்ப்பப்
புடைவீ ழந்துகி லிடவயிற் றழீஇ
வாட்டோட் கொத்த வன்கட் காளை
சுவன்மிசை யசைத்த கையன் முகனமர்ந்து
நூல்கால் யாத்த மாலை வெண்குடை
தவ்வென் றசைதாத் தாழ்துளி மறைப்ப

கலி. 43. உரைக்குறிப்பு. வள்ளைப்பாட்டில் முருகக்கடவுள் வாழ்த்தப்படுதல்.

மலைபடு 342. தினை குறுமகளிர் இசைபடுவள்ளையும். திருவள்ளுவமாலை: 'மனையளகு வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட'. கம்பர்: 'மாடநீத் தன மங்கல வள்ளையே.'

[1]பெரும்பொருள் விளக்கம்.

நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்

சிலரொடு திரிதரு வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.”

இதுவுமது. (நெடுநல்வாடை - 176 - 188.)

கழிபெருஞ் சிறப்பின் துறை பதின் மூன்றே - மிகப் பெருஞ் சிறப்பினையுடையவாகிய துறை பதின்மூன்றும் என்றவாறு.

வென்றோர் விளக்கம் முதலிய மூன்றுமொழிந்தனவெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாய் வருமென்பது தோன்றக்‘கழிபெருஞ் சிறப்பு’ என்றார்.

இனி ‘இயங்குபடையரவம்’ எனவே இயங்காத வின்ஞாணொலி முதலியனவுங் கொள்க.

இத்திணைக்கும் பலபொருள் ஒருங்குவந்து ஒரு துறைப் படுதலுங்கொள்க. அவை :—கொற்றவை நிலையும், குடை நாட்கோளும், வாணாட்கோளும், படையெழுச்சி கண்டோர் கூறுவனவும், பகைப்புலத்தார் இகழ்வும், இவைபோல்வன பிறவும் இயங்குபடையரவமாய் அடங்கும்.

நிரைகோடற்கு ஏவிய அரசருள் நிரைகொண்டோர்க்கும் நிரைகொள்ளப்பட்டோர்க்கும் விரைந்து ஏகவேண்டுதலிற் குடைநாட்கோளும் வாணாட்கோளும் இன்றியமையாதன அன்மையின், ஈண்டுக் கூறாராயினர். அவை உழிஞைக்குக் கூறுப : அதற்கு இன்றியமையாமையின்.

இனி, துணைவந்த வேந்தருந் தாமும் பொலிவெய்திய [1]'பாசறைநிலை' கூறலும், அவர் வேற்றுப் புலத்திருத்தலின் ஆண்டு-வாழ்வோர் [2]பூசலிழைத்து இரிந்தோடப் புக்கிருந்த 'நல்லிசை வஞ்சி' முதலியனவும்,'வயங்கலெய்திய பெருமை'ப் பாற்படும்.

---

[1]பாசறைநிலை :—"மதிக்குடைக்கீழ் வழிமொழிந்து மன்ன ரெல்லா மறந்துறப்பவும் - பதிபெயரான் மறவேந்தன் பாசறை யிருந் தன்று." (பு - வெ - 3, 21.)

[2]நல்லிசை வஞ்சி:—'ஒன்னுதார் முனைகெடவிறுத்த - வென்வே லாடவன் விறன்மிகுத்தன்று' பு - வெ - 3, 24.

[1]'துணைவேண்டாச் செருவென்றி' நாடகவழக்கு; துணை வேண்டுதல் உலகியல் வழக்கு. [2]'நீயே புறவினல்ல லன்றியும் பிறவும்' என்னும் புறப்பாட்டும் [3]'வள்ளியோர்ப் படர்ந்து' என்னும் புறப்பாட்டும் முதலியன 'துணைவஞ்சி' என்பார்க்கு அவை மேற்செலவின்கண் அடங்காமையிற் பாடாண்டிணை யெனப்படு மென்றுரைக்க.

இனி,மேற்செல்வான் மீண்டுவந்து பரிசில் தருமென்றல் வேத்திய லன்றாகலிற் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தலும் படைக் கல முதலியவற்றோடு கூறினார்.

இனி, கடிமரந்தடிதலும் களிறும் மாவுந் துறைப்படி வனவற்றைக் கோறலும் புறஞ்சேரியைச் சுடுதலும் முதலி யனவும் ‘அடுத்தூர்ந்தட்ட கொற்ற’த்தின்பாற்படும். அவை கருவூரிடைச் சேரமான் யானையை யெறிந்தாற் போல்வன.

இனி, புண்பட்டோரை முன்னர்ச்செய்த படைவலங் கூறி அரசராயினும் உழையராயினும் புகழ்வனபோல்வனவுந் தழிஞ்சிப்பாற்படும். இதனை “முதுமொழி வஞ்சி’ என்பர். [5]ஆண்டுக் கொடுத்தல் முற்கூறிய கொடையாம். இத்தழிஞ் சியை

“ அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வா ளோச்சக்
கழிதறு கண்மை” (பு - வே - வஞ்சி - 20.)

எனின், அஃது ஒருவன் ருங்கிய
மென்றுணர்க.

பெருமைப்பாற்படு

.

இச்சூத்திரத்து ‘ஆன்’ எல்லாம் இடைச்சொல். இது செவ்வெண் உம்மை எண்ணினை இடையிட்டுக்கொண்டது.

இனி ஏனையவற்றிற்கும் ஆன் உருபுகொடுத்து கேற்பப் பொருள் கூறலும் ஒன்று.
அதற்
(அ)

---

[1]புறம். 16. [2]புறம். 46. [3]புறம். 47. .

[4]'முதுமொழிவஞ்சி :—தொன்மரபின் வாட்குடியின் - முன்னே .னது நிலைகிளந்தன்று' பு - வெ - 3, 13.

[5]'குளிரு முரசம்' (பு - வெ - 3, 13.) எனவரும் வெண்பாவில் 'தண்ணடை நல்கல் தகும்' என்றதனுல் ஆண்டுக் கொடுத்தல் என்ருர் போலும்.

டுகூ, 0½

64. உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே.

இஃது உழிஞைத்திணை அகத்திணையுண் மருதத்திற்குப் புறனுமென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—உழிஞை தானே - உழிஞையென்று கூறப்பட்ட புறத்திணை, மருதத்துப் புறனே - மருதமென்று கூறப்பட்ட அகத்திணைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

இருபெருவேந்தர் தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர் செலற் காற்றாது போய் மதிலகத் திருந்த வேந்தன் மதில் பெரும்பான்மையும் மருதத்திடத்த தாதலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும் அந்நிலத்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயில் வேண்டத் திறவாது அடைத்திருத்த லொப்புமையானும், உள்ளிருந்தவனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல் இதற்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், சிறு பொழுதினும் விடியற்காலமே போர்செய்தற்குக் காலமாத லானும் உழிஞை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று. மருதநிலத்து மதிலாதல்

1"அகனுடு புக்கவ ரருப்பம் வௌவி"

எனப் பாட்டிற் கூறியவாற்றானும்,

"பிணங்குகதிர்க் கழனி நாப்ப ணேமுற்
றுணங்குகல னாழியிற் றோன்று மோரெயின் மன்னன்"
(புறம் - 338.)

என்றதனானும்,

"கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி
யகத்தார், நிலைக்கெளிதா நீர தரண்"
(திருக்குறள்-அரண்-5.)

என்றதனானுமுணர்க.

மற்று எதிர்சென்றானை வஞ்சிவேந்தன் என்னுமெனின்

அஃது இருவருந் தத்தம் எல்லைக்கண்
ரென்றலின் வஞ்சியாகாதாயிற்று.

எதிர்சென்றிறுப்ப
(கூ)

---

[1]மதுரைக் காஞ்சி - 149.

65. முழுமுத லரண முற்றலுங் கோடலு
[1]மனைநெறி மரபிற் றாகு மென்ப.

இது மேற்கூறிய உழிஞைத்திணையது
ணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

பொதுவிலக்க

இதன்பொருள் :—முழுமுதல் அரணம் - வேற்றுவேந்தன் குலத்துக்கெல்லாம் எஞ்சாது முதலாய் வருகின்ற முழு அரணை, முற்றலும் கோடலும் - சென்ற வேந்தன் வளைத்தலும் இருந்த வேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய, அனை நெறி மரபிற்று ஆகும் என்ப - இரண்டு வழியாகிய இலக்கணத்தை உடைத்து அவ் வுழிஞைத்திணை என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

முழு அரணாவது, மலையுங் காடும் நீருமல்லாத அகநாட்டுட் செய்த அருமதில். அது வஞ்சனை பலவும் வாய்த்து, தோட்டி முண் முதலியன பதித்த காவற்காடுபுறஞ்சூழ்ந்து, அதனுள்ளே இடங்கர் முதலியன உள்ளுடைத்தாகிய கிடங்கு புறஞ்சூழ்ந்து, யவனர் இயற்றிய பல பொறிகளும் ஏனைய பொறிகளும் பதணமும் ஏப்புழை ஞாயிலும் ஏனைய பிறவும் அமைந்து, எழுவுஞ் சீப்பு முதலியவற்றால் வழுவின்றமைந்த வாயிற் கோபுரமும் பிறவெந்திரங்களும் பொருந்த இயற்றப் பட்டதாம்.

இனி மலையரணும் நிலவரணுஞ் சென்று சூழ்ந்து நேர்தலில்லா ஆரதர் அமைந்தனவும் இடத்தியற்றிய மதில்போல அடிச்சிலம்பின் அரணமைந்தனவும் மீதிருந்துகணை சொரியும் இடமும் பிறவெந்திரங்களும் அமைந்தனவாம். இனிக் காட்டரணும் நீரரணும் அவ்வாறே வேண்டுவன யாவும் அமைந்தனவாம். இங்ஙனம் அடைத்திருத்தலும் அவனைச் சூழ்ந் தழித்தலுங் கலியூழிதோறும் பிறந்த சிறப்பில்லா அரசியலாதலின் இவை வஞ்சமுடைத்தாயிற்று.

சிறப்புடை அரசியலாவன:—மடிந்த உள்ளத்தோனையும் மகப்பெறாதோனையும் மயிர்குலைந்தோனையும் அடிபிறக்கிட்டோனையும் பெண்பெயரோனையும் படையிழந்தோனையும்

(பி - ம்)—[1]பன்னெறி.

ஒத்தபடை யெடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடை யோரையுங் கொல்லாது விடுதலுங் கூறிப் பொருதலும் முதலி

யனவாம்.

இனி 'ஆகும்' என்றதனன் எதிர்சென்ற வேந்தன் பொருது தோற்றுச் சென்று அடைத்திருத்தலும் உழிஞை யாம். மற்றைவேந்தன் வளையாது மீளின் அவனடைத்தது உழிஞை யாகாதென்றுணர்க. (௧0)

66. அதுவே தானு மிருநால் வகைத்தே.

இது முற்கூறிய முற்றலுங் கோடலும் ஒருவன் தொழிலன்றென்பதூஉம் முற்கூறியதுபோல் ஒருதுறை இருவர்க்கு முரியவாகாது, ஒருவர்க்கு நான்குநான்காக எட்டாமென்பதூஉங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—அதுவே தானும் - அவ்வுழிஞைத் துறைதானும், இருநால் வகைத்து - மதில் முற்றிய வேந்தன் கூறு நான்கும் அகத்தோன்கூறு நான்குமென எட்டுவகைத்து

என்றவாறு.

அது மேற்கூறுப.

(௧௧)

67. கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமு
முள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்புந்
தொல்லெயிற் கிவர்தலுந் [1]தோலின்
பெருக்கமு
மகத்தோன் செல்வமு [2]மன்றி முரணிய
புறத்தோ னணங்கிய பக்கமுந் [3]திறப்பட
வொருதான் மண்டிய குறுமையு முடன்றோர்
[4]வருபகை பேணு ராரெயி லுளப்படச்
சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைத்தே.

இது முற்கூறிய நாலிருதுறைக்கும் தொகையுங் கூறுகின்றது.

பெயரும் முறையுந்

(பி - ம்)—[1]தோலது.
[2]மன்றியு. [3]திறற்பட. [4]வருபடை. புறத். கஉ]

இதன்பொருள்:—[1]கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றமும் - பகைவர் நாட்டினைத் தான் கொள்வதற்கு முன்னேயுங் கொண்டான்போல வேண்டியோர்க்குக் கொடுத்தலைக்குறித்த வெற்றியும் :

தன்னை இகழ்ந்தோரையுந் தான்
இகழ்ந்தோரையுங் கொள்ளாரென்ப.

(உ - ம்) " மாற்றுப் புலந்தோறு மண்டில மாக்கள்செல
வேற்றுப் புலவேந்தர் வேல்வேந்தர்க்—கேற்ற
படையொளியிற் பாஞெலி பல்கின்ற லொன்ஞ
ருடையன தாம்பெற் றுவந்து."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் : புறத்திரட்டு - 791.)

'கழிந்தது பொழிந்தென' என்னும்
புறப்பாட்டினுள்,

* * * " ஒன்ஞ
ராரெயி லவர்கட் டாகவு நுமதெனப்
பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்."

(புறம் - 203.)

என்பதும் அது.

[8]' ஆஞவீகை யடுபோர் ' என்னும்
புறப்பாட்டும் அது.

இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன்
வீடணற்குக் 'கொடுத்த துறையும் அது.

உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும் - அவ்வாறு
குறித்த குறிப்பினை முடிக்கின்ற வேந்தனது சிறப்பினை
அவன் படைத்தலைவன் முதலியோரும் வேற்று வேந்தன்

-பால் தூதுசெல்வோரும் எடுத்துரைத்தலும் :
-(உ - ம்) " மழுவான் மிளைபோய் மதிலா னகழ்தூர்த்
தெழுவாளோ னேற்றுண்ட தெல்லா—மிழுமென

[1]'பகைவரது தேயத்தைக்கொள்ளக் குறித்த கொற்றமும்;கொள்ளார் - தன்னை இறையெனக் கொள்ளாரும் தன் ஆணையைக் கொள்ளாரும்' என்பர் இளம்பூரணர்.

[2]மதுரைக் காஞ்சி - 145-146. 'அரியவெல்லாம் எளிதினிற்
கொண்டு, உரியவெல்லாம் ஓம்பாது வீசி.' என்றது 'கொள்ளார்தேஎம் குறித்த கொற்றம்' கூறிற்று. நச் - குறிப்பு. [3]புறம் - 42.

மட்டவிழ் கண்ணி மறவேந்தன் சீற்றத்தீ
விட்டெரிய விட்ட மிகை"
(தகடூர் யாத்திரை. புறத்திரட்டு - எயில் காத்தல்.)

எனவரும்.

" மலையகழ்க் குவனே கடறூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே வளிமாற் றுவனெனத்
தான்முன்னிய துறைபோகலின்" (பட்டின - 271 - 273.)

என்பதும் அது, மாற்றார் மதிலும் அகழுஞ் சுட்டிக் கூறலின்.

" அடுநை யாயினும் விடுநை யாயினும்

நீயளந் தறிதிநின் புரைமை வார்கோற்
செறியரிச் சிலம்பிற் குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கிற் றெற்றி யாடுந்
தண்ணான் பொருநை வெண்மணல் சிதையக்
கருங்கைக் கொல்ல னரஞ்செய் யவ்வாய்
நெடுங்கை நவியம் பாய்தலி னிலையழிந்து
வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறுங்
கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்
நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப
வாங்கினி திருந்த வேந்தனோ டீங்குநின்
சிலைத்தார் முரசங் கறங்க
மலைத்தனை யென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே" (புறம்-36.)

இது புறத்துழிஞையோன்கண் தூதன் அவன்சிறப்பு எடுத்துரைத்தது.

"வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்கு
லுயவ லூர்திப் பயலைப் பார்ப்பா
னெல்லி வந்து நில்லா துபுக்குச்
சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே
யேணியுஞ் சீப்பு மாற்றி

மாண்வினை யானையு மணிகளைந் தனவே."
(புறம் - 305.)

இது தூதருரை கேட்ட அகத்துழிஞையோன் திறங் கண்டோர் கூறியது.

[1]தொல் எயிற்கு இவர்தலும் - ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாத மதிலை இற்றைப்பகலுள் அழித்துமென்று கூறி அஃது அழித்தற்கு விருப்பஞ் செய்தலும் :

(உ - ம்) " இற்றைப் பகலு ளெயிலகம் புக்கன்றிப்　　　[கொ
பொற்றுரான் போனகங்கைக் கொள்ளானு—லெற்றுங்
லாறுத வெம்பசித்தீ யாற வுயிர்பருகி
மாறு மறலி வயிறு."　(புறத்திரட்டு - 847.)

எனவரும்.

" மறனுடை மறவர்க் கேறவிட னின்றி
நெய்யோ டையவி யப்பியெவ் வாயு
மெந்திரப் பறவை யியற்றின நிறீஇக்
கல்லுங் கவணுங் கடுவிசைப் பொறியும்
வில்லுங் கணையும் பலபடப் பரப்பிப்
பந்தும் பாவையும் பசுவரிப் புட்டிலு
மென்றிவை பலவுஞ் சென்றுசென் றெறியு
முந்தை மகளிரை யியற்றிப் பின்றை
யெய்பெரும் பகழி வாயிற் றூக்கிச்
சுட்டல் போயின் றாயினும் வட்டத்
தீப்பாய் மகளிர் திகழ்நலம் பேர
நோக்குநர் நோக்குநர் நொந்துகை விதிர்க்குந்

தாக்கருந் தானை யிரும்பொறை
பூக்கோட் டண்ணுமை கேட்டொறுங் கலுழ்ந்தே.''

இப் பொன்முடியார் பாட்டும் அது.
(தகடூர் யாத்திரை.)

இதனாற் பூச்சூடுதல் பெற்றாம்.

[2]தோலின் பெருக்கமும் - அங்ஙனம் மதின்மேற் சென்றுழி மதிலகத்தோர் அப்புமாரி விலக்குதற்குக் கிடுகுங் கேடகமும் [3]மிடையக் கொண்டு சேறலும் :

(உ - ம்) [4]"இருசுட ரியங்காப் பெருமூ திலங்கை
நெடுந்தோ ளிராமன் கடந்த ஞான்றை

---

[1]மதுரைக் காஞ்சி 148-149 - நச். குறிப்பு. 'பனிவார் இமயக் கானம் போகி, அகநாடு புக்கவர் அருப்பம் வௌவி.' இது தொல் லெயிற்கிவர்தல் கூறிற்று.

[2]தோல் - கண்ணுடி நிரைத்த கிடுகுபடை. பு - வெ - உரை.

(பி - ம்)—[3]பரிசையும் பலகையும். [4]இருசுடர் வழங்காப்.

வெண்கிடை மிடைந்த பைங்கட் சேனையிற்

பச்சை போர்த்த பல்புறத் தண்டை
யெச்சார் மருங்கினு மெயிற்புறத் திறுத்தலிற்
கடல்சூ ழரணம் போன்ற
துடல்சின வேந்தன் முற்றிய வூரே."

(ஆசிரியமாலை : புறத்திரட்டு - 852.)

எனவரும்.

"நின்ற புகழொழிய நில்லா வுயிரோம்பி
யின்றுநாம் வைக லிழிவாகும்—வென்றொளிரும்
பாண்டி னிரைதோற் பணியார் பகையரணம்
வேண்டி வெளிதென்றான் வேந்து."

இதுவும் அது.

(பு - வெ - உழிஞை - 12.)

அரணத்தோர் தத்தம் பதணத்து நிற்றலின் தோல் கூறிற்றிலர்.

இந்நான்கும் முற்றுவோர்க்கே உரியவெனக் கொள்க.

அகத்தோன் செல்வமும் - அகத்து உழிஞையோன் குறைவில்லாத பெருஞ்செல்வங் கூறுதலும் :

அவை படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பும் நீர்நிலையும் ஏமப்பொருண் மேம்படு பண்டங்களும் முதலியனவாம்.

(உ - ம்) "பொருசின மாறுப் புலிப்போத் தறையு
மருவரை கண்டார்போ லஞ்சி—யொருவருஞ்
செல்லா மதிலகத்து வீற்றிருந்தான் றேர்வேந்த
னெல்லார்க்கு மெல்லாங் கொடுத்து."

(தகடூர்யாத்திரை : புறத்திரட்டு - 857.)

எனவரும்.

" அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொண் முரசின் மூவிரு முற்றினு
முழவரு முழவரு நான்குபய னுடைத்தே
யொன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே
இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
நான்கே, அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிநெடுங் குன்றந் தேன்சொரி யும்மே
வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து

மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினுந்
தாளிற் கொள்ளலிர் வாளிற் றூலன்
யானறி குவன தூ கொள்ளு மாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி

விரையொலி கூந்தனும் விறலியர் பின்பட
வாடினிர் பாடினிர் செலினே
நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே." (புறம் - 109.)

என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

[1]அன்றி மூரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும் — மாறுபட்ட புறத்தோனை அகத்தோன் தன் செல்வத்தான் அன்றிப் போர்த்தொழிலான் வருத்திய கூறலும் :

(உ - ம்) "கலையெனப் பாய்ந்த மாவு மலையென
மயங்கம ருழந்த யானையு மியம்படச்
சிலையலைத் துய்ந்த வயவரு மென்றிவை
பலபுறங் கண்டோர் முன்னு ளினியே
யமர்புறங் கண்ட பசும்புண் வேந்தே
மாக்களி றுதைத்த கணைசேர் பைந்தலை
மூக்கறு நுங்கிற் றூற்றயற் கிடப்பக்
களையாக் கழற்காற் கருங்க ணடவ
ருருகெழு வெகுளியர் [2]செறுத்தன ரார்ப்ப
மிளைபோ யின்று நாளை நாமே
யுருமிசை கொண்ட மயிர்க்கட்
டிருமுர சிரங்க வூர்கொள் குவமே."
(தகடூர் யாத்திரை.)

இது சேரமான், பொன்முடியாரையும் அரிசில்கிழாரை யும் நோக்கித் தன் படைபட்ட தன்மைகூறக் கேட்டோற்கு. அவர் கூறியது.

[3]திறப்பட ஒரு தான் மண்டிய குறுமையும் - அகத்திருந்தோன் தன்னரணழிவு தோன்றியவழிப் புறத்துப் போர் செய்யுஞ் சிறுமையும் :

---

[1]அன்றியும் பகைத்த புறத்தரசன் வருந்திய பக்கமும்' இளம்பூரணர் உரை. (பி - ம்)—[2]செறுத்லெழுந் தார்ப்ப.

[3]'வலிபட ஒரு தானாகிச்சென்ற குற்றுழிஞையும்' இளம்பூரணர் உரை. குற்றுழிஞை யென்பது புற - வெ - மாலையில் உழிஞைத்-

(உ - ம்) "வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்துவிடு விழுத்தூ தாங்காங் கிசைப்ப
நூலரி மாலை சூடிக் காலிற்
றமியன் வந்த மூதி லாள
னருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின் றெறிந்த
வொருகை யிரும்பிணத் தெயிறு மிறையாகத்
திரிந்த வாய்வா டிருத்தாத் தனக்
கிரிந[தே] தானை பெயர்புற நகுமே." (புறம் - 284.)

எனவரும்.

உடன்றோர் வருபகை பேணார் ஆர் எயில் உளப்பட - புறத்தோன் அகத்தோன்மேல் வந்துழி அவன் பகையினைப் போற்றாது அகத்தோன் இகழ்ந்திருத்தற்கு அமைந்த மதி

லரண் கூறுத லகப்பட :

(உ - ம்) "மொய்வேற் கையர் முரண்சிறந் தொய்யென
வையக மறிய வலிதலைக் கொண்ட

தெவ்வழி யென்றி வியன்றோர் மார்ப
வெவ்வழி யாயினு மவ்வழித தோன்றித
திண்கூ ரெஃகின் வயவர்க் காணிற்
புண்கூர் மெய்யி னுராஅய்ப் பகைவர்
பைந்தலை யுதைத்த மைந்துமலி தடக்கை

யாண்டகை மறவர் மலிந்துபிறர்

தீண்ட றகாது வெந்துறை யரணே." (தகடூர்

யாத்திரை.)

இஃது அகத்தோன் செல்வம் போற்றுதற்கு ஏதுவாகிய முழுவரண் கூறுதலிற் செல்வத்துள் அடங்காதாயிற்று.

இது பொன்முடியார் தகடூரின் தன்மை கூறியது.

சொல்லப்பட்ட நாலிரு வகைத்தே - மேலிருநால்வகைத் தென்று சொல்லப்பட்ட இருநான்கு பகுதியதாம் உழிஞைத்

திணை என்றவாறு.

முற்கூறிய தொகையேயன்றி ஈண்டுந் தொகை கூறினர், அந்நாலிரண்டுமேயன்றி அவை போல்வனவும் நாலிரண்டு

திணைக்கு ஓதிய துறைகளில் ஒன்று. 'கருதாதார் மதிற்குமரிமேல் - ஒருதா னாகி இகன்மிகுத் தன்று' 'குளிறு முரசினன் கொண்டான் அரணம், களிறுங் கதவிறப் பாய்ந்து - ஒளிரும் அயிற்றுப் படைந்த அணியெழு வெல்லாம் - எயிற்றுப் படையா விடத்து.' சுக்கிரீவன் ஒரு தனியே இராவணன்மேற் பாய்ந்தடர்த்தது இதன்பாற்படும்.

துறை தோன்றுமென்றற்கு. அவை புறத்துவேந்தன் தன் துணையாகிய அரசனேயாயினுந் தன் படைத்தலைவரையாயினும் ஏவி அகத்துவேந்தற்குத் துணையாகிய அரசரது முழு முதலரண் முற்றலும் அவன்றான் அதனைக் காவல்கோடலும் நிகழ்ந்தவிடத்தும் இவ் விருநான்குவகையும் இருவர்க்கு முள வாதலாம்.

உதாரணம் முற்காட்டியவே; வேறுவேறு காட்டினும் அமையும். இத்திணைக்குப் 'படையியங்கரவம்' (63) முதலி யனவும் அதிகாரத்தாற் கொள்க. அது,

" இலங்குதொடி மருப்பிற் கடாஅம் வார்ந்து
நிலம்புடையூஉ வெழுதரும் வலம்படு குஞ்சர
மெரியவிழ்ந் தன்ன விரியுளை சூட்டிக்
கால்கிளர்ந் தன்ன கடுஞ்செல லிவுளி
கோன்முனைக் கொடியினம் விரவா வல்லோ
ணேன்வினை கடுக்குந் தோன்றல பெரிதெழுந்
தருவியி னொலிக்கும் வரிபுனை நெடுந்தேர்
கண்வேட் டனவே முரசங் கண்ணுற்றுக்
கதத்தெழு மாதிரங் கல்லென வொலிப்பக்
கறங்கிசை வயிரொடு வலம்புரி யார்ப்ப

நெடுமதி னிரைஞாயிற்
கடிமிளைக் குண்டு கிடங்கின்
மீப்புடை யாரரண் காப்புடைத் தேஎ
நெஞ்சுபுக லழிந்து நிலைதளர் பொரீஇ
யொல்லா மன்னர் நடுங்க
நல்ல மன்றவிவண் வீங்கிய செலவே " **(பதிற்றுப்பத்து.)**

எனவரும்.

[1]இனித் தேவர்க்குரியவாக உழிஞையிற்றுறைகள் பலருங் கூறுவருளராலெனின், அவை உலகியலாகிய அரசியலாய் என்ஞான்றும் நிகழ்வின்றி ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வனவாகலின் [2]'தமிழ்கூறு நல்லுலகத்'தன அல்லவென

[1]ஐயனாரிதனார் உழிஞைப் படலத்துக் கந்தழி, முற்றுழிஞை, காந்தள் என்பனவற்றான் மணிவண்ணன், அவிர்சடையன், மாத்தடிக் தான் இவர் செயலினைக் கூறியவாற்றான் உணர்க.

[2]'தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து' என்பது பாயிரம்

மறுக்க. இனி [1]மூாசவுழிஞை வேண்டுவொ ருளரெனின், மூாச வஞ்சியுங் கோடல்வேண்டுமென மறுக்க.

இனி [2]ஆரெயிலுழிஞை [3]முழுமுதலாணம் என்றதன் கண் அடங்கும்.

இனி இவற்றின் விகறபிப்பனவெல்லாம் பாற்படுத்திகொள்க.

அத்துறைப்
(கஉ)

68.

குடையும் வாளு [4]நாள்கோ ளன்றி
மடையமை யேணிமிசை மயக்கமுங் கடைஇச்
சுற்றம ரொழிய வென்று கைக்கொண்டு
முற்றிய முதிர்வு மன்றி முற்றிய
வகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியு மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானு
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியு மதாஅன்
றூர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனு
[5]மகமிசைக் கிவர்ந்தோன் பக்கமு மிகன்மதிற்

குடுமி கோண்ட மண்ணுமங் கலமும்
வேன்ற வாளின் மண்ணோ டோன்றத்
தோகைநிலை யென்னுந் துறையொடு
தோகைஇ
வகைநான் மூன்றே துறையென மோழிப.

இஃது எயதாத தெய்துவித்தது; உழிஞைத்திணையுள் இருபெரு வேநதர்க்கும் ஒன்ருய்ச சென்று உரியவான துறை இதற்கு முன்னர்க் கூருமையின்.

இதன் பொருள்:—குடையும் வாளும் நாள்கோள் அன்றி - தன் ஆககஙகருதிக் குடிபுறங்கா தது ஓம்பறகெடுத்த குடைநாட்கொள்ளுதலும் அன்றிப் பிறன்கேடுகருதி வாணுட் கொள்ளுதலும் அன்றி,

---

[1]ஐயனுதரிஞர் முாசவுழிஞை கூறினர். (பு - வெ - உழிஞை-4.)
[2]பு - வெ - உழிஞை - 11. [3]தொல் - பொருள் - 65.

(பி - ம்)—[4]நாள்கோ ளன்றியும. [5]மதின்மிசைக் கிவர்நத மேலோர் பக்கமும்.

புறத்தோன் புதிதாக அகத்தே புகுதற்கு நாட்கொள்ளு மென்க, தன்னாட்டினின்றும் புறப்படுதற்கு நாட்கோடல் உழிஞையெனப் படாதாகலின். அகத்தோனும் முற்று விடல் வேண்டி மற்றொரு வேந்தன் வந்துழித் தானும் புறத்துப் போதருதற்கு நாட்கொள்ளும். நாள்கொளலாவது நாளும் ஓரையுந் தனக்கேற்பக்கொண்டு செல்வுழி அக்காலத்திற்குஒர் இடையூறு தோன்றியவழித் தனக்கு இன்றியமையாதனவற் றை அத்திசைநோக்கி அக்காலத்தே முன்னே செல்லவிடுதல்.

(உ - ம்) "பகலெறிப்ப தென்கொலோ பான்மதியென் றஞ்சி
யிகலரணத துள்ளவ ரெல்லா—மகலிய
விண்டஞ்சு மென்ன விரிந்த குடைநாட்கோள்
கண்டஞ்சிச் சிம்பிளித்தார் கண்."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - எயில்கோடல்.)

இது புறத்தோன் குடைநாட்கோள்.

"குன்றுயர் திங்கள்போற் கொற்றக் குடையொன்று
நின்றுயர் வாயிற் புறநிவப்ப—வொன்றார்
விளங்குருவப் பல்குடை விண்மீன்போற் றோன்றித்
துளங்கினவே தோற்றந் தொலைந்து."

(தகடூர்யாத்திரை - புறத்திரட்டு - எயில்காத்தல்.

இஃது அகத்தோன் குடைநாட்கோள்.

"தொழுது விழாக்குறைக்குத் தொல்கடவுட் பேணி
யழுது விழாக்கொள்வ ரன்றே—முழுதளிப்போன்
வாளாட்கோள் கேட்ட மடந்தையர் தம்மகிழ்நர்
நீளாட்கோ ளென்று நினைந்து."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு -
எயில்கோடல்.)

இது புறத்தோன் வாளுட்கோள்.

"முற்றரண மென்னு முகிலுருமுப் போற்றோன்றக்
கொற்றவன் கொற்றவா ளுட்கொண்டான்—புற்றிழிந்த
நாகக் குழாம்போ னடுங்கின வென்னுங்கொல்
வேகக் குழாக்களிற்று வேந்து."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு -
எயில்கோடல்.)

இஃது அகத்தோன் வாளுட்கோள்.

16

மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும் - மீதிடு பலகையோடும் மடுத்துச் செய்யப்பட்ட ஏணிமிசைநின்று புறத்தோரும் அகத்தோரும் போர்செய்தலும் :

(உ - ம்) "சேணுயர் ஞாயிற் றிணிதோளா னேற்றவு
மேணி தவிரப்பாய்ந் தேறவும்—பாணியாப்
புள்ளிற் பாந்து புகல்வேட்டார் போர்த்தொழிலோர்
கொள்ளற் கரிய குறும்பு."

இது புறத்தோர் ஏணிமயக்கம்.

“ இடையெழுவிற் போர்விலங்கும் யானையோர் போலு
மடையமை யேணி மயக்கிற்—படையமைந்த
ஞாயில் பிணம்பிறக்கித் தூர்த்தார் நகரோர்க்கு
வாயி லெவனுங்கொன் மற்று.”

இஃது அகத்தோர் ஏணிமயக்கம்.

இனி, இரண்டும் ஒருங்கு வருதலுங்கொள்க :

(உ - ம்) “பொருவரு மூதூரிற் போர்வேட் டொருவர்க்
கொருவ ருடன்றெழுந்த காலை—யிருவரு
மண்ணொடு சார்தரு மதில்சார்த் தியவேணி
விண்ணொடு சார்தரு விடும்.”
(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - எயில்கோடல்.)

கடைஇச் சுற்று அமர் ஒழிய வென்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும் - புறத்தோன் தன்படையைச் செலுத்திப் புறமதிலிற் செய்யும் போரின்றாக அகத்தோன்படையை வென்று அப் புறமதிலைக் கைக்கொண்டு உண்மதிலை வளைத்த வினைமுதிர்ச்சியும், அகத்தோன் தன்படையைச் செலுத்திப் புறமதிலிற்செயயும் போரின்றாகப் புறத்தோன் படையைத் தள்ளி வென்று அப்புறமதிலைக் கைக்கொண்டு வளைத்த வினை முதிர்ச்சியும் :

(உ - ம்) “கடல்பரந்து மேருச்சூழ் காலம்போற் சென்றோர்
கொடிமதில் காத்தோரைக் கொல்லக்—கடலெதிர்
தோன்றாப் புலிபோ லரண்மறவர் தொக்கடைந்தார்
மான்றேரான் மூதூர் வரைப்பு.”

இது புறத்தோன் முற்றிய முதிர்வு.

“ ஊர்சூழ் புரிசை யுடன்சூழ் படைமாயக்
கார்சூழ்குன் றன்ன கடைகடந்து—போர்மறவர்
மேகமே போலெயில் சூழ்ந்தார் விலங்கல்போன்
ருகஞ்சேர் தோள்கொட்டி யார்த்து.”

இஃது அகத்தோன் முற்றிய முதிர்வு.

அன்றி முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் - புற மதிலன்றி உண்மதிற்கட் புறத்தோனால் முற்றப்பட்ட அகத்தோன் விரும்பின மதில்காவலும், அவன் காத்தலின்றித் தான் சூழப்பட்ட இடத்திருந்த புறத்தோன் போர்செய்தலை விரும்பிய உள்ளகத்தைக் காத்தலும் :

நொச்சியாவது காவல்; இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலுங்கொள்க. அது மதிலைக்காத்தலும் உள்ளகத்தைக் காத்தலுமென இருவர்க்குமாயிற்று. இக்கருத்தானே [1]‘நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தை’ என்றார் சான்றோரும்.

(உ - ம்) “இருகன்றி னொன்றிழந்த வீற்றுப்போற் சீறி
யொருதன் பதிசுற் றொழியப்—புரிசையின்
வேற்றரணங் காததான் விறல்வெய்யோன் வெஞ்சினத்துக்
கூற்றரணம் புக்கதுபோற் கொன்று.”

இஃது அகத்துழிஞையோன் எயில்காத்த நொச்சி.

“ தாய்வாங்கு கின்ற மகனைத் தனக்கென்று
பேய்வாங்கி யன்னதோர் பெற்றிதே—வாய்வாங்கு
வெல்படை வேநதன் விரும்பாதா ரூர்முற்றிக
கொல்படை வீட்டுங் குறிப்பு.”

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - எயில்கோடல்.)

இது புறத்தோன் மனங்காத்த நொச்சி.

“ மணிதுணர்ந் தன்ன மாக்குர னொச்சிப்
போதுவிரி பன்மர னுள்ளுஞ் சிறந்த
காத னன்மர நீமற் றிசினே
கடியுடை வியனகர்க் காண்வரப் பொலிந்த
தொடியணி மகளி ரல்குலுங் கிடததிக்
காப்புடைப் புரிசை புக்குமா றழித்தலி

[1] அகம். 122.

“ ஊர்சூழ் புரிசை யுடன்சூழ் படைமாயக்
கார்சூழ்குன் றன்ன கடைகடந்து—போர்மறவர்
மேகமே போலெயில் சூழ்நதார் விலங்கல்போன்
ஞகஞ்சேர் தோள்கொட்டி யார்த்து.”

இஃது அகத்தோன் முற்றிய முதிர்வு.

அன்றி முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும் - புறமதிலின்றி உண்மதிற்கட் புறத்தோனால் முற்றப்பட்ட அகத்தோன் விரும்பின மதில்காவலும், அவன் காத்தலின்றித் தான் சூழப்பட்ட இடத்திருந்த புறத்தோன் போர்செய்தலை விரும்பிய உள்ளகத்தைக் காத்தலும் :

நொச்சியாவது காவல்; இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலுங்கொள்க. அது மதிலைக்காத்தலும் உள்ளகத்தைக் காத்தலுமென இருவர்க்குமாயிற்று. இக்கருத்தானே [1]'நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தை' என்றார் சான்றோரும்.

(உ - ம்) "இருகன்றி னொன்றிழந்த வீற்றாப்போற் சீறி
யொருதன் பதிசுற் றொழியப்—புரிசையின்
வேற்றரணங் காததான் விறல்வெய்யோன் வெஞ்சினத்துக்
கூற்றரணம் புக்கதுபோற் கொன்று."

இஃது அகத்துழிஞையோன் எயில்காத்த நொச்சி.

"தாய்வாங்கு கின்ற மகனைத தனக்கென்று
பேய்வாங்கி யன்னதோர் பெற்றிததே—வாய்வாங்கு
வெல்படை வேநதன் விரும்பாதா ரூர்முற்றிக
கொல்படை வீட்டுங் குறிப்பு."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - எயில்கோடல்.)

இது புறத்தோன் மனங்காத்த நொச்சி.

"மணிதுணர்ந் தன்ன மாக்குர னொச்சிப்
போதுவிரி பன்மா ருள்ளுஞ் சிறந்த
காத னன்மர நீமற் றிசினே
கடியுடை வியனகாக் காண்வரப் பொலிந்த
தொடியணி மகளி ரல்குலுங் கிடந்திக்
காப்புடைப் புரிசை புக்குமா றழித்தலி

[1] அகம். 122.

னூர்ப்புறங் கொடாஅ நெடுந்தகை
பீடுகெழு சென்னிக் கிழமையு நினதே."

(புறம் - 272.)

இது சூடின நொச்சியைப் புகழ்ந்தது.

மற்று அதன் புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமையானும் - இடைமதிலைக் காக்கின்ற அகத்துழிஞையோன் நின்ற இடத்தினைப் பின்னை அம்மதிலின் புறத்திருந்தோன் விரும்பிக் கொண்ட புதுக்கோளும், அங்ஙனம் புறத்தோன் கொண்ட அவ்விடத்தினைப் பின்னை யகத்தோன் தான் விரும்பிக் கொண்ட புதுக்கோளும் :

பிற்பட்ட துறைக்குப் புறத்தோன் அதனையென மாற்றிப் பொருள் கொள்க. முன்னர்ப் புறமதிலின் போர்போல இடைமதிலினும் போர் கூறினர்.

(உ - ம்) "வெஞ்சின வேந்த னெயில்கோள் விரும்பியக்கா
லஞ்சி யொதுங்காதார் யார்யாவர்—மஞ்சுசூழ்
வான்றோய் புரிசை பொறியு மடங்கின
வான்றோ ரடக்கம்போ லாங்கு."
(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - எயில்கோடல்.)

இது புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை.

" தாக்கற்குப் பேருந் தகர்போன் மதிலகத்
தூக்க முடையோ ரொதுங்கியுங்—கார்க்க
ணிடிபுறப் பட்டாங் கெதிரேற்றார் மாற்றா
ரடிபிறக் கீடு மரிது."

(தகடூர்யாத்திரை. புறத்திரட்டு - எயில்காத்தல்.)

இஃது அகத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை.

நீர்ச் செரு வீழ்ந்த பாசியும் - கொண்ட மதிலகத்தை விட்டுப் போகாத புறத்தோரும் அவரைக் கழியத் தாக்கல் ஆற்றாத அகத்தோரும் எயிற்புறத்து அகழின் இருகரையும் பற்றி நீரிடைப் படர்ந்த நீர்ப்பாசி போன்று அக்கிடங்கின் கட் போரைவிரும்பின பாசியும்:

• பாசிபோல் நீங்காமல் நிற்றலிற் 'பாசி'யென்றார்.

(உ - ம்) "பொலஞ்செய் கருவிப் பொறையுமிப் பண்ணாய்
நிலந்திடர் பட்டதின் றுயிற்—கலங்கமர்மேல்

வேத்தமர் செய்யும் விரகென்னும் வேன்மறவர்
நீத்துநீர்ப் பாய்புலிபோ னின்று."

இஃது இருவர்க்கும் ஒக்கும்.

வேறு வேறு வருமெனினுங் காண்க.

அதாஅன்று [1]ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும் - அம்மதிற்புறத்தன்றி ஊரகத்துப்போரை விரும்பிய அப்பாசி மறனும்.

'பாசி'யென்றார், நீரிற் பாசிபோல இருவரும் ஒதுங்கியுந் தூர்ந்தும் பொருதலின்.

(உ - ம்) "மறநாட்டுந் தங்கணவர் மைந்தறியு மாதர்
பிறநாட்டுப் பெண்டிர்க்கு நொந்தா—ரெறிதொறும்போய்
நீர்ச்செறி பாசிபோ னீங்காது தங்கோமா
னூர்ச்செரு வுற்றாரைக் கண்டு."'

இது புறத்தோன் பாசிமறம்.

" தாந்தங் கடைதொறுஞ் சாய்ப்பவு மேல்வீழ்ந்த
வேந்தன் படைப்பிணத்து வீழ்தலா—னுங்கு
மதுக்கமழுந தார்மன்னர்க் குள்ளூர் மறுகிற்
பதுக்கையும் வேண்டாதாம் பற்று."

இஃது அகத்தோன் பாசிமறம்.

அகமிசைக்கு இவர்ந்தோன் பக்கமும் - புறஞ்சேரிமதிலும் ஊரமர்மதிலும் அல்லாத கோயிற் புரிசைகளின்மேலும் ஏறிநின்று போர்செய்தற்குப் பரந்துசென்றோன்

கூறுபாடும்:

“வாயிற் கிடங்கொடுக்கி மாற்றினர் தம்பிணததாற்
கோயிற் கிடங்கொடுக்கிக் கோண்மறவர்—ஞாயிற்
கொடுமுடிமேற் குப்புற்றார் கோவேந்தர்க் காக
நெடுமுடிதாங் கோட ணிணைந்து.”

இது புறத்தோன் அகமிசைக்கிவர்தல்.

“புற்றுறை பாம்பின் விடநோக்கம் போனோக்கிக்
கொற்றுறை வாய்த்த கொலைவேலோர்—கொற்றவ

[1]மதுரைக்காஞ்சி - 730 - 731 ‘கல்விகுத்தியற்றிய இட்டுவாங்க் கிடங்கின நல்லெயில் உழந்த செல்வர்ததம்மின்’ இஃது ‘ஊர்ச்செரு வீழ்ந்தமற்றதன் மறனும் என்னும் புறத்துழிஞைத்துறை கூறிற்று. நச் - குறிப்பு.

ஞெயின்மேற் றேன்றிஞ ரந்தாத்துக் கூடாத
பேரெயின்மேல் வாழவுணர் போன்று.”

இஃது அகத்தோன் அகமிசைக்கிவர்தல்.

இகன் மதிற் குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலமும் - அங்ஙனம் இகல்செய்த மதிற்கண் ஒருவன் ஒருவனைக் கொன்று அவன் முடிக்கலம் முதலியன கொண்டு,பட்ட வேந்தன் பெயரானே முடி புனைந்து நீராடும் மங்கலமும் :

(உ - ம்) "மழுவாளான் மன்னர் மருங்கறுத்த மால்போற்
பொழிலேழுங் கைக்கொண்ட போழ்தி—னெழின்முடி
சூடாச்சீர்க் கொற்றவனுஞ் சூடினன் கோடியர்க்கே
கூடார்நா டெல்லாங் கொடுத்து."

இது புறத்தோன் மண்ணுமங்கலம்.[1]

"வென்றி பெறவந்த வேந்தை யிகன்மதில்வாய்க்
கொன்று குடுமி கொளக்கண்டு—தன்பால்
விருந்தினர் வந்தார்க்கு விண்விருந்து செய்தான்
பெருந்தகையென் றூர்த்தார் பிறர்."

இஃது அகத்தோன் மண்ணுமங்கலம்.

வென்ற வாளின் மண்ணோடு ஒன்ற - இருபெருவேந்தருள் ஒருவன் ஒருவனை வென்றுழி அங்ஙனம் வென்ற கொற்றவாளினைக் கொற்றவை மேனிறுத்தி நீராட்டுதலோடே கூட:

(உ - ம்) "செற்றவர் செங்குருதி யாடற்கு வாள்சேர்ந்த
கொற்றவை மற்றிவையுங் கொள்ளுங்கொன்—முற்றியோ
பூவொடு சாந்தும் புகையவி செய்ந்நறைத் [ன்
தேவொடு செய்தான் சிறப்பு."

இது புறத்தோன் வாண்மங்கலம்.

"வருபெரு வேந்தற்கு வான்கொடுத்து மற்றை
யொருபெரு வேந்தற்கூ ரீந்தா—னொருவன்வா

---

[1]பெரும்பாண் - 'பகைவர், கடிமதில் எறிந்து குடுமி கொள்ளும் வென்றி யல்லது' 'இகன்மதிற் குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலம்' என்னும் துறை கூறினர். நச். குறிப்பு.

ளிவ்வுலகிற் பெற்ற விகற்கலேயேற் றூர்தியா
னவ்வுலகிற் போய்ப்பெறுங்கொ லாங்கு."

இஃது அகத்தோன் வாண்மங்கலம்.

ஒன்றெனமுடித்தலான் இருவர் வேற்குஞ் சிறபான்மை மண்ணுதல் கொள்க.

" பிறர்வேல் போலா தாகி யிவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை யுடைத்தே
யிரும்புற நீறு மாடிக் கலத்திடைக்
குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினுங் கிடக்கு
மங்கல மகளிரொடு மாலை சூட்டி
யின்குர விரும்பை யாழெடுத் தியம்பத்
தெண்ணீர்ப் படுவினுந் தெருவினுந் திரிந்து
மண்முழு தழுங்கச் செல்லினுஞ் செல்லு
மாஅங், கிருங்கடற் றானை வேந்தர்
பெருங்களிற்று முகத்தினுஞ் செலவா னதே."(புறம்-332.)

தொகைநிலை என்னுந் துறையொடு தொகைஇ - அவ் வாண்மங்கலம் நிகழ்ந்த பின்னர் இருவருள் ஒருவர் பரந்துபட்ட படைக்கடற்கெல்லாஞ் சிறப்புச் செய்வான் ஒருங்கு வருகெனத் தொகுத்தல் என்னுந் துறையோடு முற்கூறிய வற்றைத் தொகுத்து :

(உ - ம்) "கதிர்சுருக்கி யப்புறம்போங் காய்கதிர்போல் வேந்தை
யெதிர்சுருக்கி யேந்தெயில்பா ழாக்கிப்—பதியிற்
பெயர்வான் றொகுத்த படைத்துகளாற் பின்னு
முயர்வான் குறித்த துலகு."

இது புறத்தோன் தொகைநிலை.

"தலைவன் மதில்சூழ்ந்த தார்வேந்தர்க் கொன்று
வலைவன் வலைசுருக்கி யாங்கு—நிலையிருந்த
தண்டத் தலைவர் தலைக்கூட வீற்றிருந்தா
னுண்டற்ற சோற்றூ ரொழிந்து."

இஃது அகத்தோன் தொகைநிலை.

வகைநால் மூன்றே துறை என மொழிப - அங்ஙனம் ஒன்று இருவகைப்பட வந்து பன்னிரண்டேயாம் உழிஞைத் துறை என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

முற்றலையும் கோடலையும் இருவகையென்றார். துறையென்றதனுன் அவற்றின் பகுதியாய் வருவனவும் அத்துறைப் பாற்படுத்துக. உழையரை அழைத்து நாட்கொள்க என்றலும் அவர் அரசர்க்கு உரைப்பனவுங் குடைச்சிறப்புக் கூறுவனவும் முரசு முதலியன நாட்கோடலும் பிறவுங் குடைநாட்கோடலாய் அடங்கும். இது வாணாட் கோடற்கும் ஒக்கும். பொருவார்க்கும் அல்லுழிப் போவார்க்குங் குடை பொதுவாகலின் முற்கூறி மேல்வருகின்ற போர்த்தொழிற்கே சிறத்தலின் வாளினைப் பிற்கூறினர். இவை போர்த்தொழிற்கு ஏதுவாகலின் முற்கூறினர். எயிலுட் பொருதலும் புட்போல உட்பாய்தலும் ஆண்டுப் பட்டோர் துறக்கம் புகுதலும் பிறவும் பாசிமறத்தின்பாற்படும். ஏறுந் தோட்டியுங் கதவும் முதலியன கோடல் அகமிசைக்கு இவர்ந்தோன் பக்கத்தின் பாற்படும். படிவம் முதலியன கூறல் குடுமிகொண்ட மண்ணு, மங்கலத்தின்பாற்படும். புறத்தோன் இருப்பிற் ரொகை நிலைப்பாற்படும். 'துறையென மொழிப' என எல்லாவற்றையுந் துறையென்று கூறுகின்றவர் தொகைநிலையென்னுந் துறையெனத் தொகைநிலையை விதந்தோதினர், அது பலவாகாது இரண்டு துறைப்பட்டு வேறுவேறு துறையாம் என்றற்கு. அது தும்பைத் தொகைநிலைபோல் இருபெருவேந்தரும் உடன்வீழ்தலுஞ் சிறுபான்மை உளதாமென்றுணர்க. எதிர் செல்லாதடைத்திருந்தோன் புறப்பட்டுப்படுதல் சிறுபான் மையாதலின் இதனையும் வேறோர் துறையாக்கிப் பதின்மூன் றென்றாராயினர்.

(உ - ம்) " அறத்துறைபோ லாரெயில் வேட்ட வரசர்
மறத்துறையு மின்னாது மன்னோ—நிறைச்சுடர்க
ளொன்றி வரப்பகல்வா யொக்க
வொளிதேய்ந்தாங்
கின்றிவர் வீழ்ந்தா ரெதிர்ந்து."

இது வேறுவேறு வருதலுஞ் சிறுபான்மை. இன்னுந் துறையென்றதனானே புறத்தோன் கவடிவித்துதலுந் தொகைநிலைப்பாற்பட்டுழி அகத்தோர்க்குச் செல்லாமை கொள்க.

அது, 'மதியேர் வெண்குடை' என்னும் (392) புறப்பாட் டினுள்,

" வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்
வைக லுழவ வாழிய பெரிதெனச்
சென்றியா னின்றெனனாக "

எனவரும்.

'ஒன்ற' வென்றதனான் அகத்தோன் வாண்மண்ணுதல் சிறுபான்மை என்று கொள்க.

[1]இனி மகண்மறுத்தோன் மதிலை முற்றுதன் மகட்பாற் காஞ்சிக்கண் அடங்கும். யானையுங் குதிரையும் மதிற்போர்க் குச் சிறந்தன அன்மையிற் கொள்ளாராயினர். ' ஈரடியிகந்து பிறக்கடி யிடுதலுங் கேடு ' என்று உணர்க. (கஅ)

69. [2]தும்பை தானே நெய்தலது புறனே.

இது தும்பைத்திணை அகத்திணையுள் இன்னதற்குப் புறனுமென்கின்றது. இதுவும் [3]மைந்துபொருளாகப் பொருத லின் [4]மண்ணிடையீடாகப் பொரும் வஞ்சிக்கும் [5]மதிலிடை யீடாகப் பொரும் உழிஞைக்கும் பிற்கூறினார்.

இதன்பொருள் :—தும்பைதானே நெய்தலது புறனே - தும்பை யென்னும் புறத்திணை நெய்தலெனப்பட்ட அகத் திணைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

தும்பையென்பது சூடும் பூவினாற் பெற்றபெயர். நெய் தற்குரிய பெருமணலுலகம்போலக் காடும் மலையுங் கழனியு மல்லாத களரும் மணலும் பொருகளமாக வேண்டுதலானும், பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், எற்பாடு போர்த்

---

[1]புறப்பொருள் வெண்பா மாலைக்கு மறுப்பு.

[2]இச் சூத்திரத்தையும் அடுத்த 'மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனை' யென்னும் சூத்திரத்தையும் சேர்த்து ஒன்றாக ஓதுவர் இளம்பூரணர்.

[3]தொல் பொருள்-புறத்-15.

[4]தொல்-பொருள்-புறத் - 7 உரை.

[5]ஷ - ஷ - ஷ - 9 உரை.

தொழில் முடியுங் காலமாதலானும், இரக்கமுந் தலைமகட்கே பெரும்பான்மை உளதாயவாறுபோலக் கணவனை இழந்தார்க் கன்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும், அவ்வீரக் குறிப்பின் அருள்பற்றி ஒருவர் ஒருவரைநோக்கிப் போரின்கண் இரங் குபவாகலானும், ஒருவரும் ஒழியாமற் பட்டுழிக் கண்டோர் இரங்குபவாகலானும் பிறகாரணங்களானும் நெய்தற்குத் தும்பை புறனாயிற்று. (கச)

70. மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப.

இஃது அத்தும்பைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்

றது.

இதன்பொருள் :—மைந்து பொருளாகவந்த வேந்தனை - தனது வலியினை உலகம் மீக்கூறுதலே தனக்குப் பெறு பொருளாகக் கருதி மேற்சென்ற வேந்தனை, சென்று தலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற்றென்ப - அங்ஙனம் மாற்று வேந்தனும் அவன் கருதிய மைந்தே தான் பெறுபொருளாக எதிர் சென்று அவனைத் தலைமைதீர்க்குஞ் சிறப்பினை யுடைத்து

அத்தும்பைத்திணை என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

வரல் செலவாதல் 'செலவினும் வரவினும்' (தொல் - சொல் - கிளவி - 28.) என்பதன் பொதுவிதியாற் கொள்க. மைந்துபொருளாக என்பதனை வந்த என்பதற்குஞ் சென்று என்பதற்குங் கூட்டுக; அஃது இருவர்க்கும் ஒத்தலின்; எனவே இருவரும் ஒருகளத்தே பொருவாராயிற்று.

இது, வேந்தனைத் தலைமையாற் கூறினாரேனும் ஏனை யோர்க்குங் கொள்க, அவரும் அதற்குரியராதலின்.

இதனைச் சிறப்பிற்றென்றதனான் அறத்திற் றிரிந்து வஞ் சனையாற் கொல்வனவும், தேவராற் பெற்ற வரங்களாற் கொல்

வனவும் கடையூழிக்கட் டோன்றிய ஆதலிற் சிறப்பிலவாம்; அவையுஞ் சிறுபான்மை கொள்க. (கரு)

71. கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலிற்
சென்ற வுயிரி னின்ற யாக்கை
யிருநிலந் தீண்டா வருநிலை வகையோ
டிருபாற் பட்ட வொருசிறப் பின்றே.

இது தும்பைக்காவதோர் இலக்கணங் கூறுதலின் எய்தி யதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலின் - பலரும் ஒருவனை அணுகிப் பொருதற்கஞ்சி அகல நின்று அம்பானெய்தும் வேல்கொண்டெறிந்தும் போர்செய்ய அவ்வம்பும்வேலும் ஒன்றோடொன்று துணையாகத் தீண்டு மாறு செறிதலின், சென்ற உயிரின் நின்ற யாக்கை - சிறி தொழியத் தேய்ந்த உயிரானே துளங்காது நிலைநின்ற உடம்பு, இருநிலந் தீண்டா யாக்கை அருநிலை வகையோடு - வாளுந் திகிரியு முதலியவற்றால் அறுண்ட தலையேயாயினும் உடலேயாயினும் பெரிய நிலத்தைத் தீண்டாதெழுந்து ஆடும்

உடம்பினது பெறற்கரும் நிலையுடைத்தாகிய கூறுபாட்டோடே கூடி, இருபாற்பட்ட ஒரு சிறப்பின்று-இரண்டு கூறு பட்ட ஒரு சிறப்பிலக்கணத்தை யுடைத்து முற்கூறிய தும்பைத்திணை என்றவாறு.

எனவே, முற்கூறிய மைந்துபொருளாகப் பொருதலினும் நின்ற யாக்கை சிறத்தலும் இருநிலந் தீண்டா யாக்கை அதனிற் சிறத்தலுங் கூறினர். இது திணைச்சிறப்புக் கூறியது. 'மொய்த்தலின்' என்றது யாக்கையற்று ஆடவேண்டுதலிற் கணையும் வேலுமன்றி வாள்முதலியன ஏதுவாகக்கொள்க. பிற்கூறியதற்கு அட்டை அற்றுழியும் ஊருமாறுபோல் அலீ கனிற அற்றுழியும் உடம்பாடுதலின் அட்டையாடலெனவும் இதனைக் கூறுப.

இனி மேற்றுறை கூறுகின்றது
மைந்துபொருளாக வந்

ததுஞ் சென்றதுமாகிய பொது இலக்கணத்திற்கே என்றுணர்க. நிரைகொள்ளப்பட்டோன் பொருகளங் குறித்துப் போர்செய்தலும் அவன் களங்குறித்தது பொறாது நிரை கொண்டானுங் களங்குறித்துப் போர்செய்தலும் வெட்சிப்

புறத்துத்' தும்பையாம். வஞ்சியுள்ளும் விழுப்புண்பட்ட வீரரை நோக்கி வேந்தற்குப் பொறுமை நிகழ்ந்து துறக்கம் வேண்டுழி நிகழ்ந்த தும்பையும் வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பையாம். முற்றப்பட்டோனை முற்றுவிடுத்தற்கு வேறோர் வேந்தன் வந்துழி அவன் புறம்போந்து களங்குறித்துப் போர் செய்யக் கருதுதலும், அவன்களங் குறித்துழிப் புறத்தோனும் களங்குறித்துப் போர்செய்யக் கருதுதலும் உழிஞைப்புறத்துத் தும்பையாம். இவையெல்லாம் மண்ணசையும் அரண்கோடலுமன்றி மைந்து பொருளாகச் சென்று துறக்கம் வேட்டுப் பொருந் தும்பைச் சிறப்புக் கூறிற்று.

மேற்காட்டுந் துறைகளெல்லாம்
இச்சூத்திரத்துக் கூறிய
இரண்டற்குமன்றிமைந்துபொருளாயதற்கேயாமென்றுணர்க.

(உ - ம்) "நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்
மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே." (புறம் - 297.)
"எய்போற் கிடந்தா னென்னேறு." (புற - வே
- 176.)

என வருவன கணையும் வேலும்
மொய்த்துநின்றன.

கிடந்தானென்புழி நிலந் தீண்டாவகையின்
நின்ற யாக்கையாயிற்று.

"வான்றுறக்கம் வேட்டெழுந்தார் வாண்மறவ ரென்பதற்குச்
சான்றுரைப்ப போன்றன தங்குறை—மான்றேர்மேல்
வேந்து தலைபனிப்ப விட்ட வுயிர்விடாப்

பாய்ந்தன மேன்மேற் பல.''

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - அமர்.)

இது வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பையாய் இருநிலந் தீண்டா வகை.

"பருதிவேன் மன்னர் பலர்காணப் பற்றார்
குருதிவாள் கூறிரண்டு செய்ய—வொருதுணி
கண்ணிமையா முன்னங் கடிமதிலுள் வீழ்ந்ததே
மண்ணதே மண்ணதே யென்று.''

இஃது உழிஞைப்புறத்துத் தும்பையாய் இருநிலந் தீண்டாவகை.

புறத். கஎ] புறத்திணையியல்

253:

இது திணைக்கெல்லாம் பொது வன்மையிற் றிணையென வும்படாது ; திணைக்கே சிறப்பிலக்கணமாதலிற் றுறையென வும் படாது ; ஆயினுந் துறைப்பொருள் நிகழ்ந்து கழிந்தபிற் கூறியதாமென் றுணர்க.

(கசூ).

72. தானை யானை குதிரை யென்ற
நோனா ருட்கு மூவகை நிலையும்
வேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி
யொருவன்
றான்மீண் டெறிந்த தார்நிலை யன்றியு
மிருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமு
மொருவ னொருவனை யுடைபடை புக்குக்
கூழை தாங்கிய வெருமையும்
படையறுத்துப்
பாழி கொள்ளு மேமத் தானுங்
களிறெறிந் தெதிர்ந்தோர் பாடுங் களிற்றொடு
பட்ட வேந்தனை யட்ட வேந்தன்
வாளோ ராடு மமலையும் வாள்வாய்த்
திருபெரு வேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமு
மொருவரு மொழியாத் தொகைநிலைக்
கண்ணுஞ்
செருவகத் திறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ
யொருவன் மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
பல்படை யொருவற் குடைதலின் மற்றவ
னொள்வாள் வீசிய நூழிலு முளப்படப்
புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே.

இது மைந்துபொருளாகிய தும்பைத்திணைக்குத் துறை இனத்தெதன்கின்றது.

இதன்பொருள் :—தானை யானை குதிரை என்ற நோனார் உட்கும் மூவகை நிலையும் - தானைநிலை யானைநிலை குதிரைநிலை என்று சொல்லப்பட்ட போர் செய்தற்கு ஆற்ரு அரசர் தலை . பனிக்கும் மூன்று கூறுபாட்டின் கண்ணும்,

நோனார் உட்குவரெனவே நோன்றார் உட்காது நிற்பா ராயிற்று. அவர் போர்கண்டு சிறப்புச்செய்யுந் தேவரும் பிணந்தின் பெண்டிரும் படையாளர் தாயரும் அவர் மனைவிய ருங் கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியருங் கண்டோ ரும் பிறருமென்று கொள்க.

துறக்கம்புகு வேட்கை யுடைமையிற் காலாளை முற்கூறி, அதன் பின்னர் மதத்தாற் கதஞ்சிறந்து தானும் போர்செய் யும் யானையைக்கூறி, மதஞ்சிறவாமையிற் கதஞ்சிறவாத குதி ரையை அதன்பிற் கூறினர். குதிரையானன்றித் தேர் தானே செல்லாமையிற் றேர்க்கு மறமின்றென்று அது கூரு ராயினர்.

நிலையென்றது 'வகை'யென்றதனான் அம்மூன்று நிலையுந் தாமே மறஞ்சிறப்பப் பொருது வீழ்தலும், அரசனேவலிற் றானை பொருது வீழ்தலும், யானையுங் குதிரையும் ஊர்ந்தாரேவலிற் பொருதலும், படையாளர் ஒருவரொருவர் நிலைகூறலும் அவர்க்கு உதவலுமென இப்பகுதியெல்லாங் கொள்க.

இனி, இவைதாமே கறுவுகொண்டு பொருவுழித் தானை மறம் யானைமறங் குதிரைமறமென்று
பெறுமென்று கொள்க.[1]
வெவ்வேறு பெயர்

இனித் தாயர் கூறுவன மூதின் முல்லையாம் ; மனைவியர்
கூறுவன இல்லாண்முல்லையாம் ; கண்டோர் கூறுவன வல்
லாண்முல்லையாம் ; பாணர் கூறுவன பாண்பாட்டாம் என்க.

இவை கூறி ஏனைக் கூத்தர் முதலியோர் கூறுவன கூறார்;
மனநெகிழ்ந்து போவாருமுளர். அவை ஓரோர் துறையாக முதனூற்கண் வழங்காமையினானும் அவற்றிற்கு வரையறையின்மையானும் இவர் தானைநிலையென அடக்கினார். இச்சிறப்

பான் இதனை முற்கூறினர். அத் தானை சூடிய பூக்கூறலும், அதனெழுச்சியும், அரவமும், அதற்கரசன் செய்யுஞ் சிறப்பும், அதனைக்கண்டு இடைநின்றோர் போரைவிலக்கலும், அவர் அதற்குடம்படாமைப் போர்துணிதலும், அத்தானையுள்

[1]புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, தும்பைப்படலம் 3, 6, 7 பார்க்க.

ஒன்றற்கிரங்கலும், அதற்குத்தலைவரைவகுத்தலும், வேந்தன் சுற்றத்தாரையுந் துணைவந்த அரசரையும் ஏத்துவனவும், நும்போர்ஏனைநாட்டென்றலும், இருபெருவேந்தரும் இன்னவாறு பொருதுமென்று கையெறிதலும் போல்வனவெல்லாம் இத்துறைப்பாற் படும்.

(உ - ம்) "கார்கருதி நின்றதிருங் கௌவை விழுப்பணையான்
சோர்குருதி சூழா நிலனனைப்பப்—போர்கருதித்
துப்புடைத் தும்பை மலைந்தான் றுகளறுசீர்
வெப்புடைத் தானையெம் வேந்து."

(பு - வெ - தும்பை - 1.)

இது பூக்கூறியது.

இதனைத் திணைப்பாட்டு மென்ப.

"வெல்பொறியு நாடும் விழுப்பொருளுந் தண்ணடையுங்
கொல்களிறு மாவுங் கொடுத்தளித்தான்—பல்புரவி
நன்மணித் திண்டேர் நயவார் தலைபனிப்பப்
பன்மணிப் பூணான் படைக்கு."

(பு - வெ - தும்பை - 2.)

இது சிறப்புச்செய்தது.

“ வயிர்மேல் வளைநால வைவேலும் வாளுஞ்
செயிர்மேற் கனல்விழிப்பச் சீறி—யுயிர்மேற்
பலகழியு மேனும் பரிமான்றேர் மன்னர்க்
குலகழியு மோர்ததுச் செயின்.”

(பு - வே - தும்பை - 4.)

இது விலக்கவும் போர் துணிந்தது.

“ மின்னார் சினஞ்சொரிவேன் மீளிக் கடற்றானை
யொன்னார் நடுங்க வுலாய்நிமிரி—னென்னுங்கொ
லாழித்தேர் வெல்புரவி யண்ணன் மதயானைப்
பாழித்தோண் மன்னர் படை.”

(பு - வே - தும்பை - 5.)

இஃது இரண்டனுள் ஒன்றற்கு இரங்கியது.

“ கங்கை சிறுவனுங் காய்கதிரோன் செம்மலு
மிங்கிருவர் வேண்டா வெனவெண்ணிக்—கங்கை 256

சிறுவன் படைக்காவல் பூண்டான் செயிர்த்தார்
மறுவந்தார் தத்த மனம்.”

இது பெருந்தேவனார் பாட்டு ; (பாரதம். புறத்திரட்டு.. அமர் 10). குருக்கள் தமக்குப்படைத் தலைவரை வகுத்தது.

இனி, போர்த்தொழிலாற் றுணைநிலை வருமாறு :—

“குழாக்களிற் றரசர் குறித்தெழு கொலைக்களம்
விழாக்களம் போல மெய்ம்மலி யுவகைய
ராண்மை யுள்ளங் கேண்மையிற் றாத்தலை
னழுந்துபடப் புல்லி விழுந்துகளம் படுநரு
நீர்ப்பெயற் பிறந்த மொக்குள் போலத்
தாக்கிய விசையிற் சிதர்ந்துநிலம் படுநருந்
தகருந் தகருந் தாக்கிய தாக்கின்
முகமுகஞ் சிதா முட்டு வோரு
முட்டியின் முறைமுறை குத்து வோருங்
கட்டிய கையொடு காறட் குநருங்
கிட்டினர் கையறத் தொட்டுநிற் போருஞ்
சுட்டிய பெயரற விட்டழிப் போருஞ்
சக்கரம் போலச் சங்குவிட் டெறிநருஞ்
சிலைப்புடை முரசிற் றலைப்புடைக் குநரு
மல்லிற் பிடித்தும் வில்லி னெற்றியு
மூக்கியு முரப்பியு நோக்கியு நுவன்றும்
போக்கியும் புழுங்கியு நாக்கடை கவ்வியு
மெயிறுடன் றிருகியுங் கயிறுபல வீசியு
மிணைய செய்தியின் முனைமயங் குநரும்
பிறப்பும் பெருமையுஞ் சிறப்புஞ் செய்கையு

மாசறி பெருமையு முரைசெல் லாண்மையு
முடையோ ராகிய படைகொண் மாக்கள்
சென்றுபுகு முலக மொன்றே யாதலி
னென்றுபடு மனத்தொடு கொன்றுகொன் றுவப்பச்
செஞ்சோற்று விலையுந் தீர்ந்துதம் மனைவியர்
தம்பிணந் தழீஇ தொந்துகலுழ்ந் திரங்கவும்
புதுவது வந்த மகளிர்க்கு
வதுவை சூட்டிய வான்படர்ந் தோரே."
(புறத்திரட்டு - அமர் - 10.) புறத. கள |
புறததுணையயல 202

"சென்ற வுயிர்போலத் தோன்றா துடல்சிதைந்தோ
னின்ற வடிபெயரா நின்றவை—மன்ற
லரமகளிர் மங்கலத்திற் காங்காங்கு வைத்த
மரவடியே போன்றன வந்து."

"வெண்குடை மதிய மேனிலாத் திகழ்தரக்
கண்கூ டிறுதத கடன்மருள் பாசறைக்
குமரிப் படைதழீஇக் கூற்றுவினை யாடவர்
தமர்பிற ரறியா வமர்மயங் கழுவத்
திறையும் பெயருந் தோற்றி னுமரு
ளுண்முறை தபுத்தீர் வம்மி னீங்கெனப்
போர்மலைந் தொருசிறை நிற்ப யாவரு
மரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்
நிரைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே." (புறம்-294.)

"கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்." (குறள் - படைச் - 4.)

"நறுவிரை துறந்த நரைவெண் கூந்த
லிரங்கா ழன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறாஅன்
குடப்பாற் சில்லுறை போலப்
படைக்குநோ யெல்லாந் தானா யினனே." (புறம் - 276.)

"தற்கொள் பெருவிறல் வேந்துவப்பத் தானவற்
கொற்கத் துதவினா னாகுமாற் பிற்பிற்
பலர்புகழ் செல்வந் தருமாற் பலர்தொழ
வானக வாழ்க்கையு மீயுமா லன்னதோர்
மேன்மை யிழப்பப் பழிவருவ செய்பவோ
தானேயும் போகு முயிர்க்கு."

(தகடூர்யாத்திரை. புறத்திரட்டு. படைச்செருக்கு - 9.)

"கோட்டங் கண்ணியுங் கொடுந்திரை யாடையும்
வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தலு
மொத்தன்று மாதோ விவற்கே செற்றிய
திணிநிலை யலறக் கூழை போழ்ந்துதன்
வடிமா ணெஃகங் கடிமுகத் தேந்தி
யோம்புமி னோம்புமி னிவணென வோம்பாது
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கா றட்பக் 258
17

கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத் தொழிந்ததன் றோழற்கு வருமே." (புறம் - 275.)

இஃது உதவியது.

இனி யானைநிலைக்குங் குதிரைநிலைக்குந் துறைப்பகுதி யாய் வருவனவுங்கொள்க. அஃது அரசர்மேலும் படைத்தலை வர் மேலும் ஏனையோர் மேலும் யானைசேறலும், களிற்றின் மேலுந் தேரின் மேலுங் குதிரை சேறலும், தன்மேலிருந்து பட்டோருடலை மோந்து நிற்றலும் பிறவுமாம்.[1]

(உ - ம்) "மாயத்தாற் றூக்கு மலையு மலையும்போற்
காயத்தா றஞ்சாக் களிற்றொடும்போய்ச்—சாயுந்
தொலைவறியா வாடவருந் தோன்றினர் வான்மேன்
மலையுறையுந் தெய்வம்போல் வந்து."
(பெரும்பொருள்விளக்கம். புறத்திரட்டு - யானைமறம் - 14.)

"கையது கையோ டொருதுணி கோட்டது
மொய்யிலைவேன் மன்னர் முடித்தலை—பைய
வுயர்பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே யெங்கோன்
வயவெம்போர் மாறன் களிறு."

இவை யானைநிலை.

" பல்லுருவக் காலின் பரியுருவத் தாக்கித்தன்
றொல்லை யுருவிழந்த தோற்றம்போ—லெல்லா
மொருகணதது் தாக்கி யுருவிழந்த பாய்மாப்
பொருகளத்து வீழ்ந்து புரண்டு."

" மாவா ராதே மாவா ராதே
எல்லா மாவும் வந்தன வெம்மிற்

---

[1]மதுரைக் காஞ்சி - 128. 129. 'வில்லைக்கவைஇக் கணைதாங்கு மார்பின் மாதாங்கெறுழ்த்தோண் மறவர்ததம்மின்' இது தும்பையிற் குதிரை நிலை கூறிற்று - கணைதாங்கு மார்பு கூறவே **கணை துணையுற மொய்த்தலும்** கூறிற்று. நச். குறிப்பு.

ஷை 'எரி நிமிர்ந்தன்ன தானை நாப்பண் பெருநல் யானை போர்க்களத் தொழிய விழுமிய வீழ்ந்த குரிசிலர்த் தம்மின்' இது 'களிறெதிர்ந் தெறிந்தோர் பாடு' என்னும் தும்பைத்துறை கூறிற்று-

எ - து. நச். உரை.

புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் றந்த
செல்வ னூரு மாவா ராதே
யிருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல்
விலங்கிடு பெருமரம் போல
வுலந்தின் று கொல்லவன் மலைந்த மாவே." (புறம்

- 273.)

"பருத்தி வேலிச் சீறூர் மன்ன
னுழுத்தத ருண்ட வோய்நடைப் புரவி
கடன்மண்டு தோணியிற் படைமுகம் போழ
நெய்ம்மிதி யருந்திய கொய்சுவ லெருத்திற்
றண்ணடை மன்னர் தாருடைக் கலிமா
வணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்
கலந்தொடா மகளிரி னிகழ்ந்துநின் றவ்வே."
(புறம்-299.)

இவை குதிரைநிலை.

'நிலம்பிறக் கிடுவது போல' என்னும் (303) புறப்பாட்டும் அது.

இவை தனித்துவாராது தொடர்நிலைச் செய்யுட்கண் வரும்; அவை தகடூர்யாத்திரையினும் பாரதத்தினுங் காண்க. புறநானூற்றுள் தனித்து வருவனவுங் கொள்க.

வேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன் தான் மீண்டெறிந்த தார்நிலை - தன்படை போர்செய்கின்றமை

கண்டு தானும் படையாளர்க்கு முன்னேசென்று வேலாற் போர்செய்து வென்றிமிகுகின்ற வேந்தனை மாற்ருேர் சூழ்ந் துழி அதுகண்டு வேருேரிடத்தே பொருகின்ற தன் ருனைத் தலைவனுயினும் தனக்குத்துணைவந்த அரசனுயினும் போரைக் கைவிட்டுவந்து வேந்தனேடு பொருகின்ருரை எறிந்த தார் நிலைக்கண்ணும் :

'தார்' என்பது முந்துற்றுப் பொரும்படையாதலின் இது தார்நிலையாயிற்று.

(உ - ம்) "வெய்யோ னெழாமுன்னம் வீங்கிருள் கையகலச்
செய்யோ னொளிதிகழுஞ்
செம்மற்றே—கையகன்று 260

போர்தாங்கு மன்னன்முன் புக்குப் புகழ்வெய்யோன்
ருர்தாங்கி நின்ற தகை."
(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - தானைமறம் -4.)

'நிரப்பாது கொடுக்கும்' என்னும் (180) புறப்பாட்டி னுள் 'இறையுறு விழுமந் தாங்கி' என்பதும் அது.

“ இவற்கீத துண்மதி கள்ளே சினப்போ
ரினக்களிற் றியானை யியறோர்க் குரிசி
னுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை
யெடுத்தெறி ஞாட்பி னிமையான் றச்ச
னடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய்ந் தனனே
மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனு
முறைப்புழி யோலை போல
மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே.”

(புறம் - 290.)

இதுவும் அதன்பாற்படும்.

அன்றியும் இருவர் தலைவர் தபுதிப்பக்கமும் - இருபெரு வேந்தர் தானைத்தலைவருந் தத்தம் வேந்தர்க்காகித் தார்தாங்கு தலே யன்றி அத்தலைவரிருவருந் தம்மிற்பொருது வீழ்தற் கண்ணும் :

‘பக்கம்’ என்றதனன் அவருளொருவரொருவர் வீழ்தலுங் கொள்க.

“ ஆதி சான்ற மேதகு வேட்கையி
னாளுங் கோளு மயங்கிய ஞாட்பின்
மதியமு ஞாயிறும் பொருவன போல
வொருத்தி வேட்கையி னுடன்வயிற் றிருவர்
செருக்கூர் தண்டி னெருக்கின ரெனவு
மரவணி கொடியோற் கிளையோன் சிறுவனும்

பெருவிறல் வீமற் கிளையோன் சிறுவனு
முடன்றமர் தொடங்கிய காலை யடங்கா
ருடங்குவருஞ் சீற்றத்துக் கைப்படை வழங்கி
யிழந்தவை கொடாஅர் கிடந்தன வாங்கித்
தேர்மிசைத் தமியர் தோன்றார் பார்மிசை
நின்றுசுடர் நோக்கியு மொன்றுபடத் திருகியுந்
தும்பியடி பிணங்கு மண்ணிற் றேற்றமொடு

கொடிகொடி பிணங்கி வீழ்வன போல
வொருவயின் வீழ்ந்தடு காலை
யிருபெரு வேந்தரும் பெரிதுவந் தனரே"

இப் பாரதப்பாட்டினுள் அவ்வாறுதல் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைவரேயன்றிப் பிறரும் அவ்வாறு பொரினும் அதன்பாற் படுத்துக.

உடைபடை ஒருவன் புக்கு ஒருவனைக் கூழைதாங்கிய எருமையும் - தனது உடைந்த படைக்கண்ணே ஒரு படைத் தலைவன் சென்று நின்று அங்ஙனங் கெடுத்த மாற்றுவேந்தன் படைத்தலைவனை அவன் எதிர்கொண்டு நின்ற பின்னணியோடே தாங்கின கடாப்போலச் சிறக்கணித்து நிற்குநிலைமைக்கண்ணும் :

ஒருவனொருவனைத் தாங்கின எருமையென

முடிக்க.

(உ - ம்) "சீற்றங் கனற்றச் சிறக்கணித் தூச் செல்லுங்கா
லேற்றெருமை போன்றா னிகல்வெய்யோன்—மாற்றான்
படைவரவு காத்துத்தன் பல்படையைப் பின்காத்
திடைவருங்காற் பின்வருவார் யார்."

படையறுத்துப் பாழிகொள்ளும் ஏமத்தானும் - கைப் படையைப்போக்கி மெய்யாற் போர்செய்யும் மயக்கத்தின்

கண்ணும் :[1]

பாழி - வலி ; இஃது ஆகுபெயர்.

(உ - ம்) "கொல்லேறு பாய்ந்தழிந்த கோடுபோற் றண்டிறுத்து
மல்லேறு தோள்வீமன் மாயனைப்—புல்லிக்கொண்
டாரூத போர்மலைந் தாங்கரசர் கண்டார்த்தா
ரோரூட லாய ரென." (பாரதம்.)

"நீலக் கச்சைப் பூந்துவ ராடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்
மேல்வருங் களிற்றொடு வேறாந் தினியே
தன்னுந் துரக்குவன் போலு மொன்னல
ரெஃகுடை வலத்தர் மாவொடு பரத்தாக்

---

[1]மற்போர் என்பர் இளம்பூரணர்.

கையின் வாங்கித் தழீஇ
மொய்ம்பி னூக்கி மெய்க்கொண் டனனே." (புறம் - 274.)

என்பதும் அது.

களிறெறிந் தெதிர்ந்தோர் பாடும் - மாற்றுவேந்தன் ஊர்ந்துவந்த களிற்றைக் கையெறிந்தானுங் கடுக்கொண் டெதிர்ந்தானும் விலக்கி யவனையும் அக்களிற்றையும் போர் செய்தோர் பெருமைக் கண்ணும்:

(உ - ம்) "இடியா னிருண்முகிலு மேறுண்ணு மென்னும்
படியாற் பகடொன்று மீட்டு—வடிவே
லெறிந்தார்த்தார் மள்ள ரிமையாத கண்கொண்
டறிந்தார்த்தார் வானோரு மாங்கு."

"வானவர் போரிற் றானவர்க் கடந்த
மான வேந்தன் யானையிற் றஅது
பல்படை நெரிவ தொல்லான் வீமன்

பிறக்கிடங் கொடானதன் முகத்தெரிந் தார்த்துத்
தானெதிர் மலைந்த காலை யாங்கதன்
கோடுழக் கிழிந்த மார்பொடு நிலஞ்சேர்ந்து
போர்க்கோள் வளாகந் தேர்த்துக ளனைத்தினு
மிடைகொள லின்றிப் புடைபெயர்ந்து புரண்டு
வருந்தா வுள்ளமொடு பெயர்ந்தனன்
பெருந்தகை யாண்மையொடு பெயர்த்தலோ வரிதே."

இப் பாரதபாட்டும் இதன் பாற்படும்.

இது களிறெறிந்தான்பெருமை கூறுதலின் யானைநிலையுள் அடங்காதாயிற்று.

களிற்றொடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர் ஆடும் அமலையும் - அங்ஙனம் நின்று களிற்றொடுபட்ட வேந்தனைக் கொன்ற வேந்தன் படையாளர் வியந்து பட்டோனைச் சூழ்ந்துநின்று ஆடுந் திரட்சிக்கண்ணும்:

அமலுதல் நெருங்குதலாதலின், அமலையென்பதூஉம் அப்பொருட்டாயிற்று:

(உ - ம்) "ஆளுங் குரிசி லுவகைக் களவென்னுங்
கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி—வாள்வீசி

யாடினு ரார்த்தா ரடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்
சூடினு வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து."

" நான்மருப் பில்லாக் கானவில் யானை
வீமன் வீழ்த்திய துடன்றெதிர்ந் தாங்கு
மாமுது மதுரை மணிநிறப் பாகனே
டாடமர் தொலைத்த லாற்றுன் றேரொடு
மைத்துனன் பணியின் வலமுறை வந்து
கைத்தலங் கதிர்முடி யேற்றி நிற்றந்
திறைஞ்சின னவர்க் கிடையோ னதுகண்டு
மறந்தீர் மன்னனு மிறைஞ்சித் தனாது
வேழம் விலக்கி வினைமடிந் திருப்பச்
சூர்மருங் கறுத்த நெடுவேள் போல
மலைபுரை யானையுந் தலைவனுங் கவிழிய
வாளுகு களத்து வாள்பல வீசி
யொன்று மன்னரு மாடினர் துவன்றி
யின்று வின்ப மெய்தித
தன்னமர் கேளிரு முன்னுர்த் தனரே."

இப் பாரதப்பாட்டும் அது.

வாள்வாய்த்து இருபெருவேந்தர் தாமுஞ் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியாத் தொகை நிலைக்கண்ணும் - இருபெரு வேந்தர் தாமும் அவர்க்குத் துணையாகிய வேந்தரும் தானைத் தலைவருந் தானையும் வாட்டொழின்முற்றி ஒருவரும் ஒழியா மற் களத்துவீழ்ந்த தொகைநிலைக்கண்ணும் :

(உ - ம்) "வருதார் தாங்கி யமர்மிகல் யாவது
பொருதாண் டொழிந்த மைந்தர்புண் டொட்டுக்
குருதிச் செங்கைக் கூந்த நீட்டி
நிறங்கிள ருருவிற் பேஎய்ப் பெண்டி
ரெடுத்தெறி யனந்தர்ப் பறைச்சீர் தூங்கப்
பருந்தருந் துற்ற தானையொடு செருமுனிந்து
மறத்தின் மண்டிய விறற்போர் வேந்தர்
தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே
யுரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே
பன்னூ றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞில
மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக்
களங்கொளற் குரியோ ரின்றித தெறுவர

வுடன்வீழ்ந் தன்றா லமரே பெண்டிரு
பாகடு மிசையார் பனிநீர் மூழ்கார்
மார்பகம் பொருந்தி யாங்கமைந் தனரே
வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து
நாற்ற வுணவி னோரு மாற்ற
வரும்பெற லுலக நிறைய
விருந்துபெற் றனராற் பொலிகநும் புகழே." (புறம் - 62.)

செருவகத்து இறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ ஒருவன் மண்டிய நல்லிசை நிலையும் - போரிடத்தே தன் வேந்தன் வஞ்சத்தாற் பட்டானாகச் சினங்கொண்ட மனத்தனாய்ப் பெரும்படைத்தலைவன் தலைமயங்கிப் பொருத நல்ல புகழைப் பெற்ற நிலைமைக்கண்ணும் :

அது குருகுலவேந்தனைக் குறங்கறுத்தஞான்று இரவு ஊரெறிந்து பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர் மக்களைவரையுங் கொன்று வென்றி கொண்ட அச்சுவத்தாமாவின் போர்த் தொழில் போல்வன. தன்னரசன் அறப்போரிடத்துப் படாது வஞ்சனையாற் படுதலின் அவனுக்குச் சினஞ்சிறந்தது. இச்சிறப்பில்லாத தும்பையும் இக்கலியூழிக்காமென்பது 'சென் றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற்று' (தொல் - பொருள் - புற - 15.) என்புழிக் கூறிற்று.

(உ - ம்) "மறங்கெழு வேந்தன் குறங்கறுத் திட்டபி
னருமறை யாசா னொருமகன் வெகுண்டு
பாண்டவர் வேர்முதல் கீண்டெறி சீற்றமோ
டிரவூ ரறியாது துவரை வேந்தொடு
மாதுலன் றன்னை வாயிலி னிரீஇக்
காவல் பூட்டி யூர்ப்புறக் காவயி
னைவகை வேந்தரோ டரும்பெறற் றம்பியைக்
கைவயிற் கொண்டு கரியோன் காத்தலிற்
றொக்குடம் பிரீஇத் துறக்க மெய்திய
தந்தையைத் தலையற வெறிந்தவ னிவனெனத்
துஞ்சிடத் தெழீஇக் குஞ்சி பற்றி
வடாது பாஞ்சால னெடுமுதற் புதல்வனைக்
கழுத்தெழத் திருகிப் பறித்த காலைக்
கோயிற் கம்பலை யூர்முழு துணர்த்தலிற்
றம்பியர் மூவரு மைம்பான் மருகரு

> முடன்கு ழீர் தொடங்கி யொருங்கு களத்தவிய
> வாள்வாய்த் துப் பெயர்ந்த காலை யாள்வினைக்
> கின்னோ ரினிப்பிற ரில்லென வொராங்குத்
> தன்முதற் ருதையொடு கோன்முத லமரர்
> வியந்தனர் நயந்த விசும்பி
> னியன்றலை யுலகமு மறிந்ததா லதுவே."

இப் பாரதப்பாட்டினுள் அவ்வாறுதல் காண்க.

ஒருவற்குப் பல் படை உடைதலின் மற்றவன் ஒள்வாள் வீசிய நூழிலும் - அங்ஙனம் நல்லிசை எய்திய ஒருவற்கு வஞ்சத்தாற் கொன்ற வேந்தன் பல்படை புறங்கொடுத்த வின் அவரைக் கோறல் புரிதல் அறனன்றென்று கருதாது அவன் வாளாற் றடிந்துகொன்று குவித்தற்கண்ணும் :

வஞ்சத்தாற் கொன்றவேந்தனைக் கொன்றமைபற்றித் தனக்குக் கெட்டோரையும் அடங்கக் கோறற்கு உரியானை நல்லிசை முன்னர்ப் பெற்றோனென்றார். நூழிலாவது கொன்றுகுவித்தல்.

> "வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகந்து
> கொள்ளை சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்
> வேழப் பழனத்து நூழி லாட்டு."　(மதுரை - 255 - 257.)

என்றாற்போல.

(உ - ம்) "அறத்திற் பிறழ வரசெறியுந் தானை
மறத்திற் புறங்கண்டு மாறான்—குறைத்தடுக்கிச்
செல்லுங்காற் காட்டுத்தீச் சென்றாங்குத் தோன்றுமே
பல்படையார் பட்ட படி."

புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே - பொருந்தித் தோன்றும் பன்னிரு துறையினையுடைத்துத் தும்பைத்திணை

என்றவாறு.

இன்னும் உளப்படப் புல்லித் தோன்றும்

பன்னிரு

துறைத்து எனவுங் கூட்டிப் பன்னிரண்டன் கண்ணும் முற்கூறிய வெட்சித்திணை முதலியவற்றான் நிகழுந் தும்பையும் வந்துகூடப் பின் அவற்றிற்கு முரியவாய்ப் பொருந்தித்

தோன்றும் பன்னிரு துறையினையுடைத்தாந் தும்பைத்திணை என்றும் பொருள்கொள்க. பொருள் இடமாகத் துறை இடத்தியல் பொருளாங்கால் ஏனைத் திணைக்கட் கூறினாற் போல ஒன்று நிகழ்ந்தபின் ஒன்றுநிகழாது இரண்டு படைக்கும் பொருந்த ஒரு காலத்து இத்திணை நிகழுமென்றற்குப் 'புல்லித்தோன்றும்' என்றார். பல்பெருங் காதமாகிய நெடுநெறியிடைத் துணிந்த இடத்தையும் உலகந் துறையென்பதுபோல இச்சூத்திரத்துத் துறையைத் தொகுதியுடன் அறுதிகாட்டிற்றென்றுணர்க. இவ்விலக்கணம் மேல்வருகின்ற திணைகட்கும் ஒக்கும். (கஎ)

73. [1]வாகை தானே பாலையது புறனே.

இது வாகைத்திணை பாலையெனப்பட்ட அகத்திணைக்குப் புறனுமென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—வாகை தானே - இனிக் [2]கூறுகின்ற புறத்திணையுள் வாகையெனப்பட்டது தானே, பாலையது புறனே - பாலையென்னும் அகத்திணைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

என்னை ? பாலைக்குப் புணர்ச்சியின் நீங்கி இல்லறநிகழ்த்திப் புகழெய்துதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடர்ச்சியின் நீங்கி அறப்போர் செய்து துறக்கம்பெறுங் கருத்தினாற் சேறலானும், வாளினுந் தாளினும் நிறையினும் பொறையினும் வென்றியெய்துவோரும் மனையோரை நீங்கிச் சேறலானும் பிரிவுளதாயிற்று.

பாலை தனக்கென ஓர்நிலமின்றி நால்வகை நிலத்தும் நிகழுமாறுபோல முற்கூறிய புறத்திணைநான்கும் இடமாக வாகைத்திணை நிகழ்தலிற் றனக்கு நிலமின்றாயிற்று. [3]' நாளு நாளு மாள்வினை யழுங்க - வில்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லை

---

[1]இச்சூத்திரத்தையும் 'தாவில் கொள்கை' யென்னும் அடுத்த சூத்திரத்தையும் சேர்த்து ஒன்றாக ஓதுவார் இளம்பூரணர்.

(பி -ம்)—[2]கருதிநின்ற. [3]இந்நூல் 16-ம் பக்கத்திற் காண்க. புறத். உ0]

யாற் புகழ்' என ஆள்வினைச் சிறப்புக் கூறிப் பிரியுமாறு போல இதற்குத் துறக்கமே எய்தும் ஆள்வினைச் சிறப்புக் கூறலுங்கொள்க. பாலை பெருவரவிற்றாய்த் தொகைகளுள் வருமாறுபோல வாகையும் பெருவரவிற்றாய் வருதலுங் கொள்க. (கஅ)

74. தாவில் கோள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப.

இஃது அவ் வாகைத்திணைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றை-வலியும் வருத்தமுமின்றி இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர் முதலியோரும் தம்முடைய கூறுபாடுகளை, பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப - இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்தலென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இருவகையாவன : தன்னைத்தானே மிகுதிப்படுத்தலும் பிறர் மீக்கூறுபடுத்தலுமாம். இனி இருவகைக்குள் உறழ்ச்சியாற் பெற்ற வென்றியை வாகையெனவும், இயல்பாகப் பெற்றவென்றியை முல்லையெனவுங் கூறுவர். படுதலென்றது படுத்தலெனப் பிறவினையாற் கூறினார், அவர் தம்மினுறழாத வழியும் ஒருவன் அவரை உறழ்ந்து உயர்ந்தோன் இவனென்றுரைத்தலும் வாகையென்றற்கு; ஒன்றனோடு ஒப்பு ஓரீஇக் காணாது மாணிக்கத்தினை நன்றென்றாற்போல உலக முழுதும் அறியும் உயர்ச்சியுடைமையும் அது. தாவில்கொள் கையெனவே இரணியனைப்போல வலியானும் வருத்தத்தானுங் கூறுவித்துக்கோடல் வாகையன்றாயிற்று. (கக)

75. அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு

மைவகை மரபி னரசர் பக்கமு

மிருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமு

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமு

நெறியி ஞற்றிய வறிவன் றேயமும்
நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபிற் பொருநர் கண்ணு
மனைநிலை வகையோ டாங்கெழு வகையிற்
றேகைநிலை பெற்ற தென்மனார் புலவர்.

இது வாகைத்திணைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறினர், இன்னும் அதற்கேயாவதோர் சிறப்பிலக்கணம் பொதுவகையாற் கூறுகின்றது; மேற்கூறி வருகின்றாற்போலத் துறைப் படுத்திக் கூறுதற்கேலாத பரப்புடைச் செய்கை பலவற்றையுந் தொகுத்து ஓரோ வொன்றாக்கி எழுவகைப்படுத்திக் கூறுதலின்.

இதன்பொருள் :—அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் - ஆறு கூற்றினுட்பட்ட பார்ப்பியற் கூறும் :

ஆறுபார்ப்பியலென்னுது வகையென்றதனன் அவை தலைஇடை கடையென ஒன்று மும்மூன்ருய்ப் பதினெட்டாம் என்று கொள்க ; அவை ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் கொடுத்தல் கோடல் என ஆறும். இருக்கும் எசுரும் சாமமும் இவை தலையாய ஒத்து ; இவை வேள்வி முதலிய வற்றை விதித்தலின் இலக்கணமுமாய், வியாகரணத்தான் ஆராயப்படுதலின் இலக்கியமுமாயின. அதர்வமும் ஆறங்கமுந் தருமநூலும் இடையாய ஒத்து ; அதர்வம் வேள்வி முதலிய ஒழுக்கங்கூருது பெரும்பான்மையும் உயிர்கட்கு ஆக்கமேயன்றிக் கேடுஞ்சூழும் மந்திரங்களும் பயிறலின் அவற்றேடு கூறப்படாதாயிற்று.

ஆறங்கமாவன, உலகியற்சொல்லை ஒழித்து வைதிகச் சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாராயும் ஐந்திரத் தொடக்கத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம் பாரத்துவாசம் ஆபத்தம்பம் ஆத்திரேயம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம் வாராகம் முதலிய கணிதங்களும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்.

தருமநூலாவன, உலகியல்பற்றி வரும் மனுமுதலிய பதினெட்டும் ; இவை வேதத்திற்கு அங்கமானமையின் வேருயின.

இனி, இதிகாச புராணமும் வேதத்திற்கு மாறுபடுவாரை

மறுக்கும் உறழ்ச்சிநூலும் அவரவர் அதற்கு மாறுபடக் கூறும் நூல்களும் கடையாய ஒத்து. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்து இம்மைப்பயன் தருதலின் அகத்தியந் தோல்காப்பியம் முதலிய தமிழ்நூல்களும் இடையாய ஒத்தா மென்றுணர்க; இவையெல்லாம் இலக்கணம். இராமாயண மும் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம்.

இனித் தமிழ்ச்செய்யுட்கண்ணும் இறையனாரும் அகத் தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீகனாருங் கவுதம னாரும் போல்வார் செய்தன தலையும், இடைச்சங்கத்தார் செய் தன இடையும், கடைச்சங்கத்தார் செயதன கடையுமாகக் கொள்க.

இங்ஙனம் ஒத்தினையும் மூன்றாகப் பகுத்தது, அவற் றின் சிறப்புஞ் சிறப்பின்மையும் அறிவித்தற்கு. இவற்றுள் தருக்கமுங் கணிதமும் வேளாளர்க்கும் உரித்தாம்.

இனி ஓதுவிப்பனவும் இவையேயாகலின் அவைகட்கும் இப்பகுதி மூன்றும் ஒக்கும். ஓதுவித்தலாவது கொள்வோ னுணர்வுவகை அறிந்து அவன் கொள்வரக் கொடுக்கும் ஈவோன்றன்மையும் ஈதலியற்கையுமாம். வேட்டலாவது, ஐந் தீயாயினும் முத்தீயாயினும் உலகியற்றீயாயினும் ஒன்று பற்றி மங்கல மரபினாற் கொடைச்சிறப்புத் தோன்ற அவி முதலியவற்றை மந்திரவிதியாற் கொடுத்துச்செய்யுஞ் செய்தி. வேளாண்மைபற்றி வேள்வியாயிற்று. வேட்பித்தலாவது, வேள்வியாசிரியர்க்கோதிய இலக்கணமெல்லாம் உடையனாய்

மாணுக்கற்கு அவன் செய்த வேள்விகளாற் பெறும்பயனைத் தலைப்படுவித்தலை வல்லனுதல்; இவை மூன்று பகுதியவாதல் போதாயனீயம் முதலியவற்றானுணர்க. கொடுத்தலாவது, வேள்வியாசானும் அவற்குத் துணையாயினரும் ஆண்டுவந் தோறும் இன்புறுமாற்றான் வேளாண்மையைச் செய்தல்.

கோடலாவது, கொள்ளத்தகும் பொருள்களை அறிந்துகொள் ளுதல். உலகுகொடுப்பினும் ஊண்கொடுப்பினும் ஒப்பநிக ழும் உள்ளம் பற்றியும், தாஞ் செய்வித்த வேள்விபற்றியும், கொடுக்கின்றான் உவகைபற்றியும், கொள்பொருளின் ஏற் றிழிவு பற்றியும், தலை இடை கடையென்பனவுங்கொள்க.

இனி வேட்பித்தன்றித் தனக்கு ஒத்தினாற்கோடலுங் கொடுப்பித்துக் கோடலுந் தான் வேட்டற்குக் கோடலுந் தாயமின்றி இறந்தோர் பொருள்கோடலும் இழந்தோர் பொருள் கோடலும் அரசு கோடலுந் துரோணாசாரியனைப் போல்வார் படைக்கலங் காட்டிக் கோடலும் பிறவுங் கோடற் பகுதியாம்.

பார்ப்பியலென்றது பக்கமென்றதனானே பார்ப்பார் எனை வருணத்துக்கட்கொண்ட பெண்பால்கட்டோன்றின வருணத்தார்க்குஞ் சிகையும் நூலும் உளவேனும் அவர் இவற்றிற்கெல்லாம் உரியரன்றிச் சிலதொழிற்கு உரியரென்

பது கொள்க.

(உ - ம்) "ஓதல் வேட்ட லவைபிறர்ச் செய்த
லீத லேற்றலென் றாறுபுரிந் தொழுகு
மறம்புரி யந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி." (பதிற்று - 24.)

இஃது அந்தணர்க்குக் கூறிய பொது.

"முறையோதி னன்றி முளரியோ னல்லன்
மறையோதி னானிதுவே வாய்மை—யறிமினோ
வீன்றாள் வயிற்றிருந்தே யெம்மறையு மோதினான்
சான்றான் மகனொருவன் றான்."

இஃது ஓதல்.

இனி ஓதற்சிறப்பும் ஓதினாற்கு உளதாஞ் சிறப்புங் கூறு தலுங் கொள்க.

"இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றாற்
றம்மை விளக்குமாற் றாமுளராக்—கேடின்றா
லெம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து." (நாலடி - 14 - 2.)

"ஆற்றவுங் கற்றா ரறிவுடையா ரஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்லை—யந்நாடு
வேற்றுநா டாகா தமவேயா மாதலா
லாற்றுணா வேண்டுவ தில்." (பழமொழி.)

" ஒத்த முயற்சியா னொத்து வெளிப்படினு
நித்திய மாக நிரம்பிற்றே—யெத்திசையுந்
தாவாத வந்தணர் தாம்பயிற்றிக் காவிரிநாட்
டோவாத வோத்தி னொலி."

இஃது ஓதுவித்தல்.

" எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு." (குறள் - அறிவுடைமை-4.)

இஃது ஓதுவித்தற் சிறப்பு.

" நன்றாய்ந்த நீணிமிர்சடை
முதுமுதல்வன் வாய்போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டி
னாறுணர்ந்த வொருமுதுநூ
லிகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்யோராது மெய்கொளீஇ
மூவேழ் துறையு முட்டின்று போகிய
வுரைசால் சிறப்பி னுரவோர் மருக
வினைக்குவேண்டி நீபூண்ட
புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சைச்
சுவற் பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய
மறங்கடிந்த வருங்கற்பி
னறம்புகழ்ந்த வலைசூடிச்
சிறுநுதற்பே ரகலல்குற்
சிலசொல்லிற் பலகூந்தனி

னிலைக்கொத்தநின் றுணைத்துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக்
காடென்றா நாடென்றாங்
கீரேழி னிடமுட் டாஅது
நீர்நாண நெய்வழங்கியு
மெண்ணாணப் பலவேட்டு
மண்ணாணப் புகழ்பரப்பியு

மருங்கடிப் பெருங்காலை
விருந்துற்றநின் றிருந்தேந்துநிலை
யென்றுங், காண்கதில் லம்ம யாமே குடாஅது
பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பிற்
பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்குந்
தண்புனற் படப்பை யெம்மூ ராங்க
ணுண்டுந் தின்று மூர்ந்து மாடுகஞ்
செல்வ லத்தை யானே செல்லாது
மழையண் ணாப்ப நீடிய நெடுவரைக்
கழைவள ரிமயம் போல
நிலீஇய ரத்தைநீ நிலமிசை யானே." (புறம் - 166.)

இதனுள் வேட்டவாறும் ஈந்தவாறுங் காண்க.

" ஈன்ற வுலகளிப்ப வேதிலரைக் காட்டாது
வாங்கியதா யொத்தானம் மாதவத்தோ—னீந்த
மழுவா ணெடியோன் வயக்கஞ்சால் வென்றி
வழுவாமற் காட்டிய வாறு."

இது பரசுராமனைக் காசிபன் வேட்பித்த பாட்டு.

'நளிகட லிருங்குட்டத்து' என்னும் (26) புறப்பாட்டினுள், அந்தணன்வேட்பித்தலும் அரசன்வேட்டலும்வந்தது.

" இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள." (குறள் - ஈகை - 3.)

இஃது ஈதல்.

" ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ றமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கண் ணவர்." (குறள் - ஈகை - 8.)

இஃது ஈதற் சிறப்பு.

" நிலம்பொறை யாற்று நிதிபல கொண்டுங்
குலம்பெறுதீங் கந்தணர் கொள்ளார்—நலங்கிளர்
தீவா யவிசொரியத் தீவிளங்கு மாறுபோற்
றூவா தொளிசிறந்த தாம்."

(பெரும்பொருள் விளக்கம். புறத்திரட்டு - குடிமரபு.)

இஃது ஏற்றல்.

"தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்." (நாலடி - 48.)

இஃது ஏற்றற் சிறப்பு.

ஓதுவித்தலும் வேட்பித்தலும் ஏற்றலும் அந்தணர்க்கே உரிய.

[1]ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்-ஓதல் வேட்டல் ஈதல் காத்தல் தண்டஞ்செய்தல் என்னும் ஐவகை யிலக்கணத்தை யுடைய அரசியற் கூறும் :

'வகை' என்றதனன் முற்கூறிய மூன்றும் பொதுவும் பிற்கூறிய இரண்டுஞ் சிறப்புமாதல் கொள்க.

பார்ப்பார்க்குரியவாக விதந்த வேள்வியொழிந்த வேள்வி களுள் இராசசூயமுந் துரங்கவேள்வியும் போல்வன அரசர்க் குரிய வேள்வியாம். கலிங்கங் கழுத்து யாத்துக் குளம்புங் கோடும் பொன்னணிந்த புனிற்றுநிரையுங், கனகமும் கமு கும் அன்ன முதலியனவும் செறிந்த படப்பை சூழ்ந்த மனையுந் தண்ணடையுங், கன்னியரும், பிறவுங் கொடுத்தலும் மழுவாணெடியோனெப்ப உலகு முதலியன கொடுத்தலும் போல்வன அவர்க்குரிய ஈதலாம். படைக்கலங்களாலும் நாற் படையானுங் கொடைத் தொழிலானும் பிறவாற்றானும் அறத் தின் வழாமற் காத்தல் அவர்க்குரிய காப்பாம். அங்ஙனங் காக்கப்படும் உயிர்க்கு ஏதஞ்செய்யும் மக்களையாயினும் விலங்கையாயினும் பகைத்திறத்தையாயினும் அறஞ்செய்யா அரசையாயினும் விதிவழியால் தண்டித்தல் அவர்க்குரிய தண்டமாம். இஃது அரசர்க்கு அறமும் பொருளும் இன்ப மும் பயக்கும்.

'வகை' என்றதனானே களவு செய்தோர் இருக்கையிற் பொருள் கோடலும், ஆறிலொன்று கோடலும், சுங்கம்

[1]ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும் என்பன ஓதல், வேட்டல், ஈதல், படைவழங்குதல், குடியோம்பல் என்னும் இவையென்பர் இளம்பூரணர். இவர் படைவழங்குதல், குடியோம்பல் என்னும் இரண்டையும் காத்தல் என்பதனுள் அடக்குகின்றார். அதனை உதா ரணச் செய்யுட் குறிப்பால் அறிக.

18

கோடலும், அந்தணர்க்கு இறையிலி கொடுக்குங்கால் இத் துணைப் பொருள் நும்மிடத்து யான் கொள்வலெனக் கூறிக் கொண்டு அதுகோடலும், மறம்பொருளாகப் பகைவர்நாடு கோடலும், தமரும் அந்தணரும் இல்வழிப் பிறன்றாயங் கோடலும், பொருளில்வழி வாணிகஞ் செய்து கோடலும், அறத்திற்றிரிந்தாரைத் தண்டத்திற்றகுமாறு பொருள்கோட லும் போல்வன கொள்க. அரசியலென்றது 'பக்கம்' என்றத னன் அரசர் ஏனைவருணத்தார்கட் கொண்ட பெண்பாற்கட் டோன்றிய வருணத்துப்பகுதியோருஞ் சில தொழிற்குரியர் என்று கொள்க.[1]

(உ - ம்) "சொற்பெயர் நாட்டங் கேள்வி நெஞ்சமென்
றைந்துடன் போற்றி யவைதுணை யாக
வெவ்வஞ் சூழாது விளங்கிய கொள்கைக்
காலை யன்ன சீர்சால் வாய்மொழி
யுருகெழு மரபிற் கடவுட் பேணியர்
கொண்ட தீயின் சுடரெழு தோறும்
விருப்புமெய் பரந்த பெரும்பெய ராவுதி." (பதிற்று - 21.)

"கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது
வேள்வி வேட்டனை யுயர்ந்தோ ருவப்பச்
சாயறல் கடுக்குந் தாழிருங் கூந்தல்
வேறுபடு திருவி னின்வழி வாழியர்
கொடுமணம் பட்ட வினைமா ணருங்கலம்
பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்
வரையக நண்ணி குறும்பொறை நாடித்

தெரியுநர் கொண்ட சிரறுடைப் பைம்பொறிக்
கவைமரங் கடுக்குங் கவலைய மருப்பிற்
புள்ளி யிரலைத் தோலூ னுதிர்த்துத்
தீ துகளைந் தெஞ்சிய திகழ்விடு பாண்டிற்
பருதி போகிய புடைகிளை கட்டி
யெஃகுடை யிரும்பி னுள்ளமைத்து வல்லோன்
சூடுநிலை யுற்றுச் சுடர்விடு தோற்றம்
விசும்பாடு மரபிற் பருந்தூ றளப்ப
நலம்பெறு திருமணி கூட்டு நோற்றோ

---

[1]இதனால் நச்சினார்க்கினியர் மனு தருமத்தை இங்கே நலிந்து புகட்டுகின்றார்.

ளொடுங்கீ ரோதி யொண்ணுதல் கருவி
லெண்ணியன் முற்றி யீரறிவு புரிந்து
சார்புஞ் செம்மையு முளப்படப் பிறவும்
காவற் கமைந்த வரசுதுறை போகிய
வீறுசால் புதல்வர்ப் பெற்றனை யிவணர்க்
கருங்கட னிறுத்த செருப்புகன் முன்ப
வன்னவை மருண்டனெ னல்லே னின்வயின்
முழுதுணர்ந் தொழுக்கு நரைமூ தாளனை
வண்மையு மாண்பும் வளனு மெச்சமுந்
தெய்வமும் யாவதுந் தவமுடை யோர்க்கென
வேறுபல நனந்தலை பெயரக்
கூறினை பெருமநின் படிமை யோனே."

(பதிற்று - 74.)

என வருவனவற்றுள் ஓதியவாறும் வேட்டவாறுங் காண்க.

"ஒருமழுவாள் வேந்த ரொருமூ வெழுகா
லரசடு வென்றி யளவோ—வுரைசான்ற
வீட்டமாம் பல்பெருந்து ணெங்கும் பசுப்படுத்து
வேட்டநாள் பெற்ற மிகை."

இதுவும் வேட்டல்.

'விசையந்தபபிய'என்னும் பதிற்றுப்பத்து ஈகை கூறிற்று.

"ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின்." (குறள் - கோடுங் - 10.)

இது காவல் கூறிற்று.

'கடுங்கண்ண கொல்களிற்றான்' என்னும் (14) புறப்பாட்டுட் படைக்கலங் கூறியவதனாற் காத்தல் கூறியவாறுங்காண்க.

"தொறுத்தவய லாரல்பிறழ்நவு
மேறு பொருதசெறு வுழாது வித்துநவுங்
கரும்பின் பாத்திப் பூதத செய்த
விருங்க ணெருமையி னிரைதடுக் குநவுங்
கலிகெழு துணங்கை யாடிய மருங்கின்
வளைதலை மூதா வாம்ப லார்நவு
மொலிதெங்கி னிமிழ்மருதிற்
புனல்வாயிற் பூம்பொய்கைப்
பாடல்சான்ற பயங்கெழு வைப்பி
னாடுகவி னழிய நாமந் தோற்றிக்

கூற்றடூஉ நின்ற யாக்கை போல
நீசிவந் திறுத்த நீரழி பாக்கம்
விரிபூங் கரும்பின் கழனி புல்லெனத்
திரிகாய் விடத்தரொடு காருடை போகிக்
கவைத்தலைப் பேய்மகள் கழுதூர்ந் தியங்க
ஊரிய நெருஞ்சி நீறாடு பறந்தலைத்
தாதெரு மறுத்த கலியழி மன்றத்
துள்ள மழிய வூக்குநர் மிடறபுத்
துள்ளுநர் பனிக்கும் பாழா யினவே
காடே கடவுண் மேன புறவே
யொள்ளிழை மகளிரொடு மள்ளர் மேன
வாறே யவ்வனைத் தன்றியு ஞாலத்துக்
கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தராஅக்
குடிபுறந் தருநர் பார மோம்பி
யழல்சென்ற மருங்கின் வெள்ளி யோடாது
மழைவேண்டு புலத்து மாரி நிற்ப
நோயொடு பசியிகந் தொரீஇப்
பூத்தன்று பெருமநீ காத்த நாடே."

(பதிற்று - 13.)

இதனுண் மறத்திற் சென்று நாட்டை அழித்தவாறும், அறத்திற் றிரிந்த வேந்தனையழித்து அவன் நாட்டைக் குடியோம்பிக் காத்தவாறுங் கூறிற்று.

"கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனொடு நேர்." (குறள் - செங் - 10.)

இது தண்டம்.

இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும் - ஓதலும் வேட்டலும் ஈதலும் உழவும் நிரையோம்பலும் வாணிகமுமாகிய அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய வாணிகர்பக்கமும், வேதம் ஒழிந்தன ஓதலும் ஈதலும் உழவும் நிரையோம்பலும்வாணிகமும் வழிபாடுமாகிய அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய வேளாளர் பக்கமும் :[1]

---

[1]வேளாண் மாந்தர்க்குரிய ஆறு மரபாவன: உழவு, உழவொழிந்த தொழில்,விருந்தோம்பல், பகடுபுறந்தருதல், வழிபாடு,வேதமொழிந்த கல்வி என்னும் இவையென்பர் இளம்பூரணர். (இதனுட் சில பொருத்தமின்மை உய்த்துணர்ந்து கொள்க)

வாணிகரையும் வேளாளரையும் வேறுகூறாது 'இருமூன்று மரபினேனோர்' எனக் கூடவோதினர், வழிபாடும் வேள்வியும் ஒழிந்தொழில் இருவர்க்குமொத்தலின்.

இனி வேளாளர்க்கு
கோடல்பற்றி வேட்டல்

வழிபாடு கொள்ளாது பெண்
உளதென்று வேட்டலைக்கூட்டி
ஆறென்பாருமுளர். வழிபாடு இருவகை வேளாளர்க்கும் உரித்து. இனி வேட்டலைக் கூட்டுவார் அரசராற் சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்பர்.

'பக்கம்' என்பதனுன் [1]வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் அன்னியராகத் தோன்றினுரையும் அடக்குக. ஈண்டுப் பக்கத்தாராகிய குலத்தோர்க்குந் தொழில்வரையறை அவர்நிலைகளான் வேறுவேறுபடுதல்பற்றி அவர்தொழில் கூருது இங்ஙனம் பக்கமென்பதனுன் அடக்கினுர்.
உயர்ச்சிகொண்டன.
இவை ஆண்பால்பற்றி

(உ - ம்) " ஈட்டிய தெல்லா மிதன்பொருட் டென்பதே
காட்டிய கைவண்மை காட்டினுர்—வேட்டொறுங்
காமருதார்ச் சென்னி கடல்சூழ் புகார்வணிகர்
தாமரையுஞ் சங்கும்போற் றந்து."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு. குடிமரபு.)

இது வாணிகரீகை.

"உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ்

சிறப்பின் பாலாற் றாயுமனந் திரியு
மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு
மூத்தோன் வருக வென்னா தவரு
ளறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே." (புறம் - 183.)

இது வேளாளர் ஓதலின் சிறப்புக் கூறியது.

(பி - ம்)—[1]'வாணிகர்க்கு, வேளாளர் கன்னியர்கட்

டோன்றி

ஞரையும்.

" ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ றாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கண் ணவர்." (குறள் - ஈகை - 8.)

இஃது இருவர்க்கும் ஈதற்சிறப்புக் கூறிற்று.

"போர்வாகை வாய்த்த புரவலரின் மேதக்கா
ரேர்வாழ்ந ரென்பதற் கேதுவாஞ்—சீர்சா
லுரைகாகு மன்னர்க் கொளிபெருகத் தாந்த
நிரைகாதது தந்த நிதி."

இது வேளாளர் நிரைகாத்தது.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்." (குறள் - உழவு - 3.)

இஃது உழவுத்தொழிற்சிறப்பு இருவர்க்குங் கூறியது.

"வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்." (குறள் - நடுவு - 10.)

இது வாணிகச்சிறப்பு இருவர்க்குங் கூறியது.

"இருக்கை யெழலு மெதிர்செலவு மேனை
விடுப்ப வொழிதலோ டின்ன—குடிப்பிறந்தார்
குன்று வொழுக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ
டொன்று வுணரற்பாற் றன்று." (நாலடி - குடி - 3.)

இது வழிபாடுகூறியது; ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய [1]அறிவன் தேயமும் - காமம் வெகுளி மயக்கமில்லாத ஒழுக லாற்றினை இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வுமென்னும் மூவகைக்

[1] அறிவன் என்றது கணிவனை யெனவும், இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் வருங்காலம் ஆகிய முக்காலமும், பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளும் தூமமும் மீன் வீழ்வும் கோணிலையும் மழைநிலையும் பிறவும் பார்த்துப் பயன் கூறல் அவனது தொழிலெனவும் கூறுவர் இளம்பூரணர். பன்னிருபடலத்துள் 'பனியும் வெயிலும் கூதிரும் யாவும், துனியில் கொள்கையொடு நோன்மை யெய்திய, தனிவுற் றறிந்த கணிவன் முல்லை' என வந்துளதென்று மேற்கோள் ஒன்று காட்டுகின்றார்.

'அறிவன் வாகை' என்னும் துறைக் குறிப்பில் அறிவன் என்பதற்கு முக்காலமும் உணர்ந்த முனிவன் என்பர். பு - வெ - உரை

காலத்தினும் வழங்கும் நெறியான் அமைத்த வுடையோன் பக்கமும் :

முழுதுணர்

தேயத்தைக் 'கிழவோ டேளத்து' (இறையனார். ௫.) என் றூற்போலக் கொள்க.

(உ-ம்) " வாய்மை வாழ்ந ரூதறி வாள
நீயே யொருதனித் தோன்ற லுறைபதி
யாருமி லொருசிறை யானே தேரி
னவ்வழி வந்தநின் னுணர்வுமுதற் றங்குந்
தொன்னெறி மரபினு மூவகை நின்றன
காலமு நின்னொடு வேறெனா
யாரோஒ பெருமநிற் றேர்கு வோரே."

" வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை
மரநிழ லமர்ந்தோ னெஞ்சம் யார்க்கு
மருளின் நீங்கே னிறைந்துநனி னெகிழ்ந்து
மலரினு மெல்லி தென்ப வதனைக்
காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் விலங்கிநிமிர்ந் தெடுத்த
வாளும் போழ்ந்தில வாயின்

யாதோ மற்றது மெல்லிய வாறே."

இதுவுமது. கலசயோனியாகிய அகத்தியன்
றொன் றுணர்க.

முதலியோரும் அறிவ

நாலிரு வழக்கிற் றாபதப் பக்கமும் - அவ்வறிவர் கூறிய ஆகமத்தின் வழிநின்று வீடுபெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத்துத் தவம்புரியுங் கூறும் :

'வழக்கு' என்றதனுன் அந்நாலிரண்டுந் தவம் புரிவார்க்கு உரியனவுந் தவஞ்செய்து யோகஞ்செய்வார்க்கு உரியனவு மென இருவகையவென்று கொள்க.

அவற்றுள் தவஞ்செய்வார்க்கு உரியன:—ஊணசையின்மை, நீர்நசையின்மை, வெப்பம்பொறுத்தல், தட்பம்பொறுத்தல், இடம்வரையறுத்தல், ஆசனம்வரையறுத்தல், இடை

காரர் - அந்நூலுள் 'கணிவன் முல்லை' எனக் கணிவனுக்கு வேருேர் துறை கூறப்படுகின்றது.

யிட்டுமொழிதல், வாய்வாளாமை என எட்டும்; இவற்றிற்கு உணவினும் நீரினுஞ் சென்ற மனத்தைத் தடுத்தலும், ஐந்தீ காப்பணும் நீர்நிலையினும் நிற்றலும், கடலுங் காடும் மலையும் முதலியவற்றில் நிற்றலும், தாமரையும் ஆம்பலும் யாமையும் முதலிய ஆசனத்திருத்தலும், உண்டற்காலை உரையாடாமையும், துறந்தகாற்ருெட்டும் வாய்வாளாமையும் பொருளென் றுணர்க.[1]

இனி யோகஞ்செய்வார்க்குரியன, இயமம் நியமம் ஆசனம் வளிநிலை தொகைநிலை பொறைநிலை நினைதல் சமாதி என எட்டும்; இவற்றை,

"பொய்கொலை களவே காமம் பொருணசை
யிவ்வகை யைந்து மடக்கிய தியமம்."

"பெற்றதற் குவத்தல் பிழம்புநனி வெறுத்தல்
கற்பன கற்றல் கழிகடுந் தூய்மை
பூசனைப் பெரும்பய மாசாற் களித்தலொடு
நயனுடை மரபி னியம மைந்தே."

"நிற்ற லிருததல் கிடத்தல் நடத்தலென்
றொத்த நான்கி னெல்கா நிலைமையோ
டின்பம் பயக்குஞ் சமய முதலிய
வந்தமில் சிறப்பி னாசன மாகும்."

"உந்தியொடு புணர்ந்த விருவகை வளியுந்
தந்த மியக்கந் தடுப்பது வளிநிலை."

"பொறியுணர் வெல்லாம் புலத்தின் வழாம
லொருவழிப் படுப்பது தொகைநிலை யாமே."

"மனத்தினை யொருவழி நிறுப்பது பொறைநிலை."

---

[1]இவர்க்குரியன நீராடல், நிலத்திடைக் கிடத்தல்,

தோலுடுத் தல், சடைபுனைதல், எரியோம்பல், ஊரடையாமை, காட்டிலுள்ள உணவுகோடல், தெய்வபூசையும் அதிதிபூசையும் செய்தல் என்னும் இவை யென்பர் இளம்பூரணர்.

“நிறுத்திய வம்மன நிலைதிரி யாமற்
குறித்த பொருளொடு கொளுத்த னினைவே.”

“ஆங்கனம் குறித்த வாய்முதற் பொருளொடு
தான்பிற னாகாத் தகையது சமாதி.”

என்னும் உரைச்சூத்திரங்களா னுணர்க.

'பக்கம்' என்றதனுன், முட்டின்றி

முடிப்போர் முயல் வோர் என்பனவும்,

“நீர்பலகால் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
சோர்சடை தாழச் சுடரோம்பி—யூரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி.” (பு - வெ - வாகை - 14.)

என்பனவுங் கொள்க.

" ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்
பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளி
ரிழைநிலை நெகிழ்த்த மள்ளர்க் கண்டிடுங்
கழைக்க ணெடுவரை யருவி யாடிக்
கான யானை தந்த விறகிற்
கடுந்தெறற் செந்தீ மாட்டிப்
புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே." (புறம் - 251.)

" வைததனை யின்சொலாக் கொள்வானு நெய்பெய்த
சோறென்று கூழை மதிப்பானு—மூறிய
கைப்பதனைக் கட்டியென் றுண்பானு மிம்மூவர்
மெய்ப்பொருள் கண்டுவாழ் வார்." (திரிகடுகம் - 48.)

" ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து." (குறள் - அடக்க - 6.)

" ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்." (குறள் - அவா - 10.)

" நீஇ ராட னிலக்கிடை கோட
ரேூஒ லுடுத்த றெல்லெரி யோம்ப
லூரடை யாமை யுறுசடை புனைதல்
காட்டி லுணவு கடவுட் பூசை
யேற்ற தவத்தி னியல்பென மொழிப."

என வரும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

[1]அறிமரபிற் பொருநர்கட் பாலும் - தாந்தாம் அறியும் இலக்கணங்களாலே போர்செய்வாரிடத்துக் கூறுபாடும் :

அவை சொல்லானும் பாட்டானுங் கூத்தானும் மல்லா னுஞ் சூதானும் பிறவாற்றானும் வேறலாம்.

(உ - ம்) "விரைந்து தொழில்கேட்கு ஞால நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்."(குறள் - சொல்வன் - 8.)

இது சொல்வென்றி.

"வண்டுறையுங் கூந்தல் வடிக்கண்ணாள் பாடினாள்
வெண்டுறையுஞ் செந்துறையும் வேற்றுமையாக்--கண்டறியக்
கின்னரம் போலக் கிளையமைந்த தீந்தொடையா
ழ்ந்நரம்பு மச்சுவையு மாய்ந்து." (பு - வெ - ஒழிபு - 18.)

இது பாடல்வென்றி.

"கைகால் புருவங்கண் பாணி நடைதூக்குக்
கொய்பூங்கொம் பன்னாள் குறிக்கொண்டு—பெய்பூப்
படுகளிவண் டார்ப்பப் பயில்வளைநின் றாடுந்
தொடுகழன் மன்னன் றுடி." (பு - வெ - ஒழிபு - 17.)

இஃது ஆடல்வென்றி.

"இன்கடுங் கள்ளி னுழை ராங்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி
யொருகான் மார்பொதுங் கின்றே யொருகால்
வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே
நல்கினுங் நல்கா அ னயினும் வெல்போர்ப்
போரருந் திததன் காண்கதி லம்ம
பசித்துப் பணைமுயலும் யானை போல

விருதலை யொசிய வெற்றிக்
களம்புகு மள்ளர்க் கடந்தடு நிலையே.''

(புறம் - 80.)

இது மல்வென்றி.

---

[1]'பாலறி மரபிற் பொருநர்.கண்ணும்' என்பதனையே வைத்து 'பாகுபாடறிந்த மரபினையுடைய பொருநர் பக்கமும்' என உரைகூறி அவை வாளானும் தோளானும் பொருதலும் வென்றி கூறலும் வாகையாம் என்பர் இளம்பூரணர்.

" கழகத் தியலுங் கவற்றி னிலையு
மழகத் திருநுதலா ளாய்ந்து—புழகத்துப்
பாய வகையாற் பணிதம் பலவென்று
ளாய வகையு மறிந்து.'' (பு - வெ - ஒழிபு - 16.)

இது சூதுவென்றி.

அனைநிலை வகையோடு ஆங்கு எழுவகையில் தொகை நிலை பெற்றது என்மனார் புலவர் - அக்கூறுபட்ட ஆறுபகுதியும் நிலைக்களமாக அவற்றுக்கண் தோன்றிய வேறுபட்ட கூறுபாட்டோடு முன்னைய ஆறுங் கூட்டி அவ்வெழுகூற்றால் துறைபல திரண்ட தொகை பெற்றது அவ்வாகைத்திணை என்று கூறுவாராசிரியர் என்றவாறு.

அனையென்றது சுட்டு. நிலை-நிலைக்களம், நிலையதுவகை. ஆங்கென்றதனை அனைநிலைவகையொடென்பதன்கண் வகைக்கு முன்னே கூட்டுக. ஒடு, எண்ணிடைச் சொல்லாதலின் முன்னெண்ணியவற்றோடு கூட்டி ஏழாயிற்று.

இனிப் பார்ப்பனப்பக்கத்து வகையாவன : பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனக் கன்னியிடத்துக் கற்புநிகழ்வதற்கு முன்னே களவில் தோன்றினும், அவள் பிறர்க்குரியளாகிய காலத்துக் களவில் தோன்றினும், அவள் கணவனை இழந்திருந்துழித் தோன்றினும், ஒழிந்த மூவகை வருணத்துப் பெண்பாற்கண்ணும் இவ்வாறே தோன்றினும், அவரவர் மக்கட்கண் அவ்வாறே பிறழத் தோன்றினருமாகிய சாதிகளாம். இன்னோருந் தந்தந் தொழில்வகையாற் பாகுபட மிகுதிப்படுத்தல் வாகைத்திணையாம். ஒழிந்த பகுதி ஐந்தற்கும் இஃதொக்கும். இன்னும் பெண்பாலுயர்ந்து ஆண்பாலிழிந்தவழிப் பிறந்த சாதிகளும் அனைநிலைவகைப்பாற்படும். யோகிகளாய் உபாயங்களான் முக்காலமுமுணர்ந்த மாமூலர் முதலியோர் அறிவன்றேயத்து அனைநிலைவகையோராவர்; அவர்க்கு மாணாக்கராகித் தவஞ்செய்வோர் தாபதப் பக்கத்தாராவர். தகர்வென்றி பூழ்வென்றி கோழிவென்றி முதலியன பாலறிமரபிற் பொருநர்கண் அனைநிலைவகையாம்.

ஒருவரையறைப்படாது பலதுறைப்படுவனவற்றையெல்லாந் தொகைநிலையெனத் தொகுத்து ஒரோவொன்றுக்கிக்

கூறினர், தொகுத்துக் கூறலென்னும் உத்திவகையான். பார்ப்பனவாகை அரசவாகை யென்றோதினல் அவற்றின் பகுதி அடங்காமையிற் குன்றக் கூறலாமாதலின் இங்ஙன மோதினர். காட்டாதனவற்றிற்கு உதாரணங்கள் வந்துழி வந்துழிக் காண்க. (௨௦)

76. [1]கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறைக்
காதலி ஞென்றிக் கண்ணிய மரபினு
மேரோர் களவழி யன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்
வென்ற கோமான் முன்றேர்க் குரவையு
மொன்றிய மரபிற் பின்றேர்க் குரவையும்
பெரும்பகை தாங்கும் வேலி ஞனு
மரும்பகை தாங்கு மாற்ற லானும்
புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமு
மொல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
சொல்லிய வகையி ஞென்றொடு புணர்ந்து
தொல்லுயிர் வழங்கிய வவிப்பலி யானு
மொல்லா ரிடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்

பகட்டி ஞனு மாவி ஞனுங்
துகட்டபு சிறப்பிற் சான்றோர் பக்கமுங்
கட்டி னீத்த பாலி ஞனு
மெட்டுவகை நுதலிய வவையத் தானுங்
கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமை
யானு
மிடையில் வண்புகழ்க் கொடைமை யானு
பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவ லானும்
பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத் தானு
மருளொடு புணர்ந்த வகற்சி யானுங்

---

[1]நெடுநல்வாடை' இது' கூதிர்ப்பாசறை யென்பது. நச்-குறிப்பு.

காம நீத்த பாலி ஞனுமேன்
றிருபாற் பட்ட வொன்பதிற்றுத் துறைத்தே.

இது மேல் தொகுத்துக் கூறிய எழுவகைத்திணையுள் அடங்காதவற்றிற்கு முற்கூறிய துறைகளேபோலத் தொடர் நிலைப்படுத்தாது மறத்திற்கு ஒன்பதும் அறத்திற்கு ஒன்பது மாக இருவகைப்படுத்துத் துறைகூறுகின்றது.

இதன் பொருள் ;—கூதிர் வேனில் என்று இருபாச றைக் காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும் - கூதிரெனவும் வேனிலெனவும் பெயர்பெற்ற இருவகைப் பாசறைக்கண் ணுங் காதலால் திரிவில்லாத மனத்தனாகி ஆண்டு நிகழ்த்தும் போர்த்தொழில் கருதிய மரபானும் :

கூதிர், வேனில் ஆகுபெயர். அக்காலங்களிற் சென் றிருக்கும் பாசறையாவது தண்மைக்கும் வெம்மைக்குந் தலை மைபெற்ற காலத்துப் போகத்திற் பற்றற்று வேற்றுப்புலத் துப் போந்திருத்தல். இக்காலங்களிற் பிரிதல் வன்மையின் இது வென்றியாயிற்று. தலைவிமேற் காதலின்றிப் போரின் மேற் காதல்சேறலின் ஒன்றியென்றார். இக்காலத்துச் சிறப் புப்பற்றி இரண்டையும் ஓதினாரேனும் ஓர்யாட்டை எல்லை இருப்பினும் அவற்றுவழித்தோன்றிய ஏனைக் காலங்களும் இரண்டாகி அவற்றுள் அடங்குமென்பது ஆசிரியர் கருத்தா யிற்று.

> "வினைவயிற் பெயர்க்குந் தானைப்
> புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே." (அகம் - 84.)

எனத் தலைவியை நினைவன வாகைக்கு வழுவாம்.

அகத்

திற்கு வழுவன்றென்றற்கு மரபென்றார். ஏனையகாலங்களாற் பாசறைப் பெயர் இன்றென்றற்கு இரண்டானும் பெயர்கூறி னார். இங்ஙனங் கூறவே முற்கூறிய துறைபோலத் தொடர் நிலைப்படுத்தலின்றாய் இதனானே பலவாகி ஒருதுறைப்படுத்த லும் இன்றாயிற்று.

இனி இருத்தற்பொருண் முல்லையென்பதேபற்றிப் பாசறைக்கண் இருத்தலாற் பாசறை முல்லையெனப் பெயர்

கூறுவாரும் உளர்.

(உ - ம்) "மூதில்வாய்த் தங்கிய முல்லைசால் கற்புடைய
மாதர்பாற் பெறற வலியளவோ—கூதிரின்
வெங்கண் விறல்வேந்தன் பாசறையுள் வேனிலா
னைங்கணை தோற்ற வழிவு."

(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - பாசறை - 4.)

" கவலை மறுகிற் கடுங்கண் மறவ
ருவலைசெய் கூரை யொடுங்கத்—துவலைசெய்
கூதிர் நலியவு முள்ளான் கொடித்தேரான்
மூதின் மடவாண் முயக்கு." (பு - வெ - வாகை - 15.)

ஏரோர் களவழி(த் தேரோர் தோற்றிய வென்றி) யன்றிக் களவழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றியும் - வேளாண் மாக்கள் விளையுட்காலத்துக் களத்துச் செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரேறி வந்த கிணைப்பொருநர் முதலியோர் போர்க் களத்தே தோற்றுவித்த வென்றியன்றிக் களவழிச் செய்கைகளை மாறுது தேரேறி வந்த புலவர் தோற்றுவித்த வென்றியானும் :

என்றது நெற்கதிரைக்கொன்று களத்திற் குவித்துப்

போர் அழித்து, அதரிதிரித்துச் சுற்றத்தொடு நுகர்வதற்கு முன்னே கடவுட் பலிகொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசிலாளர் முகந்துகொள்ள வரிசையின் அளிக்குமாறுபோல அரசனும் நாற்படையையும் கொன்று களத்திற் குவித்து எருது களிறாக வாள்மடலோச்சி அதரிதிரித்துப் பிணக்குவையை நிணச்சேற்றொடு உதிரப் பேருலைக்கண் ஏற்றி 'ஈனாவேண்மான் இடந்துழந்தட்ட' கூழ்ப்பலியைப் பலியாகக்கொடுத்து எஞ்சிநின்ற யானைகுதிரைகளையும் ஆண்டுப் பெற்றன பலவற்றையும் பரிசிலர் முகந்துகொள்ளக் கொடுத்தலாம்.

(உ - ம்) "இருப்புமுகஞ் செறித்த வேந்தெழின் மருப்பிற்

கருங்கை யானை கொண்மூ வாக
நீண்மொழி மறவ ரெறிவன ருயர்த்த
வாண்மின் னாக வயங்குகடிப் படைந்த
குருதிப் பல்லிய முரசுமுழக் காக
வரசராப் பனிக்கு மணங்குறு பொழுதின் புறத்

வெவ்விசைப் புரவி வீசுவளி யாக
விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநா ணுகைத்த
கணைதுளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
யீரச் செறுவிற் றேரே ராக

விடியல் புக்கு நெடிய நீட்டிநின்
செருப்படை மிளிர்த்த திருத்துறு செஞ்சாற்
பிடித்தெறி வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி
விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்
பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்

கான நரியோடு கழுதுகளம் படுப்பப்
பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழீஇப்
பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள
தேய்வை வெண்காழ் புரையும் விசிபிணி

வேய்வை காணா விருந்திற் போர்வை
யரிக்குரற் றடாரி யுருப்ப வொற்றிப்
பாடி வந்திசிற் பெரும பாடான்
றெழிலி தோயு மிமிழிசை யருவிப்
பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயத் தன்ன

வோடை நுதல வொல்குத லறியாத
துடியடிக் குழவிப் பிடியிடை மிடைந்த
வேழ முகவை நல்குமதி
தாழா வீகைத் தகைவெய் யோயே."

(புறம் - 399.)

'நளிகட லிருங்குட்டத்து' என்னும் (26) புறப்பாட்டுப் **பலி** கொடுத்தது.

களவழிநாற்பது புலவர் களவழியைத் தோற்றுவித்தது.

“ஓஒ வுவமை யுறழ்வின்றி யொத்ததே
காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்ட நாண்
மாவுதைப்ப மாற்றார் குடையெல்லாங் கீழ்மேலா
யாவுதை காளாம்பி போன்ற புனனாடன்
மேவாரை யட்ட களத்து.” (களவழி 40 - 36.)

தேரோர்வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும் - தேரின்கண்வந்த அரசர்பலரையும் வென்ற வேந்தன் வெற்றிக்களிப்பாலே தேர்த்தட்டிலேநின்று போர்த்தலைவரோடு கைபிணைந்தாடுங் குரவையானும்:

(உ - ம்) “சூடிய பொன்முடியும் பூணு மொளிதுளங்க
வாடிய கூத்தரின்வேந் தாடினான்—வீடிக் 288

குறையாடல் கண்டுவந்து கொற்றப்போர் வாய்த்த
விறையாட வாடாதார் யார்.”

“விழவுவீற் றிருந்த வியலு ளாங்கட்
கோடியர் முழவின் முன்ன ராடல்

வல்லா னல்லன் வாழ்கவவன் கண்ணி

வலம்படு முரசந் துவைப்ப வாளுயர்த்
திலங்கும் பூணன் பொலங்கொடி யுழிஞையன்
மடம்பெரு மையி னுடன்றுமேல் வந்த
வேந்துமெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி
வீந்துகு போர்க்களத் தாடுங் கோவே." (பதிற்று - 56.);

ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க் குரவையும் - தேரோரை வென்ற கோமாற்கே பொருந்திய இலக்கணத்தானே தேரின் பின்னே கூழுண்ட கொற்றவை கூளிச்சுற்றம் ஆடுங் குரவை யானும்:[1]

(உ - ம்) "வென்று களங்கொண்ட வேந்தன்றேர் சென்றதற்பின்
கொன்ற பிணனிணக்கூழ் கொற்றவை—நின்றளிப்ப
வுண்டாடும் பேய்கண் டுவந்தனவே போர்ப்பரிசில்
கொண்டா டினகுரவைக் கூத்து."

(பெரும்பொருள்விளக்கம் - புறத்திரட்டு - களம் - 12.)

எனவரும்.

"களிற்றுக் கோட்டன்ன வாலெயி றழுத்தி
விழுக்கொடு விரைஇய வெண்ணிணச் சுவையினள்
குடர்த்தலை துயல்வரச் சூடி யுணத்தின
மானப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து
வயங்குபன் மீனினும் வாழியர் பலவெண
வுருகெழு பேஎய்மக ளயரக்
குருதித்துக ளாடிய களங்கிழ வோயே. (புறம் - 371.)

என்பதும் அது.

பெரும்பகை தாங்கும் வேலினானும் - போர்க்கணன்றி யும் பெரியோராகிய பகைவரை அத்தொழிற்சிறப்பான் அஞ்சு வித்துத் தடுக்கும் வேற்றொழில் வன்மையானும் :

[1]வயவரும் விறலியரும் ஆடும் குரவை என்பர் வெண்பாமாலையா சிரியர் ; அதனையே இளம்பூரணருங் கொள்வர்.

காத்தற்றொழிலன்றி அழித்தற்றொழில் பூண்ட முக்கட் கடவுட்குச் சூலவேல் படையாதலானும் முருகற்கு வேல் படையாதலானுஞ் சான்றோர் வேற்படையே சிறப்பப் பெரும் பான்மை கூறலானும் வேலைக்கூறி ஏனைப்படைகளெல்லாம், 'மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின், மொழியா ததனையு முட்டின்று முடித்தல்' (666) என்னும் உத்தியாற் பெறவைத்தார்.

(உ - ம்) "குன்று துகளாக்குங் கூர்ங்கணையான் வேலெறிந்
தன்று திருநெடுமா லாடினா—னென்றும்
பனிச்சென்று மூளாத பல்கதிரோன் சேயோ
டினிச்சென் றமர்பொரா யென்று." (பாரதம்)

“ இரும்புமுகஞ் சிதைய நூறி யொன்னா
ரருஞ்சமங் கடத்த லேனோர்க்கு மெளிதே
நல்லரா வுறையும் புற்றம் போலவுங்
கொல்லேறு திரிதரு மன்றம் போலவு
மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை
யுளனென வெரூஉ மோரொளி
வலனுயர் நெடுவே லென்னைகண் ணதுவே.”
(புறம்-309.)

என்பதும் அது.
‘ இவ்வே, பீலியணிந்து ’ என்னும் (95)
புறப்பாட்டும்

அது.

அரும்பகை தாங்கும் ஆற்றலானும் - வெலற்கரும் பகைவர் மிகையை நன்குமதியாது எதிரேற்றுக்கொள்ளும் அமைதியானும் :

(உ - ம்) “எருது காலுறா திளைஞர் கொன்ற
சில்வினை வரகின் புல்லென் குப்பை
தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்
பசித்த பாண ருண்டுகடை தப்பலி
னொக்க லொற்கஞ் சொலியத் தன்னூர்ச்
சிறுபுல் லாளர் முகத்தவை கூறி

வருகட னீர்க்கு நெடுந்தகை
யரசுவரிற் றுங்கும் வல்லா ளன்னே."

(புறம் - 327.)

'களம்புக லோம்புமின்' என்னும்(87)

புறப்பாட்டும் அது.

வாழ்க்கை புல்லா வல்லாண் பக்கமும் - உயிர்வாழ்க்கையைப் பொருந்தாத வலிய ஆண்பாலின் கூறுபாட்டானும்:
'பக்கம்' என்றதனாற் றுபதப்பக்கமல்லாத போர்த்தொழிலாகிய வல்லாண்மையே கொள்க.

(உ - ம்) "கலிவா ளூழியின் வாழ்க்கை கடிந்து
மலிபுகழ் வேண்டு மனத்த—ரொலிகடல்சூழ்
மண்ணகலம் வேண்டாது வான்வேண்டி யீண்டினர்
புண்ணகலாப் போர்க்களத்துப் போந்து."
(புறத்திரட்டு - அமர் - 3.)

இப் பாரதத்துள் அது காண்க.

ஒல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச் சொல்லிய வகையின் ஒன்றொடு புணர்ந்து தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலியானும் - பகைவர் நாணும்படியாக உயர்ந்தோரான் நன்குமதித் தலைக் கருதி இன்னது செய்யேனாயின் இன்னது செய்வலெனத் தான்கூறிய பகுதி யிரண்டனுள் ஒன்றனோடே பொருந்திப் பலபிறப்பினும் பழகிவருகின்ற உயிரை அங்கியங்கடவுட்குக் கொடுத்த அவிப்பலியானும்:

நாணுதலாவது நம்மை அவன் செய்யாதே நாம் அவனை அறப்போர் செய்யாது வஞ்சனையால் வென்றமையின் அவன் தன்னுயிரை அவிப்பலிகொடுத்தானென நாணுதல்.

(உ-ம்) "எம்பியை வீட்டுத லெம்மனைக்கா யான்படுதல்
வெம்பகன்முன் யான்விளைப்ப னென்றெழுந்தான்—றம்பி
புறவோரிற் பாணிப்பப் பொங்கெரிவாய் வீழ்ந்தா
னறவோன் மறமிருந்த வாறு."

இப் பாரதத்துள் ஒருவன் இன்னது செய்வலென்று அது செய்யமுடியாமையின் அவிப்பலி கொடுத்தவாறு காண்க.

"இழைத்த திகவாமற் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்." (குறள் - படைச் - 9.)

இதுவும் அது.

ஒல்லாரிடவயிற் புல்லியபாங்கினும் - பகைவராயினும் அவர் சுற்றமாயினும் வந்து உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் போல்வன வேண்டியக்கால் அவர்க்கு அவை மனமகிழ்ந்து கொடுத்து நட்புச்செய்தலானும் :

(உ - ம்) " இந்திரன் மைந்த னுயிர்வேட் டிரந்திரவி
மைந்தனை வெல்வான் வரங்கொண்டான்—றந்தகா
ளேந்திலைவேன் மன்னனே யன்றி யிதற்குவந்த

வேந்தனும் பெற்றான் மிகை "

இப் பார்த்தத்துப் பகைவனாற் படுதலறிந்துந் தன் கவச குண்டலங் கொடுத்தமை கூறினமையிற் புல்லியபாங்காயிற்று. அது வீரம்பற்றிய கருணையாகலின் வாகையாயிற்று.

இத்துணையு மறத்திற்குக் கூறியன.

பகட்டினானும் மாவினானும் துகள்தபு சிறப்பிற் சான்றோர் பக்கமும் - எருதும் எருமையுமாகிய பகட்டினானும் யானையுங் குதிரையுமாகிய மாவினானும் குற்றத்தினீங்குஞ் சிறப்பினால் அமைந்தோரது கூறுபாட்டானும் :

இவற்றான் உழவஞ்சாமையும் பகையஞ்சாமையுமாகிய வெற்றி கூறினார். 'பக்கம்' என்றதனாற் புனிற்றாவுங் காலாளுந் தேருங் கொள்க.

(உ - ம்) " யானை நிரையுடைய தோரோ ரினுஞ்சிறந்தோ
ரேனை நிரையுடைய வேர்வாழ்நர்—யானைப்

படையோர்க்கும் வென்றி பயக்கும் பகட்டே

ருடையோர்க் காசரோ வொப்பு."

(பெரும்பொருள்விளக்கம் - புறத்திரட்டு -

குடிமரபு - 9.)

" ஏனைப்பெரும் படையனே சினப்போர்ப் பொறைய
னென்றனி ராயி னாறுசெல் வம்பலிர்
மன்பதை மருள வரசுகளத் தவியக்
கொன்றுதோ ளோச்சிய வென்றாடு துணங்கை
மீபிணத் துருண்ட தேயா வாழியிற்
பண்ணமை தேரு மாவு மாக்களு
மெண்ணற் கருமையி னெண்ணின்றோ விலனே
கந்துகோ ளீயாது காழ்பல முருக்கி

யுகக்கும் பருந்தி னிலத்துநிழல் சாடிச்
சேண்பரன் முரம்பி னீர்ம்படைக் கொங்க
ராபரந் தன்ன செலவிற்பல்
யானை காண்பலவன் றானை யானே."

(பதிற்று - 77.)

என்பதுமது.

[1]கட்டில் நீத்த பாலினும் - அரசன் அரசவுரிமையைக்

கைவிட்ட பகுதியானும்:

அது பரதனும் பார்த்தனும் போல்வார் அரசு துறந்த வென்றி.

(உ-ம்) "கடலு மலையுந் தேர்படக் கிடந்த
மண்ணக வளாக நண்வெயிற் றுகளினு
னொய்தா லம்ம தானே யிஃதெவன்
குறித்தன னெடியான் கொல்லோ மொய்தவ
வாங்குசிலை யிராமன் றம்பி யாங்கவ
னடிபொறை யாற்றி னல்லது
முடிபொறை யாற்றலன் படிபொறை குறித்தே."

இஃது அரசு கட்டினீத்தபால்.

"பரிதி சூழ்ந்தவிப் பயங்கெழு மாநில
மொருபக லெழுவ ரெய்தி யற்றே
வையமுந் தவமுந் தூக்கிற் றவத்துக்
கையவி யனைத்து மாற்றா தாதலிற்
கைவிட் டனரே காதல ரதனால்
விட்டோரை விடாஅ டிருவே
விடாஅ தோரிவள் விடப்பட் டோரே." (புறம் - 358.)

என்பதும் அது.

எட்டுவகை நுதலிய அவையத்தானும் - எண்வகைக் குணத்தினைக் கருதிய அவையத்தாரது

நிலைமையானும் :

[1]இளம்பூரணர் ' கடிமனை நீத்த பாலின் கண்ணும்' எனப் பாடம் ஓதி, 'பிறர்மனை நடவாமை' யெனப் பொருள் கூறுவர். வெண்பா மாலையார் அருளொடு நீங்கல் என்றொரு துறையெடுத்தோதி, உலகப்பற்றை யொழித்தற் பொருள் கூறுகின்றார்.

அவை குடிப்பிறப்புக் கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடுவுநிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை எனவிவை யுடையராய் அவைக்கண் முந்தியிருப்போர் வெற்றியைக் கூறுதல்.

(உ - ம்) "குடிபிறப் புடுதது் பனுவல் சூடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மை வாய்மடுத்து மாந்தித் தூய்மையிற்

காத லின்பத்துத் தூங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலு
மழுக்கா றின்மை யவாஅ வின்மையென
விருபெரு நிதியமு மொருதா மீட்டுந்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
யுடன்மரீஇ யிருக்கை யொருநாட் பெறுமெனிற்
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழி ஞாங்கர் நில்லாது
நிலையழி யாக்கை வாய்ப்பவிம்
மலர்தலை யுலகத்துக் கோட்கும் பிறப்பே."

(ஆசிரியமாலை - புறத்திரட்டு - அவையறிதல்.)

என இதனுள் எட்டும் வந்தன.

கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும் - வேத முதலியவற்றாற் கட்டுதலமைந்த ஒழுக்கத்தோடு பொருந்திய காட்சியானும் :

கண்ணது தன்மை கண்மையெனப்படுதலின் அதனைக் கண்ணுமையென உகரங்கொடுத்தார், எண்மை வன்மை வல்லோர் என்பது எளுமை வலுமை வல்லுவோர் என்றாற் போல.

இவை மனத்தான் இவ்வொழுக்கங்களைக் குறிக்கொண்டு ஐம்பொறியினை வென்று தடுத்தலாம். இவை இல்லறத்திற்கு உரியவாக நான்கு வருணத்தார்க்குங் கூறிய அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, பிறர்மனை நயவாமை, வெஃகாமை, புறங்கூறாமை, தீவினையச்சம், அழுக்காறாமை, பொறையுடைமை முதலியனவாம்.

(உ - ம்) "ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து." (குறள் - அடக்க - 13.)

"ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும்." (குறள் - ஒழுக்கம் - 1.)

"சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி." (குறள் - நடுவு - 8.)

"பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனொன்றோ வான்ற வொழுக்கு." (குறள் - பிறனில் - 8.)

"படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர்." (குறள் - வெஃகாமை - 2.)

"அறங்கூறா னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூறா னென்ற லினிது." (குறள் - புறங் - 1.)

"தீவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சுவர்
தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு." (குறள் - தீவினை - 1.)

" ஒழுக்காருக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்
தழுக்கா றிலாத வியல்பு." (குறள் - அழுக்க - 1.)

" மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தந்
தகுதியான் வென்று விடல்." (குறள் - பொறை - 8.)

பிறவும் இந்நிகரனவெல்லாங் கொள்க.

" விழையா வுள்ளம் விழையு மாயினும்
என்றுங், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னிய முடித்த
லினைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
லரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை."(அகம் -
286 : 8-13.)

என இது தொகுத்துக் கூறியது.

இடையில் வண்புகழ்க் கொடைமையானும் - இடையீ டில்லாத வண்புகழைப் பயக்குங் கொடைமையானும் :

உலகமுழுதும் பிறர்புகழ் வாராமைத் தன் புகழ்பரத்த லின் இடையிலென்றார்.

வண்புகழ்-வள்ளிதாகிய புகழ்; அது வளனுடையதெனவிரியும். இக்கொடைப் புகழுடையான் மூப்புப் பிணி சாக்காட்டுக்கு அஞ்சாமையின் அது வாகையாம்.

(உ - ம்) "மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வ
ரின்மையி னிரப்போர்க் கீஇ யாமையிற்
றொன்மை மாக்களிற் றொடர்பறி யலரே
தாடாழ் படுமணி யிரட்டும் பூநுத
லாடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்
கேடி னல்லிசை வயமான் றோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
னாடிழந் ததனினு நனியின் னாதென
வாடந் தனனே தலையெமக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையி
னாடுமலி யுவகையொடு வருகுவ
லோடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே."

(புறம் - 165.)

பிழைத்தோர்த் தாங்குங் காவலானும் -

தம்மைப் பிழைத்தோரைப் பொறுக்கும்

பாதுகாப்பானும் :

காவலாவது இம்மையும் மறுமையும் அவர்க்கு ஏதம் வாராமற் காத்தலாதலால் இஃது ஏனையோரின் வெற்றி யாயிற்று.

(உ - ம்) " தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா—லும்மை
யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்." (நாலடி - 58.)

" அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை." (குறள் - பொறை - 1.)

பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத்தானும் - அரசர்க்குரிய வாகிய படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு முதலியனவும் புதல் வரைப் பெறுவனவுமாகிய பொருட்டிறத்துட்பட்ட வாகைப் பகுதியானும் :

பக்கமென்றதனன் மெய்ப்பொரு

ளுணர்த்துதலுங் கொள்க.

(உ - ம்) " படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறு
முடையா னரசரு ளேறு." (குறள் - இறை - 1.)

நாடு அரண்முதலாகக் கூறுவனவெல்லாந் திருவள்ளுவப் பயனிற் காண்க.

" படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணு
முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே."

(புறம் - 188.)

'கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது'

என்னும் (74) பதிற்றுப்பத்தும் அது.

" ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு." (குறள் - மெய்யு - 4.)

என வரும்.

அருளொடு புணர்ந்த அகற்சியானும் - அருளுடைமையோடு பொருந்திய துறவறத்தானும் :

அருளொடு புணர்தலாவது:—ஒருயிர்க்கு இடர்வந்துழித் தன்னுயிரைக் கொடுத்துக் காத்தலும்

அதன் வருத்தந் தன
தாக வருந்துதலும் பொய்யாமை கள்ளாமை முதலியனவு மாம். இக்கருத்து நிகழ்ந்தபின்னர்த் துறவுள்ளம் பிறத்தலின் இதுவும் அறவெற்றியாயிற்று.

(உ - ம்) "புனிற்றுப் பசியுழந்த புலிப்பிணவு தனாது
மூலமரூக் குழவி வாங்கி வாய்மடுத்
திரையெனக் கவர்வுற நோக்கி யாங்க
வேரிளங் குழவியின் முன்சென்று காணக்
கூருகிர் வயமான் புலவுவேட்டுத் தொடங்கிய
வாளெயிற்றுக் கொள்ளையிற் றங்கினன் கதுவப்
பாசிலைப் போதி மேவிய பெருந்தகை
யாருயிர் காவல் பூண்ட
பேரருட் புணர்ச்சியி னகலு மாறே." புறத்.

"தன்னுயிர்க் கின்னமை தானறிவா னென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்." (குறள் - இன்னா - 8.)

"வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொலல்." (குறள் - வாய்மை - 1.)

"களவென்னுங் காரறி வாண்மை யளவென்னு
மாற்றல் புரிந்தார்க ணில்." (குறள் - கள்ளாமை - 7.)

"யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத
லதனி லதனி னிலன்." (குறள் - துறவு - 1.)

ஏனையவும் இதன்கண் அடக்குக.

காமம் நீத்த பாலினானும் - அங்ஙனம் பிறந்தபின்னர் எப்பொருள்களினும் பற்றற்ற பகுதியானும் :

(உ - ம்) " காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றி
னாமங் கெடக்கெடு நோய்." (குறள் - மெய்யு - 10.)

பாலென்றதனால் உலகியலுணின்றே

காமத்தினைக் கை விட்ட பகுதியுங் கொள்க.

" இளையர் முதிய ரெனவிருபால் பற்றி
விளையு மறிவென்ன வேண்டா—விளையனுத்
தன்றாதை காம நுகர்தற்குத் தான்காம
மொன்றாது நீத்தா னுளன்."

(பெரும்பொருள்விளக்கம் - புறத்திரட்டு -

அறிவுடைமை - 15.)

என்று இருபாற்பட்ட ஒன்பதிற்றுத் துறைத்தே - முன்னர் ஒன்பானும் பின்னர் ஒன்பானுமாக இரண்டு கூறுபட்ட ஒன்பதாகிய பதினெட்டுத் துறையினையுடைத்து

வாகை என்றவாறு.

இதனுள் ஏதுவிரியாதனவற்றிற்கும் ஏதுவிரித்தவாற்றான் இருபாற்பட்ட பதினெட்டாத லுடைத்தென முடிக்க. (உக)

77. [1]காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே.

இத்திணையும் உரிப்பொருள்பெற்ற

அகத்திணைக்குப் புறங்கூறி இஃது

உரிப்பொருளில்லாத பெருந்திணைக்குப் புற

[1]இச்சூத்திரதைதயும் அடுத்த 'பாங்கருஞ் சிறப்பின்' என்ற சூத்திரத்தையும் சேர்த்து ஒன்றாக ஓதுவர் இளம்பூரணர். மதுரைக்

னிதுவென்கின்றது. இது வாகைக்குப் பின்வைத்தார், வீரக் குறிப்பு நிலையாமைக் குறிப்போடு உறவுடைத்து என்றற்கு.

இதன் பொருள் :—காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே - எழுதிணையுட் காஞ்சிதானேயெனப் பிரிக்கப்பட்ட புறத்திணை பெருந்திணைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

அதற்கு இது புறனாயவாறு என்னையெனின், எண்வகை மணத்தினும் நான்குமணம்பெற்ற பெருந்திணைபோல இக் காஞ்சியும் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய ஆறனுள்ளும் நிலையின்மை மூன்றற்கும் உரித்தாய் எல்லாத்திணைகட்கும் ஒத்த மரபிற்றாகலானும், 'பின்னர் நான்கும் பெருந்திணைபெறும்' (105) என்ற நான்குஞ் சான்றோர் இகழ்ந்தாற்போல அறம் முதலியவற்றது நிலையின்மையுணர்ந்து அவற்றை அவர் இகழ்தலானும், 'ஏறிய

மடற்றிற' (51) முதலிய நான்குந் தீய காமமாயினவாறு போல உலகியஞேக்கி நிலேயாமையும் நற்பொருளன்ருகலானும், உரிப்பொருள் இடைமயங்கி வருதலன்றித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருந்திணைபோல அறம்பொருளின்பம் பற்றியன்றி வேறுவேறு நிலையாமை யென்பதோர் பொருளின்ருதல் ஒப்புமையானும், பெருந்திணைக்குக் காஞ்சி புறனையிற்று. 'கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்' (1) ஏழனையும் அகமென்றலின் அவ்வகத்திற்கு இது புறனுவதன்றிப் புறப்புறமென்றல் ஆகாமையுணர்க. இது மேலதற்கும் ஒக்கும். (உஉ)

காஞ்சி - நச். குறிப்பு :—இப்பாட்டிற்கு மதுரைக்காஞ்சியென்று மதுரைப்பெயரால் திணைப்பெயரால் பெயர் கூறினுர். இப்பெயர் பன்னிரு படலம் முதலிய நூல்களால் கூறிய திணைப்பெயரன்று, தொல்காப்பியஞர் கூறிய பொருளே இப்பாட்டிற்குப் பொருளாகக் கோடலின். வஞ்சி மேற்செல்லலானும் எஞ்சாதெதிர் சென்று ஊன்றலானும் 'வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம்முண் மாறே' என்று பன்னிருபடலத்திற் கூறிய திணைப்பெயர் இப்பாட்டிற்குப் பொருளன்மையும் உணர்க. அவர் முதுமொழிக்காஞ்சி முதலியவற்றைப் பொதுவியலென்று ஓர் படலமாகக் கூறலின், அவை திணைப்பெயராகாமை யுணர்க. இனி மதுரைக்காஞ்சி யென்றதற்கு மதுரையிடத்து அரசர்க்குக் கூறிய காஞ்சியென விரிக்க.

78. பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானு
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே.

இது முற்கூறிய காஞ்சிக்குப் பொது இலக்கணங் கூறு கின்றது.

இதன் பொருள் :—பாங்கருஞ் சிறப்பின் - தனக்குத் துணையில்லாத வீட்டின்பம் ஏதுவாக, பல்லாற்றானும்-அறம் பொருள் இன்பமாகிய பொருட்பகுதியானும் அவற்றுப் பகுதியாகிய உயிரும் யாக்கையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலியவற்றானும், நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்து - நிலை பேறில்லாத உலகியற்கையைப் பொருந்திய நன்னெறியினை யுடைத்துக் காஞ்சி என்றவாறு.

எனவே, வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்றோர் சாற்றுங் குறிப்பினது காஞ்சியாயிற்று. பாங்கு - துணை.

உலகிற்கு நிலையாமைகூறுங்கால் அறமுதலாகியபொருட் பகுதி ஏதுவாகக் கூறினன்றி உலகென்பதற்கு வடிவு வேறின்மையிற் பல்லாற்றானுமென்று ஆன் உருபு கொடுத்தார். கெடுங்காற் கணந்தோறுங் கெடுவனவுங் கற்பந்தோறுங் கெடுவனவுமா மென்றற்கு ஆறென்றார். நிலைபெற்ற வீட்டினன் இவற்றின் நிலையாமையுணர்தலின் வீடு ஏதுவாயிற்று. பல்லாற்றானு மென்றதனாற் சில்லாற்றானும் வீடேதுவாகலின்றி நிலையாமைக்குறிப்பு ஏதுவாகலுங் கொள்க. இஃது அறிவன் தேயமுந் தாபதப்பக்கமும்பற்றி நிலையின்மைக் குறிப்புப் பெற்றாம்.

(உ - ம்) “ மயங்கிருங் கருவிய விசும்பு முகனாக
வியங்கிய விருசுடர் கண்ணெனப் பெயரிய
வளியிடை வழங்கா வழக்கரு நீத்தம்
வயிரக் குறட்டின் வயங்குமணி யாத்துப்
பொன்னந் திகிரி முன்சமத் துருட்டிப்
பொருநர்க் காணாச் செருமிகு மொய்ம்பின்
முன்னோர் செல்லவுஞ் செல்லா தின்னும்
விலைநலப் பெண்டிரிற் பலர்மீக் கூற
வுளனே வாழியர் யானெனப் பன்மா

ணிலமக ளழுத காஞ்சியு
முண்டென வுரைப்பா லுணர்ந்திசி னோரே.”
(புறம் - 365.)

இதனுள் உண்டென உரைப்பரால் உணர்ந்தோரென்ற -வின் வீடுபேறு ஏதுவாகத் தாபதர் போல்வார் நில்லா உலகம் -புல்லியதாயிற்று. வீடுபேறு நிமித்தமாகச் சான்றோர் பல்வேறு நிலையாமையை அறைந்த மதுரைக்காஞ்சி இதற்கு -உதாரணமாம்.[1] (உக)

79. மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையுங்
கழிந்தோ ரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய
முதுமையும்
பண்புற வரூஉம் பகுதி நோக்கிப்
புண்கிழித்து முடியு மறத்தி னானு
மேமச் சுற்ற மின்றிப் புண்ணோற்
பேஎ யோம்பிய பேஎய்ப் பக்கமு
மின்னனேன் றிரங்கிய மன்னை யானு
மின்னது பிழைப்பி னிதுவா கியரெனத்
துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானு
மின்னகை மனைவி பேஎய்ப் புண்ணோற்
றுன்னுதல் கடிந்த தொடாஅக் காஞ்சியு
நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலிற்
பேஎத்த மனைவி யாஞ்சி யானு
நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி
மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானு
முலையு முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன்
றலையோடு முடிந்த நிலையோடு தொகைஇ
யீரைந் தாகு மென்ப பேரிசை

[1] மதுரைக்காஞ்சி - 235 - 236. திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசெல - மலர்தலை உலகம் ஆண்டுகழிந் தோரே. இது மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையன்றிப் பிறவியருமையிற் கழிந்தமை கூறிற்று. நச் - குறிப்பு.

மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்ற
மாய்ந்த பூசன் மயக்கத் தானும்
தாமே யேங்கிய தாங்கரும் பையுளுங்
கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்
செல்வோர் செப்பிய மூதா னந்தமு
நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து
தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையுங்
கழிந்தோர் தேஎத் தழிபட ருறீஇ
யொழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையுங்
காதலி யிழந்த தபுதார நிலையும்
காதல னிழந்த தாபத நிலையு
நல்லோள் கணவனொடு நனியழற் புகீஇச்
சொல்லிடை யிட்ட பாலை நிலையு
மாய்பெருஞ் சிறப்பிற்[1] புதல்வன் பெயரத்

தாய்தப வரூஉந் தலைப்பெய னிலையு
மலர்தலை யுலகத்து மரபுநன் கறியப்
பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தோடு
நிறையருஞ் சிறப்பிற் றுறையிரண் டுடைத்தே.

இது மூற்கூறிய காஞ்சித்திணை வீடேதுவாகவன்றி வாளாது நிலையின்மை தோன்றக் கூறும்பகுதி கூறுகின்றது. இதுவும் வாகையைத் தொகுத்தோதிய பொதுச்சூத்திரம் போலத் துறையொடும்படாது நிலையின்மைப்பொருளை வகுத் தோதிய சூத்திரமென் றுணர்க.

இதன் பொருள் :—மாற்றரும் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும் - பிறராற் றடுத்தற்கரிய கூற்றம் வருமெனச் சான் றோர் சாற்றிய பெருங்காஞ்சியானும் :

[1]அரும்பெருஞ் சிறப்பிற் புதல்வன் பயந்த தாய்தப வரூஉம் - என்று பாடம் ஓதுவர் இளம்பூரணர்.

கூற்றுவது, வாழ்நாள் இடையறுது செல்லுங் காலத்தினைப் பொருள்வகையாற் கூறுபடுத்துங் கடவுள்; அதனைத் தான் பேரூர்க் கூற்றம்போலக் கொள்க. கூற்றத்திற்குக் காலமென்பது வேறன்மையிற் 'காலம் உலகம்' (தொல் - சொல் - கிளவி - 58.) என முன்னே கூறினர்.

(உ - ம்) "பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
கயன்முள் ளன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பிற் பல்சான் றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திற லொருவன்
பிணிக்குங் காலை யிரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினு
மல்லது செய்த லோம்புமி னதுதா
னெல்லாரு முவப்ப தன்றியு
நல்லாற்றுப் படூஉ நெறியுமா ரதுவே." (புறம் - 195.)

இது வீடேதுவாகவன்றி வீடுபேற்று நெறிக்கட் செல்லும் நெறியேதுவாகக் கூறியது.

'இருங்கடலுடுத்த' என்னும் (369) புறப்பாட்டும் அது.

கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும் - இளமைத்தன்மை கழிந்து அறிவுமிக்கோர் இளமைகழியாத அறிவின் மாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சியானும்:

முதுமை மூப்பாதலான் அது
இளமை நிலையாமை கூறிற்றும்.

காட்சிப்பொருளாக

(உ - ம்) "இனிநினைந் திரக்க மாகின்று திணிமணற்
செய்வுறு பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்
தண்கய மாடு மகளிரொடு கைபிணைந்து
தழுவுவழித் தழீஇத் தூங்குவழித் தூங்கி
மறையென லறியா மாயமி லாயமொ
டுயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்த
நீர்நணிப் படுகோ டேறிச் சீர்மிகக்
கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர
நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து
குளித்து மணற்கொண்ட கல்லா விளமை
யளிதோ தானே யாண்டுண்டு கொல்லோ
தொடித்தலை விழுத்தண் டூன்றி நடுக்குற்

றிருமிடை மிடைந்த சில்சொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே."

(புறம் - 243.)

இது வீடுபெறுதற்கு வழிகூறியது.

பண்புற வரூஉம் பகுதி நோக்கிப் புண்கிழித்து முடியும் மறத்தினானும் - நன்றாகிய குணம் உறுநிலையாகப் பெறுகின்ற பகுதியாராய்ந்து பெறுதற்குப் பட்ட விழுப்புண் தீர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை நிலையின்மையின் அதனை வேண்டாது புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும் மறக்காஞ்சியானும்:[1]

இஃது யாக்கைநிலையின்மையை நோக்கிப் புகழ்பெறுதல் குறித்தது. இதனை வாகைத்திணைப்பின்னர் வைத்தார், இக் காஞ்சியும் வாகையொடு மயங்கியுங் காஞ்சியாதல்பற்றி.

(உ - ம்) "பொருது வடுப்பட்ட யாக்கை நாணிக்
கொன்று முகந்தேய்ந்த வெஃகந் தாங்கிச்
சென்று களம்புக்க தானை தன்னொடு
முன்மலைந்து மடிந்த வோடா விடலை
நடுக னெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன்
புண்வாய் கிழித்தனன் புகழோ னந்நிலைச்
சென்றுழிச் செல்க மாதோ வெண்குடை
யரசுமலைந்து தாங்கிய களிறுமடி பறந்தலை
முரண்கெழு தெவ்வர் காண
விவன்போ லிந்நிலை பெறுகயா னெனவே."

இது போர் முடிந்தபின் களம்புக்கு நடுகல் ஆயினானைக் கண்டு உடம்பினது நிலையின்மையினையும் பண்புறவருதலையும் நோக்கி இறந்தமை கூறலிற் காஞ்சியாயிற்று.

ஏமச் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணோற் பேஎய் ஓம்பிய பேஎய்ப் பக்கமும் - கங்குல் யாமத்துக் காத்தற்குரிய சுற்றக் குழாமின்மையின் அருகுவந்து புண்பட்டோனைப் பேயானே காத்த பேய்க்காஞ்சியானும் :

பேய் காத்ததென்றலின் ஏமம் இரவில் யாமமாயிற்று. ஏமம்-காப்புமாம். ஓம்புதலாவது:—அவனுயிர் போந்துணையும்

[1]மறக்காஞ்சி - பு - வெ - மாலைத்துறை.

ஓரியும் நரியுங் கிடந்தவன் தசையைக்
கோடலஞ்சிப் பாது காத்தலாம்.

இது சுற்றத்தாரின்மை கூறலிற் செல்வநிலையாமையாயிற்று. பக்கமென்றதனாற் பெண்டிர் போல்வார் காத்தலும் பேயோம்பாத பக்கமுங் கொள்க.

(உ - ம்) "புண்ணனந்த ருற்றாரைப் போற்றுந ரின்மையிற்
கண்ணனந்த ரில்லாப்பேய் காத்தனவே—புண்ணு
முளையோரி யுட்க வுணர்வொடுசா யாத
விளையோன் கிடந்த விடத்து."

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

இன்னன் என்று இரங்கிய மன்னையானும் - ஒருவன்
இறந்துழி அவன் இத்தன்மையோனென்று ஏனையோர் இரங்கிய கழிவு பொருட் கண்வந்த மன்னைக்காஞ்சியானும் :

இது பலவற்றின் நிலையாமைகூறி இரங்குதலின் மன்னைக்காஞ்சியென வேறுபெயர் கொடுத்தார். இது பெரும்பான்மை மன் என்னும் இடைச்சொற் பற்றியே வருமென்றற்கு மன்கூறினர். இது மன்னையெனத் திரிந்து காஞ்சியென்பதனோடடுத்து நின்றது. இஃது உடம்பொடு புணர்த்தல்.

" சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
யம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே."

என இப் (235) புறப்பாட்டு மன் அடுத்து அப்பொருளுடந்தது.

" பாடுநர்க் கீத்த பல்புக ழன்னே
யாடுநர்க் கீத்த பேரன் பினனே

யறவோர் புகழ்ந்த வாய்கோ லன்னே
திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன் பினனே **புறத்.**

மகளிர் சாயன் மைந்தர்க்கு மைந்து
துகளறு கேள்வி யுயர்ந்தோர் புக்கி
லனைய னென்னு தத்தக் கோனை
நினையாக் கூற்ற மின்னுயி ருய்த்தன்று
பைத லொக்கற் றழீஇ யதனை
வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்
நனந்தலை யுலக மரந்தை தூங்கக்

கெடுவி னல்லிசை சூடி
நடுக லாயினன் புரவல னெனவே.''
(புறம் - 221.)

இது மன் அடாது அப்பொருடந்தது.

'செற்றன் ருயினும்' என்னும் (222) புறப்பாட்டு முதலி யனவும் அன்ன. இதனை ஆண்பாற் கையறுநிலை யெனினும் அமையும்.

இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியரெனத் துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத்தானும் - இத்தன்மைய தொன்றினைச் செய்தலாற்றேனாயின் இன்னவாறாகக் கடவேனெனக் கூறிய வஞ்சினக் காஞ்சியானும் :

அது தான்செய்யக் கருதியது பொய்த்துத் தனக்கு வருங் குற்றத்தால் உயிர்முதலியன துறப்பனென்றல். சிறப்பு வீடுபேறன்றி உலகியலிற் பெருஞ்சிறப்பு.

(உ - ம்) "மெல்ல வந்தெ னல்லடி பொருந்தி
யீயென விரக்குவ ராயிற் சீருடை
முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்ச
மின்னுயி ராயினுங் கொடுக்குவெ னிந்நிலத்

தாற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்றுதென்
னுள்ள மெள்ளிய மடவோன் றெள்ளிதிற்
றுஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல
வுய்ந்தனன் பெயர்தலோ வரிதே மைந்துடைக்

கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட
வன்றிணி நீண்முளை போலச் சென்றவண்
வருந்தப் பொரேஎ னாயிற் பொருந்திய
தீதி னெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
பல்லிருங் கூந்தன் மகளி
ரொல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றாரே."

(புறம்-73.)

'நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்', 'மடங்கலிற் சினை இய' என்னும் (72, 71) புறப்பாட்டுக்கள் உயிருஞ் செல்வமும் போல்வன நிலையும் பொருளென நினையாது வஞ்சினஞ் செய்தன.

இன்னகை மனைவி பேஎய்ப் புண்ணோற் றுன்னுதல் கடிந்த தொடாஅக் காஞ்சியும் - இனிதாகிய நகையினையுடைய மனைவி தன் கணவன் புண்ணுற்றோனைப் பேய்தீண்டுதலை நீக்கித் தானுந் தீண்டாத காஞ்சியானும் :

என்றது, நகையாடுங் காதலுடையாள் அவனைக் காத்து

விடிவளவுஞ் சுற்றுதலன்றி முயங்குதற்கு உள்ளம் பிறவாத படி அவன் நிலையாமையை எய்திறுனென்றவாறு.

இதுவும் ஆண்பாற்காஞ்சியாம். இக் காஞ்சியென்பதனை முன்னும் பின்னுங் கூட்டுக.

"தீங்கனி யிரவமொடு வேம்பு மனைச்செரீஇ
வாங்குமருப் பியாழொடு பல்லியங் கறங்கக்
கைபயப் பெயர்த்து மைவிழு திழுகி
யையவி சிதறி யாம்ப லூதி
யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி
நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்
காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி
வேந்துறு விழுமந் தாங்கிய
பூம்பொறிக் கழற்கா னெடுந்தகை
புண்ணே."(புறம்-281.)

நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலிற்பேஎத்த மனைவி [1]ஆஞ்சி யானும் - உயிர்நீத்த கணவன் தன்னுறவை நீக்கின வேல்வடு வாலே மனைவி அஞ்சின ஆஞ்சிக்காஞ்சியானும் :

எஞ்ஞான்றும் இன்பஞ்செய்த கணவனுடம்பு அறிகுறி தெரியாமற் புண்பட்டு அச்சநிகழ்தலின் யாக்கை நிலையாமை

[1]ஆஞ்சிக்காஞ்சி:—'காதற்கணவனொடு கனையெரிமூழ்கும்,மாதர் மெல் லியலின் மலிபுரைத் தன்று.' பு - வெ.

கூறியதாம். பேஎத்த என்பது, உரிச்சொன்முதனிலையாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். அஞ்சின, ஆஞ்சியென நின்றது.

" இன்ப முடம்புகொண் டெய்துவிர் காண்மினோ
வன்பி னுயிர்புரக்கு மாரணங்கு—தன்கணவ
னல்லாமை யுட்கொள்ளு மச்சம் பயந்ததே
புல்லார்வேன் மெய்சிதைத்த புண்."

(தகடூர்யாத்திரை - புறத்திரட்டு - மூதின்மறம் - 8.)

இனி 'வேலிற் பெயர்த்த மனைவி' யென்று பாடமோதி, அவ்வேலான் உயிரைப்போக்கின மனைவியென்று கூறி, அதற்குக்

“ கௌவைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை
வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோ—னவ்வேலே
யம்பிற் பிறழுந் தடங்க ணவன்காதற்
கொம்பிற்கு மாயிற்றே கூற்று.” (பு - வே - காஞ்சி - 23.)

என்பது காட்டுப.[1]

நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும் - பெண்கோளொழுக்கத்தி னொத்து மறுத்தல் பற்றிப் பகைவனாய் வலிந்து கோடற்கு எடுத்து வந்த அரசனோடு முதுகுடித்தலைவராகிய வாணிகரும் வேளாளருந் தத்தம் மகளிரைப் படுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியானும் :

வேந்தியலாவது உயிர்போற்றாது வாழ்தலின் அவரது நிலையின்மை நோக்கி அவரோடொத்து மகளிரைப் படுத்தற் கஞ்சி மறுப்பாராதலின் ‘அஞ்சிய’ என்றும் ‘மேல்வந்த’வென் றுங் கூறினர். அம்முது குடிகள் தாம் பொருதுபடக் கருதுத லின் உயிரது நிலையாமை உணர்ந்த காஞ்சி யாயிற்று. ‘பால்’ என்றதனான் முதுகுடிகளேயன்றி ‘அணைநிலைவகை’ (75) யெனப்பட்டார் கண்ணும் இத்துறை நிகழ்தல் கொள்க.

(உ - ம்) “ நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்
கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையு

[1] இளம்பூரணர்.

நெடிய வல்லது பணிந்து மொழியலனே
யிஃதிவர் படிவ மாயின் வையெயிற்
றரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
மரம்படு சிறுதீப் போல
வணங்கா யினடான் பிறந்த வூர்க்கே.'' (புறம் - 349.)

“களிறணைப்பக் கலங்கின, காஅ
தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு
மாமறுகலின் மயக்குற்றன,வழி
கலங்கழாஅலிற், றுறை, கலக்குற்றன
தெறன்மறவ ரிறைகூர்தலிற்
பொறைமலிந்து நிலனெளிய
வந்தோர் பலரே வம்ப வேந்தர்
பிடியுயிர்ப் பன்ன கைகவ ரிரும்பி
ணேவுற ழிரும்புறங் காவல் கண்ணிக்
கருங்கண் கொண்ட நெருங்கல் வெம்முலை
மைய ணேக்கிற் றையலை நயந்தோ
ரளியர் தாமேயிவ டன்னை மாரே
செல்வம் வேண்டார் செருப்புகல் வேண்டி
நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லெனக்

கழிப்பிணிப் பலகையர் கதுவாய் வாளர்
குழாஅங் கொண்ட குருதியம் புலவொடு
கழாஅத் தலைய கருங்கடை நெடுவே
லின்ன மறவர்த் தாயினு மன்னோ
வென்னு வதுகொ லூனே

பன்னல் வேலியிப் பணைநல் லூரே." (புறம் - 345.)

இதனுள் 'நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லென' என்றமையின் அரசர்க்கு மகட்கொடைக்குரியரல்லாத அனைநிலைவகை யோர்பாற்பட்டது.

முலையும் முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன் தலையொடு முடிந்த நிலையொடு தொகைஇ ஈரைந்தாகுமென்ப - தன் கணவன் தலையைத் தன்முகத்தினும் முலையினுஞ் சேர்த்திக் கொண்டு அத்தலையான் மனைவியிறந்த நிலைமையானுந் தொகை பெற்றுக் காஞ்சிப் பத்துவகைப்படுமென்று கூறுவாராசிரியர் என்றவாறு.

தலை, அவள் இறத்தற்கேதுவாகலின் அது வினைமுத லாயிற்று. மேல் துறை

இரண்டெடன்பாராகலின் இவை பத்தும் ஒரு துறையாமென்றற்கும் இவை ஆண்பாற்குரியவென்றற்கும் ஈரைந்தென வேறோர் தொகை கொடுத்தார். அவன் தலையல்லது உடம்பினை அவள் பெறுமையின் அவன் யாக்கைக்கு நிலையின்மை யெய்தலின் இதுவும் ஆண்பாற்கே சிறந்ததாம். மனைவி இறந்துபடுதலும் அதனையெய்துதலின் மேல்வருகின்ற பெண்பாற்கும் இயைபுபடப் பின்வைத்தார். இதற்கியைபுபடத் தொடாக்காஞ்சியும் ஆஞ்சிக் காஞ்சியும் பெண்பாலொடுபட்ட ஆண்பாற் காஞ்சியாதலின் முன் வைத்தார். இவை ஒருவகையாற் பெண்பாற்கண்ணு நிலையின்மையுடைய வாயினும் இரண்டிடத்தும் ஓதிச் சூத்திரம் பல்காமற் சிறப்புடைய ஆண்மகற்கே ஓதிப் பெண்பாற் பகுதியுந் தழீஇயினாரென்றுணர்க. இனி வருகின்ற பத்தும் பெண்பாற்கேயுரிமையின் அவற்றிற்கும் ஈரைந்தென்பதனைக் கூட்டிமுடிக்க.

(உ - ம்) "நிலையி லுயிரிழத்தற் கஞ்சிக் கணவன்
றலையொழிய மெய்பெறூள் சாய்ந்தா—டலையினல்
வண்ணம் படைத்தான் முழுமெய்யு மற்றத
னுண்ணின்ற தன்றோ வுயிர்."

பேரிசை மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம் ஆய்ந்த பூசன் மயக்கத்தானும்-பெரும்புகழுடையனாகி மாய்ந்தானொருவனைச் சுற்றிய பெண்கிளைச் சுற்றங் குரல் குறைவுபட்ட கூப்பீட்டு மயக்கத்தானும் :

என்றது, சுற்றத்தார் அழுகைக்குரல் விரவியெழுந்த ஓசையை. ஆய்ந்தவென்பது, உள்ளதனுணுக்கம். 'மாய்ந்த பூசன் மயக்க' மென்று[1] பாடமாயிற் சுற்றம் ஒருங்கு மாய்ந்த வழிப் பிறரழுத பூசன் மயக்கமென்று கொள்ளினும் அமையும். ஈண்டு மாய்ந்த மகனென்றதூஉஞ் சுற்றப்படுவானை அறிவித்தற்கே; ஆண்பாலும் உடன்கூறிய தன்று. மேலனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

(உ - ம்) "இரவலர் வம்மி னெனவிசைதத லின்றிப்
புரவலன் மாய்ந்தழியும் பொங்கு—முரைமயங்க

[1]இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம்.

வேற்கண் ணியரழுத வெம்பூசல் கேட்டங்கா
தோற்கண்ண போலுந் துடி."
(தகடூர் யாத்திரை - புறத்திரட்டு - இரங்கல் - 2.)

'மீனுண் கொக்கின் றூவியன்ன' என்னும் (277) புறப் பாட்டும் அது.

தாமே ஏங்கிய தாங்கரும் பையுளும் - அச்சுற்றத்தாருமின்றி மனைவியர் தாமே தத்தங் கொழுநரைத் தழீஇயிருந்தழுதது கண்டோர் பொறுத்தற்கரிய நோயானும் :

'தாமே'யெனப் பன்மை கூறினர், ஒருவர்க்குத் தலைவியர் பலரென்றற்கு. ஏகாரம் சுற்றத்திற் பிரித்தலிற் பிரிநிலை.

இது செல்வமும் இன்பமும் ஒருங்கு நிலையாமை கூறி

யது.

“மழைகூர் பானாட் கழைபிணங் கடுக்கத்துப்
[1]புலிவழங் கதரிடைப் பாம்புதூங் கிறுவரை
யிருள்புக்குத் துணிந்த வெண்குவாற் கல்லினை
யொருதனி வைகிய தனைத்தே பெருவளத்து
வேனின் மூதூர்ப் பூநாறு நறும்பக
லெழுதுசுவர் மாடத்துக் கிளையுடை யொருசிறை
யவரின்று நிகழ்தரு முறவே யதனு
லழுதுபனி கலுழ்ந்தவெங் கண்ணே யவ்வழி
நீர்நீந்து பாவை யசைவது நோக்கிச்
சேணிடை யகன்ற துயிலே யதுவினி
யவருடைக் கனவோ டிவ்வழி யொருநாள்
வாரா தாயினும் யாதாங் கொல்லோ
மெலிந்து மெலியுமென் யாக்கையிற்
கழிந்த கழியுமென் னுருயிர் நிலையே.”

‘கதிர்மூக் காரல் கீழ்ச்சேற் றொளிப்ப’ என்னும் (249) புறப்பாட்டும் அது.

தாமே யேங்கிய என்பதற்குச் சிறைப்பட்டார் தாமே தனித்திருந்ததென்று கூறிக்,

“குழவி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினு
மாளன் றென்று வாளிற் றப்பார்

(பி - ம்)—[1]புலிவழங் காரிடை.

தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபத
மதுகை யின்றி வயிற்றுத் தீத்தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
யீன்ம ரோவிவ வுலகத் தானே."

என்னும் (74) புறப்பாட்டேக் காட்டுவாரும் உளர்.[1]

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும் - மனைவி தன் கணவன் முடிந்த பொழுதே உடன் முடிந்துபோகிய செலவுநினைந்து கண்டோர் பிறர்க்குணர்த்திய மூதானந்தத்தானும் :

ஆனந்தம் - சாக்காடு. முதுமை கூறினர், உழுவலன்பு பற்றி. இப்படி யிறத்தலின் இஃது யாக்கை நிலையின்மை.

(உ - ம்) " ஒருயி ராக வுணர்க வுடன்கலந்தார்க்
ிருயி ரென்ப ரிடைதெரியார்—போரில்
விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையி னாட்கு
முடனே யுலந்த துயிர்."(பு - வெ - சிறப்பிற்பொது - 9.)

நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலையும் - மிகுதிமிக்க அருநிலத்தே தன் கணவனை இழந்து தனித்த தலைமகள் தன் தனிமையை வெளிப்படுத்தின முதுபாலையானும் :

'புலம்பிய' எனவெ அழுதல் வெளிப்படுத்தல் கூறிற்று. பாலையென்பது பிரிவாகலின் இது பெரும் பிறிதாகிய பிரிவாதல் நோக்கி 'முதுபாலை' யென்றார். நனிமிகு சுரமென்று இருகால் அதனருமை கூறவே பின்பனிப் பிரிவு அதற்குச் சிறந்ததன்றாயிற்று.

இதுவும் இன்பமுஞ் செல்வமும் ஒருங்கு நிலையின்மை கூறிற்று.

" இளையரு முதியரும் வேறுபுலம் படர
வெடுப்ப வெழாஅய் மார்பமண் புல்ல

[1]இளம்பூரணர்.

விடைச்சுரத் திறுத்த மள்ள விளர்த்த
வளையில் வறுங்கை யோச்சிக் கிளையு
ளின்ன னாயின னிளையோ னென்று
நின்னுரை செல்லு மாயின் மற்று
முன்னூர்ப் பழுனிய கோளியா லத்துப்
புள்ளார் யாணர்த் தற்றே யென்மகன்

வளனுஞ் செம்மலு மெமக்கென நாளு
மானாது புகழு மன்னை
யாங்கா குவள்கொ லளிய டானே." (புறம் - 254.)

கழிந்தோர் தேஎத்து அழிபடர் உறீஇ ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும் - கணவனோடு மனைவியர் கழிந்துழி அவர்கட்பட்ட அழிவு பொருளெல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறந்துபடா தொழிந்த ஆயத்தாரும் பரிசில் பெறும் விறலியருந் தனிப்படருழந்த செயலறுநிலைமை யானும் :

ஒழிந்தோரென வரையாது கூறினமையிற் கழிந்தோராற் புரக்கப்படும் அவ்விருதிறத்தாரையும் உடன்கொள்க. கழிந்தோரென்ற பன்மையால் ஆண்பாலுந் தழீஇயினர், கையறுநிலை அவரையின்றி அமையாமையின். ஆண்பாற் கையறுநிலை மன்னைக் காஞ்சியுள் அடங்கும். அழிவாவன :— புனல்விளையாட்டும் பொழில்விளையாட்டுந் தலைவன் வென்றியும் போல்வன.

(உ - ம்) "தேரோன் மகன்பட்ட செங்களத்து ளிவ்வுடம்பிற்
றீராத பண்பிற் றிருமடந்தை—வாரா
வுலகத் துடம்பிற் கொழிந்தனள் கொல்லோ
வலகற்ற கற்பி னவள்." (பாரதம்.)

காதலி இழந்த தபுதார நிலையும் - தன் மனைவியைக் கணவனிழந்த தபுதார நிலையானும் :

என்றது தாரமிழந்தநிலை. தன் காதலியை இழந்தபின்
வழிமுறைத் தாரம் வேண்டின் அது காஞ்சிக் குறிப்பன்று என்றற்கும், எஞ்ஞான்றும் மனைவியில்லாதானுந் தபுதார நிலைக்கு உரியனாயினும் அது காஞ்சியாகாதென்றற்கும், தபுதார நிலையென்றே பெயர் பெறுதன் மரபென்றற்கும், காதலி

யிழந்த நிலையுமென்றே ஒழியாது பின்னுந் தபுதார நிலையுமென்றார். தலைவர் வழிமுறைத் தாரமும் எய்துவாராகலின் அவர்க்கு நிலையாமை சிறப்பின்மையின் ஆண்பாற் காஞ்சியன்றாயிற்று.

இஃது யாக்கையும் இன்பமும் ஒருங்குநிலையின்மையாம். (உ - ம்) "
யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே
யுயிர்செகுக கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்

கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற கீமத்
தொள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனண் மடந்தை
யின்னும் வாழ்வ லென்னிதன் பண்பே.''

(புறம் - 245.)

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும் - காதலனையிழந்த மனைவி தவம்புரிந்தொழுகிய நிலைமையானும் :

இருவரும் ஒருயிராய் நிகழ்ந்தமையின் உயிரும் உடம்பும் இன்பமுஞ் செல்வமும் ஒருங்கிழந்தாள் தலைவியேயாம்.

இதனை இல்லறம் இழத்தலின் அறநிலையின் அமையு மென்ப.

(உ - ம்) "அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்பல்
இளைய மாகத் தழையா யினவே [மறுத்
யினியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுது
தின்னு வைக லுண்ணும்
மல்லிப் படூஉம் புல்லா யினவே.'' (புறம் - 248.)

நல்லோள் கணவனொடு நனியழற் புகீஇச் சொல்லிடையிட்ட [1]பாலைநிலையும் - கற்புடை மனைவி தன் கணவன் இறந்துழி அவனோடு எரிபுகுதல்வேண்டி எரியை விலக்கினாரோடு உறழ்ந்துகூறிய புறங்காட்டு நிலையானும் :

எல்லா நிலத்தும் உளதாகி வேறு தனக்கு நிலனின்றி வருதலானும் நண்பகல்போல் வெங்கனலான் வெதுப்புதலா

---

[1]'மாலை நிலையும்' என்று பாடமோதி மாலைக்காலத்துக் கூறுங் கூற்றும் என்று பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

னும் புறங்காட்டைப் பாலையென்றார்;
திற்று என்றற்கு நிலையென்றார்.

பாலைத்தன்மை எய்

"பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
யணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் திட்ட
காழ்போ னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு
முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
பெருங்கோட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டீம
நுமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளித ழவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே."
(புறம் - 246.)

மாய்பெருஞ் சிறப்பிற் புதல்வற் பெயரத் தாய் தப வரூஉந் தலைப்பெயல் நிலையும் - பொருகளத்துப் பொருது மாயும் பெருஞ்சிறப்பிற்றீர்ந்து தன்மகன் புறங்கொடுத்துப் போந்தானாக, அதுகேட்டுத் தான் சாக்காடு துணிந்து சென்று மகனைக் கூடுங் கூட்டமொன்றுனும்; இனி அவன் பிறர் சிறப்பு மாய்தற்குக் காரணமாகிய பெருஞ்சிறப்பொடு களப்பட்டுத் துறக்கத்துப் போயவழி அவனோடு இறந்துபடவரும், தாயது தலைப்பெயனிலைமை யொன்றுனும் :

இவ்விருகூறும் உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னும் உத்தி. நிலையென்றதனால் அவள் இறந்துபடாது மீடலுஞ் சிறுபான்மையாம் காஞ்சியென்று கொள்க. அஃது அன்பிற்கு நிலையின்மையாம்.

(உ - ம்) "வாதுவல் வயிறே வாதுவ்ல் வயிறே
நோவே னத்தை நின்னீன் றனனே
பொருந்தா மன்ன ரருஞ்சம முருக்கி
யக்களத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க
புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த வெஃக **புறத்.**

மதன்முகத் தொழிய நீபோந் தனையே
யதனு, லெம்மில் செய்யாப் பெரும்பழி செய்த
கல்லாக் காளையை யீன்ற வயிறே."

(புறத்திரட்டு - மூதின்மறம் - 9.)

இத் தகடூர்யாத்திரை கரியிடை வேலொழியப் தற்குத் தாய்தபவந்த தலைப்பெயனிலை.
போந்த.

“ எற்கண் டறிகோ வெற்கண் டறிகோ
வென்மக னாத லெற்கண் டறிகோ
கண்ணே கணைமூழ் கினவே தலையின்
வண்ண மாலையும் வாளிவிடக் குறைந்தன
வாயே, பொங்கு நுனைப் பகழி மூழ்கலிற் புலர்வழித்
தாவ நாழிகை யம்புசெறித் தற்றே
நெஞ்சே வெஞ்சாங் கடந்தன குறங்கே
நிறங்கரந்து பலசர நிரைத்தன வதனா
லவிழ்பூ வப்பணைக் கிடந்தோன்
கமழ்பூங் கழற்றீங் காய்போன் றனனே.”

இத் தகடூர்யாத்திரை துறக்கத்துப்பெயர்ந்த நெடுங்கேரளன் தாய் இறந்துபட்ட தலைப்பெயனிலை.

“ நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோண்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவன் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே.”

இப் (278) புறப்பாட்டே மீண்டது.

'ஈன்று புறந்தருதல்' என்னும் (312) புறப்பாட்டும் அது..

மலர்தலை உலகத்து மரபு நன்கறியப் பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு - அகன்ற இடத்தினையுடைய உலகங்களிடத்து வரலாற்று முமைமையினைப் பலரும் பெரிதுணரும்படியாகப் பிறந்தோரெல்லாரும் இறந்துபோகவும் எஞ்.

ஞான்றும் இறப்பின்றி நிலைபெற்ற புறங்காட்டினை வாழ்த்துத லானும்:

(உ - ம்) "உலகு பொதியுருவந் தன்னுருவ மாகப்
பலர்பரவத் தக்க பறந்தலை நன்காடு
புலவுங்கொ லென்போல் புலவுக் களத்தோ
டிகனெடுவே லானை யிழந்து."
(பெரும்பொருள் விளக்கம் - புறத்திரட்டு - இரங்கல் - 19.)

" களரி பரந்து கள்ளி போகிப்
பகலுங் கூஉங் கூகையொடு பிறழ்பல்
லீம விளக்கிற் பேஎய் மகளிரோ

டஞ்சுவந் தன்றிம் மஞ்சுபடு முதுகாடு
நெஞ்சமர் காதல ரழுத கண்ணீ
ரென்புபடு சுடலை வெண்ணீ றவிப்ப
வெல்லார் புறனுந் தான்கண் டுலகத்து
மன்பதைக் கெல்லாந் தானாய்த்
தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே." (புறம் - 356.)

இதுவுமது.

தொகைஇ ஈரைந்து ஆகுமென்ப - தொகைபெற்றுக் காஞ்சி பத்துவகைப்படுமென்று கூறுவர் ஆசிரியர்; நிறைய ருஞ் சிறப்பிற் றுறை இரண்டு உடைத்தே - ஆதலான் அக் காஞ்சி நிறுத்தற்கு எதிர் பொருளில்லாத பெரிய சிறப்பினை யுடைய ஆண்பாற்றுறையும் பெண்பாற்றுறையுமாகிய இரண்டு துறையினையுடைத்து என்றவாறு.

எனவே முற்கூறிய பத்தும் இப்பத்துமாக இருபதென் பதுங் கூறினாராயிற்று. நிறையருஞ் சிறப்பென்றதனானே மக் கட்குந் தேவர்க்கும் உள்ள நிலையாமையே காஞ்சிச் சிறப் புடைத்தாகக் கூறப்படுவது; ஏனை அஃறிணைப்பகுதிக் கண் ணுள்ள நிலையாமை காஞ்சிச்சிறப்பன்று என்றுணர்க. (உச)

80. பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே.

இது மேற் 'புறத்திணை யிலக்கணந்
திறப்படக் கிளப்பின்' (56) என்புழிக்
கிடக்கைமுறை கூறிய முறையான்

இறுதிநின்ற பாடாண்டிணைக்குப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துவான் அதற்குப் பெயர் இன்னதெனவும் அது கைக்கிளைப்புறனுமெனவும் அஃது இத்துணைப் பொருளுடைத்தெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—பாடாண்பகுதி கைக்கிளைப் புறனே—பாடாணெனப்பட்ட புறத்திணையது கூறு கைக்கிளையென்று கூறப்பட்ட அகத்திணைக்குப் புறனும்; நாடுங்காலை நாலிரண்டுடைத்து - தன்னை நாடிச் சொல்லுவார் செய்யுளுண் முடிந்த பொருள் பாடாணாகவே நிறுப்ப நாடுங்காலத்து எண்வகைப் பொருளுடைத்து என்றவாறு.

பாடாணென்பது பாடுதல் வினையையும் பாடப்படும் ஆண்மகனையும் நோக்காது அவனதொழுகலாறாகிய திணை யுணர்த்தினமையின் வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. ஒரு தலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒரு புலவன் வீடுபேறு முதலிய பரிசில் வேண்டலின் அவை தம்மின் வேறாகிய ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தலிற் பாடாண்டிணை கைக்கிளைப்புறனாயிற்று. வெட்சி முதலிய திணைகளுஞ் சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொடுத்துங் கொடாதும் பாடப்படுதலிற் பாடாண்டிணையாயினும் ஒருவனை ஒன்று நச்சிக் கூறுமையின் அவர் பெறுபுகழ் பிறரைவேண்டிப் பெறுவதன்றித் தாமே தலைவராகப் பெறு

தலின் அவை கைக்கிளைப்புறன் ஆகாமை உணர்க. இவ்விரு கூறுந் தோன்றப் பகுதியென்றார். புகழை விரும்பிச் சென்றோர் வெட்சி முதலியவற்றைப் பாடின் அவை கைக்கிளைப் புறன் ஆகாதென உணர்க.

இதனானே புறத்திணை ஏழற்கும் பெயரும் முறையும் ஒருவாற்றாற் கூறினாராயிற்று. நாலிரண்டாவன இப்பாடாண் டிணைக்கு ஓதுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும் பொதுவியலும் வஞ்சியும் உழிஞையுந் தும்பையும் வாகையுங் காஞ்சியுமாகிய பொருள்கள் ஏழு மாகிய எட்டுமாம்.

இனி இக்கூறிய ஏழுதிணையும் பாடாண்டிணைப் பொருளாமாறு காட்டுங்கால் எல்லாத்திணையும் ஒத்ததாயினும்

[illegible] 80

அவை பெரும்பான்மையுஞ் சிறுபான்மையுமாகி வருதலும் அவை இரண்டும் பலவும் ஒருங்கு வருதலும் பாடாண்டிணைக்கு மேற்கூறும் பொருளும் விராய் வருதலுமாமென்று உணர்க.

(உ - ம்) "முனைப்புலத்துக் கஃதுண்ட முன்னிரைபோல் வேந்தூர்

முனைப்புலம்பு முன்னிரையும் வீசி—யெனைப்புலத்துச்
சென்றது நின்சீர்த்தி தேர்வளவ தெவ்வர்போ

னன்றுமுண் டாக நமக்கு."

இது கூற்றுவகையானன்றிக் குறிப்புவகையான் ஒன்று பயப்பானுக்கி நினைத்துரைத்தலின் வெட்சியும் வாகையும் வந்த பாடாண்டிணையாம்.

"அவலெறி யுலக்கை வாழைச் சேர்த்தி
வளைக்கை மகளிர் வள்ளை கொய்யு
முடந்தை நெல்லின் விளைவயற் பரந்த
தடந்தா ளாரை யிரிய வயிரைக்
கொழுமீ னார்கைய மரந்தொறுங் குழாஅலின்
வெண்கை மகளிர் வெண்குரு கோப்பு
மழியா விழவி னிழியாத் திவவின
வயிரிய மாக்கள் பண்ணமைத் தெழீஇ
மன்ற நண்ணி மறுகுசிறை பாடு
மகன்கண் வைப்பி னாடும னளிய
விரவுவேறு கூலமொடு குருதி வேட்ட
மயிர்புதை மாக்கண் கடிய கழற
வமர்கோ ணேரிகந் தாரெயில் கடக்கும்
பெரும்பல் யானைக் குட்டுவன்
வரம்பி றானை பரவா வூங்கே." (பதிற்று - 29.)

இதில் இமையவரம்பன் றம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாலைக்கௌதமனார் துறக்கம் வேண்டினாரென் பது குறிப்பு வகையாற் கொள்ள வைத்தலின் இது வஞ்சிப் பொருள் வந்த பாடாணாயிற்று.

'இலங்கு தொடிமருப்பின்' என்னும் பதிற்றுப்பத்து உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பாகிய உழிஞையாயி னும் பதின்றுலாம் பொன் பரிசில் பெற்றமையிற் பாடாணா யிற்று.

"பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே
பணியா வுள்ளமொ டணிவரக் கெழீஇ
நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சலையே
வணங்குசிலை பொருதநின் மணங்கம ழகல
மகளிர்க் கல்லது மலர்ப்பறி யலையே
நிலந்திறம் பெயருங் காலை யாயினுங்
கிளந்த சொன்னீ பொய்ப்பறி யலையே
சிறியிலை யுழிஞைத் தெரியல் சூடிக்
கொண்டி மிகைபடத் தண்டமிழ் செறித்துக்
குன்று நிலைதளர்க்கு முருமிற் சீறி
யொருமுற் றிருவ ரோட்டிய வொள்வாட்
செருமிகு தானை வெல்போ ரோயே
யாடுபெற் றழிந்த மள்ளர் மாறி
நீகண் டனையே மென்றனர் நீயு
நும்நுகங் கொண்டினும் வென்றோ யதனாற்
செல்வக் கோவே சேரலர் மருக
காறிரை யெடுத்த முழங்குகுரல் வேலி
நனந்தலை யுலகஞ் செய்தநன் றுண்டெனி
னடையடுப் பறியா வருவி யாம்ப
லாயிர வெள்ள வூழி
வாழி யாத வாழிய பலவே."

இது வாகைத்துறைப் பாடாண்பாட்டு.

இப் (63) பதிற்றுப்பத்து நூறும் இவ்வாறே வருதலிற் பாடாண்டிணையேயாயிற்று. புறத்துள்ளும் இவ்வாறு வருவனவும் உணர்க. (உரு)

81. அமரர்கண் முடியு மறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினு
மொன்றன் பகுதி யொன்று மென்ப.

இது முன்னர் எட்டெனப் பகுத்த பாடாண்டிணையுள் ஏழொழித்துத் தன் பொருட்பகுதிகள் எல்லாங் கூடி ஒன்றுமென்ற பாடாண்டிணை தேவரும் மக்களுமென இருதிறத்தார்க்கே உரிய என்பார் அவ்விரண்டினுள் தேவர்பகுதி இவையென்ப துணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் :—அமரர்கண்முடியும் அறுவகையானும்-பிறப்பு வகையானன்றிச் சிறப்புவகையால் தேவர்கண்ணே வந்து முடிதலுடையவாகிய அறுமுறை வாழ்த்தின்கண்ணும், புன்ரதீர் காமம் புல்லிய வகையினும் - அத்தேவரிடத்தே உயர்ச்சி நீங்கிய பொருள்களை வேண்டுங் குறிப்புப் பொருந்தின பகுதிக்கண்ணும், ஒன்றன் பகுதி ஒன்றும் என்ப - மேற் பாடாண்பகுதியெனப் பகுத்து வாங்கிக்கொண்ட ஒன்றனுள் தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த இரண்டனுள் தேவர்க்கு உரித்தாம் பகுதியெல்லாந் தொக்கு ஒருங்குவருமென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அமரர்கண்ணே வந்து முடியுமெனவே அமரர் வேறென்பதூஉம் அவர்கண்ணே வந்து முடிவன வேறென்பதூஉம்.

பெற்றும். அவை முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆனிரையும் மழையும் முடியுடை வேந்தரும் உலகுமாம்.[1] இவை தத்தஞ் சிறப்புவகையான் அமரர்சாதிப் பாலவென்றல் வேதமுடிவு. இதனானே பிறப்புமுறையாற் சிறந்த அமரரை வாழ்த்தலுஞ் சொல்லாமையே முடிந்தது தந்திரவுத்தி வகையான். வகையென்றதனானே அமரரை வேறுவேறு பெயர்கொடுத்து வாழ்த்தலும் ஏனைப் பொதுவகையாற் கூறி வாழ்த்தினன்றிப் பகுத்துக் கூறப்படாமையுங் கொள்க. புரை உயர்ச்சியாதலின் உயர்ச்சியில்லாத காமமாவது மறுமைப்பயன் பெறுங் கடவுள் வாழ்த்துப்போல் உயர்ச்சியின்றி இம்மையிற் பெறும் பயனுதலின் இழிந்த பொருள்களிற் செல்லும் வேட்கைக் குறிப்பு. புல்லிய வகையாவது அம்மனக்குறிப்புத் தேவர் கண்ணே பொருந்திய கூறுது தன்பொருட்டானும் பிறன்

பொருட்டானும் ஆக்கத்துமேல் ஒருவன் காமுற்றவழி அவை அவற்குப் பயன்கொடுத்தலாம். இது ஒன்றனுடைய பகுதியென்க. இத்துணைப் பகுதியென்று இரண்டிறந்தன எனக் கூறுது வாளாதே பகுதியென்றமையில் தேவரும் மக்களு மென இரண்டேயாயிற்று. அத்தேவருட் பெண்டெய்வங் 'கொடிநிலை கந்தழி' (88) என்புழி அடங்கும். மக்களுட் பெண்

[1]அமரர்கண் முடியும் கொடிநிலை கந்தழி, வள்ளி, புலவராற்றுப் படை, புகழ்தல், பாவல் என ஆறென்பர் இளம்பூரணர்.

பால் பாடுதல் சிறப்பின்மையிற் 'செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ' (புறம் - 3.) என்றாற்போலச் சிறுபான்மை ஆண்மக்க ளோடு படுத்துப் பாடுப. 'வகை'யென்றதனுன் வாழ்த்தின் கண் மக்கட்பொருளும் உடன்றழுவினும் வாழ்த்தாமென்று கொள்க.

அவை கடவுள்

(உ - ம்) "எரியெள் ளுவன்ன நிறத்தன் விரியிணர்க்
கொன்றையம் பைந்தா ரகலத்தன் பொன்ஞு
ரெயிலெரி யூட்டிய வில்லன் பயிலிருட்
காடமர்ந் தாடிய வாடல னீடிப்

புறம்புதை தாழ்ந்த சடையன் குறங்கறைந்து
வெண்மணி யார்க்கும் விழவின னுண்ணூற்
சிரந்தை யிரட்டும் விரலனிரண் டுருவா
யீரணி பெற்றவெழிற் றகைய னேரு
மிளம்பிறை சேர்ந்த நுதலன் களங்கனி
மாறேர்க்கும் பண்பின் மறுமிடற்றன் றேறிய
சூலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக்
காலக் கடவுட் குயர்கமா வலனே." (பதிற்று.)

இது கடவுள் வாழ்த்து.

தொகைகளிலுங் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ளகடவுள் வாழ்த் தெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

இனி அறுமுறை வாழ்த்தும் வருமாறு :—

"நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்." (குறள் - நீத் - 8.)

"கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே
யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை." (குறள் - வான் - 5.)

"நாகின நந்தி யினம்பொலியும் போத்தென
வாய்வார் ஞூழவர் வளஞ்சிறப்ப வாய

ரகன்றூர் சுவைய கறந்தபால் சீர்சிறந்த
வான்பொருள் வட்டத் தயிராகு மத்தயிர்
மெல்லக் கடைவிடத்து நெய்தோன்று நெய்பயந்த

நல்லமு தன்ன விளையாகு நல்ல
புனிதமு மெச்சிலு நீக்கித் துனியின்றி
யன்ன பெரும்பயத்த வாகலாற் றொன்மாயிற்

காரார் புறவிற் கலித்த புதர்மாந்தி
யாவா ழியரோ நெடிது."

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

“ புயல்சூடி நிவந்த பொற்கோட் டிமயத்து
வியலறைத் தவிசின் வேங்கை வீற்றிருந்தாங்
கரிமான் பீடத் தாசுதொழ விருந்து
பெருநிலச் செல்வியொடு திருவீழ் மார்பம்
புதல்வருந் தாமு மிகலின்று பெறூஉந்
துகளில் கற்பின் மகளிரொடு விளங்கி
முழுமதிக் குடையி னமுதுபொதி நீழ
லெழுபொழில் வளர்க்கும் புகழ்சாய் வளவன்
பிறந்தது பார்த்துப் பிறர்வாய் பரவநின்
னறங்கெழு சேவடி காப்ப வுறந்தையோ
டூழி யூழி வாழி
யாழி மானில மாழியிற் புரந்தே.”

இது கடவுள்வாழ்த்தி ஒழியாது தனக்குப் பயன்படுவோன் ஒருவனையுங் கூட்டி வாழ்த்தலின் புரைதீர்காமம் புல்லிய வகையாயிற்று. (உகூ)

82. [1]வழங்கியன் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கருதிய பாங்கினு
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினுஞ் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரைவின் றாங்கே.

இது மேல் ‘ஒன்றன்பகுதி’ (௮1) என்புழித் தோற்றுவாயாகச் செய்த இருபகுதியுண் மக்கட்பகுதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும் - ஒருதலைவன் தன்னைப் பிறர் வாழ்த்துதலும் புகழ்ந்துரைத்தலுங் கருதிய பக்கத்தின் கண்ணும், வகைபட முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் - அறம்பொருளின்பங்களின் கூறுபாடு தோன்ற முன்னுள்ளோர் கூறிய குறிப்புப்பொருளின்

---

[1]'வழங்கியன் மருங்கின்' என்றதனால் பிள்ளைத்தமிழ் கொள்கின்றார்—'குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்'—(84) உரை பார்க்க.

கண்ணும், செந்துறை நிலைஇ - செவ்வனகூறுந் துறைநிலைபெற்று, வழங்குஇயல் மருங்கின்-வழங்குதல் இயலுமிடத்து, ஆங்கு வண்ணப்பகுதி வரைவின்று - அச்செந்துறைக்கண் வருணங்களின் கூறுபாடு நிகழ்ந்தன நீக்குநிலைமையின்று என்றவாறு.

பரவல் முன்னிலைக்கட் பெரும்பான்மை வரும். பரவலும் புகழ்ச்சியுந் தலைவன்கண்ணவாய்ப் பரிசில் பெறுதல் யாடுவான் கண்ணதாகலின் ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளைக்குப் புறனாயிற்று. முன்னோர் கூறிய குறிப்பும் பாடப்படுவோன்கண் வேட்கையின்மையிற் கைக்கிளையாம். குறிப்

பென்றூர், அறம் பொருள் இன்பம் பயப்பச்செய்த செய்யுளைக் கேட்டோர்க்கும் அஃது உறுதி பயத்தலைக் குறித்துச் செய்தலின். செந்துறையாவது விகாரவகையான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறுமுறை வாழ்த்தினைப் போலாது உலகினுள் இயற்கைவகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல். இது செந்துறைப் பாடாண்பாட் டெனப்படும்.

'வண்ணமுந் தொடையும் பொரீஇ யெண்ணு' (குறிஞ்சி 31.)என்பவாகலானும் ஐவகை நிறத்தினையும் வண்ணமென்ப வாகலானும் வண்ணமென்பது இயற்சொல்; வருணமென் பது வடமொழித் திரிபு.

ஆங்கு வண்ணப்பகுதி வரைவின்றெனவே வருகின்ற காமப் பகுதியிடத்து வண்ணப்பகுதி வரையப்படுமாயிற்று; கைக்கிளைக் கிழத்தியை உயர்ந்தோன் வருணத்துப்படுத்துக் கூறாதது, 'அனைநிலை' (75) வருணத்துப் படுத்துத் தோன் றக் கூறலின்.

(உ - ம்) "நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கி
னளப்ப ரியையே
நாள்கோ டிங்கள் ஞாயிறு கனையழ
லைந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை
போர்தலை மிகுத்த வீரைம் பதின்மரொடு
துப்புத்துறை போகிய துணிவுடை யாண்மை
யக்குரா னனைய கைவண் மையையே

யமர்கடந்து மலைந்த தும்பைப் பகைவர்
போர்பீ டழித்த செருப்புகன் முன்ப
கூற்று வெகுண்டு வரினு மாற்று மாற்றலையே
யெழுமுடி கெழீஇய திருஞெம ரகலத்து
நோன்புரி தடக்கைச் சான்றோர் மெய்ம்மறை
வானுறை மகளிர் நலனிகல் கொள்ளும்
வயங்கிழை கரந்த வண்டுபடு கதுப்பி
னொடுங்கீ ரோதிக் கொடுங்குழை கணவ
பல்களிற்றுத் தொகுதியொடு வெல்கொடி நுடங்கும்
படையே ருழவ பாடினி வேந்தே
யிலங்குமணி மிடைந்த பொலங்கலத திகிரிக்
கடலக வரைப்பினிப் பொழின்முழு தாண்டநின்
முன்றிணை முதல்வர்போல நின்று நீ

கெடாஅ நல்லிசை நிலைஇத்
தவாஅ லியரோவிவ் வுலகமோ டுடனே." (பதிற்று - 14.)

பரவற்கண் வந்த செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு ; இதனை வாழ்த்தியலென்பர்.

"வரைபுரையு மழகளிற்றின்மிசை

வான்றுடைக்கும் வகையபோல
விரவுருவின கொடிநுடங்கும்
வியன்றானை விறல்வேந்தே
நீ, யுடன்று நோக்கும்வா யெரிதவழ
நீ, நயந்து நோக்கும்வாய் பொன்பூப்பச்
செஞ்ஞாயிற்று ணிலவுவேண்டினும்
வெண்டிங்களுள் வெயில்வேண்டினும்
வேண்டியது விளைக்கு மாற்றலை யாகலி
னின்னிழற் பிறந்து நின்னிழல் வளர்ந்த
வெம்மள வெவனோ மற்றே யின்னிலைப்
பொலம்பூங் காவி னன்னாட் டோருஞ்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லல்லதை
யுடையோ ரீதலு மில்லோ ரிரத்தலுங்
கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்தென
வாண்டுச்செய் நுகர்ச்சி யீண்டுங் கூடலி

னின்ன துள்ளுவர் பரிசில
ரொன்னார் தேஎத்து நின்னுடைத் தெனவே." (புறம்-38.)

இது புகழ்ச்சிக்கண்வந்த செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு. இயைபியன்மொழி யென்பதும் அது.

"உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திர
ரமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி
னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்வில
ரன்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே."
(புறம் - 182.)

இது வகைபட முன்னோர் கூறிய குறிப்பின்கண்வந்த செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.

இது முனிவர் கூறுமாறுபோலக் கூறிப் பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கூறாது மறுமைப்பயன் பிறர்க்குறுதி பயப்பக் கூறலிற் கைக்கிளைப் புறனாய்ப் பாடாணாயிற்று.

இவை செந்துறை மார்க்கத்து வண்ணப்பகுதியாகிய பாடல்பற்றி வருமென்பதூஉம் வெண்டுறை மார்க்கமாகிய நாடகத்துள் அவிநயத்துக்கு உரியவாகி வருமென்பதூஉங் கூறின், அவை ஈண்டுக் கூறல் மயங்கக் கூறலாம்.

அன்றியும்
ஏனை அறுவகைத் திணைக்கும் இங்ஙனங் கூறாது இத்திணைக்கே உரித்தாகக் கூறுதற்கோர் காரணமின்மையானும் அங்ஙனங்

கூறுரென்ப. பரவலும் புகழ்ச்சியும் அவ்வப் பொருண்மை கருதினுரைத் தலைவராக வுடைமையானும், ஏனையது அக் குறிப்பிற்று அன்முகலானும், அதற்குப் பாட்டுடைத் தலைவர் பலராயினும் ஒருவராயினும் பெயர்கொடுத்துங் கொடாதுங் கூறலானும் வேறு வைத்தாரென்க. இத்துணை வேறுபாடுடையதனைப் பரவல் புகழ்ச்சியோடு கூடவைத்தார், அவை முன்னோர் கூறிய குறிப்பினுள்ளும் விராய்வரும் என்றற்கு. இன்னும் அதனானே பாடாண்டிணைப் பொருண்மை மயங்கி வரினும் முடிந்த பொருளாற் பெயர்பெறு மென்று கொள்க.

'நிலமிசை வாழ்நர்' என்னும் (43) புறப்பாட்டுப் புலவன் அரசனை வைது ஆறி அது நன்குரைத்தல். அஃது இயற்கை வகையானன்றிச் செயற்கை வகையாற் பரவலும் புகழ்ச்சியுந் தொடர்ந்த முன்னோர் கூறிய குறிப்பு.

இன்னும் மயங்கி வருவன வெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

(உஎ)

83. காமப் பகுதி கடவுளும் வரையா
ரேனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்.

இது முற்கூறிய கவுட்கும் மக்கட்கும் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

எய்தியதன்மேற்

இதன்பொருள் :—காமப்பகுதி - முன்னர்ப் 'புரைதீர் காம' (81) மென்றதனுட் பக்குநின்ற புணர்ச்சிவேட்கை, கடவுள் பாங்கினும் வரையார் - கட்புலனாகிய கடவுளிடத்தும் நீக்கார், ஏனோர் பாங்கினும் வரையார் என்மனார் புலவர் - மக்களிடத்தும் நீக்காரென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

பகுதி, ஆகுபெயர். அது கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுண் மானிடப்பெண்டிரை நயப்பனவும் பிறவுமாம்.

இன்னும் 'பகுதி' யென்றதனானே எழுதிணைக்குரிவ காமமும் ' காமஞ்சாலா விளமையோள்வயிற்' (50) காமமு மன்றி இது வேறோர் காமமென்று கொள்க.

(உ - ம்) "நல்கெனி னாமிசையா னென்னுஞ் சேவடிமே
லொல்கெனி னுச்சியா னென்னு—மல்கிரு
ளாட லமர்ந்தாற் கரிதா லுமையாளை
யூட லுணர்த்துவதோ ராறு." (பு - வே -

பாடாண் - 48.)

"பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டு
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்
வல்லேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீரேறுங்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடினுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ."

"குடுமிப் பருவத்தே கோதை புனைந்தே
யிடுமுத்தம் பூத னிருப்பப்—படுமுத்தம்
புன்னை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறம்பணையார்க்
கென்ன முறைய ளிவள்." எ - ம்,

"களியானைத் தென்னன் கனவின்வந் தென்னை
யளியா னளிப்பானே போன்றான்—றெளியாதே
செங்காந்தண் மெல்விரலாற் சேக்கை தடவந்தே
னென்காண்பே னென்னலால் யான்." (முத்தொள் - 63.)

"அணியாய செம்பழுக்காய் வெள்ளிலையோ டேந்திப்
பணியாயே யெம்பெருமா னென்று—கணியார்வாய்க்
கோணலங் கேட்பதூஉங் கொண்கர் பெருமானார்

தோணலஞ் சேர்தற் பொருட்டு." எனவரும்.

“ அடிபுனை தொடுகழன் மையணற் காளைக்கென்
றொடிகழித் திடுதல்யான் யாயஞ் சுவலே
யடுதோண் முயங்க லவைநா ணுவலே
யென்போற் பெருவி துப் புறுக வென்று
மொருபாற் படாஅ தாகி
யிருபாற் பட்டவிம் மைய லூரே.” (புறம் - 83.)

இது பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் [1]ஒருத்தி ஒத்த அன்பி ணுற் காமமுறாதவழியுங் குணச் சிறப்பின்றித் தானே காம முற்றுக் கூறியது, இதனுனடக்குக. இன்னும் ‘ஏனோர்பாங்கினும்’ என்பதனானே கிளவித் தலைவனல்லாத பாட்டுடைத் தலைவனைக் கிளவித் தலைவனுக்குக் கூறுவனவுங் கொள்க :

(உ - ம்) “ கார்முற்றி யிணரூழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர்வேய்ந்து
சீர்முற்றிப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருநிலந்
தார்முற்றி யதுபோலத் தகைபூத்த வையைதன்
னீர்முற்றி மதில்பொரூஉம் பகையல்லா னேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன் ’’
(கலி - 67.)

இது குறிப்பினுற் பாட்டுடைத் தலைவனைக் கிளவித் தலை வலைவனுகக் கூறியது.

---

[1] இவள் பெயர் நக்கண்ணையார்.

" மீளிவேற் றானையர் புகுதந்தார்
நீளுயர் கூட னெடுங்கொடி யெழவே."   (கலி - 31.)

என்பதும் அது.

இவ்வாறு வருவதெல்லாம் இதனான் அமைக்க. (உ அ)

84. குழவி மருங்கினுங் கிழவ தாகும்

இது முன்னிற் சூத்திரத்திற் பக்குநின்ற காமத்திற்கன்றிப் 'புரைதீர் காம' (81) த்திற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—குழவிமருங்கினும் கிழவதாகும்-[1]குழவிப்பருவத்துங் காமப்பகுதி உரியதாகும் என்றவாறு.

'மருங்கு' என்றதனான் மக்கட் குழவியாகிய ஒருமருங்கே கொள்க; தெய்வக்குழவி யின்மையின். இதனை மேலவற்றோ டொன்றாது வேறு கூறினர், தந்தைய ரிடத்தன்றி ஒரு திங்களிற் குழவியைப் பற்றிக் கடவுள் காக்க என்றுகூறுதலானும், பாராட்டுமிடத்துச் செங்கீரையுந் தாலுஞ் சப்பாணியும் முத்தமும் வரவுரைத்தலும், அம்புலியுஞ் சிற்றிலுஞ் சிறுதேருஞ் சிறுபறையுமெனப் பெயரிட்டு வழங்குதலானு மென்பது.

இப் பகுதிகளெல்லாம் ' வழக்கொடு சிவணிய ' (86) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறுதும். இப்பருவத்துக்கு உயர்ந்தவெல்லை மூவகை வருணத்தாரும் இருபிறப்பாள ராகின்ற பருவமாம். வேளாளர்க்கும் மூவகையோர்க்குரிய பருவமே கொள்க. குழவிப்பருவங் கழிந்தோர் அதுவேண்டி யக்காலும் அக்குழவிப் பருவமே கருதிப் பாடுகவென்றற்குக் ' கிழவதாகு ' மென்றார். இதற்குப் பரிசில் வேட்கை அக் குழவிக்கணன்றி அவன் தமர்க்கண்ணுமா மென்றுணர்க.

(உ-ம்) " அன்று யிவனொருவ னந்தரத்தா னென்றான்
முன்ன மொருகான் மொழியினன்—பின்னுங்

---

[1]'குழவிப் பருவத்தும் காமப்பகுதி கூறப்பெறும். அவர் விளை யாட்டு மகளிரோடு பொருந்தியக்கண்' இளம்பூரணர் உரை - பு. வெ.

பாடான் - 50.

கலிகெழு கூடலிற் [1]கண்ஞீடி வந்து
புலியாய்ப் பொருவான் புகும்."

அந்தரத்தா னென்றான் அம்புலிவேறுயும் ஒருகாலத்தே விளையாட்டு நிகழ்த்துமென. இது, மதுரையிற் பிட்டு வாணிச்சி மகற்கு மங்கலக் குறிப்பாற் சான்றோர் கூறியது. (உகூ)

85. ஊரோடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப.

இது புரைதீர் காமத்திற்கன்றிப்
குப் புறனடை கூறுகின்றது.

பக்குநின்ற காமத்திற்

இதன் பொருள் :—பக்குநின்ற காமம் ஊரிற் பொது மகளிரொடு கூடிவந்த விளக்கமும் பாடாண்டிணைக்கு உரித் தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'தோற்றமு'மென்றது அக்காமந் தேவரிடத்தும் மக்க ளிடத்தும் விளங்கும் விளக்கத்தை. அது பின்னுள்ளோர் ஏழு பருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாகச் செய் கின்ற உலாச்செய்யுளாம்.

இச்சூத்திரத்திற்குத் தலைவர் பிறந்த ஊரும் அவர் பிறப்புமென்று பொருள் கூறின் மரபியற்கண்ணே 'ஊரும் பெயரும்' (629) என்னுஞ் சூத்திரத்து ஊர் பெறுதலானும், முன்னர் 'வண்ணப்பகுதி' (82) என்பதனுற் பிறப்புப் பெறுத லானும் இது கூறியது கூறலாமென்றுணர்க. (௩௦)

86. வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான.

இஃது 'அமரர்கண் முடியும்' (81)
என்னுஞ் சூத்திர முதலியவற்றுக்கெல்லாம்
புறனடை.

இதன் பொருள் :—கடவுள் வாழ்த்தும்
அறமுன்ற

வாழ்த்தும் முதலாக ஊரொடு தோற்ற மீருகக் கிடந்தன.

வெல்லாஞ் சான்றோர் செய்த

புலநெறிவழக்கோடே பொரு

ந்திவந்த பகுதிக்கண்ணேயான பொருள்களாம்

என்றவாறு. (பி - ம்)—[1] கண்ணடி.

எனவே, புலநெறிவழக்கின் வேறுபடச் செய்யற்க என்பது கருதது.

கடவுள்வாழ்த்துப் பாடுங்கால், முன்னுள்ளோர் பாடிய வாறன்றி முப்பத்துமூவருட் சிலரை விதந்துவாங்கிப் பாடப் பெறுது.

இனி அறுமுறைவாழ்த்துப் பாடுங்கால், முன்னுள்ளோர் கூறியவாறன்றி ஆவிற்கினமாகிய எருமை முதலியனவும் வாழததபபடா.

இனிப் புரைதீர்காமம் புல்லியவகையும், ஒருவன்றொழுங் குலதெய்வத்தை நோக்கியன்றி வரைவின்றிக் கூறப்படாது.

இனிச் செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு, முன்னுள்ளோர் கூறியவாறன்றி இறப்ப இழித்தும் இறப்ப உயர்த்தும் கூறப் படாது.

இனிக் காமப்பகுதிக் கடவுளரைக் கூறுங்காலும் பெண் டெய்வத்தோடு இயல்புடையாரைக் கூறினன்றி எண்வகை வசுக்கள் போல்வாரையும் புத்தர் சமணர் முதலியோரையுங் கூறபபடாது.

இனி மக்களுள் ஒருவனைத் தெய்வப்பெண்பால் காத லித்தமை கூறுங்காலும் மக்கட்பெண்பாற்குக் காதல் கூறுங் காலும் முன்னோர் கூறியவாறன்றிக் கூறப்படாது.

இளிக் குழவிப்பருவத்துக் காமங் கூறுங்காலும் முன் னர்க் காப்பும் பின்னர் ஏனையவுமாக முன்னுள்ளோர் கூறிய வாறன்றிக் கூறப்படாது.

இனி ஊரொடு தோற்றமும் பரத்தையர்க்கன்றிக் மகளிர்க்குக் கூறப்படாது.

குல

இன்னுஞ் 'சிவணிய வகைமை' என்றதனானே முற் கூறியவற்றோடே நாடும் ஊரும் மலையும் யாறும் படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசும் நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும் தாரும் பிறவும் வருவனவெல்லாங் கொள்க.

(உ - ம்) "முற்பற்றி னாரை முறைசெய்யிற் றானென்னைக்
கைப்பற்றக் கண்டேன் கனவினு—ளிப்பெற்றித்

தன்னைத் தனக்கே முறைப்படி னென்செய்யும்
பொன்னம் புனனாட்டார் கோ."

"ஏரியு மேற்றத்தி னாலும் பிறர்நாட்டு
வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாந்—தேரி
னரிதாளின் கீழுகூஉ மந்நெல்லே சாலுங்
கரிகாலன் காவிரிசூழ் [1]நாடு." (பொருநராறு.)

இவை நாடும் யாறும் அடுத்துவந்தன.

"மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுந் தம்மு
ளொலியும் பெருமையு மொக்கு—மலிதேரான்
கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி
கடல்படுவ தெல்லாம் படும்."

இஃது ஊர் அடுத்துவந்தது.

"மிதியற் செருப்பிற் பூழியர் கோவே
குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை
பல்பயந் தழீஇய பயங்கெழு நெடுந்தோட்டு

நீரறன் மருங்குவழிப் படாப் பாகுடிப்
பார்வற் கொக்கின் பரிவேட் பஞ்சாச்
சீருடைத் தேஎத்த முனைகெட விலங்கிய
நேருயர் நெடுவரை யயிரைப் பொருந." (பதிற்று - 21.)

இது மலையடுத்தது.

"ஆவஞ் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்
சாப நோன்ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும்." (புறம் - 14.)

இது படையடுத்தது.

"பூங்க ணெடுமுடிப் பூவைப்பூ மேனியான்
பாம்புண் பறவைக் கொடிபோல—வோங்குக
பல்யானை மன்னர் பணியப் பனிமலர்த்தார்க்
கொல்யானை மன்னன் கொடி." (பு-வெ-பாடாண்-39.)

இது கொடியடுத்தது.

(பி - ம்)[1] காட்டு.

"வெயின்மறைக் கொண்ட வுருகெழு சிறப்பின்
மாலை வெண்குடை யொக்குமா லெனவே." (புறம் - 60.) இது குடையடுத்தது.

"முரசு முழங்குதானை மூவருங் கூடி
யரசவை யிருந்த தோற்றம் போல." (பொருந - 54 - 5.)

இது முரசடுத்தது.

"சாலியரி சூட்டான் மடையடைக்கு நீர்நாடன்
மாலு மழைத்தடக்கை மாவளவன்—காலியன்மா
மன்னர் முடியுதைத்து மார்பகத்துப் பூணுழக்கிப்
பொன்னுறைகற் போன்ற குளம்பு."

இது புரவியடுத்தது.

"அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாற்றல்சால் மன்ன
ரெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற்—பனிக்கடலுட்
பாய்தோய்ந்த நாவாய்போற் றோன்றுமே யெங்கோமான்
காய்சினவேற் கிள்ளி களிறு."

(முத்தொள்ளாயிரம் - யானைமறம் - 17.)

இது களிறடுத்தது.

“நீயே, யலங்குளைப் பரீஇயிவுளிப்
பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவு தோன்றி
மாக்கட னிவந்தெழுதருஞ்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ.” (புறம் - 4.)

இது தேரடுத்தது.

“மள்ளர், மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப.” (புறம்-10.)

இது தாரடுத்தது.

இவற்றுட் சிலவற்றை வரைந்துகொண்டு சின்னப்பூ “வென்று பெயரிட்டு இக்காலத்தார் கூறுமா றுணர்க. (௯௧) புறத் ௯௨]

87. மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே.

இது சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொள்ளும் பாடாண்டிணைக் குரிய மெய்ப்பெயர்களிடமாகவும் அகத்திணை நிகழுமென் கின்றது.

இதன் பொருள் :—மெய்ப்பெயர் மருங்கின் - புறத்திணைக்குரிய மெய்ப்பெயர்களின் மருங்கே, வழி வைத்தனர்- புறத்திணை தோன்றுதற்கு வழியாகிய அகத்திணையை வைத்தார் முதனூலாசிரியர் என்றவாறு.

என்றது, எனக்கும் அதுவே கருத்தென்பதாம். வழியென்பது, ஆகுபெயர். மெய்ப்பெயராவன :—புறத்திணைக்குரிய பாட்டுடைத்தலைவர் பெயரும் நாடும் ஊரும் முதலியனவாம்.

இதன் கருத்துச் 'சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்' (54) என அகத்திணையியலுட் கூறினமையிற் கிளவித்தலைவன் பெயரை மெய்ப்பெயராகக் கொள்ளாது ஏனைப் புறத்திணையாற் கொண்ட மெய்ப்பெயரிடம்பற்றி அகத்திணைப் பொருணிகழவும் பெறுமென்பதாம்.

உதாரணம் :—'அரிபெய் சிலம்பின்' என்னும் (6) அகப்பாட்டினுள் தித்தனெனப் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரும், பிண்டநெல்லினென நாடும், உறந்தையென ஊரும், காவிரியாடினையென யாறுங் கூறிப் பின்னர் அகப்பொருள் நிகழ்ந்தவாறுங் கொள்க.

'மருங்கு'என்றதனாற் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்கூறிப் பின்னர் நாடு முதலியன கூறன் மரபென்று கொள்க. அதுவும் அச்செய்யுளாற் பெற்றாம்.

"நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாலுங் குயிலெள்ள
நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்
புலம்பூத்துப் புகழ்பானுக் கூடலு
முள்ளார்கொல்."(கலி-27.)

இதனுட் கூடலிடத்துத் தலைவியென்பது கூறினர்.

"கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூ ரலர்தூற்றத்
தொன்னல னனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
வொன்னாதார்க் கடந்தடூஉ முரவுநீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்."
(கலி - 27.)

இதனுள் வென்வேலான் குன்றெனமலைகூறினர்.

"திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவ தருளுவார்
நசைகொண்டு தந்நிழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
மிசைபரந் துலகேதத வேதினுட் டுறைபவர்." (கலி - 26.)

இதனுள் ஆறுகூறினர்.

'புனவளர் பூங்கொடி' என்னும் (92) மருதக்கலியும் அது. "கரியமலர் நெடுங்கட் காரிகைமுன் கடற்றெய்வங் காட்டிக் காட்டி

யரியசூள் பொய்த்தா ரறனிலரென் றேழையம்யாங் கறிகோ மைய
விரிகதிர் வெண்மதியு மீன்கணமு மாமென்றே விளங்கும் வெள்ளைப்
புரிவளையுமுத் துங்கண்டாம்பல்பொதியவிழ்க்கும்புகாரேயெம்மூர்."

இதுமுதலிய மூன்றும் (சிலப் - கானல் - 7) புகாரிற் றலைவியெனக் கூறியவாறு காண்க.

இன்னுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கள் இங்ஙனம் வருவன வெல்லாம் இதனால் அமைக்க. இக்கருத்தினாற் செய்யுள் செய்த சான்றோர் தமக்கும் பாடாண்டலைவர்கண் நிகழ்ந்த ஒருதலைக்காமமேபற்றி அகத்திணைச்செய்யுள் செய்தாரேனும் 'தம், மிசைபரந் துலகேத்த வேதினாட் டுறைபவர்' (கலி. 26) என்று இவை பாடாண்டிணையெனப் பெயர்பெறுவென்றற்கு இது கூறினார். (௩௨)

88. கோடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தோடு கண்ணிய வருமே.

இது தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த முறைமை யானே அப்பகுதி யிரண்டுங் கூறி இன்னும் அத்தேவரைப்

புறத. ௩௩] புறத்திணையியல்

போல் ஒருவழிப் பிறக்கும் பிறப்பில்லாத பாடாண்டிணைக்கு உரியரென்கின்றது.

தெய்வங்களும

இதன் பொருள் :—[1]கொடிநிலை - கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெற்றுத் தோன்றும் வெஞ்சுடர் மண்டிலம், கந்தழி - ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித் தானேநிற்குந் தத்துவங் கடந்த பொருள், வள்ளி - தண்கதிர்மண்டிலம், என்ற வடு நீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும் - என்று சொல்லப்பட்ட குற்றந்தீர்ந்த சிறப்பினையுடைய முற்கூறப்பட்ட மூன்று தெய்வமும், கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே - முற் கூறிய அமரரோடே கருதுமாற்றால் தோன்றும் என்றவாறு.

"பொய்தீ ருலக மெடுத்த கொடிமிசை
மையறு மண்டிலம் வேட்டனள் வையம்
புரவூக்கு முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு
மின்னா விடும்பைசெய் தாள்." (கலி - 141.)

என்றவழிக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே தோன்றும் மண்டிலமென்றாற்போலக் கொடிநிலை யென்பதூஉம் அப்பொருள் தந்ததோர் ஆகுபெயர்.

இனி எப்புறமும் நீடுசென்று எறித்தலின் நிலைமைபற்றிக் கொடிநிலை யென்பாருமுளர்.

அந்நீண்ட

"குவவுமென் முலையள் கொடிக்கூந் தலளே."

(குறுந்-132.)

என்றாற்போல வள்ளியென்பதுவுங் கொடியை; என்னை? பன் மீன் தொடுத்த உடுத்தொடையைக் கொடியெனப்படுதலின் அத்தொடையினை இடைவிடா துடைத்தாதலின் அதனை அப் பெயராற் கூறினர்; 'முத்துக்கொடியெனவும் மேகவள்ளி யெனவுங்' கூறுமதுபோல. கந்தழி அவ்விரண்டற்கும் பொது வாய் நிற்றலின் இடையே வைத்தார்.

---

[1]கொடிநிலை யென்பது 'மூவர் கொடியுள்ளு மொன்றொடு பொரீஇ, மேவரு மன்னவன் கொடிபுகழ்ந் தன்று' எனவும், கந்தழி யென்பது 'சூழுநேமியான் சோவெறிந்த, வீழாச்சீர் விறன்மிகுத் தன்று' எனவும், வள்ளியென்பது 'பூண்முலையார் மனமுருக, வேன் முருகற்கு வெறியாடின்று' எனவும் (பு. வெ. பாடாண். 39, 40, 41) கூறுவர் இளம்பூரணரும்.

இனி அமரரென்னும் ஆண்பாற்சொல்லுள் அடங்காத பெண்பாற் றெய்வமும் வள்ளியென்னுங் கடவுள் வாழ்த்தி னுட் படுவனவாயின பாடாணெனப்படாவாயினு மென்பது; என்னை? ஞாயிறு நெருப்பின்றன்மையும் ஆண்டன்மையும் உடைமையானும், திங்கள் நீரின்றன்மையும் பெண்டன்மையும் உடைமையானுமென்பது. அல்லதூஉம்,

வெண்கதிர் அமிர் தந் தேவர்க்கு வழங்கலானும்
வள்ளி யென்பதூஉமாம் எனபது.

(உ - ம்) [1]" மேகத்தான் வெற்பா னிமையான் விழுப்பனியா
னகத்தா னீமறைய நாட்கதிரே—யோகத்தாற்
காணுதார் நின்னை [1]யலையாமை கட்டுரைப்பார்
நாணுத கண்ணெனக்கு நல்கு."

இது கொடிநிலை வாழ்த்து.

[2]"சார்பினுற் றேன்றூது தானருவா யெப்பொருட்குஞ்
சார்பெனநின் றெஞ்ஞான்று மின்பந் தகைத்தரோ
வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தா னறிவிறந்த
யப தூய்மைதா மைதீர் சுடர்."

இது கந்தழி வாழ்த்து.

"பிறைகாணுங் காலைத்தன் பேருருவ மெல்லாங்
குறைகாணு தியாங்கண்டு கொண்டு—மறைகாணு
தேய்ந்து வளர்ந்து பிறந்திறந்து செல்லுமென்
றூய்ந்தது நன்மாயை யாம்."

இது வள்ளிவாழ்த்து.

" தனிக்கணிற் பாகமுந் தானுளு மாமை
பனிக்கண்ணி சாவு படுத்துப்—பனிக்கணந்
தாமுறையா நிற்குமத் தண்மதிக்குத் தாயிலளென்
றியாமுரையா நிற்கு மிடத்து."

இது வள்ளிப்பாற்பட்ட பெண்பாற் கடவுள்
வாழ்த்து.

(பி - ம்)—[1]நிலையாமை.

[2] "கந்தழியாவது ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த் தானே நிற்குந் தத்துவங் கடந்த பொருள் : அது, 'சார்பினுந் றேன்றது......மைதீர் கூடர்' என்பதாம்" என்பது—முருகு. நச்.

89. [1]கொற்ற வள்ளை யோரிடத் தான.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது, தேவர்க்கும் உரியவாம் ஒருசார் அப்பாடாண்டிணைக் கொற்றவள்ளை யென்றவின்.

இதன்பொருள் :—கொற்றவள்ளை-அதிகாரத்தாற் கைக்கிளைக்குப் புறனய் வெட்சிமுதல் வஞ்சி யீருகிய பாடாண் கொற்றவள்ளை ; ஓரிடத்தான - மேற்கூறி நின்ற தேவர் பகுதிக்கண்ணதன்றி அவரின் வேருகிய மக்கட் பகுதிக்கண்ணது என்றவாறு.

எனவே, உழிஞை முதலிய பாடாண்கொற்ற வள்ளை நற்றிணைஞருங் கூளிச்சுற்றமும் ஒன்றனை நச்சிப் புகழ்ந்து வாளாதே கூறுதலும், ஈண்டுக் கூறுகின்ற கொற்றவள்ளை புலவன் ஒன்றனை நச்சி வெட்சி முதலிய ஏழனும் புகழ்ந் துரைத்தலுமாயிற்றாதலிற் 'படையியங் காவம்' (58) முத லாக வஞ்சியிற் 'குன்றாச்சிறப்பிற் கொற்றவள்ளை' யீறாகக் கிடந்த பொருட்பகுதியெல்லாம் பாடாண்டிணையாகப் பாடுங் கான் மக்கட்கேயுரிய என்பதூஉம், உழிஞை முதலியவற்றைப் பாடாண்டிணையாகப் பாடுங்கால் அவை மக்கட்குந் தேவர்க்கும் ஒப்ப உரியவென்பதூஉங் கூறுதலாயிற்று. என்னை ? அரசிய லாற் போர்குறித்து நிரைகோடலும் மீட்டலும் மேற்செல் லும் வஞ்சியுந் தேவர்க்கேலாமையாயினும், அவுணரான் முற் றப்பட்ட துறக்கத்தினை அகத்துழிஞை யரணாக்கி மனுவழித் தோன்றிய முசுகுந்தனோடு இந்திரன் காத்தாற் போல்வனவும் பிறவுந் தேவர்க்குக் கூறுதலான் அவரும் மதின் முற்றியவழிப் போர்தோன்றுதலும் ஆண்டு வென்றி யெய்துதலும் உடைய ராதலிற் பாடாண் பொருட்கும் உரியாரென நேர்பட்டது.

இச்சூத்திரம் மக்கட்கெய்திய பொருண்மையை மீட்டுங் கூறி நியமித்ததாம்; ஆகவே, வெட்சிமுதல் வஞ்சியிற்

---

[1]கொற்றவள்ளையும் ஓரோவழிப் பாடாண்பாட்டாம்; என்றது, துறை. சந்துகூறுதல் கருத்தாயின் வஞ்சியாம்; புகழ்தல் கருத்தாயின் பாடாண்டிணையாம்' இளம்பூரணர் உரை - தேவர்க்குரியவாதலின் பாடாண்டிணையாம் என்பது அவர் கருத்தன்று.

கொற்றவள்ளை. ஈறுய பொருண்மை, உழிஞைமுதற் பாடாண்டிணைக்குரியாகி இடைபுகுந்த தேவர்க்காகாவென விதிவகையான் விலக்கியதாம். எனவே, தேவர்க்கு உழிஞை முதலிய கொற்றவள்ளை ஆமென்பதூஉங் கூறினாராயிற்று.

கொடிநிலை முதலிய மூன்றற்கு மன்றிக் கடவுளெனப் பட்டாரை அதிகாரங்கொண்ட அளவேயாமென் றுணர்க.

(உ - ம்) "மாவாடியபுல னாஞ்சிலாடா
கடாஅஞ்சென்னிய கடுங்கண் யானை
யினம்பரந்தபுலம் வளம்பரப்பறியா
நின்படைஞர், சேர்ந்த மன்றங் கழுதை போகி
நீ, யுடன்றோர் மன்னெயி றோட்டி வையா
கடுங்கா லொற்றலிற் சுடர்சிறந் தருத்துப்
பசும்பிசி ரொள்ளழ லாடிய மருங்கி
னாண்டலை வழங்குங் கானுணங்கு கடுநெறி
முனையகன் பெரும்பா ழாக மன்னிய
வுருமுறழ் பிரங்கு முரசிற் பெருமலை
வரையிழி யருவியி னொளிறுகொடி நுடங்கக்
கடும்பரிக் கதழ்சிற ககைப்பநீ
நெடுந்தே ரோட்டியபிற ரகன்றலை நாடே." (பதிற்று-25.)

இது புலவன் பொருணச்சிக் கூறலிற் பாடாண்கொற்றவள்ளை; 'வல்லா ராயினும் வல்லுந ராயினும்', 'காலனுங் காலம்' என்னும் (57, 41) புறப்பாட்டுக்களும் அது. (கூச)

90. கொடுப்போ ரேத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலு
மடுத்தூர்ந் தேத்திய வியன்மொழி வாழ்த்துஞ்
சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்
காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானுங்
கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையுங்
கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்
வேலி னோக்கிய விளக்கு நிலையும்
வாயுறை வாழ்த்துஞ் செவியறி வுறூஉ
மாவயின் வருஉம் புறநிலை வாழ்த்துங். *புறத்.*

கைக்கிளை வகையோ டுளப்படத் தொகைஇத்
தொக்க நான்கு முளவென மொழிப.

இது முன்னிற் சூத்திரத்து அதிகாரப்பட்டு நின்ற மக்கட் பாடாண்டிணைக்குரிய துறை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும் - பிறர்க்கு ஈவோரைப் பிறரி னுயர்த்துக் கூறிப் பிறர்க் கீயாதாரை இழித்துக் கூறலும் :

சான்றோர்க்குப் பிறரை யிழித்துக் கூறற்கண் ணது தக்கதன்றேனும் நன்மக்கள் பயன்பட வாழ்தலுந் தீயோர்

பயன்படாமல் வாழ்தலுங் கூறக்கேட்டு ஏனையோரும் பயன் பட வாழ்தலை விரும்புவரென்பது பயப்பக்கூறலின் இவர்க்கு இங்ஙனங் கூறுதல் தக்கதாயிற்று. இதனை ஏத்தலும் பழித்த லும் ஏத்திப் பழித்தலுமென மூவகையாகக் கொள்க.

(உ - ம்) ''தடவுநிலைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்
வளைக்கை விறலியர் படப்பைக் கொய்த
வடகின் கண்ணுறை யாக யாஞ்சில
வரிசி வேண்டினே மாகத் தான்பிற
வரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி

யிருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே யன்னதோர்
தேற்றா வீகைய முளதுகொல்
போற்றா ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே. (புறம் - 140.)

இது கொடுப்போர் ஏத்தியது.

"பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே." (புறம் -

107.)

என்பதுமது.

“ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலு மியாவர்க்கு
மொல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டு
மாள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே

யொல்லா தொல்வ தென்றலு மொல்லுவ
தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே
யிரப்போர் வாட்ட லன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படூஉம் வாயி லத்தை
யனைத்தா கியரினி யிதுவே யெனைத்துஞ்
சேய்த்துக் காணாது கண்டன மதனா
னோயில ராகநின் புதல்வர் யானும்
வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
கல்குயின் றன்னவென் னல்கூர் வளிமறை
நாணல தில்லாக் கற்பின் வாணுதன்
மெல்லியற் குறுமக ளுள்ளிச்
செல்வ லத்தை சிறக்கநின் னாளே.” (புறம் - 196.)

“புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
யிகழ்வாரை நோவ தெவன்.” (குறள் - புகழ் - 7.)

இவை கொடாஅர்ப் பழித்தல்.

“களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடின் பனுவற் பாண ருய்த்தெனக்
களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்
கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப
ஈகை யரிய விழையணி மகளிரொடு
சாயின் றென்ப வாஅய் கோயில்
சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை யடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
யுரைசா லோங்குபுக ழொரீஇய
முரசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.” (புறம் - 127.)

இஃது ஆயைப் புகழ்ந்து ஏனைச்செல்வரைப் பழித்தது.

“மின்னுந் தமனியமும் வெற்றிரும்பு மொன்றாகிப்
பொன்னின் பெயர்படைத்தாற் போலாதே—கொன்னே
யொளிப்பாரு மக்களா யொல்லுவ தாங்கே
யளிப்பாரு மக்களா மாறு.” (பெரும்பொருள்விளக்கம்.)

இதுவும் அது.

அடுத்து ஊர்ந்து ஏத்திய இயன்மொழி வாழ்த்தும் - தலைவ னெதிர்சென்று ஏறி அவன் செய்தியையும் அவன்

குலத்தோர் செய்தியையும்
இயன்மொழி வாழ்த்தும் :

அவன் மேலே ஏற்றிப் புகழ்ந்த

என்றது, இக்குடிப் பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இக்குணங்கள் இயல்பென்றும், அவற்றை நீயும் இயல்பாக உடையையென்றும், அன்னோர்போல எமக்கு நீயும் இயல்பாக ஈயென்றும் உயர்ந்தோர் கூறி அவனை வாழ்த்துதலின் இயன்மொழி வாழ்த்தாயிற்று. இதனை உம்மைத்தொகையாக்கி இயன் மொழியும் வாழ்த்துமென இரண்டாக்கிக் கொள்க.

இஃது ஒருவர் செய்தியாகிய இயல்பு கூறலானும் வண்ணப்பகுதி யின்மையானும் பரவலின் வேறாயிற்று.

(உ - ம்) "மாசற விசித்த வார்புறு வள்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
யொலிநெடும் பீலி யொண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டிக்
குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணெய்
நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
யறியா தேறிய வென்னைத் தெறுவர
விருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழித்ததை
யதூஉஞ் சாலுநற் றமிழ்முழு தறித
லதனொடு மமையா தணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோ ளோச்சித் தண்ணென
வீசி யோயே வியலிடங் கமழ

விவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
துயர்நிலை யுலகத் துறையு ளின்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குருசினீ யீங்கிது செயலே." (புறம் - 50.)

இவை போல்வன வெல்லாம் இயன்மொழி.

"மலையுறழ் யானை வான்றோய் வெல்கொடி
வரைமிசை யருவியின் வயின்வயி னுடங்கக்
கடல்போ ற்றானைக் கடுங்குரன் முரசங்
காலுறு கடலிற் கடிய வுரற
வெறிந்து சிதைந்த வா
ளிலைதெரிந்த வேல்

பாய்ந்தாய்ந்த மா
வாய்ந்துதெரிந்த புகன்மறவரொடு
படுபிணம் பிறங்க நூறிப் பகைவர்
கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே
நின்போ, லசைவில் கொள்கைய ராகலி னசையா

தாண்டோர் மன்றவிம் மண்கெழு ஞால
நிலம்பயம் பொழியச் சுடர்சினந் தணியப்
பயங்கெழு வெள்ளி யாகிய நிற்ப
விசும்புமெய் யகலப் பெயல்புர வெதிர
நால்வேறு நனந்தலை யோராங்கு நந்த
விலங்குகதிர்த் திகிரி முந்திசி னோரே." (பதிற்று - 69.)

இது முன்னுள்ளோர்க்கும் இயல்பென்பதுபடக் கூறிய இயன்மொழி வாழ்த்து.

"முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவு
மரசுடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக்
கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்
கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியுங்
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் மலையனு
மூரா தேந்திய குதிரைக் கூர்வேற்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ணெழினியு
மீர்ந்தண் சிலம்பி னிருடேங்கு நளிமுழை
யருந்திறற் கடவுள் காக்கு முயர்சிமைப்
பெருங்க லடன் பேகனுந் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற்
றுள்ளி வருந ருலைவுநனி தீரத்

தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளியு மெனவாங்
கெழுவர் மாய்ந்த பின்றை யளிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
யிரந்தோ ரற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவ

ஞுள்ளி வந்தனென் யானே விசும்புறக் •
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
யாசினிக் கவினிய பலவி ஞர்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்

றுய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப் பயிரு
மதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ
விவண்விளங்கு சிறப்பி னியறேர்க் குமண
விசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு
பகைமேம் படுகநீ யேந்திய வேலே." (புறம் - 158.)

இஃது இன்னோர்போல எமக்கு ஈயென்ற
இயன்மொழி வாழ்த்து.

" இன்று செலினுந் தருமே சிறுவரை
நின்று செலினுந் தருமே பின்னு
முன்னே தந்தனெ னென்னாது துன்னி
வைகலுஞ் செலினும் பொய்யல னாகி
யாம்வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கல நிறைப்போன்

ருன்வேண்டி யாங்குத் தன்னிறை யுவப்ப
வருந்தொழின் முடியரோ திருந்துவேற் கொற்ற
னினமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினுங்
களமலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினு
மருங்கலங் களிற்றொடு வேண்டினும் பெருந்தகை
பிறர்க்கு மன்ன வறத்தகை யன்னே
யன்ன னாகலி னெந்தை யுள்ளடி
முள்ளு நோவ வுறற்க தில்ல
வீவோ ரரியவிவ் வுலகத்து
வாழ்வோர் வாழவவன் றாள்வா ழியவே." (புறம் - 171.)

இது படர்க்கையாகிய இயன்மொழி வாழ்த்து.

" இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனு
மறவிலை வணிக னாயலன் பிறருஞ்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
வாங்குப் பட்டன் றவன்கைவண் மையே." (புறம் - 134.)

இது பிறருஞ் சான்றோர் சென்ற நெறி யென்றமையின் அயலோரையும் அடுத்தூர்ந்தேத்தியது. இன்னும் வேறு பட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில் காவலற்கு உரைத்த கடைநிலையானும் - சான்றோர் சேணிடை வருதலாற் பிறந்த வருத்தந்தீர வாயில் காக்கின்றவனுக்கு என் வரவினை இசை யெனக் கூறிக் கடைக்கணின்ற கடைநிலையும் :

இது வாயிலோனுக்குக் கூறிற்றேனும் அவ்வருத்தந் தீர்க்கும் பாடாண்டலைவனதே துறையென்பது பெற்றாம்.

இழிந்தோரெல்லாந் தத்தம் இயங்களை இயங்கிக் கடைக் கணிற்றல் 'பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்' (91) என் புழிக் கூறுதலின் இஃது உயர்ந்தோர்க்கே கூறியதாம்.

(உ - ம்) "வேற்றுச் சுரத்தொடு வேந்தர்கண் வெம்மையு
மாற்றற்கு வந்தனெம் வாயிலோய்—வேற்றூர்
திறைமயக்கு முற்றத்துச் சேணோங்கு கோயி
லிறைமகற்கெம் மாற்ற மிசை."

"வாயி லோயே வாயி லோயே
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தா
முன்னியது முடிக்கு முரனுடை யுள்ளத்து
வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க் கடையா வாயி லோயே
கடுமான் றோன்ற னெடுமா னஞ்சி
தன்னறி யலன்கொ லென்னறி யலன்கொ
லறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை யுலகமு மன்றே யதனாற்
காவினெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை
மரங்கொஃ றச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
யெத்திசைச் செலினு மத்திசைச் சோறே."

(புறம்-206.)

இது தலைவனை எதிர்ப்பட்டுக் கூறாது வாயிலோனை நோக்கிக் கூறலிற் பரிசில் கடாயதின்றாம்.

ஆன், அசை; ஏழனுருபாக்கி எல்லாவற்றிற்கும் விரித் தலுமொன்று.

கண்படை கண்ணிய

கண்படைநிலையும்-அரசரும் அரசரைப் போல்வாரும் அவைக்கண் நெடிது வைகியவழி மருத்துவரும் அமைச்சரும் முதலியோர் அவர்க்குக் கண்டுயில்கோடலைக் கருதிக் கூறிய கண்படை நிலையும்:

கண்படை கண்ணிய என்றார், கண்படை முடிபொருளாக இடைநின்ற உண்டி முதலியனவும் அடக்குதற்கு. புறத். ௩ரு]

(உ - ம்) "வாய்வாட் டானை வயங்குபுகழ்ச் சென்னிநின்
னேவா வீகையி னுயிர்ப்பிடம் பெறாஅர்
களிறுகவர் முயற்சியிற் பெரிது வருந்தினரே
யுலகங் காவலர் பலர்விழித் திருப்ப
வறிது துயில்கோடல் வேண்டுநின்
பரிசின் மாக்களுந் துயில்கமா சிறிதே."

கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும் - சேதாவினைக் கொடுக்கக் கருதிய கொடைநிலை கூறுதலும்:

இது வரையா ஈகையன்றி இன்னலுற்றாற் கொடுக்கவென உயர்ந்தோர் கூறுநாட் காலையிலே கொடுப்பதாமாதலின்

வேறுகூறினர். 'கண்ணிய' என்றதனாற் கன்னியர் முதலோரைக் கொடுத்தலுங் கொள்க.

"பொன்னிறைந்த பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பிற் கற்றாதந்
தின்மகிழா னந்தணரை யின்புறப்பச்—சென்னிதன்
மாநிலமே யானுலகம் போன்றது வான்றுகள்போர்த்
தானுலக மண்ணுலகா மன்று."

வேலின் ஒக்கிய விளக்கு நிலையும்-வேலும் வேற்றலையும் விலங்காதே தாங்கியவாறு போலக் கோலோடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டோங்குமாறு ஓங்குவித்த விளக்கு நிலையும் :

இன், உவமப்பொருள் : இது கார்த்திகைத் திங்களிற் கார்த்திகை நாளின் ஏற்றிய விளக்குக் கீழுமேலும் வலமுமிடமுந் திரிபரந்து சுடர்ஓங்கிக் கொழுந்துவிட் டெழுந்ததென்று அறிவோராக்கங் கூறப்படுவதாம்.

(உ - ம்) 'மைமிசை யின்றி மணிவிளக்குப் போலோங்கிச்
செம்மையி னின்றிலங்குந் தீபிகை—தெம்முனையுள்
வேலினுங் கோடாது வேந்தன் மனைவிளங்கக்
கோலினுங் கோடா கொழுந்து."

வேலின் வெற்றியை நோக்கிநின்ற விளக்குநிலையெனப் பொருள் கூறி,

"வளிதுரந்தக் கண்ணும் வலந்திரியாப் பொங்கி
யொளிசிறந்தாங் கோங்கி வரலா—லளிசிறந்து 346

நன்னெறியே காட்டு நலந்தெரி கோலாற்கு
வென்னெறியே காட்டும் விளக்கு."
(பு - வெ - பாடாண் - 12.)

என்பது காட்டுவாரும் உளர்[1] அவர் இதனை நிச்சம் இடு கின்ற விளக்கென்பர்.

வாயுறை வாழ்த்தும் - 'வாயுறை வாழ்த்தே . . . வேம்புங் கடுவும்' என்னும் (424) பொருளை உரைக்க.

செய்யுளியற் சூத்திரப்

இதற்கு ஒருதலைவன் வேண்டானாயினும் அவற்கு உறுதி பயத்தலைச் சான்றோர் வேண்டி வாய்மொழி மருங்கினான் அவனை வாழ்ச்சிப்படுத்தலின் இதுவுங் கைக்கிளைப்புறனாகிய பாடாணாயிற்று. செவியுறைக்கும் இஃதொக்கும்.

(உ - ம்) "எருமை யன்ன கருங்கல் விடைதோ
றானிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
கானக நாடனை நீயோ பெரும
நீயோ ராகலி னின்னொன் று மொழிவ
லருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா
நிரயங் கொள்பவரொ டொன்றா து காவல்
குழவி கொள்பவரி னோம்புமதி
யளிதோ தானேயது பெறலருங் குரைத்தே."

(புறம்-5.)

இதனுள் நிரயங் கொள்வாரோ டொன்றாது காவலை
யோம்பென வேம்புங் கடுவும் போல வெய்தாகக்கூறி அவற்கு
உறுதி பயத்தலின் வாயுறை வாழ்த்தாயிற்று.

" காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகு
நூறுசெறு வாயினுந் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரி து கெடுக்கு
மறிவுடை வேந்த னெறியறிந் து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரி து நந்து
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்

---

[1] இளம்பூரணர்.

யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முண்ணு னுலகமுங் கெடுமே."

என்னும் (184) புறப்பாட்டும் அது.

தத்தம் புதுநூல் வழிகளாற் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினரேனும், அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப்பொருளாகத் துறைகூற வேண்டுமென்றுணர்க. 'செவியுறைதானே' (426) என்னுஞ் சூத்திரப்பொருண்மை இவ்வுதாரணங்கட்கு இன்மை உணர்க.

செவியறிவுறூஉம் - இதற்குச் 'செவியுறைதானே' என்னும் செய்யுளியற் (426) சூத்திரப்பொருளை உரைக்க.

ஒருவுதலை ஒரூஉதலெனவும் ஒரூஉவெனவுங் கூறுமாறு போல உறுவும் உறூஉதலெனவும் உறூஉவெனவுங் கூறப்படும்.

(உ - ம்) "அந்தணர் சான்றோ ரருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர்
தந்தைதா யென்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே—முந்தை
வழிநின்று பின்னை வயங்குநீர் வேலி
மொழிநின்று கேட்டன் முறை." (பு-வெ-பாடாண் - 33.)

" வடாஅது, பனிபடு நெடுவரை வடக்குந் தெனாஅ
துருகெழு குமரியின் றெற்குங் குணாஅது
கரைபொரு தொடுகடற் குணக்குங் குடாஅது
தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்குங் கீழது
முப்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் கட்டி
னீர்நிலை நிவப்பின் கீழு மேல

தானிலை யுலகத் தானு மானு
துருவும் புகழு மாகி விரிசீர்த்
தெரிகோ னமன்ன் போல வொருதிறம்
பற்ற லிலியரோ நிற்றிறஞ் சிறக்க
செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேஎத்துக்
கடற்படை குளிப்ப மண்டி யடர்ப்புகர்ச்
சிறுகண் யானை செவ்வி தேனவிப்
பாசவற் படப்பை யாரெயில் பலதந்

தவ்வெயிற் கொண்ட செய்வுறு நன்கலம் 348

பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையி னல்கிப்

பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவ ரேந்து கையெதிரே
வாடுக விறைவநின் கண்ணி யொன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே
செலிய ரத்தைநின் வெகுளி வாலிழை
மங்கையர் துனித்த வாண்முகத் தெதிரே
யாங்க, வென்றி யெல்லாம் வென்றகத் தடக்கிய
தண்டா வீகைத் தகைமாண் குடுமி
தண்கதிர் மதியம் போலவுந் தெறுசுட
ரொண்கதிர் ஞாயிறு போலவு
மன்னிய பெருமநீ நிலமிசை யானே.'' (புறம் - 6.)

இதனுள் இயல்பாகிய குணங்கூறி அவற்றோடு செவி யுறையுங் கூறினன், செவியுறைப்பொருள் சிறப்புடைத் தென்று அவன்கருதி வாழ்தல்வேண்டி.

ஆவயின் வரூஉம் புறநிலை வாழ்த்தும் - தெய்வவழிபாடு உடைத்தாயினும் மக்கள்கண்ணதேயாகித் தோன்றும் பாட் டுடைத்தலைவன் முன்னிலையாகத் தெய்வம் படர்க்கையாக வாழ்த்தும் வாழ்த்தும் :

தெய்வஞ் சிறந்ததேனும் மக்கள் அதிகாரப்படுதலின் அவர் கண்ணதேயாதற்கு 'ஆவயின் வரூஉம்' என்றார். இதற்கு 'வழிபடு தெய்வம்' என்னும் செய்யுளியற் (422) சூத்திரப்பொருளை யுரைக்க.

இதுவுந் தலைவன்குறிப்பின்றித் தெய்வத்தால் அவனை வாழ்விக்கும் ஆற்றலுடையார் கண்ணதாகலிற் கைக்கிளைப் புறனாயிற்று.

(உ - ம்) "கண்ணுதலோன் காப்பக் கடன்மேனி மால்காப்ப
வெண்ணிருதோ ளேந்திழையா
டான்காப்பப்—பண்ணிய
சென்னியர்க் களிக்குந் தெய்வநீ
மன்னுக நாளுமிம் மண்மிசை யானே."
[னூற்

(பெரும்பொருள்விளக்கம் - கடவுள்வாழ்த்து.) புறத்.

கைக்கிளை வகையோடு உளப்படத் தொகைஇ - மேற்
காமப் பகுதியென்ற கைக்கிளையல்லாத கைக்கிளையின் பகுதி யோடே வாயுறை வாழ்த்துஞ் செவியறிவுறூஉம் புறநிலை வாழ்த்துங்கூட நான்காகிய தொகைபெற்ற நான்கும்:

வாயுறை வாழ்த்து முதலிய மூன்றுந் தத்தம் இலக்கணத்திற் றிரிவுபடா, இக்கைக்கிளை திரிவு படுமென்றற்கு எண்ணும்மையான் உடனோதாது உளப்படவென வேறு படுத்தோதினர். அகத்திணை யியலுள் இருபாற்குங் கூறிய கைக்கிளையுங், ‘காமஞ்சாலா இளமை யோள்வயிற்’ (50) கைக்கிளையும், ‘முன்னைய நான்கும்’ (52) என்ற கைக்கிளையுங், ‘காமப்பகுதி’ (83) என்ற கைக்கிளையுங், களவியலுண் ‘முன்னையமூன்றும்’ (105) என்ற கைக்கிளையும் போலாது எஞ்ஞான்றும் பெண்பாலார் கூறுதலின்றி இடைநின்ற சான்றோராயினும் பிறராயினுங் கூறுதற்கு உரித்தாய் முற்காலத்து ஒத்த அன்பினராகிக் கடைநிலைக்காலத்து ஒருவன் ஒருத்தியைத் துறந்ததனால் துறந்த பெண்பாற் கைக்கிளையாதலின் திரிபுடைத்தாயிற்று. இது முதனிலைக்காலத்துத் தான் குறித்தது முடித்துப் பின்னர் அவளை வருத்தஞ்செய்து இன்பமின்றி யொழிதலான் ஒருதலைக் காமமாயிற்று.

(உ - ம்) “அருளா யாகலோ கொடிதே யிருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக
நீனறு நெய்தலிற் பொலிந்த வுண்கண்
கலுழ்ந்துவா ரரிப்பனி பூணக நனைப்ப
வினைத லானா ளாக விளையோய்
கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் யோற்கென

யாந்தற் றொழூதனம் வினவக் காந்தண்
முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா
யாமவன் கிளைஞரே மல்லேங் கேளினி
யெம்போ லொருத்தி நலனயந் தென்றும்
வரூஉ மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேக

ஒல்லென வொலிக்குந் தேரொடு
முல்லை வேலி நல்லூ ரானே." (புறம் - 144.)

இது, கண்ணகி காரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும் பேகனைப் பரணர் பாடிய கைக்கிளைவகைப் பாடாண்பாட்டு.

'கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் யோற்கென' வினவ, யாங்கிளையல்லேம் முல்லைவேலி நல்லூர்கண்ணே வருமென்று சொல்வாளெனக் கூறுதலின் அஃது ஏனைக் கைக்கிளைகளின் வேறாயிற்று.

'கன்முழை யருவி' யென்னும் (1 47) புறப்பாட்டும் அது.

தொக்க நான்கும் உள எனமொழிப - அந்நான்கும் மூற் கூறிய ஆறனோடே தொக்குப் பத்தாய்ப் பாடாண்பகுதிக் கண்ணே உளவாய் வருமென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'தொக்க நான்கு' என்றதனன் இந்நான்கும் வெண்பாவும் ஆசிரியமுந் தொக்குநின்ற மருட்பாவானும் வருமென்ப தூஉங் கொள்க. இவற்றை மேல்வருகின்றவற்றோடு உடன் கூறாராயினர், அவை இழிந்தோர் கூறுங் கூற்றாகலின். (கூ0)

91. தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூத ரேத்திய துயிலெடை நிலையுங்[1]
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு
மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுபய னெதிரச் சொன்ன பக்கமுஞ்

---

[1]மதுரைக்காஞ்சி - 223 - 224 - 'நாளீண்டிய நல்லகவர்க்குத் தேரோடு மாசிதறி' என்றது, 'தாவினல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க் குச் - சூதரேத்திய துயிலெடை நிலையும்' என்னும் விதியால் சூதர் இருசுடர் தொடங்கி இன்றுகாறும் வருகின்ற தம்மரபுள்ளோர் புகழை அரசர் கேட்டற்கு விரும்புவரென்று கருதி விடியற்காலத்தே பாசறைக்கண் வந்து துயிலெடை பாடுவரென்பது ஈண்டுக் கூறிற்றாம். நச் - குறிப்பு.

சிறந்த நாளணி செற்ற நீக்கிப்
பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங் கலமுஞ்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமு
நடைமிகுத் தேத்திய குடைநிழன் மரபு
மாணார்ச் சுட்டிய வாண்மங் கலமு
மன்னெயி லழித்த மண்ணுமங் கலமும்
பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேத்தி
நடைவயிற் றோன்று மிருவகை விடையு
மச்சமு முவகையு மெச்ச மின்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமுங்

காலங் கண்ணிய வோம்படை யுளப்பட
ஞாலத்து வரூஉ நடக்கையது குறிப்பிற்
கால மூன்றொடு கண்ணிய வருமே.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள் :—தாவில் கிடந்தோர்க்கு நல்லிசை கருதிய சூதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலையும் - தமது வலியாலே பாசறைக்கண் ஒரு மனக்கவற்சியின்றித் துயின்ற அரசர்க்கு நல்லபுகழைக் கொடுத்தலைக் கருதிய சூதர் அத்துயிலெடுப்பின் ஏத்தின துயிலெடை நிலையும்:

'கிடந்தோர்க்கு'எனப் பன்மைகூறவே,அவர் துயிலெடுப்புத் தொன்றுதொட்டு வருமென்பதூஉம், சூதர் மாகதர் வேதாளிகர் வந்திகர் முதலாயினோருட் சூதரே இங்ஙனம் வீரத்தால் துயின்றாரைத் துயிலெடுப்புவரென்பதூஉம், யாண்டும் முன்னுள்ளோரையும் பிறரையுங் கூறப்படுமென்பதூஉங் கொள்க. அவர் அங்ஙனந் துயின்றமை பிறர்க்கும் புலப்படப் புகழல் அவர் கருத்தாகலின் ஒருதலைக் காமம் உளதாயிற்று.

(உ - ம்) "கானம் பொருந்திய கயவாய் மகளிரின்
யானுறுந் துயர நந்திய பானு

ளிமையாக் கண்ணோ டமையாக் காத்தநின்
மூதின் முதல்வன் றுயில்கொண் டாங்குப்
போற்றா மன்னரை யெள்ளிச் சிறிதுநீ

சேக்கை வளர்ந்தனை பெரும தாக்கிய
வண்கை யவுண னுயிர்செல வாங்கவ
னன்றுணர்ந் தாங்கு வென்றி மேய

வாடா வஞ்சி மலைந்த சென்னிப்

போரடு தானைப் பொலங்தேர் வளவ
நின்றுயி லெழுமதி நீயு
மொன்ரு வேந்தர் பொன்றுதுயில் பெறவே."

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறீஇச் சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும் - ஆடன்மாந்தரும் பாடற்பாணரும் கருவிப் பொருநரும் இவருட் பெண்பாலாகிய விறலியுமென்னும் நாற்பாலாருந் தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச்சென்று தாம் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு கூறிய கூறுபாடும் :

கூத்தராயிற் பாரசவரும் வேளாளரும் பிறரும் அவ் வாடற்ருெழிற்கு உரியோரும் பாரதிவிருத்தியும் விலக்கியற்கூத்துங் கானகக் கூத்துங் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறையிலராகலின் அவரை முன்வைத்தார் ; பாணரும் பொருநருந் தத்தஞ் சாதியில் திரியாது வருதலிற் சேர வைத்தார் ; முற்கூறிய முப்பாலோருட் கூத்தராயினுர் எண் வகைச்சுவையும் மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார்;அது விறலாகலின் அவ்விறல்பட ஆடுவாளை விறலியென்ருர். இவளுக்குஞ் சாதிவரையறையின்மையிற் பின்வைத்தார். பாணரும் இசைப்பாணரும் யாழ்ப்பாணரும் மண்டைப்பாணருமெனப் பலராம். பொருநரும் ஏர்க்களம்பாடுநரும் போர்க்களம்பாடுநரும் பரணிபாடுநருமெனப் பலராம். விறலிக்கு அன்னதோர் தொழில் வேறுபாடின்றித் தொழிலொன்ருகலின் விறலியென ஒருமையாற் கூறினுர்.

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறீஇச் சென்று பயனெதிரச்

சொன்ன பக்கமும்-இல்லறத்தைவிட்டுத் துறவறமாகிய நெறி யிடத்து நிற்றல் நன்றென்றுங் கண்டகாட்சி தீதென்றும் மாறுபடத் தோன்றுகையின்லே தான் இறைவனிடத்துப் பெற்ற கந்தழியாகிய செல்வத்தை யாண்டுந் திரிந்து பெறு தார்க்கு இன்னவிடத்தே சென்றாற் பெறலாமென்று அறி வுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச்சென்று அக்கந்தழியினைப் பெறும் படி சொன்ன கூறுபாடும் :

'பக்கம்'என்றதனானே அச்செய்யுட்களைக் கூத்தராற்றுப் படை பாணாற்றுப்படை பொருநராற்றுப்படை விறலியாற் றுப்படை முருகாற்றுப்படையென வழங்குதலும் ஆற்றி னருமையும் அவனூர்ப் பண்பு முதலியனவுங் கூறுதலுங் கொள்க.

(உ - ம்) "வான்றோய் வெண்குடை வயமா வளவ
னீன்றோர் தம்மினுந் தோன்ற நல்கினன்
சுரஞ்செல் வருத்தமொ டிரங்கி யென்று
மிரந்தோ ரறியாப் பெருங்கலஞ் சுரக்குவன்
சென்மதி வாழிய நீயே நின்வயி
னுடலு மகிழான் பாடலுங் கேளான்
வல்லே வருகென விடுப்பி னல்லது
நில்லென நிறுக்குவ னல்ல னல்லிசைப்

பெருந்தகை வேந்தர் கோலமொடு
திருந்தா வாழ்க்கையின் வருந்து வோயே."

"திருமழை தலைஇய விருணிற விசும்பின்" (மலைபடு - 1.)

இவை கூத்தராற்றுப்படை.

"பாணன் சூடிய பசும்பொற் றாமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
யூரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனிர்
யாரீ ரோவென வினவ லானாக்
காரெ ணெக்கற் கடும்பசி யிரவல
வென்வே லண்ணற் காணா வூங்கே
நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே
இன்னே மாயினே மன்னே யென்று
முடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்

23

படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக
னெத்துணை யாயினு மீத்த னன்றெனெ
மறுமைநோக் கின்றோ வன்றே
பிறர், வறுமைநோக் கின்றவன் கைவண் மையே."

(புறம் - 141.)

" மணிமலைப் பணைத்தோண் மாநில மடந்தை "

(சிறுபாண்
- 1.)

இவை பாணாற்றுப்படை.

" சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பி
னொலிபுனற் கழனி வெண்குடைக் கிழவோன
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் குட்டுவன்
வள்ளிய னாதல் வையகம் புகழினு
முள்ள மோம்புமி னுயர்மொழிப் புலவீர்
யானும், இருணிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை
யொருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றிப்
பாடிமிழ் முரசி னியறேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடினே னாக
வகமலி யுவகையொ டணுகல் வேண்டிக்
கொன்றுசினந் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்

வெஞ்சின வேழ நல்கின னஞ்சி
யான து பெயர்த்தனெ னாகத் தான து
சிறிதென வுணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதுமோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே யதற்கொண்
டிரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினுந்
துன்னருும் பரிசி றருமென
வென்றுஞ் செல்லேனவன் குன்றுகெழு நாட்டே.'
(புறம்

" அறாஅ யாண ரகன்றலைப் பேரூர்ச்
சாறுகழி வழிநாட்." (பொருந - 1 - 2.)

இவை பொருநராற்றுபடை.

" சேயிழை பெறுகுவை வாணுதல் விறலி
தடவுவாய்க் கலித்த மாயிதழ்க் குவளை
வண்டுபடு புதுமலர்த் தண்சிதர் கலாவப்

பெய்யினும் பெய்யா தாயினு மருவி

கொள்ளுழு வியன்புலத் துழைகா லாக
மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோ றிழிதரு
நீரினு மினிய சாயற்
பாரி வேள்பாற் பாடினை செலினே.'' (புறம் - 105.)

"மெல்லியல் விறலிநீ . . . காணிய சென்மே.''

(புறம்-133.)

இவை விறலியாற்றுப்படை.

கூத்தராற்றுப்படை தடுமாறுதொழிலாகாமற் கூத்தரை ஆற்றுப்படுத்ததெனை விரிக்க. ஏனையவும் அன்ன.

முருகாற்றுப்படையுட் 'புலம்பிரிந் துறையுஞ் சேவடி' (62-3) யெனக் கந்தழிகூறி, 'நின்னெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்பப் பெறுதி' (65-6) யெனவுங் கூறி, அவனுறையும் இடங்களும் கூறி, ஆண்டுச்சென்றால் அவன் 'விழுமிய, பெறலரும் பரிசி னல்கும்' (294-5) எனவுங்கூறி, ஆண்டுத் தான் பெற்ற பெரு வளம் அவனும்பெறக் கூறியவாறு காண்க. இதனைப் புலவ ராற்றுப்படை என்று உய்த்துணராது பெயர் கூறுவார்க்கு முருகாற்றுப்படையென்னும் பெயரன்றி அப்பெயர் வழங் காமையான் மறுக்க. இனி முருகாற்றுப்படை யென்பதற்கு முருகன்பால் வீடு பெறுதற்குச் சமைந்தான் ஓரிரவலனை ஆற்றுப்படுத்த தென்பது பொருளாகக் கொள்க. இனிக் கூத்தர் முதலியோர் கூற்றாகச் செய்யுட் செய்யுங்கால் அவர் மேல் வைத்துரைப்பினன்றிப் புலனுடைமாந்தர் தாமே புல னெறி வழக்கஞ் செய்யாமை யுணர்க.

இனி இசைப்புலவர்க்கும் நாடகப்புலவர்க்கும் இங்ஙனங் கூறலமையாது, அவருள் உயர்ந்தோரல்லாதாரும் அத்தொழிற்குப் பெரும்பான்மையும் உரியராய் நடத்தலின்.

[1]நாளணி செற்ற நீக்கிச் சிறந்த பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங்கலமும் - நாடோறுந் தான் மேற்கொள்ளுகின்ற செற்றங்களைக் கைவிட்டுச் சிறந்ததொழில்கள் பிறத்தற்குக் காரணமான நாளிடத்து நிகழும் வெள்ளணியும் :

---

[1]"பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னாட் - சேரி விழவின் ஆர்ப்பெழுந்தாங்கு' - மதுரைக் காஞ்சி - 618-9.

அரசன் நாடோறும் தான் மேற்கொள்கின்ற செற்றமாவன:—சிறைசெய்தலுஞ் செருச்செய்தலுங் கொலைபுரிதலும் முதலியன. சிறந்த தொழில்களாவன :—சிறைவிடுதலுஞ் செருவொழிதலுங் கொலையொழிதலும் இறைதவிர்தலுந் தானஞ் செய்தலும் வேண்டின கொடுத்தலும் பிறவுமாம்.

மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணியும் அணிந்து எவ்வுயிர்க்கண்ணும் அருளே நிகழ்தலின் அதனை வெள்ளணியென்ப. ஆகுபெயரான் அப்பொருள் கூறிய செய்யுளும் வெள்ளணியாயிற்று.

(உ - ம்) "அந்தண ராவொடு பொன்பெற்றார் நாவலர்
மந்தரம்போன் மாண்ட களிறூர்ந்தா—ரெந்தை
யிலங்கிலைவேற் கிள்ளி யிரேவதிநா ளென்னோ
சிலம்பிதன் கூடிழந்த வாறு." (முத்தொள்ளாயிரம் - 40.)

இது, சிலம்பி கூடிழக்குந்துணை அடங்கலும் வெளியாயிற்றென்றலின் வெள்ளணியாயிற்று.

"செய்கை யரிய களவழிப்பா முன்செய்த
போய்கை யொருவனுற் போந்தரமோ—சைய
மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணிநாள் வாழ்த்திக்
கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்."

இது, சிறைவிடுதல் கூறிற்று.

"கண்ணார் கதவந் திறமின் களிறொடுதேர்
பண்ணார் நடைப்புரவி பண்விடுமி—னண்ணாதீர்
தேர்வேந்தன் றென்னன் றிருவுத் திராடநாட்
போர்வேந்தன் பூச லிலன்." (முத்தொள்ளாயிரம் - 39.)

இது, செருவொழிந்தது.

"ஏமாரு மன்னீ ரெயிறிறமி னெங்கோமான்
வாமான்றேர்க் கோதை சதயநா—ளாமாறு

காம நுகருமின் கண்படுமி னென்னுமே
யேம முரசின் குரல்."

இதனுள் இழிகுலத்தோன் பறைசாற்றினமை கூறுதலின் இழிந்தோர் கூறுதல் ஒழிந்த மங்கலங்கட்கும் ஒக்கும்.

'பெருமங்கலம்' என்றதனானே பக்கநாளுந் திங்கடோறும் வரும் பிறந்தநாளும் பாடலுட் பயிலாமை யுணர்க.

சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமும் - அரசர்க்குச் சிறப்பெய்திய மிக்கபுகழை எய்துவிக்கும் முடிபுனைந்து ஆடும் நீராட்டு மங்கலமும் :

இதனைப் பிறந்தநாளின் பின்வைத்தார், பொன்முடி புனைந்த ஞான்று தொடங்கி யாண்டுதோறும் இது வருமென்றற்கு. குறுநில மன்னர்க்காயின் அவர்க்குரிய பட்டத்தோடு கூடிய மண்ணுமங்கலமுங் கொள்க :

(உ - ம்) "அளிமுடியாக் கண்குடையா ளுகுதிநாள் வேய்ந்த
வொளிமுடி பொன்மலையே யொக்கு—மொளிமுடிமேன்
மந்திரத்தா லந்தணர் வாக்கியநீ ரம்மலைமே
லந்தரத்துக் கங்கை யனைத்து."

இதனுனே யாண்டு இத்துணைச்

சென்றதென்று எழு தும் நாண்மங்கலமும்

பெறுதும்.

நடைமிகுத்து ஏத்திய குடைநிழன் மரபும் - உலக வொழுக்கத்தை இறப்ப உயர்த்துப் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட குடைநிழலதிலக்கணமும் :

இங்ஙனம் புனைந்துரைத்தற்கு ஏதுவாயது

நிழலாம் ;

என்னை ? அந்நிழல் உலகுடனிழற்றியதாகக் கூறுதலும்பட்டுக் குடிபுறங் காத்தற்குக் குறியாகக் குடைகொண்டேனென்று அக்கொற்றவன் குறிக்கவும் படுதலின்.

'மரபு' என்றதனாற் செங்கோலுந் திகிரியும் போல்வன வற்றைப் புனைந்துரையாக்கலுங் கொள்க.

(உ - ம்) "மந்தரங் காம்பா மணிவிசும் போலையாத்
திங்க ளதற்கோர் திலதமா—வெங்கணு
முற்றுநீர் வைய முழுதுநிழற்றுமே
கொற்றப்போர்க் **கிள்ளி** குடை. **(முத்தொள்ளாயிரம்-35.)**

" அறநீர்மை தாங்கி யளப்பரிதாய் வானப்
புறநீர்போன் முற்றும் பொதியும்—பிறரொவ்வா
மூவேந்த ருள்ளு முதல்வேந்தன் முதுதமிழ்க்குக்
கோவேந்தன் **கண்டன்** குடை."

"ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மூ
மாக விசும்பி னடுவுநின் றாங்குக்
கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ." (புறம் - 35 : 17-1.)

"திங்களைப் போற்றுதுந் திங்களைப் போற்றுதுங்
கொங்கலர் தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்க ணுலகளித்த லான்." (சிலப் - மங்கல.)

"திங்கண் மாலை வெண்குடையான் சென்னி செங்கோ லதுவோச்சிக்
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி."
(சிலப் - கானல்.)

"ஞாயிறு போற்றுது ஞாயிறு போற்றுதுங்
காவிரி நாடன் றிகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலந்திரித லான்." (சிலப் - மங்கல.)

இவை குடையையும் செங்கோலையும் திகிரியையும் புனைந்தன.

மாணூர்ச் சுட்டிய வாண்மங்கலமும்-பகைவரைக் குறித்த வாள் வென்றியாற் பசிப்பிணி தீர்ந்த பேய்ச்சுற்றமும் பிற ரும் வாளினை வாழ்த்தும் வாண்மங்கலமும் :

இது, பிறர் வாழ்த்தப்படுதலிற் கொற்றவையைப் பரவும் ' வென்ற வாளின்மண் ' (68.) ணென்பதனின் வேறுயிற்று. புகழ்ச்சிக்கட் பகைவரை இகழ்ந்து புகழ்தலின் 'மாணூர்ச் சுட் டிய ' என்றூர்.

(உ - ம்) "ஆளி மதுகை யடல்வெய்யோன் வாள்பாடிக்
கூளிகள் வம்மினோ கூத்தாடக்—காளிக்குத்
தீராத வெம்பசி தீர்த்துநாஞ் செங்குருதி
நீராட்டி யுண்ட நிணம்.

" அரும்பவிழ்தார்க் கோதை யரசெறிந்த வொள்வாட்
பெருப்புலவுஞ் செஞ்சாந்து நாறிச்—சுரும்பொடு
வண்டாடும் பக்கமு முண்டு குறுநரி
யுண்டாடும் பக்கமு முண்டு." (முத்தொள் - 38.)

இது, பிறர் கூறியது. இது பாணியிற் பயின்றுவரும்.

மன்னெயில் அழித்த மண்ணு மங்கலமும் - மாற்றரசன் வாழ்ந்த மதிலையழித்துக் கழுதையேரான் உழுது வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தி (புறம் - 392) மங்கலமல்லாதன செய்தவன் மங்கலமாக நீராடுமங்கலமும் :

அழித்ததனுன் மண்ணுமங்கலம்.

(உ - ம்) "கடுந்தேர் குழித்த ஞெள்ள லாங்கண்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டிப்
பாழ்செய் தனையவர் நனந்தலை நல்லெயில்." (புறம் - 15.)

என எயில்ழித்தவாறு கூறி,

"வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி, யூப நட்ட."

(புறம் - 15 : 20-1.)

எனவே ஒருவாற்ருன் மண்ணியவாறுங் கூறியவாறு காண்க.

குடுமிகொண்ட மண்ணுமங்கலம் எயிலழித்தல் கூருமையின் இதனின் வேருயிற்று.

பரிசில் கடைஇய நிலையும் - பரிசிலரை நீங்குதலமையாது நெடிது கொண்டு ஒழுகிய தலைவற்குப் பரிசில்வேட்டோன் தன் கடும்பினது இடும்பை முதலியன கூறித் தான் குறித்த பொருண்மையினைச் செலுத்திக் கடாவினநிலையும்:

கடைக்கூட்டு நிலையும் - வாயிலிடத்தே தொடங்கிய கருமத்தினை முடிக்கும் நிலையும்:

நின்று தான்

இதுவும் இழிந்தோர் கூற்ருயிற்று, இருத்தலே அன்றிக் கடாவுதலின். 'நிலை' யென்றதனுனே பரிசில்பெறப் போகல் வேண்டுமென்னுங் குறிப்பும் பரிசினிலையும் பல்வகையாற் கூறுதல்கொள்க.

(உ - ம்) "ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுப்பி
ஞம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாஅ லின்மையிற் றோலொடு திரங்கி
யில்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த விரிதழ் மழைக்கணென்

மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
வென்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைக்
கொடுத்தி கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணார் முழவின் வயிரிய
ரின்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே."
(புறம் - 164.)

இது பரிசில் கடாநிலை.

" மதியேர் வெண்குடை யதியர் கோமான்
கொடும்பூ ணெழினி நெடுங்கடை நின்றியான்
பசலை நிலவின் பனிபடு விடியற்

பொருகளிற் றடிவழி யன்ன வென்கை
யொருகண் மாக்கிணை யொற்றுபு கொடாஅ
வுருகெழு மன்ன ராரெயில் கடந்து
நிணம்படு குருதிப் பெரும்பாட் டீரத்
தணங்குடை மரபி னிருங்களந் தோறும்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்
வைக லுழவ வாழிய பெரிதெனச்
சென்றியா னின்றனெ னாக வன்றே
யூருண் கேணிப் பகட்டிலைப் பாசி
வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி நேர்கரை
நுண்ணூற் கலிங்க முடீஇ யுண்மெனத்
தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்
கோண்மீ னன்ன பொலங்கலத் தளைஇ
யூண்முறை யீத்த லன்றியுங் கோண்முறை
விருந்திறை நல்கி யோனே யந்தாத்
தரும்பெற லமிழ்த மன்ன
கரும்பிவட் டந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே.''

(புறம் - 392.)

இது கடைநிலை.

"நல்யா ழாகுளி பதலையொடு சுருக்கிச்
செல்லா மோதில் சில்வளை விறலி
களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
விசும்பா டெருவைப் பசுந்தடி தடுப்பப்
பகைப்புல மரீஇய தகைப்பெருஞ் சிறப்பிற் புறத்.

குடுமிக் கோமாற் கண்டு
நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே.''

(புறம் - 64.)

இது போகல்வேண்டுங் குறிப்பு.

"ஊனு மூனு முனியா தொருவின
பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவு
மளவுபு கலந்து மெல்லியது பருகி
விருந்துறுத் தாற்றி யிருந்தனெ மாகச்
சென்மோ பெருமவெம் விழவுடை நாட்டெனை
யாந்தன் னறியுந மாகத் தான்பெரி
தன்புடை மைமி னெம்பிரி வஞ்சித
துணரியது கொளாஅ வாகிப் பழமூழ்த்துப்
பயம்பகர் வறியா மயங்கரின் முதுபாழ்ப்
பெயல்பெய் தன்ன செல்வத் தாங்க
ணியா மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றிச்
சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத தடாரி
யூன்சுகிர் வலந்த தெண்கணொற்றி
விரல்விசை தவிர்க்கு மரலைப் பாணியி

னிலம்பா டகற்றல் யாவது புலம்பொடு
தெருமா லுயக்கமுந் தீர்க்குவோ மதனு
ணிருநிலங் கூலம் பாறக் கோடை
வருமழை முழக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்
சேயை யாயினு மிவணை யாயினு
மிதற்கொண் டறிநை வாழியோ கிணைவ
சிறுநனி, யொருவழிப் படர்கென் றோனே யெந்தை
யொலிவெள் ளருவி வேங்கட நாட
னுறுவருஞ் சிறுவரு மூழ்மா றுய்க்கு
மறத்துறை யம்பியின் மான மறப்பின்
றிருங்கோ ளீராப் பூட்கைக்
கரும்ப னூரன் காதன் மகனே." (புறம் - 381.)

இது, மேலும் இக்காலத்தும் இங்ஙனந் தருவலென்று
ேனெனக் கூறினமையின் அவன் பரிசினிலை கூறிற்று.

"குன்று மலையும் பலபின் னொழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென
நின்ற வென்னயந் தருளி யீதுகொண்
டீங்கனஞ் செல்க தானென வென்னை
யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்

காணு நீத்த விப்பொருட் கியானோ
வாணிகப் பரிசில னல்லேன் பேணித்
தினையனைத் தாயினு மினிதவர்
துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே.''

என்னும் (208) புறப்பாட்டும்

அப்பரிசினிலையைக் கூறியது காண்க.

பெற்ற'|பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி நடைவயின் தோன்றும் இருவகை விடையும் - அங்ஙனம் பரிசில் பெற்ற பின் அவனும் அவன் கொடுத்த பெருவளனை உயர்த்துக்கூறி உலகவழக்கியலால் தோன்றும் இரண்டு வகைப்பட்ட விடையும் :

இருவகையாவன - தலைவன் தானே விடுத்தலும் பரிசிலன் தானே போகல்வேண்டுமெனக் கூறிவிடுத்தலுமாம்.

(உ - ம்) "தென்பரதவர் மிடல்சாய
வடவடுகர் வாளோட்டிய
தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக்
கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிம்பி
னற்றார்க் கள்ளின் சோழன் கோயிற்
புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீணகர் நின்றென்
னரிக்கூடு மாக்கிணை யிரிய வொற்றி
யெஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட
வெமக்கென வகுத்த வல்ல மிகப்பல
மேம்படு சிறப்பி னருங்கல வெறுக்கை
தாங்காது பொழிதக தோனே யதுகண்

டிலம்பா டுழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்
விரற்செறி மரபின செவிதொடக் குநருஞ்
செவித்தொடர் மரபின விரற்செறிக் குநரு
மரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரு
மிடற்றமை மரபின வரைக்கியாக் குநருங்
கடுந்தே ரிராம னுடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை யரக்கன் வெளவிய ஞான்றை

நிலஞ்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை யிழைப்பொலிந் தாஅங்
கறாஅ வருநகை யினிதுபெற் றிகுமே **புறத.**

௩௬ | புறத்துறையியல
365

யிருங்கிளைத் தலைமை யெய்தி
யரும்பட ரெவ்வ முழந்ததன் றலையே."
(புறம் - 378.)

இது, தானே போவென விடுத்தபின் அவன் கொடுத்த வளனை உயர்த்துக் கூறியது.

"உயிர்ப்பிடம் பெறாஅ தூண்முனிந் தொருநாட்
செயிர்த்தெழு தெவ்வர் திறைதுறை போகிய
செல்வ சேறுமெந் தொல்பதிப் பெயர்ந்தென
மெல்லெனக் கிளந்தன மாக வல்லே

யகறி ரோவெம் மாயம் விட்டெனச்
சிறிய வன்போற் செயிர்த்த நோக்கமொடு

துடியடி யன்ன தூங்குநடைக் குழவியொடு
பிடிபுணர் வேழம் பெட்டவை கொள்கெனத்
தன்னறி யளவையிற் றரத்தர யானு
மென்னறி யளவையின் வேண்டுவ முகந்துகொண்
டின்மைதீர வந்தனென்.'' (பொருந - 119 - 29.)

இது, யான் போகல்வேண்டுமெனக் அவன் தந்த வளனை உயர்த்துக்கூறியது. கூறி விடுத்தபின்,

'நடைவயின் தோன்று' மென்றதனாற் சான்றோர் புலனெறிவழக்கஞ் செய்துவரும் விடைகள் பலவுங்கொள்க. அவை பரிசில் சிறிதென்று போகலும், பிறர்பாற் சென்று, பரிசில் பெற்றுவந்து காட்டிப் போகலும், இடைநிலத்துப்பெற்ற பரிசிலை இடைநிலத்துக் கண்டார்க்குக் கூறுவனவும், மனைவிக்கு மகிழ்ந்து கூறுவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாங் கொள்க.

(உ - ம்) "ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்
பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்
வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிது
மீத லெளிதே மாவண் டோன்ற
லதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே."
(புறம் - 121.)

இது சிறிதென்ற விடை.

" இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை
புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்ல

ரிரவல ருண்மையுங் காணினி யிரவலர்க்
கீவோ ருண்மையுங் காணினி நின்னூர்க் -364

கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானையெம் பரிசில்
கடுமான் றோன்றல் செல்வல் யானே." (புறம்
- 162.)

இது, பிறன்பாற் பெரிதுபெற்றுச் சிறிது தந்தவற்குக் காட்டிய விடை.

'வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி' என்னும் (152) புறப்பாட்டு இடைநிலத்திற் பரிசுபெற்றமை கண்டார்க்குக் கூறியது.

" நின்னயந் துறைநர்க்கு நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்குங்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
னெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கு
மின்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயு
மெல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
றிருந்துவேற் குமண னல்கிய வளனே." (புறம் -

இது மனேக்குக் கூறியது.

நாளும் புள்ளும் பிறவற்று நிமித்தமும் அச்சமும் உவகையும் எச்சமின்றிக் காலங் கண்ணிய ஓம்படை உளப்பட - நாணிமித்தத்தானும் புண்ணிமித்தத்தானும் பிறவற்றினி மித்தத்தானும் பாடாண்டலைவர்க்குத் தோன்றிய தீங்கு கண்டு அஞ்சிய அச்சமும் அது பிறத்தற்குக் காரணமாகிய அன்பும் ஒழிவின்றிப் பரிசிலர்க்கு நிகழ்தலின் அவர் தலைவர் உயிர்வாழுங் காலத்தைக் கருதிய பாதுகாவன் முற்கூறியவற்றோடேகூட;

ஒருவன் பிறந்தநாள்வயின் ஏனைநாள்பற்றிப் பொருந்தாமை பிறத்தலும், அவன் பிறந்த நாண்மீனிடைக் கோண்மீன் கூடியவழி அவன் நாண்மீனிடைத் தீதுபிறத்தலும், வீழ்மீன் தீண்டியவழி அதன்கண் ஒரு வேறுபாடு பிறத்தலும் போல்வன நாளின்கண் தோன்றிய நிமித்தம்; [1]"புதுப்புள் வருதலும் பழம்புட் போதலும்" பொழுதன்றிக் கூகை

---

[1]புறநானூறு - 20 : 18.

குழறலும் போல்வன புள்ளின்கண் தோன்றிய நிமித்தம்; ஓர்த்து நின்றுழிக் கேட்ட வாய்ப்புள்ளும் ஓரிக்கூ ஊுள்ளிட்டனவும் கழுதுடன் குழீஇய கூரல்பற்றலும் வெஞ்சுடர் மண்டிலத்துக் கவந்தம் வீழ்தலும் அதன்கண் துளைதோன்றுதலுந் தண்சுடர் மண்டிலம் பகல் நிலவெறித்தலும் போல்வன பிறவற்றுக்கண் 'தோன்றிய நிமித்தம்.

உவகை - அன்பு. இந்நிமித்தங்கள் பிறந்துழித் தான் அன்பு நிகழ்த்தினன் ஒருபாடாண்டலைவனது வாழ்க்கை நாளிற்கு ஏதம் வருங்கொலென்று அஞ்சி அவற்குத் தீங்கின்றாகவென்று ஓம்படை கூறுதலின் அது காலங்கண்ணிய ஓம்படையாயிற்று. எஞ்ஞான்றுந் தன் சுற்றத்து இடும்பை

தீர்த்தானொருவற்கு இன்னாங்கு வந்துழிக் கூறுதலின் இற்றைஞான்று பரிசிலின்றேனும் முன்னர்ப்பெற்ற பரிசிலை நினைந்து கூறினனுமாகவே கைக்கிளைக்குப் புறனாயிற்று. இவன் இறத்தலான் உலகு படுந்துயரமும் உளதாகக் கூறலிற் சிறந்தபுகழுங் கூறிற்று.

'நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்' என்னும் (24)புறப்பாட்டினுள் 'நின்று நிலைஇயர்நின் னாண்மீன்' என அவனுளிற்கு முற்கூறியவாற்றான் ஓரிடையூறு கண்டு அவன்கண் அன்பால் அஞ்சி ஓம்படை கூறியது.

(உ - ம்) "ஆடிய லழற்குட்டத்
தாரிரு ளரையிரவின்

முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்
கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்
பங்குனி யுயரழுவத்துத்
தலைநாண்மீ னிலைதிரிய
நிலைநாண்மீ னதனெதி ரேர்தரத்
தொன்னாண்மீன் றுறைபடியப்
பாசிச் செல்லா தூசி முன்னா
தளக்கர்த்திணை விளக்காகக்
கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி
யொருமீன் வீழ்ந்தன்றால் விசும்பி னானே
யதுகண், டியாமும் பிறரும் பல்வே றிரவலர்
பறையிசை யருவி நன்னாட்டுப் பொருந 366

னோயில னாயி னன்றுமற் றில்லென
வழிந்த நெஞ்ச மடியுளம் பரப்ப
வஞ்சின மெழுநாள் வந்தன் றின்றே
மைந்துடை யானை கைவைத் துறங்கவுந்
திண்பிணி முரசங் கண்கிழிந் துருளவுங்
காவல் வெண்குடை கால்பரிந் துலறவுங்
காலியற் கலிமாக் கதியின்றி வைகவு
மேலோ ருலக மெய்தின னாகலி
னொண்டொடி மகளிர்க் குறுதுணை யாகித்
தன்றுணை யாய மறந்தனன் கொல்லோ
பகைவர்ப் பிணிக்கு மாற்ற னசைவர்க்

களந்துகொடை யறியா வீகை
மணிவரை யன்ன மாஅ யோனே."

இப் புறப்பாட்டும் (229) அது. இதனுட் பாடாண்டலைவனது நாண்மீனை வீழ்மீன் நலிந்தமை பற்றிக் கூறியது.

"இருமுந்நீர்க் குட்டமும்
வியன்ஞாலத் தகலமும்
வளிவழங்கு திசையும்
வறிதுநிலைஇய காயமு, மென்றாங்
கவையளந் தறியினு மளத்தற் கரியை
யறிவு மீரமும் பெருங்கண் ணோட்டமுஞ்
சோறுபடுக்குந் தீயோடு
செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறலல்லது
பிறிதுதெற லறியார்நின் னிழல்வாழ் வோரே
திருவி லல்லது கொலைவில் லறியார்
நாஞ்சி லல்லது படையு மறியார்
திறனறி வயவரொடு தெவ்வர் தேயவப்
பிறர்மண் ணுண்ணுஞ் செம்மனின் னாட்டு
வயவுறு மகளிர் வேட்டுணி னல்லது
பகைவ ருண்ணா வருமண் ணினையே
யம்புதுஞ்சுங் கடியரணா

லறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினை
யனையை யாகன் மாறே
மன்னுயி ரெல்லாஞ் நின்னஞ் சும்மே." (புறம் - 20)

புதுப்புள் வந்ததும் பழம்புட் போயதுங் கண்டதீங்கின் பயன் நின்மேல் வாராமல் விதுப்புறவறியா ஏமக் காப்பினை யாக என்று ஓம்படை கூறியது. அது மேல் நின்னஞ்சு மென்று அச்சங்கூறி வெளிப்படுத்ததனான் உணர்க.

"மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்

விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரு, மென்றாங்
கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வலியுந் தெறலு மளியு முடையோய்
நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்
வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந
வான வரம்பனை நீயோ பெரும
வலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
யீரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்
பாஅல்புளிப்பினும் பகலிருளினு
நாஅல்வேத நெறிதிரியினுந்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளங்கி
நடுக்கின்றி நிலியரோ வதத்தை யடுக்கத்துச்
சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை
யந்தி யந்தண ரருங்கட னிறுக்கு
முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்
பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே.''

என்னும் (2) புறப்பாட்டுப் பகைநிலத்தரசற்குப் பயந்த வாறு கூறிப் பின்னர்த் திரியாச் சுற்றமொடு விளங்கி நடுக்கின்றி நிற்பாயென அச்சந்தோன்றக் கூறி ஓம்படுத்தலின் ஓம்படை வாழ்த்தாயிற்று. 'காலனுங் காலம்' என்னும் (41) புறப்பாட்டும் அது.

ஞாலத்து வரூஉம் நடக்கையது குறிப்பிற் கால மூன் றொடு கண்ணிய வருமே - உலகத்துத் தோன்றும் வழக்கினது

கருத்தினனே மூன்று காலத்தோடும் பொருந்தக் கருதுமாற் றான் வரும் மேற்கூறி வருகின்ற பாடாண்டிணை என்றவாறு.

என்றது, இவ்வழக்கியல் காலவேற்றுமைபற்றி வேறு படுமாயின் அவையும் இப்பொருள்களின் வேறுபடா என்ப துணர்த்தியவாறு.

அவை, பகைவர்நாட்டுப் பார்ப்பார் முதலியோரை ஆண்டுநின்றும் அகற்றிப் பொருதல் தலையாய அறம்; அது வன்றிப் பொருள் கருதாது பாதுகாவாதான் நிரையைத் தான்கொண்டு பாதுகாத்தல் அதனினிழிந்த இடையாய அறம்; அதுவன்றிப் பிறர்க்கு அளித்தற்கு நிரைகோடல் நிகழினும் அஃது அதனினுமிழிந்த கடையாய அறமெனப் படும். இனிப் பகைவன் போற்றாத நாட்டைக் கைக்கொண்டு

தான் போற்றச் சேறலும் பொருள் வருவாய்பற்றிச் சேற லும் வஞ்சித்துச் சேறலும் போல்வன ஒன்றனினொன் றிழிந்த ஞாலத்து நடக்கைக்குறிப்பு; மாற்றரசன் முற்றிய வழி ஆற்றுரோன் அடைத்திருத்தலும் அரசியலாயினும் அவன் வென்றியுள்ளமொடு வீற்றிருத்தலுந் தனக்கு உதவி வரவேண்டியிருத்தலும் ஆற்றலன்றி ஆக்கங்கருதாது காத்தே யிருத்தலும் ஒன்றனினொன்றிழிந்த நடக்கைக்குறிப்பு.

இனி வாகைக்குப் பார்ப்பன ஒழுக்க முதலியன நான் கற்கும் வேறுபட வருதலுங்கொள்க. காஞ்சிக்கும் அவரவர் அறிவிற்கேற்ற நிலையாமை கொள்க, உயிரும் உடம்பும் பொருளுமென்ற மூன்றும்பற்றி. இது பாடாண்டிணையுட் கூறினர், எல்லாத்திணைக்கும் புறனடையாதல் வேண்டி. இனிக் கடவுள் வாழ்த்திற்குத் தலை இடை கடை கோடலும் அறுமுறை வாழ்த்திற்கும் அவற்றின் ஏற்றிழிவு பற்றிக் கோடலும் பிறவுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கண் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க. முற்கூறியனவெல்லாம் ஓம்புடையுளப்படக் கண்ணிய வருமென்பது. (௩௬)

இரண்டாவது புறத்திணையியற்கு

ஆசிரியர் - பாரத்துவாசி - **நச்சினார்க்கினியர்** செய்த காண்டிகையுரை

முடிந்தது.

மூன்றாவது

களவியல்

---

92. இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை

மறையோர் தேஎத்து மன்றல் லெட்டனுட்
டுறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ
ரியல்பே.

இவ் வோத்துக் களவு கற்பென்னுங் கைகோள் இரண்டனுட் களவு உணர்த்தினமையிற் களவியலென்னும்[1] பெயர்த்தாயிற்று : பிறர்க்குரித்தென்று இருமுது குரவராற் கொடையெதிர்ந்த தலைவியை அவர் கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவருங் கரந்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின் இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற்கொள்ளுங் களவன்றாயிற்று. இது வேதத்தை 'மறைநூல்' என்றாற் போலக் கொள்க.

" களவெனப் படுவ தியாதென வினவின்
வளைகெழு முன்கை வளங்கெழு கூந்தன்
முளையெயிற் றமர்நகை மடநல் லோளொடு
தளையவிழ் தண்டார்க் காம னன்றேன்

---

[1] இறை - உரை :—ஒத்த அன்பினராய் இன்பத்துறையில் நின்று இல்லறம் புரிந்தாரைப் பின்னர் வீடுபேற்றின்பம் உறுமாறு வஞ்சித்துக்கொண்டு சென்று நன்னெறிக்கண் நிறீஇயினமையின் களவியல் என்னும் பெயர்த்து. கோவையார்-பேராசிரியர் - செய் - 1. உரை:— களவொழுக்கம் என்னும் பெயர்பெற்று வீடுபேற்றின் பயத்ததாய் அன்பினனிகழ்ந்த காமப்பொருள் நுதலியது; இக்கருத்துக்கு இடங்கொடுப்பது தொல். சூ - 192.

விளையாட் டிடமென வேறுமலைச் சாரன்
மானினங் குருவியொடு கடிந்துவிளை யாடு
மாயமுந் தோழியு மருவிநன் கறியா
மாயப் புணர்ச்சி யென்மனார் புலவர்."

இக்களவைக் 'காமப்புணர்ச்சியும்' (498) என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்திற் [1]கூறிய நான்குவகையானும் மேற் கூறுமாறு உணர்க.

இன்பத்திற்குப் பொதுவிலக்கணம் அகத்திணையியலுட் கூறி, அதற்கினமாகிய பொருளும் அறனுங்கூறும் புறத்திணையை அதன்புறத்து நிகழ்தலிற் புறத்திணையியலுட்கூறி, ஈண்டு அவ்வின்பத்தினை விரித்துச் சிறப்பிலக்கணங் கூறுதலின் இஃது அகத்திணையியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

---

[1]இளம் (92) குறிப்பு. காமப் புணர்ச்சி யெனினும் இயற்கைப் புணர்ச்சி யெனினும் முன்னுறு புணர்ச்சியெனினும்

ஒக்கும். நக்கீரர் குறிப்பும் அது; இறை - களவி - சூ - 2. ஆண்டு அக் குறியீடுகளுக்குக் காரணம் கூறியவாறு:—இயற்கைப் புணர்ச்சி யெனப்பட்டது, புலவராற் கூறப்பட்ட இயல்பினல் புணர்ந்தார் ஆக லானும் கந்தருவ வழக்கதேதாடொத்த இயல்பினல் புணர்ந்தார் ஆகலானும் என்பது. தெய்வப்புணர்ச்சி எனப்பட்டது, இருவரும் தெய்வத் தன்மையாற் புணர்ந்தாராதலானும் முயற்சியும் உளப்பாடு மின்றிப் புணர்ந்தமையானும் என்பது. முன்னுறு புணர்ச்சி எனப் பட்டது, இவள் நலம் இவனானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும் இவன் நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும் என்பது. பல காரணத்தினைய பொருளை ஒருகாரணத்தினற் சொல்லு வது சிறப்புடைமை நோக்கி; நென்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக் கார ணம்; நிலனும் நீரும் காலமும் பொதுக் காரணம். அதுபோலத் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக் காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமும் ஆகலாற் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. கோவையார் - பேராசிரியர் செய் - 7. உரைக் குறிப்பு:— 'யாழுடையார் மணங்கா ணணங்காய் வந்தகப்பட்டதே' இது தெய் வப் புணர்ச்சியாகச் சொல்லியது - தெய்வத் தன்மை யுடைத்தாய் வந்ததெனினும் அமையும்......இயற்கைப் புணர்ச்சி யெனவும்படும்.

[1]'வழக்கு......நாடி' என்றலின் இஃது உலகிய லெனப்படும்; உலகத்து மன்றலாவது குரவர் கொடுப்பதற்கு முன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்குங் கண்ணும் மனமுந் தம்முள் இயைவதேயென வேதமுங் கூறிற்றாதலின்.

இச்சூத்திரங் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் உலகத்துப் பொருள் பலவற்றுள்ளும் இன்பம்பற்றித் தோன்றுமெனவும் அஃது இன்னதாமெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு - இன்பமும் பொருளும் அறனுமென்று முற்கூறிய மூவகைப் பொருள்களுள், அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின் - ஒருவனோடு ஒருத்தியிடைத் தோன்றிய அன்போடு கூடிய இன்பத்தின் பகுதியாகிய புணர்தல் முதலிய ஐவகை ஒழுக்கத்தினுள், காமக் கூட்டங் காணுங்காலை - புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமு மெனப்பட்ட காமப்புணர்ச்சியை ஆராயுங்காலத்து, மறையோர்தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள் - வேதம் ஓரிடத்துக்கூறிய மணமெட்டனுள், துறை அமை நல் யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பு - துறை அமைந்த நல்யாழினையுடைய பிரிவின்மையோரது தன்மை[2] என்றவாறு.

அன்பாவது :

“ அடுமரந் துஞ்சுதோ ளாடவரு மாய்ந்த
படுமணிப் பைம்பூ ணவருந்—தடுமாறிக்
கண்ணெதிர்நோக் கொத்தவண் காரிகையிற் கைகலந்
துண்ணெகிழச் சேர்வதா மன்பு.”

மன்றல் எட்டாவன : பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன.

---

[1] தொல் - பாயிரம்.

[2] இறை - சூ - 1. உரை:—கந்தருவ வழககத்தோடு ஒக்கும் வழக்கினைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்று வல்லோர். இளம்பூரணர் உரை:—கந்தருவர்...ஒழுகலாறே டொத்து மக்கண் மாட்டு நிகழ்வது துணையன்பு. பேராசிரியர் உரை. கோவையார் - 1:—களவொழுக்கம் என்னும் பெயர்பெற்று கந்தருவர் ஒழுக்கத்தையே யொத்த களவொழுக்கத்தையே சுட்டினர்.

அவற்றுட் பிரமமாவது : ஒத்த கோத்திரத்தானுய் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தவனுக்குப் பன்னிராட்டைப் பருவத்தாளாய்ப் பூப்பு எய்தியவளைப் பெயர்த்து [இரண்டா]ம் பூப்பு எய்தாமை அணிகலன் அணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது :

" கயலே ரமருண்கண் கன்னிப்பூப் பெய்தி
யயல்பே ரணிகலன்கள் சேர்த்தி—யியலி
னிரலொத்த வந்தணற்கு நீரிற் கொடுத்தல்
பிரமமண மென்னும் பெயர்த்து."

பிராசாபத்தியமாவது: மகட்கோடற்கு உரிய கோத்திரத்தார் கொடுத்த பரிசத்து இரட்டி தம்மகட்கு ஈந்து கொடுப்பது:

" அரிமத ருண்கஞ் ணுயிழை யெய்துதற்
குரியவன் கொடுத்த வொண்பொரு ளிரட்டி
திருவின் றந்தை திண்ணிதிற் சேர்த்தி
யரியதன் கிளையோ டமைவரக் கொடுத்தல்
பிரித லில்லாப் பிராசா பத்தியம்."

ஆரிடமாவது: தக்கான் ஒருவற்கு ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நிறீஇப் பொன் அணிந்து நீரும் இவைபோற் பொலிந்து வாழ்வீரென நீரிற்கொடுப்பது:

" தனக்கொத்த வொண்பொரு டன்மகளைச் சேர்த்தி
மனைக்கொத்த மாண்புடையாற் பேணி—யினக்கொத்த
வீரிடத் தாவை நிறீஇயிடை யீவதே
யாரிடத்தார் கண்டமண மாம்."

தெய்வமாவது: பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றார் பலருள் ஒத்த ஒருவற்கு அவ்வேள்வித்தீமுன்னர்த் தக்கிணையாகக் கொடுப்பது:

"நீளி நெடுநகர் நெய்பெய்து பாரித்த
வேள்வி விளங்கழன் முன்னிறீஇக்—கேள்வியாற்
கைவைத்தாம் பூணேஎக் காமுற்றாற் கீவதே
தெய்வ மணத்தார் திறம்."

ஆசுரமாவது :—கொல்லேறுகோடல் திரிபன்றியெய்தல் வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து கோடல்:

"முகையவிழ் கோதையை முள்ளெயிற் றரிவையைத்

தகைநலங் கருதுந் தருக்கின ருளரெனி
னிவையிவை செய்தாற் கெளியண்மற் றிவளெனத்
தொகைநிலை யுரைத்த பின்றைப் பகைவலித்

தன்னவை யாற்றிய வளவையிற் றயங்க

ரொன்னிலை யசுரந் துணிந்த வாறே."

இராக்கதமாவது: தலைமக டன்னினுந் தமரினும் பெறாது வலிதிற் கொள்வது:

“ மலிபொற்பைம் பூணோ மாலுற்ற மைந்தர்
வலிதிற்கொண் டாள்வதே யென்ப—வலிதிற்
பராக்கதஞ் செய்துழலும் பாழி நிமிர்தோ
ளிராக்கததத்தார் மன்ற லியல்பு.”

பைசாசமாவது : மூத்தோர் களித்தோர் துயின்றோர் புணர்ச்சியும் இழிந்தோளே மணஞ்செய்தலும் ஆடைமாறுதலும் பிறவுமாம் :

“ எச்சார்க் கெளிய ரியைந்த காவலர்
பொச்சாப் பெய்திய பொழுதுகொ ளமையத்து
மெய்ச்சார் பெய்திய மிகுபுகழ் நண்பி
னுச்சாவார்க் குதவாக் கேண்மை
பிசாசர் பேணிய பெருமைசா லியல்பே.
“ இடைமயக்கஞ் செய்யா வியல்பின னீங்கி

யுடைமயக்கி யுட்கறுத்த வென்ப—வுடைய
துசாவார்க் குதவாத வூனிலா யாக்கைப்
பசாசத்தார் கண்டமணப் பேறு.”

இனிக் கந்தருவமாவது : கந்தருவ குமாரருங் கன்னியரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைந்ததுபோலத் தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது :

“ அதிர்ப்பில்லைம் பூணரு மாடவருந் தம்மு
ளெதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத வென்ப—கதிர்ப்பொன்யாழ்
முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக்
கந்திருவர் கண்ட கலப்பு.”

[1]களவொழுக்கம் பொதுவாகலின் நான்கு வருணத்தார்க்கும் ஆயர் முதலியோர்க்கும் (21) உரித்து. மாலே சூட்டுதலும் இதன்பாற்படும். வில்லேற்றுதன் முதலியன பெரும்பான்மை அரசர்க்குரித்து. அவற்றுள் ஏறுதழுவுதல் ஆயர்க்கே சிறந்தது. இராக்கதம் அந்தணரொழிந்தோர்க்கு உரித்து; வலிதிற் பற்றிப் புணர்தலின் அரசர்க்கு இது பெருவரவிற்றன்று. பேய் இழிந்தோர்க்கே உரித்து. கந்தருவரின் மக்கள் சிறிது திரிபுடைமையிற் சேட்படை முதலியன உளவாமென்றுணர்க.

அறத்தினுற் பொருளாக்கி அப்பொருளான் இன்பநுகர்தற் சிறப்பானும் அதனுன் இல்லறங் கூறலானும் இன்பம் முற்கூறினர். அறனும் இன்பமும் பொருளாற் பெறப்படுதலின் அதனே இடைவைத்தார். போகமும் வீடுமென இரண்டுஞ் சிறத்தலிற் போகம் ஈண்டுக்கூறி வீடுபெறுதற்குக் காரணம் முற்கூறினர்.[2] ஒழிந்த மணங் கைக்கிளேயும் பெருந்திணேயுமாய அடங்குதலின் இதனே 'அன்பொடு' என்ருர். பொருளாற் கொள்ளும் மணமும் இருவர் சுற்றமும் இயைந்துழித் தாமும் இயைதலிற் கந்தருவப்பாற்படும். ஐந்திணேப் புறத்தவாகிய வெட்சி முதலியவற்றிற்கும் அன்பொடு புணர்தலுங் கொள்ளப்படும்;

"அறத்திற்கே யன்புசார்பென்ப வறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணே." (குறள் - 76.)

என்றலின்.

[1] ப - 378.

[2] இளம்பூரணர் உரைக் குறிப்பு :—" இவ்வைந்திணையும் இன்பமும் பொருளும் அறமும் ஆயினவாறு என்னையெனின், புணர்தல் முதலாகிய ஐந்து பொருளும் இன்பந் தருதலின் இன்பமாயின. முல்லை முதலாகிய ஐந்திணைக்கும் உறுப்பாகிய நிலமும் காலமும் கருப்பொருளும் இவற்றின் புறததவாகிய வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பை என்பனவும் வாகையுள் ஒரு கூறும் பொருளாகலானும், புணர்தல் முதலாகிய உரிப்பொருளான் வருவதோர் கேடின்மையானும் பொருளாயின. இவ்வொழுக்கங்கள் அறத்தின்வழி நிகழ்தலானும், பாலையாகிய வாகைப் படலத்துள் அறநிலை கூறுதலானும் இவை அறமாயின."

கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையா தென்றற்குத் 'துறையமை' என்றார். (க)

93. ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயி

னொன்றி யுயர்ந்த பால தாணையி
னொத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப
மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே.

இது, முற்கூறிய காமக்கூட்டத்திற்கு உரிய கிழவனுங் கிழத்தியும் எதிர்ப்படும் நிலனும் அவ்வெதிர்ப்பாட்டிற்குக் காரணமும் அங்ஙனம் எதிர்ப்படுதற்கு உரியோர் பெற்றியுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—ஒன்றே வேறே என்று இரு பால்வயின் - இருவர்க்கும் ஓரிடமும் வேற்றிடமும் என்று கூறப்பட்ட இருவகை நிலத்தின் கண்ணும், ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின் - உம்மைக் காலத்து எல்லாப் பிறப்பினும் இன்றியமையாது உயிரொன்றி ஒருகாலைக்கொருகால் அன்பு முதலியன சிறத்தற்கு ஏதுவாகிய பால்வரை தெய்வத்தின் (273) ஆணையாலே, ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப - [1]பிறப்பு முதலியன பத்தும் ஒத்த தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்படுப,

[1]ஊழினது ஆணையாலே ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்பர் என்பதே இளம்பூரணர் கருத்தும். நக்கீரர் கருத்தும் அதுவே. இறை - சூ - 2. உரை :—'ஒளிப்பினும் ஊழ்வினை ஊட்டாது கழியாது' என்பதை மேற்கோளாகவும் அவர் ஆண்டுக் காட்டினர். 'வடகடலிட்ட ஒருநுகம் ஒருதுளை தென் கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போலவும், வெங்கதிர்க் கனலியும் தண்கதிர் மதியமும் தங் கதி வழுவித் தலைப்பெய்தாற் போலவும் தலைப்பெய்து ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத தமியராவர்' என்பதும் அவர் உரைக் குறிப்பு. கோவையார்-பேராசிரியர்-7. உரைக்குறிப்பு: 'ஏழுடையான் ....அணங்காய்வந் தகப்பட்டதே' இவனோ டிவளிடை உண்டாய அன்பிற்குக் காரணம் விதியல்லாமை ஈண்டுப் பெற்றாம். விதியாவது செய்யப்படும் வினையினது நியதியன்றே, அதனானே அன்பு தோன்றிப் புணர்ந்தாரெனின், அதுவும் செயற்கைப் புணர்ச்சியாய் முடி

மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை இன்றே - அங்ஙனம் எவ்வாற்றானும் ஒவ்வாது தலைவன் உயர்ந்தோனாயினுங் கடியப்படா என்றவாறு.

'என்றிருபால்வயிற் காண்ப' எனப் பால்'வன்பால் மென்பால்' போல நின்றது. உயர்ந்தபாலை 'நோய்தீர்ந்த மருந்து'

போற் கொள்க. ஒரு நிலம் ஆதலை முற்கூறினர், இவ்வொழுக்கத்திற்கு ஒதியது குறிஞ்சி நிலமொன்றுமே ஆதற்சிறப்பு நோக்கி. வேறுநிலம் ஆதலைப் பிற்கூறினர், குறிஞ்சி தன்னுள்ளும் இருவர்க்கும் மலையும் ஊரும் வேறாதலு மன்றித் திணைமயக்கத்தான் மருதம் நெய்தலென்னும் நிலப்பகுதியுள் ஒருத்தி அரிதின் நீங்கிவந்து எதிர்ப்படுதல் உளவாதலுமென வேறுபட்ட பகுதி பலவும் உடன்கோடற்கு. ஒருநிலத்துக் காமப்புணர்ச்சிப் பருவத்தாளாயினளை ஆயத்தின் நீங்கித் தனித்து ஓரிடத்து எளிதிற் காண்டல் அரிதென்றற்குப்

யும் ; அது மறுத்தற்பொருட்டன்றே தொல்லோர் இதனை இயற்கைப் புணர்ச்சியென்று குறியிட்டது. அல்லதூஉம் நல்வினை துய்த்தக் கால் முடிவெய்தும் ; இவர்களது அன்பு துய்த்தாலும் முடிவெய் தாது எஞ்ஞான்றும் ஒருபெற்றித்தாயே நிற்குமென்பது. 'பிறப்பா னடுப்பினும் பின்னுாக துன்னத் தகும்பெற் றியரே' என்றலானும் இவர்கள் அன்பிற்குக் காரணம் விதியன்றென்பது. பல பிறப்பினும் ஒத்த அன்பென்றார் ஆகலின், பல பிறப்பினும் ஒத்து நிற்பதோர் வினையில்லை யென்பது. அற்றேல், 'வளைபயில்கீழ் கடனின்றிட.. ... . தெய்வமிக்கனவே' என்னும் மேலைச்செய்யுளில் வினைவிளைவே கூட் டிற்றாகச் சொல்லவேண்டிய தென்னையெனின், இம்மையிற் பாங்கனை யும் தோழியையும் குறையுற, அவர்கள் தங்களினுய கூட்டம் கூட்டி

ஞர்கள். உம்மை நல்வினையைக் குறையுற்றுவைத்து இம்மை அதனை மறந்தான் ; மறப்புழியும் அது தான் மறவாது இவர்களையும் கண்
ணுறுவித்து இவர்களுக்குத் துப்புமாயிற்று. ஆகலான் அவ்வாறு
விசேடிக்கப்பட்டது. இவர் கருத்துக்கு 'அதுவே, தானே அவளே
தமியர் காணக் - காமப்புணர்ச்சி இருவயி னொத்தல்' (இறை - சூ - 2)
என்பது உதவி செய்கின்றது. இருவயினொத்தற்கு ஊழ் காரணம் என்று சூத்திரத்து ஓதாமை அறிக.

'பாலதாணையிற் காண்ப' என்றார். எனவே, வேற்று நிலத் திற்காயின் வேட்டை மேலிட்டுத் திரிவான் அங்ஙனந் தனித் துக் காணுங் காட்சி மாயிற்று.
அருமையாற் பாலதாணை வேண்டு

(உ - ம்) "இவனிவ ளைம்பால் பற்றவு மிவளிவன்
புன்றலை யோரி வாங்குநள் பரியவுங்
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவுந் தவிரா
தேதில சிறுசெரு வுறுப மன்னோ
நல்லைமன் றம்ம பாலே மெல்லியற்
றுணைமலர்ப் பிணைய லன்னவிவர்
மணமகி ழியற்கை காட்டி யோயே." (குறுந் - 229.)

இஃது, ஒரூரென்றதாம்.

"காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ." (குறுந் - 2.)

என்றது, என் நிலத்து வண்டாதலின் எனக்காகக் கூறாதே சொல் என்றவிற் குறிஞ்சிநிலம் ஒன்றாயிற்று.[1]

"இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை." (கலி - 41.)

என்புழிப் பொய்த்தவன் மலையும் இலங்கும் அருவித்தென வியந்துகூறித் தமது மலைக்கு நன்றி இயல்பென்றலிற் குறிஞ்சியுள்ளும் மலை வேறாயிற்று.

"செவ்விரல் சிவப்பூரச் சேட்சென்றா யென்றவன்
பௌவநீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ
கௌவைநோ யுற்றவர் காணாது கடுத்தசொல்
லொவ்வாவென் றுணராய்நீ யொருநிலையே யுரைத்ததை."

(கலி - 76.)

இது, மருதத்துத் தலைவி களவொழுக்கங் கூறுவாள் பௌவநீர்ச் சாய்ப்பாவை தந்தான் ஒருவனென நெய்தனிலத்து[1] எதிர்ப்பட்டமை கூறியது. ஆணைவிதி கைகோளின்

[1]'ஒன்றே வேறே' என்பதனால் வேற்றுநிலமாயிற்று; மருதத்துத் தலைவி நெய்தலில் நேர்ப்பட்டமையின்.'—கலி - நச் - உரைக் குறிப்பு.

முதற்கட் கூறுதலிற் கற்பின்காறும் ஒன்றும் வேறுஞ் செல்லும்பாலது. ஆணையும் அவ்வாறாம்.

மிகுதலாவது: குலங் கல்வி பிராயம் முதலியவற்றான் மிகுதல். எனவே, அந்தணர், அரசர் முதலிய வருணத்துப் பெண்கோடற்கண் உயர்தலும், அரசர் முதலியோரும் அம் முறை உயர்தலுங் கொள்க. இதனானே அந்தணர் முதலி யோர் அங்ஙனம் பெண்கோடற்கட் பிறந்தோர்க்கும் இவ் வொழுக்கம் உரித்தென்று கொள்க. கடி - மிகுதி.

அவர் அங்ஙனங் கோடற்கண் ஒத்தமகளிர் பெற்ற புதல்வரோடு ஒழிந்த மகளிர் பெற்ற புதல்வர் ஒவ்வாரென் பது உணர்த்தற்குப் பெரிதும் வரையப்படாதென்றார். பதி னாறு தொடங்கி இருபத்து நான்கு ஈறாகக்கிடந்த யாண் டொன்பதும் ஒரு பெண்கோடற்கு மூன்றியாண்டாக அந்த ணன் உயருங் கந்தருவமணத்து;ஒழிந்தோராயின் அத்துணை உயரார். இருபத்து நான்கிரட்டி நாற்பத்தெட்டாதல் பிரம முதலியவற்றான் உணர்க. 'வல்லெழுத்து மிகுதல்' என்றாற் போல மிகுதலைக் கொள்ளவே பிராயம் இரட்டியாயிற்று. கிழத்தி மிகுதல் அறக்கழிவாம். 'கிழவன் கிழத்தி' எனவே பல பிறப்பினும் ஒருவர்க்கு ஒருவர் உரிமை எய்திற்று. இங் ஙனம் ஒருமை கூறிற்றேனும் 'ஒருபாற்கிளவி'(222)என்னுஞ் சூத்திரத்தான் நால்வகை நிலத்து நான்கு வருணத்தோர் கண்ணும் ஆயர் வேட்டுவர் முதலியோர் கண்ணுங் கொள்க.

இச் சூத்திரம் 'முன்னைய நான்கும்' (52) எனக்கூறிய காட்சிக்கு இலக்கணங் கூறிற்றென்றுணர்க.

(உ - ம்) "கருந்தடங்கண் வண்டாகச் செவ்வாய் தளிரா
வரும்பிவர் மென்முலை

தொத்தாப்—பெரும்பணைத்தோட்
பெண்டகைப் பொலிந்த பூங்கொடி
கண்டேங் காண்டலுங் களித்தவெங் கண்ணே."
(பு - வே - கைக் - 1.)

இக்காட்சிக்கண் தலைவனைப்போல் தலைவி வியந்து கூறு தல் புலனெறிவழக்கன்மை உணர்க.

(உ)

94. சிறந்துழி யையஞ் சிறந்த தென்ப
விழிந்துழி யிழிபே சுட்ட லான.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்து எய்தியது விலக்கிற்று,.

'முன்னைய நான்கும்' (52) என்றதனுற் கூறிய ஐயந் தலைவன் கண்ணதே எனவுந் தலைவிக்கு நிகழுமோ என்னும் ஐயத்தை விலக்குதலுங் கூறலின்.

இதன்பொருள் :[1]—சிறந்துழி ஐயம் சிறந்தது என்ப — அங்ஙனம் எதிர்ப்பாட்டின் இருவருள்ளுஞ் சிறந்த தலைவன் கண்ணே ஐயம் நிகழ்தல் சிறந்ததென்று கூறுவார் ஆசிரியர், இழிந்துழி இழிபே சுட்டலான - அத்தலைவனின் இழிந்த தலைவிக்கண் ஐயம் நிகழுமாயின் இன்பத்திற்கு இழிவே அவள் கருதும் ஆதலான் என்றவாறு.

தலைவற்குத் தெய்வமோ அல்லளோவென நிகழ்ந்த ஐயம், நூன் முதலியவற்றால் நீக்கித் தெய்வமன்மை உணர்தற்கு அறிவுடையனாதலும், தலைவிக்கு முருகனோ இயக்கனோ மகனோவென ஐயம் நிகழின் அதனை நீக்கி உணர்தற்குக் கருவியிலள் ஆகலானும் இங்ஙனங் கூறினர். தலைவிக்கு ஐயம் நிகழின் அச்சமேயன்றிக் காமக்குறிப்பு நிகழாதாம். மகடூஉவின் ஆடூஉச் சிறத்தல்பற்றிச் 'சிறந்துழி' என்றார்.

(உ - ம்) "அணங்குகொ லாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொன் மாலுமென் னெஞ்சு."
(குறள்-1081.) (௩)

---

[1]இளம் - உரை:—தலைமகன் தலைவி இருவரும் உயர்ந்தவராயின் ஐயப்பாடு சிறந்தது, இழிந்தவராயின் இழிமரபினையே சுட்டி புணரா திற்கும். மேலும் அவர் ஐயப்படுவான் தலைமகனே தலைமகட்கு ஐயப்பாடு உரித்தன்று என்று கூறி 'உயர் மொழிக்குரிய உறழுங் கிளவி, ஐயக்கிளவி ஆடூஉவிற்குரித்தே' (238) என்பதை மேற்கோளாகக் காட்டினர். நச் - உரைக் குறிப்பு (238) 'ஐயக்கிளவி ஆடூஉவிற் குரித்தே' யென்று கூறிய ஐயப்பாடு இதனின் வேறென்பது. இறை - சூ. 2. உரை:—'இவளும் (தலைமகளும்) இவனை ஐயப்படும். கடம்பமர் கடவுள் கொல்லோ இயக்கன் கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோவென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும். சிந்தாமணி - பதுமை 146 ம், இராமாயணம் - மிதிலை - 54, 55, 58-ம் நோக்கற்பாலன.

95. வண்டே யிழையே வள்ளி பூவே
கண்ணே யலமர லிமைப்பே யச்சமென்
றன்னவை பிறவு மாங்கவ ணிகழ
நின்றவை களையுங் கருவி யென்ப.

இஃது ஐயுற்றுத் தெளியுங்கால் இடையது ஆராய்ச்சி யாதலின் ஆராயுங் கருவி கூறுகின்றது. வண்டு முதலியன வானகத்தனவன்றி மண்ணகத்தனவாதல் நூற்கேள்வியானும் உய்த்துணர்ச்சியானும் தலைமக்கள் உணர்ப.

இதன்பொருள் :—வண்டே - பயின்றதன்மேலல்லது செல்லாத தாது ஊதும் வண்டு, இழையே - ஒருவரால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலன்கள், வள்ளி-முலையினுந் தோளினும் எழுதுந் தொய்யிற்கொடி, பூவே - கைக்கொண்டு மோந்து உயிர்க்கும் கழுநீர்ப்பூ, கண்ணே - வான் கண்ணல்லாத ஊன்கண், அலமரல் - கண்டறியாத வடிவுகண்ட அச் சத்தாற் பிறந்த தடுமாற்றம், இமைப்பே - அக்கண்ணின் இதழ் இமைத்தல், அச்சம் - ஆண்மகனைக் கண்டுழி மனத் திற் பிறக்கும் அச்சம், என்று அன்னவை பிறவும் - என்று அவ்வெண்வகைப் பொருளும் அவைபோல்வன பிறவும், அவண் நிகழ நின்றவை - அவ்வெதிர்ப்பாட்டின்கண் தான்

முன்பு கண்ட வரையர மகள் முதலிய பிழம்புகளாய் ஈண்டுத் தன் மனத்து நிகழ நின்ற அப்பிழம்புகளே, ஆங்குக் களையும் கருவி என்ப - முந்துநூற் கண்ணே அவ்வையம் நீக்குங் கருவியாமென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எனவே, எனக்கும் அது கருத்தென்றார். இவையெல்லாம் மக்கட்குரியனவாய் நிகழவே தெய்வப் பகுதிமேற் சென்ற ஐயம் நீக்கித் துணியும் உள்ளம் பிறத்தலின் துணிவும் உடன் கூறிற்றேயாயிற்று.

இனி, 'அன்னபிற' ஆவன:—கால்நிலந்தோய்தலும் நிழலீடும் வியர்த்தலும் முதலியன.

"திருநுதல் வேரரும்புந் தேங்கோதை வாடு
மிருநிலஞ் சேவடியுந் தோயு—மரிபரந்த களை. (ரு]

போகித ழுண்கணு மிமைக்கு
மாகு மற்றிவ ளகலிடத் தணங்கே."(பு - வெ - கைக் - 3.)

இக் காட்சி முதலிய நான்கும் அகனைந்திணைக்குச் சிறப்புடைமையும் இவை கைக்கிளை யாமாறும் 'முன்னையநான்கும்' (52) என்புழிக் கூறினும். இங்ஙனம் ஐயந்தீர்ந்துழித் தலைவியை வியந்து கூறுதலுங் கொள்க. (ச)

96. [1]நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்.

இஃது அங்ஙனம் மக்களுள்ளாளெனத் துணிந்து நின்ற தலைவன் பின்னர்ப் புணர்ச்சி வேட்கை நிகழ்ந்துழித் தலைவியைக் கூடற்குக் கருதி உரை நிகழ்த்துங்காற் கூற்று மொழியான் அன்றிக் கண்ணான் உரைநிகழ்த்து மென்பதூஉம் அது கண்டு தலைவியும் அக்கண்ணானே தனது வேட்கை புலப்படுத்திக் கூறுமென்பதூஉங் கூறுகின்றது; எனவே இது புணர்ச்சி நிமித்தமாகிய வழிநிலைக்காட்சி கூறுகின்றதாயிற்று.

இதன்பொருள் :—அறிவு - தலைவன் அங்ஙனம் மக்களுள்ளாளென்று அறிந்த அறிவானே, உடம்படுத்தற்கு - தலைவியைக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுத்தற்கு, நாட்டம் இரண்டும் கூட்டி உரைக்கும் - தன்னுடைய நோக்கம் இரண்டானுங்

---

[1]கோவையார் - 5. (உட்கோள்) பேராசிரியர் உரைக் குறிப்பு:— இதன் மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்கோள் கண்ணினுவல் யாப்புறவறிதல்;— என்னை? 'கண்ணினும் செவியினுந் திண்ணிதி னுணரும் - உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின், நன்னயப் பொருள்கோளெண்ணருங் குரைத்தே' (மெய். சூ. 27) என்றாராகலின். பிணியுமதற்கு மருந்துமாம் என்றமையின் அவள் உடம்பாட்டுக் குறிப்பு அவள் நாட்டத்தால் உணர்ந்தான் என்பது. என்னை 'நாட்ட மிரண்டு ...குறிப்புரை யாகும்' என்றார் ஆகலின். சிந்தா - பதுமை - 127.

நச். உரை :—'நாட்ட மிரண்டும்......யாகும்' என்றதனால் இருவரும் எதிர்நோக்கிய விடத்துக் குறிப்புரை நிகழ்ந்தும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழாமையின் அவள் வருத்தத்திற்கு இவன் வேட்கை நோக்கமே காரணமென்றறிவிக்க.

கூட்டி வார்த்தைசொல்லும், குறிப்புரை நாட்டம் இரண்டும் ஆகும் - அவ்வேட்கை கண்டு தலைவி தனது வேட்கை புலப்படுத்திக் கூறுங் கூற்றுந் தன்னுடைய நோக்கம் இரண்டானுமாம் என்றவாறு.

'நாட்டமிரண்டும்' இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. உம்மை

விரிக்க. இங்ஙனம் இதற்குப் பொருள்கூறல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாதல் 'புகுமுகம் புரிதல்' (261) என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்தானுணர்க; அதற்குப் பேராசிரியர் கூறிய உரையானுமுணர்க. ஒன்று ஒன்றை ஊன்றி நோக்குதலின் நாட்டமென்றார். நாட்டுதலும் நாட்டமும் ஒக்கும்.

(உ - ம்) "நோக்கினா ளேக்கெதிர் நோக்குத ருக்கணங்கு
தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து." (குறள் - 1082.)

இது, புகுமுகம் புரிதல் என்னும் மெய்ப்பாடு கூறியது.

(ரு)

97. குறிப்பே குறித்தது கொள்ளு மாயி
[1]னாங்கவை நிகழு மென்மனார் புலவர்.

இது புணர்ச்சியமைதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—குறித்தது- தலைவன் குறித்த புணர்ச்சி வேட்கையையே, குறிப்புக் கொள்ளுமாயின் - தலைவி கருத்துத் திரிவு படாமற் கொள்ளவற்றாயின், ஆங்கு - அக்குறிப்பைக் கொண்டகாலத்து, அவை நிகழும் என்மனார் புலவர் - புகுமுகம் புரிதல் முதலாய் இருகையுமெடுத்தல் ஈறாகக்கிடந்த மெய்ப்பாடு பன்னிரண்டனுட் (261-263) பொறிநுதல் வியர்த்தல் முதலிய பதினொன்றும் முறையே நிகழுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

'அங்கவை'யும் பாடம். பன்னிரண்டாம் மெய்ப்பாடாகிய இருகையுமெடுத்தல் கூறவே முயக்கமும் உய்த்துணரக்

---

[1]'ஆங்கவை நிகழும்' என்பதற்கு அக்கண்ணினால் குறிப்புரை நிகழும்' என்று பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

கூறியவாறு காண்க. அம்மெய்ப்பாட்டியலுட் கூறிய மூன்று சூத்திரத்தையும் ஈண்டுக் கூறியுணர்க.

(உ - ம்) "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க
ளென்ன பயனு மில." (குறள் - 1100.)

"கண்களவு கொள்ளுஞ் சிறுநோக்கங் காமத்திற்
செம்பாக மன்று பெரிது." (குறள் - 1092.)

இதனை நான்கு வருணம் ஒழிந்தோர்க்குங்

கொள்க. (உ - ம்) "பாலனந் தண்கழிப் பாடறிந்து

தன்னைமார்

நூனல நுண்வலையா னொண்டெடுத்த—கானற்
படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணோக்கங்
கடிபொல்லா வென்னையே காப்பு." (திணை. நூற் - 32.)

இனி, முயங்கி மகிழ்ந்து கூறுவன :

" கோட லெதிர்முகைப் பசுவீ முல்லை
நாறிதழ்க் குவளையோ டிடைப்பட விரைஇ
யைதுதொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய ணல்லோண் மேனி
முறியினும் வாயது முயங்கற்கு மினிதே."

(குறுந் - 62.)

" தம்மி லிருந்து தமதுபாத் துண்டற்றா
லம்மா வரிவை முயக்கு." (குறள் - 1107.)

உரையிற்கோடலான் மொழிகேட்க விரும்புதலுங் கூட்டிய தெய்வத்தை வியந்து கூறுதலும் வந்துழிக் காண்க. (கூ)

98. [1]பெருமையு முரனு மாடூஉ மேன.

இத்துணை மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்கு உரியனவே கூறி, இனி உள்ளப்புணர்ச்சியே நிகழ்ந்து விடும் பக்கமும் உண்டென்

---

[1]சிந்தா - குணமா - 49. இஃது உட்கோள். 'பெருமையு... மேன' என்பதனால் தன் வேட்கை மறைத்தான். நச். சிந்தா - பதுமை - 127. பதுமையார் சீவகனை நோக்கியவழி பதுமையாருக்கு மெய்ப்பாடு புலனாயவழியும், சீவகற்கு வருத்தம் புலப்படாதாயிற்று. 'பெருமையு...மேன' என்பதனால்; நச். பேரா. (261) உரை :— சிதைவு பிறர்க்கின்மை-இதுவும் தலைமகற்கு உரித்தன்று...'பெருமையும்...மேன' என்பவாகலின்.

பதூஉம் இவ்விருவகைப் புணர்ச்சிப் பின்னர்க் களவின்றி வரைந்துகோடல் கடிதில் நிகழ்தலுண்டென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள் :—பெருமையும் - அறிவும் ஆற்றலும் புகழுங் கொடையும் ஆராய்தலும் பண்பும் நண்பும் பழிபாவமஞ்சுதலும் முதலியனவாய் மேற்படும் பெருமைப்பகுதியும், உரனும் - கடைப்பிடியும் நிறையுங் கலங்காது துணிதலும்

முதலிய வலியின்பகுதியும், ஆடூஉ மேன - தலைவன் கண்ண என்றவாறு.

இதனானே உள்ளப்புணர்ச்சியே நிகழ்ந்து வரைந்து கொள்ளும் உலகவழக்கும் மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழ்ந்துழியுங் களவு நீட்டியாது வரைந்துகோடலும் உள்ளஞ் சென்றுழி யெல்லாம் நெகிழ்ந்தோடாது ஆராய்ந்து ஒன்றுசெய்தலும் மெலிந்த உள்ளத்தானும் தோன்றுமன் மறைத்தலுந் தீவினை யாற்றிய பகுதியிற்சென்ற உள்ளம் மீட்டலுந் தலைவற்கு உரியவென்று கொள்க.

(உ - ம்) "சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ
நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு." (குறள் - 422.)

பெருமை நிமித்தமாக உரன் பிறக்கும்; அவ்வுரனான் மெய்யுறுபுணர்ச்சி இலனாதலும் உரியனென இதுவும் ஓர் விதி கூறிற்று. தலைவிக்கு மெய்யுறுபுணர்ச்சி நடக்கும் வேட்கை நிகழாமைக்கும் காரணம் மேற்கூறுப. இனி இயற்கைப்புணர்ச்சி இடையீடுபட்டுழி இடந்தலைப்பாட்டின்கண் வேட்கை தணியாது நின்று கூடுபவென்றும் ஆண்டு இடையீடு பட்டுழிப் பாங்கனாற் கூடுபவென்றும் உரைப்போரும் உளர்[1]; அவர் அறியாராயினர்; என்னை? அவ்விரண்டிடத்தும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு உரிய மெய்ப்பாடுகள் நிகழ்ந்தே கூடவேண்டுதலின் அவற்றையும் இயற்கைப் புணர்ச்சியெனப் பெயர் கூறலன்றிக் காமப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கொடுதழாஅலும் என ஆசிரியர் வேறு வேறு பெயர் கூறாரென்றுணர்க. (எ)

---

[1] இளம்பூரணர் முதலியோர்.

99. அச்சமு நாணு மடனுமுந் துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய வென்ப.

இது, மேலதே போல்வதோர் விதியை உள்ளப்புணர்ச்சி பற்றித் தலைவிக்குக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—அச்சமும் - அன்பு காரணத்திற்

றோன்றிய உட்கும், நாணும் - காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவழிப் படுவதோர் உள்ளவொடுக்கமும், மடனும் - செவிலியர் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமையும், முந்துறுத்த- இம்மூன்று முதலியன ; நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப- எஞ்ஞான்றும் பெண்பாலார்க்கு உரியவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'முந்துறுத்த' என்றதனாற் கண்டறியாதன கண்டுழி மனங் கொள்ளாத பயிர்ப்பும், செயத்தகுவது அறியாத பேதைமையும், நிறுப்பதற்கு நெஞ்சுண்டாம் நிறையுங் கொள்க. மடன் குடிப்பிறந்தோர் செய்கையாதலின் அச்சமும் நாணும்போல மெய்யுறு புணர்ச்சியை விலக்குவதாம். தலைவி உடையளெனவே, தலைவன் பெருமையும் உரனும் உடையனாய் வேட்கைமீதூரவும் பெறுமாயிற்று. இவை இவட்கு என்றும் உரியவாயின் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு

உரியளல்லளாமாயினும் இவ்விலக்கணத்தில் திரியாது நின்றேயும் புணர்ச்சிக்கு உரியளாமென்றற்குப் பன்னிரண்டு மெய்ப்பாடுங் கூறினர். இவற்றானே, புணர்ச்சி பின்னர்ப் பெறுதுமெனத் தலைவனைப்போல ஆற்றுவாளாயிற்று. இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்கூர்ந்த வழியெல்லாங் கந்தருவமென்பது வேத முடிபாதலின் இவ்வுள்ளப் புணர்ச்சியுங் கந்தருவமாம். ஆதலான் அதற்கு ஏதுவாகிய பெருமையும் உரனும் அச்சமும் நாணும் போல்வன கூறினர். இச்சூத்திரம் இரண்டும் நாடகவழக்கன்றிப் பெரும்பான்மை உலகியல் வழக்கே கூற்றின் இக்கந்தருவம் இக்களவியற்குச் சிறப்பின்று, இனிக் கூறு
வன் மெய்யுறுபுணர்ச்சிபற்றிய களவொழுக்கமாதலின்.
25

100. [1]வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதன் மெலித

லாக்கஞ் செப்ப ஞாணுவரை யிறத்த
நோக்குவ வெல்லா மவையே போறன்
மறத்தன் மயக்கஞ் சாக்கா டென்றச்
சிறப்புடை மரபினவை களவென

மொழிப.

இது முதலாகக் களவிலக்கணங் கூறுவார் இதனான் இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதற் களவு வெளிப்படுந்துணையும் இருவர்க்கும் உளவாம் இலக்கணம் இவ்வொன்பதுமெனப் பொது விலக்கணங் கூறுகின்றார்.

இதன்பொருள்: [2]ஒருதலைவேட்கை - புணராத முன்னும் புணர்ந்தபின்னும் இருவர்க்கும் இடைவிட்டு நிகழாது ஒருதன்மைத்தாகி நிலைபெறும் வேட்கை, ஒருதலை உள்ளுதல் - இடைவிடாது ஒருவர் ஒருவரைச் சிந்தியாநிற்றல், மெலிதல் - அங்ஙனம் உள்ளுதல் காரணத்தான் உடம்பு வாடுதல், ஆக்கஞ் செப்பல் - யாதானும் ஓர் இடையூறு கேட்டவழி அதனை ஆக்கமாக நெஞ்சிற்குக் கூறிக் கோடல், நாணுவரையிறத்தல்-ஆற்றுந் துணையும் நாணி அல்லாதவழி அதன் வரையிறத்தல், நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல் - பிறர் தம்மை நோக்கிய நோக்கெல்லாந் தம் மனத்துக் கரந்து ஒழுகுகின்றவற்றை அறிந்து நோக்குகின்றாரெனத் திரியக் கோடல், மறத்தல் - விளையாட்டு முதலியவற்றை மறத்தல், மயக்கம் - செய்திறன் அறியாது கையற்றுப் புள்ளும் மாவும் முதலியவற்றோடு கூறல், சாக்காடு - மடலேறுதலும் வரை பாய்தலும்போல்வன கூறல், என்று அச்சிறப்பு உடை மர

[1]'வேட்கை யொருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்.........சிறப்புடை மரபினவை' என்பனவும் கைகோளாகவோ வெனின், ஆகா. கைகோ ளென்பது ஒழுகலாறுகலான் அவை அவற்றுட் பிறந்தஉள்ளநிகழ்ச்சி ஒன்றொன்றனிற் சிறந்து பெருகியக்கால் அவ்வப்பகுதியாமெனக் கொள்க (497 பேரா உரைக் குறிப்பு.)

[2]'வேட்கை' யெனவும் 'ஒருதலை யுள்ளுதல்' எனவும் பிரித்து உரை கூறுவர் இளம்பூரணர். சாக்காடு மறத்தல் முதலியவற்றிற்கு அவர் கூறும் பொருள் வேறுதலவ்வுரை கொண்டறிக.

பினவை களவு என மொழிப - என்று சொல்லப்பட்ட அந் தச் சிறப்புடைத்தான முறைமையினையுடைய ஒன்பதுங் கள வொழுக்கமென்று கூறுப என்றவாறு.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு இயைபுடைமையின் வேட்கை முற்கூறினர்.

சேட்படுத்தவழித் தலைவன் அதனை அன்பென்று கோடலும், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கியவழித் தலைவி அதனை அன்பென்று கோடலும் போல்வன ஆக்கஞ் செப்பல். தலைவன் பாங்கற்குந் தோழிக்கும் உரைத்தலும், தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்றலும் போல்வன நாணுவரையிறத்தல். களவதிகாரமாதலின் 'அவை'யென்னுஞ் சுட்டுக் களவை உணர்த்தும். கையுறைபுனைதலும் வேட்டை மேலிட்டுக் காட்டுத் திரிதலுந் தலைவற்கு மறத்தல்; கிளியும் பந்தும் முதலியனகொண்டு விளையாடுதலைத் தவிர்ந்தது தலைவிக்கு மறத்தல். சாக்காடாவன :

"அணிற்பல் லன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கே ழன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை யாயினு
நீயா கியரெங் கணவனை
யானா கியர்நின் னெஞ்சுநேர் பவளே." (குறுந் - 49.)

"நிறைந்தோர்த் தேரு நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்ப்
பயனின் மையிற் பற்றுவிட் டொரூஉ
நயனின் மாக்கள் போல வண்டினஞ்
சுனைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படர
மையன் மானின மருளப் பையென
வெந்தாறு பொன்னி னந்தி பூப்ப
வையறி வகற்றுங் கையறு படரோ

டகலிரு வான மம்ம மஞ்சினம்
பகலாற்றுப் படுத்த பழங்கண் மாலைக்
காதலற் பிரிந்த புலம்பி ஞேதக
வாரஞ ருறுந ருநிறஞ் சுட்டிக்
கூரெஃ கெறிஞரி னலைத்த லானு
தெள்ளற வியற்றிய நிழல்காண் மண்டிலத்
துள்ளூ.தாவியிற் பைப்பய நுணுகி

மதுகை மாய்தல் வேண்டும் பெரிதழிந்
திதுகொல் வாழி தோழி யென்னுயிர்
விலங்குவெங் கடுவளி யெடுப்பத்
துலங்குமாப் புள்ளிற் றுறக்கும் பொழுதே." (அகம் - 71.)

இவை தலைவி சாக்காடாயின. மடலேறுவலெனக் கூறு தன் மாத்திரையே தலைவற்குச் சாக்காடு. இவை சிறப் புடையவெனவே களவு சிறப்புடைத்தாம். இவை கற்பிற்கு ஆகா. இருவர்க்கும் இவை தடுமாறி வருதலின் 'மரபினவை' யெனப் பன்மைகூறினர். (கூ)

101. முன்னிலை யாக்கல் சொல்வழிப் படுத்த
னன்னய முரைத்த னகைநனி யுறூஅ
தந்நிலை யறிதன் மெலிவுவிளக் குறுத்த
றந்நிலை யுரைத்த றெளிவகப் படுத்தலென்

றின்னவை நிகழ மேன்மனூர் புலவர்.

இஃது இன்பமும் இன்பநிலையின்மையுமாகிய புணர்தல் பிரிதல் கூறிய முறையானே இயற்கைப்புணர்ச்சி முற்கூறி அதன் பின்னர்ப் பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமுமாய் அத்துறைப் படுவன வெல்லாந் தொகுத்துத் தலைவற்கு உரியவென் கின்றது.

இதன்பொருள்: முன்னிலையாக்கல் - முன்னிலையாகாத வண்டு நெஞ்சு முதலியவற்றை முன்னிலையாக்கிக் கோடல், சொல்வழிப்படுத்தல் - அச்சொல்லாதவற்றைச் சொல்லுவன போலக் கூறுதல், நன்னயம் உரைத்தல் - அவை சொல்லு வனவாக அவற்றிற்குத் தன் கழிபெருங்காதல் கூறுவானாய்த் தன்னயப்புணர்த்துதல், [1]நகைநனி உருஅது அந்நிலை அறிதல் - தலைவி மகிழ்ச்சி மிகவும் எய்தாமற் புணர்ச்சிக்கினமாகிய பிரிவுநிலைகூறி அவள் ஆற்றுந் தன்மை அறிதல், மெலிவு விளக்

---

[1]இதற்கு இளம்பூரணர் உரை: தலைவிக்கு இயல்பாக உளவாகும் மகிழ்வால் புறந்தோன்றும் முறுவற் குறிப்பு மிக்குத் தோன்று ; அந் நிலையினைத் தலைவன் அறிதல். பிறவற்றிற்கும் அவர் வேறு வகையிற் பொருள்கொண்டிருப்பதை, அவருரை கொண்டறிக.

களவியல் 389

குறுத்தல் - இப்பிரிவால் தனக்குள்ள வருத்தத்தைத் தலைவி மனங்கொள்ளக் கூறுதலுந் தலைவி வருத்தங் குறிப்பான் உணர்ந்து அது தீரக் கூறுதலும், தம் நிலை உரைத்தல் - நின்னொடு பட்ட தொடர்ச்சி எழுமையும் வருகின்றதெனத் தமது நிலை உரைத்தல், தெளிவு அகப்படுத்தல்-நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன், பிரியின் அறனல்லது செய்கேனுவலெனத் தலைவி மனத்துத் தேற்றம்படக் கூறுதல், என்று இன்னவை நிகழும் என்மனார் புலவர் - என்று இக்கூறிய ஏழும் பயின்று வரும் இயற்கைப் புணர்ச்சிப்பின் தலைவற்கு என்றவாறு.

முற்கூறிய மூன்றும் நயப்பின்கூறு. இஃது அறிவழிந்து கூறுது தலைவி கேட்பது காரியமாக வண்டு முதலியவற்றிற்கு உவகைபற்றிக் கூறுவது. 'நன்னயம்' எனவே எவரினுந் தான் காதலனுக உணர்த்தும். இதன்பயன் : புணர்ச்சியெய்தி

நின்றுட்கு இவன் எவ்விடத்தான்கொல்லோ இன்னும் இது கூடுங்கொல்லோ இவன் அன்புடையன் கொல்லோ என நிகழும் ஐயநீங்குதல். இது பிரிதனிமித்தம். இவன் பிரியாவிடின் இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனும்; ஆண்டு யாம் இறந்துபடுதலின் இவனும் இறந்துபடுவனெனக் கருதப் பிரிவென்பதும் ஒன்று உண்டெனத் தலைவன் கூறுதல் அவட்கு மகிழ்ச்சியின்றென்பது தோன்ற 'நகை நனியுறுது' என்றார்.

'புணர்தல் பிரிதல்' (14) எனக் கூறிய சூத்திரத்திற் புணர்தலை முற்கூறி ஏனைப் பிரிவை 'அந்நிலை' என்று ஈண்டுச் சுட்டிக் கூறினார். இதனால் தலைவிக்குப் பிரிவச்சங்கூறினார். தண்ணீர் வேட்டு அதனை உண்டு உயிர்பெற்றான் இதனான் உயிர் பெற்றேமெனக் கருதி அதன்மாட்டு வேட்கை நீங்காதவாறு போலத், தலைவிமாட்டு வேட்கையெய்தி அவளை அரிதிற்கூடி உயிர்பெற்றானாதலின், இவளான் உயிர் பெற்றேமென்றுணர்ந்து, அவண்மேல் நிகழ்கின்ற அன்புடனே பிரியுமாதலின் தலைவற்கும் பிரிவச்சம் உளதாயிற்று. இங்ஙனம் அன்பு நிகழவும் பிறர் அறியாமற் பிரிகின்றேனென்பதனைத் தலைவிக்கு மணங் கொள்ளக் கூறுமென்றற்கு 'விளக்குறுத்தல்' என்றார். இதனானே வற்புறுத்தல் பெற்றாம்.

அஃது அணித்து எம்மிட 390

மென்றும் பிறவாற்றானும் வற்புறுத்தலாம். மேலனவும் பிரிதனிமித்தம்.

(உ - ம்) "கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே." (குறுந் - 2.)

இதனுள் 'தும்பி' என்றது முன்னிலையாக்கல்; 'கண்டது மொழிமோ' என்றது சொல்வழிப்படுத்தல் ; 'கூந்தலின் நறி யவும் உளவோ' என்றது நன்னயமுரைத்தல் ; 'காமஞ் செப் பாது' என்றது என்னிலத்து வண்டாதலின் எனக்காகக் கூறுது மெய்கூறெனத் தன் இடம் அதுவாகக் கூறலின் இட மணித்தென்றது ; 'பயிலியது நட்பு' என்றது தந்நிலை யுரைத்தல்.

"பூவிடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன
நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொ
டுடனுயிர் போகுக தில்ல கடனறிந்
திருவே மாகிய வுலகத்
தொருவே மாகிய புன்மைநா முயற்கே." (குறுந் - 57.)

'முற்பிறப்பில் இருவேமாய்க் கூடிப் போந்தனம், இவ் வுலகிலே இப்புணர்ச்சிக்கு முன்னர் யாம் வெவ்வேறுயுற்ற துன்பத்து இன்று நாமே நீங்குதற்கெய்திய பிரிவரிதாகிய காமத்துடனே இருவர்க்கும் உயிர் போவதாக, இஃதெனக்கு விருப்பமென்றான்' என்பதனால் தந்நிலையுரைத்தலும் பிரி வச்சமுங் கூறிற்று.

"குவளை நாறுங் குவையிருங் கூந்த
லாம்ப னாறுந் தேம்பொதி துவர்வாய்க்
குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொங்கி னன்ன
நுண்பஃ றுத்தி மாஅ யோயே
நீயே, அஞ்ச லென்றவென் சொல்லஞ் சலையே
யானே, குறுங்கா லன்னங் குவவுமணற் சேக்குங்

கடல்சூழ் மண்டிலம் பெறினும்
விடல்சூ ழலன்யா னின்னுடை நட்பே."

(குறுந் - 300.)

இது நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுங் கூறிற்று.

"யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ
யெந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிதும்

செம்புலப் பெய்ந்நீர் போல
வன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே." (குறுந் - 40.) இது பிரிவ்ரொனக் கருதிய தலைவி
வன் கூறியது.

குறிப்புணர்ந்து தலை

"மெல்லிய லரிவைநின் னல்லகம் புலம்ப
நிற்றுறந் தமைகுவெ னாயி னெற்றுறந்
திரவலர் வாரா வைகல்
பலவா குகயான் செலவுறு தகவே." (குறுந் - 137.)

"அறத்தா, றன்றெனமொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
யன்ன வாக வென்னுநள் போல." (அகம் - 5 : 16 - 8.) இவை தெளிவகப்படுத்தல்.

"அம்மெல் லோதி விம்முற் றழுங்க
லெம்மலை வாழ்ந ரிரும்புனம் படுக்கிய
வரந்தி னவியறுத் துறுத்த சாந்தநும்
பரந்தேந் தல்குற் றிருந்துதழை யுதவும்
பண்பிற் றென்ப வண்மை யதனாற்
பல்கால் வந்துநம் பருவர றீர
வல்கலும் பொருந்துவ மாகலி
னெல்கா வாழ்க்கைத் தாகுமென் னுயிரே."

இதுவும் அணித்து எம்மிடமென ஆற்றுவித்தது. 'பயின்று' எனவே, பயிலாது வரும் ஆயத்துய்த்தலும், யான் போவலெனக் கூறுதலும், மறைந்து அவட்காண்டலும், கண்டு நின்று அவணிலை கூறுவனவும், அவளருமை யறிந்து கூறுவனவும் போல்வன பிறவுங் கொள்க.

"யான்றற் காண்டொறும்"

என்னுஞ் செய்யுளுள்,

"நீயறிந் திலையா னெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே."

என மறைந்து அவட்கண்டு நின்று தலைவன் அவளொடு நிகழ்ந்தது நினைஇ நெஞ்சிற்குக் கூறியது.

"காணு மாபிற் றுயிரென மொழிவோர்
நாணிலர் மன்ற பொய்ம்மொழிந் தனரே
யாஅங் காண்டுமெம் மரும்பெற லுயிரே
சொல்லு மாடு மென்மெல வியலுங்
கணைக்கா லொனுங்கிய நுசுப்பின்
மழைக்கண் மாதர் பணைப்பெருந் தோட்டே."

ஆயத்தொடு போகின்றாளைக் கண்டு கூறியது. கண் ஆயத்துய்த்தமையும் பெற்றாம்.

இதன்

* இனி, 'வேட்கை யொருதலை' (100) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறியவற்றை மெய்யுறு புணர்ச்சிமேல் நிகழ்த்துதற்கு அவத்தை கூறினரென்றும் இச்சூத்திரத்தைத் தலைவியை நோக்கி முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர் இயற்கைப்புணர்ச்சி புணருமென்றுங் கூறுவாரும் உளர்.[1] அவர் அறியார்; என்னை? ஈண்டு அவத்தை கூறிப் பின்னர்ப் புணர்ச்சி நிகழுமெனின் ஆண்டுக் கூறிய மெய்ப்பாடு பன்னிரண்டும் வேண்டாவாம். அன்றியும், ஆறும் அவதி கடந்து வருவன அகமன்மை மெய்ப்பாட்டியலிற் கூறலிற் பத்தாம் அவத்தையாகிய சாக்காடெய்தி மெய்யுறுபுணர்ச்சி நடத்தல் பொருந்தாமை யுணர்க. இனித் தலைவியை முன்னிலையாக்கல் முதலியன கூறிப் பின்னர்ப் புணருமெனின் முன்னர்க் 'கூட்டியுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்' (96) எனக் கண்ணுற் கூறிக் கூடுமென்றலும் 'இருகையு மெடுத்தல்' (263) எனப் பின்பு கூறுதலும் பொருந்தாவாம். அன்றியும் நயப்பும் பிரி

வச்சமும் வன்புறையும் கூறிப் பிரியவேண்டுதலானும் அது பொருந்தாதாம். (௧௦)

---

[1] இளம்பூரணர். களவு. சூ - 9 - 10. நம்பியகப்பொருளாசிரியரும் இக்கருத்தையே தழுவுவர்.

102. மெய்தொட்டுப் பயிறல் பொய்பா ராட்ட
லிடம்பெற்றுத் தழாஅ லிடையூறு கிளத்த
னீடுநினைந் திரங்கல் கூடுத லுறுதல்
சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழித்
தீராத் தேற்ற முளப்படத் தொகைஇப்
பேராச் சிறப்பி னிருநான்கு கிளவியும்
பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தவழிக் கலங்கலு
நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை யுரைப்பினுங்
குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும்
பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினு
மூரும் பேருங் கெடுதியும் பிறவு
நீரிற் குறிப்பி னிரம்பக் கூறித்
தோழியைக் குறையுறும் பகுதியுந் தோழி
குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலுந்
தண்டா திரப்பினு மற்றைய வழியுஞ்
சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினு
மறிந்தோ ளயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கிற்
கேடும் பீடுங் கூறலுந் தோழி
நீக்கலி னாகிய நிலைமையு நோக்கி
மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே.

இது, மேல் இயற்கைப்புணர்ச்சிப் பகுதியெல்லாங் கூறி அதன்வழித் தோன்றும் இடந்தலைப் பாடும்[1] அதன் வழித் தோன்றும் பாங்கற்கூட்டமும் அவற்றுவழித் தோன்றுந் தோழியிற் கூட்டமும் நிகழுமிடத்துத் தலைவன் கூற்று நிகழ்த்துமாறும் ஆற்றாமை கையிகந்து கலங்கியவழி அவன் மடன்மா கூறுமாறுங் கூறுகின்றது. இதனுள் 'இருநான்கு கிளவியும்' என்னுந் துணையும் இடந்தலைப்பாடும், 'வாயில்

[1]498. பேரா. உரைக்குறிப்பு:—'காமப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தன்றி இடந்தலைப்பாடு நிகழாது.'

பெட்பினும்' என்னுந் துணையும்
தன, தோழியிற் கூட்டமுமாம்.

பாங்கற்கூட்டமும் ஒழிந்

இதன் பொருள்: மெய்தொட்டுப் பயிறல் - தலைவன் தலைவியை மெய்யைத்தீண்டிப் பயிலாநிற்கு நிலைமை:

என்றால், இயற்கைப்புணர்ச்சிப் பின்னர்ப் பெருநாணினளாகிய தலைமகள் எதிர்நிற்குமோவெனின் தான் பிறந்த குடிக்குச் சிறந்த வொழுக்கத்திற்குத் தகாதது செய்தாளாதலின், 'மறையிற்றப்பா மறையோனொருவனை மறையிற்றப்பிய மறையோன்' போலவும் 'வேட்கைமிகுதியான் வெய்துண்டு புண்கூர்ந்தார்' போலவும் நெஞ்சும் நிறையுந் தடுமாறி இனிச் செயற்பாலதியாதென்றும், ஆயத்துள்ளே வருவான் கொல் என்னும் அச்சங்கூரவும் வாரான்கொல் என்னுங்காதல் கூரவும், புலையன் றீம்பால்போன் மனங்கொள்ளா அனந்தருள்ளம் உடையளாய், நாணு மறந்து காதலீர்ப்பச் செல்லும்; சென்றுநின்றாளைத் தலைவன் இவ்வொழுக்கம் புறத்தார் இகழப் புலனாய் வேறுபட்டாள் கொல்லோ எனவும், அங்ஙனம் மறைபுலப்படுதலின் இதனினூங்கு வரைந்து கொள்ளினன்றி இம்மறைக்கு உடம்படாளோ வெனவுங் கருதுமாறு முன்பு போல் நின்ற தலைவியை மெய்யுறத் தீண்டி நின்று

குறிப்பறியு மென்றற்குத் தொடுமென்னாது

'பயிறல்' என்றார்.

பொய் பாராட்டல் - அங்ஙனந் தீண்டி

நின்றுழித் தலைவி

குறிப்பறிந்து அவளை ஓதியும் நுதலும் நீவிப்
நின்று புனைந்துரைத்தல் :

பொய்செய்யா

சிதைவின்றேனுஞ் சிதைந்தனபோல் திருத்தலிற்'பொய்' என்றார்.

இடம்பெற்றுத் தழாஅல் - அவ்விரண்டானுந் தலை வியை முகம்பெற்றவன் அவனைக்கிய நோக்கினைத் தன் னிடத்திலே சேர்த்திக்கொண்டு கூறல்.

இடையூறு கிளத்தல் - அவள் பெருநாணினளாதலின் இங்ஙனங் கூறக் கேட்டுக் கூட்டத்திற்கு இடையூறாகச் சில நிகழ்த்தியவற்றைத் தலைவன் கூறல் :

களா . கக] களவியல்
[illegible]

அவை கண்புதைத்தலுங் கொம்பானுங் கொடியானுஞ் சார்தலுமாம்.

நீடுநினைந்திரங்கல் - புணர்ச்சி நிகழாது பொழுது நீண்டதற்கு இரங்கி இரக்கந்தோன்றக் கூறல்.

கூடுதல் உறுதல் - நீடித்தமென்று இரங்கினனென்பதூஉ அறிந்தோள் இவன் ஆற்றானாகி இறந்துபடுவனெனப் பெரு நாணுக் கடிது நீங்குதல்.

சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லேபெற்றுழி - தலைவன் தான் முற்கூறிய நுகர்ச்சியை விரையப் பெற்றவழி :

பெற்றவழி என்பதனைப் பெறுதலெனப் பெயர்ப்படுத் தல் அக்கருத்தாற் பெறுதும்.

தீராத் தேற்றம் உளப்படத் தொகைஇ - எஞ்ஞான் றும் பிரியாமைக்குக் காரணமாகிய சூளுறுதல் அகப்படத் தொகுத்து :

புணர்ச்சி நிகழ்ந்துழியல்லது தேற்றங்கூறல் ஆகாதென் றற்கு 'வல்லே பெற்றுழித் தீராத் தேற்றம்' என்றார். முன் தெளிவகப்படுத்தபின் நிகழ்ந்த ஆற்றாமை தீர்தற்குத் தெய் வத்தொடு சார்த்திச் சூளுறுதலின் இத்தேற்றமும் வேண் டிற்று.

பேராச் சிறப்பின் இருநான்கு கிளவியும் - குறையாச் சிறப்பினவாகிய இவ்வெட்டும் :

தாமேகூடும் இடந்தலைப்பாடும், பாங்கனாற் குறிதலைப் பெய்யும் இடந்தலைப்பாடும் ஒத்த சிறப்பினவாதற்குப் 'பேராச்சிறப்பின்' என்றார்.

எனவே, இடந்தலைப்பாடு இரண்டாயிற்று. தோழியிற் கூட்டம்போலப் பாங்கன் உரையாடி இடைநின் று கூட்டா மையிற் பாங்கற்கூட்டம்

என்பதனைத் தலைமகன் பாங்கனைக் கூடுங் கூட்டமென்று கொள்க.

(உ - ம்) "உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக்
கமிழ்தி னியன்றன தோள்." (குறள் - 1106.)

இஃது என் கைசென்றுறுந்தோறும் இன்னுயிர் தளிர்க்கும்படி யான் தீண்டப்படுதலினெனப் பொருள்கூறவே மெய்தீண்டலாயிற்று.

" தீண்டலு மியைவது கொல்லோ மாண்ட
வில்லுடை வீளையர் கல்லிடு பெடுத்த
நனந்தலைக் கானத் தினந்தலைப் பிரிந்த
புன்கண் மடமா னேர்படத் தன்னையர்
சிலைமாண் கடுவிசைக் கலைநிறத் தழுத்திக்
குருதியொடு பறித்த செங்கோல் வாளி
மாறுகொண் டன்ன வுண்க
ணறிருங் கூந்தற் கொடிச்சி தோளே." (குறுந் - 272.)

கழறிய பாங்கற்குக் கூறுந் தலைவன், 'இவனான் இக்குறை முடியாது, நெருநல் இடந்தலைப்பாட்டிற் கூடியாங்குக் கூடுவல்; அது கூடுங்கொல்' என்று கூறுவான் அற்றைஞான்று மெய் தொட்டுப்பயின்றதே கூறினான்.

"சொல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
திருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
காமங் கைம்மிகிற் றாங்குத லெளிதோ
கொடுங்கே ழிரும்புற நடுங்கக் குத்திப்
புலிவிளை யாடிய புகர்முக வேழத்தின்
றலைமருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
கண்ணே கதவ வல்ல நண்ணா
ராண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
டோம்பரண் கடந்த வடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூட லன்னநின்
கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே."
(நற்றிணை-39.)

இஃது, அங்ஙனம் மெய்தீண்டி நின்றவன் யான் தழீஇக் கொண்டு கூறில் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாயாய் இறைஞ்சி நின்று நாணத்தாற் கண்ணைப் புதைத்தியென 'இடையூறு கிளத்தல்' கூறிக் 'காமங் கைம்மிகிற் றாங்குத லெளிதோ' வென 'நீடுநினைந்திரங்கல்' கூறிப் 'புலியிடைத் தோய்ந்து

397 சிவந்தகோடு' போல என்னிடைத் தோய்ந்து காமக்குறிப்பி னாற் சிவந்த கண்ணெனக் கூடுதலுங் கூறிற்று.

இனித் தனியே வந்தன:

"கடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வர்நின் னைய
ருடல்புக் குயிர்கொன்று வாழ்வைமன் னீயு
மிடல்புக் கடங்காத வெம்முலையோ பார
மிடர்ப்புக் கிடுகு மிடையிழிவல் கண்டாய்." (சில-கானல்-17.)

இது பொய்பாராட்டல்.

"கொல்யானை வெண்மருப்புங் கோள்வல் புலியதளு
நல்யாணர் நின்னையர் கூட்டுண்டு—செல்வார்தா
மோரம்பி னானெய்து போக்குவர்யான் போகாமை
யீரம்பி னாலெய்தா யின்று." (திணை - நூற் - 150 - 22.)

இஃது இடம்பெற்றுத் தழாஅல்.

"இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ னூட்டி
முகம்புதை கதுப்பின ளிறைஞ்சிநின் றோளே
புலம்புகொண் மாலை மறைய
நலங்கே ழாக நல்குவ ளெனக்கே." (ஐங்குறு - 197.)

இது கூடுதலுறுதல்.

"வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினா டோள்." (குறள் - 1105.)

இது நுகர்ச்சிபெற்றது.

"எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றி
னனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்
வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறுஞ்

செந்நெல் வான்பொரி சிதறி யன்ன

வெக்கர் நண்ணிய வெம்மூர் வியன்றுறை

நேரிறை முன்கை பற்றிச்

சூரர மகளிரொ டுற்ற சூளே." (குறுந் - 53.)

இதனுள் 'தீராத்தேற்ற'த்தைப் பின்னொருகால் தலைவி தேர்ந்து தெளிவொழித்துக் கூறியவாறு காண்க.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைவி கருத்தெல்லாம் உணர்ந்தானாயினுங் காவன்மிகுதியானுங் கரவுள்ளத்தானும் இரண்டாங் கூட்டத்தினும் அவள்நிலை தெளியாது ஐயுறு தலுங்கூறி, மூன்றாவதாய் மேல்நிகழும் பாங்கற்கூட்டத்தின் பின் நிகழும் இடந்தலைப்பாட்டினும் ஐயுறவு உரித்தென்று மெய்தொட்டுப்பயிறன் முதலியன அதற்குங் கூறினர். அன்றியும் மக்களெல்லாம் முதல் இடை கடையென மூவகைப் படுதலின் அவர்க்கெல்லாம் இது பொதுவிதியாகலானும் அமையும்.

"எண்ணிய திலையயா தாங்கொல் கண்ணி
யவ்வுறு மரபி னுகர்ச்சி பெறுகென

வரிவண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்த
வண்ணல் யானை யெண்ணருஞ் சோலை
விண்ணுயர் வெற்பினெம் மருளி நின்னி
னகலி னகலுமெ னுயிரெனத் தவலி
வருந்துய ரவலமொ டணித்தெம் மிடமெனப்
பிரிந்துறை வமைந்தவெம் புலம்புநனி நோக்கிக்
கவர்வுறு நெஞ்சமொடு கவலுங் கொல்லோ
வாய நாப்பண் வருகுவன் கொல்லென
வுயவுமென் னுள்ளத் தயர்வுமிக லானே."

இது, வருவான்கொ லென்னும் அச்சமும், வாரான்கொ லென்னுங் காதலுங் கூர்ந்து தலைவி கூறியது.

இனிச், 'சொல்லிய' என்றதனானே இன்னும் இப் புணர்ச்சி கூடுங்கொலெனக் கூறுவனவும், இன்னுந் தெய்வந் தருமெனக் கூறுவனவும், தலைவியை எதிர்ப்பட்ட இடங்கண்டுழி அவளாகக் கூறுவனவும், காட்சிக்கு நிமித்தமாகிய கிள்ளையை வாழ்த்துவனவும், தலைவி தனித்த நிலைமை கண்டு வியப்பனவும், முன்னர்த் தான் நீங்கிய வழிப் பிறந்த வருத்தங் கூறுவனவும், அணியணிந்து விடுத்தலும், இவைபோல்வன பிறவும் இடந்தலைப்பாட்டிற்குக் கொள்க.

(உ - ம்) "வெள்ள வரம்பி னூழி போகியுங்
கிள்ளை வாழிய பலவே யொள்ளிழை

யிரும்பல் கூந்தற் கொடிச்சி
பெருந்தோட் காவல் காட்டி யவ்வே."

(ஐங்குறு - 281.)

இது கிள்ளை வாழ்த்து.

"நீங்கிற் றெறூஉங் குறுகுங்காற் றண்ணென்னுந்
தீயாண்டுப் பெற்றா ளிவள்." (குறள் - 1104.)

இது நீங்கியவழிப் பிறந்த வருத்தங் கூறியது.

"அல்குபடருழந்த வரிமதர் மழைக்கட்
பல்பூம் பகைத்தழை நுடங்கு மல்குற்
றிருமணி புரையு மேனி மடவோள்
யார்மகள் கொல்லிவ டந்தை வாழியர்
துயர முறீஇயின ளெம்மே யகல்வய

லரிவன ரரிந்துந் தருவனர் பெற்றுந்
தண்சேறு தாஅய மதனுடை நோன்றாட்
கண்போ னெய்தல் போர்விற் பூக்குந்

திண்டேர்ப் பொறையன் றொண்டி

தன் றிறம் பெறுகவிவ ளீன்ற தாயே.'' (நற்றிணை
- 8.)

என்பதும் அது. ஏனையவற்றிற்குச் சான்றோர் செய்யுட்-கள் வருவன உளவேற் காண்க.

பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும் - சொல்லிய நுகர்ச்சி பெற்றுழி அவன் மனம் மகிழும் மகிழ்ச்சியும் :

வல்லே

'போராச் சிறப்பின்' என்றதனாற் பாங்கனால் நிகழும் இடந்தலைப்பாட்டிற்கும் இது கொள்க.

(உ - ம்) "ஒடுங்கீ ரோதி யொண்ணுதற் குறுமக
ணறுந்தண் ணீர ளாரணங் கினளே

யினைய ளென்றவட் புனையள வறியேன்

சிலமெல் லியவே கிளவி

யணைமெல் லியல்யான் முயங்குங் காலே.''

(குறுந் - 70.)

பிரிந்தவழிக் கலங்கலும் - அங்ஙனம் புணர்ந்து பிரிந்-துழி அன்புமிகுதியால் தான் மறைந்து அவட் காணுங்கால் ஆயத்திடையுஞ் சீறூரிடையுங் கண்டு இனிக் கூடுதல் அரி தென இரங்கலும்.

டு. ௨௦௨.

(உ - ம்) "குணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் றொண்டி முன்றுறை

அயிரை யாரிரைக் கணவந் தாஅங்குச்

சேய ளரியோட் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே.

(குறுந் - 128.)

"இல்லோ னின்பங் காமுற் றாஅங்
கரி துவேட் டனையா னெஞ்சே காதலி

நல்ல ளாகுத லறிந்தாங்

கரிய ளாகுத லறியா தோயே." (குறுந் - 120.) 'வழி'

என்றதனாற் பிரிய லுறுவான் கூறுவனவுங்கொள்க.

"வாழ்த லுயிர்க்கன்ன ளாயிழை சாத
லதற்கன்ன ணீங்கு மிடத்து." (குறள் - 1124.)

இது, மூன்றாங் கூட்டத்தினையுங் கருதலின் ஈண்டுவைத் தார். இது முதலாகப் பாங்கற்கூட்டமாம்.

'கலங்கலும்' எனவே அக்கலக்கத்தான் நிகழ்வனவெல் லாங் கொள்க. அவை தலைவன் பாங்கனை நினைத்தலும் அக் கலக்கங் கண்டு பாங்கன் வினவுவனவும் அதுவே பற்றுக் கோடாக உற்றதுரைத்தலும் பிறவுமாம் :

(உ - ம்) "பண்டையை யல்லைநீ யின்று பரிவொன்று
கொண்ட மனத்தை யெனவுணர்வல்—கண்டாயா
னின்னுற்ற தெல்லா மறிய வுரைத்தியாற்
பின்னுற்ற நண்பினைப் பேர்த்து."

"வஞ்சமே யென்னும் வகைத்தாலோர் மாவினைத்
தஞ்சந் தமியனாய்ச் சென்றேனென்—னெஞ்சை
நலங்கொண்டார் பூங்குழலா ணன்றாயத் தன்றென்
வலங்கொண்டாள் கொண்டா ளிடம்." (திணை - நூற் - 9.)

"எலுவ சிறாஅ ரேம்முறு நண்ப
புலவ தோழ கேளா யத்தை
மாக்கட னடுவ ணெண்ணாட் பக்கத்துப்
பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்
பதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா
லெம்மே."(குறுந்-129.) சுள. கக

நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும் - நிற்பவை நினைஇ உரைப்பினும் நிகழ்பவை உரைப்பினும் என உரைப் பினென்பதனை முன்னுங் கூட்டுக.

அது கேட்ட பாங்கன் உலகத்து நிலைநிற்கின்ற நற்குணங் களை அவனை நினைப்பித்துக் கழறிக் கூறினும், அக்கழறிய வற்றை மறுத்துத் தன் நெஞ்சின் நிகழும் வருத்தங்களை அவற்குக் கூறினும் :

(உ - ம்) "குன்ற முருளிற் கொடித்தேரோய் குன்றியு
ளொன்று மொழிவ துளதாமோ—நன்றறிந்து
தாமுறையே செய்வார் தகவிலவே செய்தக்கால்
யார்முறை செய்பவோ மற்று." எனவும்,

"தேரோன் றெறுகதிர் மழுங்கினுந் திங்க
டீரா வெம்மையொடு திசைநடுக் குறப்பினும்
பெயராப் பெற்றியிற் றிரியாச் சீர்சால்
குலத்திற் றிரியாக் கொள்கையுங் கொள்கையொடு
நலத்திற் றிரியா நாட்டமு முடையோய்
கண்டத னளவையிற் கலங்குதி யெனினிம்
மண்டிணி கிடக்கை மாநில
முண்டெனக் கருதி யுணாலன் யானே."

எனவும் இவை நிற்பவை நினைஇக் கழறின.

"காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே நினைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புன்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே."

(குறுந் - 204.)

இதுவும் அது.

"நயனும் நண்பும் நாணுநன் குடைமையும்
பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலு
நும்மினு முடையேன் மன்னே கம்மென
வெதிர்த்த துத்தி யேரிள வனமுலை
விதிர்த்துவிட் டன்ன வந்நுண் சுணங்கி
னைம்பால் வகுத்த கூந்தற் செம்பொற்
றிருநுதற் பொலிந்த தேம்பா யோதி

முதுநீ ரிலஞ்சி பூத்த குவளை
யெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ
ளரிமதர் மழைக்கண் காணா வூங்கே."

(நற்றிணை - 160.)

"இடிக்குங் கேளிர் நுங்குறை யாக
நிறுக்க லாற்றினோ நன்றுமற் றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்
கையி லூமன் கண்ணிற் காக்கும்
வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்
பரந்தன் றிந்நோய் நொண்டுகொளற் கரிதே." (குறுந்-58.)

இவை நிகழ்பவை உரைத்தன.

இப்பன்மையான் வேறுபட வருவனவெல்லாங் கொள்க.

குற்றங் காட்டிய வாயில் பெட்பினும் - அங்ஙனந் தலைவற்கு நிகழுங் குற்றங்களை வெளிப்படக் காட்டிய பாங்கன் அவன் ஆற்றாமை மிகுதி கண்டு அவனை நீக்குதற்கு விரும்பினும் :

அது, நின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து என வினவும்.

(உ - ம்) "பங்கயமோ துங்கப் பனிதங்கு மால்வரையோ
வங்கண் விசும்போ வலைகடலோ—வெங்கோவிச்
செவ்வண்ண மால்வரையே போலுந் திருமேனி
யிவ்வண்ணஞ் செய்தார்க் கிடம்." எனவரும்.

அதுகேட்டுத் தலைவன் கழியுவகை மீதூர்ந்து இன்ன விடத்து இத்தன்மைத்து என்னும்.

(உ - ம்) "கழைபா டிரங்கப் பல்லியங் கறங்க
வாடுமக ணடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்
றதவத் தீங்கனி யன்ன செம்முகத்
துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்கக்
கழைக்க ணிரும்பொறை யேறி விசைத்தெழுந்து
குறக்குறு மாக்க டாளங் கொட்டுமக்
குன்றகத் ததுவே குழுமிளைச் சீறூர்
சீறூ ரோளே நாறுமயிர்க் கொடிச்சி

கொடிச்சி கையகத் ததுவேபிறர்
விடுத்தற் காகா து பிணித்தவென் னெஞ்சே." (நற்றிணை-95.)

இஃது இடங்கூறிற்று.

"கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளுமென்
னெஞ்சுபிணிக் கொண்ட வஞ்சி லோதி
பெருநா ணணிந்த சிறுமெல் லாக
மொருநாள் புணரப் புணரி
னரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென்
யானே." (குறுந்-280)

இது தன்மை கூறிற்று.

மீட்டுங் 'குற்றங் காட்டிய' என்றதனானே இக்கூட்டத்திற்குரிய கூற்றாகிச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வேறுபட வருவனவெல்லாங் கொள்க.

"காயா வீன்ற கணவீ நாற்ற
மாயா முன்றில் வருவளி தூக்கு
மாகோள் வாழ்நர் சிறுகுடி யாட்டி
வேயோர் மென்றோள் விலக்குநர்
யாரோ வாழிநீ யவ்வயிற் செலினே."

இது, பாங்கனை நீ யாண்டுச் செல்லவேண்டு மென்றது.

"என்னுறுநோய் தீர்த்தற் கிருபிறப்பி னன்மறையோன்
றன்னுறுநோய் போலத் தளர்கின்றா—னின்னினிய
சுற்றத்திற் றீர்ந்த சுடரிழையைச் செவ்வியாற்
றெற்றெனக் கண்ணுறுங்கொ லென்று." (பாரதம்.)

இது குறிவழிச்சென்ற பாங்கன் அவ்விடத்துக் காணுங்கொலென்று ஐயுற்றது.

"அளிதோ தானே யருண்மிக வுடைத்தே
களிவாய் வண்டினங் கவர்ந்துண் டாடு
மொளிதார் மார்பி னேங்கெழிற் குரிசிலைப்
பிரியாத் துயரமொடு பேதுறுத் தகன்ற
கிளியோர் மழலைக் கேழ்கிளர் மாத
ரார்ந்த சுற்றமொடு தமரி னீக்கத்
தானே தமியள் காட்டிய
வானோர் தெய்வம் வணங்குவல் யானே." 404

பொருளதிகாரம் [சூ. 10%

இது குறிவழிச் சென்ற பாங்கன் தலைவியை காட்டிய தெய்வத்தை வணங்கியது.

எளிதிற்

"கண்ணென மலருங் குவளையு மடியெனத்
தண்ணெனுந் தடமலர் தயங்குதா மரையு
முலையென முகிழ்த்த கோங்கமும் வகையெழின்
மின்னென நுடங்கு மருங்குலு மணியென
வயின்வயி னிமைக்கும் பாங்குபல் லுருவிற்
காண்டகு கமழ்கொடி போலுமென்
ணண்டகை யண்ணலை யறிவுதொலைத் ததுவே."

இஃது இவள்போலும் இறைவனை வருத்தினளெனப்

பாங்கனை ஐயுற்றது.

“கண்ணே, கண்ணயற் பிறந்த கவுளழி கடாஅத்த
வண்ணல் யானை யாரியர்ப் பணித்த
விறற்போர் வானவன் கொல்லி மீமிசை
யறைக்கான் மாச்சுனை யவிழ்ந்த நீலம்

பல்லே, பல்லரண் கடந்த பசும்பூட் பாண்டியன்
மல்குநீர் வரைப்பிற் கொற்கை முன்றுறை
யூதை யீட்டிய வுயர்மண லடைகரை
யோத வெண்டிரை யுதைத்த முத்தம்

நிறனே, திறல்விளங் கவுணர் தூங்கெயி லெறிந்த
விறன்மிகு முரசின் வெல்போர்ச் சோழ
னலனணி யரங்கிற் போகிய மாவி
னுருவ நீள்சினை யொழுகிய தளிரே

யென்றவை பயந்தமை யறியார் நன்று
மடவர் மன்றவிக் குறவர் மக்க
டேம்பொழி கிளவி யிவளை
யாம்பயந் தேமெம் மகளென் போரே.”

இது தலைவியை வியந்தது.

“பண்ணுது பண்மேற்றேன் பாடுங் கழிக்கான
லெண்ணுது கண்டாருக் கேரணங்கா—மெண்ணுது
சாவார்சான் றாண்மை திரிநதிலார் மற்றிவளைக்
காவார் கயிறுரீஇ விட் டார்.” (திணைமாலை - நூற் - 47.)

பாங்கன் தலைவனை வியந்தது.

"பூந்த ணிரும்புனத்துப் பூசல் புரியாது பூழி யாடிக்
காந்தட் கமழ்குலையாற் காதன் மடப்பிடிதன் கவுள்வண் டோச்ச
வேந்தன்போ னின்ற விறற்களிற்றை வில்லினுற் கடிவார் தங்கை
யேந்தெழி லாக மியையா தியைந்தகோ யியையும் போலும்."

இது, தலைவற்கு வருத்தந் தருமென அவனை வியந்தது.

"விம்முறு துயரமொடு வெங்நோ யாகிய
வெம்முறு துயரந் தீரிய சென்ற
நான்மறை நவிற்றிய நூனெறி மார்பன்
கண்டனன் கொல்லோ தானே தண்டாது
புருவக் கொடுவிற கோலிப் பூங்கட்
செருவப் பகழியிற் சேர்த்தழி வுறீஇ
யேத்தொழி ஞெடுங்கி யேமுறுத் தகன்ற
மடமா ஞேக்கிற் றடமென் ஞேளியைத்
தண்டலை ததும்பிய வின்னிழ லொருசிறை
யுடனு டாயத்து நீங்கி
யிடனு நின்ற வேமுறு நிலையே."

என்னுஞ் செய்யுளுங் கொள்க.

இனிப் பாங்கன் தலைவி தன்மை தலைவற்குக் கூறுவனவும் இடங்காட்டுவனவுஞ் சான்றோர் செய்யுளுள் வரும்வழிக் காண்க. ஆண்டுச் சென்ற தலைவன் இடந்தலைப்பாட்டிற் கூறியவாற்றானே கூடுதல் கொள்க. அங்ஙனங் கூடி நின்று அவன் மகிழ்ந்து கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க.

“வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினா டோள்.” (குறள் - 1105.)

“எமக்குநயந் தருளினை யாயிற் பணைத்தோ
ளொண்ணுத லரிவையொடு மென்மெல வியலி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி யன்னநின் பண்புபல கொண்டே.”(ஐங்குறு-175)

இது, பாங்கற்கூட்டங் கூடி நீங்குந் தலைவன் நீ வருமிடத்து நின் தோழியோடும் வரல்வேண்டுமெனத் தலைவிக்குக் கூறியது.

“நெய்வள ரைம்பா னேரிழை மாதரை
மெய்ந்நிலை திரியா மேதகு சுற்றமொ

டெய்துத லரிதென் றின்னண மிரங்கிக்
கையறு நெஞ்சமொடு கவன்றுநனி பெயர்ந்தவென்
பைத லுள்ளம் பரிவு நீக்கித்
தெய்வத் தன்ன தெரியிழை மென்றோ
ளெய்தத் தந்த வேந்தலொ டெம்மிடை
நற்பாற் கேண்மை நாடொறு மெய்த
லப்பாற் பிறப்பினும் பெறுகமற் றெமக்கே.”

அங்ஙனங் கூடிநின்று தலைவன் பாங்கனை உண்மகிழ்ந்து உரைத்தது. இவன் பெரும்பான்மை பார்ப்பானும்.

இத்துணையும் பாங்கற்கூட்டம்.

பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுறுப்பினும் - அங்

ஙனம் அவனைப் புணைபெற்றுநின்ற தலைவன் தலைவிக்கு வாயிலாதற்கு உரியாரை யாராய்ந்து பலருள்ளுந் தலைவியாற் பேணப்பட்டாள் தனக்கு வாயிலாந் தன்மையை யுடைய தோழியை அவள் குறிப்பினான் வாயிலாகப் பெற்று இவளை இரந்துபின்னிற்பலென வலிப்பினும் :

மறைந்து தலைவியைக் கண்டு நின்றான் அவட்கு அவள் இன்றியமையாமை கண்டு அவளை வாயிலெனத் துணியும்.

(உ - ம்) "தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளுங்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகி
னாண்டும் வருகுவள் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகை
செவ்வெரி நுறழுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே." (குறுந் - 222.)

இது, தலைவி அவட்கு இனையளென்று கருதி அவளை வாயிலாகத் துணிந்தது. [1]அன்றித் தோழி கூற்றெனில் தலை

வியை அருமை கூறினன்றி இக்குறை முடிப்பலென ஏற்றுக் கொள்ளாள் தனக்கு ஏதமாமென்று அஞ்சி; அன்றியுந் தானே குறையுறுகின்றாற்கு இதுகூறிப் பயந்ததூஉமின்று.

---

[1]இறை. களவியல் கூ-ஆம் சூத்திர வுரைக்கு மறுப்பு. இளம்பூரணர் தலைவன் கூற்றாகவே கூறுவர்.

"மருந்திற் றீராது மணியி னாகா
தருந்தவ முயற்சியி னகறலு மரிதே
தான்செய் நோய்க்குத் தான்மருந் தாகிய
தேனிமிர் நறவின் றேறல் போல
நீதா வந்த நிறையழி துயரநின்
னுடுகொடி மருங்குனின் னருளி னல்லது
பிறிதிற் றீரா தென்பது பின்னின்
றறியக் கூறுக மெழுமோ நெஞ்சே
நாடுவிளங் கொண்புகழ் நடுதல் வேண்டித்தன்
னுடுமழைத் தடக்கை யறுத்துமுறை நிறுத்த
பொற்கை நறுந்தார்ப் புனைதேர்ப் பாண்டியன்
கொற்கையம் பெருந்துறை குனிதிரை தொகுத்த
விளங்குமுத் துறைக்கும் வெண்பற்
பன்மாண் சாயற் பரதவர் மகட்கே."

என்னுஞ் செய்யுள் இரவு வலியுற்றது.

ஊரும் பெயரும் கெடுதியும் பிறவும் நீரிற் குறிப்பின் நிரம்பக் கூறித் தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும் - தோழியை இரந்து பின்னிற்றலை வலித்த தலைவன், தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி பார்த்தாயினும், தோழி தனித்துழியாயினும், நும்பதியும் பெயரும் யாவையெனவும் ஈண்டு யான் கெடுத்தவை!காட்டுமினெனவும், அவையன பிறவற்றையும் அகத்தெழுந்ததோர் இன்னீர்மை தோன்றும் இக்கூற்று வேறோர் கருத்து உடைத்தென அவள் கருது மாற்றானும் அமையச் சொல்லித் தோழியைத் தன் குறை யறிவிக்குங் கூறுபாடும் :

வினுவுவான் ஏதிலர்போல ஊரினை முன் வினுய்ச் சிறிது உறவு தோன்றப் பெயரினைப் பின்வினுய் அவ்விரண்டினும் மாற்றம் பெருதான் ஒன்று கெடுத்தானுகவும் அதனை அவர் கண்டார் போலவும் கூறினுன். இவன் என்னினுயதோர் குறை யுடையனென்று அவள் கருதக் கூறுமென்பார் 'நிரம்ப' என்ருர்.

கெடுதியாவன :—யானை புலி முதலியனவும் நெஞ்சும் உணர்வும் இழந்தேன், அவை கண்டீரோவெனவும் வினுவுவன பலவுமாம்.

'பிறவும்' என்றதனால் வழிவினாதலுந் தன்னொடு மிடை உறவு தோன்றற்பாலனவுங் கூறுதலுங் கொள்க. அவ

(உ - ம்) "அருவி யார்க்கும் பெருவரை நண்ணிக்
கன்றுகால் யாத்த மன்றப் பலவின்
வேர்க்கொண்டு தூங்குங் கொழுஞ்சுளைப் பெரும்பழங்
குழவிச் சேதா மாந்தி யயலது
வேய்பயி லிறும்பினா மூறல் பருகும்
பெருங்கல் வேலிச் சிறுகுடி யாதெனச்
சொல்லவுஞ் சொல்லீ ராயிற் கல்லெனக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென வெழுந்த
செங்கே ழாடிய செழுங்குரற் சிறுதினைக்
கொய்புனங் காவலு நுமதோ
கோடேந் தல்கு லீரோ ளீரே." (நற்றிணை - 213.)

இஃது ஊரும் பிறவும் வினாயது.

"கல்லுற்ற நோய்வருத்தக் காலு நடையற்றே
[1]னெல்லுற் றியானும் வருந்தினேன்—வில்லுற்ற
பூங்க ணிமைக்கும் புருவ மதிமுகத்தீ
ரீங்கிதுவோ நும்முடைய வூர்."

இஃது ஊர் வினாயது.

" செறிகுர லேனற் சிறுகிளி காப்பீ
ரறிகுவே னும்மை வினஅ—யறிபறவை
யன்ன நிகர்க்குஞ்சீ ராடமை மென்றோளி
ரென்ன பெயரிரோ நீர்."

இது பெயர்வினயது.

" நறைபரந்த சாந்த மறவெறிந்து நாளா

லுறையெதிர்ந்து வித்தியவூ

ழேனற்—பிறையெதிர்ந்த

தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர்

காணீரோ

வேமரை போந்தன வீண்டு." (திணை - மாலை -

நூற் - 1.)

" தங்குறிப்பி னேருந் தலைச்சென்று கண்டக்கா

லெங்குறிப்பி னேமென்

றிகழ்ந்திரார்—நங்குறிப்பின்

வென்றி படர்நெடுங்கண் வேய்த்தோளீர் கூறீரோ

வன்றி படர்ந்த வழி."

வன்றி - பன்றி.

" தண்டு புரைகதிர்த் தாழ்குரற் செந்தினை
மண்டுபு கவரு மாண்டகிளி மாற்று
மொண்டொடிப் பணைத்தோ ளொண்ணுத லினையீர்
கண்டனி ராயிற் கரவா துரைமின்
கொண்டன குழுவி னீங்கி மண்டிய
வுள்ளழி பகழியோ டியங்கியோர்
புள்ளி மான்கலை போகிய நெறியே."

இவை கெடுதிவினாயின.

" மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண் டியானுமிக்
கல்லென் சிறுகுடித் தங்கின்மற் றெவனோ." (அகம் - 110.)

எனவும்,

" இல்லுடைக் கிழமை யெம்மொடு புணரிற்

தீது முண்டோ மாத ரீரே."

எனவும் வருவன 'பிறவும்' என்றதனாற் கொள்க.

குறையுறூஉம்பகுதி, குறையுறுபகுதி எனவுமாம்; எனவே, குறையுறுவார் சொல்லுமாற்றானே கண்ணி முதலிய கையுறையோடு சேறலுங் கொள்க. பகுதியென வரையாது கூறலில் தனித்துழிப் பகுதி முதலியனவும் இருவருமுள்வழி இவன் தலைப்பெய்தியுடையன் எனத் தோழி உணருமாறும் வினவுதல் கொள்க. இவை குறையுறவுணர்தலும் இருவருமுள்வழி அவன் வரவுணர்தலுமாம். முன்னுறவுணர்தல் 'நாற்றமுந் தோற்றமும்' (114) என்புழிக் கூறுப; மதியுடம்பாடு மூவகையவென மேற்கூறுப.

தோழி குறை அவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும் - தோழி இவன் கூறுகின்ற குறை தலைவியிடத்தேயாய் இருந்ததென்று அவன்மேலே சேர்த்தி அதனை உண்மையென்று உணரத் தலைவன் கூறுதலும்:

(உ - ம்) "கருங்கட லுட்கலங்க நுண்வலை வீசி
யொருங்குடன் றன்னைமார் தந்த கொழுமீ
னுணங்கல்புள் ளோப்பு மொளியிழை மாத
ரணங்காகு மாற்ற வெமக்கு."

"பண்பும் பாயலுங் கொண்டன டொண்டித்
தண்கமழ் புதுமலர் நாறு மொண்டொடி
யைதமர்ந் தகன்ற வல்குற்

கொய்தளிர் மேனி கூறுமதி தவறே." (ஐங்குறு - 176.)

இவை வெளிப்பட்டன. இவற்றின் வேறுபாடுஉணர்க.

"குன்ற நாடன் குன்றத்துக் கவாஅற்
பைஞ்சுனைப் பூத்த பகுவாய்க் குவளையு
மஞ்சி லோதி யசையியற் கொடிச்சி
கண்போன் மலர்தலு மரிதிவ
டன்போற் சாயன் மஞ்ஞைக்கு மரிதே." (ஐங்குறு - 299.)

இஃது இருவரும் உள்வழிவந்த தலைவன் தலைவிதன்மை கூறவே இவள் கண்ணது இவன் வேட்கையென்று தோழி குறிப்பான் உணரக் கூறியது.

குன்றநாடன் - முருகன்; அவள் தந்தையுமாம்.

"உள்ளிக் காண்பென் போல்வன் முள்ளெயிற்
றமிழ்த மூறுஞ் செவ்வாய்க் கமழகி
லார நாறு மறல்போற் கூந்தற்
பேரமர் மழைக்கட் கொடிச்சி
மூரன் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே." (குறுந் - 286.)

இதுவும் அது.

இது முதலியவற்றைத் தலைவன் கூற்றாகவே கூறாது தோழி கூறினாளாகக் கூறி அவ்விடத்துத் தலைவன் மடன்மா கூறுமென்று பொருள்கூறின் [1]'நாற்றமுந் தோற்றமும்' (114) என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தோழி இவற்றையே கூறுமென் றல் வேண்டாவாம், அது கூறியது கூறலாமாகலின்.

தண்டாது இரப்பினும் - இடந்தலைப்பாடு முதலிய கூட் டங்களான் அமையாது பின்னும் பகற்குறியையும் இரவுக் குறியையும் வேண்டினும் :

(உ - ம்) "கொண்டன் மாமழை குடக்கேர்பு குழைத்த
சிறுகோ லிணர பெருந்தண் சாந்தம்

[1] இங்ஙனம் பொருள் கூறியவர் இளம்பூரணர்.

வகைசே ரைம்பா றகைபெற வாரிப்
புலர்விடத் துதிர்த்த துகள்படு கூழைப்

பெருங்கண் ணுய முவப்பத் தந்தை
நெடுந்தேர் வழங்கு நிலவுமணன் முற்றத்துப்
பந்தொடு பெயரும் பரிவி லாட்டி
யருளினு மருளா ளாயினும் பெரிதழிந்து
பின்னிலை முனியன்மா நெஞ்சே யென்னதூஉ

மருந்துய ரவலந் தீர்க்கு
மருந்துபிறி தில்லையா னுற்ற நோய்க்கே." (நற்றிணை-140.)

இதில் பரிவிலாட்டியையென இரண்டாவது விரிக்க.

"கடுந்தே ரேறியுங்காலிற் சென்றுங்
கொடுங்கழி மருங்கி னடும்புமலர் கொய்தும்
கைதை தூக்கியு நெய்தல் குற்றும்
புணர்ந்தாம் போல வுணர்ந்த நெஞ்சமொடு
வைகலு மினைய மாகவுஞ் செய்தார்ப்
பசும்பூண் வேந்த ரழிந்த பாசறை
யொளிறுவே லழுவத்துக் களிறுபடப் பொருத
பெரும்புண் ணுறுநர்க்குப் பேஎய் போலப்
பின்னிலை முனியா நம்வயி
னென்னென நினையுங்கொல் பரதவர் மகளே."
(நற்றிணை - 349.)

தோழி நம்வயிற் பரதவர்மகளை யென்னென நினையுங் கொலென்க.

"பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்ந்தாடிப் பல்பூப்பெய்
தாலொத்த வைவனங் காப்பாள்கண்—வேலொத்தென்
னெஞ்சம்வாய்ப் புக்கொழிவு காண்பா ளெவன்கொலோ
வஞ்சாயற் கேகோவல் யான்." (திணை-மாலை-நூற்-18.)

இவை பகற்குறி இரந்தன.

"எல்லு மெல்லின் றசைவுபெரி துடையன்
மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண வொருவன்."
(அகம் - 110 : 11-2.)

எனத் தலைவன் இரவுக்குறி வேண்டியதனைத் தோழி கூறியவாறு காண்க. இன்னும் 'இரட்டுறமொழிதல்' என்பதனால் 'தண்டாது' என்பதற்குத் தவிராது இரப்பினு மெனப்

பொருள்கூறிக் கையுறை கொண்டுவந்து கூறுவனவும், நீரேவுவன யான் செய்வேனெனக் கூறுவனவும், தோழி நின்றாற் கருதப்படுவாளை அறியேனென்றுழி அவன் அறியக் கூறு வனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

(உ - ம்) "கவழக் களியியன்மால் யானைசிற் றுளி
தவழத்தா னில்லா ததுபோற்—பவழக்
கடிகை யிடைமுத்தங் காண்டொறு நில்லா
தொடிகை யிடைமுத்தந் தொக்கு."
(திணை - மாலை - நூற் - 42.)

நின் வாயிதழையும் எயிற்றையுங்
நில்லா என் கையிடத்தில் இருக்கின்ற
காணுந்தோறும்
பவளக்கொடியும்
முத்தும் என்க.

" நறவுக்கம ழலரி நறவு வாய்விரிந்
திறங்கிகழ் கமழு மிணைவாய் நெய்தற்
கண்ணித் தலையர் கருங்கைப் பரதவர்
நின்னைய ரல்லரோ நெறிதாழோதி
யொண்சுணங் கிளமுலை யொருஞான்று புணரி
னுண்கயிற் றுறுவலை நமரொடு வாங்கிக்
கைதை வேலி யிவ்வூர்ச்
செய்தூட் டேனோ செறிதொடி யானே."

" அறிகவளை யைய விடைமடவா யாயச் ,
சிறிதவள்செல் லாளிறுமென் றஞ்சிச்—சிறிதவ
ணல்கும்வாய் காணாது நைந்துருகி யென்னெஞ்ச
மொல்கும்வா யொல்க லுறும்." (திணை-மாலை-நூற்-17.)

மற்றைய வழியும் - குறியெதிர்ப்பட்டுங்
கையுறை மறுக் கப்பட்டுங் கொடுக்கப்பெறாறும்
இரந்து பின்னின்றான் அங்
ஙனங் குறியெதிர்ப்பாடின்றி ஆற்றானாய் இரந்து
றலை மாறுமவ்விடத்தும் :
பின்னிற்

(உ - ம்) "நின்செயல் செத்து நீபல வுள்ளிப்
பெரும்புன் பைதலை வருந்த லன்றியு
மலைமிசைத் தொடுத்த மலிந்துசெ னீத்தந்
தலைநாண் மாமலர் தண்டுறை தயங்கக்
கடல்கரை மெலிக்குங் காவிரிப் பேரியாற் **கள.**

றகல்வாய் நெடுங்கயத் தருநிலை கலங்க
மாவிரு ணடுநாட் போகித் தன்னையர்
காலைத் தந்த கணைக்கோட்டு வாளைக்
கவ்வாங் குந்தி யஞ்சொற் பாண்மக
ணெடுங்கொடி நுடங்கு நறவுமலி மறுகிற்
பழஞ்செந் நெல்லின் முகவை கொள்ளாள்
கழங்குறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறூஉம்
பயங்கெழு வைப்பிற் பல்வே லெவ்வி
நயம்புரி நன்மொழி யடக்கவு மடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனொடு பொருத வன்னி போல
விளிகுவை கொல்லோ நீயே கிளியெனச்
சிறிய மிழற்றுஞ் செவ்வாய்ப் பெரிய
கயலென வமர்த்த வுண்கட் புயலெனப்
புறந்தாழ் பிருளிய பிறங்குகு ரலைம்பான்
மின்னேர் மருங்குற் குறுமகள்
பின்னிலை விடாஅ மடங்கெழு நெஞ்சே." (அகம் - 126.)

“ மாய்கதில் வாழிய நெஞ்சே நாளு
மெல்லியற் குறுமக ளல்லக நசைஇ
யரவிரை தேரு மஞ்சுவரு சிறுநெறி
யிரவெ னெய்தியும் பெறுஅ யருள்வரப்
புல்லென் கண்ணே புலம்புகொண் டுலகத்
துள்ளோர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகக்

காமங் கைம்மிக வுறுதர
வானு வரும்படர் தலைத்தந் தோயே.” (அகம் - 258.)

என வருவன, தன்னெஞ்சினை இரவு விலக்கியன.

சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும் - தான்

வருந்திக் கூறுகின்ற கூற்றினைத் தலைவியைச் சார்த்தித் தலைவன் கூறலின் இவ்வாறு ஆற்றுனாய் இங்ஙனங் கூறினு னென்று அஞ்சித் தோழி உணராமல் தலைவிதானே கூடிய பகுதியினும் :

‘ களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்’ (120.)

என்பதனால் தலைவியாற் குறிபெற்றுந் தோழியை இரக்கும்.

(உ - ம்) " அயத்துவளர் பைஞ்சாய் முருந்தி னன்ன
நகைப்பொலிந் திலங்கு மெயிறுகெழு துவர்வா
யாகத் தரும்பிய முலையள் பணைத்தோண்
மாத்தாட் குவளை மலர்பிணைத் தன்ன
மாயிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோளொடு
பேயு மறியா மறையமை புணர்ச்சி
பூசற் றுடியிர் புணர்வுபிரிந் திசைப்பக்
கரந்த கரப்பொடு நாஞ்செலற் கருமையிற்
கடும்புனன் மலிந்த காவிரிப் பேர்யாற்று
நெடுஞ்சுழி நீத்த மண்ணுநள் போல
நடுங்களுர் பெதிர முயங்கி நெருந
லாக மடைதந் தோளே வென்வேற்
களிறுகெழு தானைப் பொறையன் கொல்லி
யொளிறுநீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக்
கடவு ளெழுதிய பாவையின்
மடவது மாண்ட மாஅ யோளே."
(அகம் - 62.)

அணங்குடைப் பனித்துறைத் தொண்டி யன்ன
மணங்கமழ் பொழிற்குறி நல்கின ளுணங்கிடைப்
பொங்கரி பரந்த வுண்க
ணங்கலிழ் மேனி யசைஇய வெமக்கே." (ஐங்குறு - 174.)

'வகை' என்றதனானே இதனின் வேறுபட வருவனவுங் கொள்க.

" தளிர்சேர் தண்டழை தைஇ நுந்தை
குளிர்வாய் வியன்புனத் தெற்பட வருகோ
குறுஞ்சுனைக் குவளை யடைச்சிநாம் புணரிய
நறுந்தண் சார லாடுகம் வருகோ
வின்சொன் மேவலைப் பட்டவெ னெஞ்சுணக்
கூறினி மடந்தைநின் கூரெயி றுண்கென
யான்றன் மொழிதலின் மொழியெதிர் வந்து
தான்செய் குறிநிலை யினிய கூறி
யேறுபிரி மடப்பிணை கடுப்ப வேறுபட்
டுறுகழை நிவப்பிற சிறுகுடிப் பெயருங்
கொடிச்சி செல்புற நோக்கி
விடுத்த நெஞ்சம் விடலொல் லாதே." (நற்றிணை - 204.)

" இரண்டறி களவினங் காத லோளே
முரண்கொ டுப்பிற் செவ்வேன் மலையன்

முள்ளூர்க் கான நண்ணுற வந்து

நள்ளென் கங்கு னம்மோ ரன்னள்
கூந்தல் வேய்ந்த விரவுமல ருதிர்த்துச்
சாந்துளர் நறுங்கதுப் பெண்ணெய் நீவி
யமரா முகத்த ளாகித்
தமரோ ரன்னள் வைகறை யானே."

(குறுந் - 312.)

அறிந்தோள் அயர்ப்பின் அவ்வழி மருங்கிற் கேடும் பீடுங் கூறலும் - மதியுடம்பட்ட தோழி நீர்கூறிய குறையை யான் மறந்தேனெனக் கூறுமாயின் அவ்விடத்துத் தன்னொடு கூடாமையால் தலைவிமருங்கிற் பிறந்த கேட்டையும் அவள் அதனை ஆற்றியிருந்த பெருமையையுங் கூறுதலும்:

(உ - ம்) "ஒள்ளிழை மகளிரொ டோரையு மாடாய்
வள்ளிதழ் நெய்தற் றொடலையும் புனையாய்
விரிபூங் கான லொருசிறை நின்றோ
யாரை யோநிற் றொழுதனம் வினவுதுங்
கண்டோர் தண்டா நலத்தை தெண்டிரைப்
பெருங்கடற் பரப்பி னமர்ந்துறை யணங்கோ
விருங்கழி மருங்கு நிலைபெற் றனையோ
சொல்லினி மடந்தை யென்றனெ னதனெதிர்
முள்ளெயிற்று முறுவலுந் திறந்தன
பல்லித ழுண்கணும் பரந்தவாற் பனியே."

(நற்றிணை-155.)

"தண்டழை செரீஇயுந் தண்ணென வுயிர்த்துங்

கண்கலுழ் முத்தங் கதிர்முலே யுறைத்து
மாற்றின ளென்பது கேட்டன மாற்று
வென்னினு மவளினு மிகந்த

வின்னு மாக்கட்டிங் நன்ன ரூரே."

"தோளுங் கூந்தலும் பலபா ராட்டி
வாழ்த லொல்லுமோ மற்றே செங்கோற்
குட்டுவன் றெண்டி யன்னவெற்
கண்டு நயந்துநீ நல்காக் காலே." (ஐங்குறு - 178.)

எனவரும். அயர்த்தது அவள் அருமை தோன்றுதற்கு.

தோழி நீக்கலினுகிய நிலைமையும் நோக்கி - தோழி இவ்விடத்துக் காவலர் கடியரெனக் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தலிற் றனக்கு உண்டாகிய வருத்தத்தையும் பார்த்து :

401

நிற்பவை நினைஇ நிகழ்பவை உரைப்பினும் - நிற்பவை நினைஇ உரைப்பினும் நிகழ்பவை உரைப்பினும் என உரைப்பினென்பதனை முன்னுங் கூட்டுக.

அது கேட்ட பாங்கன் உலகத்து நிலைநிற்கின்ற நற்குணங்களை அவனை நினைப்பித்துக் கழறிக் கூறினும், அக்கழறியவற்றை மறுத்துத் தன் நெஞ்சின் நிகழும் வருத்தங்களை அவற்குக் கூறினும் :

(உ - ம்) "குன்ற முருளிற் கொடித்தேரோய் குன்றியு
ளொன்று மொழிவ துளதாமோ—நன்றறிந்து
தாமுறையே செய்வார் தகவிலவே செய்தக்கால்
யார்முறை செய்பவோ மற்று." எனவும்,

"தேரோன் றெறுகதிர் மழுங்கினுந் திங்க
டீரா வெம்மையொடு திசைசுடுக் குறுப்பினும்
பெயராப் பெற்றியிற் றிரியாச் சீர்சால்
குலத்திற் றிரியாக் கொள்கையுங் கொள்கையொடு
நலத்திற் றிரியா நாட்டமு முடையோய்
கண்டத னளவையிற் கலங்குதி யெனினிம்
மண்டிணி கிடக்கை மாநில
முண்டெனக் கருதி யுணாலன் யானே."

எனவும் இவை நிற்பவை நினைஇக் கழறின.

"காமங் காம மென்ப காம
மணங்கும் பிணியு மன்றே நினைப்பின்
முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புன்
மூதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே."

(குறுந் - 204.)

இதுவும் அது.

"நயனுந் நண்புந் நாணுநன் குடைமையும்
பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலு
நும்மினு முடையேன் மன்னே கம்மென

வெதிர்த்த அத்தி யேரிள வனமுலை
விதிர்த்துவிட் டன்ன வந்நுண் சுணங்கி
னைம்பால் வகுத்த கூந்தற் செம்பொற்
றிருநுதற் பொலிந்த தேம்பா யோதி
26

" நாணுக நாறு நனைகுழலா ணல்கித்தன்
பூணுக நேர்வளவும் போகாது—பூணுக
மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமே
னின்றேன் மறுகிடையே நேர்ந்து." (திணை - நூற் -
16.)

இது தோழிக்குக் கூறியது. இவை சாக்காடு குறித்தன.

" மாவென மடலு மூர்ப பூவெனக்
குவிமுகி ழெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடப
மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே.'' (குறுந் - 17.)

இதனுட் 'பிறிதுமாகுப' என்றது வரைபாய்தலை.

'இடன்' என்றதனால் தோழி
பெரியோர்க்குத் தகா
தென்றவழித் தலைவன் மறுத்துக்
வேறுபட வருவனவுங் கொள்க :
கூறுவனவும் பிறவும்

" நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையே
னின்றுடையேன்
காமுற்றா ரேறு மடல்." (குறள் - 1133.)

இனி, 'இடனும்' என்ற உம்மையைப் பிரித்து நிறீஇ இருநான்கு கிளவியும் மகிழ்ச்சியுங் கலங்கலுங் கூறும் இடனும் உண்டு,உரைப்பினும் பெட்பினு முவப்பினு மிரப்பினும்
வகையினுங் கூறும் இடனும் உண்டு,
பகுதிக்கண்ணும் மற்
றைய வழிக்கண்ணுங் கூறும் இடனும் உண்டு, மெய்யுறக் கூறலும் பீடுங்கூறலும் உண்டெடன முடிக்க. (கக)

103. பண்பிற் பெயர்ப்பினும் பரிவுற்று
மெலியினு
மன்புற்று நகினு மவட்பெற்று மலியினு
மாற்றிடை யுறுதலு மவ்வினைக் கியல்பே.

இதுவும் இரந்து பின்னிற்புழித் தலைவன் கூற்று நிகழு மாறு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: பண்பிற் பெயர்ப்பினும் - தோழி தலைவியது இளமை முதலிய பண்புகூறி அவ்வேட்கையை மீட்பினும் :

27

(உ - ம்) "குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்
வண்டுபடு கூந்தற் றண்டழைக் கொடிச்சி
வளையண் முளைவா ளெயிற்ற
ளிளைய ளாயினு மாரணங் கினளே."
(ஐங்குறு - 256.)

இஃது இளையளெனப் பெயர்த்துழித் தலைவன் கூறியது.

பரிவுற்று மெலியினும் - இருவகைக் குறியிடத்துந் தலைவியை எதிர்ப்படும் ஞான்றும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்றும் எதிர்ப்படாநின்ற ஞான்றும் பலவாயவழி அவன் பரிந்த உள்ளத்தனாய் மெலியினும் :

(உ - ம்) “ ஆஞ கோயோ டழிபடர்க் கலங்கிக்
காமம் கைம்மிகக் கையறு துயரங்
காணவு நல்கா யாயிற் பாணர்
பரிசில் பெற்ற விரியுளை நன்மான்
கவிகுளம்பு பொருத கன்மிசைச் சிறுநெறி
யிரவலர் மெலியா தேறும் பொறைய
னுரைசா லுயர்வரைக் கொல்லிக் குடவயி
னகலிலைக் காந்த ளலங்குகுலைப் பாய்ந்து
பறவை யிழைத்த பல்க ணிறாஅற்
றேனுடை நெடுவரைத் தெய்வ மெழுதிய
வினைமாண் பாவை யன்னோள்
கொலைசூழ்ந் தனளா னோகோ யானே.”
(நற்றிணை-185.)

இது பகற்குறியிற் பரிவுற்றது.

“ ஓதமு மொலியோ வின்றே யூதையுந்
தா துளர் கானற் றவ்வென் றன்றே
மணன்மலி மூது ரகனெடுந் தெருவிற்
கூகைச் சேவல் குராஅ லேறி
யாரிருஞ் சதுக்கத் தஞ்சுவரக் குழறு
மணங்குகால் கிளரு மயங்கிரு ணடுநாட்
பாவை யன்ன பலராய் வனப்பிற்
றடமென் பணைத்தோண் மடமிகு குறுமகள்
சுணங்கணி வனமுலை முயங்க லுள்ளி
மீன்கண் டுஞ்சும் பொழுதும்
யான்கண் டுஞ்சின் யாதுகொ ளிலையே.” (நற்றிணை-319.)

இஃது இரவுக்குறியிற் பரிவுற்றது.

" மழைவர வறியா மஞ்ஞை யாலு
மடுக்க னல்லூ ரசைநடைக் கொடிச்சி
தானெம் மருளா ளாயினும்
யாந்த னுள்ளுபு மறந்தறி யேமே."
(ஐங்குறு - 298.)

" களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றாற் காமம்
வெளிப்படுந் தோறு மினிது." (குறள் - 1145.)

இன்னும் 'பரிவுற்று மெலியினும்' என்றதனானே புணர்ந்து நீங்குந் தலைவன் ஆற்றாது கூறுவனவும், வறும் புனங்கண்டு கூறுவனவும், இற்செறிப்பறிவுறுப்ப ஆற்றுனுய்க் கூறுவனவும், தோழி இற்புணர்ச்சிக்கண் தன்னிலைக் கொளீஇக் கூறுவனவும், இரவுக்குறிக்கண் வருகின்றான் தலைவியை ஐயுற்றுப் பாங்கறகுக் கூறுவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அமைக்க.

" என்று மினிய ளாயினும் பிரித

லென்று மின்னு ளன்றே நெஞ்சம்
பனிமருந்து விளைக்கும் பரூஉக்க ணிளமுலைப்
படுசாந்து சிதைய முயங்குஞ்
சிறுகுடிக் கானவன் பெருமட மகளே."

"கோடாப் புகழ்மாறன் கூடலனையாளை
யாடா வடகினுளுங் காணேன்போர்—வாடாக்
கருங்கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ
மருங்குல்கொம் பன்னாண் மயிர்." (திணை - நூற் - 4.)

"பெறுவ தியையா தாயினு முறுவதொன்
றுண்டுமன் வாழிய நெஞ்சே திண்டேர்க்
கைவள ரோரி கானந் தீண்டி
யெறிவளி கமழு நெறிபடு கூந்தன்
மையீ ரோதி மாஅ யோள்வயி
னின்றை யன்ன நட்பி னிந்நோ
யிறுமுறை யெனவொன் றின்றி
மறுமை யுலகத்து மன்னுதல் பெறினே." (குறுந் -
199.)

"நோயு மகிழ்ச்சியும் வீடச் சிறந்த
வேய்வனப் புற்ற தோளை நீயே
யென்னுள் வருதியோ வெழினடைக் கொடிச்சி
முருகுபுணர்ந் தியன்ற வள்ளி போலநின்

னுருவுக்கண் ணெறிப்ப நோக்கலாற் றலனே
போகிய நாகப் போக்கருங் கவலை
சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின வொருத்தல்
சேறா டிரும்புற நீறொடு சிவண
வெள்வசிப் படஇயர் மொய்த்த வள்பழீஇக்
கோணாய் கொண்ட கொள்ளைக்
கானவர் பெயர்கஞ் சிறுகுடி யானே.'' (நற்றிணை - 82.)

"மயில்கொன் மடவாள்கொன் மாநீர்த் திரையுட்
பயில்வதோர் தெய்வங்கொல் கேளீர்—குயில்பயிருங்
கன்னி யிளஞாழற் பூம்பொழி னோக்கிய
கண்ணின் வருந்துமென் னெஞ்சு." (திணை - ஐம் - 49.)

அன்பு உற்று நகினும் - தோழி
குறைமறுப்புழி அன்பு தோன்ற நகினும்:
(உ - ம்) "நயனின் மையிற் பயனிது வென்னாது
பூம்பொறிப் பொலிந்த வழலுமி ழகன்பைப்
பாம்புயி ரணங்கி யாங்கு மீங்கிது
தகாஅது வாழியோ குறுமக ணகாஅ
துரைமதி யுடையுமென் னுள்ளஞ் சாரற்
கொடுவிற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
பச்சூன் பெய்த பகழி போலச்
சேயரி பரந்த மாயிதழ் மழைக்க
ணுறாஅ நோக்க முற்றவென்
பைத னெஞ்ச முய்யு மாறே."
(நற்றிணை - 75.)

இஃது அன்புற்று நக்குழித் தலைவன் கூறியது.

அவட் பெற்று மலியினும் - தோழி
உடம்பாடுபெற்று மனம் மகிழினும் :

(உ - ம்) "எமக்குநயந் தருளினை யாயிற் பணைத்தோ
ளொண்ணுத லரிவையொடு மென்மெல வியலி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி யன்னநின் பண்புபல கொண்டே." (ஐங்குறு-175)

இஃது அவட்பெற்று மலிந்து தலைவன் கூறியது.

இன்னும், 'அவட் பெற்று மலியினும்' என்றதற்கு 'இரட்டுற மொழிதல்'என்றதனாற் தலைவியைப் பகற்குறியினும் இரவுக்குறியினும் பெற்று மகிழினும் என்று பொருளுரைக்க.

" நன்றே செய்த வுதவி நன்றுதெரிந்
தியாமெவன் செய்குவ நெஞ்சே காமர்
மெல்லியற் கொடிச்சி காப்பப்
பல்குர லேனற் பாத தருங் கிளியே."

(ஐங்குறு - 288.)

இது பகற்குறிக்கட் கிளி புனத்தின்கட் படிகின்றதென்று தலைவியைக் காக்க ஏவியதனை அறிந்த தலைவன் அவளைப் பெற்றேமென மகிழ்ந்து கூறியது.

" காணிற் குவளை கவிழ்ந்து நிலனோக்கு
மாணிழை கண்ணொவ்வே மென்று."

(குறள் - 1114.)

இஃது இரவுக்குறிக்கண் அவட்பெற்று மலிந்தது.

" கூறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக்
கரந்த காமங் கைந்நிறுக் கல்லாது
நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி
யரைநாள் யாமத்து விழுமழை கரந்து
கார்விரை கமழுங் கூந்தற் றூவினை
நுண்ணூ லாகம் பொருந்தினள் வெற்பி
னிளமழை சூழ்ந்த மடமயில் போல
வண்டுவழிப் படரத் தண்மலர் வேய்ந்து
வில்வகுப் புற்ற நல்வாங்கு குடச்சூ
லஞ்சிலம் பொடுக்கி யஞ்சினள் வந்து
துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோ
ளான்ற கற்பிற் சான்ற பெரிய
வம்மா வரிவையோ வல்ல டெனூஅ
தாஅய் நன்னாட் டணங்குடைச் சிலம்பிற்
கவிரம் பெயரிய வுருகெழு கவாஅ
னேர்மலர் நிறைசுனை யுறையுஞ்
சூர்மகண் மாதோ வென்னுமென் னெஞ்சே."

(அகம் - 198.)

" விண்ணகம் விளக்கல் வேண்டி நம்மிற்

பிரியினும் பிரியுமோ பெருந்தோட் கொடிச்சி
வானஞ் சூடிய திலகம் போல
வோங்கிரு விசும்பினுங் காண்டு
மீங்குங் காண்டு மிவள்சிறு நுதலே." இதுவுமது.

ஆற்றிடை உறுதலும் - தலைவன் செல்லும் நெறிக்கண் இடையூறு தோன்றின இடத்தும்:

என்றது, தலைவியுந் தோழியும் வருவழியருமை கூறிய வழித் தலைவன் கூற்று நிகழுமென்றவாறு.

(உ - ம்) "குருதி வேட்கை யுருகெழு வயமான்
வலமிகு முன்பின் மழகளிறு பார்க்கு
மரம்பயில் சோலை மலியப் பூழிய
ருருவத் துருவி னண்மேயல் பரக்கு
மாரி யெண்கின் மலைச்சுர நீளிடை
நீநயந்து வருத லெவனெனப் பலபுலந்
தழுதன ளுறைவு மம்மா வரிவை
பயங்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்
பூதம் புணர்த்த புதிதியல் பாவை
விரிகதி ரிளவெயிற் றோன்றி யன்னநின்
மாணல முள்ளி வரினெமக்
கேம மாகு மலைமுத லாறே." (நற்றிணை - 192.)

எனத் தலைவி ஆற்றினதருமை கூறியதற்குத் கூறியது.

தலைவன்

'இரட்டுறமொழிதல்' என்பதனுன் 'ஆற்றிடையுறுதற்'கு வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்தான் ஆற்றிடை வருத்தமுற்றுக் கூறுவனவுங் கொள்க. அது போகின்றுன் கூறுவனவும் மீண்டவன் பாங்கற்குக் கூறுவனவுமாம்.

"ஓம்புமதி வாழியோ வாடை பாம்பின்
றூங்குதோல் கடுக்குந் தூவெள் ளருவிக்
கல்லுயர் நண்ணி யதுவே நெல்லி
மரையின மாரு முன்றிற்
புல்வேய் குரம்பை நல்லோ ளூரே." (குறுந் - 235.)

" கவலை கெண்டிய வகல்வாய்ச் சிறுகுழி
கொன்றை யொள்வீ தாஅய்ச் செல்வர்
பொன்பெய் பேழை மூய்திறந் தன்ன
காரெதிர் புறவி னதுவே யுணர்ந்தோர்க்கு
நீரொடு சொரிந்த மிச்சில் யாவர்க்கும்

வரைகோ ளறியாச் சொன்றி
நிரைகோற் குறுந்தொடித் தந்தை யூரே." (குறுந் - 233.)

அவ்வினைக்கு இயல்பே - அத்தோழியிற் கூட்டத்திடத்துத் தலைவன்கூற்று நிகழ்வதாகிய இலக்கணமாம் என்றவாறு.
(கரு)

104. பாங்க னிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப.

இது, மேற் பாங்கிநிமித்தங் கூறிய அதிகாரத்தானே பாங்கனிமித்தங் கூறுகின்றார். 'வாயில் பெட்பினும்' (102) என்ற பாங்கனிமித்தம் போலாது இது வேறுபடக் கூறலின்
எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது ; என்னை ? பாங்கன் தலைவியை எதிர்ப்பட்டு வந்து தலைவற்கு உரைத்தலன்றிக் காளையரொடு கன்னியரை உலகியலாற புணர்க்குமாறு புணர்க்குந் துணையேயாகலின்.
"

இதன்பொருள் ;— அகனைந்திணையும் அல்லாதவழிப் பாங்கன் கண்ணவாகிய நிமித்தம் பன்னிரு பகுதியவாம் என்றவாறு.

எண்வகை மணத்தினும் இடைநின்று புணர்க்கும் பார்ப்பான் இருவகைக் கோத்திரம் முதலியனவுந் தானறிந்து இடைநின்று புணர்த்தல் வன்மை அவர் புணர்தற்கு நிமித்தமாதலின் அவை அவன்கண்ணவெனப்படும். இவனைப் பிரசா

பதியென்ப. நிமித்தமுங் காரணமும் ஒன்று. காரணம் பன் னிரண்டெனவே காரியமும் பன்னிரண்டாம்: அவை எண்

வகை மணனுமாதலின் அவற்றைக் கைக்கிளை முதலிய ஏழு திணைக்கும் இன்னவாறு உரியவென வருகின்ற சூத்திரங்களாற் பன்னிரு பகுதியும் அடங்கக் கூறுப. அவ்வாற்றானே பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடந் தெய்வம் எனவும், முல்லை குறிஞ்சி பாலை மருதம் நெய்தல் எனவும், அசுரம் இராக்கதம் பேய் எனவும் பன்னிரண்டாம்.[1] பிரமம் முதலிய நான்கற்குழ்

[1]பன்னிரண்டாவன; பிரமம்முதலிய நான்கும், கந்தருவப்பகுதியாகிய களவும் உடன் போக்கும், அதன் கண் கற்பின் பகுதியாகிய
இற்கிழத்தியும், காமக்கிழத்தியும் காதற்பரத்தையும் அசுரம் முதலாகிய மூன்றும் என்பது இளம்பூரணர் உரை.

பாங்கன் ஏதுவாகலின் இவ்வாறு பிரமசரியங் காத்தானென

வும், இவன் இன்ன கோத்திரத்தான் ஆகலின் இவட்கு உரியனெனவும், இவளை இன்னவாற்றாற் கொடுக்கத் தகு மெனவும், இன்னானை ஆசாரியனாகக் கொண்டு வேள்வி செய்து மற்றிக் கன்னியைக் கொடுக்கத் தகுமெனவுஞ் சொல் லிப் புணர்க்குமென்பது. இனி, யாழோர் கூட்டத்துள் ஐந் திணையுமாயிற் பாடலுட் பயின்ற வகையானே முதல் கரு உரிப்பொருள் வரையறைபற்றி முறை சிறந்து வருதலும் பெயர்கொளப் பெருமையும் உடையவன்றே, அவ்வாறன்றி ஈண்டுக் கொள்கின்ற யாழோர் கூட்டத்து ஐந்திணையுமாயின் அவ்வந்நிலத் தியல்பானும் பிறபாடை யொழுக்கத்தானும் வேறுபட்ட வேறுபாடு பற்றியுஞ் சுட்டியொருவர்ப் பெயர் கொடுத்தும் வழங்குகின்ற உலகியலான் எல்லாரையும் இடை நின்று புணர்ப்பாருள்வழி அவ்வந்நிமித்தங்களும் வேறு வேறாகி வரும் பாங்கன் நிமித்தங்களையுடைய எனப்பட்டன.

இங்ஙனம் ஐந்திணைப்பகுதியும் பாங்கனிமித்தமாங்கால் வேறுபடுமெனவே புலனெறிவழக்கிற்பட்ட இருவகைக் கை கோளும் போலா இவை யென்பதூஉம், அவ்வந்நிலத்தின் மக்கட்குத் தக்க படன்றலும் வேறாகலின் அவர்க்கும் பாங்கர் உளரென்பதூஉம், இவ்வாற்றான் எண்வகைமணனும் உட னேதவே இவையும் ஒழிந்த எழுவகைமணனும்போல அகப் புறமெனப்படுமென்பதூஉங் கொள்க.

இனி, அசுரத்தன்மையாளைக் குரவர் இன்னவாறு கொடுப்பர் நீயுஞ் சேறியென்று ஒருவன்பாங்குபடக்கூறலும், இவனை அவட்குக் காட்டி இவன் இன்னனென்று ஒருவன் இடைநின்று கூறலும் உண்மையின், அதுவும் பாங்கனிமித்த முடைத்து. இராக்கதத்திற்கும் இத்தன்மையாள்

இன்னுழி இருந்தாளென்று பாங்காயினுர் கூறக்கேட்டு ஒருவன் வலி திற்பற்றிக் கோடலின் இதுவும் பாங்கனிமித்தமுடைத்து; பேய்க்கும் பொருந்துவது அறியாதான் இடைநின்று புணர்ப் பின் அதற்கும் அது நிமித்தமாம். இப்பன்னிரண்டுந் தொன் மையுந் தோலு (550-1) மென்ற வனப்பினுள் வருவன. (கரு) க்ள. கச | களவியல்

105. முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே.

மேற் பன்னிரண்டெனப்பட்ட எண்வகை மணத்தி னுள் ஏழனை எழுதிணையுள் இன்ன திணைப்பாற்படும் என்கின் றது.

இதன்பொருள்:—முன்னையமூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே - இதற்கு முன் நின்ற அசுரமும் இராக்கதமும் பைசாசமுங் கைக்கிளையென்றற்குச் சிறந்திலவேனுங் கைக்கிளையெனச சுட்டப்படும், பின்னர் நான்கும் பெருந்திணைபெறுமே-பின்னர் நின்ற பிரமம் பிராசாபத்தியம் ஆரிடந் தெய்வத மென்னும் நான்கினையும் பெருந்திணை தனக்கு இயல்பாகவே பெறுமெனவுங் கூறப்படும் என்றவாறு.

மன்றல் எட்டு என்ற வரலாற்று முறையானே வாளாது பன்னிரண்டென்று ரென்பதேபற்றி ஈண்டும் அம்முறை

யானே இடவகையான்'முன்னைய மூன்றும்' 'பின்னர்நான்கும்' என்றார் ; எனவே, இனிக் கூறும் 'யாமேோர்மேன' (106) ஐந் தும் ஒன்றாக அவ்விரண்டற்கும் இடையதெனப்படுவதா யிற்று. வில்லேற்றியாயினுங் கொல்லேறுதழீஇயாயினுங் கொள்வலென்னும் உள்ளத்தனுவான் தலைவனேயாதலின்

அதனை முற்படப்பிறந்த அன்புமுறைபற்றி ஒருதலைக் காம மாகிய கைக்கிளையென்றார். இராக்கதம் வலிதின் மணஞ் செய்தலாதலின் அதுவும் அப்பாற்படும் ; பேயும் அப்பாற்

படும். இவை முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளையாயவாறு. 'காமஞ்சாலா விளமை யோள்வயிற்' (50) கைக்கிளை சிறப் புடைத்தென்றற்குப் 'புல்லித்தோன்றும்' (50) எனக் கூறி இதனை வாளாது 'குறிப்பு' என்றார்; ஆண்டுப் பிற்காலத்தன் றிக் காட்சிக்கண் மணம் அதற்கின்மையின் ஈண்டு மணங்

கூறும்வழிக் கூறாது அகத்திணையியலுட் கூறினார். 'ஏறிய மடன்மா' முதலியவற்றைப் 'பெருந்திணைக்குறிப்பே' (51) எனக் கூறி ஈண்டுப் 'பெருந்திணை பெறுமே' என்றார், அவை சிறப்பில இவை சிறப்புடைய வென்றற்கு.

இந்நான்கும் ஒருதலைக்காமம்பற்றி நிகழாமையானும் ஒருவனேடொருத்தியை எதிர்நிறீஇ அவருடம்பாட்டோடு

புணர்க்குங் கந்தருவமன்மையானும் அவற்றின் பெருந்திணையாம்.[1]

வேறாகிய

(கச)

106. முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பி னைந்நிலம் பெறுமே.

இஃது அப்பன்னிரண்டனுள் இடையதாய் ஒழிந்த ஐந்துங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் : முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன- மேற்கூறிய நடுவணைந்திணையுந் தமக்கு முதலாக அவற்றோடு பொருந்திவரும் கந்தருவமார்க்கம் ஐந்தும், தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்நிலம் பெறுமே - கெடலருஞ் சிறப்பொடு பொருந்திய ஐவகை நிலனும் பெறுதலின் அவை ஐந்தெனப்படும் என்றவாறு.

எனவே, முதற்கந்தருவம் ஐந்துமேயன்றி அவற்றோடு பொருத்தமுடைய கந்தருவம் இவ்வைந்துமென வேறுபடுத்தினர். இவை, அப்பன்னிரண்டனுட் கூறுநின்ற ஐந்தும், முதலொடு புணர்ந்தவென்றே ஒழியாது பின்னும் 'யாழோர் மேன' என்றார் இவையும் கந்தருவமே என்றற்கு. இவையும் ஒருவன் ஒருத்தி யெதிர்நின்று உடம்படுத்தலொப்புமையுடைய. 'கெடலருஞ் சிறப்பு' எனவே முதல் கரு உரிப்பொருளானுங் களவென்னுங் கைகோளானும் பாங்கி புணர்த்தவின்மையானும் இலக்கணங் குறைப்பட்டதேனுஞ் சுட்டியொருவர்ப் பெயர்கொள்ளப்பட்டுக் கற்பியலாகிய இல்வாழ்க்

---

[1]சிந்தா - நாம - 158. நச். குறிப்பு :—ஈண்டுப் 'பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே' என்றதனுல் ஒப்பும் பெருந்திணைப் படுமாமாறும் பெரும் பொருளான் உணர்க. அகத்திணை - சூ - 54 அடிக்குறிப்பை நோக்குக. சிந்தா - காந்தரு - 257 - நச் - குறிப்பு:— 'வலிந்து கொள்கின்ற இராக்கதம் முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே' என்பதனுன், ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளையால் அது புணர்ச்சிக்குச் சிறப்பின்மை அறிந்திலீர் என்று கட்டியங்காரன் ஏனை அரசர்க்குத் தத்தையைப்பற்றிச் சொல்லியது. பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே ஆகிய பெருந்திணை வழுவமைக்கின்றது.(236) களா. கசு]

கையும் பெற்றுவருதற் சிறப்புடைய இவையும், ஐந்நிலம் பெறுதலேயன்றி யென்றானும். இது புலனெறியன்றி உலகியலாகலின் உலகியலாற் பாலைநிலனும் ஆண்டு வாழ்வார்க்கு மன்றலும் உளதாகலிற் பாலையுங் கூறினன். எனவே, ஐம்புலத்து வாழ்வார் மணமுஞ் செய்யுளுட் பாடியக்கால் இழுக்கின்றென்றான். (கரு)

107. இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய விடத்துங்
காணா வகையிற் பொழுதுநனி யிகப்பினுந்
தானகம் புகாஅன் பெயர்த லின்மையிற்
காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக் கலங்கி
வேட்கையின் மயங்கிய கையறு
பொழுதினும்
புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்
பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்
வேளா ணெதிரும் விருந்தின் கண்ணும்
வாளா ணெதிரும் பிரிவி னானு
நாணுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்
வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய
புரைதீர் கிளவி புல்லிய வெதிரும்

வரைவுடன் படுதலு மாங்கதன் புறத்துப்

புரைபட வந்த மறுத்தலொடு தொகைஇக்
கிழவோன் மேன வென்மனார் புலவர்.

இது, மேற் றலைவற்குரிய கிளவிகூறிப் பாங்கனிமித்தம் அவன்கண் நிகழும் பகுதியுங் கூறி அம்முறையானே தலைவிக்குரிய கிளவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்: இருவகைக்குறி பிழைப்பு ஆகிய இடத்தும் - இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் பிழைத்தவிடத்தும் :

(உ - ம்) "முழவுமுத லரைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக்
கொழுமட லிழைத்த சிறுபொற் குடம்பைக்
கருங்கா லன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல்
வயவுப்பெடை யகவும் பானாட் கங்குல்

மன்றம் போழு மினமணி நெடுந்தேர்
வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிசைக்கு மரவமொடு
துயிலறந் தனவாற் றோழியென் கண்ணே." (குறுந்-301.)

"கொன்னூர் துஞ்சினு மியாந்துஞ் சலமே
யெம்மி லயல தேழி லும்பர்

மயிலடி யிலைய மாக்குர லொச்சி
யணிமிகு மென்கொம் பூழ்த்த
மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே."

(குறுந் - 138.)

"ஏறிரங் கிருளிடை யிரவினிற் பதம்பெறா அன்
மாறினெ னெனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரலொச்சிப்
பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக."(கலி-46.)

"இருள்வீ நெய்த விதழகம் பொருந்திக்
கழுதுகண் படுக்கும் பானாட் கங்கு
லெம்மினு முயவுதி சென்தலை யன்றில்
கானலஞ் சேர்ப்பன் போல நின்பூ
நெற்றிச் சேவலும் பொய்த்தன்றோ குறியே."

இது, தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி.

"புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்
றுன்ப முழவாய் துயிலப் பெறுதியா
லின்கள்வாய் நெய்தானீ யெய்துங் கனவினுள்
வன்கணார் கானல் வரக்கண் டறிதியோ."

(சிலப் - கானல் - 33.)

எனவும் இவை குறிபிழைத்துழித் தன்வயி

னுரிமையும் அவன் வயிற் பரத்தைமையும்படக் கூறியனவாம்.

குறி பிழைத்தலாவது :—புனலொலிப்படுத்தலும் புள்ளெடுப்புதலும் முதலியன. குறியெனக் குறித்தவழி, அவனுஎன்றி அவை வேறோர் காரணத்தான் நிகழ்ந்துழி அதனைக் குறியென நினைந்து சென்று அவை அவன்குறி யன்மையின் அகன்று மாறுதலாம். பகற்குறிக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

காணு வகையிற் பொழுது நனி இகப்பினும் - குறி வழிச்செல்லுந் தலைவனை இற்றை ஞான்றிற் காண்டல் அரிதென்று கையறுவதோராற்றாற் பொழுது சேட்கழியினும் :

என்றது, தாய் துஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காவலர் கடுகுதல் நிலவுவெளிப்படுதல் நாய்துஞ்சாமை போல்வனவற்றால் தலைவன் குறியின்கண் தலைவி வரப்பெறாமல் நீட்டித்தலாம்.

(உ - ம்) "இரும்பிழி மகாஅரிவ் வழுங்கண் மூதூர்
விழவின் றாயினுந் துஞ்சா தாகு
மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை துஞ்சாள்
பிணிகோ ளருஞ்சிறை யன்னை துஞ்சிற்
றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ

ரிலங்குவே லிளையர் துஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞாளி மகிழு
மரவவாய் ஞமலி குரையாது மடியிற்
பகலுரு வுறழ நிலவுக்கான்று விசும்பி
னகல்வாய் மண்டில நின்றுவிரி யும்மே
திங்கள்கல் சேர்பு கனையிருண் மடியி
னில்லெலி வல்சி வல்லாய்க் கூகை
கழுதுவழங் கியாமத் தழிதகக் குழறும்
வளைக்கட் சேவல் வாளாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாண்குர லியம்பு
மெல்லா மடிந்த காலத் தொருநா
ணில்லா நெஞ்சத் தவர்வா ரலரே
யதனால், அரிபெய் புட்டி லார்ப்பப் பரிசிறந்
தாதி போகிய பாய்பரி நன்மா
நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தைக்
கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன
பன்முட் டின்றாற் றோழிநங் களவே." (அகம் - 122.)

"கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக
லிரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை
யெல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே." (குறுந் - 47.)

"வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங்
கேள்வரும் போழ்தி லெழால்வாழி வெண்டிங்காள்
கேள்வரும் போழ்தி லெழாதாய்க் குறுஅலியரோ
நீள்வரி நாகத் தெயிறே வாழி வெண்டிங்காள்."

(யா - வி. ப - 330.)

யிற்

தானகம் புகாஅன் பெயர்தலின்மையிற் காட்சி ஆசை களம்புக்குக் கலங்கி வேட்கையின் மயங்கிய கையறு

பொழுதினும் - அங்ஙனங் காணுவகையிற் பொழுது நனி யிகந்து தலைவி குறிதப்பியக்காலுந் தலைவன் குறியிடம் புகுந் தல்லது பெயரானென்பது தான் அறியுமாதலின் ஆண்டுப் புகுந்தவன் தான் வந்து நீங்கினமை அறிதற்கு ஓர்குறி செய் தன்றி யாளாது பெயரானன்றே? அக்குறிகாணுங் காட்சி விருப்பினாற் றலைவி பிற்றைஞான்று விடியலிற்சென்று ஆண் டைக் குறிகண்டு கலங்கி அவனை எதிர்ப்படுதல் வேட்கைய ளாகிச் செய்வதறியாது மயக்கத்தோடு கையறவு எய்தும் பொழுதின் கண்ணும்:

'தான்' என்றது தலைவனை. இரவுக்குறியினை 'அகம்'என் றார், இரவுக்குறி எயிலகத்தது என்பதனால். குறியிற்சென்று நீங்குவனெனவே காட்சி அவன்மேற்றன்றிக் குறிமேற்றாம். குறி மோதிரம் மாலை முத்தம் முதலியன கோட்டினுங் கொடியினும் இட்டுவைத்தனவாம்; இவை வருத்தத்திற்கு ஏதுவாம். இது விடியல் நிகழுமென்றற்குப் 'பொழுது' என் றார்; எனவே காண்பன விடியலிற் காணுமென்றார். 'மயங்கும்' என்றதனால் தோழியும் உடன்மயங்கும். அது,

" இக்காந்தண் மென்முகைமேல் வண்டன்றஃ திம்முகையிற்
கைக்காந்தண் மெல்விரலாய் காணிதோ—புக்குச்
செறிந்ததுபோற் றேன்றுந் தொடுபொறி யாம்பண்
டறிந்ததொன் றன்ன துடைத்து."

புகாஅக் காலைப் புக்கு எதிர்ப்பட்டுழிப் பகாஅ விருந்தின் பகுதிக்கண்ணும் - உண்டிக்காலத்துத் தலைவியில்லத்துத் தலைவன் புக்கெதிர்ப்பட்டவழி நீக்கி நிறுத்தாத விருந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் பகுதிக்கண்ணும் :

எனவே, மனையகம் புகுதற்கு ஒவ்வாத மிக்க தலைவன் புகுந்தால் இஃதொன்றுடைத்தெனத் தேராது தாய் அவனை விருந்தேற்று நீக்கிநிறுத்தற் பகுதியுந் தழீஇயினவாறாயிற்று.

புகாக்காலமாதலிற் பகாவிருந்தென்றான் ; விடியற்கால மாயிற் றலைவன் புகானெனவும், புகாக்காலத்துப் புக்கனாான் றாயின் அவர் விருந்தேற்றுக்கோடல் ஒருதலையென்று புகும் என்றுங் கொள்க. தலைவி காட்சியாசையிற் கலங்கியதற்கேற்பத் தலைவற்குங் காட்சியாசை கூறிற்று ; அது,

" சுடர்த்தொடீஇ கேளாய் தெருவினு மாடு
மணற்சிற்றில் காவிற் சிதையா வடைச்சிய

கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நா
ளன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லிரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெவந்தாற் கன்னை
யடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழா
யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்றா ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா ணென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா

னுண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
கடைக்கணாற் கொல்வான்போ னோக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்." (கலி - 51.)

இது, புகாக்காலத்துப் புக்கானை விருந்தேற்றுக் கொண்டமை பின்னொருகாலத்துத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க.

"அன்னை வாழ்க பலவே தெண்ணீ
ரிருங்கடல் வேட்ட மெந்தை புக்கெனத்
தார்மணி நெடுந்தேர் நீவி யானுமோ
ரெல்லமை விருந்தினெ னென்ற
மெல்லம் புலம்பனைத் தங்கென் றேனே."

இது தோழி கூற்றுமாம்.

'ஒன்றிய தோழி'
துழிக் காண்க.

யென்றதனால் தோழிகூற்று வந்

"மண்ணிய சென்ற வொண்ணுதல் லரிவை
புனறரு பசுங்காய் தின்றதன் றப்பற்
கொன்பதிற் றொன்பது களிற்றொ டவணிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரயத்துச் செலீஇயரோ வன்னை
யொருநா, ணகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்
பகைமுக வூரிற் றுஞ்சலோ விலளே." (குறுந் - 292.)

இது புகாக்காலத்துத் தலைமைமிக்க தலைவன் புக்கதற்கு விருந்தேலாது செவிலி இரவுந் துயிலாதாளைத் தலைவி முனி

ந்து கூறியது.

வேளாண் எதிரும் விருந்தின்கண்ணும் - அங்ஙனம் விருந்தாதலேயன்றித் தலைவி வேளாண்மைசெய்ய எதிர்கொள்ளக் கருதுதல் காரணத்தால் தோழி அவனை விருந்தேற்றுக் கோடற்கண்ணும் :

என்றது, தலைவி அவற்கு உபகாரஞ்செய்யக் கருதி அதனைக் குறிப்பாற் கூறத் தோழி அவனை விருந்தாய்த் தங்கென்னும்.

(உ - ம்) "நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்
நுணங்குமண லாங்க ணுணங்கப் பெய்ம்மார்
பறிகொள் கொள்ளையர் மறுக வுக்க
மீனார் குருகின் கானலம் பெருந்துறை
யெல்லை தண்பொழிற் சென்றெனச் செலீஇயர்
தேர்பூட் டயர வேஎய் வார்கோற்
செறிதொடி திருத்திப் பாறுமயிர் நீவிச்
செல்லினி மடந்தைநின் றோழியொடு மனையெனச்
சொல்லிய வளவை தான்பெரி தழிந்து
நீங்கா யினளிவ ளாயிற் றங்காது
கொதுமலர் போலப் பிரியிற் கதுமெனப்
பிறிதொன் றாகலு மஞ்சுவ லதனாற்
சேணின் வருநர் போலப் பேணா
யிருங்கலி யாணரெஞ் சிறுகுடித் தோன்றின்

வல்லெதிர் கொண்டு மெல்லிதின் வினைஇத்

துறையு மான்றின்று பொழுதே சுறவு
மோத மல்க கடலின் மாறு யினவே
யெல்லின்று தோன்றல் செல்லா தீமென
வெமர்குறை கூறத் தங்கி யேமுற
விளையரும் புரவியு மின்புற நீயு
மில்லுறை நல்விருந் தயர்த
லொல்லுதும் பெருமநீ நல்குதல் பெறினே." (அகம்-300.)

இதனுள், 'தான்பெரிது கலிழ்ந்து தீங்காயினள்' எனவே அக்குறிப்புத் தலைவன் போகாமற் றடுப்பக் கூறியதென்று உணர்ந்து தோழி கூறினள்.

வாளாண் எதிரும் பிரிவினானும் - வாளாண்மை செய்தற்கு ஒத்த பிரிவு தோன்றியவழியும் :

ஆண்டுத் தலைவிமேற்றுக் கிளவி, மூவகைப்பிரிவினும் பகைவயிற்பிரிவை விதந்தோதி அதிகாரப்பட்டு வருகின்ற களவினுள் அவை நிகழப்பெறா ; இதுவாயின் வரைவிடை வைத்துப் பிரியவும்பெறும் அரசர்க்கு இன்றியமையாத பிரிவாகலின் என்பது கருத்து. ஓதலுந் தூதும் வரைவிடை வைத்துப் பிரிவிற்குச் சிறந்திலவென்றுணும். இப்பிரிவு அரசர்க்கு உரித்தென்பது 'தானே சேறலும்' (27) என்னும் சூத்திரத்தாற் பெறுதும். வாளாண்மைக்கு ஏற்ற பிரிவெனவே முடியுடை வேந்தரேவலிற் பிரியும் அரசர் கண்ணது இப்பிரிவென்க. சிறுபான்மை அவ்வேந்தற்கும் உரித்து, 'வெளிப்படை தானே' (141) என்பதனுள் இப்

பிரிவில்லை என்பாராதலின்; அது,

"பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ
புகையெனப் புதல்சூழ்ந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா
முகைவெண்ப னுதிபொர முற்றிய கடும்பனி." (கலி - 31.)

இதனுட் பனியெதிர் பருவங் குறிஞ்சியாகலிற் களவிற் பிரிந்தான் வாளாணெதிரும் வென்றி தோழிக்குத் தலைவி கூறியவாறு. இஃது அவன்வயிற் பரத்தைமை கருதாதது.

28

நாணு நெஞ்சு அலைப்ப விடுத்தற்கண்ணும் - தலைவிக்கு இன்றியமையாத நாணுத்தான் அவள் நெஞ்சினை அலைத்தலின் அவள் அந்நாணினைக் கைவிடுதற்கண்ணும்: அஃது, உடன் போக்கினும் வரைவுகடாவும் வழியும் வேட்கை மீதூர்ந்து நாண்துறந்துரைத்தல் போல்வன :

"அளிதோ தானே நாணே நம்மொடு

நனிநீ டுழந்தன் று மன்னே யினியே
வான்பூங் கொம்பி ஞேங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புன னேர்தர வீந்துக் காங்குத்
தாங்கு மளவைத தாங்கிக்
காம நெரிதரக் கைந்நில் லாதே." (குறுந் - 149.)

இஃது உடன்போக்கு வலித்தமையின் நாண் துறந்து கூறியது.

வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய புரைதீர் கிளவி

புல்லிய எதிரும் - வரைதல் விருப்பினுல் தோழி தலைவற்கு வரைவு கடாய்க் கூறிய புரைதீர் கிளவியைத் தலைவி பொருந்தி நின்றே இயற்பழித்தற்கு மறுத்தாள்போல் நிற்கும் எதிர் மறையையும் :

புரை தீர்கிளவி :—தலைவனுயர்பிற்கு ஏலாது இயற் பழித்து உரைக்குங் கிளவி. அது, 'பாடுகம் வாவாழி தோழி' என்னுங் குறிஞ்சிக் (41) கலியுள்,

"இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வாளி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணுன் பொய்த்தான் மலே."

எனத் தோழி இயற்பழித்த வாய்பாட்டான் வரைவு கடாவ அதனே உடம்பட்டுப் பழித்தற்கு உடம்படாதாள்,

"பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே
வஞ்சலோம் பென்றுரைப் பொய்த்தற் குரியனே
குன்றக னன்னுடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்
றிங்களுட் டீதோன்றி யற்று."

எனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்து எதிர்

மறுத்தவாறு காண்க.

"அருவி வேங்கைப் பெருவரை நாடற்
கியானெவன் செய்கோ வென்றி யானது
நகையென வுணரே னாயி
னென்னகு குவைகொ னன்னுத னீயே."

(குறுந் - 96.)

இதுவும் இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தது.

வரைவு உடன்படுதலும் - தலைவற்குத் தலைவி தமர் வரை வுடம்பட்டதனைத் தலைவி விரும்புதலையும் :

(உ - ம்) "இலையமர் தண்குளவி யேய்ந்த பொதும்பிற்
குலையுடைக் காந்த ளினவண் டிமிரு
மலையக நாடனும் வந்தான்மற் றன்னை
யலையு மலைபோயிற் றின்று." (ஐந். எழு - 3.)

“ஒறுப்ப வோவலர் மறுப்பத தேறலர்
தமிய ருறங்குங் கௌவை யின்றா
யினியது கேட்டின் புறுகவிவ் வூரே
முனாஅ, தியானையங் குருகின் கானலம் பெருந்தோ
டட்ட மள்ள ரார்ப்பிசை வெரூஉங்
குட்டுவன் மாந்தை யன்னவெங்
குழல்விளங் காய்நுதற் கிழவனு மவனே.” (குறுந் - 34.)

தமரான் ஒறுக்கப்பட்டு ஓவாராய்த் துயருழத்தல் ஆகா தென ஆற்றுவிக்குஞ் சொற்களான் மறுத்துரைப்பவுந் தேறா ராய்த் தனித்து இருப்பார் உறக்கங் காரணமாக எழுந்த கௌவை கேளாது வரைந்தெய்திய மாற்றங் கேட்டு இவ் வூரும் இன்புறுக என்பதாம்.

ஆங்கதன் புறத்துப் புரைபடவந்த மறுத்தலொடு தொகைஇ - அவன் வரைவுவேண்டினவிடத்து அவ்வரைவு புறத்ததாகியவழித் தலைவி தன்னுயர்பு உண்டாகத் தோன் றியமறுத்தலோடே முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து :

‘அதன்புறம்’ எனவே அதற்கு அயலாகிய நொதுமலர் வரைவாயிற்று. தலைவி தன் குடிப்பிறப்புங் கற்பும் முதலிய உயர்ச்சிக்கு ஏற்ப அதனை மறுத்துத் தலைவன் வரையுமாறு நீகூறெனத் தோழிக்குக் கூறுமென்றற்குப் ‘புரைபட வந்த மறுத்தல்’ என்றார்.

" வாரி நெறிப்பட் டிரும்புறந் தாஅழ்ந்த
வோரிப் புதல்வ னழுதன னென்பவோ
புதுவ மலர்தைஇ யெமரென் பெயரால்
வதுவை யயர்வாரைக் கண்டு மதியறியா
வேழையை யென்றகல நக்குவந் தீயாய்நீ
தோழி யவனுழைச் சென்று;
சென்றியா னறிவேன் கூறுக மற்றினி;
சொல்லறியாப் பேதை மடவைமற் றெல்லா
நினக்கொருஉ மற்றென் றகலகலு நீடின்று
நினக்கு வருவதாக் காண்பா யனைத்தாகச்
சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு;

தருமணற் ஞாழப்பெய் தில்பூவ லூட்டி
யெருமைப் பெடையோ டெமரீங் கயரும்
பெருமண மெல்லாந் தனித்தே யொழிய
வரிமணன் முன்றுறைச் சிற்றில் புனைந்த
திருநுத லாயத்தார் தம்முட் புணர்ந்த
வொருமணந் தானறியு மாயி னெனைத்துந்
தெருமரல் கைவிட் டிருக்கோ வலர்ந்த
விரிநீ ருடுக்கை யுலகம் பெறினு
மருநெறி யாயர் மகளிர்க்
கிருமணங் கூடுத லில்லியல் பன்றே." (கலி - 114.)

" மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்." (குறுந் - 31.)

இச்சூத்திரத்து உருபும் எச்சமுமாயவற்றைக் ‘கிழவோண் மேன’ என்பதனோடு முடித்து, முற்றிற்குக் கிளவியென ஒரு பெயர் வெளிப்படுத்து முடிக்க. புல்லிய எதிரையும் உடன்படுதலையும் மறுத்தலுடன் தொகுத்தது.

கிழவோள் மேன என்மனார் புலவர் -
தலைவியிடத்தன கிளவியென்று கூறுவர் புலவர்
என்றவாறு. (கசு)

108. காமத் திணையிற் கண்ணின்று வரூஉ
நாணு மடனும் பெண்மைய வாதலிற்
குறிப்பினு மிடத்தினு மல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா வவள்வயி னான.

இஃது உள்ளப்புணர்ச்சிக்கு உரியவாறு மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிகழுமென்ற நாணும் மடனுங் குறிப்

பினும் இடத்தினும் வருமெனக் கூறுதலின் ‘அச்சமு நாணும்’ (99) என்பதற்குப் புறநடையாயிற்று. இதனை ஈண்டுக் கூறினான், இடத்தின்கண் வரும் நாணும் மடனுந் தந்தன்மை திரிந்துவருமென்பதூஉம் அது கூற்றின்கண் வருமென்பதூஉங் கூற்று நிகழ்கின்ற இவ்விடத்தே கூறவேண்டுதலின். எனவே, இது முதலிய சூத்திரம் மூன்றும் முன்னர்த் தலைவிக்குக் கூற்றுநிகழுமென்றற்குக் கூற்றுநிகழுங்கால் நாணும் மடனும் நீங்கக் கூறும் என்று அக்கூற்றிற்கு இலக்

கணங் கூறினவேயாயிற்று.

இதன்பொருள்: அவள்வயின் ஆன நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆதலின் - தலைவியிடத்து உளவாகிய நாணும் மடனும் பெண்மைப்பருவத்தே தோன்றுதலையுடையவாதலின், காமத்திணையிற் கண்ணின்று குறிப்பினும் வரூஉம் - அப்பருவத்தே தோன்றிய காமவொழுக்கங் காரணமாக அவை கண்ணின்கணின்று குறிப்பினும் வரும், வேட்கை நெறிப்பட இடத்தினும் வரூஉம் - அன்றி வேட்கை தன்றன்மை திரியாது வழிப்படுதலாலே கருமநிகழ்ச்சிக்கண்ணும் வரும், அல்லது வாரா - அவ்வீரிடத்துமல்லது அவை வாரா என்றவாறு.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் உரியவாகக் கூறும் பன் னிரண்டு மெய்ப்பாட்டானுங் குறிப்பின்கண் நாணும் மட -னும் நிகழ்ந்தவாறுணர்க.

"ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப."

என்னுஞ் செய்யுளியற் (510) சூத்திரத்தான் மென்றதனைக் கரும நிகழ்ச்சி என்றுணர்க.

இட

அஃதாவது இடந்தலைப்பாடும் பாங்கொடுதழாஅலும் தோழியிற் புணர்வுமாம். இவற்றின் கண்ணும் நாணும் மட னும் நிகழுமென்றான். இனித் தோழியிற் புணர்வின்கண் வரும் நாணும் மடனுந் தந்தன்மை திரிந்துவருமென மேலிற் சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றான். (கள) 438

109. காமஞ் சொல்லா நாட்ட மின்மையி
னேமுற விரண்டு முளவென மொழிப.

இது, கருமநிகழ்ச்சிக்கண் வரும் நாணும் மடனுந் தந் தன்மை திரிந்துவருமென்கின்றது.

இதன் பொருள்: சொல்லாக் காமம் இன்மையின்-கரும நிகழ்ச்சியிடத்துக் கூற்று நிகழாத காமம் புலனெறி வழக் கின்கணின்மையின், இரண்டும் ஏமுற நாட்டம் உளவென மொழிப - முற்கூறிய நாணும் மடனுந் தந்தன்மை திரிந்து வர நாட்டுதல் உளவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

என்றது, தோழியிற் கூட்டத்துத் தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவளென்பதூஉம், நிகழுங்கால் நாணும் மடனும் பெரும்பான்மை கெட்டு அக்கூற்று நிகழுமென்பதூஉம், அங்ஙனங் கெடுதலையும் முந்துநூற்கண் ஆசிரியர் நாட்டுதல் உளவென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று.

"தேரே முற்றன்று நின்னினும் பெரிதே." (கலி - 74.)

" பேரேமுற் றாய்போல முன்னின்று

விலக்குவாய்."(கலி - 113.)

என்றாற்போல மயக்கம் உணர்த்திற்று.

இனி நாணும் மடனுங் கெட்ட கூற்றுத் தோழியை நோக்கிக் கூறுமென மேற்கூறுகின்றான். (கஅ)

110. சொல்லெதிர் மொழித லருமைத் தாகலி
னல்ல கூற்றுமொழி யவள்வயி னான.

இது, நாணும் மடனும் பெரும்பான்மை நிகழாதது தோழிக்குத் தலைவி கூறுமென்கின்றது.

கூற்

இதன் பொருள்: எதிர் சொல் - அங்ஙனம் நாணும் மடனும் நீங்கிய சொல்லை, அவள் வயின் மொழிதல் அருமைத்து அல்ல ஆகலின் - தோழியிடத்துக் கூறுதல் அருமையுடைத்தல்ல வாகையினாலே, கூற்றுமொழி ஆன - குறிப்பானன்றிக் கூற்றாற் கூறும் மொழி தலைவிக்குப் பொருந்தின என்றவாறு.

எதிர்தல் - தன்றன்மை மாறுபடுதல். 'ஒன்றிய தோழியொடு' (41) என அகத்திணையிற் கூறுதலானும், 'தாயத்தினடையா' (221) எனப் பொருளியலிற் கூறுதலானும் அவள் வயின் நாணும் மடனும் நீங்கிய சொல்லைக் கூறுதலும் பொருந்துமென்றான்: அவை முற்காட்டிய உதாரணங்களுள்,

"கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்து" (கலி - 46.) எ - ம்,

"வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்டு" (கலி - 51.) எ - ம்,

"காம நெரிதரக் கைந்நில் லாதே" (குறுந் - 149.) எ -ம்

கூறியவாற்றானும் மேற்கூறுகின்ற உதாரணங்களானும் நாணும் மடனும் நீங்கிக் கூற்றுநிகழ்ந்தவா றுணர்க.

'சூத்திரத்துட்பொருளன்றியும் . . . படுமே'(658) என்பதனுன் இவ்விலக்கணம் பெறுதற்கு இம்மூன்று சூத்திரத்திற்கும் மாட்டுறப்புப்படப் பொருள் கூறினும்.

இனிக் கூற்று நிகழுங்கால் நாணும் மடனும் பெண்மைய வாதலிற் குறிப்பினும் இடத்தினுமன்றி வேட்கை நெறிப் பட வாராவென்று

பொருள்கூறிற் [1]காட்டிய உதாரணங்கட்கு மாறுபாடாகலானுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களெல்லாங் குறிப் பும் இடனுமன்றிப் பெரும்பான்மை கூற்றாய் வருதலானும் ஆசிரியர் தலைவன்கூற்றுந் தலைவிகூற்றுந் தோழிகூற்றுஞ் செவிலிகூற்றுமெனக் கூற்றுஞ் சேர்த்து நூல்செய்தலானும் அது பொருளன்மையுணர்க.

(கக)

111. மறைந்தவற் காண்ட றற்காட் டுறுத
னிறைந்த காதலிற் சொல்லெதிர் மழுங்கல்
வழிபாடு மறுத்தன் மறுத்தெதிர் கோடல்
பழிதீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல்
கைப்பட்டுக் கலங்கினு நாணுமிக வரினு
மிட்டுப்பிரி விரங்கினு மருமைசெய்

தயர்ப்பினும்

[1] இங்ஙனங் கூறியவர் இளம்பூரணர்.

வந்தவழி யெள்ளினும் விட்டுயிர்த்

தழுங்கினு

நொந்துதெளி வொழிப்பினு மச்ச நீடினும்
பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் பெற்றவழி

மலியினும்

வருந்தொழிற் கருமை வாயில் கூறினுங்
கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையு
மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித்

தோழிக்கு

நினைத்தல் சான்ற வருமறை யுயிர்த்தலு
முயிராக் காலத் துயிர்த்தலு முயிர்செல
வேற்றுவரைவு வரினது மாற்றுதற் கண்ணு
நெறிபடு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை

மறைப்பினும்

பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி
யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை

தெளிந்தோ

ளருமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற்
பெருமை சான்ற வியல்பின் கண்ணும்
பொய்தலை யடுத்த மடலின் கண்ணுங்
கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும்
வெறியாட் டிடத்து வெருவின் கண்ணுங்

குறியி னொப்புமை மருடற் கண்ணும்
வரைவுதலை வரினுங் களவறி வுறினுந்
தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினுந்
தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை
வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித்
தன்பிழைப் பாகத் தழீஇத் தேறலும்
வழுவின்று நிலைஇய வியற்படு
பொருளினும்
பொழுது மாறும் புரைவ தன்மையி
னழிவுதலை வந்த சிந்தைக் கண்ணுங்
காமஞ் சிறப்பினு மவனளி சிறப்பினு
மேமஞ் சான்ற வுவகைக் கண்ணுங் கள.

தன்வயி னுரிமையு மவன்வயிற் பரத்தையு
மன்னவு முளவே யோரிடத் தான.

இதனுள் தலைவிகூற்று நிகழ்த்துமாறு கூறுகின்றான் சில கூற்றுக்களுள் தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையும்பட நிகழ்த்தவும் பெறுமென்கின்றான். 'அவன் வயின்' எனவே 'தன்' என்றது தலைவியையாம்; உரிமை-களவிலே கற்புக்கடம்பூண்டொழுகல்; எனவே, புலவியுள்ளத் தாளாகவும் பெறுங் களவினென்பது கருதிப் பரத்தையுமுள என்றான், ஊடலும் உணர்த்தலும் வெளிப்பட நிகழாமையின் இவை புலவிப்போலி. பரத்தை - அயன்மை. அவன்கட் பரத்தைமையின்றேனுங் காதன்மிகுதியான் அங்ஙனங் கருதுதல் பெண்தன்மை. உம்மை, எதிர்மறையாகலின் இவ்விரண்டும் இலவாதலே பெரும்பான்மை.

இதன்பொருள் :—மறைந்து அவற் காண்டல்-தலைவன் புணர்ந்து நீங்குங்கால் தன் காதன்மிகுதியால் அவன் மறையுந்துணையும் நோக்கிநின்று அங்ஙனம் மறைந்தவனைக் காண்டற்கண்ணுந் தோழிக்குக் கூற்றுற் கூறுதலுள :

(உ - ம்) "கழிப்பூக் குற்றுங் கான லல்கியும்
வண்டற் பாவை வரிமண லயர்ந்து
மின்புறப் புணர்ந்து மிளிவரப் பணிந்துந்
தன்றுயர் வெளிப்படத் தவறி நந்துய
ரறியா மையி னயர்ந்த நெஞ்சமொடு
செல்லு மன்னோ மெல்லம் புலம்பன்
செல்வோன் பெயர்புறத் திரங்கிமுன் னின்று
தகைஇய சென்றவென் னிறையி னெஞ்ச
மெய்தின்று கொல்லோ தானே யெய்தியுங்

காமஞ் செப்ப நாணின்று கொல்லோ
வுதுவ காணவ ரூர்ந்த தேரே
குப்பை வெண்மணற் குவவுமிசை யானு

மெக்கர்த் தாழை மடல்வயி னானு
மாய்கொடிப் பாசடும் பரிய வூர்பிழிபு
சிறுகுடிப் பாதவர் பெருங்கடன் மடுத்த

கடுஞ்செலற் கொடுந்திமில் போல
நிவந்துபடு தோற்றமொ டிகந்துமா யும்மே." (அகம்-330.)

'அறியாமையின் அயர்ந்தநெஞ்சமொடு' என்பது தன் வயினுரிமை ; 'இகந்துமாயும்' என்பது அவன்வயிற் பாத் துதைமை.

தற்காட்டுறுதல் - தன்னை அவன் காணுவகை நாணான் மறைந்து ஒழுகினுந் தன் பொலிவழிவினை அவற்குக் காட் டல் வேண்டுதற்கண்ணும் : அது,

"இன்ன ளாயின ளன்னுத லென்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழிநம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே." (குறுந் - 98.)

'இன்னளாயினள்' என்றது தற்காட்டுறுதல். 'செப்புநர்ப் பெறினே' என்பதனாற் களவாயிற்று, கற்பிற்கு வாயில்கள் செப்புவார் உளராதலின். இதற்கு இரண்டும் உள.

நிறைந்த காதலிற் சொல் எதிர் மழுங்கல்- தலைவி காதன் மிகுதியால் தலைவன் பரத்தைமையை எதிர்கூற நினைந்து கூற்றெய்தாது குறைபடுதற்கண்ணும் :

(உ - ம்) "பிறைவனப் பிழந்த நுதலும் யாழநி
ணிறைவரை நில்லா வளையு மறையா
தூரலர் தூற்றுங் கௌவையு மூன்னி
நாணிட், டுரையவற் குரையா மாயினு மிரைவேட்டுக்

கடுஞ்சூல் வயவொடு கானலெய் தாது
கழனி யொழிந்த கொடுவாய்ப் பேடைக்கு
முடமுதிர் நாரை கடன்மீ னெய்யு
மெல்லம் புலம்பற் கண்டுநிலை செல்லாக்

கரப்பவுங் காப்பவுங் கைம்மிக்
குரைத்த தோழி யுண்க ணீரே."
(நற்றிணை - 263.)

இஃது யாம் உரையாமாயினுங் கண் உரைத்தன என்றலின் இரண்டுங் கூறினாள்.

வழிபாடு மறுத்தல் - வருத்தமிகுதியால் தலைவனை வழி படுதலை மறுத்துக் கூறுமிடத்தும் :

(உ - ம்) "என்ன ராயினு மினிநினை வொழிக
வன்ன வாக வுரைய ரோழியா
மின்ன மாகநத் துறந்தோர் நட்பெவன்
மாஞெ ருடுக்கை மலையுறை குறவ
ரறியா தறுத்த சிறியிலைச் சாந்தம்
வறனுற் றுரா முருக்கிப் பையென
மரம்வறி தாகச் சோர்ந்துக் காஅங்
கறிவு முள்ளமு மவர்வயிற் சென்ற
வறிதா கிளையென் யாக்கை யினியவர்
வரினு நோய்மருந் தல்லர் வாரா
தவண ராகுக காதல ரிவணங்
காமம் படர்பட வருந்திய
நோய்மலி வருத்தங் காணன்மா ரெமரே." (நற்றிணை - 64.)

"உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளா
திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தின்
வான்றோய் வற்றே காமஞ்
சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே." (குறுந் - 102.)

"நீயுடம் படுதலின் யான்றர வந்து
குறிநின் றனனே குன்ற நாட
னின்றை யளவை சென்றைக் கென்றி
கையுங் காலு மோய்வன வொடுங்கி
தீயுறு தளிரி னடுங்கி
யாவது மில்லையான் செயற்குரி யதுவே." (குறுந் -
383.).

இத்தோழிகூற்றே
மறுத்தமை பெற்றும்.

‘ சென்றைக்க ’ என்றதனுல் தலைவி

மறுத்து எதிர்கோடல்—அங்ஙனம் வழிபாடு மறுத்த தலைவியே அவனை ஏற்றுக்கோடலை விரும்பியக்கண்ணும் :

அது,

“ கௌவை யஞ்சிற் காம மெய்க்கு
மெள்ளற விடினே யுள்ளது நாணே
பெருங்களிறு வாங்க முறிந்துநிலம்படாஅ
நாருடை யொசிய லற்றே
கண்டிசிற் றோழியவ ருண்டவென் னலனே.”

(குறுந்-112.).

இது, நாணையுள்ளது கற்புப்போம்
தெதிர்கோடலாம்.

என்றலின் மறுத் 44

பழி தீர் முறுவல் சிறிதே தோற்றல் - தன்கற்பிற்கு வரும் பழி தீர்ந்ததன்மையால் தன்கண் தோன்றிய மகிழ்ச்சியைச் சிறிதே தோழிக்குத் தோற்றுவித்தற் கண்ணும் :

தலைவனால் தோன்றிய நோயும் பசலையும் முருகனால் தீர்ந்ததென்று அவன் கேட்பிற் கற்பிற்குப் பழியாமாதலிற் 'பழி'யென்றார்.

(உ - ம்) " அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதருங்
கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன்
மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்ல
லிதுவென வறியா மறுவரற் பொழுதிற்
படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ளிவளென
முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய் கூறக்
களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு நடுநா
ளார நாற வருவிடர்த் ததைந்த
சாரற் பல்பூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி
னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல
நன்மனை நெடுநகர்க் காவல ரறியாமைத்
தன்னசை யுள்ளத்து நன்னசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த
நோய்தணி காதலர் வரவீண்

டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே." (அகம் -

22.)

இதனுட் பழிதீர அவன் வந்து உயிர்தளிர்ப்ப முயங்கி நக்கநிலையைத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியவாறு காண்க.

கைப்பட்டுக் கலங்கினும் - தலைவிகுறிப்பினன்றி எதிர்ப் பட்ட தலைவன் ஒருவழி அவளை அகப்படுத்தவழிக் காட்சி விருப்பினளாயினும் அப்பொழுது அவள் கலங்கினும்:

எனவே, காட்சி விருப்பினை மீதூர்ந்து பட்டது தலைவன்வயிற் பரத்தைமைகருதி.

கலக்கம் புலப்

"கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடியழற் புறந்தந்த பூவாம்பூம் பொலங்கோதைத்
தொடிசெறி யாப்பமை யரி."

என்னுங் குறிஞ்சிக் (54) கலியுள் 'அதனை, லல்லல் களைந் தனன் றோழி' எனக் கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தேனெனத் தலைவியுரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கட் கூறியவாறு காண்க. இவ்வுதாரணம் ஆண்டுக் காட்டுதும்.

"உறுகழி மருங்கி னோதமொடு மலர்ந்த." (அகம் -

230.)

என்னும் பாட்டுத் தலைவன் இதனைக் கூறியது.

நாணு மிகவரினும் - தலைவனை எதிர்ப்பட்ட தலைவி தன் பெருநாணுடைமை கூறித் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளாது நிற்பினும் :

(உ - ம்) "விளையா டாயமொடு வெண்மணல் அழுத்து
மறந்தனந் துறந்த காழ்முளை யகைய
நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தனம் வளர்த்து
நும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்
றன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே
யம்ம நாணுது நும்மொடு நகையே
விருந்திற் பாணற் விளரிசை கடுப்ப
வலம்புரி வான்கோடு நரலு மிலங்குநீர்த்
துறைகெழு கொண்கநீ நல்கி
னிறைபடு நீழல் பிறவுமா ருளவே." (நற்றிணை - 172.)

இதனுள் 'அம்ம நாணுதும்' எனப் புதிது வந்ததோர் நாணுமிகுதி தோன்ற மறுத்துரைத்தலின் தன்வயி னுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையுங் கூறினள்.

இட்டுப் பிரிவு இரங்கினும் - சேணிடையின்றி இட்டிதாகப் பிரிந்துழித் தலைவி இரங்கினும் :

கற்பினுட் சொல்லாத பிரிதலையும் இட்டுப் பிரிவென்ப, களவுபோல நிகழ்பொருள் உணர்த்திப் பிரிதலருமையின். (உ - ம்) "யானே யீண்டை யேனே யென்னலனே

யானை நோயொடு கான லஃதே

துறைவன் றம்மூ ரானே
மறையல ராகி மன்றத் தஃதே." (குறுந் - 97.)

'தம்மூரான்' என்றலின் ஓதன் முதலிய பிரிவின்றி அணித்தாயவழிப் பிரிந்தானென அவ்விரண்டும் பயப்பக் கூறியவாறு காண்க.

"சிறுவெண் காக்கைச் செவ்வாய்ப் பெருந்தோ
டெறிதிரைத் திவலை யீர்ம்புற நனைப்பப்
பனிபுலர் துறையும் பல்பூங் கானல்
விரிநீர்ச் சேர்ப்ப னீப்பி னொருநம்
மின்னுயி ரல்லது பிறிதொன்
றெவனோ தோழி நாமிழப் பதுவே." (குறுந் - 334.)

இதுவும் அது. இவை களவினுட் புலவிப்பொலியாம்.

அருமை செய்து அயர்ப்பினும் - முற்கூறிய இட்டுப் பிரிவேயன்றித் தலைவன் தன்னை அரியனாகச் செய்துகொண்டு தம்மை மறப்பினும் :

அது தண்டாதிரத்தலை (102) முனிந்த மற்றையவழித் தலைவன் தானும் அரியனுய் மறந்தான் போன்று காட்டினும் அவ்விரண்டுங் கூறுதலாம்.

(உ - ம்) "தீமை கண்டோர் திறத்தும் பெரியோர்
தாமறிந் துணர்க வென்ப மாதோ
வழுவப் பிண்ட நாப்ப ணேமுற்
றிருவெதி ரீன்ற வேற்றலைக் கொழுமுளை
சூன்முதிர் மடப்பிணை நாண்மேய லாரு
மலைகெழு நாடன் கேண்மை பலவின்
மாச்சினை துறந்த கோண்முதிர் பெரும்பழம்
விடரளை வீழ்ந்துக் காங்குத் தொடர்பறச்
சேணுஞ் சென்றுக் கன்றே யறியா
தேக லடுக்கத் திருண்முகை யிருந்த
குறிஞ்சி நல்லூர்ப் பெண்டிரு
மின்னு மோவா ரென்றிறத் தலரே."

447

தீங்குசெய்தாரையும் பொறுக்கிற்பார் நம்மைத் துறத்தலின் நாம் அரியேமாகியது பற்றித் தாமும் அரியராயினர் போலுமென அவ்விரண்டுங் கூறினள்.

“ நெய்தற் படப்பை நிறைகழித் தண்சேர்ப்பன்
கைதைசூழ் கானலிற் கண்டநாட் போலானூற்
செய்த குறியும்பொய் யாயினவாற் சேயிழா
யையகொ லான்றூர் தொடர்பு.” (திணை - ஐம் - 41.)

இதுவுமது:

வந்தவழி எள்ளினும் - பெரிதாகிய இடையீட்டினுள் அரிதாகத் தலைவன் வந்தனொன்றும் பெறுதனொன்றைத் துன்ப மிகுதியாற் பெற்றதனையுங் கனவுபோன்றுகொண்டு இகழ்ந் திருப்பினும் :

(உ - ம்) “மானடி யன்ன கவட்டிலை யடும்பின்
றூர்மணி யன்ன வெண்பூக் கொழுதி
யொண்டொடி மகளிர் வண்ட லயரும்
புள்ளிமிழ் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை
யுள்ளேன் றோழி படீஇயரென் கண்ணே.” (குறுந்-243.)

“ வாராக்காற் றுஞ்சா வரிற்றுஞ்சா வாயிடை
யாரஞ ருற்றன கண்.” (குறள் - 1179.)

“ இன்க ணுடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
புன்க ணுடைத்தாற் புணர்வு.” (குறள் - 1152)

‘வரிற்றுஞ்சா’ எனவும் ‘ புன்கணுடைத்து ’ எனவும் வரவும் பிரிவும் அஞ்சி இரண்டும் நிகழக்கூறினாள். இது முன்னிலைப் புறமொழி.

"கண்டிரண் முத்தம் பயக்கு மிருமுந்நீர்ப்
பண்டங்கொ ணுவாய் வழங்குந் துறைவனை
முண்டகக் கானலுட் கண்டே னெனத்தெளிந்தே
னின்ற வுணர்விலா தேன்." (ஐந் - எழு - 61.)

இது முன்பு இன்பந் தருவனென உணர்ந்துநின்ற உணர்வு ஈண்டில்லாத யான் புணர்ச்சி வருத்தந்தருமென்று தெளிந்தே னென்றுளென்க.

விட்டு உயிர்த்து அழுங்கினும் - கரந்த மறையினைத் தலைவி தமர்க்கு உரைத்தற்குத் தோழிக்கு வாய்விட்டுக்கூறி அக்கூறியதனையே தமர்கேட்பக் கூறாது தவிரினும்:

உயிர்த்தல் - கூர்தல்.

(உ - ம்) "வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரற்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேணெடும் பொங்கர்ப்

பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டி குறமக
ளின்னா விசைய பூசல் பயிற்றலி
னேக லடுக்கத் திருளளைச் சிலம்பி
னாகொள் வயப்புலி யாகுமஃ தெனத்த
மலைகெழு சீறூர் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாட
னெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தென வன்னைக்
கறிவிப் பேங்கொ லறியலங் கொல்லென
விருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி யொருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி தோழி யாக்கை
யின்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே."

(அகம் - 52.)

இது சிறைப்புறம்.

நொந்து தெளிவு ஒழிப்பினும் - வரைவு நீட்டித்துத் தலைவன் சூளுற்றவழி அதற்கு நொந்து தெளிவிடை விலங்கி னும் :

(உ - ம்) "மன்றத் துறுகற் கருங்கண் முசுவுகளுங்
குன்றக நாடன் றெளித்த தெளிவினை
நன்றென்று தேறித் தெளிந்தேன் றலையளி
யொன்றுமற் றொன்று மனைத்து." (ஐந் - எழு - 9.)

'எம்மணங்கினவே' (குறுந் - 53) என்பது தலைவிகூறக் கேட்டுத் தோழி கூறியது. அதுவும் இதனாற் கொள்க.

அச்சம் நீடினும் - தெய்வம் அச்சூளுறவிற்கு அவனை வருத்துமென்றுந் தந்தை தன்னையர் அறிகின்றாரோ வென்றுங் கூட்டமுண்மை உணர்ந்த தோழிக்கும் உண்மை கூறுதற்கும் அஞ்சிய அச்சம் நீட்டிப்பினும் :

(உ - ம்) "மன்ற மராஅத்த பேஎமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறூஉ மென்ப யாவதுங்
கொடிய ரல்லரெங் குன்றுகெழு நாடர்
பசைஇப் பசந்தன்று நுதலே
ஞெகிழ ஞெகிழ்ந்தன்று தடமென் றோளே." (குறுந் - 87.)

"மென்றினை மேய்ந்த சிறுகட் பன்றி
வன்க லடுக்கத்துத் துஞ்சு நாட
னெந்தை யறித லஞ்சிக்கொ
லதுவே தெய்ய வாரா மையே-"

(ஐங்குறு - 261.)

"புனையிழை நோக்கியும் புனலாடப் புறஞ்சூழ்ந்து
மணிவரி தைஇயுநம் மில்வந்து வணங்கியு
நினையுபு வருந்துமிந் நெடுந்தகை திறத்திவ்வூ
ரினையளென் றெடுத்தோதற் கனையையோ நீயென
வினவுதி யாயின் விளங்கிழாய் கேளினி ;

செவ்விரல் சிவப்பூரச் சேட்சென்றா யென்றவன்
பௌவநீர்ச் சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ
கௌவைநோ யுற்றவர் காணாது கடுத்தசொல்
லொவ்வாவென் றுணராய்நீ யொருநிலையே யுரைத்தனை ;

ஒடுங்கியாம் புகலொல்லேம் பெயர்தர வவன்கண்டு
நெடுங்கய மலர்வாங்கி நெறித்துத்தந் தனைத்தற்கோ
விடுந்தவர் விரகின்றி யெடுத்தசொற் பொய்யாகக்
கடிந்தது மிலையாய்நீ கழறிய வந்ததை ;

வரிதேற்றாய் நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றித்
தெரிவேய்த்தோட் கரும்பெழுதித் தொய்யில்செய் தனைத்
புரிபுநம் மாயத்தார் பொய்யாக வெடுத்தசொ [தற்கோ
லுரிதென வுணராய்நீ யுலமந்தாய் போன்றதை ;

எனவாங்கு, அரிதினி யாயிழா யதுதேற்றல் புரிபொருங்
கன்றுநம் வதுவையு ணமர்செய்வ தின்றீங்கே
தானயர் திருந்ததிவ் வூராயி னெவன்கொலோ
நாஞ்செயற் பால தினி."[1] (கலி - 76.)

---

[1]"இஃது 'அச்சநீடினும்' என்றதனற் கூட்டமுண்மை உணர்ந்த தோழிக்கு உண்மை கூறுதற்கு அஞ்சிய அச்சம் நீட்டித்துத் தலைவி கூறியது."—கலி. நச்.

பிரிந்தவழிக் கலங்கினும் - களவு அலராகாமல் யான் பிரிந்துழித் தலைவி கலங்குவளென்று அஞ்சித் தலைவன் பிரியாது உறைதலிற் பிரிவைக் கருதப்பெறாத தலைவி அவ்வாறன்றிப் பிரிந்துழிக் கலங்கினும் :

(உ - ம்) "மின்னுச்செய் கருவிய பெயன்மழை தூங்க
விசும்பா டன்னம் பறைநிவந் தாங்குப்
பொலம்படைப் பொலிந்த வெண்டே ரேறிக்

கலங்குகடற் றுவலை யாழி நனைப்ப
வினிச்சென் றனனே யிடுமணற் சேர்ப்பன்
யாங்கறிந் தன்றுகொ றோழியென்
றேங்கமழ் திருநுத லூர்தரும் பசப்பே." (குறுந் - 205.)

" குறுநிலைக் குரவின் சிறுநனை நறுவீ
வண்டுதரு நாற்றம் வளிகலந் தீயக்
கண்களி பெறூஉங் கவின்பெறு காலை
யெல்வளை ஞெகிழ்த்தோர்க் கல்ல லுறீஇயர்
சென்ற நெஞ்சஞ் செய்வினைக் குசாவா
யொருங்குவர னசையொடு வருந்துங் கொல்லோ
வருளா னாதலி னழிந்திவண் வந்து
தொன்னல னிழந்தவென் பொன்னிற நோக்கி
யேதி லாட்டி யிவளெனப்
போயின்று கொல்லோ நோய்தலை மணந்தே."(நற்றிணை-56.)

" வருவது கொல்லோ தானே வாரா
தவணுறை மேவலி னமைவது கொல்லோ
புனவர் கொள்ளியிற் புகல்வரு மஞ்ஞை
யிருவி யிருந்த குருவி வெருவுறப்
பந்தாடு மகளிரிற் படர்தருங்
குன்றுகெழு நாடனொடு சென்றவென் னெஞ்சே."
(ஐங்குறு - 295.)

"பொரிப்புறப் பல்லிச் சினையீன்ற புன்னை
வரிப்புற வார்மணன்மே லேறித்—தெரிப்புறத்
தாழ்கடற் றண்சேர்ப்பன் றாகல நல்குமே
வாழியாற் காணுமோ யாம்." (ஐந் - ஐம் - 43.)

பெற்றவழி மலியினும் - தலைவி இடையீடின்றித் தலைவனை எதிர்ப்படப் பெற்றஞான்று புதுவது மலியினும்:

வரைவு நீட்டித்த காலத்துப்
பெற்றவழிமலிவைவெளிப்
படக் கூறுதலும், வரைவு நீட்டியாதவழிப் பெற்ற
வை வெளிப்படுத்தாமையும் உணர்க.
வழிமலி

(உ - ம்) "இன்னிசை யுருமொடு கனைதுளி தலைஇ
மன்னுயிர் மடிந்த பானாட் கங்குற்
காடுதேர் வேட்டத்து விளிவிடம் பெறாஅது
வரியதட் படுத்த சேக்கைத் தெரியிழைத்
தேனுறு கதுப்பிற் கொடிச்சியர் தந்தை
கூதிரிற் செறியுங் குன்ற நாட
வனைந்துவர லிளமுலை ஞெமுங்கப் பல்லூழ்
விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே
நும்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந்

தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை
பதம்பெறு கல்லா திடம்பார்த்து நீடிய
மலைமர மொசிய வொற்றிப்
பலர்மடி கங்கு னெடும்புற நிலையே." (அகம் - 58.)

முயக்கம் இனிதென மகிழ்ந்து கூறுவாள் நும்மில் புலம்பால் வாடைக்கு வருந்தினே மென்றலின் இரண்டுங் கூறினாள்.

"அம்ம வாழி தோழி நலமிக
நல்ல வாயின வளியமென் றோள்கண்
மல்ல லிருங்கழி மல்கும்
மெல்லம் புலம்பன் வந்த மாறே." (ஐங்குறு - 120.)

"அம்ம வாழி தோழி பன்மா
ணுண்மண லடைகரை நம்மோ டாடிய
தண்ணந் துறைவன் மரீஇ
யன்னை யருங்கடி வந்துநின் றோனே." (ஐங்குறு - 115.)

இவை தோழிக்குக் கூறியன. 'பெற்றவழி மலியினும்' எனப் பெறுபொருள் இன்னதெனவும் இன்னார்க்குக் கூறுவதெனவும் வரையாது கூறவே பிறர் பெற்று மலிந்து பிறர்க்குக் கூறுவனவுங் கொள்க.

"அம்ம வாழி தோழி யன்னைக்
குயர்நிலை யுலகமுஞ் சிறிதா லவர்மலை

மாலைப் பெய்த மணங்கமழ் பூந்தியொடு
காலை வந்த காந்தண் முழுமுதன்
மெல்லிலை குழைய முயங்கலு
மில்லுய்த்து நடுதலுங் கடியா தோட்கே." (குறுந் - 361.)

இது பெற்றவழி மகிழ்ந்து தோழிக்கு உரைத்தது. இதற்கும் இரண்டுங் கூறினுள்.

வரும் தொழிற்கு அருமை வாயில் கூறினும் - தலைவன் இடைவிடாது வருதற்கு ஆண்டு நிகழும் ஏதம் பலவாற்றானும் உளதாம் அருமையை வாயிலாகிய தோழி கூறினுந் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழ்தலுள; அது,

" நள்ளென் றன்றே யாமஞ் சொல்லவிந்
தினிதடங் கினரே மாக்கண் முனிவின்று
நனந்தலை யுலகமுந் துஞ்சு
மோர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே." (குறுந் - 6.)

இதனுட் பொழுது சென்றதில்லையென்றும் மாக்கள் இன்னுந் துயின்றிலரென்றும் அருமையை வாயில் கூறிய வழித் தலைவி யாமமும் நள்ளென்றும் மாக்களுந் துயின்றும் வந்திலரென வருந்திக் கூறியவாறு காண்க.

நாம் ஏவிய தொழில் ஏற்றுக்கொண்டு வருகின்றவன் ஓர் காரணத்தானன்றி வாராதொழியுமோ வென்று தலைவி கொள்ளுமாறு கூறுமென்றற்குத் தொழிலென்றார்.

கூறியவாயில் கொள்ளாக் காலையும் - தலைவற்குக் குறை நேர்ந்து வாயிலாகிக் குறைநயப்பக் கூறியவழியும் பிறவழியுந் தோழி கூற்றினைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளாத காலத்துக் கண்ணும். வாயில் - தோழி.

(உ - ம்) "தெருவின்கட், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ
வாரண வாசிப் பதம்பெயர்த லேதில
நீநின்மேற் கொள்வ தெவன்."[1] (கலி - 60.)

எனத் தோழிகூற்றினை மறுத்தது.

[1]"பிறர் வருத்தம் தம்வருத்தமாகக்கொண்டு ஒழுகுவதனை வாரணவாசியென்னும் ஊரிலுள்ளார் பதமென்றாள்.இது 'கூறியவாயில் கொள்ளாக்காலத்' தலைவி கூறியது"—கலி. நச்.

"தோளே தொடிநெகிழ்ந் தனவே கண்ணே
வாளீர் வடியின் வடிவிழந் தனவே
நுதலும் பசலை பாயின்று திதலைச்
சில்பொறி யணிந்த பல்கா ழல்குன்
மணியே ரைம்பான் மாயோட் கென்று
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வை தூற்ற

நாமுறு துயரஞ் செய்யல ரென்னுங்
காமுறு தோழி காதலங் கிளவி
யிரும்புசெய் கொல்லன் வெவ்வுலைத் தெளிந்த
தோய்மடற் சின்னீர் போல
நோய்மலி நெஞ்சிற் கேமமாஞ் சிறிதே.'' (நற்றிணை-133.)

இது, தோழிகூற்றினை நன்குமதியாது கூறினள்.

மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்தவழித் தோழிக்கு நினைத்தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தலும் - காப்பு மிகுதிக்கண் மனையகப்பட்டுக் கலங்கி உணர்வு அழிந்தவழித் தலைவி ஆராய்ச்சியுடைத்தாகிய அருமறையினைத் தோழிக்குக் கூறுதலும் உள.

(உ - ம்) "கேளா யெல்ல தோழி யல்கல்
வேணவா நலிய வெய்ய வுயிரா
வேமான் பிணையின் வருந்தினே னாகத்
துயர்மருங் கறிந்தனள் போல வன்னை
துஞ்சா யோவென் குறுமக ளென்றலிற்
சொல்வெளிப் படாமை மெல்லவெ னெஞ்சிற்
படுமழை பொழிந்த பாறை மருங்கிற்
சிரல்வா யுற்ற தளவிற் பரலவற்
கான்கெழு நாடற் படர்ந்தோர்க்குக்
கண்ணும் படுமோ வென்றிசின் யானே." (நற்றிணை - 61.)

இதனுள், 'துஞ்சாயோ' எனத் தாய் கூறியவழி மனைப் பட்டுக் கலங்கியவாறும் 'படார்ந்தோர்க்கு' என மறையுயிர்த்த வாறுங் கண்படாக் கொடுமை செய்தானென பரத்தைமை கூறியவாறுங் காண்க.

"பொழுது மெல்லின்று பெயலு மோவாது
கழுதுகண் பனிப்ப வீசு மதன்றலைப்
புலிப்பற் றாலிப் புதல்வற் புல்லி

யன்னா வென்னு மன்னையு மன்னோ
வென்மலைந் தனன்கொ றானே தன்மலை
யார நாறு மார்பினன்
மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே." (குறுந் - 161.)

"பலவின் பழம்பெற்ற பைங்கட் கடுவ
னெலவென் றிணைபயிரு மேகல்சூழ் வெற்பன்
புலவுங்கொ றோழி புணர்வறிந் தன்னை
செலவுங் கடிந்தாள் புனத்து." (திணை - ஐம் - 10.)

இவையும் அது. இன்னும் 'மனைப்பட்டுக் கலங்கி' என் றதனாற் காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகிளவிகளுங் கொள்க:

"சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங் குருகே
துறைபோ கறுவைத தூமடி யன்ன

நிறங்கிளர் தூவிச் சிறுவெள்ளாங் குருகே
யெம்மூர் வந்தெ மொண்டுறைத துழைஇச்
சினைக்கெளிற் ருர்கையை யவரூர்ப் பெயர்தி
யனையவன் பினையோ பெருமற வியையோ
வாங்கட் டீம்புன லீங்கட் பரக்குங்
கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென்
னிழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே."
(நற்றிணை-70.)

"கூர்வாய்ச் சிறுகுருகே குண்டுநீ ருட்கிடந்த
வார விரைகருதி நிததலும் நிற்றறியா
னேரிணர்ப் புன்னைக்கீழ்க் கொண்கன் வருமெனப்
பேருண்க ணீர்மல்க நின்ருண்மற் றென்ருயோ."

"ஒண்டுவி நாராய்நின் சேவலு நீயுமாய்
வண்டூது பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற்
பெண்டூது வந்தே மெனவுரைதநெங் காதலரைக்
கண்டீர் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ."

இவை காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகிளவி.

உயிராக் காலத்து உயிர்த்தலும் - தலைவனேடு தன்றிறத்து ஒருவரும் ஒன்று உரையாதவழித் தனதாற்ருமையால் தன்னேடும் அவனேடும் பட்டன சிலமாற்றந் தலைவி தானே கூறுதலும் உள :

தோழி மறைவெளிப்படுத்துக் கோடற்கு வாளாது இருந்துழித் தலைவன் தன்மேல் தவறிழைத்தவழி இரண்டும்படக் கேட்போரின்றியுங் கூறுதலாம்.

(உ - ம்) "உறைபதி யன்றித் துறைகெழு சிறுகுடி
கானலஞ் சேர்ப்பன் கொடுமை யெற்றி
யானுத் துயரமொடு வருந்திப் பானாட்
டுஞ்சா துறைநரொ டுசாவாத்
துயிற்கண் மாக்களொடு நெட்டிரா வுடைத்தே."

(குறுந் - 145.)

"தழையணி யல்கு லுங்கல் செல்லா
நுழைசிறு நுசுப்பிற் கெவ்வ மாக
வம்மெல் லாக நிறைய வீங்கிக்
கொம்மை வரிமுலை செப்புட னெதிரின
யாங்கா குவள்கொல் பூங்குழை யென்னு
மவல நெஞ்சமொ டுசாவாக்
கவலை மாக்கட்டிப் பேதை யூரே." (குறுந் - 159.)

உயிராதாள் தோழியாயினுள், அவள் தலைவி கூறுவன கேட்டற்கும் பொய்த்துயில்கொள்ளும்.

'உயிர்த்தலும்' எனப் பொதுப்படத் தோழிக்குக் கூறுவனவுங் கொள்க.

கூறியவதனுல்

"பேணுப பேணுர் பெரியோ ரென்பது
நாணுத்தக் கன்றது காணுங் காலை
யுயிரோ ரன்ன செயிர்தீர் நட்பி
னினக்கியான் மறைத்தல் யாவது மிகப்பெரி
தழிதக் கன்ருற் ருனே கொண்கன்
யான்யா யஞ்சுவ லெனினுந் தானெற்
பிரிதல் சூழான் மன்னே யினியே
கான லாய மறியினு மானு
தலர்வந் தன்றுகொ லென்னு மதனுற்
புலர்வது கொல்லவ னட்பெனு
வஞ்சுவ ருேழியென் னெஞ்சத் தானே." (நற்றிணை - 72.)

உயிர்செல வேற்று வரைவு வரின் அது மாற்றுதற்கண்ணும் - இறந்துபாடு பயக்குமாற்ருல் தன்றிறத்து நொதுமலர் வரையக் கருதியஞான்று அதனை மாற்றுதற்கண்ணும் :

(உ - ம்) "அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னை
பொன்னிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
யென்னை யென்று மியாமே யிவ்வூர்
பிறிதொன் றாகக் கூறு
மாங்கு மாக்குமோ வாழிய பாலே." (ஐங்குறு - 110.)

"பலவிற் சேர்ந்த பழமா ரினக்கலை
சிலைவிற் கானவன் செந்தொடை வெரீஇச்
செருவுறு குதிரையிற் பொங்கிச் சார
லிருவெதிர் நீடமை தயங்கப் பாயும்
பெருவரை யடுக்கத்துக் கிழவோ னென்-று
மன்றை யன்ன நட்பினன்
புதுவோர்த தம்மவிவ் வழுங்க லூரே." (குறுந் - 385.)

நெறிபடு நாட்டத்து நிகழ்ந்தவை மறைப்பினும் - தோழி கூட்டமுண்மை வழக்கியலால் நாடுகின்ற காலத்துக் கண் சிவப்பும் நுதல்வேறுபாடும் முதலிய மெய்வேறுபாடு நிகழ்ந்துழி அவற்றைத் தோழி அறியாமலுஞ் செவிலி அறியாமலுந் தலைவி தான் மறைப்பினும் :

(உ - ம்) "கண்ணுந் தோளுந் தண்ணறுங் கதுப்பு
மொண்டொடி மகளிர் தண்டழை யல்குலுங்
காண்டொறுங் கவினை யென்றி யதுமற்

நீண்டு மறந்தனையாற் பெரிதே வேண்டாய்
நீயெவன் மயங்கினை தோழி
யாயினுஞ் சிறந்தன்று நோய்பெரி தழந்தே."

காதன் மிகுதியாற் கவினையெனற் பாலாய் வேறுபட்டனையென்று எற்றுக்கு மயங்கினையெனத் தலைவி தன்வருத்தம் மறைத்தாள்.

" துறைவன் றுறந்தெனத் துறையிருந் தழுதவென்
மம்மர் வாண்முக நோக்கி யன்னைநின்
னவல முரையென் றனளே கடலென்
பைஞ்சாய்ப் பாவை கொண்டு
வண்டலஞ் சிறுமனை சிதைத்ததென் றேனே."

இது செவிலிக்கு மறைத்தது.

ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை தெளிந்தோள் - தான் அவளென்னும் வேற்றுமை யில்லாத நட்பினாலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய குறையை, பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கித் தெளிந்தோள் - முன்னர்த் தெய்வப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை நோக்கி அதுகாரணத்தான் முடிப்ப

தாகத் தெளிந்த தலைவி, அருமை சான்ற நால் இரண்டுவகையில் - தான் முன் அருமை அமைந்துநின்ற நிலையால் தலைவன் தன்கண்நிகழ்த்திய மெய்தொட்டுப்பயிறன் (102) முதலிய எட்டினாலே,பெருமைசான்ற இயல்பின்கண்ணும்- தனக்கு உளதாம் பெருமை கூறுதற்கு அமைந்ததோர் இயல்பின் கண்ணும்[1]

என்றது, தலைவன் இத்துணை இளிவந்தன செய்யவும் யான் நாணும் மடனும் நீங்கிற்றிலேனென்று தன்பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாம்.

(உ - ம்) “ மின்னொளி ரவிர றவிடைபோழும் பெயலேபோற்

பொன்னகைத் தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்

போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை
யின்னகை யிலங்கெயிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய்

நன்னுதா னினக்கொன்று நவிலுவாங் கேளினி;

நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்து
நுதலு முகனுந் தோளுங் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
ஐயதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலும் மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று;

எனவாங்,
கனையன பலபா ராட்டிப் பையென
வலைவர் போலச் சோர்பத னொற்றிப்

[1]கலி. (55) உரையை நோக்க.

புலையர் போலப் புன்கணோக்கித்
தொழலுந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களி றன்னோன்
றொழூஉந் தொடூஉமவன் றன்மை
யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி." (கலி - 55.)

இதனுட் 'பாராட்டி' எனப் பொய்பாராட்டலும், 'சோர்பதனொற்றி' என நெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்வி கூறுதவிற் கூடுதலுறுதலும், 'புலையர்போல நோக்கி' என நீடு நினைந் திரங்கலும், 'தொழலுந் தொழுதான்' என இடம்பெற்றுத் தழாஅலும், 'தொடலுந் தொட்டான்' என மெய்தொட்டுப் பயிறலும், அவனிகழ்த்தியவாறுங் கூறி, மதத்தாற் பரிக்கோலெல்லையில் நில்லாத களிறுபோல வேட்கை மிகுதியான் அறிவினெல்லையில் நில்லாதவனெனத் தீராத்தேற்றமும் ஒருவாற்றாற் கூறித், தனக்குப் பெருமைசான்ற இயல்பைப் பின்னொருகால் தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க.

இனித் தலைவற்குப் பெருமை அமைந்தன எட்டுக்குணமென்று கூறி, அவற்றை

" இளமையும் வனப்பு மில்லொடு வரவும்
வளமையுந் தறுகணும் வரம்பில் கல்வியுந்
தேசத் தமைதியும் மாசில் சூழ்ச்சியும்."

(பெருங் - 1 : 36 - 89-1.)

எனப் பொருள் கூறின், [1]'அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்' (75) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறியஎண்கள் அவை கூறிய வடநூல்களில் வேறே எண்ணுதற்கு உரியன சில இல்லாமல் எண்ணினாற்போல ஈண்டும் இளமை முதலிய எட்டும் ஒழிய வேறெண்ணுதற்கு உரியன எட்டுத் தலைவற்கின்றாகக் கூறல்வேண்டும்; ஈண்டு அவ்வாறின்றித் தலைவற்கு உரியனவாகப் பலவகைகளான் எவ்வெட்டுளவாகக் கூறக் கிடந்தமையின் அங்ஙனம் ஆசிரியர் இலக்கணங்கூறுரென மறுக்க. அன்றியும் எட்டும் எடுத்து ஓதுபவென்றும் உதாரணமின்

றென்றும் மறுக்க.

---

[1]இளம்பூரணர் உரைக்கு இது மறுப்பு.

இனி முட்டுவயிற்கழறன், முனிவு மெய்ந்நிறுத்தல், அச்சத்தினகறல், அவன் புணர்வுமறுத்தல், தூது முனிவின்மை, துஞ்சிச் சேர்தல், காதல் கைம்மிகல், கட்டுரையின்மை என்பன எட்டுமென்று (27 1) அவற்றை ஈண்டுக் கொணர்ந்து பொருள் கூறிற் கூற்றுக் கூறுகின்ற விடத்து மெய்ப்பாடு கூறின் ஏனை மெய்ப்பாடுகளுங் கூற்றுக் கூறுகின்றவிடத்தே கொணர்ந்து கூற்றினுள் அடங்கக் கூறல்வேண்டுமென்று மறுக்க.

பொய்தலை அடுத்த மடலின் கண்ணும் - பொய்யினைத் தலைக்கீடாகவுடைய மடலின் கண்ணும்:

அது, மடன்மா கூறியவழி அம்மடலினை மெய்யெனக் கொண்டாள் அதனைப் பொய்யெனக் கோடலாம்.

(உ - ம்) "வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளையும் பலவே
யவையினும் பலவே சிறுகருங் காக்கை
யவையினு மவையினும் பலவே குவிமட
லோங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சினையே.[1]

இது, மடன்மா கொள்ளக் குறித்தோனைப் பறவைக் குழாந் தம்மை மடலூர விடாவென விளையாட்டுவகையாற் பொய்யென்று இகழ்ந்தது.

கையறு தோழி கண்ணீர் துடைப்பினும் - தலைவியை ஆற்றுவித்துக் கையற்ற தோழி தலைவிகண்ணீரைத் துடைப் பினும் :

(உ - ம்) "யாமெங் காமந் தாங்கவுந் தாந்தங்

கெழுதகை மையி னழுதன தோழி
கன்றாற்றுப் படுத்த புன்றலைச் சிறாஅர்
மன்ற வேங்கை மலர்பத நோக்கி

யேறா திட்ட வேமப் பூசல்
விண்டோய் விடரகத் தியம்புங்
குன்ற நாடற் கண்டவெங் கண்ணே." (குறுந் - 241.)

---

[1]இறை. சூ. 9 - உரை மேற்.

இது தன் ஆற்றுமைக்கு ஆற்றுத தோழியை ஆற்றுவிக்கின்றுள் அவ்விரண்டுங் கூறியது.

வெறியாட்டிடத்து வெருவின் கண்ணும் - தலைவி வேறுபாடு ஏற்றிஞையிற் றென்று வேலனை வினய் வெறியாட்டு எடுத்துழித் தலைவி அஞ்சும் அச்சத்தின் கண்ணும்: அது பண்டேயுந் தன்பரத்தைமையான் நெகிழ்ந்தொழுகுவான் இன்று நம் ஆற்றுமைக்கு மருந்து பிறிதுமுண்டென்றறியின் வரைவு நீடுமென்று அஞ்சுதல்.

(உ - ம்) "பனிவரை நிவந்த பயங்கெழு கவாஅற்
றுனியில் கொள்கையொ டவர்நமக் குவந்த
வினிய வுள்ள மின்ஞ வாக
முனிதக நிறுதத நல்க லெவவஞ்
சூருறை வெற்பன் மார்புறத தணித
லறிந்தன ளல்ல ளன்னை வார்கோற்
செறிந்திலங் கெல்வளை ஞெகிழ்பத நோக்கிக்
கையறு நெஞ்சினள் வினவலின் முதுவாய்ப்
பொய்வல் பெண்டிர் பிரப்புளர் பிரீஇ
முருக ஞரணங் கென்றலி னதுசெத்
தோவத் தன்ன வினைபுனை நல்லிற்
பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின்
பண்டையிற் சிறக்கவென் மகட்கெனப் பறைஇக்
கூடுகொ ளின்னியங் கறங்கக் களனிழைத்

தாடணி யயர்ந்த வகன்பெரும் பந்தர்
வெண்போழ் கடம்பொடு சூடி யின்சீ
ரைதமை பாணி யிரீஇக் கைபெயராச்
செல்வன் பெரும்பெய ரேத்தி வேலன்
வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்
பொறியமை பாவையிற் றூங்கல் வேண்டி
னென்னுங் கொல்லோ தோழி மயங்கிய
மையற் பெண்டிர்க்கு நொவ்வ லாக
வாடிய பின்னும் வாடிய மேனி
பண்டையிற் சிறவா தாயி னிம்மறை
யலரா காமையோ வரிதே யஃதான்
றன்றிவ ருறுவிய வல்லல்கண் டருளி
வெறிகமழ் நெடுவே ணல்குவ னெனினே
செறிதொடி யுற்ற செல்லலும் பிறிதெனக் **கள.**

காள்கெழு நாடன் கேட்பின்
யானுயிர் வாழ்த லதனினு மரிதே.''

(அகம் - 98.)

'இன்னுவாக்கி நிறுத்த எவ்வம்' என்பது அவன் வயிற் பரத்தைமை. 'உயிர் வாழ்தல் அரிது' என்பது தன் வயி னுரிமை. அவை வெறியஞ்சியவழி நிகழ்ந்தன.

குறியின் ஒப்புமை மருடற் கண்ணும் - இரவுக்குறி வருந் தலைவன் செய்யுங்குறி பிறிதொன்றனான் நிகழ்ந்து தலைவன் குறியை ஒத்தவழி அதனை மெய்யாக உணர்ந்து தலைவி மயங்கிய வழியும்: புனலொலிப் படுத்தன் முதலிய அவன் செயற்கையானன்றி இயற்கையான் நிகழ்ந்துழிக் குறியி னொப்புமையாம்.

(உ - ம்) "மெய்யோ வாழி தோழி சாரன்
மைப்பட் டன்ன மாமுக முசுக்கலை
யாற்றப் பாயாத் தப்ப வேற்ற
கோட்டொடு போகி யாங்கு நாடன்
றன்குறி வாயாத் தப்பற்குத்
தாம்பசந் தனவென் றடமென் றோளே."

(குறுந் - 121.)

கோடு ஆற்றப் பாயாது வேண்டியவாறு பாய்ந்து அதனை முறித்த முசுப்போல நாங் குறிபெறுங் காலத்து வாராது புட்டாமே வெறித்து இயம்புந்துணையும் நீட்டித்துப் பின்பு வருதலிற் குறிவாயாத்தப்பு அவன்மேல் ஏற்றி அதற்குத் தோள் பசந்தனவென்று பின்னொருநாள் அவன் வந்துழித் தோழியை நோக்கி இவ்வரவு மெய்யோவெனவே அவ்விரண்டும் பெற்றாம்.

"அணிகடற் றண்சேர்ப்பன் றேர்ப்பரிமா பூண்ட
மணியரவ மென்றெழுந்து போந்தேன்—கனிவிரும்பு
புள்ளரவங் கேட்டும் பெயர்ந்தே னொளியிழா
யுள்ளுருகு நெஞ்சினேன் யான்." (ஐந். ஐம் - 50.)

இதுவுமது.

வரைவு தலைவரினும் - களவு வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் முன்னராயினும் வரைந்தெய்துதற் செய்கை தலைவன் கண் நிகழினும்: ஆண்டு முற்காலத்து நிகழ்ந்த ஆற்றாமை பற்றி அவ்விரண்டுங் கூறும்.

(உ - ம்) " நன்னு டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்
தந்நாண்டாங் தாங்குவா ரென்னோற் றனர்கொல்;
புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ." (கலி - 39.)

என நாண் தாங்கி ஆற்றுவாரும் உளரோவெனவுங் களவிற் புணர்ச்சி கடிதுமெனவும் இரண்டுங் கூறினள்.

"கொல்லைப் புனத்த வகில்சுமந்து கற்பாய்ந்து
வானி ன்ருவி ததும்பக் கவினிய
நாட னயமுடைய னென்பதனு னீப்பினும்
வாடன் மறந்தன தோள்." (ஐங் - எழு - 2.)

'நயனுடையன்' என்பதனால் வரைவு தலைவந்தமையும், 'நீப்பினும்' என்பதனால் அவன்வயிற் பரத்தமையுங் கூறினாள்.

களவு அறிவுறினும் - தம் ஒழுகலாறு புலனாகத் தலைவன் ஒழுகினும், ஆண்டும் புறத்தார்க்குப்
அவ்விரண்டுங்
கூறும் :

(உ - ம்) "நாண்மழை தலைஇய நன்னெடுங் குன்றத்து
மால்கடற் றிரையி னிழிதரு மருவி
யகலிருங் கானத் தல்கணி நோக்கித்
தாங்கவுந் தகைவரை நில்லா நீர்சுழல்
போதெழின் மழைக்கண் கலுழ்தலி னன்னை
யெவன்செய் தனையோநின் னிலங்கெயி றுண்கென
மெல்லிய வினிய கூறலின் வல்விரைந்
துயிரினுஞ் சிறந்த நாணு நனிமறந்
துரைக்கலுய்ந் தனனே தோழி சாரற்
காந்த ளூதிய மணிநிறத் தும்பி
தீந்தொடை நரம்பி னிமிரும்
வான்றோய் வெற்பன் மார்பணங் கெனவே." (நற்றிணை-17.)

யான் அவனை எதிர்ப்பட்ட இடங்கண்டு அழுதேனாக அதனைக்கண்டு நீ எவன் செய்தனையென வினவிய அன்னைக்கு இம்மறையினைக் கூறலுற்றுத் தவிர்ந்தேனெனத் தாய் கள

வறிவுற்றவாறு கூறக் கருதி அவன்வயிற் பரத்தைமை கூறிற்று.

தமர் தற்காத்த காரண மருங்கினும்-அங்ஙனங் களவறிவுற்ற அதன்றலைச் செவிலிமுதலிய சுற்றத்தார் தலைவியைக் காத்தற்கு ஏதுவாகிய காரணப்பகுதிக்கண்ணும் :

ஆண்டுந் தமரை நொந்துரையாது அவன்வயிற் பரத் தைமை கூறும்.

காரணமாவன :—தலைவி தோற்றப்பொலிவும் வருத்த மும் அயலார் கூற்றும் அலருமாம்.

(உ - ம்) "அடும்பி னும்மலர் விரைஇ நெய்த
னெடுந்தொடை வேய்ந்த நீர்வார் கூந்த
லோரை மகளி ரஞ்சியீர் ஞெண்டு
கடலிற் பரிக்குந் துறைவனொ டொருநா
ணக்குவிளை யாடலுங் கடிந்தன்
றைதேய் கம்ம மெய்தோய் நட்பே."

(குறுந் - 401.)

இது வேறுபாடு கண்டு இற்செறித்தமை தன்னுள்ளே கூறியது.

“பெருநீ ரழுவத் தெந்தை தந்த
கொழுமீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பி
யெக்கர்ப் புன்னை யின்னிழ லசைஇச்
செக்கர் ஞெண்டின் குண்டளை கெண்டி
ஞாழ லோங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித்
தாழை வீழ்கயிற் றூச றூங்கிக்
கொண்ட விடுமணற் குரவை முனையின்
வெண்டலைப் புணரி யாயமொ டாடி
மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகைப்
பல்பூங் கான லல்கினம் வருதல்
கௌவை நல்லணங் குற்ற விவ்வூர்க்
கொடிதறி பெண்டிர் சொற்கொண் டன்னை
கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை
யெல்லையு மிரவு மென்னாது கல்லென
வலவ னுய்த்த வண்பரி
நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே.”

(அகம் - 20.)

“பெருங்கடற் றிரையது சிறுவெண் காக்கை
களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மயக்கிப்

பனிக்கழித் துழவும் பானாட் டனித்தோர்
தேர்வந் து பெயரு மென்ப வதற்கொண்
டோரு மலைக்கு மன்னே பிறரும்
பின்னுவிடு கதுப்பின் மின்னிழை மகளி

ரிளையரு முதியரு முளரே
யலையாத தாயரொடு நற்பா லோரே." (குறுந் - 246.)

இவை பிறர்கூற்றால் தமர்காத்தன.

"முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயி றிலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்டழை யுடைய
யலமர லாயமொ டியாங்கணும் படாஅன்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய
காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை
பேதை யல்லை மேதையங் குறுமகள்
பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென
வொண்சுடர் நல்வி லருங்கடி நீவித
தன்சிதை வறித லஞ்சி யின்சிலை
யேறுரை யினத்த நாறுயிர் நவ்வி
வலைகாண் பிணையிற் போகி யீங்கோர்

தொலைவில் வெள்வேல் விடலையொ டென்மக
ளிச்சுரம் படர்தந் தோளே யாயிடை

யத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி
மெய்த்தலைப் படுதல் செய்யே னித்தலை
நின்னொடு வினவல் கேளாய் பொன்னொடு
புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்கு
லாய்சுளைப் பலவின் மேய்கலை யுதிர்த்த
துய்த்தலை வெண்காழ் பெறூஉங்
கற்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகளே.'' (அகம் - 7.)

என்றன தோற்றப் பொலிவாற் காத்தன. அவ்விரண்டும் உள.

இதற்கும்

தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கித் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத்தேறலும் -

தலைவி தன்னாற் செய்யப்பட்ட குறியிடங்கள் இச்செறிப்பு முதலிய காரணங்களான் இழக்கப்பட்டனவற்றை இவை இழக்குமென முந்துறவே உணராத காலத்து முற்கூறிய குறியிடமே இடமாக வந்து தலைவன் கூடாது பெயர்தலால் தமக்குப் பயம்படாத வறுங்களத்தை நினைந்து அதனைத் தலை
வற்கு முந்துறவே குறிபெயர்த்திடப்பெறாததவறு தன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு தோழியையும் அது கூறிற்றிலளெனத் தன்னொடு தழீஇக்கொண்டு தலைவி தெளிதற்கண்ணும்: ஆகவே அவன்தவற்றைத் தன்தவறு ஆக்கினளாம். தழீஇ - தோழியைத் தழீஇ. அத்தவறு அவன்கட் செல்லாமல் தனதாகத் தேறினாள்.

(உ - ம்) "விரியிணர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன்
றெரியிதழ்க் குவளைத் தேம்பாய் தார
ணஞ்சிலை யிடவ தாக வெஞ்செலற்
கணைவலந் தெரிந்து துணைபடர்ந் துள்ளி
வருதல் வாய்வது வான்றோய் வெற்பன்
வந்தன ஞயி னந்தளிர்ச் செயலைக்
காவி லோங்குசினைத் தொடுத்த வீழ்கயிற்
றூசன் மாறிய மருங்கும் பாய்புட
னாடா மையிற் கலுழ்பில தேறி
நீடிதழ்த் தலைஇய கவின்பெறு நீலங்

கண்ணென மலர்ந்த சுனையும் வண்பறை
மடக்கிளி யெடுத்தல் செல்லாத் தடக்குரற்
குலவுப்பொறை யிறுத்த கோற்றலை யிருவிக்
கொய்தொழி புனமு நோக்கி நெடிதுநினைந்து
பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ வைதேய்

கயவெள் ளருவி சூடிய வுயர்வரைக்
கூஉங்க ணஃதெம் மூரென
வாங்கதை யறிவுறன் மறந்திசின் யானே.''

(அகம் - 38.)

இதனுள் ஊசன்மாறுதலும் புனமுந் தன்குறி தள்ளிய இடன்; மறந்திசின் என்றது தெருளாக்காலை, கூஉங் கண்ணது ஊரென உணர்த்தாமையின்; இடையீடு படுவதன்றி அவன்கண் தவறுண்டோவெனத் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇயினள். இது சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது.
30

வழுவின்றி நிலைஇய இயற்படு பொருளினும் - வழுப்படுதலின்றி நின்ற இயற்பட மொழிதற் பொருண்மைக் கண்ணும் :

'வழுவின்றி நிலைஇய' என்றதனால் தோழி இயற்பழித்துழியே இயற்பட மொழிவதென்க. தலைவன் வழுவைத் தோழி கூறியதற்குப் பொறுது தான் இயற்பட மொழிந்ததல்லது தன் மனத்து அவன் பரத்தைமை கருதுதலுடைமையிற் பொருள் வேறுகுறித்தாளாம்.

(உ - ம்) " அடும்பம னெடுங்கொடி யுள்புதைந் தொளிப்ப
வெண்மணல் விரிக்குந் தண்ணந் துறைவன்
கொடிய னாயினு மாக
வவனே தோழியென் னுயிர்கா வலனே."

(ஐங்குறு - ப - 144.)

"தொடிநிலை நெகிழ்ச் சாஅய்த் தோளவர்
கொடுமை கூறின வாயினுங் கொடுமை
நல்வரை நாடற் கில்லை தோழியென்
னெஞ்சிற் பிரிந்தனூஉ மிலரே
தங்குறை நோக்கங் கடிந்தனூஉ மிலரே
நிலத்தினும் பெரிதே நேர்ந்தவர் நட்பே."

இஃது அகன்று உயர்ந்து தாழ்ந்தவற்றுட் பெரிதாகிய நட்புடையவன் எனக் கூறியது. ஒருகாலைக்கு ஒரு காற் பெருகுமென்றுங் கூறினளாயிலும் நமது நட்புப்போல் ஒரு காலே பெருத்ததில்லையென இரண்டுங் கூறினள்.

பொழுதும் ஆறும் புரைவது அன்மையின் அழிவு தலை வந்த சிந்தைக்கண்ணும் - தலைவியுந் தோழியுந் தலைவன் இரவுக்குறி வருங்காற் பொழுதாயினும் நெறியாயினும் இடையூறாகிப் பொருந்துதலின்மையின் அழிவு தலைத்தலை சிறப்ப வந்த ஆராய்ச்சிக்கண்ணும்: ஆண்டும் அவ்விரண்டும் நிகழும்.

(உ - ம்) "மன்றுபா டவிந்து மனைமடிந் தன்றே
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொளவரிற் கனைஇக் காமங்
கடலினு முரைஇக் கரைபொழி யும்மே
யெவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
யின்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்ச

மென்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
கிறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கான நாடன் வரூஉம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்
பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே."

(அகம் - 128.)

காமங் கரைபொழியா நிற்கவும் என்ன நன்றி கருதி இருவரொடுஞ் சூழாது சென்றது நெஞ்சென இரண்டுங் கூறினாள். மனைமடிந்தன்றென்பது பொழுது ; சிறுநெறியென்பது ஆற்றின்னுமை; இதனைப் பொருளியலுட் (210) கூறுது தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தமையும்பற்றி ஈண்டுக் கூறினான்.

"குறையொன் றுடையேன்மற் றோழி நிறையில்லா
மன்னுயிர்க் கேமஞ் செயல்வேண்டு மின்னே
யரவழங்கு நீள்சோலை நாடனை வெற்பி
லிரவரா லென்ப துரை." (ஐந் - எழு - 14.)

'வளைவாய்ச் சிறுகிளி' என்னுங் (141) குறுந்தொகை யுமது.

காமஞ் சிறப்பினும் - தலைவி காமஞ் சிறந்து தோன்றினும் :

(உ - ம்) "ஒலியவிந் தடங்கிய யாம நள்ளெனக்
கலிகெழு பாக்கந் துயின்மடிந் தன்றே
தொன்றுறை கடவுள் சேர்ந்த பராரை
மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத்
துணைபுண ரன்றி லுயவுக்குரல் கேட்டொறுந்
துஞ்சாக் கண்ண டுயரடச் சாஅய்

நம்வயின் வருந்து நன்னுத லென்ப
துண்டுகொல் வாழி தோழி தெண்கடல்
வன்கைப் பரதவ ரிட்ட செங்கோற்
கொடுமுடி யவ்வலை பரியப் போக்கிக்
கடுமா னெறிசுறு வழங்கு
நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்ற னெஞ்சத் தானே." (நற்றிணை-303.)

"ஞாயிறு பட்ட வகல்வாய் வானத்
தளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை
யிறையுற வோங்கிய நெறியயன் மராஅத்த
பிள்ளை யுள்வாய்ச் செரீஇய
விரைகொண் டவையும் விரையுமாற் செலவே."
(குறுந் - 92.)

"கொடுந்தா ளலவ குறையா மிரப்பே
மொடுங்கா வொலிகடற் சேர்ப்ப—னெடுந்தேர்
கடந்த வழியையெங் கண்ணாரக் காண
நடந்து சிதையாதி நீ." (ஐந் - ஐம் - 42.)

"முடமுதிர் புன்னைப் படுகோட் டிருந்த
மடமுடை நாரைக் குரைத்தேன்—கடனறிந்து
பாய்திரைச் சேர்ப்பன் பரித்தேர் வரக்கண்டு
நீதகா தென்றே நிறுத்து."

அவன் அளி சிறப்பினும் - தலைவிக்குக் காமமிக்க கழி படர் சிறந்தாற் போல்வது தலைவன்கட் சிறந்துழி அது காரணத்தால் அவன் அளி சிறந்து தோன்றினும் : இவ்வாறு அரிதின் வருகின்றான் வரைகின்றலனென அவ்விரண்டுந் தோன்றும்.

(உ - ம்) " இருள்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானந்
துளிதலைக் கொண்ட நளிபெய னடுநாண்
மின்மினி மொய்த்த முரிவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்னெறி பிதிரிற் சுடர வாங்கிக்

குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை யேற்றை
யிரும்புசெய் கொல்லரிற் றோன்று மாங்க
ணூறே யருமா பினவே யாறே
சுட்டுநர்ப் பனிக்குஞ் சூருடை முதலைய
கழைமாய் நீத்தங் கல்பொரு திரங்க
லஞ்சுவந் தமிய மெண்ணாது மஞ்சுசுமந்

தாடுகழை நரலு மணங்குடைக கவாஅ
னீருயிர்ப் பிணவின் வயவுப்பசி களைஇய
விருங்களி றட்ட பெருஞ்சின வுழுவை
நாம நல்லராக் கதிர்பட வுமிழ்நத
மேய்மணி விளக்கிற் புலாவ வீர்க்கும்

வாணடந் தன்ன வழக்கருங் கவலை
யுள்ளுந ருட்கும் கல்லடர்ச் சிறுநெறி

யருள்புரி நெஞ்சமொ டெஃகு துணை யாக
வந்தோன் கொடியனு மல்லன் றந்த
நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயி
ஞறு வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே." (அகம் - 72.)

'வந்தோ'னென்பது அவனளி சிறத்தல், 'தவறுடையே' னென்பது தன்வயினுரிமை, 'கொடியனுமல்ல' னென்பது அவன்வயிற் பரத்தைமை.

"சேணோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி
வான மீனின் வயின்வயி னிமைக்கு
மோங்குமலை நாடன் சாந்துபுல ரகல
முள்ளி னுண்ணோய் மிகுமினிப்
புல்லின் மாய்வ தெவன்கொ லன்னாய்."
(குறுந் - 150.)

இதுவும் அது.

ஏமஞ் சான்ற உவகைக் கண்ணும் - நால்வகைப் புணர்ச்சியால் நிகழுங் களவின்கண் எஞ்ஞான்றும் இடையீடுபடாமற் றலைவன் வந்து கூடுதல் இன்பத்திற்குப் பாதுகாவல் அமைந்த உவகையினைத் தலைவி எய்தியக்கண்ணும்:

அஃது எஞ்ஞான்றுங் கூட்டம் பெற்றமையான் மகிழ்ந்து கூறுதலாம்.

(உ - ம்) "நோயலைக் கலங்கிய மதனழி பொழுதிற்
காமஞ் செப்ப லாண்மகற் கமையும்
யானென், பெண்மை தட்ப நுண்ணிதிற் றூங்கிக்
கைவல் கம்மியன் கவின்பெறக் கழாஅ
மண்ணாப் பசுமுத் தேய்ப்பக் குவியிணர்ப்
புன்னை யரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்ப
னென்ன மகன்கொ றோழி தன்வயி
னார்வ முடைய ராகிய
மார்பணங் குறுநரை யறியா தோனே."
(நற்றிணை - 94.)

'மண்ணாப் பசுமுத்தேய்ப்ப நுண்ணிதிற் றூங்கிப் பெண்மை தட்ப'வெவ மாறிக் கழுவாத பசியமுத்தந் தனது மிக்க ஒளியை மறைத்துக் காட்டினாற்போல் யாமும் புணர்ச்சியால் நிகழ்ந்த மிக்க நலனைப் புலப்படாமல் அரிதாகத் தாங்கிப்

பெண்மையாற் நகைத்துக் கொள்ளும்படியாகத் தன்மார்பால் வருத்தமுற்றாரைக் கண்டு அறியாதோனாகிய சேர்ப்பனை ானனமகனென்று சொல்லப்படுமென மகிழ்ந்து கூறினள். ஆர்வமுடையராக வேண்டி மார்பணங்குறுநரை அறியாதோ னென்க. அலராமற் குவிந்த கொத்தையுடைய புன்னைக்கண் ணை புலானாற்றத்தையுடைய நீர் தெறித்தரும்பிய சேர்ப்ப னென்றதனால் புன்னையிடத்துத் தோன்றிய புலானாற்றத் தைப் பூ விரிந்து கெடுக்குமாறுபோல வரைந்துகொண்டு கள வின்கண் வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகுவனென்பது உள் ளுறை. 'இரண்டறி களவின்' (குறுந் - 312) என்னும் பாட்டி னுள் தோற்றப் பொலிவை மறைப்பளெனத் தலைவன் கூறிய வாறும் உணர்க.

மறைந்தவற் காண்டன் முதலிய ஆறற்கும் உம்மையும் உருபும் விரித்து ஏனையவற்றிற்கு உம்மை விரிக்க; உம்மை விரிக்கவேண்டுவனவற்றிற்கு உம்மையும், இரண்டும் விரிக்க வேண்டுவனவற்றிற்கு இரண்டும் விரித்து, அவற்றிற்கும் ஏனை வினையெச்சங்கட்கும் கூற்று நிகழ்தலுளவென முடிக்க. கூற்று அதிகாரத்தான்வரும். உயிராக்காலத்து உயிர்த்தலு முளவென முடிக்க.

ஓரிடத்தான தன்வயின் உரிமையும் அவன் வயிற் பரத் தையும் உள - இக்கூற்று முப்பத்தாறனுள் ஒரோவிடங்களி லே தன்னிடத்து

அன்பிற்கு உரிமையுண்டாகவும் அவனி -த்து அயன்மை உண்டாகவுங் கூற்று நிகழ்தலுள : ஆன் - ஆனவென ஈறு திரிந்தது.

அன்னவும் உள - அவைபோல்வன பிறவும் உள என்றவாறு.

' அன்னபிற ' என்றதனுன் இன்னுந் தலைவி கூற்றுய் இவற்றின் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனுன் அமைக்க.

"பிணிநிறந் தீர்ந்து பெரும்பணைத்தோள் வீங்க
வணிமலை நாடன் வருவான்கொ றோழி

கணிநிற வேங்கை கமழ்ந்துவண் டார்க்கு
மணிநிற மாலைப் பொழுது." (திணை - ஐம் - 9.)

இது தலைவி இரவுக்குறி நயந்து கூறியது.

"பெயல்கான் மறைத்தலின் விசும்புகா ணலரே
நீர்பரந் தொழுகலி னிலங்கா ணலரே
யெல்லை சேறலி னிருள்பெரி து பட்டன்று
பல்லோர் துஞ்சும் பானாட் கங்குல்
யாங்குவந் தனையோ வோங்கல் வெற்ப
வேங்கை கமழுமெஞ் சிறுகுடி
யாங்கறிந் தனையோ நோகோ யானே." (குறுந் - 355.)

இஃது இரவுக்குறி வந்த தலைவனை நோக்கிக் கூறியது.

"கொடுங்குரல் குறைத்த செவ்வாய்ப் பைங்கிளி
யஞ்ச லோம்பி யார்பதங் கொண்டு
நின்குறை முடித்த பின்றை யென்குறை
சொல்லல் வேண்டுமாற் கைதொழு திரப்பல்
பல்கோட் பலவின் சார லவர்நாட்டு
நின்கிளை மருங்கிற் சேறி யாயி
னம்மலை கிழவோற் குரைமதி யிம்மலைக்
கானக் குறவர் மடமக
ளேனல் காவ லாயின ளெனவே."

(நற்றிணை - 102.)

"ஓங்க லிறுவரைமேற் காந்தள் கடிகவினப்
பாம்பென வோடி யுருமிடித்துக் கண்டிரங்கும்
பூங்குன்ற நாடன் புணர்ந்தவந் நாட்போலா
வீங்கு நெகிழ்ந்த வளை." (திணை - ஐம் - 3.)

"மன்றப் பலவின் சுளைவிளை தீம்பழ
முண்டுவந்து மந்தி முலைவருடக்—கன்றமர்ந்
தாமா சுரக்கு மணிமலை நாடனை
யாமாப் பிரிவ திலம்." (ஐந் - எழு - 4.)

" அவருடை நாட்ட வாயினு மவர்போற்
பிரித றேற்ருப் போன் பினவே
யுவக்கா ணென்று முள்ளுவ போலச்
செந்தார்ச் சிறுபெடை தழீஇப்
பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியே."

இது பகற்குறிக்கண் தலைவனீட ஆற்ருது தோழிக்குக் கூறியது. (உ0)

112. [1]வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்
வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினு
முரையெனத் தோழிக் குரைத்தற்

கண்ணுங்

தானே கூறுங் காலமு முளவே.

இதுவும் அதிகாரத்தால் தலைவிகூற்று என்கின்றது.
இன்னவாறுமாம்

இதன்பொருள் :—வரைவிடைவைத்த காலத்து வருந்தினும் - வரைவுமாட்சிமைப்படா நிற்கவும் பொருள் காரணத்தான் அதற்கு இடையீடாகத் தலைவன் நீக்கிவைத்துப் பிரிந்தகாலத்துத் தலைவி வருத்தமெய்தினும் :

ஆண்டுத் தோழி வினவாமலும் தானே கூறுமென்றான், ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் களவிற்குப் பெரும்பான்மை இன்மையின். 'வைத்த' என்றது நீக்கற்பொருட்டு. வருந்துதல் - ஆற்றுவிப்பாரின்மையின் வருத்த மிகுதலாம்.

வரையா நாளிடை வந்தோன் முட்டினும் - வரையாதொழுகுந் தலைவன் ஒருஞான்று தோழியையானும் ஆயத்தையானுஞ் செவிலியையானுங் கதுமென எதிர்ப்பினும்,

உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற் கண்ணும் - நொதுமலர் வரைவிற்கு மணமுரசியம்பிய வழியானும் பிறண்டானுந் தோழிக்கு இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்ததெனக் கூறி அதனை நமரறியக் கூறல்வேண்டுமென்றும் தலைவற்கு நம் வருத்தமறியக் கூறல் வேண்டுமென்றுங் கூறுதற் கண்ணும், தானே கூறும் காலமும் உளவே - இம்மூன்று பகுதியினுங்

---

[1]குறிஞ்சிப்பாட்டு :—19 - 26. இது, 'வரைவிடை வைத்த' 'தானே' என்பதனுள் கூறுங்காலமுமுளவே' என்றதனால், உடையளாய் எனத் தலைவி கூறறினைத தோழிகொண்டு கூறினளென்றுணர்க. 'செறிவுநிறையுஞ் செம்மையுஞ் செப்பும், அறிவுமருமையும் பெண்பாலான' (209) என்பதனால் மறைபுலப் படுத்தலாகாதென்றாராயினும், 'உற்றுழியல்லது சொல்லலின்மையின் 'அப்பொருள் வேட்கை கிழவியினுணர்ப' (208) என்பதனால் மறை புலப்படுத்துமாமென வழுவமைத்தலின் இங்ஙனம் தலைவி கூறினாள். நச். உரை.

தோழி வினவாமல் தலைவி தானே கூறுங்

காலமும் உள எனறவாறு.

உம்மையால் தோழி வினவிய இடத்துக் கூறலே வலியுடைத்து.

(உ - ம்) "அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழும் பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்
றகாஅன் போலத் தான்றீது மொழியினுந்
தன்கண் கண்டது பொய்க்குவ தன்றே
முத்துநிரை யொத்த முள்ளெயிற் றுவர்வாய்
வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தை
கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே." (குறுந் - 26.)

"யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்
றானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைதா ளன்ன சிறுபசுங் காஅல
வொழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்
குருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே." (குறுந் - 25.)

இவற்றுள் துறந்தான்போலவும் மறந்தான்போலவுங் கருதித் 'தான் தீதுமொழியினும்' எனவும் 'யானெவன் செய்கோ' எனவுந் தோழி வினவாக்காலத்து அவன் தவற்றை வரைவிடை வைத்தலின் ஆற்றுமைக்கு அறிவித்தாள்.

"பகலெரி சுடரின் மேனி சாயவும்
பாம்பூர் மதியி னுதலொளி கரப்பவு
மெனக்குநீ யுரையா யாயி னினக்கியா
னுயிர்பகுத தன்ன மான்பினெ னாகலி
னீகண் டிசினல் யானே யென்றுநனி
யழுங்க லான்றிசி னாயிழை யொலிகுர
லேனல் காவலி னிடையுற் றொருவன்
கண்ணியன் கழலன் றாரன் றண்ணெனச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
டஃதே நினைந்த நெஞ்சமொ
டிஃதா கின்றியா னுற்ற நோயே." (நற்றிணை -
128.) இது, தோழி வினவியவழித் தலைவி கூறியது.

'வரைவிடைவைத்த காலத்து வருந்தினும்' என்பதனைத் 'தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்' (666) என்னுந் தந்திரவுத்தியாகக்கொண்டு அதன்கண் வேறுபட வருவனவெல்லாங் கொள்க.

"உரைத்திசிற் றோழியது புரைத்தோ வன்றே
யருந்துய ருழத்தலு மாற்றா மதன்றலைப்
பெரும்பிறி தாக லதனினு மஞ்சுது
மன்னோ வின்னு நன்மலை நாடன்
பிரியா வன்பி னிருவரு மென்னு
மலரதற் கஞ்சினன் கொல்லோ பலருடன்
றுஞ்சூர் யாமத் தானுமென்
னெஞ்சத் தல்லது வரவறி யானே." (குறுந் - 302.)

இது, வரைவிடைக் கவன்ற தோழிக்குக் கூறியது.

"அதுகொ றோழி காம நோயே
வதிகுரு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை
யுடைதிரைத் துவலை யரும்புந் தீநீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லித ழுண்கண் பாடொல் லாவே." (குறுந் - 5.)

என்னும் பாட்டும் அது.

"தோழி வாழி மேனாட் சாரற்
கொடியோர் குன்றம் பனிப்ப நெடிதுநின்று
புயலேறு நடங்கின்றே பொய்யா வானக்
கனைவர லழிதுளி தலைஇ
வெம்முலை யாக நனைக்குமெங் கண்ணே."

இது,வரைவிடைப் பருவங்கண்டு ஆற்றாது தோழிக்குக் கூறியது.

"பனிப்புத லிவர்ந்த பைங்கொடி யவரைக்
கிளிவா யொப்பி னொளிவிடு பன்மலர்
வெருகுப்பல் லுருவின முல்லையொடு கஞலி
வாடை வந்ததன் றலையு நோய்பொரக்
கண்டிசின் வாழி தோழி தெண்டிரைக்
கடலாழ் கலததிற் றோன்றி
மாலை மறையுமவர் மணிநெடுங் குன்றே." (குறுந் -
240.)

இது பருவங்கண்டு ஆற்றாது தோழிக்குக் கூறியது. கள. உக] களவியல்
475

"நோயுங் கைம்மிகப் பெரிதே மெய்யுந்
தீயுமிழ் தெறலின் வெய்தா கின்றே
பொய்யெனச் சிறிதாங் குயிரியர் பையென
முன்றிற் கொளினே நந்துவள் பெரிதென
நிரையே நெஞ்சத் தன்னைக் குய்ததாண்
டுரையினி வாழி தோழி புரையி
னுண்ணே ரெல்வளை ஞெகிழ்த்தோன் குன்றத்
தண்ண னெடுவரை யாடித் தண்ணென
வியலறை மூள்கிய வளியென்
பசலை யாகந் தீண்டிய சிறிதே."
(நற்றிணை - 236.)

இது வரைவிடை ஆற்றுமை மிக்குழி அவன்வரையின் முள்கிய காற்று என்மெய்க்கட் படினும் ஆற்றலா மென்றது.

"அம்ம வாழி தோழி யவர்போ
னம்முடை வாழ்க்கை மறந்தன் று கொல்லோ
மனையெறி யுலக்கையிற் றினைகிளி கடியுங்
கான நாடன் பிரிந்தெனத்
தானும் பிரிந்தன்றென் மாமைக் கவினே."

இது வன்புறையெதிரழிந்தது.

"சிறுபுன் மாலை சிறுபுன் மாலை
தீப்பனிப் பன்ன தண்வளி யசைஇச்
செக்கர் கொண்ட சிறுபுன் மாலை
வைகலும் வருதியா லெமக்கே
யொன்றுஞ் சொல்லாயவர் குன்றுகெழு நாட்டே."

இது மாலைப்பொழுது கண்டு வருந்திக் கூறியது.

இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

"கேட்டிசின் வாழி தோழி யல்கற்

பொய்வ லாளன் மெய்யுறன் மரீஇ
வாய்த்தகைப் பொய்க்கன மருட்ட வேற்றெழுந்
தமளி தைவந் தனனே குவளை
வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்
தமியேன் மன்ற வளியேன் யானே."

(குறுந் - 30.)

இது வரைதற்குப் பிரிய வருந்துகின்றது என்னென்றாட்குக் கனவு நலிவுரைத்தது.

" ஆடமை குயின்ற வவிர்துளை மருங்கிற்
கோடை யவ்வளி குழலிசை யாகப்
பாடின் னருவிப் பனிநீ ரின்னிசை
தோடமை முழவின் றுதைகுர லாகக்
கணக்கலை யிகுக்குங் கடுங்குரற் றூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக
வின்பல் லிமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவள ரடுக்கத் தியலி யாடுமயில்
விழவுக்கள விறலியிற் றோன்று நாட
னுருவ வல்விற் பற்றி யம்புதெரிந்து

செருச்செய் யானை சென்னெறி விலக்கிப்
புலர்குர லேனற் புழையுடை யொருசிறை
மலர்தார் மார்ப னின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில் வாழி தோழி யவரு
ளாரிருட் கங்கு லணையொடு பொருந்தி
யோரியா னாகுவ தெவன்கொ
னீர்வார் கண்ணொடு னெகிழ்தோ ளேனே." (அகம்-82.)

அவனை ஆயத்தார் பலருங் கண்டாரென வந்தோன்
முட்டியவாறும் அவருள் நெகிழ்தோளேன்
தானே கூறியவாறுங் காண்க.
யானேயெனத்

"தாழை குருகீனுந் தண்ணந் துறைவனை
மாழைமா னோக்கின் மடமொழி—நூழை
நுழையு மடமகன் யார்கொலென் றன்னை
புழையு மடைத்தாள் கதவு" (கைந்நிலை - 59.)

"நகைநீ கேளாய் தோழி யல்கல்
வயநா யெறிந்து வன்புறழ் தழீஇ
யிளைய ரெய்துதன் மடக்கிளை யோடு
நான்முலைப் பிணவல் சொலிய கானொழிந்
தரும்புழை முடுக்க ராட்குறித்து நின்ற
தறுகட் பன்றி நோக்கிக் கானவன்

குறுகினன் றொடுத்த கூர்வாய்ப் பகழி
மடைசெலன் முன்பிற்றன் படைசெலச் செல்லா
தருவழி விலக்குமெம் பெருவிறல் போன்மென
வெய்யாது பெயருங் குன்ற நாடன்
செறியரி னுடக்கலிற் பரீஇப் புரியவிழ்ந்

தேந்தருவவு மொய்ம்பிற் பூச்சேர் மாலை
யெற்றிமிற் கயிற்றி னெழில்வந்து துயல்வர
வில்வந்து நின்றோற் கண்டன ளன்னை
வல்லே யென்முக நோக்கி
நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே." (அகம் - 248.)

இவை வந்தோன் செவிலியை எதிர்த்துழிக் கூறியன.

"கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடியழற் புறநதந்த பூவாப்பூம் பொலங்கோதைத்
தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கை யணைத்தோளா
யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென்ன
நாந்தகா திருங்கூந்த லெஞ்சாது நனிபற்றிப்

பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை
நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை யொருகாழ்
விரன்முறை சுற்றி மோக்கலு மோந்தனன்
நறாஅவவிழ்ந் தன்னவென் மெல்விரற் போதுகொண்டு
செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
பறாஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்
றொய்யி லிளமுலை யினிய தைவந்து
தொய்யலந் தடக்கையின் வீழ்பிடி யளிக்கு
மையல் யானையின் மருட்டலு மருட்டினன்;

அதனால்,

வல்லல் களைந்தனன் றோழி நந்நக
ரருங்கடி நீவாமை கூறி னன்றென
நின்னொடு சூழ்வ றோழி நயம்புரிந்
தின்னது செய்தா ளிவளென
மன்னா வுலகத்து மன்னுவது புரைமே." (கலி - 54.)

எனக் கைப்பட்டுக் கலங்கிப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை கூறி 'அருங்கடி நீவாமைக் கூறின் நன்'றெனத் தமர்க்குக் கூறுமாறு தோழிக்குத் தலைவி கூறினாள். சரிதகத்து இருகாற் றோழியென்றாள் நாணுத்தளையாக மறைகரந்தவாறு தீரத் தோழிக்கு முகமனாக.

"எரியகைந் தன்ன செந்தலை யன்றில்
பிரியின் வாழா தென்போ தெய்ய
துறைமேய் வலம்புரி துணைசெத தோடிக்

கருங்கால் வெண்குருகு பயிறரும்
பெருங்கடற் படைப்பையெஞ் சிறுநல் லூரே."

இஃது, அன்றில் பிரியின் வாழாதெனக் கூறென்றது.

"ஐயோ வெனயாம் பையெனக் கூறிற்
கேட்குவர் கொல்லோ தாமே மாக்கடற்
பரூஉத்திரை தொகுத்த நுண்கண் வெண்மண
லின்னுந் தூரா காணவர்
பொன்னி னெடுந்தேர் போகிய நெறியே."

இஃது, அவர் இன்னும் போவதற்குமுன்னே நம்வருத்தத்தை வெளிப்படக் கூறென்றது.

"என்னைகொ ரோழி யவர்கண்ணு நன்கில்லை
யன்னை முகனு மதுவாகும்—பொன்னலர்
புன்னையம் பூங்கானற் சேர்ப்பனைத் தக்கதோ
நின்னல்ல நில்லென் றுறை." (ஐந் - எழு - 58.)

இது தலைவற்குக் கூறென்றது.

இவை தலைவி அறத்தொடு நிற்றற்பகுதி. உரைத்தற்குத் தோழிக்கென்றார்.

தோழிக்கே

(உக)

113. [1]உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு
காமக் கிழவ னுள்வழிப் படினுந்
தாவி னன்மொழி கிழவி கிளப்பினு
மாவகை பிறவுந் தோன்றுமன் பொருளே.

---

[1](திருக்கோவையார் 204) ‘தாயிற சிறந்தன்று நாண் தைய லாருக் கந்நாண் டகைசால் வேயிற் சிறந்த மென்றேளி திண்கற்பின் விழுமிதன்று’ நாண் தாய்போலச் சிறந்தது. ‘உயிரினும் சிறந் தன்று நாணே...கற்புச் சிறந்தன்று’ என்றாராகலின், தாய்போல நாண் சிறத்தலும் நாணினும் கற்புச் சிறத்தலும் ஆகிய இரண்டும் கூத்தப்பிரான் வாயிற் சிறந்த நூல்களிடத்துச் சிறப்புடையபொருள் என்றுரைப்பினும் அமையும். பேராசிரியர் உரை.

இது தலைவி கூற்றிற்குச் சிறப்பில்லன கூறி, அகப்பொருளாம் என்கின்றது.

அவையும்

இதன் பொருள் :—உயிரினும் நாண் சிறந்தன்று -

எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த உயிரினும் மகளிர்க்கு நாண் சிறந்தது, நாணினுஞ் செயிர்தீர் கற்புக் காட்சி சிறந்தன்று - அந் நாணினுங் குற்றந் தீர்ந்த கற்பினை நன்றென்று மனத்தாற் காணுதல் சிறந்தது, எனத் தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு - என்று முன்னுள்ளோர் கூறிய கூற்றினைப் பொருந்திய நெஞ்சுடனே, காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்-தலைவன் இருந்தவிடத்தே தலைவி தானே செல்லினும், தாவில் நன்மொழி கிழவி கிளப்பினும் - மனவலியின்றிச் செல்வாமெனக் கூறும் நன்மொழியினைத் தலைவி தானே கூறினும், பொருள் தோன்றும் - அவை அகப்பொருளாய்த் தோன்றும், ஆவகை பிறவும் மன் பொருள் தோன்றும் - அக்கூற்றின் கூறுபாட்டிலே பிற கூற்றுக்களும் மிகவும் அகப் பொருளாய்த் தோன்றும் என்றவாறு.

என்றது, தலைவிகூற்று. சிறுபான்மை வேறுபட்டு வருவனவற்றைக் கற்புச்சிறப்ப நாண்துறந்தாலுங் குற்றம் இன்றென்றற்குச் 'செயிர்தீ' ரென்றார் ; 'நன்மொழி' யென்றார் கற்பிற் றிரியாமையின் ; அவை இன்னோரன்னவழி நெஞ்சொடுகிளத்தல்போல்வன. இவள் கூற்றுத் தோழிக்குந் தலைவற்குமே தோன்றுவதென்க.

மன்-ஆக்கம்; இழிந்த பொருளும் உயரத் தோன்றலின்.

“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானு
மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும்
யாண்டுங் காணேன் மாண்டக் கோனை
யானுமோ ராடுகள மகளே யென்கைக்

கோடீ ரிலங்குவளை ஞெகிழ்த்த
பீடுகெழு குரிசிலுமொ ராடுகள மகனே."
(குறுந் - 31.)

யாண்டுங் காணேனென அவனை வழிபட்டுக் கூறினமையிற் கற்பின்பாலதாய்த் தோழியுந் தலைவனும் பெண்டன்மையிற் றிரியக் கருதாது நன்கு மதித்தவாறு காண்க.

" அருங்கடி யன்னை காவ னீவிப்
பெருங்கடை யிறந்து மன்றம் போகிப்
பகலே பலருங் காண நாண்விட்
டகல்வயற் படப்பை யவனூர் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னாட்
கருவி வானம் பெய்யா தாயினு
மருவி யார்க்குங் கழைபயின னந்தலை
வான்றோய் மாமலை நாடனைச்
சான்றோ யல்லை யென்றனம் வரற்கே." (நற்றிணை - 365.)

"கோடீ ரிலங்குவளை ஞெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிழுங் கண்ணொடு புலம்பி
யீங்கிவ ணுறைதலு முய்குவ மாங்கே
யெழுகினி வாழியெ னெஞ்சே முனாஅது
குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
பல்வேற் கட்டி நன்னாட் டும்பர்
மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்
வழிபடல் சூழ்ந்திசி னவருடை நட்பே." (குறுந் - 11.)

இவை தோழிக்கும் நெஞ்சிற்குங் கூறியன.

"ஈயற் புற்றத் தீர்ம்புறத் திறுத்த
குரும்பி வல்சிப் பெருங்கை யேற்றை
தூங்குதோற் றுதிய வள்ளுகிர் கதுவலிற்
பாம்புமத னழியும் பானாட் கங்குலு
மரிய வல்லம னிகுளை பெரிய
கேழ லட்ட பேழ்வா யேற்றை
பலாவம் லடுக்கம் புலாவ வீர்க்குங்
கழைநரல் சிலம்பி னுங்கண் வழையொடு
வாழை யோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பிற்
படுகடுங் களிற்றின் வருத்தஞ் சொலியப்
பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப் பூசல்
விண்டோய் விடரகத் தியம்பு மவர்நாட்
டெண்ணரும் பிறங்கன் மானதர் மயங்காது
மின்னுவிடச் சிறிய வொதுங்கி மென்மெலத்
துளிதலைத் தலைஇய மணியே ரைம்பால்
சிறுபுறம் புதைய வாரிக் குரல்பிழியூஉ
நெறிகெட விலங்கிய நீயி ரிச்சுர

மறிதலு மறிதிரோ வென்னுநர்ப் பெறினே." என்னும்
(8) அகப்பாட்டும் அது.

இங்ஙனம் வந்துழியுங் கற்புச் சிறந்ததாம்.
இனிப் பிறவாற் கொள்வன வருமாறு:

"பொன்னிணர் வேங்கை கவினிய பூம்பொழிலு
ணன்மலை நாட னலம்புனைய—மென்முலையாய்
போயின சின்னாள் புனத்து மறையினு
லேயினு ரின்றி யினிது." (ஐந் - ஐம் - 11.)

"கானலஞ் சிறுகுடிக் கடன்மேம் பரதவர்
நீனிறப் புன்னைக் கொழுநிழ லசைஇத்
தண்பெரும் பரப்பி னொண்பத னோக்கி
யங்க ணரில்வலை யுணக்குந் துறைவனொ
டலரே யன்னை யறியி னிவணுறை
வரிய வாகு நமக்கெனக் கூறிற்
கொண்டுஞ் செல்வர்கொ றோழி யுமணர்
வெண்க லுப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்
கணநிரை கிளர்க்கு நெடுநெறிச் சகட
மணன்மடுத் துரறு மோசைக் கழனிக்
கருங்கால் வெண்குருகு வெரூஉ
மிருங்கழிச் சேர்ப்பிற்றம் மிறைவ னூர்க்கே." (நற்றிணை-4.)

“விழுந்தண் மாரிப் பெருந்தண் சாரற்
கூதிர்க் கூதளத் தலரி நாறு
மாதர் வண்டி னயவருந் தீங்குரன்
மணநாறு சிலம்பி னசுண மோர்க்கு
முயர்வரை நாடற் குரைத்த லொன்றோ
துயர்மருங் கறியா வன்னைக் கிந்நோய்
தணியுமா றிதுவென வுரைத்த லொன்றோ
செய்யா யாகலிற் கொடியை தோழி
மணிகெழு நெடுவரை யணிபெற நிவந்த
செயலை யந்தளி ரன்னவென்

மதனின் மாமெய்ப் பசலையுங் கண்டே.”

(நற்றிணை-244.)

இஃது அறத்தொடு நிற்குமாறு தோழிக்குத் தலைவி கூறியது ; இன்னும் அதனானே தோழியைத் தலைவி ஆற்றுவித்தலுங் கொள்க.

“ ஞெகிழ்ந்த தோளும் வாடிய வரியுந்
தளிர்வனப் பிழந்தநின் னிறனு நோக்கி
யாஞ்செய்வ தன்றிவ் டுயரென வன்பி

31

னழாஅல் வாழி தோழி வாழைக்
கொழுமட லகவிலைத் தளிதலைக் கலாவும்
பெருமலை நாடன் கேண்மை நமக்கே
விழும மாக வறியுந ரின்றெனக்
கூறுவை மன்னோ நீயே
தேறுவென் மன்யா னவருடை நட்பே." (நற்றிணை - 309.)

எனவரும்.

"துறுக லயலது மாணை மாக்கொடி
துஞ்சுகளி றிவருங் குன்ற நாட
னெஞ்சுகள னாக நீயலென் யானென
நற்றோண் மணந்த ஞான்றை மற்றவன்
றாவா வஞ்சின முரைத்தது
நோயோ தோழி நின்வயி னானே." (குறுந் - 36.)

இதுவும் அது.

(உஉ)

114. நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுஞ்
செய்வினை மறைப்பினுஞ் செலவினும்
பயில்வினும்
புணர்ச்சி யெதிர்ப்பா டுள்ளுறுத்து வரூஉ
முணர்ச்சி யேழினு முணர்ந்த பின்றை
மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை
பிழையாது

பல்வேறு கவர்பொரு ணாட்டத் தானுங்
குறையுற் றெதிரிய கிழவனை மறையுறப்
பெருமையிற் பெயர்ப்பினு முலகுரைத் தொழிப்பினு
மருமையி னகற்சியு மவளறி வுறுத்துப்

பின்வர வென்றலும் பேதைமை யூட்டலு
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத் துரைத்தலு
மஞ்சியச் சுறுத்தலு முரைத்துழிக் கூட்டமோ

டெஞ்சாது கிளந்த விருநான்கு கிளவியும்
வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப்
பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும்
புணர்ந்தபி னவன்வயின் வணங்கற் கண்ணுங்

குறைந்தவட் படரினு மறைந்தவ ளருக்கித்
தன்னொடு மவளொடு முதன்மூன் றளைஇப்
பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினு

நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரி யிடத்தினு
மெண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும்
புணர்ச்சி வேண்டினும் வேண்டாப் பிரிவினும்
வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய விடத்தும்
புணர்ந்துழி யுணர்ந்த வறிமடச் சிறப்பினு
மோம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணுஞ்

செங்கடு மொழியாற் சிதைவுடைத் தாயினு
மென்புநெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ
யன்புதலை யெடுத்த வன்புறைக் கண்ணு
மாற்றது தீமை யறிவுறு கலக்கமுங்
காப்பின் கடுமை கையற வரினுங்
களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
காதன் மிகுதி யுளப்படப் பிறவு
நாடு மூரு மில்லுங் குடியும்
பிறப்புஞ் சிறப்பு மிறப்ப நோக்கி
யவன்வயிற் றோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ
யனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினு
மையச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினு
மவன்விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
பிறன்வரை வாயினு மவன்வரைவு மறுப்பினு
முன்னிலை யறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்
வரைவுடன் பட்டோற் கடாவல் வேண்டினு
மாங்கதன் றன்மையின் வன்புறை யுளப்படப்
பாங்குற வந்த நாலெட்டு வகையுந்
தாங்கருஞ் சிறப்பிற் றோழி மேன.

இது, முறையானே தோழி கூற்று நிகழும் இடம்பலவுந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும் செய்வினை மறைப்பும் செலவும் பயில்வும் - தலைவன் பெட்டவாயில் பெற்று இரவு வலியுற்று முன்னுறு புணர்ச்சியை உரைப்பின் இன்னது நிகழுமென்று அறியாது அஞ்சிக் கரந்து மதியுடம்படுப்பத் தோழி மதியுடம்படுங்கால் அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சி யெல்லாம் நாட்டமாம், அஃது எட்டாம்; அவற்றுண் முன்னுறு புணர்ச்சியை உணர்தற்குக் காரணம் எழுவகைய. அவை நாற்ற முதலிய ஏழும்.

நாற்றமாவது, ஓதியும் நுதலும் பேதைப் பருவத்துத் தக நாறுது தலைவன் கூட்டத்தான் மான்மதச்சாந்து முதலியனவும் பல பூக்களும் விரவி நாறுதல்.

தோற்றமாவது, நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப் பருவத்து வெள்ளை நோக்கின்றி உள்ளொன்று கொள்ள நோக்குங் கண்ணும், தங்நிலை திரிந்து துணைத்து மெல்கிப் பணைத்துக் காட்டுந் தோளும் முலையுமென்ற இன்னோரன்ன.

ஒழுக்கமாவது, பண்ணையாயத்தோடு முற்றிலான் மணற் கொழித்துச் சோறமைத்தன் முதலியன முனிந்த குறிப்பினளாய்ப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல்.

உண்டியாவது, பண்டு [1]பான் முதலிய கொண்டு ஓலுறுத்து ஊட்ட உண்டு வருகின்றாள், இப்பொழுது ஆசாரமும் நாணுங் காதலும் மீதூர அதன்மேல் உவப்பு ஆண்டு இன்றி மிக ஒறுத்த உள்ளத்தளாதல்.

செய்வினை மறைத்தலாவது, முன்பு போலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலுந் தலைவனோடு பட்டனவே யாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல்; அஃது ஆயத்தோடு கூடாது இடந்தலைப்பாட்டிற்கு ஏதுவாக நீங்கி நிற்றலாம்.

செலவாவது, பண்டுபோல் வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெற நடந்து ஓரிடத்துச் சேறல்.

பயில்வாவது, செவிலி முலையிடத்துத் துயில் வேண்டாது பெயர்த்து வேறோரிடத்துப் பயிறல். இன் - சாரியை.

---

[1]நற்றிணை - 110.

புணர்ச்சி எதிர்ப்பாடு : எதிர்ப்பாட்டுப் புணர்ச்சியென மாறுக; அது கொடுப்பாரும் அடுப்பாரு மின்றி இருவருந் தமியராய் எதிர்ப்பட்டுப் புணரும் புணர்ச்சி. இவ்வொழுக்கம் பாங்கற்கூட்டத்திற்கு ஏதுவாகா.

உள்ளூறுத்து வரூஉம் உணர்ச்சி எழினும் உணர்ந்த பின்றை - அப்புணர்ச்சி யெதிர்ப்பாடு நிகழ்ந்ததனைத் தோழி தன்னுள்ளத்துள்ளே வினவி வருகின்ற ஐயவுணர்வினை அவ் வேழனுனுந் தெளிந்து புணர்ச்சி உண்டென்பதனை உணர்ந்த பின்றை :

இன்னதும் இன்னதுமாகிய ஏழென்க. அங்ஙனந் துணிந்த பின்னல்லது தலைவிமாட்டுத் தோழி சொன்னிகழ்த்தா ளென்றற்குப் 'பின்றை' என்றார்.

(உ - ம்) "காம்பிவர் தோளுங் கருமதர் மழைக்கணும்
வீங்கிள மூலையும் வேறுபட் டனவே
தாங்கரு நாற்றந் தலைத்தலை சிறந்து
பூங்கொடிக் கிவர்ந்த புகற்சியென வாங்கிற்
பகலுங் கங்குலு மகலா தொழுகுமே
நன்றி யளவைத் தன்றி
தெவன்கொன் மற்றிவட் கெய்திய வாறே."

இதனுள் நாற்றமுந் தோற்றமுஞ் செலவும் வந்தன

"கண்ணுஞ் சேயரி பாந்தன்று நுதலு
நுண்வியர் பொடித்து வண்டார்க் கும்மே
வாங்கமை மென்றோண் மடந்தை
யாங்கா யினள்கொ லென்னுமென் னெஞ்சே."

(சிற்றெட்டகம்.)

“தெய்வத்தி னுயதுகொ றெண்ணீர் புடையுடுத்த
வையத்து மக்களி னுயதுகொ—லைவுற்று
வண்டார்பூங் கோதை வரிவளைக்கை வாணுதலாள்
பண்டைய ளல்லள் படி.”

இவையும் அவை.

“ஏனல் காவ லிவளு மல்லண்
மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல
னரந்தங் கண்ணி யிவனோ டிவளிடைக்

கரந்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
வெம்மு ஞணுநர் போலத் தம்முண்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே.”

இது புணர்ச்சி உணர்ந்தது.

" இவள்வயிற் செலினே யிவற்குடம்பு வறிதே
யிவன்வயிற் செலினே யிவட்கு மற்றே
காக்கை யிருகணி ஞெருமணி போலக்
குன்றுகெழு நாடற்குங் கொடிச்சிக்கு
மொன்றுபோன் மன்னிய சென்றுவா ழுயிரே.''

இதுவும் அது.

மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டத்தானும் - அங்ஙனம் உணர்ந்த பின் தோழி தலைவியுடன் ஆராயுங்காற் றன்மனத்து நிகழ்ந்தனவற்றை மறைத்துக் கூறவேண்டுதலில் உண்மைப் பொருளானும் பொய்ப் பொருளானும் விராவிவரினும் அவட்குக் குற்றேவல் செய்யுந் தன்மையில் தப்பாதவாற்றான் வேறுபல் கவர் பொருள்படக்கூறி ஆராயும் ஆராய்ச்சிக் கண்ணும் :

நாணல் இறந்து படாமற் கூறுதற்கு 'வழிநிலை பிழையாது' என்றார்.

பிறைதொழுவா மெனவும், கணைகுளித்த புண் கூர் யானை கண்டனெனெனவும், தன் பெருமைக்கு ஏலாத சிறு சொற்கூறிக் குறைவுற்று நிற்கின்றான் ஒருவனுளன் அவனை நீயுங் காண்டல் வேண்டுமெனவும், அவன் என்னைத் தழுவிக் கொண்டு குறை கூறவும் நான் மறுத்து நின்றேனென்றாற் போலவும் மெய்யும் பொய்யும் விராயும் பிறவாறாகவுங் கூறுவன பல்வேறு கவர்பொருளாம்.

(உ - ம்) "முன்னுந் தொழத்தோன்றி முள்ளெயிற்றா யத்திசையே
யின்னுந் தொழத்தோன்றிற்

நீதேகாண்—மன்னும்
பொருகளிமால் யானைப் புகார்க்கிள்ளி
பூண்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை."

இது பண்டு கூறியவாறு கூறலின் மெய்யும், பிறைதொழாமை அறிந்து கூறலிற் பொய்யுமாய் வழிநிலை பிழையாத கவர் பொருளாயிற்று.

"பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற்—றிண்டிக்
கதிரன் பழையனூர்க் கார்நீலக் கண்ணை
யுதிர முடைத்திதன் கோடு." (சிற்றெட்டகம்.)

இது நடுங்க நாட்டம்; இஃது இறந்துபாடு பயத்தலிற் கந்தருவத்திற்கு அமையாது.

"தொய்யில் வனமுலையுந் தோளுங் கவினெய்தித்
தெய்வங் கமழுமா லெம்பாலு—மையுறுவல்
பொன்னங் கொடிமருங்குற் பூங்கயற் கண்ணிணய்க்
கென்னை யிதுவந்த வாறு."

என வழிநிலை பிழையாமற் கவர்பொருளாக நெறிபடு

நாட்டம் நிகழ்ந்தவழித் தலைவி சுனையாடினேற்கு இங்ஙனம் ஆயிற்றென்னும். அது கேட்டுத் தோழி, யானும் ஆடிக் காண்பல் என்னும்.

(உ - ம்) "பையுண் மாலைப் பழுமரம் படரிய
நொவ்வுப்பறை வாவ லுேன்சிற கேய்க்கு
மடிசெவிக் குழவி தழீஇப் பெயர்தந்
திடுகுகவுண் மடப்பிடி யெவ்வங் கூர
வெந்திற லாளி வெரீஇச் சந்தின்
பொரியரை மிளிரக் குத்தி வான்கே
ழுருவ வெண்கோ டுயக்கொண்டு கழியுங்
கடுங்கண் யானை காலுற வொற்றலிற்
கோவா வாரம் வீழ்ந்தெனக் குளிர்கொண்டு
பேஎ நாறுந் தாழ்நீர்ப் பனிச்சுனை
தோளா ரெல்வளை தெளிர்ப்ப நின்போல்
யானு மாடிக் காண்கோ தோழி
வரைவயி றுகிழித்த சுடரிலை நெடுவேற்
றிகழ்பூண் முருகன் றீம்புன லலைவாய்க்
கமழ்பூம் புறவிற் கார்பெற்றுக் கலித்த
வொண்பொறி மஞ்ஞை போல்வதோர்
கன்கவர் காரிகை பெறுதலுண் டெனினே."

"நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றித்
திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து
புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள
விரவன் மாக்களிற் பணிமொழி பயிற்றிச்

சிறுதினைப் படுகிளி கடீஇயர் பன்மாண்

குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையாச்
சூர மகளிரி னின்ற நீமற்
றியாரை யோவெம் மணங்கியோ யுண்கெனச்
சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
டிகுபெயன் மண்ணின் ஞெகிழ்பஞ ருற்றவென்
னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில்
கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ
வெரூஉமான் பிணையி னொரீஇ நின்ற
வென்னாத் தகைமையிற் பெயர்தலுப்பிறி தென்வயிற்

சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாந்
தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றுந்
தோலா வாறிலை தோழிநாஞ் சென்மோ
சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே
மாசின் றாதலு மறியா னேசற்
றென்குறைப் புறனிலை முயலு
மண்க ணாளனை நகுகம் யாமே."

என்னுமகப்பாட்டும் (32) கொள்க.

“ எழாஅ வாகலி னெழினலந் தொலைய
வழாஅ தீமோ நொதுமலர் தலையே
யேனல் காவலர் மாவீழ்த்துப் பறித்த
பகழி யன்ன சேயரி மழைக்க
ணல்ல பெருந்தோ ளோயே கொல்ல
னெறிபொற் பிதிரிற் சிறுபல தாஅய்
வேங்கை வீயுகு மோங்குமலைக் கட்சி
மயிலறி பறியா மன்னோ
பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே. (நற்றிணை - 13.)

இது, தலைவி வேறுபாடு கண்டு ஆராயுந் தோழி தனது ஆராய்ச்சியை மறைத்துக் கூறியது. ‘நாட்டத்தானும்’ என்னும் உம்மை முற்று, நாட்டமெல்லாந் தழீஇயினமையின். ஆனுருபு இடப்பொருட்டாம். அஃது இடமாக வருகின்ற எட்டனையும் இடத்தியல் பொருளாக உரைக்கவே அவனை

நாடுகின்ற காலமும் மேல்வருகின்ற எட்டனையுந் தலைவற்கு உரைக்குங் காலமும் ஒருங்கு நிகழுமென்பதாம். இங்ஙனம் நாடி மதியுடம்படுக்குந் துணையுந் தலைவற்கு இக்குறை முடிப்பல் என்னாது ஒழுகும்.

குறையுறற்கு எதிரிய கிழவனை மறையுறப் பெருமையிற் பெயர்ப்பினும் - இரவுவலியுற்றுக் குறைகூறத் தொடங்கிய தலைவனைத் தோழி தான் இவ்வொழுகலாறு அறிந்தும் அறிந்திலள் போலத் தலைவன் பெருமைகூறி அவன் குறிப்பினை மாற்றினும்:

தான் அறிந்ததனை மறைத்துக் கூறுதலன்றி அன் பின்மை ஒரு தலையாக உடையளல்லள்.

(உ - ம்) "கல்லோங்கு சாரற் கடிபுனங் காத்தோம்பு
நல்கூர்ந்தார் மாட்டு நயங்தொழுகித்—தொல்வந்த
வான்றோய் குடிக்கு வடுச்செய்த றக்கதோ
தேன்றோய்பூங் கண்ணியீர் நீர்."

"மறுவொடு பட்டன மாமலை நாட
சிறுகுடியோர் செய்வன பேணார்—சிறுகுடிக்கு
மூதான் புறததிட்ட சூடேபோ னில்லாதே
தாதாடு மார்ப பழி."

"தகைமாண் சிறப்பிற் சான்றோர்க் கொத்த
வகையமை வனப்பினை யாகலி னுலகமொடு
பாற்படற் பாலை மன்னே காப்புடுத்
தோங்குய ரடுக்கத்துச் சாந்துவளர் நனந்தலை
நெடுவரை மருங்கிற் குடிமை சான்றோ
ரின்ன ரென்ன றின்பம் வெஃகிப்
பின்னிலை முயற்சியின் வருந்தினு

நம்மோ ரன்னோர்க்குத் தகுவதோ வன்றே."

"இவளே, கான னண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீனிறப் பெருங்கடல் கலங்கவுள் புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே
நெடுங்கொடி நுடங்கு நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதன் மகனே
நிணச்சுறா வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்பு ளோப்பு மெமக்குநல னெவனோ

புலவு நாறுதுஞ் செலநின் றீமோ
பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோரிற் செம்மலு முடைத்தே." (நற்றிணை-45.)

இதுவும் அது.

உலகு உரைத்து ஒழிப்பினும் - அவ்வொழுக்கம் அறியாள்போற் கரந்த தோழி உலகத்தாரைப்போல் வரைந்துகொள்ளெனக் கூறித் தலைவனை நீக்கினும் :

(உ - ம்) "கோடீ ரெல்வளைக் கொழுமணிக் கூந்த
லாய்தொடி மடவரல் வேண்டுதி யாயிற்
றெண்கழிச் சேயிறாப் படூஉந்
தண்கடற் சேர்ப்ப வரைந்தனை கொண்மோ."

(ஐங்குறு - 196.)

அருமையின் அகற்சியும் - அவை கேட்டுப் பிற்றை ஞான்றும் வந்தவன் மாட்டுச் சிறிது நெஞ்சு நெகிழ்ந்த தோழி அங்ஙனங் கூறாது இவள் அரியளெனக் கூறுதலும்:
இருவருமுள்வழி யவன்வர வுணர்தலின்
மும் உணர்ந்து அங்ஙனம் கூறினுள்.
இருவருள்ள

"நெருநலு முன்னு ளெல்லையு மொருசிறைப்
புதுவை யாகலிற் கிளத்த னாணி
நேரிறை வளைத்தோ ணின்றோழி செய்த
வாருயிர் வருத்தங் களையா யோவென
வெற்குறை யுறுதி ராயிற் சொற்குறை
யெம்பதத் தெளிய ளல்ல ளெமக்கோர்
கட்காண் கடவு ளல்லளோ பெரும
வாய்கோன் மிளகி னமலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரு
மஞ்சுசூழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே."
(பொருளியல்.)

"தழையொடு தண்கண்ணி தன்மையாற் கட்டி
விழையவுங் கூடுமோ வெற்ப—விழையார்க்
திலங்கருவி பொன்கொழிக்கு மீர்ங்குன்ற நாட
குலங்கருதி வாழ்வார் மகள்."

அவள் அறிவுறுத்துப் பின் வர என்றலும் - தலைவனை நோக்கி நீ காதலித்தவட்கு நீயே சென்று அறிவித்துப் பின்னர் என்மாட்டு வருகவென்றலும் :

'அவன் அறிவுறுத்து' என்று

பாடமோதுவாரும் உளர்.

(உ - ம்) "தன்னையுந் தானுணுஞ் சாயலாட் கீதுரைப்பி
னென்னையு நாணப் படுங்கண்டாய்—மன்னிய

வேயேய்மென் றோளிக்கு வேறு யினியொருநா
ணீயே யுரைத்து விடு."

இது நீயே யுரையென்றது.

"நாள்வேங்கை பொன்சொரியு நன்மலை நன்னுட [கை
கோள்வேங்கை போற்கொடிய ரென்னைமார்—கோள்வேங்
யன்னையா னீயு மருந்தழையா மேலாமைக்
கென்னையோ நாளை யெளிது." (திணை - நூற் - 20.)

இது கையுறை மறுத்துப் பின் வருக என்றது.

இவை ஒரு கூற்றாக வருவன வுளவேற் காண்க.

பேதைமை ஊட்டலும் - அங்ஙனம் பின் வருகவென் றுழி முன்வந்தானை அறியாமை ஏற்றிக் கூறலும், தலைவியை யும் அங்ஙனம் அறியாமை யேற்றிக் கூறலும் :

(உ - ம்) "நெடுங்தேர் கடாய்த் தமியராய் நின்று

கடுங்களிறு காணிரோ

வென்றீர்—கொடுங்குழையார்

யானை யதருள்ளி நிற்பரோ தம்புனத்
தேனற் கிளிகடிகு வார்."

"வேங்கை மலர வெறிகமழ் தண்சிலம்பின்

வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மகளிரேஞ்

சோர்ந்த குருதி யொழுகமற் றிப்புனத்திற்
போந்தில தைய களிறு." (திணை - ஐம் - 8.)

இவை தலைவனைப் பேதைமை ஊட்டின.

"நறுந்தண் டகரம் வகுள மிவற்றை

வெறும்புதல்போல் வேண்டாது

வெட்டி—யெறிந்துழு து

---

[1]இளம்பூரணர் அவளறிவுறுத்து எனவே பாடங்கொண்டார்; ஆகவின் ஈண்டுச் சுட்டுப்பட்டவர் பேராசிரியரே போலும்.

செந்திணை வித்துவார் தங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்திணைய வல்லளோ நோக்கு.'' (திணை - நூற் - 24.)

இது தலைவியைப் பேதைமை யூட்டியது. விளைவிலள்' என்பதூஉம் இதன்கண் அடங்கும்.

'இளையள்

"புன்றலை மந்திக் கல்லா வன்பறழ்
குன்றுழை நண்ணிய முன்றிற் போகா
தெரியகைந் தன்ன வீததை யிணர
வேங்கையம் படுசினைப் பொருந்திக் கைய
தேம்பெய் தீம்பால் வெளவலிற் கொடிச்சி
யெழுதெழில் சிதைய வழுத கண்ணே
தேர்வண் சோழர் குடந்தை வாயின்
மாதயங் கிடங்கி னீரிய மலர்ந்த
பெயலுறு நீலம் போன்றன விரலே
பாஅ யவ்வயி றலைத்தலி ஞனை
தோடுமழை தவழுங் கோடுயர் பொதியி
ஞேங்கிருஞ் சிலம்பிற் பூத்த
காந்தளங் கொழுமுகை போன்றன சிவந்தே.''

(நற்றிணை - 379.)

முன்னுறு புணர்ச்சி முறைநிறுத்து உரைத்தலும் - அங் ஙனம் பேதைமை யூட்டியவழி இவள் இக்குறை முடிப்ப ளென்று இரந்து ஒழுகினேற்கு இவள் புணர்ச்சி யறிந்திலள் போற் கூறினளென ஆற்றுனயவனை யான் அப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை அறிவலென்று கூறி வருத்தந் தீர்த்தலும் :

(உ - ம்) "நறுந்தண் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தை
சிறுமுதுக் குறைவி யாயினள் பெரிதென
நின்னெதிர் கிளத்தலு மஞ்சுவ லெனக்கே
நின்னுயி ரன்ன ளாயினுந
தன்னுறு விழுமங் காதத லானே."

நின்னெதிர் கிளத்தல் அஞ்சுவல் நீ அவட்கு உரைத்தி யெனக் கருதியென்றலிற் புணர்ச்சி யுணர்ந்தமை கூறினள்.

அஞ்சி அச்சு உறுத்தலும் - அங்ஙனம்

ஆற்றுவித்துங்

கடிது குறை முடியாமையைக் கருதுந் தோழி குரவரைத் தான் அஞ்சித் தலைவியும் அவரை அஞ்சுவளெனக் கூறலும் :

அஞ்சுதல் அச்சென்றாயிற்று. இவ்வச்சங் கூறவே அவன் ஆற்றும்.

(உ - ம்) "யாஅங் கொன்ற மரஞ்சுட் டியவிற்
கரும்புமருண் முதல பைந்தாட் செந்தினை
மடப்பிடித் தடக்கை யன்னபால் வார்பு
கரிக்குறட் டிறைஞ்சிய செறிகோற் பெருங்குரற்
படுகிளி கடிகஞ் சேறு மடுபோ
ரெஃகுவிளங்கு தடக்கை மலயன் கானத்
தார நாறு மார்பினை
வாரற்க தில்ல வருகுவள் யாயே." (குறுந் - 198.)

இஃது யாயை அஞ்சியது.

"யானை யுழலு மணிகிளர் நீள்வரைக்
கானக வாழ்க்கைக் குறவர் மகளிரே
மேனலு ளைய வருதன்மற் றென்னைகொல்
காணினுங் காய்வ ரெமர்." (திணை - ஐம் - 6.)

இது தமரை அஞ்சிக் கூறியது.

உரைத்துழிக் கூட்டமோடு எஞ்சாது கிளந்த இரு நான்கு கிளவியும் - ஆயத்தினீங்கித் தன்னொடு நின்ற தலைவியை அவனொடு கூட்டவேண்டி அவளினீங்கித் தலைவர்க்கு இன்னுழி எதிர்ப்படுதியென உரைத்தவிடத்துக் கூடுங்கூட்டத்தோடே ஒழியாமற் கிளந்த எண்வகைக் கிளவியும் :

(உ - ம்) "நெய்தற் பரப்பிற் பாவை கிடப்பினென்
னின்குறி வந்தனெ னியறேர்க் கொண்க
செல்கஞ் செலவியங் கொண்மோ வல்கலு
மார லருந்து வயிற்ற
நாரை மதிக்கு மென்மக ளுதலே." (குறுந் - 114.)

'வந்தனென்' என்றும் 'என்மகள்' என்றும் ஒருமை

கூறிச் 'செல்கம்' என்ற உளப்பாட்டுப் பன்மையால் தலைவி வரவுங்கூறி இடத்துய்த்தவாறு முணர்த்தினள். 'செலவியங் கொண்மோ' என்றது நீயே அவளைப் போகவிடுவாய் என்ற தாம். நாட்டந் தன்மனத்து நிகழாநிற்றலும் அவன்மனத்துக் குறையுணர்த்துதல் நிகழாநிறறலுமென்னும் இரண்டினையும்

எஞ்சாமற் றழீஇநிற்கும் இவ்வெட்டுமென்றற்கு 'எஞ்சாது' என்றார்.

வந்த கிழவனை மாயஞ் செப்பிப் பொறுத்த காரணங் குறித்த காலையும் - தன்முன்னர் வந்து நின்ற தலைவனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டுநின்றேயும் வாராதான்போல மாயமேற்றி அதனைப் பொறுத்த காரணங் குறிப்பினாற் கொள்ளக் கூறுங் காலைக் கண்ணும் :

காரணமாவது நீ அரியையாதலின் இவள் ஆற்றாளா மென்று எதிர்கொள்கின்றேமென்றல்; கூட்டம் நிகழ்ந்தபின் தோழி இவ்வாறு கூறுதற்கு உரியளென்று அதன்பின் வைத்தார். இஃது அவன் வரவை விரும்பியது, வரைவுகடாய தன்று.

(உ - ம்) "நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்க ணவ்வலைக்

கடல்பா டழிய வினமீன் முகந்து
துணைபுண ருவகையர் பாத மாக்க
ளிளையரு முதியருங் கிளையுடன் றுவன்றி
யுப்பொ யுமண ரருந்துறை போக்கு
மொழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ

யயிர்திணி யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த வுழவர் போல
விரந்தோர் வறுங்கல ம்ல்க வீசிப்
பாடுபல வமைததுக் கொள்ளை சாற்றிக்
கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சுந் துறைவ
பெருமை யென்பது கெடுமோ வொருநாண்
மண்ணா முத்த மரும்பிய புன்னைத்
தண்ணறுங் கானல் வந்துநம்
வண்ண மெவனோ வென்றனிர் செலினே.''

(அகம் - 30.)

இதனால் தம்மான் இடையூறெய்தி வருந்துகின்றானை ஒருநாள் வந்திலிரென மாயஞ்செப்பியவாறும், நீர்வாராமையின் வண்ணம் வேறுபடுமென ஏற்றுக்கோடுமெனக் காரணங் கூறியவாறும் காண்க. தம்மேல் தவறின்றாகக் கூறுங் காலத்து இது கூறுவரென்றற்குக் 'குறித்தகாலை' என்றார்.

புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற் கண்ணும் - அக்கூட்டத்தின்பின் முற்காலத்துப் பணிந்து பின்னின்றோனைத் தோழி தானே பணிந்தொழுகுமிடத்தும் :

(உ - ம்) "இவளே, நின்சொற் கொண்ட வென்சொற் றேறிப்
பசுநனை ஞாழற் பல்கிளை யொருசிறைப்
புதுநல னிழந்து புலம்புமா றுடைய
ளதுக்காண் டெய்ய வுள்ளல் வேண்டு
நிலவு மிருளும் போலப் புலவுத்திரைக்
கடலுங் கானலுந் தோன்று

மடலம் பெண்ணையெஞ் சிறுநல் லூரே."

(குறுந் - 81.)

'வாங்கு கோனெல்' என்னுங் குறிஞ்சிக்கலி (50) யுள்,

"அரவின் பொறியு மணங்கும் புணர்ந்த
வுரவுவின் மேலசைத்த கையை யொராங்கு
நிரைவளை முன்கையென் றோழியை நோக்கிப்
படிகிளி பாயும் பசுங்குர லேனல்

கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிநீ

நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டும்" எ - ம்,

"கடுமா கடவுறூஉங் கோல்போ லெனைத்துங்
கொடுமையிலை யாவ தறிந்து மடுப்பல்
வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்
குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி

யுழையிற் பிரியிற் பிரியு
மிழையணி யல்குலென் றோழியது கவினே."

எனவும் வரும். இத்துணையும் ஓர் கூட்டங் கூறினர்.

குறைந்து அவட் படரினும் - தலைவன் இரந்து பின்னின்றமை கண்டு தோழி மனம் நெகிழ்ந்து தான் குறைந்து தலைவியிடத்தே சென்று குறைகூறினும் :

(உ - ம்) "வளையணி முன்கை வாலெயிற் றின்னகை
யிளைய ராடுந் தளையவிழ் கானல்
விருந்தென வினவி நின்ற
நெடுந்தோ ளண்ணற் கண்டிகும் யாமே."
(ஐங்குறு.198.)

மறைந்தவள் அருக - நாண்மிகுதியால் தனது வேட்கை மறைந்த தலைவி அக்கூற்றிற்கு உடம்படாது நிற்றலால், தன்னொடும் அவளொடும் முதன்மூன்று அளைஇ - தலைவனொடுந் தலைவியோடும் நிகழ்ந்த இயற்கைப்புணர்ச்சி முதலிய மூன்றனையுந் தான் அறிந்தமை குறிப்பான் உணர்த்தி, பின்னிலை பல்வேறு நிகழும் மருங்கினும் - இரந்து பின்னிற்றல் பலவாய் வேறுபட்டு நடக்குமிடத்தும் :

அவை பெருந்தன்மையா னொருவன் யானை முதலியன வினையுந் தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டும் இப்புனத்து வாரா நின்றானெனவும், அவன் என்மாட்டுப் பெரிதுங் குறையுடைய னெனவும், அவன் குறைமுடியாமையின் வருந்தாநின்றா னெனவும், அத்தழை நீ ஏற்றல்வேண்டுமெனவும், அக்குறை முடித்தற்கு இஃதிடமெனவும், யான் கூறியது கொள்ளாயா யின் நினக்குச் செறிந்தாருடன் உசாவிக் குறைமுடிப்பா யெனவும், மறுப்பின் மடலேறுவனெனவும் வரைபாய்வ னெனவும், பிறவாற்றானுங் கூறிக் குறைநயப்பித்தலாம்.

(உ - ம்) "புனைபூந் தழையல்குற் பொன்னன்னாய் சாரற்
றினைகாத் திருந்தேம்யா மாக—வினைவாய்த்து
மாவினவு வார்போல வந்தவர் நம்மாட்டுத்
தாம்வினவ லுற்றதொன் றுண்டு." (ஐந் - ஐம் - 14.)

"கைதையந் தண்கானற் காலையு மாலையு
மெய்த வரினு மிதுவெங் குறையென்னான்
செய்தழையுங் கண்ணியுஞ் சேர்த்துழி வைத்திறந்தா
னுய்யலன் கொல்லோ வுணரலனே யென்றியால்."

"ஒருநாள் வாரல னிருநாள் வாரலன்
பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியென்
னன்னர் நெஞ்ச நெகிழ்தத பின்றை
வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே
யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுல நன்னாட்டுப் பெய்த
வேறுடை மழையிற் கலிழுமென் னெஞ்சே."
(குறுந்-176.)

" புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யிணர்ததையும் பூங்கான லென்னையு நோக்கி

புணர்வொழியப் போன வொலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்சுரி யைம்பாலாய் வண்ண முணரேனால்."

(சிலப் - கானல் - 31.)

" ஓரை யாய மறிய வூர
னல்கினன் றந்த நறும்பூந் தண்டழை
யாறுபடி னெவனோ தோழி வீறுசிறந்து
நெடுமொழி விளக்குந் தொல்குடி
வடுநாம் படுத்த லஞ்சுது மெனவே."

இது கையுறை ஏற்பத் தலைவிக்குக் கூறியது.

" சிலம்பின் மேய்ந்த சிறுகோட்டுச் சேதா
வலங்குகுலைக் காந்த டண்டித் தாதுகக்
கன்றுதாய் மருளுங் குன்ற நாட
னுடுக்குந் தழையீத் தனனே யாமவை
துடுப்பின் யாயஞ் சுதுமே கொடுப்பிற்
கேளிடைக் கேடஞ் சுதுமே யாயிடை
வாடுப கொல்லோ தாமே யவன்மலைப்
போருடை வருடையும் பாயாச்
சூருடை யடுக்கத்த செயற்கருந்தழையே." (நற்றிணை - 359.)

இதுவும் அது.

" இலைசூழ்செங் காந்த ளெரிவாய் முகையவிழ்த்த வீர்ந்தண்வாடை
கொலைவே னெடுங்கட் கொடிச்சி கதுப்புளருங் குன்ற நாட
னுலைவுகூட வெங்கோ யுழக்குமா லங்தோ
முலையிடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே."

" அவ்வளை வெரிந் னரக்கீர்த் தன்ன
செவ்வரி யிதழ சேணறு பிடவி
னறுந்தா தாடிய தும்பி பசுங்கேழ்ப்
பொன்னுரை கல்லி னன்னிறம் பெறூஉம்
வளமலி நாட னெருந னம்மொடு
இளைமலி சிறுதினைக் கிளிகடிந் தசைஇச்
சொல்லிடம் பெறு அன் பெயர்ந்தனன் பெயர்ந்த
தல்ல லன்றது காதலந் தோழி
தாதுண் வேட்கையிற் போதுதெரிந் தூதா
வண்டோ ரன்னவவன் றண்டாக் காட்சி
கண்டுங் கழறுடி வலித்தவென்
பண்பில் செய்தி நினைப்பாய் நின்றே." (நற்றிணை - 25.)

32

" மாயோ னன்ன மால்வரைக் கவா அன்

வாலியோ னன்ன வயங்குவெள் ளருவி
யம்மலைக் கிழவோ னக்நயக் தென்றும்
வருந்தின னென்பதோர் வாய்ச்சொற் றேறாய்
நீயுங் கண்டு நுமரொடு மெண்ணி
யறிவறிந் தளவல் வேண்டு மறுத்தாற்
கரிய வாழி தோழி பெரியோர்
நாடி நட்பி னல்லது
நட்டு நாடார்தாம் மொட்டியோர் திறத்தே." (நற்றிணை - 32.)

" மறவல் வாழி தோழி துறைவர்
கடல்புரை பெருங்கிளை நாப்பண்
மடல்பனைந் தேறிநிற் பாடும் பொழுதே."

இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் ஈண்டு அடக்கிக் கொள்க.

நன்னயம் பெற்றுழி நயம்புரியிடத்தினும் - அங்ஙனந் தோழி கூறிய குறையினை அவள் அருளப் பெற்றவழி அதனைத் தலைவற்குக் கூறுதற்கு விரும்புமிடத்தும் :

அவை, தலைவனாற்றாமை கண்டு தோழி கையுறையெதிர்தலும், இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் நேர்தலும், குறியிடங் காட்டலும், பிறவுமாம்.

(உ - ம்) "பொன்மெலியு மேனியாள் பூஞ்சுணங்கின் மென்முலைக
ளென்மெலிய வீங்கினவே பாவமென்—றென்மெலிவிற்
கண்கண்ணி வாடாமை யானல்ல
வென்றுரைத்தா
லுண்கண்ணி வாடா ளுடன்று" (திணை - நூற் - 21.)

இதனுட் கண்கண்ணி - குறுங்கண்ணி.

"நிலாவி னிலங்கு மணன்மலி மறுகிற்
புலாலஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை
யூரென வுணராச் சிறுமையொடு நீருடுத்
தின்னு வுறையுட் டாயினு மின்ப
மொருநா ளுறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாட்
டம்பதி மறக்கும் பண்பி னெம்பதி
வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப
பொம்மற் படுதிரை கம்மென வுடைதரு

மரனேங் கொருசிறைப் பலபா ராட்டி
யெல்லை யெம்மொடு கழிப்பி யெல்லுற
நற்றேர் பூட்டலு முரியீ ரற்றன்று
சேர்ந்தனிர் செல்குவி ராயின் யாமு
மெம்வரை யளவையிற் பெட்குவ
நும்மொப் பதுவோ மேவரி தெமக்கே."
(அகம் - 200.)

"கடும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலாற் புட்கடிவான் புக்க—வடும்புலாத்
தாழைமா ஞாழற் றதைந்துயர்ந்த தாழ்பொழி
லேழைமா னேக்கி யிடம்." (திணை - நூற் - 44.)

என வரும். இன்னும் 'நயம்புரி யிடத்தும்' என்றதனால் அவன் வரவினைத் தலைவிக்குக் கூறுதலுங் கொள்க.

“இவர்பரி நெடுந்தேர் மணியுு மிசைக்கும்
பெயர்பட வியங்கிய விளையரு மொலிப்பர்
கடலாடு வியலணிப் பொலிந்த நறுந்தழை
திதலை யல்கு னலம்பா ராட்டிய
வருமே தோழி வார்மணற் சேர்ப்ப
னிறைபட வோங்கிய முழவுமுதற் புன்னை
மாவரை மறைகம் வம்மதி பானாட்
பூவிரி கானற் புணர்குறி வந்துநம்
மெல்லிணர் நறும்பொழிற் காணா
வல்லரும் படர காண்கநாஞ் சிறிதே.”

(நற் - 307.)

இது, தோழி தலைவிக்குப் பகற்குறிக்கண் தலைவன் வருகின்றமை காட்டி அவன் வருத்தங் காண யாம் மறைந்து நிற்பாம் வம்மோவெனக் கூறியது.

எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையினும் - தலைவன் இளிவந்தொழுகுதற்குப் பொறாத தோழி அவன் இளிவரவு உணர்த்துங் கருத்தினளாய்ச் செயற்கையாக ஆராய்தற்கு அரியவாய் வரும் ஒன்றல்லாப் பலநகை குறித்த பகுதிக் கண்ணும்:

அவை 'என்னை மறைத்த லெவனுகியர்' (இறை-சூ-12) என்றலும்,அறியாள் போறலும்,குறியாள் கூறலும்,படைத்து மொழி கிளவியும், குறிப்புவேறு கொளலும் பிறவுமாம்.

(உ - ம்) "நிறைத்திங்கள் சேர்ந்தோடு நீண்மலை நாட
மறைக்கப் படாதேனை மன்னு—மறைத்துக்கொண்
டோடினு யாதலா லொண்டொடியா டன்பக்கங்
கூடக் கிடந்ததொன் றில்."

" மன்னேர்மன் சாய லவருண் மருடீர
வின்னார்க ணென்ப தறியேனன்—மின்னாருங்
கார்கெழு தோன்றற் கணமலை நன்னுட
யார்கண்ண தாகுங் குறை."

" தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை
யென்னையு மறைத்தாளென் ரேழி யதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகூற
ரூனணி."(கலி-44.)

இது, பழி கூறுவேனென்று தலைவி குறியாததொன் றைத் தோழி கூறினது.

"விருந்தின ராதலின் வினவுதி ரதனெதிர்
திருந்துமொழி மாற்றந் தருதலு மியல்பெனக்
கூறுவ தம்மயா னூறுபல வருமென
வஞ்சுவன் வாழி யறைய வெஞ்சா
தெண்ணில வெண்ணியது முடிப்பர்
கண்ணிலர் கொடியரிவ டன்னை மாரே."

இது, நிகழாது நிகழ்வதாகப் படைத்து மொழிந்தது.

"நெறிநீ ரிருங்கழி நீலமுஞ் சூடாள்
பொறிமாண் வரியலவ னாட்டலு மாட்டாள்
சிறுநுதல் வேரரும்பச் சிந்தியா நின்றாட்
கெறிநீர்த்தண் சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச்
செல்கோ."

இது குறிப்பு வேறு கொண்டா ளென்றது.

புணர்ச்சி வேண்டினும் - தலைவன் பகற்குறியையும் இரவுக் குறியையும் விரும்பிக் கூறுமிடத்தும்: தோழிமேன கிளவி. அவை பலவகைய.

(உ - ம்) "நன்னலஞ் சிதைய நாடொறும் புலம்பப்
பொன்னிணர் வேங்கை துறுகற் றூஅ [illegible].

யிரும்பிடி வெரூஉ நாடற்கோர்
பெருங்க ணோட்டஞ் செய்தன்றோ விலமே."

இது, தோழி தலைவியைப் பகற்குறி

நயப்பித்தது.

"மாயவனுக் தம்முனும் போலே மறிகடலுங்
கானலுஞ்சேர் வெண்மணலுங் காணுயோ—கான
லிடையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்ந்த
புடையெலாம் புன்னை புகன்று." (திணை - நூற் - 58.)

"ஊர்க்கு மணித்தே பொய்கை பொய்கைக்குச்
சேய்த்து மன்றே சிறுகான் யாறே
யிரைதேர் வெண்குரு கல்ல தியாவதுந்
துன்னல் போகின்றாற் பொழிலே யாமெங்
கூழைக் கெருமண் கொணர்கஞ் சேறு
மாண்டும் வருகுவள் பெரும்பே தையே." (குறுந் - 113.)

இவை பகற்குறிநேர்ந்து இடங்காட்டியன.

"செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழறொடிச் சேய் குன்றங்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே."

(குறுந் - 1.)

இது, தோழி தலைவியை இடத்துய்த்து

நீங்கியது.

“ஆர்கலி வெற்பன் மார்புபுணை யாகக்
கோடுயர் நெடுவரைக் கவாஅற் பகலே
பாடின் னருவி யாடுத லினிதே
நிரையிதழ் பொருந்தாக் கண்ணோ டிரவிற்
பஞ்சி வெண்டிரிச் செஞ்சுடர் நல்லிற்
பின்னுவீழ் சிறுபுறந் தழீஇ
யன்னை முயங்கத் துயிலின் னாதே.” (குறுந் - 354.)

இஃது, இரவுக்குறிநயந்த தலைவன் சிறைப்புறமாகப் பகற்குறி நேர்வாள்போல் இரவுக்காப்புமிகுதி கூறியது.

‘பாடின்னருவி ஆடல்’ என்றாள் அதன்கண் உதவினானென்பது பற்றி அல்லது களவிற்கு உடன் ஆடுதலின்று.

“செறுவார்க் குவகை யாகத் தெறுவர
வீங்கும் வருபவோ தேம்பாய் துறைவ

சிறுநா வெண்மணி விளரி யார்ப்பக்
கடுமா நெடுந்தேர் நேமி போகிய
விருங்கழி நெய்தல் போல
வருந்தின ளளியணீ யருந்திசி னோளே.”
(குறுந் - 336.)

இது, தலைவன் இரவுக்குறி நயந்தவனைத் தோழி மறுத்தது.

"நாகுபிடி நயந்த முளைக்கோட் டிளங்களிறு
குன்ற நண்ணிக் குறவ ரார்ப்ப
மன்றம் போழு நாடன் றோழி
சுனைப்பூங் குவளைத் தொடலை தந்துந்
தினைப்புன மருங்கிற் படுகிளி யோப்பியுங்
காலை வந்து மாலைப் பொழுதி
னல்லக நயந்துதா னுயங்கிச்
சொல்லவு மாகா தஃகி யோனே." (குறுந் - 346.)

இது, தோழி கிழத்தியை இரவுக்குறி நயப்பித்தது.

"தண்ணந் துறைவன் கடும்பரி மான்றேர்
காலை வந்து மாலை பெயரினும்
பெரிது புலம்பின்றே கானல்
சிறிது புலம்பினமாற் றோழி நாமே."

இது, தலைவியது ஆற்றாமைகண்டு நம்வருத்தந் தீர்தற்கு இரவுக்குறியும் வேண்டுமென்றது.

"ஏன மிடந்திட்ட வீர்மணிகொண் டெல்லிடைக்
கானவர் மக்கள் கனலெனக் கைகாய்த்தும்
வானுயர் வெற்பன் வருவான்கொ றோழிநம்
மேனி பசப்புக் கெட." (திணை - ஐம் - 4.)

இது தலைவன் வருவனென்றது.

" சுறவுப்பிற ழிருங்கழி நீந்தி வைகலு
மிரவுக்குறிக் கொண்கன் வந்தனன்
விரவுமணிக் கொடும்பூண் விளங்கிழை யோயே."

(சிற்றெட்டகம்.)

இஃது இரவுக்குறி. தலைவன் வந்தமை தலைவிக்குக் கூறியது.

503

" அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தண்கயத் தமன்ற கூதளங் குழைய
வின்னிசை யருவிப் பாடு மென்னதூஉங்
கேட்டியோ வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பை
யூட்டி யன்ன வொண்டளிர்ச் செயலை
யோங்குசினைத் தொடுத்த வூசல் பாம்பென
முழுமுத றமிய வுருமெறிந் தன்றே
யின்னுங் கேட்டியோ வெனவுமஃ தறியா
ளன்னையுங் கனைதுயின் மடிந்தன ளதன்றலை
மன்னுயிர் மடிந்தன்றாற் பொழுதே காதலர்
வருவ ராயிற் பருவ மிஃதெனச்
சுடர்ந்திலங் கெல்வளை நெகிழ்ந்த நம்வயிற்

படர்ந்த வுள்ளம் பழுதின் றாக
வந்தனர் வாழி தோழி யந்தாத்
திமிழ்பெய றலைஇய வினப்பல கொண்மூத்
தவிர்வில் வெள்ளந் தலைத்தலை சிறப்பக்
கன்றுகா லொய்யுங் கடுஞ்சுழி நீத்தம்
புன்றலை மடப்பிடிப் பூசல் பலவுடன்
வெண்கோட் டியானை விளிபடத் துழவு
மகல்வாய்ப் பாந்தட் படாஅர்ப்

பகலு மஞ்சும் பனிக்கடுஞ் சுரனே.'' (அகம் - 68)

இது, தாயது துயிலுணர்ந்து தலைவன் வந்தமை தோழி தலைவிக்குக் கூறிக் குறிவயிற் சென்றது.

"சேய்விசும் பிவர்ந்த செங்கதிர் மண்டில
மால்வரை மறையத் துறைபுலம் பின்றே
யிறவருந்தி யெழுந்த கருங்கால் வெண்குருகு
வெண்கோட் டருஞ்சிறைத் தாஅ யக்கரை
கருங்கோட்டுப் புன்னை யிறைகொண் டனவே
கணைக்கான் மாமலர் கரப்ப மல்குகழித்
துணைச்சுறா வழங்கலும் வழங்கு மாயிடை
யெல்லிமிழ் பனிக்கடன் மல்குசுடர்க் கொளீஇ
யெமரும் வேட்டம் புக்கன ரதனாற்
றங்கி னெவனோ தெய்ய பொங்கதிர்
முழவிசைப் புணரி யெழுதரு
முழைகடற் படப்பையெம் மிறைவ னூர்க்கே.'' (நற்றிணை-67.)

இஃது இரவுக்குறி வேண்டிய உடன்பட்டுக் கூறியது.

" ஆம்ப லுடங்கு மணித்தழைய மாரமுந்
தீம்புன லூரன் மகளிவ—ளாய்ந்த
தேமலர் நீலம் பிணையல் செறிமலர்த்
தாமரை தன்னையர் பூ." (திணை - ஐம் - 40.)

இஃது இரவுக்குறி நேர்ந்த தோழி இந்நிலத்தின்கண் நீ வருங்கால் இன்னபெற்றியான் வருவாயாகவென்றது.

" கடற்கானற் சேர்ப்ப கழியுலாஅய் நீண்ட
வடற்கானற் புன்னைதாழ்ந் தாற்ற—மடற்கான
லன்றி லகவு மணிநெடும் பெண்ணைத்தே
முன்றி லிளமணன்மேன் மொய்த்து." (திணை-நூற்-56.)

இஃது இரவுக்குறியிடங் காட்டித் தோழி கூறியது.

" எம்மூர் வாயி லொண்டுறைத் தடைஇய
கடவுண் முதுமரத் துடனுறை பழகிய
தேயா வளைவாய்த் தெண்கட் கூருகிர்
வாய்ப்பறை யசாவா வலிமுந்து கூகை
மையூன் றெரிந்த நெய்வெண் புழுக்க
லெலிவான் சூட்டொடு மலியப் பேணுது
மெஞ்சாக் கொள்கையெங் காதலர் வரனசைஇத்
துஞ்சா தலமரும் போழ்தி
னஞ்சுவரக் கடுங்குரல் பயிற்றா தீமே." (நற்றிணை - 83.)

இஃது இரவுக்குறிவந்த தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூகைக்கு உரைப்பாளாய்த் தோழி கூறியது.

“நிலவு மறைந்தன் றிருளும் பட்டன்
றோவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்
பாவை யன்ன நிற்புறங் காக்குஞ்
சிறந்த செல்வத் தன்னையுந் துஞ்சினள்
கெடுத்துப்பெறு நன்கல மெடுத்துக்கொண் டாங்கு
நன்மார் படைய முயங்கி மேன்மேற்
கண்டனம் வருகஞ் சென்மோ தோழி
கீழு மேலுங் காப்போர் நீத்த

வறுந்தலைப் பெருங்களிறு போலத்
தமியன் வந்தோன் பனியலை நீயே.”

(நற்றிணை - 182.)

இது தலைவனைக்கண்டு முயங்குகம் வம்மோ என்றது.

வேண்டாப் பிரிவினும் - தலைவன்றான் விரும்பாது பிரிவை விரும்பிய இடத்தும் : புணர்ச்சியை

அப்பிரிவு தண்டாதிரத்தலை முனிந்த மற்றையவழி ‘இட்டுப்பிரிவும் அருமைசெய் தயர்த்தலு’ (111) மாம் ; ஆண்டுத் தலைவற்குந் தலைவிக்குங் கூறுவன கொள்க.

(உ - ம்) “முத்த மரும்பு முடத்தாண் முதிர்புன்னை
தத்துந் திரைதயங்குந் தண்ணங் கடற்சேர்ப்ப
சித்திரப் பூங்கொடியே யன்னாட் கருளீயாய்
வித்தகப் பைம்பூணின் மார்பு.” (திணை - ஐம் - 42.)

“இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பி னன்ன வரும்புதிர்பு
நன்மா னுளையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களங் கமழு முரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
வினமணி நெடுந்தேர் பாக னியக்கச்
செலீஇய சேறி யாயி னிவளே
வருவை யாகிய சின்னாள்
வாழ்வா ளாத லறிந்தனை சென்மே.”
(நற்றிணை - 19.)

இது பிரிவுவேண்டியவழிக் கூறியது.

“சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழ
மிருங்கல் விடரளை வீழ்ந்தன வெற்பிற்
பெருந்தே னிறாலொடு சிதறு நாடன்
பேரமர் மழைக்கண் கலுழத்தன்
சீருடை நன்னாட்டுச் செல்லு மன்னாய்.” (ஐங்குறு -
214.)

வேளாண் பெருநெறி வேண்டிய இடத்தும் - தலைவற் குத் தாஞ் சில கொடுத்தலைத் தலைவி வேண்டியவிடத்தும் :

அது, தலைவி 'வேளாணெதிரும்
தோழி கூறுவதாம்.
விருந்தின்கண்' (107)

(உ - ம்) "பன்னா ளெவ்வந் தீரப் பகல்வந்து
புன்னையம் பொதும்ப ரின்னிழற் கழிப்பி
மாலை மால்கொள நோக்கிப் பண்ணாய்ந்து
வலவன் வண்டே ரியக்க நீயுஞ்

செலவிருப் புறுத லொழிகதில் லம்ம
செல்லா நல்லிசைப் பொலம்பூட் டிரையன்
பல்பூங் கானற் பவத்திரி யன்னவிவ
ணல்லெழி லிளநலந் தொலைய வொல்லெனக்
கழியே யோத மல்கின்று வழியே
வள்ளெயிற் றரவொடு வயமீன் கொட்குஞ்
சென்றோர் மன்ற மான்றின்று பொழுதென
நின்றிறத் தவலம் வீட வின்றிவட்

சேப்பி னெவனோ பூக்கேழ் புலம்பப்
பசுமீ னெடுத்த வெண்ணெண் மாஅத
தயிர்மிதி மிதவை வார்குவ நினக்கே
வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டங்
குடபுல வுறுப்பிற் கூட்டுபு நிகழ்த்தி
வண்டிமிர் நறுஞ்சாந் தணிகுவந் திண்டிமி
லெல்லுத்தொழின் மடுத்த வல்வினைப் பரதவர்
கூருளிக் கடுவிசை மண்டலிற் பாய்ந்துடன்
கோட்சுறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை
தண்கட லசைவளி யெறிதொறும் வினைவிட்டு
முன்றிற் றாழைத் தூங்கும்
தெண்டிரைப் பரப்பினெம் முறைவி னூர்க்கே.''

(அகம் - 340.)

இதனுள், தனக்கும் புரவிக்குங் கொடுப்பன கூறித் தடுத்தவாறு காண்க.

'நாள்வலை முகந்த' (அகம் - 300) என்பதும் அது.

புணர்ந்துழி உணர்ந்த அறிமடச் சிறப்பினும் - இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தகாலத்து அவன் நீங்கு உணராதவனை நன்றாக உணர்ந்த அறிவினது மடப்பங்கூறித் தங்காதற் சிறப்பு உரைத்த இடத்தும் :

(உ - ம்) "சுரஞ்செல் லியானைக் கல்லுறு கோட்டிற்
றெற்றென விறீஇயரோ வைய மற்றியா

நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே
பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டைபோ லெ.

லெமக்கும் பெரும்புல வாகி
நும்மும் பெறேஎ மிறீஇயரெம் முயிரே." (குறுந் - 169.)

இஃது அவனோடு நகுதற்குத் தோன்றிய உணர்வு இன்றியமையாமை கூறிக் காதற்சிறப்பு உரைத்தது.

ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும் - தலைவற்குத் தலைவியைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளெனக் கூறுங் கிளவியது பகுதிக்கண்ணும்: தோழிமேன கிளவி.

பகுதியாவன வரைவிடைப்பிரிவு முதலிய பிரிவிடத்தும், புனத்திடைப் புணர்ச்சியின்றி நீங்குமிடத்தும், பிறவிடத்துங் கூறுவனவாம்.

(உ - ம்) "கனைமுதிர் ஞாழற் றினைமரு டிரள்வீ
நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
வூதை தூற்று முரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
டன்னா யென்னுங் குழவி போல
வின்னா செயினு மினிதுதலை யளிப்பினு
நின்வரைப் பினளென் றோழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலளே."

(குறுந் - 397.)

“பெருநன் ஞற்றிற் பேணுரு முளரே
யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமா
ணடுபுலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
பாடமை யொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
மென்னடை மரையா துஞ்சு
நன்மலை நாட நின்னல திலளே.” (குறுந் - 115.)

“எறிந்தெமர் தாமுழுத வின்குர லேனன்
மறந்துங் கிளியினமும் வாரா—கறங்கருவி
மாமலை நாட மடமொழி தன்கேண்மை
நீமறவ னெஞ்சத்துட் கொண்டு.” (ஐந் - ஐம் - 18.)

“அளிய தாமே செவ்வாய்ப் பைங்கிளி
குன்றக் குறவர் கொய்தினைப் பைங்கா
லிருவி நீள்புனங் கண்டும்
பிரித றேற்ரூப் பேரன் பினவே.” (ஐங்குறு - 284.)

இது, தினை அரிந்துழிக் கிளியை நோக்கிக் கூறுவாள்
போற் சிறைப்புறமாக ஓம்படுத்தது. இன்னும் 'ஓம்படைக் கிளவி' என்றதற்கு இவளை நீ பாதுகாத்துக் கொள்ளென்று தலைவன் கூறுங் கிளவியது பகுதிக்கண்ணுமென்றும் பொருள் கூறுக.

"பிணங்கரில் வாடிய பழவிற லனந்தலை
யுணங்கூ ணுயத் தோரான் றெண்மணி
பைப்ப விசைக்கு மத்தம் வையெயிற்
றிவளொடு செலினோ நன்றே குவளை
நீர்சூழ் மாமல ரன்ன கண்ணழக்
கலையொழி பிணையிற் கலங்கி மாறி
யன்பிலி ரகறி ராயி னென்பா
மாகுவ தன்றிவ ளவல நாகத்
தணங்குடை யருந்தலை யுடலி வலனேர்
பார்கலி நல்லேறு திரிதருங்
கார்செய் காலை வரூஉம் போழ்தே."
(நற்றிணை - 37.)

இது, வரைவிடைப் பிரிகின்றான் ஆற்றுவித்துக்கொண் டிரு என்றாற்குத் தோழி கூறியது.

செங்கடு மொழியாற் சிதைவுடைத் தாயினும் - தோழி செவ்வனங் கூறுங் கடுஞ்சொற்களால் தலைவி நெஞ்சு சிதை வுடைத்தாயினும்: ஆண்டுந் தோழிமேன கிளவி.

அவை தலைவனை இயற்பழித்தலுந் தலைவியைக் கழறலு மாம்.

(உ - ம்) "கௌவையம் பெரும்பழி தூற்ற நலனழிந்து
பைதலஞ் சிறுநுதல் பசலை பாய
நம்மிகற் படுத்த வவரினு மவர்நாட்டுக்
குன்றங் கொடியகொ ரோழி
யொன்றுந் தோன்றா மழைமறைந் தனவே."

இது, வரைவிடைப்
பழித்தது.

பருவங்கண்டழிந்த தோழி இயற்

" மாசறக் கழீஇய யானை போலப்
பெரும்பெய லுழந்த விரும்பிணர்த் துறுகல்
பைத லொருதலை சேக்கு நாட களை.

ஞெய்தந் தனனே தோழி
பசலை யார்ந்தன குவளையங் கண்ணே."

(குறுந் - 13.)

“கேழ லுழுத கரிப்புனக் கொல்லையுள்
வாழை முதுகாய் கடுவன் புகைத்தயரும்
தாழருவி நாடன் றெளிகொடுத்தா னென்றோழி
நேர்வளை நெஞ்சூன்று கோல்.” (ஐந் - எழு -11.)

இஃது அவன் சூளுறவு பொய்த்ததெனை
இயற்பழித்தது..

“மகிழ்நன் மார்பே வெய்யை யானீ
யழியல் வாழி தோழி நன்ன
னறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய
வொன்றுமொழிக் கோசர் போல
வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே.”
(குறுந் - 73.).

“மெய்யிற் றீரா மேவரு காமமொ
டெய்யா யாயினு முரைப்ப றோழி
கொய்யா முன்னுகுங் குரல்வார்பு தினையே
யருவி யான்ற பைங்கா றோறு
மிருவி தோன்றிய பலவே நீயே
முருகு முரண்கொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரியன் ஞயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்து
கிள்ளை தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
யாங்காங் கொழுகா யாயி னன்னை
சிறுகிளி கடிதல் றேற்றா ளிவளெனப்

பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயி
ஞறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே." (அகம் - 28.)

என வரும் இதனானே வரையும் பருவமன்றெனக் கூறு தலுங் கொள்க.

என்பு நெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ அன்பு தலையடுத்த வன்புறைக் கண்ணும் - என்பு உருகுமாறு தலைவனாற் பிரியப்பட்ட தலைவிக்கு வழிபாடாற்றிச் சென்று தான் கூறும் மொழியை அவள் மனத்தே செலுத்தித் தலைவன் அன்பை அவளிடத்தே சேர்த்துக்கூறிய வற்புறுத்துதற்கண்ணும்:

அப்பிரிவு வரைந்து கோடற்குப் பொருள்வயிற் பிரிதலும், வேந்தர்க்குற்றுழிப்பிரிதலும், காவற்குப்பிரிதலுமாம். ஆண்டு வற்புறுத்துங்கால் இயற்பழித்தும் இயற்படமொழிந்தும் பிறவாறும் வற்புறுத்தும். முன் 'செங்கடு மொழியால்' என்புழி இயற்பழித்தனவும் வற்புறுத்துதல் பயனாகக் கூறியன வென்றுணர்க.

(உ - ம்) "யாஞ்செய் தொல்வினைக் கென்பே துற்றனை
வருந்தல் வாழி தோழி யாஞ்சென்
றுரைத்தனம் வருக மெழுமதி புணர்திரைக்
கடல்விளை யமிழ்தம் பெயற்கேற் றாஅங்
குருகி யல்குத லஞ்சுவ லதுகொண்
டம்மொன்று கொடுமை நம்வயி னெற்றி
நயம்பெரி துடைமையிற் றூங்கல் செல்லாது
கண்ணீ ரருவி யாக
கலுழுமே தோழியவர் பழமுதிர் குன்றே." (நற்றிணை-88.)

இது பிரிவிடைத் தோழி இயற்பழித்து
வற்புறுத்தது.

"தோளுந் தொல்கவின் றொலைந்தன நாளு
மன்னையு மருந்துய ருற்றன ளலரே
பொன்னணி நெடுந்தேர்த் தென்னர் கோமா
னெழுவுறழ் திணிதோ ளியறேர்ச் செழிய
னேரா வெழுவ ரடிப்படக் கடந்த
வாலங் கானத் தார்ப்பினும் பெரிதென
வாழல் வாழி தோழி யவரே
மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி
காம்புடை நெடுவரை வேங்கடத் தும்ப
ரறையிறந் தகன்றன ராயினு நிறையிறந்
துள்ளா ராகலோ வரிதே செவ்வேன்
முள்ளூர் மன்னன் கழறொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வி
லோரிக் கொன்று சேரலர்க் கீத்த
செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி
நிலைபெறு கடவு ளாக்கிய

பலர்புகழ் பாவை யன்னநின் னலனே." (அகம் - 209.)

"அழிய லாயிழை யிழிபுபெரி துடையன்
பழியு மஞ்சும் பயமலை நாட

னில்லா மையே நிலையிற் றாகலி
னல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சிற்
கடப்பாட் டாள னுடைப்பொருள் போலத்
தங்குதற் குரிய தன்றுநின்
னங்கலுழ் மேனிப் பாஅய பசப்பே."

என்னும் குறுந்தொகையும் (143) கொள்க.

"பெருங்கை யிருங்களி றைவன மாந்திக்
கருங்கான் மராம்பொழிற் பாசடைத் துஞ்சுஞ்
சுரும்பிமிர் சோலை மலைநாடன் கேண்மை
பொருந்தினர்க் கேமாப் புடைத்து." (ஐந் - எழு - 12.)

இவை இயற்பட மொழிந்து வற்புறுத்தன. இன்னும் 'அன்புதலையடுத்த வன்புறை' என்றதனாற் பிறவுங் கொள்க.

"பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
சிறுதோட் கோத்த செவ்வரிப் பறையின்

''

கண்ணகத் தெழுதிய குரீஇப் போலக்
கோல்கொண் டலைப்பப் படீஇயர் மாதோ

வீரை வேண்மான் வெளியன் றித்தன்

முரசுமுற் கொளீஇய மாலை விளக்கின்
வெண்கோ டியம்ப நுண்பனி யரும்பக்
கையற வந்த பொழுதொடு மெய்சோர்ந்
தவல நெஞ்சி னஞ்சினம் பெயா
வுயர்திரை நீடுநீர்ப் பனித்துறைச்
சேர்ப்பனொடு நண்ணுக நழைத்த மாவே.''(நற்றிணை-58.)

இது, பகற்குறி வந்து போகின்ற தலைவன் புறக்கிடை நோக்கி ஆற்றாத தலைவி குறிப்பறிந்து மாவின்மேல் வைத்து வற்புறுத்தது.

"விளையா டாயமொ டோரை யாடா
திளையோ ரில்விடத் திற்செறிந் திருத்த
லறனு மன்றே யாக்கமுந் தேய்ம்மெனக்
குறுநுரை சுமந்து நறுமல ருந்திப்
பொங்கிவரு புதுநீர் நெஞ்சுண வாடுகம்
வல்லிதின் வணங்கிச் சொல்லுநர்ப் பெறினே
செல்கென விடுநண்மற் கொல்லோ வெல்லுமிழ்ந்
தூரவுரு முராறு மரையிரு ணடுநாட்

கொடிநுடங் கிலங்க மின்னி
யாடுமழை யிறுத்தன்றவர் கோடுயர் குன்றே."

(நற்றிணை - 64.)

இது, வரைவுநீட ஆற்றாத தலைவி வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனாகாமையும் இயையும் இங்ஙனங் கூறுவாரைப் பெறினெனக் கூறி வற்புறுத்தது.

"மறுகுபு புகலு நெஞ்ச நோயின்
றிறுகப் புல்லி முயங்குகஞ்
சிறுபுன் மாலை செயிர்ப்ப நாமே."

இது, பிரிவிடையாற்றாத தலைவியைத் தோழி நன்னிமித் தங்கூறி வற்புறுத்தது.

ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும் - தலைவன் வருகின்ற நெறியினது தீமையைத் தாங்கள் அறிதலுற்றதனானே எய்திய கலக்கத்தின்கண்ணும் : தோழிமேன கிளவி.

(உ - ம்) "கழுதுகால் கிளர வூர்மடிந் தன்றே
யுருகெழு மரபிற் குறிஞ்சி பாடிக்
கடியுடை வியனகர்க் கானவர் துஞ்சார்
வயக்களிறு பொருத வாள்வரி யுழுவை

கன்முகைச் சிலம்பிற் கழூஉ மன்னே
மென்றோ ணெகிழ்ந்துநாம் வருந்தினு மின்றிவர்
வாரா ராயினு நன்றுமற் றில்ல
வுயர்வரை யடுக்கத் தொளிறி மின்னிய
பெயல்கான் மயங்கிய பொழுதுகழி பானாட்
டிருமணி யரவுத்தேர்ந் துழல
வுருமுச்சிவந் தெறியு மோங்குவரை யாறே.''
(நற்றிணை - 255.)

"கொடுவரி வேங்கை பிழைத்துக்கோட் பட்டு
மடிசெவி வேழம் வெரீஇ—யடியோசை
யஞ்சி யொதுங்கு மதருள்ளி யாரிருட்
டுஞ்சா சுடர்த்தொடி கண்.'' (ஐந் - ஐம் - 16.)

இவை இரவுக்குறிவரவால் தலைவி

வருந்துவளென்றது. களா. உரு]

களவியல் 513

'கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லதர்' (யா-வி-76) என்பதும் அது. 'கூருகிரெண்கின்' என்னும் (112) அகப்பாட்டுங் காண்க.

'கலக்கம்' எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனல் ஆற்றிடை ஏதமின்றிச் சென்றமை தோன்ற ஆண்டு ஓர் குறிசெய் எனக் கூறுவனவுங் கொள்க.

" கான மானதர் யானையும் வழங்கும்
வான மீமிசை யுருமுரனி யுராறு
மரவும் புலியு மஞ்சுதக வுடைய
விரவழங்கு சிறுநெறி தமியை வருதி
வரையிழி யருவிப் பாடொடு பிரச
முழவுச்சேர் நரம்பி னிம்மென விமிரும்
பழவிற னனந்தலைப் பயமலை நாட
மன்றல் வேண்டினும் பெறுகுவை யொன்றோ
வின்றுதலை யாக வாரல் வரினே
யேமுறு துயர நாமிவ ணொழிய
வெற்கண்டு பெயருங் காலை யாழநின்
கற்கெழு சிறுகுடி யெய்திய பின்றை
யூதல் வேண்டுமாற் சிறிதே வேட்டொடு
வேய்பயி லழுவத்துப் பிரிந்தநின்
னுய்ப்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோடே."

என்னும் (அகம் - 318) நித்திலக்கோவையுள், 'வரினே, ஏமுறு துயரம் நாமிவ ணொழிய, நின் னுய்ப்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோட்டை ஊதல் வேண்டுமாற் சிறிது' என்றவாறு காண்க.

காப்பின் கடுமை கையற வரினும் - காத்தற்றொழிலால் உண்டாங் கடுஞ்சொற்கள் களவொழுக்கத்திடத்தே எல்லை யற வருமிடத்தும்: தோழிமேன கிளவி; அவை பலவகைய:-

(உ - ம்) "கடலுட னாடியுங் கான லல்கியுந்
தொடலை யாயமொடு தழூஉவணி யயர்ந்தும்
நொதுமலர் போலக் கதுமென வந்து
முயங்கினன் செலினே யலர்ந்தன் று மன்னே
துத்திப் பாந்தட் பைத்தக லல்குற்
றிருந்திழை துயல்வுக்கோட் டசைத்த பசுங்கழைத்
33

தழையினு முழையிற் போகான்
றன்றந் தனன்யாய் காத்தோம் பல்லே."
(குறுந் - 294.)

இது, பகற்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறீஇ யது.

" கணமுகை கையெனக் காந்தள் கவின
மணமுகை யென்றெண்ணி மந்திகொண் டாடும்
விறன்மலை நாட வரவரிதாங் கொல்லோ
புனமு மடங்கின காப்பு." (திணை - ஐம் - 2.)

இது, தினைவிளைந்தமை கூறிச்

செறிப்பறிவுறீஇயது.

“ அறையருவி யாடா டினைவனமுங் காவாள்
பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுங் கொய்யா
ளுறைகவுள் வேழமொன் றுண்டென்று ளன்னை
மறையறநீர் வாழிய மையிருங் குன்றே.”

இது, குன்றத்திற்குக் கூறுவாளாகச் செறிப்பறிவுறீஇயது.

“ சாந்த மெறிந்துழுத சாரற் சிறுதினைச்
சாந்த விதண மிசைச்சார்ந்து—சாந்தங்
கமழக் கிளிகடியுங் கார்மயி லன்ன
ளிமிழக் கிளியெழா வார்த்து.” (திணை - நூற் - 3.)

இது, பிறரைக் காத்தற்கு இடுவரெனச் செறிப்பறிவுறீஇயது.

“ பல்லோர் துஞ்சு நள்ளென் யாமத்

துரவுக்களிறு போல்வந் திரவுக்கதவு முயறல்
கேளே மல்லேங் கேட்டனெம் பெரும
வோரி முருங்கப் பீலி சாய
நன்மயில் வலைப்பட் டாங்கியா

முயங்குதொறு முயங்கு மறனில் யாயே.”

(குறுந் - 244.)

இஃது, இரவுக்குறிக் காப்பின் கடுமை கூறியது.

“ வினைவிளையச் செல்வம் விளைவதுபோ னீடாப்
பனைவிளவு காமெண்ணப்

பாத்தித்—திளைவிளைய

மையார் தடங்கண் மயிலன்னாய் தீத்தீண்டு
கையார் பிரிவித்தல் காண்." (திணை - நூற் -
5.)

இஃது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை நீக்கிற்றெனத் தலைவிக்குக் கூறியது. இன்னும் வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

"புன்னையம் பூம்பொழிலே போற்றவே பாதுகா
வன்னப் பெடையே யறமறவன்—மன்னுங்
கடும்புதர்மான் காவவி கானலஞ் செல்லூர்
நெடுங்கடலே நீயு நினை."

இது, புனங் கைவிட்டுப் போகின்றுழிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி கூறியத்.

"பண்டைக்கொ ணல்வினை யில்லேம் பதிப்பெயர்துங்
கண்டற் குலங்காள் கழியருகேர்—முண்டகங்கா
ணணி யிராதே நயந்தங் கவர்க்குரைமின்
பேணி யவர்செறித்த லான்."

இது, தலைவற்குக் கூறுமினென்றது.

களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக் காதன் மிகுதி உளப்பட : காதன் மிகுதி உளப்படக் களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கி - அவரிடத்துக் காதன் மிகுதி மனத்து நிகழாநிற்க இருவகையிடத்தையும் இருவகைக் காலத்தையுந் தாம் வரைந்து கூறும் நிலைமையைத் தவிர்த்து அவன் வயின் தோன்றிய கிளவியையும், பிறவும் - கூறியவாறன்றிப் பிற வாறாக அவன்வயின் தோன்றிய கிளவியையும், நாடும் ஊரும் இல்லுங் குடியும் பிறப்பும் சிறப்பும் இறப்ப நோக்கி அவன் வயின் தோன்றிய கிளவியொடு தொகைஇ - அவன் பிறந்த நாடும் அதன் பகுதியாகிய குடியிருப்பும் அவ்வூர்க்கு இருப்பாகிய மனையும் பார்ப்பார் முதலிய நால்வகை வருண மும் அவ்வருணத்துள் இன்னவழி இவனென்றலும் ஒரு வயிற்றுப் பிறந்தோர் பலருள்ளுஞ் சிறப்பித்துக் கூறலும் பிறரின் ஒவ்வாதிறந்தனவாதல் நோக்கித் தலைவனிடத்தே தோழி கூறிய கிளவியோடே கூடி, அனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும் - அத்தன்மைத்தாகிய நிலைமையின் கூறுபாட்டானே வரைந்து கோடலை விரும்பிய தோழிமேன கிளவி.

'பகற்புணர் களனே' (132) 'இரவுக் குறியே' (131) 'குறியெனப்படுவது' (130) என்னுஞ் சூத்திரங்களாற் களனும் பொழுதும் உணர்க.

(உ - ம்) "புன்னை காத்து மன்ன மோப்பியும்
பனியிருங் கானல் யாம்விளை யாட
மல்லலம் பேரூர் மறுகி
னல்கலு மோவா தலரா கின்றே."

இது பகற்குறி விலக்கியது.

"நெடுமலை நன்னாட நின்வே றுணையாக்
கடுவிசை வாலருவி நீந்தி—நடுவிரு
ளின்னா வதர்வர வீர்ங்கோதை மாதரா
ளென்னாவா ளென்னுமென் னெஞ்சு." (ஐந் - ஐம் - 19.)

இஃது இரவுக்குறி விலக்கியது.

"இரவு வாரலை யைய விரவுவீ
யகலறை வரிக்குஞ் சாரற்
பகலும் பெறுதியிவ டடமென் றோளே." (கலி - 49.)

இது பகற்குறி நேர்வாள்போல் இரவுக்குறி விலக்கியது.

"திரைமேற்போந் தெஞ்சிய தெண்கழிக் கானல்
விரைமேவு பாக்கம் விளக்காக்—கரைமேல்
விடுவாய்ப் பசும்புற விப்பிகான் முத்தம்
படுவா யிருளகற்றும் பாத்து." (திணை - நாற் - 48.)

இதுவும் அது. இவை வரவுநிலை விலக்கின.

"வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

சார லுட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ
ளுயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே." (குறுந் - 18.)

இது காதன் மிகுதி கூறியது.

'பிறவும்' என்றதனல்,

"கோடீ ரிலங்குவளை நெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிழ்ந்துகண் பனியா னுவே
துன்னரு நெடுவரை ததும்பிய வருவி
தண்ணென் முழவி னிமிழிசை காட்டு
மருங்கிற் கொண்ட பலவிற்
பெருங்க னுடநின் னயந்தோள் கண்ணே." (குறுந் - 365.)

இஃது, 'யான் வரையுந் துணையும்
ருற்கு ஆற்ருளென்றது.

ஆற்றுவளோ' என்

" நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை
தினைபாய் கிள்ளை வெரூஉ நாட
வல்லைமன் றம்ம பொய்த்தல்
வல்லாய் மன்றநீ யல்லது செயலே.

(ஐங்குறு - 287.)

இது தலைவனைப் பழித்தது.

" கானற் கண்டற் கழன்றுகு பைங்காய்
நீனிற விருங்கழி யுடம்பட வீழ்ந்தெழ
வுறுகா றூக்கத் தூங்கி யாம்பல்
சிறுவெண் காக்கை யாவித் தன்ன
வெளிய விரியுந் துறைவ வென்று
மளிய பெரியோர் கேண்மை நும்போற்
சால்பெதிர் கொண்ட செம்மை யொருத்தி
தீதி னெஞ்சங் கையறுபு வாடி
நீடின்று விரும்பா ராயின்
வாழ்தன்மற் றெவனோ தேய்கமா தெளிவே."

(நற்றிணை - 345.)

இஃது, ஆற்றாத தலைவியைக் கடிதின் வரைவேனென்று தலைவன் தெளிவிக்கப் புக்குழித் தோழி தெளிவிடை விலக்கியது.

" குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்

வென்றோட் கொடிச்சியைப் பெறற்கரி தில்ல
பைம்புறப் படுகிளி யோப்பலர்
புன்புல மயக்கத்து விளைந்தன தினையே.”
(ஐங்குறு-260.)

இது புனங்காவல் இனியின்று என்றது.

“என்னுங்கொ னீடி லினவேங்கை நாளுரைப்பப்
பொன்னும்போர் வேலவர் தாம்புரிந்த—தென்னே

மருவியா மாலை மலைநாடன் கேண்மை
யிருவியா மேன வினி.” (திணை - நூற் - 18.)

இது, தினை அரிகின்றமையுஞ் சுற்றத்தார் பொருள் வேட்கையுங் கூறியது.

“வெறிகமழ் வெற்பவென் மெய்ந்நீர்மை கொண்ட
தறியாண்மற் றன்னோ வணங்கணங்கிற் றென்று
மறியீர்ந் துதிரந்தூய் வேலற் றரீஇ
வெறியோ டலமரும் யாய்.” (ஐந் - ஐம் - 20.)

இது வெறியச்சுறுத்தியது.

"இனமீ னிருங்கழி யோத முலாவ
மணிநீர் பரக்குந் துறைவ தகுமோ
குணநீர்மை குன்றாக் கொடியன்ஞள் பக்க
நினைநீர்மை யில்லா வொழிவு." (திணை - ஐம் - 44.)

இஃது அருளவேண்டும் என்றது.

"மூத்தோ ரன்ன வெண்டலைப் புணரி
யிளையோ ராடும் வரிமணை சிதைக்குந்
தளையவிழ் தாழைக் கானலம் பெருந்துறைச்
சில்செவித் தாகிய புணர்ச்சி யலரொழ
வில்வயிற் செறித்தமை யுணராய் பன்ஞள்
வருமுலை வருத்த வம்பகட்டு மார்பிற்
றெருமர லுள்ளமொடு வருந்து நின்வயி
னீங்குக வென்றியான் யாங்ஙன மொழிகோ
வருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க் குணாஅது
பெருங்கடன் முழக்கிற் றாகி யாண
ரிரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கட் கோசர் நியம மாயினு
முறுமெனக் கொள்குவ ரல்லர்
நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே."

(அகம் - 90.)

இது, பொருண்மிகக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்றது.

இன்னும் வரைவுகடாவுதற் பொருட்டாய் வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதனுன் அமைக்க.

"கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை
யூழுறு தீங்கனி யுண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையோ டூழ்படு களை.

பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேற
லறியா துண்ட கடுவ னயலது
கறிவளர் சாந்த மேறல் செல்லா து
நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்குங்
குறியா வின்ப மெளிதி னின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட
குறித்த வின்ப நினக்கெவ னரிய
வெறுத்த வேஎர் வேய்மருள் பணைத்தோ
ணிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்
டிவளு.மினைய ளாயிற் றந்தை
யருங்கடிக் காவலர் சோர்பத னொற்றிக்
கங்குல் வருதலு முரியை பைம்புதல்
வேங்கையு மொள்ளிணர் விரிந்தன
நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே." (அகம் - 2.)

'விலங்கும் எய்து நாட' என்று அந்நாட்டினை இறப்பக் கூறி இந்நாடுடைமையிற் 'குறித்த இன்பம் நினக்கெவ னரிய' என வரைதல் வேண்டியவாறும், வேங்கை விரிந்ததனுல்

தினையறுத்தலின் இற்செறிப்புக்கூறியவாறும், 'கங்குல் வருதலும் உரியை' எனப் பகற்குறிமறுத்து இரவுக்குறி நேர்வாள் போற்கூறி 'நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே' என்று அதனையும் மறுத்து வரைதற்கு நல்லநாளெனக்கூறி வரைவு கடாயவாறுங் காண்க.

" காமங் கடவ வுள்ள மினைப்ப
யாம்வந் து காண்பதோர் பருவ மாயி
னோங்கித் தோன்று முயர்வரைக்
கியாங்கெனப் படுவது நும்மூர் தெய்யோ." (ஐங்குறு-237.)

இஃது ஊரை இறப்பக்கூறியது.

'துணைபுணர்ந் தெழுதரும்' என்னும் நெய்தற் கலி(135) யுட்,

" கடிமலர்ப் புன்னைக்கீழ்க் காரிகை தோற்றாளைத்
தொடிநெகிழ் தோளளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
குடிமைக்கட் பெரியதோர் குற்றமாய்க் கிடவாதோ ;

ஆய்மலர்ப் புன்னைக்கீ ழணிநலந் தோற்றாளை
நோய்மலி நிலையளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
வாய்மைக்கட் பெரியதோர் வஞ்சமாய்க்
கிடவாதோ ;

> திகழ்மலர்ப் புன்னைக்கீழ்த் திருநலந் தோற்றாளை
> யிகழ்மலர்க் கண்ணளாத் துறப்பாயான் மற்றுநின்
> புகழ்மைக்கட் பெரியதோர் புகராகிக் கிடவாதோ."

என இவை ஒழுக்கமும் வாய்மையும் புகழும் இறப்பக் கூறியன. குடிப்பிறந்தார்க்கு இம்மூன்றுஞ் சிறப்பக் கூறல் வேண்டும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

இன்னும், 'அனைநிலைவகை' என்றதனானே தலைவி யாற்றாமைகண்டு வரைவுகடாவவோவென்று தலைவியைக் கேட்டலும், சிறைப்புறமாகவுஞ் சிறைப்புறமன்றாகவுந் தலைவி யாற்றாமைகூறி வரைவுகடாவுவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவும் இதனான் அமைக்க.

"கழிபெருங் கிழமை கூறித் தோழி
யொழியா யாயினென் றுரைக்கோ தெய்ய
கடவு ளெற்றிய கருங்கால் வேங்கை
தடவுநிலைப் பலவொடு தாழ்ந்த பாக்கத்துப்
பின்னீ ரோதி யிவடமர்க் குரைப்பதோர்
பெண்யாப் பாயினு மாக வொண்ணுத
லிலங்குவளை மென்றோட் கிழமை
விலங்குமலை நாடநீ வேண்டுதி யெனினே."

"நிலவுமிருளும் போல நெடுங்கடற்

கழியுங் கானலு மணந்தன் று
நுதலுந் தோளு மணிந்தன் றாற் பசப்பே."

எனவரும்.

ஐயச் செய்கை தாய்க்கு எதிர்மறுத்துப் பொய் என மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினும் - தலைவிக்குக் கூட்டம் உண்டுகொலென்று தாய் ஐயுற்றவழி அவ்வையப்பட்ட செய்கையைத் தாய்க்கு எதிரேநின்று மறுத்து அதனைப் பொய்யெனவே கருதும்படி அவள் மனத்தினின்றும் போக்கி மெய்யல்லன சில சொற்களை மெய்வழிப்படுத்து அறிவுகொள் ளக் கொடுப்பினும் :

(உ - ம்) "உருமுரறு கருவிய பெருமழை தலைஇப்

பெயலான் றவிந்த தூங்கிரு ணடுநாண்
மின்னுமிழ்ந் தன்ன கனங்குழை யிமைப்பப்

பின்னுவிடு நெறியிற் கிளை இய கூந்தலள்
வரையிழி மயிலி னொல்குவ ளொதுங்கி
மிடையூர் பிழியக் கண்டனெ னிவளென
வலையல் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைச்
சூருடைச் சிலம்பிற் சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம்வேண் டுருவி னணங்குமார் வருமே
நனவின் வாயே போலத் துஞ்சுநர்க்

கனவாண்டு மருட்டலு முண்டே யிவடான்
சுடரின்று தமியளாய்ப் பனிக்கும் வெருவர
மன்ற மூராத்த கூகை குழறினும்
நெஞ்சமிழ் தாணஞ் சேரு மதன்றலைப்
புலிக்கணத் தன்ன நாய்த்தொடர் விட்டு
முருகி னன்ன சீற்றத் துக் கடுந்திற

லெந்தையு மில்லா னுக
வஞ்சுவ ளல்லளோ விவளிது செயலே." (அகம் - 158.)

இது மிடையை ஏறி இழிந்தாளென்றது காரணமாக

ஐயுற்ற தாயைக் கனவுமருட்டலும் உண்டென்றது முதலாகப் பொய்யென மாற்றி அணங்கும் வருமென மெய்வழிக் கொடுத்தது. இது சிறைப்புறமாகக் கூறி வரைவுகடாதலின் அதன்பின் வைத்தார்.

" வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாங்கொய்து
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்பமற்—றிங்கெனைத்தும்
பாய்ந்தருவி யாடினே மாகப் பணிமொழிக்குச்
சேந்தனவாஞ் சேயரிக்கண் டாம்." (ஐந் - ஐம் - 15.)

இதுவும் அது.

அவன் விலங்குறினும்-தன்னானுந் தலைவியானும் இடையீடு படுதலின்றித் தலைவனாற் கூட்டத்திற்கு இடையூறு தோன்றினும்: அது வரைவிடைப் பொருட்பிரிவும், வேந்தற் குற்றுழியும், காவற்பிரிவுமாம்.

(உ - ம்) "செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு
பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைஇய
வகனகர் கொள்ளா வலர்தலைத் தந்து 522

பகன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற வினி." (கலி - 19.)

"நுண்ஞாண் வலையிற் பரதவர் போத்தந்த
பன்மீ னுணங்கல் கவருந் துறைவனைக்
கண்ணினாற் காண வியையுங்கொ லென்றோழி
வண்ணந்தா வென்கந் தொடுத்து." (ஐந் - எழு - 66.)

களம்பெறக் காட்டினும் - காப்புமிகுதியானுங் காதன் மிகுதியானுந் தமர் வரைவு மறுத்ததினானுந் தலைவி ஆற்றாளாயவழி இஃதெற்றினா னாயிற்றெனச் செவிலி அறிவரைக் கூஉய் அவர் களத்தைப் பெறுநிற்கத் தலைவியை அவர்க்கு வெளிப்படக் காட்டினும்:

களமாவது:—கட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைக்கும் இடமும் வெறியாட்டிடமுமாம்.

(உ - ம்) "பொய்படு பறியாக் கழங்கே மெய்யே
மணிவரைக் கட்சி மடமயி லாலுநம்
மலர்ந்த வள்ளியங் கானங் கிழவோ
ணுண்டகை விறல்வே ளல்லனிவள்
பூண்டாங் கிளமுலே யணங்கி யோனே."
(ஐங்குறு - 250.)

இது கழங்குபார்த்துழிக் கூறியது.

"கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி
யறியா வேலன் வெறியெனக் கூறு
மதுமனங் கொள்குவை யனையிவள்
புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய
நோய்க்கே." (ஐங்குறு-243.)

இது தாயறியாமை கூறி வெறிவிலக்கியது.

"அம்ம வாழி தோழி பன்மலர்
நறுந்தண் சோலே நாடுகெழு நெடுந்தகை
குன்றம் பாடா னுயி
னென்பயஞ் செய்யுமோ வேலற்கு வெறியே."
(ஐங்-244.)

இது தலேவிக்குக் கூறியது.

"நெய்த னறுமலர் செருந்தியொடு விரைஇக்

கைபுனை நறுந்தார் கமழு மார்ப

னருந்திறற் கடவு ளல்லன்
பெருந்துறைக் கண்டிவ ளணங்கி யோனே." (ஐங் - 182.)

இது வேலற்குக் கூறியது.

"கடவுட் கற்சுனை யடையிறந் தவிழ்ந்த
பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
குருதி யொண்பூ வுருகெழக் கட்டிப்
பெருவரை யடுக்கம் பொற்பக் குறமக
ளருவி யின்னியத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து மண்ணாந்து
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறியிடை வந்தோய்
கடவு ளாயினு மாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே."
(நற்றிணை - 34.)

இது முருகற்குக் கூறியது.

"அன்னை தந்த தாகுவ தறிவென்
பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூக்கி

முருகென மொழியு மாயி
னருவரை நாடன் பெயர்கொலோ வதுவே."(ஐங்குறு-247.)

இது தமர்கேட்பக் கூறியது.

பிறன்வரைவு ஆயினும் - நொதுமலர் வரையக் கருதிய வழித் தலைவி சுற்றத்தார் அவ்வரைவினை ஆராயினும்: தோழி தலைவற்குந் தலைவிக்குங் கூறும்.

(உ - ம்) "கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை
முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைக்
கொழுமீன் கொள்பவர் பாக்கங் கல்லென
நெடுந்தேர் பண்ணி வரலா னாதே
குன்றத் தன்ன குவவுமண னீந்தி
வந்தனர் பெயர்வர்கொ ளூமே யல்க
விளையரு முதியருங் கிளையுடன் குழீஇக்
கோட்சுறா வெறிந்தெனச் சுருங்கிய நாட்பின்
முடிமுதிர் பாதவர் மடமொழிக் குறுமகள்
வலையுந் தூண்டிலும் பற்றிப் பெருங்காற்

றிரையெழு பெளவ முன்னிய
கொலைவெஞ் சிறுஅர் பாற்பட் டனளே." (நற்றிணை-207.)

இது, கொதுமலர் வரைவு மலிந்தமை தோழி சிறைப் புறமாகக் கூறியது. 'பாற்பட்டனள்' எனத் தெளிவுபற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறினாள்.

"இன்றியாண் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
பழங்குழி யகழ்ந்த கானவன் கிழங்கின்
கண்ணகன் றூமணி பெறூஉ நாட
னறிவுகாழ்க் கொள்ளு மளவைச் செறிதொடி
யெம்மில் வருகுவை நீயெனப்
பொம்ம லோதி நீவி யோனே." (குறுந் - 379.)

இது தாய்கேட்பத் தோழி தலைவிக்குக் கூறியது.

அவன் வரைவு மறுப்பினும் - தலைவி சுற்றத்தார் தலைவற்கு வரைவு மறுத்தவழியும், தோழி அறத்தொடுநிலையாற் கூறும்.

(உ - ம்) "அலங்குமழை பொழிந்த வகன்க ணருவி
யாடுகழை யடுக்கத் திழிதரு நாடன்
பெருவரை யன்ன திருவிறல் வியன்மார்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவண்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலுழ மன்னாய்." (ஐங்குறு - 220.)

"குன்றக் குறவன் காதன் மடமக
ளணிமயி லன்ன வசைநடைக் கொடிச்சியைப்
பெருவரை நாடன் வரையு மாயிற்
கொடுத்தனெ மாயினோ நன்றே
யின்னு மானாது நன்னுத றுயரே."
(ஐங்குறு - 258.)

எனவரும். தலைவிக்குக் கூறுவனவுங் கொள்க.

" அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்பவ ரிருந்தனர் கொல்லோ
தண்டுடைக் கையர் வெண்டலைச் சிதவலர்
நன்றுநன் றென்னு மாக்களோ
டின்றுபெரி தென்னு மாங்கண தவையே." (குறுந் - 146.)

இது, தமர் வரைவு மறுப்பரோவெனக் கவன்றாட்குத் தோழி கூறியது.

" நுண்ணேர் புருவத்த கண்ணு மாடு
மயிர்வார் முன்கை வளையுஞ் செற்றுங்
களிறுகோட் பிழைத்த கதஞ்சிறந் தெழுபுலி
யெழுதரு மழையிற் குழுமும்
பெருங்க ணாடன் வருங்கொ லன்னாய்." (ஐங்குறு - 218.)

இது, தமர் வரைவுமறுத்துழி ஆற்றாத தலைவிக்குத் தோழி தீயகுறி நீங்கி நற்குறி தனக்குச் செய்யக்கண்டு கடிதின் வரைவரெனக் கூறியது.

முன்னிலை அறன் எனப்படுதல் என்றிருவகைப் புரை தீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்: அறனெனப்படுதல் இருவகைப் புரைதீர் முன்னிலையென்று கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும் - அறனென்று சொல்லப்படுந் தன்மை இருவர் கண்ணுங் குற்றந்தீர்ந்த எதிர்ப்பாடென்று செவிலியிடத்தே கூறி அக்கிளவியை நற்றாயிடத்துஞ் செலுத்தினும்:

என்றது, புனறருபுணர்ச்சியும், பூத்தரு புணர்ச்சியும், களிறுதருபுணர்ச்சியும் போல்வன செவிலிக்குக் கூறி அவள் நற்றாய்க்குக் கூறுதலை நிகழ்த்துவித்தலாம். எனவே, அவள் தந்தைக்குந் தன்னையர்க்கும் உணர்த்துதலும் அதனை மீண்டு வந்து தலைவிக்கு உணர்த்துதலும் பெற்றாம். அவ்வறத் தொடுநிலை எழுவகைய (207) எனப் பொருளியலுட் கூறுப.

(உ - ம்) "காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மொ டாடுவாள்."

என்னுங் குறிஞ்சிக்கலி(39)யுள்,

"தெருமந்து சாய்த்தார் தலை."

எனப் புனறருபுணர்ச்சியால் தோழி செவிலிக்கு அறத் தொடு நிற்பச் செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்ப அவள் ஏனையோர்க்கு அறத்தொடு நின்றவாறு காண்க.

"வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்

கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
வெழிலு முலையு மிரண்டற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து." (திணை - நூற் - 15.)
"சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு நுமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கித்
திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டிவள்

வருமுலை யாகம் வழங்கினோ நன்றே
யஃதான், றடைபொருள் கருதுவி ராயிற் குடையொடு
கழுமலந் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழவின் வஞ்சியோ
டுள்ளி விழவி னுறந்தையுஞ் சிறிதே.''

இவை நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்கு அறத்தொடு நின்றன.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்னை
தானு மலைந்தா னெமக்குந் தழையாயின
பொன்வீ மணியரும் பினவே
யென்ன மரங்கொலவர் சார லவ்வே.'' (ஐங்குறு - 201.)

இது தழைதந்தமை கூறிற்று.

“சுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகைசெயலை
யள்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—தெள்ளி
யிதணாற் கடியொடுங்கா வீர்ங்கடா யானை
யுதணாற் கடிந்தா னுளன்.'' (திணை - நூற் - 2.)

இது களிற்றிடையுதவி கூறிற்று.

“ வில்லார் விழவினும் வேலாழி சூழுலகி
னல்லார் விழவகத்து நாங்காணே—நல்லா
யுவர்க்கத் தெறிதிரைச் சேர்ப்பனோ டொப்பார்
சுவர்க்கத் துளராயிற் சூழ்.” (திணை - நூற் - 62.)

இது, செவிலி தலைவியைக் கோலஞ்செய்து இவள் நலத்திற்கு ஒப்பான் ஒருவனைப் பெறவேண்டுமென்றாட்குத் தோழி கூறியது.

“ பெருங்கடற் றிரையது சிறுவெண் காக்கை
துறைபடி யம்பி யகமனை யீனுந்
தண்ணந் துறைவ னல்கி
னொண்ணுத லரிவை பாலா ரும்மே.” (ஐங்குறு - 168.)

இது, நொதுமலர்வரைவுழி ஆற்றாது பசியட நின்றுழி இதற்குக் காரணமென்னென்ற செவிலிக்குத் தோழி கூறியது.

“எந்தையும் யாயு முணரக் காட்டி
யொளித்த செய்தியின் வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் றலைவந் திரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையி னொன்றா கின்றே
முடங்க லிறைய தூங்கணங் குரீஇ
நீடிரும் பெண்ணை தொடுத்த
கூடினு மயங்கிய மைய லூரே.” (குறுந் - 374.)

இஃது அறத்தொடு நின்றமை தலைவிக்குக் கூறியது.

வரைவு உடன்பட்டோற் கடாவல் வேண்டினும் - தலைவி

தமர்வரைவுடன்படத் தானும் வரைவுடன்பட்ட தலைவன் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்து நீட்டித்துழி இனி நீட்டிக்கற் பாலையல்லையெனக் கடுஞ்சொற் கூறி வரைவுகடாவல் வேண்டிய இடத்தும்:

(உ - ம்) “மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்;

ஆற்றுத லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை

பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுத
லன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை
யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன் றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல் ;

ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் றோழி
நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைத
னின்றலை வருந்தியா டுயரஞ்
சென்றனை களைமோ பூண்கநின் றேரே." (கலி - 133.)

இது முற்காலத்து வரைவுகடாவுமாறு போலன்றி வரைவுகடாயது.

"யாரை யெலுவ யாரே நீயெமக்
கியாரையு மல்லை நொதும லாளனை
யனைத்தாற் கொண்கவெம் மிடையே நினைப்பிற்

கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் குட்டுவன்
வேந்தடு மமயத்து முரசதிர்ந் தன்ன
வோங்கற் புணரி பாய்ந்தாடு மகளி
ரணிந்திடு பல்பூ மரீஇ யார்ந்த
வாபுலம் புகுதரு பேரிசை மாலைக்
கடல்கெழு மாந்தை யன்னவெம்
வேட்டனை யல்லையா னலந்தந்து சென்மே."

(நற்றிணை - 395)

இது நலந்தொலைவுரைத்து வரைவுகடாயது.

ஆங்கு அதன் தன்மையின் வன்புறை
னங் கடாவியவழி அவ்வரைந்துகோடன்
உளப்பட-அங்ங
மெய்யாயினமை
யின் வதுவை முடிபுமளவும் ஆற்றுதற்கு
வற்புறுத்துக் கூறு' தல் உளப்பட;

தன்மை - மெய்ம்மை.
வற்புறுத்தலும் பெற்றும்.
எனவே, முன் பொய்மையான

(உ - ம்) "நெய்கனி குறும்பூழ் காய மாக
வார்பதம் பெறுக தோழி யத்தை
பெருங்க ளுடன் வரைந்தெனை வவனெதிர்
நன்றோ மகனே யென்றனெ
.னன்றே போலு மென்றுரைத் தோனே." (குறுந் - 389.)

இது, தலைவன் குற்றேவன்மகனுன் வரைவுமலிந்த தோழி தலைவிக்குரைத்தது.

(உ - ம்) "கூன்முண் முண்டகக் கூனி மாமலர்
நூலறு முத்திற் காலொடு பாறித்
துறைதொறும் பரிக்குந் தூமணற் சேர்ப்பனை
யானுங் காதலென் யாயுநனி வெய்ய
ளெந்தையுங் கொடீஇயர் வேண்டு
மம்ப லூரு மவனொடு மொழிமே." (குறுந் - 51

.)

எனவரும்.

"கொடிச்சி காக்கு மடுக்கற் பைந்தினை
முந்துவிளை பெருங்குரல் கொண்ட மந்தி

கல்லாக் கடுவனொடு நல்வரை யேறி
யங்கை நிறைய ஞெமிடிக் கொண்டுதன்
றிரையணற் கொடுங்கவு ணிறைய முக்கி
வான்பெய னனைந்த புறத்த நோன்பியர்

கைபூ ணிருக்கையிற் றோன்று நாடன்
வந்தனன் வாழி தோழி யுலகங்
கயங்க ணற்ற பைதறு காலைப்

பீளொடு திரங்கிய நெல்லிற்கு
நள்ளென் யாமத்து மழைபொழிந் தாங்கே."(நற்றிணை-22.)

இதனுள், தினைவிளைகாலம் வதுவைக்

காலமாயினும்

வம்பமாரி இடையிடுதலன்றி யான்கூறிய வரைவு பொய்த் தனரேனும் இன்று மெய்யாகவே வந்தனரென்றாள்.

“உரவுத்திரை பொருத பிணர்படு தடவுமுத
லரவுவாள் வாய முள்ளிலைத் தாழை
பொன்னேர் தாதிற் புன்னையொடு கமழும்
பல்பூங் கானற் பகற்குறி வந்துநம்
மெய்கவின் சிதையப் பெயர்ந்தன ராயினுங்
குன்றிற் றோன்றுங் குவவுமண லேறிக்
கண்டனம் வருகஞ் சென்மோ தோழி
தண்டா ரகலம் வண்டிமிர் பூதப்
படுமணிக் கலிமாக் கடைஇ
நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன் வரூஉ மாறே.” (நற்றிணை - 235.)

இது, தலைவன் வரைவொடு வருகின்றமை காண்கம் வம்மோவென்றது.

பாங்குற வந்த நாலெட்டும் - பாங்கியர் பலருள்ளும் பாங் காந்தன்மை சிறப்பக் கூறிய முப்பத்திரண்டும்: ‘நாலெட்டும்’ என உம்மை விரிக்க.

வகையும் - இக்கூற்றுக்களிலே வேறுபட வருவனவும், தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி மேன - பொறுத்தற்கரிய சிறப் பினையுடைய தோழியிடத்தன என்றவாறு.

எனவே, ஒன்றிய தோழிக்கன்றி ஏனையோர்க்கு இக் கூற்று இன்றென்றான். தாய்த்தாய்க் கொண்டுவருஞ் சிறப்பும், இருவர் துன்பமுந் தான் உற்றாளாகக் கருதுஞ் சிறப்பும் உடைமையின் 'தாங்கருஞ் சிறப்பு' என்றான். உரைத்துழிக்

கூட்டத்தோடே அகற்சியும் என்றலும் ஊட்டலும் உரைத்தலும் அச்சுறுத்தலும் எஞ்சாமற் கிளந்த இருநான்கு கிளவியும் பாங்குறவந்த என்க. நாட்டத்தின் கண்ணும் எஞ்சாமற் கிளந்த என்க; என்றது, ஆராய்ச்சியுடனே இவ்வெட்டுங் கூறுமென்றான். பெயர்ப்பினும் ஒழிப்பினும் உரைத்துழிக் கூட்டத்தோடு எஞ்சாமற் கிளந்த என்க. வினைப்பொருள்கள் ஏழனுருபும் வினையெச்சமுமாய் நின்றவற்றைப் பாங்குற வந்த என்பதனோடு முடித்து அப்பெயரெச்சத்தினை நாலெட்டென்னும் பெயரோடு முடித்து அதனைத் தோழிமேனவென முடிக்க.

இனி 'வகை'யாற்கொள்வன வருமாறு:—

" அன்னை வாழிவேண் டன்னை நெய்த
னீர்ப்படர் தூம்பின் பூக்கெழு துறைவ
னெந்தோ டறந்த காலை யெவன்கொல்
பன்னாள் வருமவ னளித்த போழ்தே." (ஐங்குறு - 109.)

இஃது, அறத்தொடு நின்றபின் வரைவான் பிரிந்து நீட்டித்துழி ஐயுற்றசெவிலி அவன் நும்மைத் துறந்தான்போலும் நுங்கட்கு அவன் கூறியதிறம் யாதென்றாட்குத் தோழி கூறியது.

“ அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழனிய
முண்டக மலரும் தண்கடற் சேர்ப்ப
னெந்தோ டுறந்தன ளாயி
னெவன்கொ னற்றவ னயந்த தோளே.” (ஐங்குறு-108.)

இஃது, அறத்தொடு நின்றபின் வரைவுநீட மற்றொரு குலமகளை வரையுங்கொலென்று ஐயுற்ற செவிலிகுறிப்பறிந்த தோழி அவட்குக் கூறியது.

“ அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னையொடு
ஞாழல் பூக்குந் தண்ணந் துறைவ
னிவட்கமைந் தனனாற் றானே
தனக்கமைந் தன்றிவண் மாமைக் கவினே.”(ஐங்குறு-103.)

இது, வதுவைநிகழா நின்றுழித் தாய்க்குக் காட்டித் தோழி கூறியது.

“ கன்னவி றோளான் கடிநாள் விலக்குதற்
கென்னை பொருணினைந்தா யேந்திழாய்—பின்னை
ரமரேற்றுக் கொள்ளுமென் றஞ்சினே னஞ்சார்
நமரேற்றுக் கொள்ளாத வான்று.”

இது, சுற்றத்தார் பொருள்வேண்டி மறுத்தாரென்றது.

"நொதுமலாளர் கொள்ளா ரிவையே
யெம்மொடு வந்து கடலாடு மகளிரு
நெய்தலம் பகைத்தலைப் பாவை புனையா
ருடலகங் கொள்வோ ரின்மையிற்
றொடலைக் குற்ற சிலபூ வினரே." (ஐங்குறு - 187.)

இது கையுறை மறுத்தது.

"அம்ம வாழி தோழி நம்மலை
வரையா மிழியக் கோட னீடக்
காதலர்ப் பிரிந்தோர் கையற நலியுந்
தண்பனி வடந்தை யச்சிர
முந்துவந் தனர்நங் காத லோரே." (ஐங்குறு - 223.)

இது, வரைவிடைப் பிரிந்தோன் குறித்த பருவத்திற்கு முன் வருகின்றமை யறிந்ததோழி தலைவிக்குக்கூறியது. (உரு)

115. களவல ராயினுங் காமமெய்ப் படுப்பினு
மளவுமிகத் தோன்றினுந் தலைப்பெய்து காணினுங்

கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென விருவரு
மோட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணு
மாடிய சென்றுழி யழிவுதலை வரினுங்
காதல் கைமிகக் கனவி னரற்றலுந்
தோழியை வினவலுந் தெய்வம் வாழ்த்தலும்
போக்குட னறிந்தபிற் றோழியொடு கெழீஇக்
கற்பி னாக்கத்து நிற்றற் கண்ணும்
பிரிவி னெச்சத்து மகணெஞ்சு வலிப்பினு

மிருபாற் குடிப்பொரு ளியல்பின் கண்ணு

மின்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியோ
டன்னவை பிறவுஞ் செவிலி மேன.

இது, செவிலிகூற்று நிகழுமாறு கூறுகின்றது ; அக்கூற்றுச் செவிலி தானே கூறப்படுவனவும், தலைவியுந் தோழியுங் கொண்டு கூற்றாகக் கூறப்படுவனவுமென இருவகையவாம் : இக்கூறப்பட்ட பதின்மூன்று கிளவியும் அவைபோல்வன பிறவுஞ் செவிலி தானே கூறப்படுவனவுந் தலைவியுந் தோழியும் அவள் கூற்றாய்க் கொண்டெடுத்துமொழியப் படுவனவுமாய்ச் செவிலிக்குரியவா மென்றவாறு. 'இன்னவகை' என்றார் தன்கூற்றுங் கொண்டுகூற்றுமாய் நிகழுமென்றற்கு.

இதன்பொருள் : களவு அலர் ஆயினும் - களவொழுக் கம புறததாககுப புலனுய அலா தூறறபபடினும :

(உ - ம்) "பாவடி யுரல பகுவாய் வள்ளை
யேதின் மாக்க ணுவறலு நுவல்ப
வழிவ தெவன்கொலிப் பேதை யூர்க்கே
பெரும்பூட் பொறையன் பேஎமுதிர் கொல்லிக்
கருங்கட் டெய்வங் குடவரை யெழுதிய
நல்லியற் பாவை யன்னவென்
மெல்லியற் குறுமகள் பாடிநள் குறினே."

(குறுந் - 89.)

இது செவிலி தானே கூறியது.

" அம்ம வாழி தோழி நென்ன
லோங்குதிரை வெண்மண லுடைக்குந் துறைவற்
கூரார் பெண்டென மொழிய வென்னை
யதுகேட் டன்னு யென்றன ளன்னை
பைபைய வெம்மை யென்றனென் யானே." (ஐங் - 113.)

இதனுள், பெண்டென்றதனைக்கேட்டு அன்னுயென்றனள் அன்னையென அலர் தூற்றினமைகண்டு செவிலிகூறிய கூற்றினைத் தலைவிகொண்டு கூறியவாறு காண்க.

காமம் மெய்ப் படுப்பினும் - தலைவி கரந்தொழுகுங் காமந்தானே அக்களவினை நன்றாயுந் தீதாயும் மெய்க்கண் வெளிப்படுப்பினும் :

(உ - ம்) "மணியிற் றிகழ்தரு நூல்போன் மடந்தை
யணியிற் றிகழ்வதொன் றுண்டு." (குறள் - 1273.)

இது, காமத்தால் திகழ்ந்த பொலிவினைச் செவிலி தானே கூறியது.

அளவு மிகத் தோன்றினும் - கண்ணுந் தோளும் முலையும் பிறவும் புணர்ச்சியாற் கதிர்த்துக் காரிகை நீரவாய் அவளிடத்து அளவை மிகக்காட்டினும் :

(உ - ம்) "கண்ணிறைந்த காரிகைக் காம்பேர்தோட் பேதைக்குப்
பெண்ணிறைந்த நீர்மை பெரிது." (குறள் - 1272.)

இது, கதிர்ப்புக்கண்டு செவிலி தானே கூறியது.

"பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென
வாகத் தரும்பிய சுணங்கும் வம்புடைக்
கண்ணுருத் தெழுதரு முலையு நோக்கி
யெல்லினை பெரிதெனப் பன்மாண் கூறிப்
பெருந்தோ ளடைய முயங்கி நீடுநினைந்
தருங்கடிப் படுத்தனள் . .
தாரார் மார்பநீ தணந்த ஞான்றே."

(அகம் - 150.)

இது தோழி கொண்டுகூறியது.

தலைப்பெய்து காணினும் - இருவர்க்குங் கூட்டம் நிகழ்தலானே தலைவனை இவ்விடத்தே வரக்காணினுந் தலைவியைப் புறத்துப்போகக் காணினும்:

பெய்தென்பது காரணகாரியப்
கொண்டது.

பொருட்டாய்ப் பிறவினை

(உ - ம்) " இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்துப்
புலவுநாறு புகர்நுதல் கழுவக் கங்கு
லருவி தந்த வணங்குடை நெடுங்கோட்
டஞ்சுவரு விடர்முகை யாரிரு ளகற்றிய
மின்னொளி ரெஃகஞ் சென்னெறி விளக்கத்
தனியன் வந்து பணியலை முனியா
னீரிழி மருங்கி னாரிடத் தமன்ற
குளவியொடு மிடைந்த கூதளங் கண்ணி

யசையா நாற்ற மசைவளி பகரத்
துறுக னண்ணிய கறியிவர் படப்பைக்
குறியிறைக் குரம்பைநம் மனைவயிற் புகுதரு
மெய்ம்மலி யுவகைய னந்நிலை கண்டு
முருகென வுணர்ந்து முகமன் கூறி
யுருவச் செந்தினை நீரொடு தூஉய்
நெடுவேட் பரவு மன்னை யன்னோ
வென்னா வதுகொ றானே பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை யலங்குசினை பொலிய
மணிநிற மஞ்ஞை யகவு
மணிமலை நாடனோ டமைந்தநந் தொடர்பே."

இம் மணிமிடைபவளத்துத் (அகம் - 272) தலைவனைச் செவிலிகண்டு முருகெனப் பராவினமை தோழி கொண்டு கூறினாள்.

'உருமுரா று கருவிய' (158) என்னு மகப்பாட்டினுள்,

"மிடையூர் பிழியக் கண்டனெ னிவளென
வலையல் வாழிவேண் டன்னை."

என்றது, தலைவி புறத்துப்போகக் கண்டு செவிலிகூறியதனைத் தோழி கொண்டுகூறினாள். தானே கூறுவன வந்துழிக் காண்க.

கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும் ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக்கண்ணும் - கட்டுவிச்சியும் வேலனுந் தாம் பார்த்த கட்டினானுங் கழங்கினானுந் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புச் செய்யாக்கால் இம் மையல் தீராதென்று கூறுதலின் அவ்விருவருந் தம்மினொத்த திறம்பற்றியதனையே செய்யுஞ் செய்தியிடத்தும் :

'திறம்' என்றதனன் அவர் வேறு வேருகவுங் கூறப் படும்.

(உ - ம்) "பொய்ம்மணன் முற்றங் கவின்பெற வியற்றி
மலைவான் கோட்ட சினைஇய வேலன்
கழங்கினு னறிகுவ தென்று
னன்று லம்ம நின்றவிவ ணலனே." (ஐங்குறு - 248.)

இது வேலன் கழங்குபார்த்தமை கூறிற்று. அன்;

"அறியா மையின் வெறியென மயங்கி
யன்னையு மருந்துய ருழந்தன ளதனு
லெய்யாது விடுதலோ கொடிதே நிரையித
ழாய்மல ருண்கண் பசப்பச்
சேய்மலை நாடன் செய்த நோயே."

(ஐங்குறு - 242.)

இது வெறியென அன்னை மயங்கினமை கூறிற்று.

'அணங்குடை நெடுவரை' என்னும் (22) அகப்பாட்டி னுட் கட்டுக்கண்டு வெறியெடுத்தமை கூறிற்று.

'பனிவரை நிவந்த' என்னும் (98) அகப்பாட்டினுட் 'பிரப்புளர்பிரீஇ' எனக் கட்டுவிச்சியைக் கேட்டவாறும் 'என் மகட்கு' எனச் செவிலிகூற்று நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க; இத னுள் 'நெடுவே ணல்குவ னெனினே' எனத் தலைவி அஞ்ச வேண்டியது, இருவரும் ஒட்டிக்கூறாமல் தெய்வந்தான் அருளுமென்று கோடலின்.

" இகுளை கேட்டிசிற் காதலந் தோழி
குவளை யுண்கண் டெண்பனி மல்க
வறிதியான் வருந்திய செல்லற் கன்னை
பிறிதொன் றுகடுத்தன ளாகி வேம்பின்
வெறிகொள் பாசிலை நீலமொடு சூடி

யுடலுநர்க் கடந்த கடலந் தானைத்
திருந்திலை நெடுவேற் றென்னவன் பொதியி
லருஞ்சிமை யிழிதரு மார்த துவா லருவியிற்
றதும்புசீ ரின்னியங் கறங்கக் கைதொழு
தருகெழு சிறப்பின் முருகு மனைத்தரீஇக்
கடம்புங் களிறும் பாடி நுடங்குபு
தோடுந் தொடலையுங் கைக்கொண் டல்கலு
மாடின ளாத னன்றோ நீடு

நின்னொடு தெளித்த நன்மலை நாடன்
குறிவா லரைநாட் குன்றத் துச்சி
நெறிகெட வீழ்ந்த துன்னருங் கூரிருட்
டிருமணி யுமிழ்ந்த நாகங் காந்தட்
கொழுமடற் புதுப்பூ வூதுந் தும்பி
நன்னிற மருளு மருவிட
ரின்னா நீளிடை நினையுமெ னெஞ்சே."

என்னும் (அகம்-138) மணிமிடைபவளம் விதந்து கூறாமையின் இரண்டும் ஒருங்கு வந்தது.

ஆடிய சென்றுழி அழிவு தலைவரினும்-அங்ஙனம் வெறி யாடுதல் வேண்டிய தொழின் முடிந்த பின்னுந் தலைவிக்கு வருத்தம் மிகினும் :

(உ - ம்) "வேங்கை யிரும்புனத்து வீழுங் கிளிகடியாள்
காந்தண் முகிழ்விரலாற் கண்ணியுங் கைதொடா
ளேந்தெழி லல்குற் றழைபுனையா ளெல்லேயென்
பூந்தொடி யிட்ட புலம்பு மறிதிரோ."

"புனையிருங் குவளைப் போதுவிரி நாற்றஞ்
சுனையா மகளி ரவ்வே சினைய
வேங்கை யொள்வீ வெறிகமழ் நாற்றமொடு
காந்த ணுறப கல்லா மகளி
ரகிலு மாரமு நாஅ றுபவன்(?)
றிறலரு மரபிற் றெய்வ மென்ப
வெறிபுனங் காவ லிருந்ததற் றெட்டுத்
தீவிய நாறு மென்மக
ளறியேன் யானிஃ தஞ்சுதக வுடைத்தே."

இவை ஆற்றுமை கண்டு அஞ்சிச் செவிலி வினவியன.

பிறரை

" அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி யதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென வுணரேன் மேனாண்
மலிபூஞ் சாரலென் றோழி மாரோ
டொலிசினை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
புலிபுலி யென்னும் பூசல் றோன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித
ழூசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்ல னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றம் மாதிறம் படரென
வினவி நிற்றந் தோனே யவற்கண்
டெம்மு ளெம்முண் மெய்ம்மறை பொடுங்கி
நாணி நின்றன மாகப் பேணி
யைவகை வகுத்த கூந்த லாய்நுதல்

மையீ ரோதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யு முளவோ வென்றனன் பையெனப்
பரிமுடுகு தவிர்த்த தேரனெதிர் மறுத்து
நின்மக ளுண்கண் பன்மா ணோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமயத்
தவன்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றன
ளதனள வுண்டுகோள் மதிவல் லோர்க்கே." (அகம் - 48.)

இது, செவிலிக்கூற்றினைத் தோழி கொண்டு கூறியது.

காதல் கைமிகக் கனவின் அரற்றலும் - தலைவியிடத்துக் காதல் கைமிகந்து பெருகுதலால் துயிலாநின்றுழியும் ஒன்று கூறி அரற்றுதலும்:

கனவு - துயில்; துயிலிற் காண்டலைக் கனவிற் காண்டலென்ப.

உதாரணம்: 'பொழுது மெல்வின்று' (குறுந் - 161) என்பதனுட் 'புதல்வற் புல்லி யன்னாய்' என்று தலைவியை விளித்தது கனவின் அரற்றலாயிற்று.

அரற்றல் - இன்னதோர் இன்னாக்காலத்து என்கின்றாயெனக் காதல்பற்றி இரங்குதல்.

செய்

தோழியை வினவலும்[1] - நின்றோழிக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற் றென்றாற்போலத் தோழியை வினாவுதலும் :

(உ - ம்) "நெடுவே லேந்தி நீயெமக் கியாஅர்
தொடுத லோம்பென வரற்றலு மரற்றுங்
கடவுள் வேங்கையுங் காந்தளு மலைந்த
தொடலைக் கண்ணி பரியலு மென்னும்
பாம்புபட நிவந்த பயமழைத் தடக்கைப்
பூம்பொறிக் கழற்கா லாஅய் குன்றத்துக்
குறுஞ்சுனை மலர்ந்த குவளை நாறிச்

[1]தோழியை வினவல் தனியான கிளவியென்றெனவும் களவல ராயினும் தோழியை வினவலும் என்றாற்போல எல்லாவற்றோடும் இயைத்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்றும் கூறுவர் இளம்.

சிறுதேன் கமழ்ந்த வம்மெல் லாகம்
வாழியெம் மகளை யுரைமதி யிம்மலைத்
தேம்பொதி கிளவியென் பேதை
யாங்கா டினளோ நின்னொடு பகலே."

இது செவிலி தோழியை வினாயது.

“ ஓங்குமலை நாட வொழிகநின் வாய்மை
காம்புதலை மணந்த கல்லதர்ச் சிறுநெறி
யுறுபகை பேணா திரவின் வந்திவள்
பொறிகிளர் ராகம் புல்லா தோள்சேர்
பறுகாற் பறவை யளவில மொய்த்தலிற்
கண்கோ ளாக நோக்கிப் பண்டு
மினையை யோவென வினவினள் யாயே
யதனெதிர் சொல்லா ளாகி யல்லாந்
தென்முக நோக்கி யோளே யன்னா
யாங்குணர்ந் துய்குவள் கொல்லென மடுத்த
சாந்த ஞெகிழி காட்டி
யீங்கா யினவா லென்றிசின் யானே.” (நற்றிணை - 55.)

இது, செவிலி வினையினமையைத் தோழி கொண்டு கூறினாள்.

தெய்வம் வாழ்த்தலும்-இன்னதொன்று நிகழ்ந்ததெனத் துணிந்த பின்னர்த் தன்மகளொடு தலைமகனிடை நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் நன்னர்த்தாகவெனத் தெய்வத்திற்குப் பராவுதலும் :

(உ - ம்) “ பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய
செறிமடை யம்பின் வல்விற் கானவன்
பொருதுதொலை யானை வெண்கோடு கொண்டு
நீரகழ் சிலம்பி னன்பொ னகழ்வோன்

கண்பொரு திமைக்குந் திருமணி கிளர்ப்ப
வைந்நுதி வான்மருப் பொடிய வுக்க
தெண்ணீ ராலி கடுக்கு முத்தமொடு
மூவேறு தாரமு மொருங்குடன் சாற்றிச்
சாந்தம் பொறைமரா மாக நறைநார்

வேங்கைக் கண்ணிய னிழிதரு நாடற்

கின்றீம் பலவி னேர்கெழு செல்வத் **கள. உச]**

தெந்தையு மெதிர்ந்தனன் கொடையே யலர்வா
யம்ப லூரு மவனொடு மொழியுஞ்
சாயிறைத் திரண்ட தோள்பா ராட்டி
யாயு மவனே யென்னும் யாமும்
வல்லே வருக வரைந்த நாளென
நல்லிறை மெல்விரல் கூப்பி
யில்லுறை கடவுட் கோக்குதும் பலியே."

(அகம் - 282.)

இதனுள், 'தோள்பாராட்டி, யாயுமவனே யென்னும்' என்றுயாய் தெய்வம் பராயினுளென்பதுபடக் கூறி யாம் அத்தெய்வத்திற்குப் பலிகொடுத்து மென்றவாறு காண்க.

போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக் கற்பின் ஆக்கத்து நிற்றற்கண்ணும்-உடன்போக்கு அறிந்த பின்னர்ச் செவிலி தோழியொடு மதியுடம்பட்டு நின்று தலைவியது கற்புமிகுதியே கருதி உவந்த உவகைக்கண்ணும் :

அது,

" எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே." (அகம் - 195.)

என்றாற்போலக் கற்பினாக்கத்துக் கருத்து நிகழ்தல்.

(உ - ம்) " முயங்குகம் வாராய் தோழி தயங்குபு
கடல்பெயர்ந் தன்ன கானலங் கல்லெனப்
பெயல்கடைக் கொண்ட பெருந்தண் வாடை
வருமுலை வெப்பங் கொழுநற் போற்றிய
சென்றன ளெம்மனின் றோழி யவனோ
டென்றினி வரூஉ மென்றனள்
வலந்துரை தவிர்ந்தன் றலர்ந்த வூரே."

இது, செவிலி கற்பினாக்கத்து நின்றமை தோழி கூறியது.

பிரிவின் எச்சத்தும் - தலைவி உடன்போயவழித் தான் பின் செல்லாதே

எஞ்சுதலும் உளவாதலின் ஆண்டுக் கூறு' வனவும் :

(உ - ம்) "தெறுவ தம்ம நும்மகள் விருப்பே
யுறுதுய ரவலமொ டுயிர்செலச் சாஅய்ப்
பாழ்படு நெஞ்சம் படரடக் கலங்க

நாடிடை விலங்கிய வெற்பிற்
காடிறந் தனணங் காத லோளே." (ஐங்குறு - 313.)

இது, பின்செல்லாது வருந்தியிருந்த செவிலியைக்கண்ட நற்றாய் கூறியது.

இது, நற்றாய் கூற்றாய்ச் 'செவிலிமேன' ஆயிற்று.

மகள் நெஞ்சு வலிப்பினும் - உடன் போக்கிற்கு நெஞ்சு துணியினும் :

மகள்

தன்மேல் அன்பு நீங்கியது உணர்ந்து செவிலி

கூறும்.

(உ - ம்) "பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனெ னென்றன
ளினியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழரெடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில்
வேங்கையுங் காந்தளு நாறி
யாம்பன் மலரினுந் தான்றண் ணியளே. (குறுந் - 84.)

இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும் - தலைவனுந் தலைவியுந் தோன்றிய இருவகைக் குடியும் நிரம்பிவருதல் இயல்பாகப் பெற்றவழியும்:

'பொருள்' என்றார் பிறப்புமுதலிய பத்தையுங் (273) கருதி.

'காமர் கடும்புனல்' என்னும் (39) கலியுள்,

"அவனுந்தா, னேன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிறலென வேணி யிழைத்திருக்குங்

கானக நாடன் மகன;
• • • •
எனவாங், கறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
வென்னையர்க் குய்த்துரைத்தாள் யாய்."

எனத் தோழி தான்கூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைக் கூறிச் செவிலி அறத்தொடு நின்றாளெனக் கொண்டெடுத்து மொழிந்தவாறு காண்க.

இன்னவகையிற் பதின்மூன்று கிளவியோடு அன்னவை பிறவும் - இத்தன்மைத்தாகிய கூறுபாட்டையுடைய பதின்

மூன்று கிளவியோடே அவைபோல்வன பிறவாய் வருவனவும் ; செவிலிமேன - தன்கூற்றுயும் பிறர்கொண்டு கூறுங் கூற்றுயும் கூறுங் கூற்றுச் செவிலிக்கு உரியவாம் என்றவாறு.

'அன்னபிற' என்றதனுல்,

“பறைபடப் பணில மார்ப்ப விறைகொள்பு
தொன்மூ தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
செயலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே.”

(குறுந் - 15.)　　இஃது உடன்போயபின் செவிலி தொடு நின்றது.

நற்றுய்க்கு அறத்

இன்னும் அதனனே,

“வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை
துஞ்சாள்.”(அகம்-122: 4.)

“சிறுகிளி கடித தேற்று ளிவள்.” (அகம் - 28 : 12.)

“கண்கோ லாக நோக்கிப் பண்டு, மினையையோ”

(நற்றிணை - 55 - 6 : 7.)

என்றலும் போல்வன பிறவுங் கொள்க.

(உச) **116.** தாய்க்கும் வரையா ருணர்வுடம் படினே.

இது, செவிலிக்கு உரியனகூறி நற்றாய்க்கு உரிய கூற்றுக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—உணர்வு உடம்படின் - அங்ஙனஞ் செவிலி உணர்ந்தாங்கே நற்றாயும் மதியுடம்படில், தாய்க்கும் வரையார் - நற்றாய்க்கும் முற்கூறிய பதின்மூன்று கிளவியும் பிறவுமாகக் கொண்டு எடுத்து மொழிதல் வரையார் என்றவாறு.

'தாய்க்கும்' என்றார் இவட்கு அத்துணை பயின்றுவாரா என்றற்கு. அது நற்றாய் இல்லறம் நிகழ்த்துங் கருத்து

வேறு உடைமையின் உற்றுநோக்காள், செவிலியே தலை வியை உற்றுநோக்கி ஒழுகுவாளாதலின். பின் இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க. இலக்கணமுண்மை

(உரு)

117. [1]கிழவோ னறியா வறிவின ளிவளென
மையறு சிறப்பி னுயர்ந்தோர் பாங்கி
னையக் கிளவி யறிதலு முரித்தே.

இஃது அங்ஙனங் களவு வெளிப்பட்ட பின்னர் நற்றாய்க்குஞ் செவிலிக்கும் உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—கிழவோன் அறியா அறிவினள் இவளென ஐயக்கிளவி - நங்குலத்திற்கு ஒத்த தலைவனை அறிந்து கூடாத அறிவினையுடையள் இவளென்று தம்மனத்தை ஐயமுற்றும் பிறரோடு உசாவுங் கிளவியை, மையறு சிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின் அறிதலும் உரித்தே - குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய அந்தணர் முதலியோரிடத்தே கூறி அதுவும் முறைமையென்று அவர்கூற அறிதலும் உரித்து என்றவாறு.

என்றது, 'மிக்கோ னுயினுங் கடிவரை யின்றே' (சூ-93) முற்கூறினமையின் தலைவன் தன்குலத்தின் உயர்ந்தமை அறிந்தவிடத்து இங்ஙனங் கூடுதல் முறையன்றென்று ஐயுற்ற செவிலியும் நற்றாயும் உயர்ந்தோரைக் கேட்டு இதுவுங் கூடு முறைமை யென்றுணர்வர் என்பதாம். இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியமும் அக்காலத்து உளவென்றுணர்க. (உகூ)

[1]'இஃது (உடன் போக்கு) எற்றினன் ஆயிற்றென்று

குற்றமற்ற

தவரை வினயவழி அவர் இவ்வாறு பட்டதென மெய்கூறுதலும் தகுதி யன்றும் ; பொய்கூறுதலும் தகுதியன்றும். ஆதலால் ஐயப்படுமாறு சில கூறியவழி, அதனுனே உணர்ப' என்பர் இளம்பூரணர். கோவை

யாருள் 'சோதிடம் கேட்டல், வேதியரைக் கேட்டல்,

விரதியரை

வினுதல் முதலியவற்றின் மேல், அவர் இயைபெடுத்துரைத்தல், உவ கியல் புரைத்தல் முதலிவற்ருல் ஐயக் கிளவி யறிதல் கருதிற்றுப்

போலும்.

118 தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்த
லெண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்
பிறநீர் மாக்களி னறிய வாயுடைப்
பெய்ந்நீர் போலு முணர்விற் றென்ப.

இது தலைவிக்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—பிறநீர் மாக்களின் - வேறுவேறாகத் தம்மில் தாம் காதல்செய்து ஒழுகும் அறிவில்லாதாரைப் போல, கிழவன் அறியத் தன்னுறு வேட்கை முற்கிளத்தல் கிழத்திக்கு இல்லை - தலைவன் அறியும்படியாகத் தனக்குற்ற வேட்கையை அவன்முன்னர்க் கூறுதல் தலைவிக்கு இல்லை, ஆயிடை - அங்ஙனங் கூற்றில்லாதவிடத்து, எண்ணுங் காலையும் - அவள் வேட்கையை அவன் ஆராயுங்காலையும், பெய் நீர் போலும் உணர்விற்று என்ப - அவ்வேட்கை புதுக்கலத்துப் பெய்த நீர் புறத்துப்பொசிந்து காட்டுமாறுபோலும் உணர்வினையுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'கிழத்திக்கில்லை' எனவே தோழிக்குத் தலைவி தனது வேட்கையை எதிர்நின்று கூறுதலுளதென்பது பெற்றாம். தலைவிக்குக் குறிப்பானன்றித் தலைவன்முன்னின்று கூறும் வேட்கைக் கூற்றின்மை முற்கூறிய செய்யுட்களுட் காண்க. எனவே, தோழிமுன்னர்த் தலைவிக்கு வேட்கைக்கூற்று நிகழ்தல் பெற்றாம்.

(உ - ம்) "சேணோன் மாட்டிய நறும்புகை." (குறுந் - 150.)

"ஈயற் புற்றத் தீர்ம்புறத் திறுத்த." (அகம் - 8.)

என்பனவும்,

"இவளே, நின்சொற் கொண்ட." (குறுந் - 81.)

என்றாற்போல் வருவனவும் முன்னர்க் காட்டினாம்.

"கடும்புனன் மலிந்த காவிரிப் பேரியாற்று
நெடுஞ்சுழி நீத்த மண்ணுநள் போல
நடுங்கஞர் பெதிர முயங்கி நெருந
லாக மடைதந் தோளே." (அகம் - 62 : 9 - 2.)

என்றாற்போல்வன தலைவி வேட்கையைத் தலைவன் குறிப்பான் உணர்ந்தன.

119. காமக்கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலிற்
றாமே தூதுவ ராதலு முரித்தே.

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது, பாங்கனுந் தோழியும் நிமித்தமாகவன்றித் தாமே தூதாகும் இடமும் உண்டென்றலின்.

இதன்பொருள் :—காமக்கூட்டந் தனிமையிற் பொலிதலின் - இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடுங் கூட்டுவாரையின்றித் தனிமையாற் பொலிவுபெறுதலின், தாமே தூதுவர் ஆகலும் உரித்தே - ஒருவருக்கு ஒருவர் தூதுவராகி ஒருவர் ஒருவரைக் கூடுதலும் ஆண்டுரித்து என்றவாறு.

அது மெய்ப்பாட்டினுட் 'புகுமுகம்புரிதன்'(261)முதலிய பன்னிரண்டானும் அறிக. இதன்பயன் இக்கூட்டத்தின் பின்னர் வரைதலும் உண்டென்பதாம். (உஅ)

120. அவன்வரம் பிறத்த லறந்தனக் கின்மையிற்
[1]களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
தான்செலற் குரியவழி யாக லான.

இது முன்னர்க் களனும் பொழுதும் என்றவற்றுட் களங்கூறுதற்கும் உரியாள் தலைவியென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—அவன்வரம்பு இறத்தல் - தலைவன்
கூறிய கூற்றின் எல்லையைக் கடத்தல், தனக்கு அறமின்மை யின் - தலைவிக்கு உரித்தெனக்கூறிய தருமநூலின்மையின், களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவியது ஆகும் - தலைமகனை இன்ன விடத்து வருகவென்று ஓரிடத்தைத் தான்கருதிக் கூறுங் கூற்று அவன் குறிப்புவழி ஒழுகுந் தலைவியதாம், தான் செலற்கு உரியவழி ஆகலான - தான் சென்று கூடுதற்குரிய இடந் தானே உணர்வள் ஆதலான் என்றவாறு.

• 'சுட்டுக்கிளவி' என்றதன் கருத்துத் தலைவன் இரு வகைக் குறியும் வேண்டியவழி அவனை மறுது தான் அறிந்த

---

[1]களஞ்சுட்டுக்கிளவி - குறியிடங் கூறல்.

விடத்தினைக் கூற்றானன்றிக் குறிப்பானுதல் சிறைப்புறத்தானுதல் தோழியானுதல் உணர்த்துமென்பதாம். தலைவன் களஞ்சுட்டுமாயின் யாண்டானும் எப்பொழுதானும் அக்களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து பிறர்க்கும் புலனாய்க் குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றிற்குத் தகாதாம்.

"விரியிணர் வேங்கை."

என்னும் (38) அகப்பாட்டுத் தலைவி களஞ்சுட்டியது; 'மறந்திசின் யானே' என்றலின் இது குறிப்பான் உணர்த்திற்று. பிறவும் வந்துழிக் காண்க. (உசு)

121. தோழியின் முடியு மிடனுமா ருண்டே.

இது, தோழிக்குங் களஞ்சுட்டுக் கிளவி எய்தாது எய்துவித்தது.

உரித்தென்று

இதன்பொருள் :—களஞ்சுட்டுக்கிளவி தலைவிகுறிப்பால் தோழி கூறுதலன்றித் தானேயுங் கூறப்பெறும் ஒரோவழி என்றவாறு. தோழி குறித்த இடமுந் தலைவி தான் சேறற்குரிய இடமாமென்பது கருத்து.

(உ - ம்) "செவ்வீ ஞாழற் கருங்கோட் டிருஞ்சினைத்
தனிப்பார்ப் புள்ளிய தண்பறை நாரை
மணிப்பூ நெய்தன் மாக்கழி நிவப்ப
வினிப்புலம் பின்றே கானலு நளிகடற்
றிரைச்சுர முழந்த திண்டிமில் விளக்கிற்
பன்மீன் கூட்ட மென்னையர்க் காட்டிய
வெந்தையுஞ் செல்லுமா ரிரவே யந்தி
வணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழு தேத்தி
யாயு மாயமோ டயரு நீயுந்
தேம்பா யோதி திருநுத லீவிக்
கோங்குமுகைத் தன்ன குவிமுலை யாகத்
தின்றுயி லமர்ந்தனை யாயின் வண்டுபட
விரிந்த செருந்தி வெண்மணன் முடுக்கர்ப்
பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே." (அகம் - 240.)

எனத் தோழி களஞ்சுட்டியவாறும் காண்க.

122. முந்நா ளல்லது துணையின்று கழியா
தந்நா ளகத்து மதுவரை வின்றே.

இதுவும் அதிகாரத்தால்
தலைவிக்கெய்தியதோர் இலக் கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—முந்நாள் அல்லது துணையின்று கழியாது - பூபபெய்திய மூன்று நாளும் அல்லது கூட்டமின்றி இக்களவொழுக்கங் கழியாது, அந்நாளகத்தும் அது வரைவு இன்றே - அம்மூன்றுநாளின் அகப்பட்ட நாளாகிய ஒரு நாளினும் இரண்டு நாளினுந் துணையின்றிக் கழிதல் நீக்கப்படாது என்றவாறு.

'அது' என்றது, துணையின்றிக் கழிதலை. பூப்பினால் துணையின்றிக் கழிதல் பொருந்திற்றாயினும், பூப்பின்றி ஒருநாளும் இரண்டு நாளுந் துணையின்றிக் கழிதல் வழுவாமெனக் கருதின் அதுவும் புறத்தார்க்குப் புலனும் என்று அஞ்சுதலாற் கழிதலின் வழுவாகா வென்றற்கு 'வரைவின்று' என்றார். இன்னோரன்ன காரணந் தலைவற்கின்மையின் அவனால் துணையின்றிக் கழிவது இன்றாயிற்று.

(உ - ம்) " குக்கூ வென்றது கோழி யதனெதிர்
துட்கென் றற்றென் றூஉ நெஞ்சந்
தோடோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றா லெனவே."(குறுந் - 157.)

இது,முந்நாளைப் பிரிவாகிய பூப்பிடைப் பிரிவு வந்துழித் தலைவி கூறியது.

இனி, அல்லகுறிப்பட்டுழி ஒருநாளும் இரண்டு நாளும் இடையீடா மென்றுணர்க. பூப்பு நிகழாத காலத்துக் களவொழுக்கம் பூப்பு நிகழ்காலம் வரையப்பட்டதென்று உரைப்பாரும் உளர்[1]. இவ்விதி அந்தணர்க்குக் கூறியதன்று, அரசர் வணிகராதியவர்க்குச் சிறுபான்மையாகவும், ஏனை வேளாளர் ஆயர் வேட்டுவர் முதலியோர்க்குப் பெரும்பான்மையாகவுங்

[1]இது பாங்கற்கூட்டம் நிகழுமிடம் உணர்த்தியதெனவும், மூன்று நாளல்லது துணையின்றிக் களவிற்புணர்ச்சி செல்லாதெனவும் அந் நாளகத்தும் துணையை நீக்கவும்படாது எனவும் கூறுவர் இளம்.

கூறிய விதியென்றுணர்க. என்னை? பூப்பு நிகழுங்காலத்து வரையாது களவொழுக்கம் நிகழ்த்தினோர்க்கு,

"அந்தரத் தெழுதிய வெழுத்தின் மான
வந்தகுற்றம் வழிகெட வொழுகலும்." (146)

என்பதனாற் பிராயச்சித்தம் விதிப்பராதலின். இதனானே அந்தணர் மகளிர்க்கும் பூப்பெய்தியக்கால் அறத்தொடு நின்றும் வரைதல் பெறுதும். (௩௧)

123. பன்னூறு வகையினுந் தன்வயின் வரூஉ
நன்னய மருங்கி னாட்டம் வேண்டலிற்
துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகுந்
துணையோர் கரும மாக லான.

இது, தலைவிக்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:- தன்வயின் வரூஉம் நன்னய மருங்கின்- தலைவியிடத்தே தோழிக்குஞ் செவிலிக்கும் வருகின்ற அன்பு மிகுதிக் கண்ணே, பல்நூறு வகையினும் நாட்டம் வேண்

டவில் - பல நூறுகிய பகுதியானும் ஆக்கமுங் கேடும் ஆராய் தலை அவர் விரும்புதலாலே, துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும் - இவள் ஓர் துணையுடையளென அவர் சுட்டுதலிடத் துக் கிளக்குங் கிளவி தலைவியதாம், துணையோர் கருமம் ஆகலான - அக்கிளவி அத்தோழியானுஞ் செவிலியானும் முடியுங் காரியம் ஆதலான் என்றவாறு.

என்றது, தோழி 'பல்வேறு கவர்பொருணாட்டம்' (114) உற்ற வழியுஞ் செவிலி களவு அலராதல் முதலியவற்றான் (115) நாட்டமுற்றவழியுந் தலைவி அறத்தொடு நிற்குமென்று அறத்தொடு நிலைக்கு இலக்கணங் கூறியவாறாயிற்று. தோழிக் குத் தலைவி அறத்தொடு நிற்ப, அவள் செவிலிக்கு அறத் தொடு நிற்ப, அவள் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்குமென்று உணர்க. இதனானே பாங்கற்கு உற்றதுரைத்த பின்னர்த் தலைவன் உரையாமையும் பெற்றாம்.

"புனையிழை நோக்கியும்."

என்னும் மருதக் கலி (76) யுள்,

"வினவுதி யாயின்."

என நாட்டம் நிகழ்ந்தவாறும், அதன் சுரிதகத்துக் கூட்டமுண்மை கூறுதலின் துணைச்சுட்டுக் கிளவி கிழவியதாய

வாறுங் காண்க.

'கொடியவுங் கோட்டவும்' (கலி-54.) என்பதன் சுரிதகத்துச் செவிலிக்கு உரையாயெனக் கூறியவாறுங் காண்க. (கூஉ)

124. ஆய்பெருஞ் சிறப்பி னருமறை கிளத்தலிற்
றாயெனப் படுவோள் செவிலி யாகும்.

இது முற்கூறிய செவிலி சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—ஆய் பெருஞ் சிறப்பின்-தாய்த்தாய்க் கொண்டு உயிர் ஒன்றாய் வருகின்றாளென்று ஆராய்ந்து துணியப்பட்ட பெருஞ் சிறப்புக் காரணமாக, அருமறை கிளத்தலின் - கூறுதற்கரிய மறைப்பொருளெல்லாங் குறிப்பானன்றிக் கூற்றாற் கூறத்தக்காளாதலின், தாயெனப் படுவோள் செவிலி ஆகும் - தாயென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுவாள் செவிலியேயாம் என்றவாறு.

எனவே, ஈன்ற தாயினுங் களவின்கட் சிறந்தாள் இவளென்றார். கற்பிற்கு இருவரும் ஒப்பாராயிற்று. செவிலி சிறந்தமை சான்றோர் செய்யுளுட் பலருங் கூறியவாறு காண்க. (கூக)

125. தோழி தானே செவிலி மகளே.

இது தோழியது சிறப்புணர்த்து கின்றது.

இதன் பொருள் :—தோழி தானே - தோழியர் பலருள்ளும் ஒருத்தியெனப் பிரிக்கப்படுவாள், செவிலி மகளே - முற்கூறிய செவிலியுடைய மகள் என்றவாறு.

இதற்கும் அருமறை கிளத்தல் அதிகாரத்தாற் கொள்க. தாய்த்தாய்க் கொண்டு வருகின்றமையின் (நாலடி-15) உழுவலன்பு போல்வதோர் அன்பு உடையர் இருவருமென்று கொள்க.இதனானே களவிற்குத் தோழியே சிறந்தாளாயிற்று; அது சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. (௩௪)

126. சூழ்தலு முசாத்துணை நிலைமையிற் பொலிமே.

இதுவுந் தோழி சிறப்பினையே கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—உசாத்துணை நிலைமையின் - தலைமகனுந் தலைமகளும் உசாவுதற்குத் துணைமைசான்ற நிலைமையினாலே, சூழ்தலும் பொலிமே - புணர்ச்சியுண்மையை ஏழுவகையானுஞ்[1] சூழ்தற்கண்ணும் பொலிவு பெறும் என்ற

வாறு.

எனவே, இம்மூன்று நிலைக்குந் தோழி உரியள் என்றார். உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. (ருரு)

127. குறையுற வுணர்தன் முன்னுற வுணர்த[2]
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென
மதியுடம் படுத்த லொருமூ வகைத்தே.

இஃது, அத்தோழி சூழ்ச்சி இத்துணைப்பகுதித்து என்கின்றது.

இதன்பொருள்:—குறையுற உணர்தல்-தலைவன் தோழியை இரந்து குறையுற்றவழி உணர்தல், முன் உற உணர்தல்-முன்னம் மிகவுணர்தல், இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல் - தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்கிருந்தவழித் தலைவன் வருதலால் தலைவன்குறிப்புந் தலைவிகுறிப்புங் கண்டுணர்தல், என மதியுடம்படுத்தல் ஒரு மூவகைத்தே - என்று இருவர் கருத்தினையுந் தன் கருத்தினோடு ஒன்றுபடுத்துணர்தல் ஒரு மூன்று கூற்றினையுடைத்து என்றவாறு.

எண்ணுதல் எண்ணென்றாற்போல முன்னுதல் 'முன்' என நின்றது. உயிர்கலந்தொன்றலிற் குறிப்பின்றியும்

---

[1]எழுவகையாவன :—114-ல் கண்ட நாற்றம் முதலிய ஏழும்.

[2]இறை - சூ. ஏழின்கண் உணர்ச்சிவரிசையை

நோக்குக. **கோவையாநள் (பாங்கி)** மதியுடம்படுத்தல், இருவரு முள்வழி அவன் வரவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல் என்று முறைப் படுத்தி யோதியவாறு நோக்குக.

பாகமுணர்வாள் குறிப்புப்பெற்றுழி மிகவுணரும் என்று கொள்க. இது மூவர்மதியினையும் ஒன்றுபடுத்துதலின் மதியுடம்படுத்லென்று பெயராயிற்று[1] இம்மூன்றுங் கூடிய பின்னரல்லது மதியுடம்படுத்தலின்றென்றற்கு 'மூவகைத்து' என்று ஒருமையாற் கூறினர். 'முன்னுற' என்றதனை 'முந்துற' என்றுலோவெனின் குறையுறுதலான் உணர்தல் அவன் வருதலான் உணர்தலென்று இரண்டற்குங் காரணங் கூறுதலின் இதற்குங் குறிப்புமிகுதலான் உணர்தலெனக் காரணங் கொடுத்தல் வேண்டுமென்றுணர்க. ' நாற்றமுந் தோற்றமும்' (114) என்பதனுட் கூறியவாறன்றி முன்னுறவை இடைவைத்தார், அவ்விரண்டினுன் உணருங்காலும் இக் குறிப்பான் உணரவேண்டுமென்றற்கு. இம்மூன்றும் முற்கூறிற்றேனும் ஓரோவொன்றுற் கூட்டமுணரில் தலைவியை நன்கு மதித்திலளாவளென்றற்கு இம்மூன்றும் வேண்டுமென்று ஈண்டுக் கூறினர்.

(உ - ம்) "கோனே ரெல்வளை தெளிர்ப்ப நின்போல்
யானு மாடிக் காண்கோ தோழி." (பக் - 487.)

இது, கூட்டமுணராதாள்போல நாணிற்குமாறுகாமற் கூறலின் முன்னுறவுணர்தல்.

"நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் றிரிதருவா
யென்னீ பெறாத திதென்" (கலி - 61.)

இது குறையுறவுணர்தல்.

"ஏனல் காவ லிவளு மல்லள்." (பக் - 485.)

என்பது அவன் வரவுணர்தல்

(௩௯)

128. அன்ன வகையா னுணர்ந்தபி னல்லது
பின்னிலை முயற்சி பெறானென மொழிப.

இது மதியுடம்பட்டபின்னல்லது தலைவன் கூற்று நிகழ்த்தப் பெறானென்கின்றது.

---

[1]மதியுடம்படுதல் எனினும் புணர்ச்சியுணர்தல் எனினும் ஒக்கும் என்பது இளம்பூரணர் உரை.

இதன்பொருள் :—அன்னவகையான் உணர்ந்தபின் அல்லது - அம் மூவகையானுந் தோழி மதியுடம்படுத்த பின்னல்லது, பின்னிலை - இவன் ஓர் குறையுடையனென்று தோழி உய்த்துணர நிற்குமிடத்து, முயற்சிபெறுன் என மொழிப - கூற்றுன் அக்குறை முடித்தல் வேண்டுமென்று முடுக்குதல் பெறுனென்று கூறுப ஆசிரியர் என்றவாறு.

தோழி தன்னை வழிப்பட்டவாறு கண்டு மதியுடம் பட்டவாறுணர்ந்து கூற்றுன் உணர்த்தும்.

அது, 'நெருநலு முன்னுள்' (பக் - 490) என்பதனுள் 'ஆரஞர் வருத்தங் களையாயோ' என்றவாறு காண்க. (கூஎ)

129. முயற்சிக் காலத் ததற்பட நாடிப்
புணர்த்த லாற்றலு மவள்வயி ஞன.

இது தலைவன் முயற்சி கூறிய முறையே தோழி முயற்சி பிறக்குமிடங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—முயற்சிக் காலத்து - தலைவன் அங்ஙனங் கூடுதற்கு முயற்சி நிகழ்த்துங் காலத்தே, நாடி அதற்படப் புணர்த்தலும் - தலைவி கூடுதற்கு முயலுங் கருத்தினை ஆராய்ந்து அக்கூட்டத்திடத்தே உள்ளம்படும்படி கூட்டுதலும், அவள் வயின் ஆன ஆற்றல் - தோழியிடத்து உண்டான கடைப்பிடி என்றவாறு.

ஆற்றல் - ஒன்றனை முடிவு போக்கல். உம்மை, எச்சவும்மை. மதியுடம்படுத்தலேயன்றிக் கூட்டவும்பெறுமென்க.

130. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு

மறியத் தோன்று மாற்ற தென்ப.

அங்ஙனங் கூட்டுகின்றவட்குக் கூடுதற்குரிய காலமும் இடனுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—குறியெனப் படுவது - குறியென்று சொல்லப்படுவது, இரவினும் பகலினும் - இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும், அறியத் தோன்றும் ஆற்றது

என்ப -

தலைவனுந் தலைவியுந் தானும் அறியும்படி தோன்றும் நெறி யையுடைய இடம் என்றவாறு.

'நெறி' என்றார் அவன் வருதற்குரிய நெறி இடமென்றற்கு. 'அது' என்று ஒருமையாற் கூறினர், தலைப்பெய்வதோரிடமென்னும் பொதுமைபற்றி. இரவு களவிற்குச் சிறத்தலின் முற்கூறினார். 'அறியத் தோன்றும்' என்றதனாற் சென்று காட்டல் வேண்டா நின்று காட்டல் வேண்டுமெனக் கொள்க.

131. இரவுக் குறியே யில்லகத் துள்ளு
மனையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே
மனையகம் புகாஅக் காலை யான.

இது, நிறுத்த முறையானே இரவுக் குறியிடம் உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—அகமனைப் புகாக் காலை ஆன இரவுக்
குறியே - உண்மனையிற் சென்று கூடுதற்கு முற்காலத்து உண்டான இரவுக் குறியே.
உரித்தல்லாத

ஏகாரம், பிரிநிலை.

இல்லகத்துள்ளும் மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியதுவே - இல்வரைப்பினுள்ளதாகியும் மனையோர் கூறிய கிளவிகேட்கும் பிறமனையிடத்ததாம் என்றவாறு.

அல்ல குறிப்பட்டதனை ஒருவாற்றான் உணர்த்தியகாலத்து அவன் அதுகேட்டு ஆற்றுவனென்பது கருதி 'மனையோர்கிளவி கேட்கும் வழியது' என்றார்; ஏகாரம் ஈற்றசை: என்றது, இரவுக்குறி. அம்முயற்சிக காலத்து அச்சநிகழ்தலின் அகமனைக்கும் புறமதிற்கும் நடுவே புணர்ச்சி நிகழுமென்றதாம். [1]அகமனையிற் புகாக்காலை யெனவே இரவுக்குறி

---

[1]'இது பொருந்தாது 'வாலமனையகத்துச் சார்ந்தான் தலைமகன் எனப்பட வந்தனவெனின், அவை அகமல்லாது அகப்புறத்தே அடங் கும் என்பது.' மனையோர் கிளவி கேட்குமிடத்துச், செலவு வரவில் லாத் தொழிலின்றாகி,

மனையிறந்தெல்லையின் மாண்புடைத்தாகும், அகப்புறமாயின் மறுதலைப்படுமே' என்றார் பிறரும்' இறை. 23. உரை. கள.

553

அங்ஙனஞ் சிலநாள் நிகழ்ந்தபின்னர் அச்சமின்றி உண்மனையிற் சென்று கூடவும்பெறுமென்பதுங் கூறியதாம்.

(உ - ம்) "அஞ்சிலம் பொடுக்கி யஞ்சினள் வந்து
துஞ்சூர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்." (அகம்-198.)

"மிடையூர் பிழியக் கண்டனெ னிவளென
வலையல் வாழிவேண் டன்னை." (அகம் - 158.)

"அட்டி லோலை தொட்டனை நின்மே"

(நற்றிணை - 300.)

என வருவன பிறவும் மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியது.

"உளைமான் றுப்பி னோங்குதிணைப் பெரும்புனத்துக்
கழுதிற் கானவன் பிழிமகிழ்ந்து வதிந்தென
வுரைத்த சந்தி னூர விருக்கதுப்
பைதுவா லசைவளி யாறறக் கைபெயரா
வொலியல் வார்மயி ருளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற் றொய்யென

மறம்புகன் மழகளி றுறங்கு நாட
ஞர மார்பி னரிஞிமி றூர்ப்பத்
தாரன் கண்ணிய னெஃகுடை வலத்தன்
காவல ரறித லோம்பிப் பையென
வீழாஅக் கதவ மசையினன் புகுதந்

துயங்குபட ரகல முயங்கித் தோண்மணந்
தின்சொ லளைஇப் பெயர்ந்தனன் றோழி
யின்றெவன் கொல்லோ கண்டிகு மற்றவ
னல்கா மையி னம்ப லாகி
யொருங்குவந் துலக்கும் பண்பி
னிருஞ்சூ ழோதி யொண்ணுதற் பசப்பே."

(அகம் - 102.)

இது மனையகம் புக்கது.

தலைவி புறத்துப் போகின்றுளெனச் செவிலிக்கு ஓர் ஐயம் நிகழ்ந்தவழிப் பின்னர் மனையகத்துப் புணர்ச்சி நிகழு மென் றுணர்க. (௪0)

[சூ. 133. **132.** பகற்புணர் களனே புறனேன மொழிப
வவளறி வுணர வருவழி யான.

இது முறையானே பகற்குறி உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் :—அவள் அறிவு உணர வருவழி ஆன பகற்புணர் களனே - களஞ்சுட்டிய தலைவி அறிந்தவிடந் தலைவன் உணரும்படியாக வருவதோரிடத்து உண்டான பகற்புணருங் குறியிடத்தை, புறன் என மொழிப - மதிற் புறத்தேயென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அறிவு, ஆகுபெயர்.

(உ - ம்) "புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாய்த்த
மின்னே ரோதியென் றோழிக்கு."
"பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே." (அகம் - 240.)

என வருவன பிறவுங் கொள்க.

(சக)

133. அல்லகுறிப் படுதலு மவள்வயி னுரித்தே
யவன்குறி மயங்கிய வமைவொடு வரினே.

இது தோழி அல்ல குறிப்படுமாறு கூறுகின்றது. 'இரு வகைக்குறி பிழைப்பாகியவிடத்தும்' என்புழித் தலைவி அல்லகுறிப்படுதல் கூறிற்று.

இதன்பொருள் : அவன்குறி - தலைவன் தன்வரவு அறிவிக்கும் கருவிகள், மயங்கிய அமைவொடு வரின் - அவன் செயற்கையானன்றி இயற்கைவகையானே நிகழ்ந்து தோழி மயங்கிய அமைதியோடே வருமாயின், அல்லகுறிப் படுதலும் - குறியிடத்துக் கூட்டுங்கால் அவ்வல்லவாகிய குறியிலே மயங்குதலும், அவள்வயின் உரித்து - அத்தோழியிடத்து உரித்து என்றவாறு.

வெறித்தல் வெறியாயினாற்போலக் குறித்தல் குறியாயிற்று. அக்கருவி புனலொலிப்படுத்தல் முதலியன.

(உ - ம்) "கொடுமுண் மடற்றாழைக் கூன்புற வான்பூ
விடையு ளிழுதொப்பத் தோன்றிப்—புடையெலாந்
தெய்வங் கமழுந் தெளிகடற் றண்சேர்ப்பன்
செய்தான் றெளியாக் குறி." (ஐந் - ஐம் - 49.)

இஃது அல்லகுறிப்பட்டமை சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

' எறிசுறா நீள்கட லோத முலாவ
நெறியிறாக் கொட்கு நிமிர்கழிச் சேர்ப்ப
னறிவுறா வின்சொ லணியிழையாய் நின்னிற்
செறிவுறா செய்த குறி." (திணை - ஐம் - 43.)

இஃது அவன்மேற் குறிசெய்கின்றமை கூறியது.

தலைவிக்குக்

" இடுமண லெக்க ரகன்கானற் சேர்ப்பன்

கடுமான் மணியரவ மென்று—கொடுங்குழை
புள்ளரவங் கேட்டுப் பெயர்ந்தாள் சிறுகுடிய
ருள்ளரவ நாணுவ ரென்று." (ஐந் - எழு - 59.)

இஃது இவன் இனி
ரென்றது.
ஆண்டுவரிற் சுற்றத்தார் அறிவ·

" வீழ்பெயற் கங்குனின் விளியோர்த்த வொடுக்கத்தால்
வாழுநாள் சிறந்தவள் வருந்துதோட் டவறுண்டோ
தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் றாய்முன்னர் நின்சாரா
லூழுறு கோடல்போ லொல்கி யுகுபவால்." (கலி-48.)
இது, தலைவற்குப் பிற்றைஞான்று கூறியது.

" அன்னை வாழியோ வன்னைநம் படப்பை
பொம்ம லோதி யம்மென் சாயல்
மின்னென நுடங்கிடைக் கின்னிழ லாகிய
புன்னை மென்காய் போகுசினை யிரிய
வாடுவளி தூக்கிய வசைவிற் கொல்லோ

தெண்ணீர்ப் பொய்கையுள் வீழ்ந்தென
வெண்ணினை யுரைமோ வுணர்குவல் யானே.''

இது தோழி தாய்க்குக் கூறுவாளாய் வித்தது.

"மணிநிற நெய்த லிருங்கழிச் சேர்ப்ப
னணிநல முண்டகன்று னென்றுகொ
லெம்போற்
றிணிமண லெக்கர்மே லோதம் பெயரத்
துணிமுந்நீர் துஞ்சா தது.'' (ஐந் - எழு - 60.)

இது, தோழி இல்லுளிருந்து சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

திங்கள்மேல் வைத்துக் கூறுவனவும் ஓதத்தின்மேல் வைத்துக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க.

"அரவளை மென்றோ ளனுங்கத் துறந்து
காவல மென்றாரைக் கண்ட திலையா
விரவெலா நின்றுயா லீர்ங்கதிர்த் திங்காள்.''

“ புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிருங் கூந்தலென் றோழி நடையொக்கு
மன்னை நனையாதி வாழி கடலோதம்.”

எனவருவன பிறவுங்கொள்க. ‘படுதல்’ எதிர்ப்படாமையை உணர்த்திற்று. ஆண்டுத் தன்மேல் தவறேற்றாது தலைவன் பொழுதறிந்து வாராமையின் மயங்கிற்றென்று அமைவு தோன்றலின் ‘அமைவு’ என்றார். அது,

“ தான்குறி வாயாத் தப்பற்குத்
தாம்பசந் தனவென் றடமென் றோளே.”

(குறுந் - 121.)

என்றாற்போல வரும். இதன் பயன் தலைவி துன்பந்

தனதாகத் துன்புறுத்தலாயிற்று.

(சஉ)

134. ஆங்காங் கொழுகு மொழுக்கமு முண்டே
யோங்கிய சிறப்பி னொருசிறை யான.

இது தலைவனும் அல்லகுறியால் வருந்துவனென்கின் றது.

இதன்பொருள்:—ஓங்கிய சிறப்பின் - தனது மிக்க தலை

மைப்பாட்டினலே பொழுதறிந்து வாராமையின், ஒருசிறை ஆன ஆங்கு - தான் குறிசெய்வதோரிடத்தே தன்னனன்றி இயற்கையான் உண்டான அவ்வல்ல குறியிடத்தே, ஆங்கு ஒழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டு - தலைவியுந் தோழியுந் துன்புறு

மாறு போலத் தலைவனுந் துன்புற்று ஒழுகும் ஒழுக்கமுப் உண்டு என்றவாறு.

முன்னர் நின்ற 'ஆங்கு' முன்னிற்சூத்திரத்து அல்ல குறியைச் சுட்டிற்று, பின்னர்நின்ற 'ஆங்கு' உவமவுருபு.

(உ - ம்) " தாவி னன்பொன் றைஇய பாவை
விண்டவ ழிளவெயிற் கொண்டுநின் றன்ன
மிகுகவி னெய்திய தொகுகுர லைம்பாற்
கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற
முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
நயவன் றைவருஞ் செவ்வழி நல்யா
ழிசையோர்த் தன்ன வின்றீங் கிளவி
யணங்குசா லரிவையை நசைஇப் பெருங்களிற்
றினம்படி நீரிற் கலங்கிய பொழுதிற்
பெறலருங் குரைய ளென்னாய் வைகலு
மின்னா வருஞ்சுர நீந்தி நீயே
யென்னை யின்னற் படுத்தனை மின்னுவசிப்

புரவுக்கால் கடுப்ப மறலி மைந்துற்று
விரவுமொழிக் கட்டூர் வேண்டுவழிக் கொளீஇப்
படைநிலா விலங்குங் கடன்மரு டானை
மட்டவிழ் தெரியன் மறப்போர்க் குட்டுவன்
பொருமுரண் பெறுஅது விலங்கு சினஞ்சிறந்து
செருச்செய் முன்பொடு முந்நீர் முற்றி
யோங்குதிரைப் பௌவ நீங்க வோட்டிய
நீர்மா ணெஃக நிறத்துச்சென் றழுந்த
கூர்மத னழியரோ நெஞ்சே யானு
தெளிய ணல்லோட் கருதி
விளியா வெவ்வந் தலைத்தந் தோயே." (அகம் - 212.)"

"வடமலை மிசையோன் கண்ணில் முடவன்
றென்றிசை யெல்லை விண்புகு பொதியிற்
சூருடை நெடுஞ்சுனை நீர்வேட் டாங்கு
வருந்தினை வாழியெ னுள்ளஞ் சாரற்
பொருது புறங்கண்ட பூநுத லொருத்தல்
சிலம்பிழி பொழுதி னத்தம் பெயரிய
வல்லிய மடுக்கத் தொடுங்கு நல்வரைக்
கல்லக வெற்பன் மடமகண்
மெல்லியல் வனமுலைத் துயிலுற் றோயே." 558

இவை அல்ல குறிப்பட்டு நீங்குகின்றான் கூறியன.

135. மறைந்த வொழுக்கத் தோரையு நாளுந்
துறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கில்லே.

இது தலைவற்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—ஓரையும் நாளுந் தீய இராசியின் கண்ணுந் தீயநாளின் துறந்த ஒழுக்கம் - கண்ணுங் கூட்டத்தைத் துறந்த ஒழுக்கம், கிழவோற்கு மறைந்த ஒழுக்கத்து இல்லை - தலைவற்குக் களவொழுக்கத்தின் கண் இல்லை, எனவே கற்பின்கணுள என்றவாறு.

ஒழுக்கமாவது சிலமாதலிற் சிலங்காரணத்தால் துறப்பது தீதாகிய இராசியும் நாளுமென்பது பெற்றும். நாளாவது அவ்விராசி மண்டில முழுவதும். கிழத்தி துறந்த ஒழுக்கம் முந்நாளல்லதென (122)முற்கூறிற்று. இதனுன் அன்பு மிகுதி கூறினர். இதற்குப் பிராயச்சித்தம் அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் உண்மை 'வந்தகுற்றம் வழிகெட வொழுகலும் (146) எனக் கற்பியலிற் கூறுப. (சச)

136. [1]ஆறின தருமையு மழிவு மச்சமு

ழுறு முளப்பட வதனோ ரன்ன.

இதுவுந் தலைவற்கு இல்லன கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—உளப்பட - நிலவும் இருளும் பகை வரும் போல்வனபற்றிச் செலவழுங்குதல் உளப்பட, ஆறினது அருமையும் - நெறியினது அருமை நினைந்து கூட்ட நிகழ்ந்தவழிக் கூறுதலும், அழிவும் - குறைந்த மனத்தனாதலும், அச்சமும் - பாம்பும் விலங்கும் போல்வன நலியுமென்று அஞ்சுதலும், ஊறும் - அக்கருமத்திற்கு இடையூறு உளவாங்கொலென்று அழுங்குதலும், அதனோரன்ன - கிழவற்கு இல்லை என்றவாறு.

கிழவற்கில்லையெனவே கிழத்திக்குந் தோழிக்கும் உளவாயிற்று. அவை முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. (சரு)

---

[1]இறை. சூ - 31.

137. தந்தையுந் தன்னையு முன்னத்தி னுணர்ப.

இது தந்தையுந் தன்னையுங் களவொழுக்கம் உணருமாறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—தந்தையுந் தன்னையும் ஒருவர் கூறக் கொள்ளாது உய்த்துக்கொண்டுணர்வர் என்றவாறு.

நற்றாய் அறத்தொடு நின்றவழியும்,

"இருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை." (கலி - 39.)

என்றலின் முன்னர் நிகழ்ந்த வெகுட்சிநீங்கி கொண்டு உணர்ந்தாராயிற்று.

உய்த்துக்

(சசூ)

138. தாயறி வுறுதல் செவிலியோ டொக்கும்.

இது தந்தைதன்னைக்கு நற்றாய் களவொழுக்கம் உணர்த் துமாறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—தாய் அறிவுறுதல் - நற்றாய் களவொழுக்கம் உண்டென்று அறிந்த அறிவு தந்தைக்குந் தன்னைக்குஞ்சென்று உறுந்தன்மை, செவிலியோடு ஒக்கும் - செவிலி நற்றாயக்கு அறத்தொடுநின்று உணர்த்திய தன்மையோடு ஒக்கும் என்றவாறு.

என்றது, செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றாற்போல நற்றாயுந் தந்தைக்குந் தன்னைக்கும் அறத்தொடுநிற்கும் என்றவாறாயிற்று. அது,

"எனவாங், கறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு
திறப்பட
வென்னையர்க் குற்றுரைத்தாள் யாய்." (கலி - 39.)

என்பதனுல் உணர்க.

இனி இதற்கு நற்றுயுஞ் செவிலி உணர்ந்தாற்போல உணருமென்று பொருள்கூறில்[1] 'தாய்க்கும் வரையார்' (116) என்னுஞ் சூத்திரம் வேண்டாவாம். (சஎ)

---

[1]இளம்பூரணர்.

139. [1]அம்பலு மலருங் களவுவெளிப் படுத்தலி
னங்கதன் முதல்வன் கிழவ னாகும்.

இது களவு வெளிப்படுதற்கு
ன்ன்கின்றது.

நிமித்தமாவான் தலைமக

இதன்பொருள் :—அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப்படுத்தலின் - முகிழ்த்தலும் பலரறியச் சொல்நிகழ்த்தலுங் களவொழுக்கத்தினை வெளிப்படுத்தலான், அங்கதன் முதல்வன் கிழவன் ஆகும் - அவ்விடத்து அவ்வெளிப்படை நிகழ்த்துதற்கு நிமித்தமாயினன் தலைமகனும் என்றவாறு.

தலைவனை அறிந்தபின் அல்லது முற்கூறிய ஐயம் நிகழாமையின் தலைவிவருத்தம் நிமித்தமாகா; ஆண்டு ஐயம் நிகழ்தலன்றித் துணிவு தோன்றாமையின் வரைவு நீட்டிப் போனுந் தலைவி தமர்க்குக் கூறி வெளிப்படுப்போனுந் தலை வனே என்றுணர்க. அது,

"நீரொலித் தன்ன பேஎ
ரலர்நமக் கொழிய வழப்பிரிந் தோரே." (அகம் - 211.)

"நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா
வறிவனை முந்துறீஇ." (கலி - 39.)

என்றாற்போல வருவனவும் பிறவும் வெளிப்படையா மாற்றாற் கண்டுணர்க. (சஅ)

---

[1]இன்னுளிடை இதுபோலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்வது; அம்பல் என்பது, சொல்நிகழாதே முகிழ்முகிழ்த்துச் சொல்வது, இன்னதின் கண்ணதென்பது அயலறியலாகாதென்பது; அம்பல் என்பது பெரும்போதாய்ச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது; அலர்

என்பது அப்பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்தாற் போல நிற்கும் நிலைமை. (இறை - சூ - 23 உரை.) அம்பல் - பரவாத களவு. கோவையார் - 180. பேர் - உரை ; குறுந் - 139-ம் கருத் தறிந்து 'அம்பல்' என்பதற்குப் பொருள் காண்க. நற்றிணை - 227 ; குறள் - 1146 இவற்றால் அலர் இன்னதென் றுணர்க.

140. வெளிப்படவரைதல் படாமைவரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாறே.

இது வரையும் பகுதி இனைத்தென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—வெளிப்பட வரைதல் - முற்கூறிய வாற்றானே களவு வெளிப்பட்டபின்னர் வரைந்து கோடல், படாமைவரைதல் - அக்களவு வெளிப்படுவதன் முன்னர் வரைந்துகோடல், என்று ஆயிரண்டு என்ப வரைதல் ஆறே - என்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டே என்று கூறுவர் ஆசிரியர் வரைந்து கொள்ளும் வழியை என்றவாறு.

"சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே."

(கலி - 39.)

இது வெளிப்பட்டபின் வரைவு நிகழ்ந்தது.

"கொல்லைப் புனத்த வகில்சுமந்து கற்பாய்ந்து
வானி னருவி ததும்பக் கவினிய
நாட னயனுடைய னென்பதனு னீப்பினும்
வாடன் மறந்தன தோள்." (ஐங் - எழு - 2.)

இது வெளிப்படாமல் வரைவு நிகழ்ந்தது.

"எம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே"

(அகம்-195.)

என்றாற்போல்வன வெளிப்படுவதன் முன்னர்க் கொண்டுதலைக் கழிந்துழிக் கொடுப்போரின்றியுங் கரணம் நிகழ்த்தமையின் அதுவும் வெளிப்படாமல் வரைந்ததாம். (சகூ)

141. வெளிப்படை தானே கற்பினொ டொப்பினு

ஞாங்கர்க் கிளந்த மூன்றுபொரு ளாக
வரையாது பிரிதல் கிழவோற் கில்லை.

இது முதற்கூறிய வரைவு நிகழ்த்தாது பிரியும் இடம் இதுவெனவும் பிரியலாகா விடம் இதுவெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—வெளிப்படைதானே கற்பினொடு ஒப்பினும் - முற்கூறிய வெளிப்படைதானே கற்பினுள் தலைவி :

36

உரிமை சிறந்தாங்கு அருமைசிறந்து கற்போடொத்ததாயி னும், ஞாங்கர்க்கிளந்த மூன்று பொருளாக - முற்கூறிய ஓதல் பகை தூதென்ற மூன்றும் (25) நிமித்தமாக, வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை - வரைவிடை வைத்துப் பிரிதல் தலைமகற்கில்லை என்றவாறு.

மூன்றுமென முற்றும்மைகொடாது கூறினமையின் ஏனைப்பிரிவுகளின் வரையாது பிரியப்பெறும் என்றவா றுயிற்று. அவை வரைதற்குப் பொருள்வயிற்பிரிதலும் வேந்தற்குற்றுழியும் காவற்குப் பிரிதலுமென மூன்றுமாம்.

(உ - ம்) "பொன்னடர்ந் தன்ன வொள்ளிணர்ச் செருந்திப்
பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதைய
டிணிமண லடைகரை யலவ னூட்டி
யசையின ளிருந்த வாய்தொடிக் குறுமக
ணலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலநிறை
கொடுப்பினும்
பெறலருங் குரைய ளாயி னறந்தெரிந்து
நாமுறை தேஎ மரூஉப்பெயர்ந் தவனோ
டிருநீர்ச் சேர்ப்பி னுப்புட னுழுதும்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
படுத்தனம் பணிந்தன மடுத்தன மிருப்பிற்

றருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்
கண்டிரண் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்
தேனிமி ரகன்கரைப் பகுக்குங்
கானலம் பெருந்துறைப் பரதவ னமக்கே."
(அகம் - 280.)

இதனுள், ஈண்டுள்ள பொருள் கொடுத்தாற் பெறல் அரியளாயின் தன்னை வழிப்பட்டால் தந்தை தருவனோ? அது நமக்கு அரிதாகலின் இன்னும் பொருள் நாம் மிகத் தேடிவந்து வரைதுமெனப் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதியவாறு காண்க.

" பூங்கொடி மருங்குற் பொலம்பூ ணோயே

வேந்து வினைமுடித்து வந்தனர்
கார்தண் மெல்விரற் கவையினை நினைமே."
(அகம்.)

இது வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்தான் வரைவு மலிந்தமை தோழி கூறியது.

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

ஓதுதற்கு ஏவுவார் இருமுதுகுரவராதலின் அவர் வரை யாமற் பிரிகவென்றார்.

பகைவென்று திறைகோடற்குப் பிரியுங்கால் அன்புறு கிழத்தி துன்புற்றிருப்பவரையாது பிரிதலின்று. இது தூதிற் கும் ஒக்கும்.

மறைவெளிப்படுதல் கற்பென்று (499) செய்யுளியலுட் கூறுதலின் இதனை இவ்வோத்தின் இறுதிக்கண் வைத்தார். கற்பினொடொப்பினும் பிரிவின்றெனவே கற்பிற் காயிற் பிரிவு வரைவின்றாயிற்று.

(ருo)

மூன்றாவது களவியற்கு

ஆசிரியர் - பாரத்துவாசி - நச்சினார்க்கினியர் செய்த காண்டிகையுரை

முடிந்தது.

நான்காவது

க ற் பி ய ல்

142. கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள்
வதுவே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்துக் களவு கற்பென்னுங் கைகோளிரண்டினுட் கற்புணர்த்தினமையிற் கற்பிய லென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. கற்பியல் கற்பினது இயலெனவிரிக்க. இயல்-இலக்கணம். அஃது ஆகுபெயரான் ஒத்திற்குப் பெயராயிற்று. அது கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுரவர் கற்பித்தலானும் 'அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்தும், ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்' (146) ஒழுகும் ஒழுக்கந் தலைமகன் கற்பித்தலானுங் கற்பாயிற்று. இனித் தலைவனுங் களவின்கண் ஒரையும் நாளுந் தீதென்று அதனைத் துறந்தொழுகினாற் போல ஒழுகாது ஒத்தினுங் கரணத்தினும் யாத்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு துறவறத்திற் செல்லுந் துணையும் இல்லற நிகழ்த்துதலிற் கற்பாயிற்று. களவு வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் அது வெளிப்படாமையாயினும் உள்ளப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தவழியாயினும் வரைதல் அக்களவின் வழியாதலின் மேலதனோடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இச்சூத்திரம் கற்பிற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—கற்பு எனப்படுவது-கற்பென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது, கரணமொடு புணர - வேள்விச் சடங்கோடேகூட, கொளற்கு உரி மரபிற் கிழவன் - ஒத்த குலத்தோனும் மிக்க குலத்தோனுமாகிக் கொள்ளுதற்குரிய முறைமையினையுடைய தலைவன், கிழத்தியை-ஒத்த குலத்தா

ளும் இழிந்த குலத்தாளுமாகிய தலைவியை, கொடைக்கு உரி மரபினோர் கொடுப்ப-கொடுத்தற்குரிய முறைமையினையுடைய இருமுது குரவர் முதலாயினோர் கொடுப்ப, கொள்வது - கோடற்றொழில் என்றவாறு.

'எனப்படுவது! என்னும் பெயர் 'கொள்வது' என்னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டது; இது சிறப்புணர்த்துதல் 'அவ்

வச்சொல்லிற்கு'(தொல். சொல். 297)என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறினும். 'கொடுப்போரின்றியும்' (143) என மேல் வருகின்ற தாகலின் இக்கற்புச் சிறத்தலிற் சிறந்ததென்றார். இஃது 'என' என்கின்ற எச்சமாதலிற் சொல்லளவே எஞ்சிநின்றது. இதனாற் 'கரணம் பிழைக்கில் மரணம் பயக்கும்' என்றார். அத்தொழி லின் நிகழுங்கால் இவளை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயெனவும், இவற்கு இன்னவாறே நீ குற்றேவல் செய்தொழுகெனவும் அங்கியங்கடவுள் அறிகரியாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுத லின் அத்தொழிலைக் கற்பென்றார். தலைவன் பாதுகாவாது பரத்தைமை செய்து ஒழுகினும் பின்னர் அது கைவிட்டு இல்லறமே நிகழ்த்தித் துறவறத்தே செல்வனென்றுணர்க. இக் கற்புக்காரணமாகவே பின்னர் நிகழ்ந்த ஒழுகலாறெல் லாம் நிகழவேண்டுதலின் அவற்றையுங் கற்பென்று அடக்கி னார். இருவரும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்று தொடங்கி உழுவலன் பால் உரிமைசெய்து ஒழுகலிற்'கிழவனுங் கிழத்தியும்' என்றார். தாயொடு பிறந்தாருந் தன்னையருந் தாயத்தாரும் ஆசானும் முதலியோர் கொடைக்குரியரென்றற்கு 'மரபினோர்' என்றார்.

(உ - ம்) "உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவைப்
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் ஞெமிரி
மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்
கனையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்கா ணீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென
வுச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவு முறைமுறை தரத்தரப்
புதல்வற் பயந்த திதலை யவ்வயிற்று

வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென
நீரொடு சொரிந்த வீரித ழலரி
பல்லிருங் கதுப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
வோரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குற்
கொடும்புறம் வளைஇக் கோடிக் கலிங்கத்,
தொடுங்கினள் கிடந்த வோர்புறந் தழீஇ
முயங்கல் விருப்பொடு முகம்புதை திறப்ப
வஞ்சின ளுயிர்த்த காலை யாழநின்
னெஞ்சம் படர்ந்த தெஞ்சா துரையென
வின்னகை யிருக்கைப் பின்யான் வினவலிற்
செஞ்சூட் டொண்குழை வண்காது துயல்வர
வகமலி யுவகைய ளாகி முகனிகுத்
தொய்யென விறைஞ்சி யோளே மாவின்
மடங்கொண் மதைஇய நோக்கி
னொடுங்கீ ரோதி மாஅ யோளே." (அகம் - 86.)

இதனுள், வதுவைக்கு ஏற்ற கரணங்கள் நிகழ்ந்தவாறும் தமர் கொடுத்தவாறுங் காண்க. சுற்றஞ் சூழ்ந்து நிற்றலானும் தமர் அறிய மணவறைச் சேறலானும் களவாற் சுருங்கிநின்ற நாண் சிறந்தமையைப் பின்னர்த் தலைவன் வினவ அவண் மறுமொழி கொடாது நின்றமையைத் தலைவன் தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. இதனானே இது களவின் வழி நிகழ்ந்த கற்பாயிற்று. (க)

143. [1]கொடுப்போ ரின்றியுங் கரண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

---

[1]சூ. 499 - பேர் - உரை :—இவை முதலாகிய என்றதனால், 'கொடுப்போ ரின்றியும்...காலையான' என்ற வழிக் கூடிய வதுவை போல்வன கொள்க. அவை தாம் கற்பெனப்படுவதல்லது ஒழுகலா றெனப்படா.

இதன் பொருள் :—கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே - முற்கூறிய கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கோடலன்றியுங் கரணம் உண்டாகும்,புணர்ந்து உடன்போகிய காலையான - புணர்ந்து உடன்போகிய காலத்திடத்து என்றவாறு.

இது புணர்ந்து உடன்போயினர் ஆண்டுக் கொடுப்போரின்றியும் வேள்வியாசான் காட்டிய சடங்கின் வழியாற் கற்புப்பூண்டு வருவதும் ஆமென்றவாறு. இனி ஆண்டு வரையாது மீண்டுவந்து கொடுப்பக் கோடல் உளதேல் அது மேற்கூறியதன்கண் அடங்கும். இனிப் போயவழிக் கற்புப் பூண்டலே கரணம் என்பாருமுளர். எனவே கற்பிற்குக் கரணம் ஒருதலையாயிற்று.

"பறைபடப் பணில மார்ப்ப விறைகொள்பு
தொன்மூ தாலத்துப் பொதியிற் றோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயா கின்றே தோழி யாய்கழற்
செயலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே." (குறுந் - 15.)

இதனுள் 'வாயாகின்று' எனச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறினமையானும் 'விடலை' எனப் பாலை நிலைத்துத் தலைவன் பெயர் கூறினமையானும் இது கொடுப்போரின்றிக் கரணம் நிகழ்ந்தது. 'அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமகள்' (அகம் - 195) என்பதும் அது. (உ)

144. மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே.

இது முதலூழியில் வேளாளர்க்கு
கணங் கூறுகின்றது.

உரியதோர் இலக்

இதன்பொருள் :—மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் - வேதநூல்தான் அந்தணர் அரசர் வணிகரென்னும் மூவர்க்கும் உரியவாகக் கூறிய கரணம், கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டு-அந்தணர் முதலியோர்க்கும் மகட்கொடைக்

குரிய வேளாண்மாந்தர்க்குந் தந்திரமந்திர வகையான்
தாகிய காலமும் உள என்றவாறு.
உரித்

எனவே, முற்காலத்து நான்கு வருணத்தார்க்குங் கரணம் ஒன்ருய் நிகழ்ந்தது என்பதாம். அஃது இரண்டாம் ஊழி தொடங்கி வேளாளர்க்குத் தவிர்ந்தது என்பதூஉந் தலைச்சங்கத்தாரும் முதனூலாசிரியர் கூறிய முறையே கரணம் ஒன்ருருகச் செய்யுள் செய்தார் என்பதூஉங் கூறியவாருயிற்று. உதாரணம் இக்காலத்திலின்று. (௩)

145. [1]பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்ன

ரையர் யாத்தனர் கரண மேன்ப.

இது, வேதத்திற் கரணம் ஒழிய ஆரிடமாகிய பிறந்தவாறும் அதற்குக் காரணமுங் கூறுகின்றது.

கரணம்

இதன்பொருள் :—பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்-ஆதி ஊழி கழிந்த முறையே அக்காலத்தந்தந் தொடங்கி இரண்டாம் ஊழி முதலாகப் பொய்யும் வழுவுஞ் சிறந்து தோன்றிய பிற்காலத்தே, ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப - [2]இருடிகள் மேலோர்கரணமும் கீழோர்கரணமும் வேறுபடக் கட்டினரென்று கூறுவர் என்றவாறு.

ஈண்டு 'என்ப' (249) என்றது முதனூலாசிரியையன்று, வடநூலோரைக் கருதியது.பொய்யாவது:-செய்த ஒன்றனைச் செய்திலேனென்றல். வழுவாவது:—சொல்லுதலே அன்றி ஒழுக்கத்து இழுக்கி ஒழுகல். அஃது அரசரும் வாணிகருந் தத்தம் வகையாற் செய்யத் தகுவன செய்யாது சடங்கொப்புமை கருதித் தாமும் அந்தணரோடு தலைமை செய்தொழுகுதலுங் களவொழுக்கத்தின் இழுக்குதல் போல்வனவும் அவர்க்கிழுக்கம். ஏனை வேளாளரும் இயற்கைப் புணர்ச்சி

---

[1]இச்சூத்திரம் 'எதிர்பொருளுணர்த்தல்' (666) என்னும் உத்தியின் பாற்படும். (பேரா. உரை.)

(பி - ம்)—[2]'இருடிகள் மேலோர் கரணமும் கீழோர் கரணமும் வேறுபடக் கரணங்கள் காட்டினர்'

நிகழ்ந்தபின்னர்ப் பொய்யும் வழுவுந் தோன்றி வழுவுதல் அவர்க்கிழுக்கம். இவற்றைக் கண்டு இருடிகள் மேலோர் மூவர்க்கும் வேறுவேறு சடங்கினைக்கட்டிக் கீழோர்க்குங் களவின்றியும் கற்பு நிகழுமெனவுஞ் சடங்கு வேறுவேறு கட்டினார். எனவே, ஒருவர் கட்டாமல் தாமே தோன்றிய கரணம் வேதநூற்கே உளதென்பது பெற்றாம். ஆயின் கந்தருவ வழக்கத்திற்குச் சிறந்த களவு விலக்குண்டதன்றோ எனின், ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் எதிர்நிறீஇ 'இவளைக்கொள்ள இயைதியோ நீ,' எனவும், 'இவர்க்குக் கொடுப்ப இயைதியோ நீ' எனவும் இருமுதுகுரவரும் கேட்டவழி அவர் கரந்த உள்ளத்தான் இயைந்தவழிக் கொடுப்பவாகலின் அது தானே ஒருவகையாற் கந்தருவ வழக்கமாம்; களவொழுக்கம் நிகழாதாயினும் என்பது கரணம் யாத்தோர் கருத்தென்பது பெற்றாம். இதனானே இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் மெய்யுறு புணர்ச்சியையும் உள்ளப்புணர்ச்சி யென்று கூறி அதன் வழிக் கற்பு நிகழ்ந்த தென்றுங் கூறவும் படும். இவ்வாசிரியர் ஆதியூழியின் அந்தத்தே இந்நூல் செய்தலின் முதனூலாசிரியர் கூறியவாறே களவு நிகழ்ந்த பின்னர்க் கற்பு நிகழுமாறுங் கூறித் தாம் நூல்செய்கின்ற காலத்துப் பொய்யும் வழுவும் பற்றி இருடிகள் கரணம் யாத்தவாறுங் கூறினார். அக்களவின்வழி நிகழ்ந்த கற்புங் கோடற்கென்று உணர்க.

(உ - ம்) "மைப்புறப் புழுக்கி னெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்

புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
யங்க ணிருவிசும்பு விளங்கத் திங்கட்
சகடம் வேண்டிய துகடீர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழவொடு பரூஉப்பணை யிமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணு மிமையோர் நோக்குபு மறைய
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறிக்கும் பயம்பம லறுகைத்
தழங்குரல் வானந் தலைப்பெயற் கீன்ற
மண்ணு மணியன்ன மாயிதழ்ப் பாவைத்
தண்ணறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்

தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன்மலி பந்த
ரிழையணி சிறப்பிற் பெயர்வியர்ப் பாற்றித்
தமர்நமக் கீந்த தலைநா ளிரவி
னுவர்நீங்கு கற்பினெ முயிருடம் படுவி
முருங்காக் கலிங்க முழுவதும் வளைஇப்
பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவிய
குறுவளி யாற்றச் சிறுவரை திறவென
வார்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வௌவலி
னுறைகழி வாளி னுருவுபெயர்ந் திமைப்ப
மறைதிற னறியா ளாகி யொய்யென

நாணின ளிறைஞ்சி யோளே பேணிப்
பரூஉப்பகை யாம்பற் குரூஉத்தொடை நீவிச்
சுரும்பிமி ராய்மலர் வேய்ந்த
விரும்பல் கூந்த லிருண்மறை யொளித்தே." (அகம்-136.)

எனவரும்.

(௪)

146. கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சுதளை யவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணு
மெஞ்சா மகிழ்ச்சி யிறந்துவரு பருவத்து
மஞ்ச வந்த வுரிமைக் கண்ணு
நன்னெறிப் படருந் தொன்னலப்
பொருளினும்
பெற்ற தேஎத்துப் பெருமையி னிலைஇயக்
குற்றஞ் சான்ற பொருளெடுத் துரைப்பினு
நாமக் காலத் துண்டெனத் தோழி
யேமுறு கடவு ளேத்திய மருங்கினு
மல்ல றீர வார்வமொ டளைஇயச்
சொல்லுறு பொருளின் கண்ணுஞ்
சொல்லென
வேனது சுவைப்பினு நீகை தொட்டது
வானோ ரமிழ்தம் புரையுமா லெமக்கென
வடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணு

மந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்து
மந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினு

மொழுக்கங் காட்டிய குறிப்பினு மொழுக்கத்துக்
களவினு ணிகழ்ந்த வருமையைப் புலம்பி
யலமர லுள்ளமோ டளவிய விடத்து மந்தரத்
தெழுதிய வெழுத்தின் மான
வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுகலு
மழிய லஞ்சலென் றுயிரு பொருளினுந்
தானவட் பிழைத்த பருவத் தானு
நோன்மையும் பெருமையு மெய்கொள வருளிய
பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித்
தன்னி னாகிய தகுதிக் கண்ணும்
புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதி
னெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோ ளோக்கி
யையர் பாங்கினு மமரர்ச் சுட்டியுஞ்
செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும்
பயங்கெழு துணையணை புல்லிய புல்லா

துயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப்
புல்லென முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
மெல்லென் சீறடி புல்லிய விரவினு
'முறலருங் குண்மையி னூடன்மிகுத் தோளைப்
பிறபிற பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்
பிரிவி னெச்சத்துப் புலம்பிய விருவரைப்
பிரிவி னீக்கிய பகுதிக் கண்ணு
நின்றுநனி பிரிவி னஞ்சிய பையுளுஞ்
சென்றுகை யிகந்துபெயர்த் துள்ளிய வழியுங்
காமத்தின் வலியுங் கைவிடி னச்சமுந்
தானவட் பிழைத்த நிலையின் கண்ணு
முடன்சேறல் செய்கையோ டன்னவை பிறவு
மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்
வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானு

மீட்டுவேர வாய்ந்த வகையின் கண்ணு
மவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்
பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினுங்
காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றிவ
ரேமுறு கிளவி சொல்லிய வெதிருஞ்

சென்ற தேஎத் துழப்புநனி விளக்கி
யின்றிச் சென்ற தந்நிலை கிளப்பினு
மருந்தொழின் முடித்த செம்மற் காலை
விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற் கண்ணு
மாலை யேந்திய பெண்டிரு மக்களுங்
கேளி ரொழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணு
மேனை வாயி லெதிரொடு தொகைஇயப்
பண்ணமை பகுதிமுப் பதினொரு மூன்று 59
மெண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன.

இது, பார்ப்பார் முதலிய பன்னிருவருங் (501 - 2) கற்பிடத்துக் கூற்றிற்கு உரியராயினும் அவருள் தலைவன் சிறந்தமையின் அவன் கூற்றெல்லாந் தொகுத்துக் களவிற் கூறியாங்கு முற்கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை—ஆதிக்கரணமும் ஐயர் யாத்த கரணமுமென்னும் இருவகைச் சடங்கானும் ஓர் குறைபாடின்றாய் மூன்று இரவின் முயக்கம் இன்றி ஆன்றோர்க்கு அமைந்த வகையாற் பள்ளிசெய்து ஒழுகி நான்காம் பகலெல்லை முடிந்த காலத்து :

ஆன்றோராவார், மதியுங் கந்தருவரும் அங்கியும். (பக் - 576.)

நெஞ்சு தளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும் - களவிற் புணர்ச்சி போலுங் கற்பினும் மூன்றுநாளுங் கூட்டமின்மை யானும் நிகழ்ந்த மனக்குறை தீரக் கூடிய கூட்டத்தின் கண்ணும :

அது நாலாம் நாளை யிரவின் கண்ணதாம். கற்.

(உ - ம்) "விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளை இய வுலகமு
மரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தே ளுடு
மிரண்டுந் தூக்கிற் சீர்சா லாவே
பூப்போ லுண்கட் பொன்போன் மேனி
மாண்வரி யல்குற் குறுமக
டோண்மாறு படூஉம் வைகலொ டெமக்கே." (குறுந்-101.)

இது நெஞ்சு தளையவிழ்ந்த புணர்ச்சி.

" முகனிகுத், தொய்யென விறைஞ்சி யோளே."

(அகம் - 86.)

என முற்காட்டியது காரணத்தின் அமைந்து முடிந்தது.

எஞ்சா மகிழ்ச்சி இறந்துவரு பருவத்தும் - அதன்பின்னர் ஒழியாத மகிழ்ச்சி பலவேறு வகையவாகிய நுகர்ச்சிக்கட் புதிதாக வந்த காலத்தினிடத்தும் :

(உ - ம்) " அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமஞ்
செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு." (குறள் - 1110.)

என்றது பொருள்களை உண்மையாக உணர்ந்த இன்பத்தை அறியுந்தோறும் அவற்றை முன்னர் இவ்வாறு விளங்க உணராத அறிவின்மையை வேறுபடுத்துக் கண்டாற் போலுஞ் சேயிழை மாட்டுச் செறியுந்தோறுந் தலைத் தலை சிறப்பப் பெறுகின்ற காமத்தை முன்னர் அறியப் பெற் றிலே மென்று வேறுபடுத்த லென்றவாறு.

அஞ்ச வந்த உரிமைக் கண்ணும் - தலைவனும் பிறரும் அஞ்சும்படி தலைவிக்கட் டோன்றிய உரிமைகளிடத்தும் :

அவை இல்லறம் நிகழ்த்துமாறு தன் மனத்தாற் பல வகையாகக் காணலும் பிறர்க்குத் தான் கொடுத்தலுங் கற்புச் சிறத்தலுமாம்.

(உ - ம்) " உள்ளத் துணர்வுடையா னோதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்க ணொண்பொரு—டெள்ளிய
வாண்மகன் கையி லயில்வா ளனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்." (நாலடி - 386.)

இதனுள் நலமென்றது இம்மூன் றினையும். தலைவி இல்லறப் பகுதியை நிகழ்த்துமாறு பலவகையாகக் காணும் 574

தன்மை உணர்வுடையோன் ஓதிய நூல் விரியுமாறுபோல விரியா நின்றதெனவும், இவள் கொடை நலம் வள்ளன்மை பூண்டான் பொருளனைத்தெனவும், இவளது கற்புச் சிறப்புப் பிறர்க்கு அச்சஞ் செய்தலின் வாளனைத்தெனவும், தலைவன் அவளுரிமைகளை வியந்து கூறியவாறு காண்க.

நன்னெறிப் படரும் தொல் நலப் பொருளினும் - இல் லறத்திற்கு ஓதிய நெறியின்கண் தலைவி கல்லாமற் பாகம் பட ஒழுகுந் (பழ - 6 : 4) தொன்னலஞ் சான்ற பொருளின் கண்ணும் :

பொருள் வருவாய் இல்லாத காலமும் இல்லற நிகழ்த்து தல் இயல்பாயிருத்தற்குத் 'தொன்னலம்' என்றார்.

(உ - ம்) "குடநீரட் டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதும்
கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினுங்
கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யாள்." (நாலடி - 382.)

இஃது, ஒரு குடம் நீராற் சோறமைத்து உண்ணுமாறு நிற்ப்பட்ட காலத்தும் மனைக்கு மாட்சிமையுடையாள் கடல் நீரை வற்ற உண்ணுங் கேளிர் வரினும் இல்லற நிகழ்த்துத லைக் கைக்கு நெறியாகக் கொள்ளுமெனத் தலைவன் வியந்து கூறினான்.

பெற்ற தேளத்துப் பெருமையின் நிலைஇக் குற்றஞ் சான்ற பொருள் எடுத்து உரைப்பினும் - தலைவி அங்ஙனம் உரிமை சான்ற இடத்து அவளைப் பெருமையின்கண்ணே நிறுத்திக் குற்றமமைந்த களவொழுக்கத்தை வழுவியமைந்த பொருளாகக் கேளிர்க்காயினும் பிறர்க்காயினும் உரைப்பினும்:

அது களவொழுக்கத்தையுந் தீய ஓரையுள்ளுந் துற வாது ஒழுகிய குற்றத்தையும் உட்கொண்டும் அதனைத் தீ தென்னுமற் கூறுதலாம்.

(உ - ம்) "நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு
மேலாறு மேலுறை சோரினு—மேலாய
வல்லளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி
னில்லா ளமைந்ததே யில்." (நாலடி - 383.)

இதனுள் மனைவி அமைந்துநின்ற [1]இல்நிலையே

இல்லற

மாவதெனவே யாம் முன்னரொழுகிய ஒழுக்கமும் இத்துணை நன்மையாயிற்று என்றானாயிற்று. இது குறிப்பெச்சம்.

நாமக் காலத்து உண்டெனத் தோழி ஏமுறு கடவுள் ஏத்திய மருங்கினும் : தோழி நாமக் காலத்து ஏமுறு கடவுள் உண்டென ஏத்திய மருங்கினும் - தோழி இன்னது விளையு மென்று அறியாது அஞ்சுதலையுடைய களவுக் காலத்தே யாம் வருந்தாதிருத்தற்குக் காரணமாயதோர் கடவுள் உண்டு எனக்கூறி அதனைப் பெரிது மேத்திய இடத்துத் தலைவன் வதுவைகாறும் ஏதமின்றாகக் காத்த தெய்வம் இன்னுங் காக்குமென்று ஏத்துதலும் : அது,

“ குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ்
தாமரை முகத்தியைத் தந்த பாலே.”

என்னுங் குணநாற்பதில் ஏமுறு கடவுளைத் தானே ஏத்தியது போலாது,

தலைவன்

"நேரிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து
குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண்" (கலி - 39.)

எனத் தான் பராய தெய்வத்தினைத் தோழி கற்புக்காலத்துப் பராவுக்கடன் கொடுத்தற்கு ஏத்தியவழித் தலைவனும் ஏத்துதலாம்.

(உ - ம்) "அதிரிசை யருவிய பெருவரைத் தொடுத்த
பஃறே னிறாஅ லல்குநர்க் குதவு
நுந்தைநன் னாட்டு வெந்திறன் முருகென
நின்னோய்க் கியற்றிய வெறிநின் றோழி
யென்வயி னோக்கலிற் போலும் பன்னாள்
வருந்திய வருத்தந் தீரநின்
னிருந்திழைப் பணைத்தோள் புணரவந் ததுவே.

தேன் இறாலை அல்குநர்க்கு உதவும் நாடாதலின் நின் னோய்க்கு இயற்றிய வெறி நுமக்குப் பயன்படாது எமக்குப் பயன்றரு மென்றேன் என்வயின் நோக்கலின் என்றது.

(பி - ம்) [1] இந்நிலையே.

எனக்குப் பயன் கொடுக்க வேண்டுமென்று பராவுதலிற் றோளைப் புணர்ந்து உவந்தது என்றான். இது கற்புக்காலத்துப் பராவுக்கடன் கொடுக்கின்ற காலத்துத் தலைவன் கூறியது.

அல்லல் தீர ஆர்வமொடு அளைஇச் சொல்லுறு பொருளின் கண்ணும் - வரைந்த காலத்து மூன்றுநாட் கூட்டமின்மைக்குக் காரணமென்னென்று தலைவி மனத்து நிகழாநின்ற வருத்தந் தீரும்படி மிக்கவேட்கையோடு கூடியிருந்து வேதஞ் சொல்லுதலுற்ற பொருளின்கண்ணும்: தலைவன் விரித்து விளங்கக் கூறும்.

அதுமுதனாள் தண்கதிர்ச் செல்வற்கும், இடைநாள் கந்தருவர்க்கும், பின்னாள் அங்கியங் கடவுட்கும் அளித்து நான்காநாள் அங்கியங் கடவுள்[1] எனக்கு நின்னை அளிப்ப யான் நுகரவேண்டிற்று; அங்ஙனம் வேதங் கூறுதலால் எனத் தலைவிக்கு விளங்கக் கூறுதல். உதாரணம் இக்காலத்தின்று.

[2]சொல்லென ஏனது சுவைப்பினும் நீ கை தொட்டது

வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கென அடிசிலும் பூவுந் தொடுதற் கண்ணும் - அமுதிற்கு மாறுகிய நஞ்சை நுகரினும் நீ கையால் தீண்டின பொருள் எமக்கு உறுதியைத் தருதலின் தேவர்களுடைய அமிழ்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புனைந்துரைத்து இதற்குக் காரணங் கூறென்று அடிசிலும் பூவுந் தலைவி தொடுதலிடத்தும்: கூற்று நிகழும்.

உம்மை, இழிவுசிறப்பு.

"வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி யென்றனிர்." (குறுந் - 196.)

எனத் தலைவன் கூற்றினைத் தோழி கொண்டு

கூறிய வாறு காணக.

அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும் அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும் ஒழுக்கங்காட்டிய குறிப்பினும் - வேட்பித்த ஆசிரியனுங் கற்பித்த ஆசிரியனுமாகிய

[1]பக் - 572.

[2]'சொல்' என்பது நெல்; எனவே நெல்லினாகிய 'அமிழ்தை' உணர்த்திற்று; 'சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் றோற்றம்போல்' சிந்தாமணி - 53.

யார்ப்பார் கண்ணும், முற்ற உணர்ந்து ஐம்பொறியையும் அடக்கியோர் கண்ணும், முடிவில்லாச் சிறப்பினையுடைய தேவர்கள் கண்ணும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தினைத் தான்தொழுது காட்டிய குறிப்பின் கண்ணும் :

'பிறர்பிறர்' என்றார் தேவர்மூவரென்பதுபற்றி. தன்னையன்றித் தெய்வந் தொழாதாளை இத்தன்மையோரைத் தொழல்வேண்டுமென்று தொழுது காட்டினான். குறிக்கொளுங் கூற்றால் உரைத்தலிற் 'குறிப்பினும்' என்றார். உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

ஒழுக்கத்துக் களவினுள் நிகழ்ந்த அருமையைப் புலம்பி அலமரல் உள்ளமொடு அளவிய இடத்தும் - வணக்கஞ் செய்தும் எதிர்மொழியாது வினையவழிப் பிறராற் கூற்று நிகழ்த்தியும் எதிர்ப்பட்டுழி எழுங்தொடுங்கியுந் தான் அக்காலத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்திடத்து முன்னர்க் களவுக்காலத்து நிகழ்ந்த கூட்டத் தருமையைத் தனித்துச் சுழலுதலையுடைய உள்ளத் தோடே உசாவிய இடத்தும் தலைவற்குக் கூற்றுநிகழும்.

உதாரணம் வந்துழிக் காண்க; 'கவவுக் கடுங்குரையள்' (குறுந் - 132) என்பது காட்டுவாரும் உளர்.

அந்தரத்து எழுதிய எழுத்தின் மான வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகலும் : வந்த குற்றம் அந்தரத்து எழுதிய எழுத்தின் மான வழிகெட ஒழுகுதலும் - களவுக் காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்து வழிகெடுமாறுபோல வழிகெடும்படி பிராயச்சித்தஞ்செய்து ஒழுகு தற் கண்ணும் :

அது முன்புபோலக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை வழுவ மைத்துக் கொள்ளாது குற்றமென்றே கருதிக் கடிதலாம்.

"பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ
மையற்ற படிவத்தால்." (கலி - 15 : 14 - 5.)

என்றவழி 'மையற்ற படிவம்' எனத் தலைவன் கூறிய தனைத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

அழியல் அஞ்சல் என்று ஆயிரு பொருளினும் - வந்த குற்றம் நினக்கு உளதென்று அழியலெனவும் எனக்குள தென்று அஞ்சலெனவுஞ் சொல்லப்படும் அவ்விருபொருண் மைக்கண்ணும :

இவை இரண்டாகக் கொள்ளின் முப்பத்து நான்காமாதலின் இருவர் குற்றமுங் குற்றமென ஒன்றாக்கியது. தெய்வத்தினாதலின் ஏதம் பயவாதென்றான்.

“யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ
வெந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிதுஞ்
செம்புலப் பெய்நீர் போல
வன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே.” (குறுந் - 40.)

இது நம்மானன்றி நெஞ்சந் தம்மில் தாங் கலத்தலின் தெய்வத்தான் ஆயிற்றெனத் தெருட்டியது.

தான் அவட் பிழைத்த பருவத்தானும் - அங்ஙனந் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றேனுங் குற்றமேயன்றோ என உட்கொண்ட அவட்கு யான் காதன் மிகுதியாற் புணர்ச்சி வேண்ட என் குறிப்பிற்கேற்ப ஒழுகினையாகலின் நினக்கோர் குற்றமின்றென்று தான் பிழைத்த பருவமுணர்த்தும் இடத்தும்: கூற்று நிகழும்.

(உ - ம்) "நகைநீ கேளாய் தோழி தகைபெற

நன்னாட் படராத் தொன்னிலை முயக்கமொடு
நாணிழூக் குற்றமை யறிகுநர் போல
நாங்கண் டனையநங் கேள்வர்
தாங்கண் டனைய நாமென் றோரே."

இதனுள், நன்னாள் வேண்டுமென்னாது கூடிய கூட்டத்துள் தங்கி நாணுச் சுருங்கி வேட்கை பெருகிய நம்மினும் ஆற்றாராயினார் போல நாங் குறித்துழி வந்தொழுகிய தலைவர் தாங் குறித்தனவே செய்தனமென நமக்குத் தவறின்மை கூறினாரெனத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியவழித் தலைவன் பிழைப்புக் கூறியவாறு காண்க.

நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கொள அருளிய பன்னல்சான்ற வாயிலொடு பொருந்தித் தன்னின் ஆகிய தகுதிக் கண்ணும்: தன்னின் ஆகிய நோன்மையும் பெருமையும் மெய் கொள - தலைவனுன் உளதாகிய பொறையையுங் கல்வி முதலிய பெருமையையும் உடைய மகவைத் தலைவி தன் வயிற்றகத்தே கொள்கையினாலே, பன்னல் சான்ற வாயிலொடு பொருந்தி அருளிய தகுதிக் கண்ணும் - வேதத்தை ஆராய்தல் அமைந்த அந்தணரோடு கூடி இருத்தற்குச் செய்யத் தகுஞ் சடங்குகளைச் செய்த தகுதிப்பாட்டின் கண்ணும்:

தன்னின்ஆகிய மெய் - கருப்பம். அவிப்பலி கொள்ளும் அங்கியங் கடவுட்கும் அது கொடுக்குந் தலைவற்கும் இடையே நின்று கொடுப்பித்தலின் அந்தணரை 'வாயில்' என்றார்.

"ஆற்றல் சான்ற தாமே யன்றியு
நோற்றோர் மன்றநங் கேளிரவர் தகைமை
வட்டிகைப் படூஉந் திட்ட மேய்ப்ப
வரிமயி ரொழுகுநின் னவ்வயி றருளி
மறைநவி லொழுக்கஞ் செய்து மென்றனர்
துனிதீர் கிளவிநந் தவத்தினு
நனிவாய்த்த தனவ்வான் முனிவர்தஞ் சொல்லே."

இதனுள், நந்தலைவரேயன்றிச் சுற்றத்தாரும் நோற்று ஓர் கருப்பந் தங்கிய நினது வயிற்றைக்கண்டு உவந்தெனவும், அதற்கேற்ற சடங்கு செய்துமென்று ரெனவும், முற்காலத்து நாங் கேட்ப நமக்குக் கூறிய முனிவர் சொல்லும் உண்மையாயிற்றெனவுங் கூறியவாறு காண்க. தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

புதல்வற் பயந்த புனிறு சேர் பொழுதின் - அங்ஙனஞ் சிறப்பெய்திய புதல்வனைப் பெற்ற ஈன்றணுமை சேர்ந்த காலத்தே :

நெய் அணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி - சுற்றக் குழாத்துடனே வாலாமை வரைதலின்றி எண்ணெயாடும் மயக்கத்தை விரும்பிய தலைவியை முகமனாகக் கூறுதலைக் குறித்து :

ஐயர் பாங்கினும் - முனிவர் மாட்டும் :

அமரர்ச் சுட்டியும் - தேவர்கள் புதல்வனைப் பாதுகாத்தலைக் கருதியும் :

செய்பெருஞ் சிறப்பொடு சேர்தற் கண்ணும் - அக்காலத்துச் செய்யும் பெரிய சிறப்புக்களைக் குறித்த மனத்தோடே சென்று சார்தற் கண்ணும் :

சிறப்பாவன:—பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டலும் ஐம்படை பூட்டலும் பெயரிடுதலும் முதலியனவும், எல்லா முனிவர்க்குந் தேவர்க்கும் அந்தணர்க்குங் கொடுத்தலும். சேர்தல் கூறவே, கருப்பம் முதிர்ந்த காலத்துத் தலைவன் பிறரொடு கூட்டமுண்மையுங் கூறிற்றாம். ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவும் 'ஒன்றென முடித்த'லாற் கொள்க.

"வாராய் பாண நகுகம் நேரிழை
கடும்புடைக் கடுஞ்சூ னங்குடிக் குதவி
நெய்யோ டிமைக்கு மையவித் திரள்காழ்
விளங்குநகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகிப்
புதல்வனை யீன்றெனப் பெயர்பெயர்த் தவ்வரித்
திதலை யல்குன் முதுபெண் டாகித்
துஞ்சுதி யோமெல் லஞ்சி லோதியெனப்
பன்மா ணகட்டிற் குவளை யொற்றி
யுள்ளினெ னுள்ளுறை யெற்கண்டு மெல்ல
முகைநாண் முறுவ லொன்றித்
தகைமல ருண்கண் கைபுதைத் ததுவே." (நற் - 370

இது, நெய்யணி மயக்கம்பற்றித் தலைவன் கூறியது.

"நெடுநா வொண்மணி கடிமனை யிரட்டக்
குரையிலை போகிய விரவுமணற் பந்தர்ப்
பெரும்பாண் காவல் பூண்டென வொருசார்
திருந்திழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப
வெறியுற விரிந்த வறுவை மெல்லணைப்
புனிறுநா றுசெவிலியொடு புதல்வன் றுஞ்ச
வையவி யணிந்த நெய்யாட் டீரணிப்

சீர்கெழு மடந்தை யுரிமை பொருந்த
நள்ளென் கங்குற் கள்வன் போல
வகன்றுறை யூரனும் வந்தனன்
சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே.''

(நற்றிணை - 40.)

இது, முன் வருங்காலத்து வாராது சிறந்தோன் பெய ரன் பிறத்தலான் வந்தானெனத் தோழி கூறினள்.

"குவளை மேய்ந்த குறுந்தா ளெருமை
குடநிறை தீம்பால் படூஉ மூர
புதல்வனை யீன்றிவ ணெய்யா டினளே.''

இதுவுமது.

பயங்கெழு துணையணை புல்லிய புல்லாது உயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப் புல்கு என முன்னிய நிறையழி பொழுதின் மெல்லென் சீறடி புல்லிய இரவினும் - தலைவி தனது ஆற்றாமை மிகுதியால் தழுவி ஆற்றுதற்குக் குளிர்ந்த பயன் கொடுத்தல்பொருந்திய பல அணைகளைத் தழுவித் தன்னைப் புல்லுதல் பெறாதே வருந்திக் கிடந்த தலைவியை அணுகித் தான் கூடுதலைக் கருதின நிறையழிந்த காலத்தே அவளது மெத்தென்ற சிறிய அடியைத் தீண்டிய இரத்தற்கண்ணும் :

இதனானே மகப்பெறுதற்கு முன்னர் அத்துணை யாற்றாமை எய்திற்றிலளென்றார். இப்பிரிவு காரணத்தால் தலைவனும் நிறையழிவனென்றார்.

'அகன்றுறையணிபெற' என்னும்

மருதக்கலி(73)யுள்,

"என்னைநீ செய்யினு முணர்ந்தீவா ரில்வழி
முன்னடிப் பணிநதெம்மை யுணர்த்திய வருதிமன்
னிரைதொடி நல்லவர் துணங்கையுட்

டலைக்கொள்ளக்

கரையிடைக் கிழிந்தநின் காழகம்வந்

துரையாக்கால்."

என இதனுட் சீறடிப் புல்லிய இரவினைத் தலைவி கூறியவாறு காண்க. தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

உறலருங்கு உண்மையின் ஊடல் மிகுத்தோளைப் பிறபிற பெண்டிரிற் பெயர்த்தற் கண்ணும் - தலைவற்குச் சாந்

தழி பெருங்குறி பெற்ருர் கூந்தல் துகளும் உண்மையின் அவனைக் கூடுதல் அருமையினுலே ஊடன் மிகுத்த தலைவியைப் பிறபிற பெண்டிர் ஏதுவாக ஊடல் உணர்த்துதலிடத்தும் :

என்றது, உலகத்துத் தலைவரொடு கூடுந் தலைவியர் மனை யறத்து இவ்வாறெழுகுவரென அவர் ஒழுக்கங் காட்டி அறத் துறைப் படுத்தலாம். மறைவெளிப்படுத்தலும் தமரிற் பெறுதலும் மலிவும் முறையே கூறிப் பின்னர்ப் புலவி நிகழ்ந்து ஊடலாய் மிகுதலின் 'ஊடல் மிகுத்தோள்' 'என்ருர். இரத் தற்பாலினும் பெண்பால் காட்டிப் பெயர்த்தலிற் 'பிறபிற பெண்டிர்' என்ருர்.

'புனம்வளர் பூங்கொடி' என்னும் மருதக்கலி(92)யுள்,

"ஒருத்தி, புலவியாற் புல்லா திருந்தா ளலவுற்று
வண்டின மார்ப்ப விடைவிட்டுக் காதலன்
றண்டா ரகலம் புகும்." எனக் கூறி,

" அனவகை யால்யான் கண்ட கனவுத்தா
னனவாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல

வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லாணு தகவும் பொழுதினுன் மேவா
நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனிமிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா
ராணு விருப்போ டணியயர்பு காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு."

எனவே, புல்லாதிருந்தா ளென்றதனுன் ஊடன்மிகுதி தோன்றுவித்து மகளிரும் மைந்தரும் வேனில்விழாச் செய்கின்ருர் நாமும் அது செய்யவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க.

பிரிவின் எச்சத்துப் புலம்பிய இருவரைப் பிரிவின் நீக்கிய பகுதிக்கண்ணும் - பரத்தையிற் பிரிவினது தவிர்ச்சிக்கண்ணே தனிமையுற்றிருந்த தலைமகனையுந் தலைமகளையுந் தனதருளினுலே தானும் பிரிவினெச்சத்துப் புலம்பி நின்முன் கற். ரு.]

கற்பியல்

ஒருவன் தலைவிதனைக் கண்டருளுதற்கு நீக்கிய கூறுபாட்டின் கண்ணும் :

அப்பிரிவினின்று

பிரிந்து வந்துழியல்லது புலத்தல் பிறவாமையின் 'எச் சத்து' என்றார். ஊடற்பகுதியாம். உதாரணம் வந்துழிக் காண்க. இதுவும்

நின்று நனி பிரிவின் அஞ்சிய பையுளும் - முன்னில்லா தொருசிறைப் போய் நின்று நீட்டித்துப் பிரிவினால் தலைவன் அஞ்சிய நோயின்கண்ணும் : இது துனி.

'மையற விளங்கிய' என்னும்

மருதக்கலி(81)யுள்,

"ஏதப்பா டெண்ணிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணாது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்

ஞாணை கடக்கிற்பார் யார்."

எனச் சேய்நின்றென்றதனுல் துனித்து நின்றவாறும், சினவலென்றதனுற் பிரிவு நீட்டித்தவாறும், நின்னுணை கடக்கிற்பார் யாரென அஞ்சியவாறு கூறியவாறுங் காண்க.

"பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து

கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி."

(கலி - 95.)

என்பதும் அச்சமாதலின் இதன்கண்

அடங்கும்.

சென்று கை இகந்து பெயர்த்து உள்ளிய வழியும்: சென்று - தலைவன் ஆற்ருனய்த் துனியைத் தீர்த்தற்கு அவளை அணுகச் சென்று, கையிகந்து - அவன் மெய்க்கட் கிடந்த தவறுகண்டு தலைவி ஆற்ருளாய் நீக்கி நிறுத்தலானே, பெயர்த்து-அவன் ஒருவாற்ருன் அவளாற்ருமையைச் சிறிது மீட்கையினுலே, உள்ளிய வழியும் - அவள்கூடக் கருதிய விடத்தும்: தலைவன் கூற்று நிகழும்.

இதுவுந் துனிதீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று; உதாரணம் முற்கூறிய (கலி-81) பாட்டுள்,

" அதிர்வில் படிறெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலான் முச்சி

யுதிர்துக ளூக்கமின் ஞடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்;
இனி எல்லாயாந், தீதிலே மென்று தெளிப்பவுங
கைந்நீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தா வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம்.''

எனத் தலைவன் கூறியவாறு காண்க.

காமத்தின் வலியும் - அவள் அது நீத்து நீங்கியவழி

முற்கூறியவாறன்றிக் காமஞ் சிறத்தலின் ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்று வலித்துப் புக்கு நெருங்கிக் கூடுமிடத்தும் : தலைவன் கூற்று நிகழும்.

இதுவுந் துனி தீர்ப்பதோர் முறைமை கூறிற்று.

(உ - ம்) "யாரிவ னெங்கூந்தல் கொள்வா னிதுவுமோ
ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை
வாரனீ வந்தாங்கே மாறு.'' (கலி - 89.)

என வலிந்து சென்றதனைத் தலைவி கூறியவழி,

"ஏஎ யிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று
போரெதிர்ந் தற்றாப் புலவனீ கூறியென்
னுருயிர் நிற்குமா றியாது.''

என ஆற்ருமை மிகுதியாற் சென்றமை கூறியவாறு காண்க.

கைவிடின் அச்சமும் - தலைவி தான் உணர்த்தவும் உண ராமல் தன்னைக் கைவிட்டுப் பிரியில் தான் அவளை நீங்குதற்கு அஞ்சிய அச்சத்தின்கண்ணும்: தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

அஃது, உணர்ப்புவயின் வாராவூடலாம்.

"எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவ லுறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே." (குறுந் - 19.)

இதனுள் அவளையின்றி வருந்துகின்ற நெஞ்சே அவள் நமக்கு யாரெனப் புலத்தலன்றி ஆண்டுநின்றும் பெயர்தல் கூருமையிற் கைவிடின் அச்சமாயிற்று.

தான் அவட் பிழைத்த நிலையின்கண்ணும் - தலைவன் தலைவியைப் பிழைத்த பிரிவின்கண்ணும்.

'பிழைத்த' என்ருர் ஆசிரியர், இயற்கைப்புணர்ச்சி தொடங்கிப் பலகாலும் பிரியேனெனத் தெளிவித்ததனைத் தப்பலின்.

(உ - ம்) "அன்பு மடனுஞ் சாயலு மியல்பு
மென்பு நெகிழ்க்குங் கிளவியும் பிறவு
மொன்றுபடு கொள்கையொ டோராங்கு முயங்கி
யின்றே யிவண மாகி நாளைப்
புதலிவ ராடமைத் தும்பி குயின்ற
வகலா வந்துளை கோடை முகத்தலி
னீர்க்கியங் கினநிரைப் பின்றை வார்கோ
லாய்க்குழற் பாணியி னூதுவந் திசைக்குந்
தேக்கமழ் சோலைக் கடறோங் கருஞ்சுரத்
தியாத்த தூணித் தலைதிறந் தவைபோற்
பூத்த விருப்பைக் குழைபொதி குவியிணர்
கழறுளை முத்திற் செந்நிலத் துதிர
மழைதளி மறந்த பைங்குடிச் சீறூர்ச்
சேக்குவங் கொல்லோ நெஞ்சே பூப்புனைப்
புயலென வொலிவருந் தாழிருங் கூந்தற்
செறிதொடி முன்கைநங் காதலி
யறிவுஞர் நோக்கமும் புலவியு நினைந்தே." (அகம் - 225.)

இது நெஞ்சினாற் பிரியக் கருதி வருந்திக் கூறியது.

"வயங்கு மணிபொருத" (அகம்-167.)

என்பதும் அது.

உடன்சேறல் செய்கையொடு அன்ன பிறவும் மடம்பட

வந்த தோழிக்கண்ணும் : அன்னவும் பிற - நீ களவில் தேற்றிய தெளிவகப்படுத்தலுந் தீராத் தேற்றமும் பொய்யாம், செய்கையொடு உடன்சேறல் - அவை பொய்யாகாதபடி செய்கைகளோடே இவளை உடன்கொண்டு செல்க,

மடம்பட

வந்த தோழிக்கண்ணும் - தன்னறியாமை

வந்த தோழிக்கண்ணும் : கூற்று நிகழும்.

தோன்றக் கூறி

உடன்கொண்டுபோதல் முறைமையன்றென்று அறியாமற் கூறலின் 'மடம்பட' என்றார். செய்கைகளாவன :- தலைவன் [1]'கைபுனை வல்வில்' நாண் ஊர்ந்தவழி இவள் [1]'மையில் வாண்முகம் பசப்பூர்'தலும், அவன் [1]'புனை மாண் மரீஇய அம்பு' தெரிந்தவழி இவள் [1]'இனைநோக் குண்கண் ணீர்நில்லா'மையும் பிறவுமாம்.

'பாஅலஞ்செவி' என்னும் பாலைக்கலி(5)யுள்,

“ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு
ணீர்நீத்த மலர்போல நீநீப்பின் வாழ்வாளோ

அந்நாள்கொண் டிறக்குமிவ ளரும்பெற

லுயிரே.”

என, உடன்கொண்டு சென்மினெனத் தோழி கூறியது கேட்ட தலைவன் இவளை உடன்கொண்டு போதல் எல்லாவாற்றானும் முறையன்றென்று தோழிக்குக் கூறுவனவும் சிற்குக் கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க.

நெஞ்

"வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சில்
குளவி மொய்த்த வழுகற் சின்னீர்
வளையுடைக் கைய ளெம்மொ டுணீஇய
வருகதில் லம்ம தானே
யளியளோ வளியளென் னெஞ்சமர்ந் தோளே." (குறுந்-56.)

இது, தோழி கேட்பக் கூறியது.

"நாண்கை யுடைய நெஞ்சே கடுந்திறல்
வேனி னீடிய வானுயர் வழிநாள்
வறுமை கூறிய மன்னீர்ச் சிறுகுளத்
தொடுகுழி மருங்கிற் றுவ்வாக் கலங்கல்
கன்றுடை மடப்பிடிக் கயர்தலை மண்ணிச்
சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிறு
செங்கோல் வாலிணர் தயங்கத் தீண்டிச்
சொறிபுற முரிஞிய நெறியயன் மராஅத்
தல்குறு வரிநிழ லசைஇ நம்மொடு
தான்வரு மென்ப தடமென் றோளி
யுறுகணை மழவ ருள்கீண் டிட்ட

[1] கலி - 7.

வாறுசென் மாக்கள் சோறுபொதி வெண்குடைக்
கன்மிசைக் கடுவளி யெடுத்தலிற் றுணைசெத்து
வெருளேறு பயிறு மாங்கட்

கருமுக முசுவின் கானத் தானே." (அகம் - 121.)

இது, நெஞ்சிற்குக் கூறியது.

[1]வேற்று நாட்டு அகல் வயின் விழுமத்தானும் - அங்ஙனம் வேற்றுநாட்டிற் பிரியுங் காலத்துத் தானுறும் இடும்பையிடத்து: தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்.

விழுமமாவன :—பிரியக் கருதியவன் பள்ளியிடத்துக் கனவிற் கூறுவனவும், போவேமோ தவிர்மேமோ என வருந்திக் கூறுவனவும், இவள் நலன் திரியுமென்றலும், பிரியுங்கொலென்று ஐயுற்ற தலைவியை ஐயந்தீரக் கூறலும், நெஞ்சிற்குச் சொல்லி அழுங்குதலும் பிறவுமாம்.

'நெஞ்சு நடுக்குற' என்னும் பாலைக்கலி(24)யுள் கனவிற் கூறியவாறு காண்க.

"உண்ணு மையி னுயங்கிய மருங்கி
னாடாப் படிவத் தான்றோர் போல

வரைசேர் சிறுநெறி நிரைபுடன் செல்லுங்
கான யானை கவினழி குன்ற
மிறந்துபொரு டருதலு மாற்றாய் சிறந்த
சில்லையங் கூந்த னல்லகம் பொருந்தி
யொழியின் வறுமை யஞ்சுதி யழிதக
வுடைமதி வாழிய நெஞ்சே நிலவென
நெய்கனி நெடுவே லெஃகி னிமைக்கு
மழைமருள் பஃறோன் மாவண் சோழர்
கழைமாய் காவிரிக் கடன்மண்டு பெருந்துறை
யிறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கட லோதம் போல
வொன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே.''

(அகம் - 123.)

இது போவேமோ தவிர்வேமோ என்றது.

[1]பட்டினப்பாலை வேற்றுநாட்டகல்வயின் விழுமத்துத் தலைவன் செலவழுங்கிக் கூறியது. நச் - உரை.

“ அருவி யார்க்கும் பெருவரை யடுக்கத்
தாளி நன்மான் வேட்டெழிற் கோளுகிர்ப்
பூம்பொறி யுழுவை தொலைச்சிய வைந்நுதி
யேந்துவெண் கோடு வயக்களி றிழக்குந்
துன்னருங் கான மென்னாய் நீயே
குவளை யுண்க ணிவளீண் டொழிய
வாள்வினைக் ககறி யாயி னின்னொடு
போயின்று கொல்லோ தானே படப்பைக்
கொடுமு ளீங்கை நெடுமா வந்தளிர்
நீர்மலி கதழ்பெய றலைஇய
வாய்நிறம் புரையுமிவண் மாமைக் கவினே.”

(நற் - 205.)

இஃது இவள் நலனழியுமென்று செலவழுங்கியது.

“தேர்செல வழுங்கத் திருவிற் கோலி
யார்கலி யெழிலி சோர்தொடங் கின்றே
வேந்துவிடு விழுத்தொழி லொழிய
யான்றொடங் கினனொ னிற்புறந் தரவே.” (ஐங்குறு - 428.)

இஃது ஐயந் தீர்த்தது.

“ ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச்
செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
கம்மா வரிவையும் வருமோ
வெம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே.” (குறுந்-63.)

இது தலைவியை வருகின்றாளன்றே வழுங்கியது.

எனக் கூறிச் செல

மீட்டு வரவு ஆய்ந்த வகையின்கண்ணும் - பிரிந்த தலை
வன் இடைச்சுரத்து உருவு வெளிபட்டுழியும் மனம் வேறு பட்டுழியும் மீண்டுவருதலை ஆராய்ந்த கூறுபாட்டின்கண் ணும் :

"உழையணர் துண்ட விரைவாங் குயர்சினைப்
புல்லரை யிரத்திப் பசுங்காய் பொற்பக்
கல்சேர் சிறுநெறி மல்கத் தாஅம்
பெருங்கா டிறந்து மெய்தவர் தனவா

கற்]

லருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னி யாமே
சேறு மடந்தை யென்றலிற் றூன்ற
னெய்த லுண்கண் பைதல் கூரப்
பின்னிருங் கூந்தலின் மறையினள் பெரிதழிந்
துதியன் மண்டிய வொலிதலை ஞாட்பி
னிம்மென் பெருங்களத் தியவ ரூது
மாம்பலங் குழலி னேங்கிக்
கலங்கஞ ருறுவோள் புலம்புகொ ளேக்கே."

(நற் - 113.)

இஃது உருவுவெளிப்பட்டுக் கூறியது.

" ஒன்றுதெரிந் துரைத்திசி னெஞ்சே புன்காற்
சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று
கடாஅஞ் செருக்கிய கடுஞ்சின முன்பிற்
களிறுநின் றிறந்த நீர லீரத்துப்
பால்வீ தோன்முலை யகடுநிலஞ் சேர்த்திப்
பசியட முடங்கிய பைதற் செந்நாய்

மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்

பொய்யா மரபிற் பிணவுநினைந் திரங்கும்
விருந்தின் வெங்காட்டு வருந்துதும் யாமே
யாள்வினைக் ககல்வா மெனினு
மீள்வா மெனினு நீதுணிந் ததுவே." (நற்றிணை - 103.)

இது வேறுபட்டு மீட்டுவரவு ஆய்ந்தது.

" ஆள்வழக் கற்ற பாழ்படு நனந்தலை
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்தி நம்மொடு
மறுதரு வதுகொ லன்னே செறிதொடி
கழிந்துகு நிலைய வாக
வொழிந்தோள் கொண்டவெ னுரங்கெழு நெஞ்சே."
(ஐங்குறு - 329.)

இது மீளலுறும் நெஞ்சினை நொந்து தலைவன் உழையாகக்கு உரைதததது.

" நெடுங்கழை முளிய வேனி னீடிக்
கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்

வெய்ய வாயின முன்னே யினியே
யொண்ணுத லரிவையை யுள்ளுதொறுந்
தண்ணிய வாயின சுரத்திடை யாறே." (ஐங்குறு - 322.)

இஃது இடைச்சுரத்துத் தலைவி குணம் நினைந்து இரங்கியது. இன்னும் 'இரட்டுறமொழிதல்' என்பதனாற் செய்வினை

முற்றி மீண்டுவருங்கால் வருந்தி நெஞ்சொடு கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க. அது,

"என்றுகொ லெய்து ஞான்றே சென்ற
வளமலை நாடன் மடமக
ளிளமுலை யாகத் தின்னுயிர்ப் புணர்ப்பே."

"கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்படர் ரன்ன செங்குழை யகந்தோ
றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா

யுழு துகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
பாவி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளி ரோக்கிய
தொடிமா ணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையொ டிரட்டுங்
குன்றுபி ணொழியப் போகியுரந் துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துனைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று
கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றவெ
னெஞ்சே.''

(அகம் - 9.)

என வரும். இன்னும் வேறுபட இதன்கண் அடக்குக.

அவ்வழிப் பெருகிய சிறப்பின்கண்ணும் - பிரிந்தவிடத்துத் தான்பெற்ற பெருக்கம் எய்திய சிறப்பின்கண்ணும் : மனமகிழ்ந்து கூறும்.

சிறப்பாவன:-பகைவென்று திறைமுதலியன கோடலும் பொருண்முடித்தலுந் துறைபோகிய ஓத்தும் பிறவுமாம்.

உதாரணம் :—'கேள்கே டூன்றவுங் கிளைஞ ராரவும்
(அகம் - 93) எனவும், 'தாழிரு டுமிய' (குறுந் - 270) என்பதனுட் 'செய்வினை முடித்த செம்ம லுள்ளமொடு' எனவும் மனமகிழ்ந்து கூறியவாறு காண்க. 'முன்னிய முடித்தனமாயின்' என்னும் (169) நற்றிணையுட் பொதுப்படச் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க.

பேரிசை ஊர்திப் பாகர் பாங்கினும் - அச்சிறப்புக்களை
எய்திய தலைவன் பெரிய புகழையுடைத்தாகிய தேரையுடைய பாகரிடத்தும் : கூற்று நிகழ்த்தும்.

அவரது சிறப்பு உணர்த்துதற்குப் பாகரெனப் பன்மையாற் கூறினர்.

“இருந்த வேந்த னருந்தொழின் முடித்தெனப்
புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானு
மேறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு
நனியறிந் தன்றோ விலனே தாஅய்
முயற்பற ழுகளு முல்லையம் புறவிற்
கவைக்கதிர் வரகின் சீறூ ராங்கண்
மெல்லிய லரிவை யில்வயி னிறீஇ
யிழிமி னென்றநின் மொழிமருண் டிசினே
வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ
மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
வுரைமதி வாழியோ வலவ வெனத்தன்
வரைமருண் மார்பி னளிப்பனன் முயங்கி
மனைக்கொண்டு புக்கன னெடுந்தகை
விருந்தேர் பெற்றன டிருந்திழை யோளே.” (அகம்-384.)

இதனாற் பாகன் சிறப்புக் கூறியவாறு காண்க.

“மறத்தற் கரிதாற் பாக பன்னா
ளறத்தொடு வருந்திய வல்குதொழிற் கொளீஇய

பழமழை பொழிந்த புதுநீ ரவல்வா
நாகவில் பல்கிளை கறங்கு மாண்வினை
மணியொலி கேளாள் வாணுத லதனை
லேகுமி னென்ற விளையர் வல்லே
யில்புக் கறியுணர் வாக மெல்லென
மண்ணுக் கூந்தன் மாசறக் கழீஇச்
சில்போது கொண்டு பல்குர லழுத்திய
வங்கிலேப் புகுதலின் மெய்வருத் துராஅ
யவிழ்பூ முடியள் கவைஇய
மடமா வரிவை மகிழ்ந்தயர் நிலையே."

(நற்றிணை - 42.)

இது தானுற்ற இன்பத்தினைப் பாகற்குக் கூறியது.

"ஊர்க பாக வொருவினை கழிய." (அகம் - 44.)

"செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந." (அகம் - 34; 374.) ... எனவும் வரும்.

"தயங்கிய களிற்றின்மேற றகைகாண விடுவதோ

. . . .

தாள்வளம் பட்வென்ற தகைநன்மா மேல்கொண்டு."

(கலி - 31.)

என வருவன தலைவிகூற்றுதலின் தலைவன் மீண்டுவருங் கால் பாகற்கே கூறுவனென்றார்.

காமக்கிழத்தி மனையோள் என்று இவர் ஏமுறு கிளவி சொல்லிய எதிரும்: காமக்கிழத்தி மனையோளென்றிவர் சொல்லிய ஏமுறு கிளவி எதிரும் - இற்பரத்தை தலைவியென்று கூறிய இருவர் சொல்லிய வருத்தமுற்ற கிளவியின் எதிரிடத்தும்: கூற்றுநிகழ்த்தும்.

அவை 'அருஞ்சுரத்து வருத்தம் உற்றீரே' எனவும் 'எம்மை மறந்தீரே' எனவுங் கூறுவனவும் பிறவுமாம்.

"எரிகவர்ந் துண்ட வென்றூழ் நீளிடை
யரிய வாயினு மெளிய வன்றே
யவவுறு நெஞ்சங் கவவுநனி விரும்பிக்
கடுமாண் றிண்டேர் கடைஇ
நெடுமா ணேக்கிநின் னுள்ளியாம் வரவே." (ஐங் - 360.):

இது, வருத்தம் உற்றிரே என்றதற்குக் கூறியது. க்ற். ரு]

"தொடங்குவினை தவிரா வசைவி லேன்றூட்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாவி லுள்ளந் தலைத்தலைச் சிறப்பச்
செய்வினைக் ககன்ற காலை யெஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவி னறுவடி போலக் காண்டொறு
மேவ றண்டா மகிழ்நோக் குண்க
ணினையாது கழிந்த வைக லெனையதூஉம்
வாழலென் யானெனத் தேற்றிப் பன்மாண்
டாழக் கூறிய தகைசா னன்மொழி
மறந்தனிர் போறி ரெம்மனச் சிறந்தநின்
னெயிறுகெழு துவர்வா யின்னகை யழுங்க
வினவ லானாப் புனையிழை கேளினி
வெம்மை தண்டா வெரியுகு பறந்தலைக்
கொம்மை வாடிய வியவுள் யானை
நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி
யறுநீ ரம்பியி னெறிமுத லுணங்கு
முள்ளூர்ப் பனிக்கு மூக்கருங் கடத்திடை
யெள்ள லேனைப் பொருடரல் விருப்பொடு
நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
குடம்பாண் டொழிந்தமை யல்லதை
மடங்கெழு நெஞ்ச நின்னுழை யதுவே."

(அகம் - 29.)

இது மறந்தீர்போலும் என்றதற்குக் கூறியது.

"உள்ளினெ னல்லெனே யானே பள்ளி

நினைந்தனெ னல்லெனோ பெரிதே நினைந்து
மருண்டனெ னல்லெனோ வுலகத்துப் பண்பே
நீடிய மராஅத்த கோடுதோய் மலிநிறை
யிறைத்துணச் சென்றற் றாஅங்
கனைப்பெருங் காம மீண்டுகடைக் கொளவே." (குறுந்-99.)

'பிறவும்' என்றதனன் இத்தன்மையனவுங் கொள்க. இவை இருவர்க்கும் பொது. இவற்றைக் காமக்கிழத்தி விரைந்துகூறுமென்றற்கு அவளை முற்கூறினர்.

சென்ற தேஎத்து உழப்பு நனி விளக்கி இன்றிச் சென்ற தம் நிலை கிளப்பினும் - அங்ஙனங்கூறிய இருவர்க்குந் தான்

௨௨

சென்ற தேயத்தில் வருத்தத்தை மிகவும் விளங்கக் கூறி நனவினற் சேறலின்றிக் கனவினற் கடத்திடைச் சென்ற தம்முடைய நிலையைத் தலைவன் கூறினும் :

(உ - ம்) "ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின்
முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவ லழுங்க
நோய்முந் துறுத்து நொதுமல மொழியனின்
ஞெய்நல மறப்பெனோ மற்றே சேணிகந்
தொலிகழை மிசைந்த ஞெலிசொரி யொண்பொறி
படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை
முளிபுன் மீமிசை வளிசுழற் றுறூஉக்
காடுகவர் பெருந்தீ யோடுவயி னோடலி
னதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு
மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்
தினந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு
ஞான்றுதோன் றவிர்சுடர் மான்றூற் பட்டெனக்
கட்பட ரோதி நிற்படர்ந் துள்ளி
யருஞ்செல வாற்றூ வாரிடை ஞெரேரெனப்
பரந்துபடு பாய னவ்வி பட்டென
விலங்குவளை செறியா விருத்த நோக்கமொடு
நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண்
டின்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னூடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமயத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவி
னேற்றேக் கற்ற வுலமரல்
போற்றூ யாகலிற் புலத்தியா லெம்மே." (அகம்
- 39.)

இதனுள், வறுங்கை காட்டிய வாயல்

கனவினென நன
வின்றிச் சென்றவற்றைத் தலைவன் கூறியவாறு காண்க. இது
வும் இருவர்க்குமாம்.

அருந்தொழின் முடித்த செம்மற் காலை விருந்தொடு நல்லவை வேண்டற்கண்ணும் - செயற்கு அரிதாகிய வினையை முடித்த தலைமையை எய்திய காலத்தே தலைவி விருந்தெதிர்

கற. ரு']
கறபியல
ОЧЭ

கோடலோடே நீராடிக் கோலஞ்செய்தல் முதலியவற்றைக் காண்டல் வேண்டிய இடத்தும்: தலைவன் கூற்றுநிகழ்த்தும்.

(உ - ம்) "முரம்புதலை மணந்த நிரம்பா வியவி
ஞெங்கித் தோன்று முமண்பொலி சிறுகுடிக்
களரிப் புளியிற் காய்பசி பெயர்ப்ப
வுச்சிக் கொண்ட வோங்குடை வம்பலீர்
முற்றையு முடையமோ மற்றே பிற்றே
வீழ்மா மணிய புனைநெடுங் கூந்த
னீர்வார் புள்ளி யாக நனைப்ப
விருந்தயர் விருப்பினள் வருந்துந்
திரிந்திழை யரிவை தேமொழி நிலையே."
(நற்றிணை - 374.)

என இதனுள் விருந்தயர் விருப்பினளென விருந்தொடு நல்லவை வேட்டுக் கூறியவாறு காண்க.

மாலை ஏந்திய பெண்டிரும் மக்களும் கேளிர் ஒழுக்கத்துப் புகற்சிக் கண்ணும் - வினைமுற்றிப் புகுந்த தலைமகனை எதிரேற்றுக் கொள்ளும் மங்கல மரபினர் மாலை யேந்திய பெண்டிரும் புதல்வருங் கேளிரும் ஆகலான் அக்கேளிர் செய்யும் எதிர்கோட லொழுக்கத்துக் கண்ணும்: தலைமகன் உள்ள மகிழ்ந் துரைக்கும்.

உம்மை விரிக்க. பெண்டிரும் மக்களுமாகிய கேளிரென் றுமாம்.

(உ - ம்) "திருந்துங் காட்சிப் பெரும்பெயர்க் கற்பி
னுணுடை யரிவை மாணகர் நெடுந்தே
ரெய்தவந் தன்றாற் பாக நல்வா
விளைய ரிசைத்தலிற் கிளையோ ரெல்லாஞ்
சேயுயர் நெடுங்கடைத் துவன்றின ரெதிர்மார்
தாயரும் புதல்வருந் தன்முன் பறியாக்
கழிபே ருவகை வழிவழி சிறப்ப
வறம்புரி யொழுக்கங் காண்கம்
வருந்தின காண்கநின் றிருந்துநடை மாவே."

ஏனை வாயில் எதிரொடு தொகைஇ - சிறந்த மொழியை ஒழிந்து நின்ற வாயில்கட்கு எதிரே கூறுங் கூற்றோடே முற் கூறியவற்றைத் தொகுத்து:

(உ - ம்) "நகுகம் வாராய் பாண பகுவா
யரிபெய் கிண்கிணி யார்ப்பத் தெருவிற்
றேர்நடை பயிற்றுந் தேமொழிப் புதல்வன்
பூநாறு செவ்வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு
காமர் நெஞ்சந் துரப்ப யாந்தம்
முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினே மாகப்
பிறைவனப் புற்ற மாசி றிருநுத
ணறிருங் கதுப்பினெங் காதலி வேறுணர்ந்து
வெரூஉ மான்பிணையி னொரீஇ
யாரை யோவென் றிகந்துநின் றதுவே."
(நற்றிணை-250.)

இஃது, ஏனைவாயிலாகிய பாணற்கு உரைத்தது.

பண்ணமை பகுதி முப்பதின்ஒரு மூன்றும்-ஓதப்பட்ட இவையே இடமாக நல்லறிவுடையோர் ஆண்டாண்டு வேறு வேறாகச் செய்யுள் செய்து கோடற்கு அமைந்து நின்ற கூறு பாட்டை உடையவாகிய முப்பத்து மூன்று துறையும்:

எண்ணருஞ் சிறப்பிற் கிழவோன் மேன - களவுபோல இழிதொழிலின்றி ஆராய்தற்கரிய சிறப்போடு கூடிய தலை

வன் கண்ண என்றவாறு.

சிறப்பாவன:-வந்த குற்றம் வழிகெட ஒழுகலும், இல்லறம் நிகழ்த்தலும், பிரிவாற்றுதலும் பிறவுமாம். இன்னவிடத்தும் இன்ன விடத்தும் நிகழுங் கூற்றுக்களை வாயிலெதிர் கூறுங் கூற்றோடே தொகுத்துப் பண்ணுதற் கமைந்த பகுதி யுடையவாகிய முப்பத்து மூன்று துறையுந் தலைவன் கண் நிகழ்வன என்று முடிக்க. எடுத்துரைப்பினுந் தந்நிலை கிளப்பினும் அக்கூற்றுக்களையும் வாயிலெதிரொடு தொகைஇ யென முடிக்க. இவற்றுட் பண்ணிக் கொள்ளும் பகுதியாவன:-யாம் மறைந்து சென்று இவனைக் கண்ணைப் புதைத்தால் தலைநின்றொழுகும் பரத்தையர் பெயர் கூறுவனென்று உட்கொண்டு காமக் கிழத்தியாதல் தலைவியாதல் சென்று கண்புதைத்துழித் தலைவன் கூறுவனவும், பள்ளியிடத்து வந்திருந்து கூறுவனவும், இவள் ஊடற்குக் காரணம் என்னென்று தோழி வினையவழிக் கூறுவனவும், பிரிந்தகாலத்து இவளை மறந்தவாறென்னென்ற தோழிக்குக் கூறுவனவும் பிறவுமாம்.

உ - ம்) "சிலம்புகமழ் காந்த ணறுங்குலை யன்ன
நலம்பெறு கையினெங் கண்புதைத் தோயே
பாய லின்றுணை யாகிய பணைத்தோட்
டோகை மாட்சிய மடந்தை
நீயல துளரோவென் னெஞ்சமர்ந் தோரே."

(ஐங் - 293.)

“ தாழிரு டூமிய மின்னித் தண்ணென
வீழுறை யினிய சிதறி யூழிற்
கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி யிடித்திடித்துப்
பெய்கினி வாழியோ பெருவான் யாமே
செய்வினை முடித்த செம்ம லுள்ளமொ
டிவளின் மேவின மாகிக் குவளைக்
குறுந்தா ணன்மலர் நாறு
நறுமென் கூந்தன் மெல்லணை யேமே.” (குறுந் - 270.)

“ இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியல மென்றேனாக்
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்.” (குறள் - 1315.)

“ தன்னை யுணர்த்தினுங் காயும் பிறர்க்குநீ
ரிந்நீர ராகுதி ரென்று.” (குறள் - 1319.)

“ எரிகவர்ந் துண்ட வென்றூழ் நீளிடைச்
சிறிதுகண் படிப்பினுங் காண்குவென் மன்ற
நள்ளென் கங்கு னளிமனை நெடுநகர்
வேங்கை வென்ற சுணங்கிற்
றேம்பாய் கூந்தன் மாஅ யோளே.” (ஐங்குறு - 324.)

எனவும் வரும். இன்னும் அதனானே ஊடலைவிரும்பிக் கூறுவனவுங் கொள்க.

“ ஊடலி னுண்டாங்கோர் துன்பம் புணர்வது
நீடுவ தன்றுகொ லென்று.” (குறள் - 1307.)

“ ஊடுக மன்னோ வொளியிழை யாமிரப்ப
நீடுக மன்னோ விரா.” (குறள் - 1329.)

என வரும். இன்னுங் கற்பியற்கண் தலைவன்கூற்றாய் வேறுபடவருஞ் சான்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் இதனான் அமைத்துக்கொள்க. (ரு)

147. அவனறி வாற்ற வறியு மாகலி
னேற்றற் கண்ணு நிறுத்தற் கண்ணு
முரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கிற்
பெருமையிற் றிரியா வன்பின் கண்ணுங்
கிழவனை மகடூஉப் புலம்புபெரி தாகலி
னலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியு
மின்பமு மிடும்பையு மாகிய விடத்துங்
கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறீஇ
நளியி னீக்கிய விளிவரு நிலையும்

புகன்ற வுள்ளமோடு புதுவோர் சாயற்
ககன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
யியன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயுத் தருக்கி
யெதிர்பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினுந்
தங்கிய வொழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி
யெங்கையர்க் குரையென விரத்தற்
கண்ணுஞ்
செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலுங்
காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
யேமுறு விளையாட் டிறுதிக் கண்ணுஞ்
சிறந்த செய்கை யவ்வழித் தோன்றி
யறம்புரி யுள்ளமோடு தன்வர வறியாமைப்
புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத் தானுந்
தந்தைய் ரொப்பர் மக்களென் பதனு
லந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து
நெருங்கலுங்
கொடியோர் கொடுமை சுடுமென
வொடியாது
நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு
தொகைஇப்
பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணுங்
கொடுமை யொழுக்கங் கோடல் வேண்டி

யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்

603:

வடித்தென வுருத்த தித்திப் பல்லூழ்
நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரற் றிருகுபு
கூர்நுதி மழுகிய வெயிற்ற
ஞர்முழுது நவலுகிற் காணிய சென்மே." (அகம்-176.)

எதிர்பெய்து மறுத்த ஈரமெனவே எதிர்ப்பெய்யாது மறுத்த ஈரமுங் கொள்க.

"கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்
பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டு
மவ்வய னண்ணிய வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி
னிரும்புசெய் தொடியி னேர வாகி
மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி

யானே மென்னவு மொல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே
யினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத்
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை
நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம்
வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே
தீம்பால் படுத ரூமஞ் சினரே
யாயிடைக், கவவுக்கை ஞெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவு [நடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ
செல்வற் கொத்தனெம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண்
டியாமுங் காதலெ மவற்கெனச் சாஅய்ச்
சிறுபுறங் கவையின ளாக வுறுபெயற்
றண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போன் ஞெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே." (அகம் - 26.)

இதனுள், ஒருத்தியை வரைந்துகூறாது நல்லோரைப் பொதுவாகக் கூறியவாறும் வேண்டினமெனப் புலம்புகாட்டிக் கலுழ்ந்தெதன ஈரங்கூறியவாறுங் காண்க.

தங்கிய ஒழுக்கத்துக் கிழவனை வணங்கி எங்கையர்க்கு உரையென இரத்தற்கண்ணும் - பரத்தையர்மாட்டுத் தங்கிய செவ்வியை மறையாத ஒழுக்கத்தோடே வந்த தலைவனை நீ கூறுகின்ற பணிந்தமொழிகளை எங்கையர்க்கு வணங்கிக் கூறெனை இரந்துகோடற்கண்ணும் :

(உ - ம்) “ அகன்றுறை யணிபெற.”

என்னும் மருதக்கலி (73) யுள்,

“ நோதக்கா யெனநின்னை நொந்தீவா ரில்வழித்
தீதிலேன் யானெனத் தேற்றிய வருதிமன்
ஞெகிழ்ந்தொடி யிளையவ ரிடைமுலைத் தாதுசோர்ந்
திதழ்வனப் பிழந்தநின் கண்ணிவந் துரையாக்கால்.”

என்பன கூறி,

“ மண்டுநீ ராரா மலிகடல் போலுநின்
றண்டாப் பரத்தை தலைக்கொள்ள நாளும்
புலத்தகைப் பெண்டிரைத் தேற்றிமற் றியாமெனிற்
றோலாமோ நின்பொய் மருண்டு.”

எனவும் எங்கையரைத் தேற்றெனக் கூறியவாறு காண்க.

செல்லாக் காலைச் செல்கென விடுத்தலும் - தலைவன் செல்லா னென்பது இடமுங் காலமும்பற்றி அறிந்த காலத்து வட வுள்ளத்தாற் கூடப்பெறுதாள் செல்கெனக் கூறி விடுத்து ஆற்றுதற் கண்ணும்:

(உ - ம்) "புள்ளூமி ழகல்வயல்"

என்னும் மருதக்கலி (79) யுள்,

"பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி
யாங்கே யவர்வயிற் சென்றி யணிசிதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து."

"சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
னூர்மடி கங்குலி னோன்றளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி

நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டூது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருற்
றுறைபிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறளு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்

கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்கைச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவெம்
மொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ."

(அகம் - 46.)

காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ ஏமுறு விளையாட்டு இறுதிக் கண்ணும் - மனையறத்திற்கு உரியளாக வரைந்து கொண்ட காமக்கிழத்தி, தலைவி புதல்வன் மனைப்புறத்து விளையாடுகின்றவனைத் தழுவிக்கொண்டு தான் ஏமுறுதற்குக் காரணமான விளையாட்டின் முடிவின் கண்ணும்:

அவள் எம்மைப் பாதுகாப்பீரோவென வினையவழி

அவனும் அதற்கு உடன்பட்டான்போலக் கூறுவன உளவாதலின் 'ஏமுறுவிளையாட்டு' என்றார். 'இறுதி' என்றார் விளையாட்டு முடியுந்துணையுந் தான் மறைய நின்று பின்னர்க் கூறுதலின்.

(உ - ம்) "நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதி னல்லி யயலிதழ் புரையு

மாசி லங்கை மணிமரு ளவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவிற் றமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகி யாவருங்
காணுந ரின்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சுமந்த பூண்டாங் கிளமுலை
வருக மாளவென் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து
கொண்டன ளின்றோட் கண்டுநிலை செல்லேன்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை

நீயுந் தாயை யிவற்கென யான்றற்
கரைய வந்து விரைவனென் கவைஇக்
களவுடன் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா
நாணி நின்றோ ணிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் னோணின்
மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே." (அகம் - 16.)

சிறந்த செய்கை அவ்வழித் தோன்றி அறம்புரி உள்ள மொடு தன்வரவு அறியாமைப் புறஞ்செய்து பெயர்த்தல் வேண்டிடத்தானும் : சிறந்த செய்கை அவ்வழித்தோன்றி - காமக்கிழத்தியது ஏமுறும் விளையாட்டுப்போலாது தலைவி தன் புதல்வனைத் தழீஇ விளையாட்டையுடைய இல்லிடத்தே தலைவன் தோன்றி, அறம்புரி உள்ளமொடு தன்வரவு அறியாமைப் புறஞ்செய்து - அவ்விளையாட்டு மகிழ்ச்சியாகிய மனையறத்தினைக் காணவிரும்பிய நெஞ்சோடே தன்வரவினைத் தலைவி அறியாமல் அவள்பின்னே நிற்றலைச்செய்து, பெயர்த்தல் வேண்டு இடத்தானும் - தலைவியது துனியைப் போக்குதல் வேண்டிய இடத்தும் :

'தன்வரவறியாமை' என்றதற்குத் தன்னைக் கண்டால் தலைவியுழை நின்றார் தமக்குச்செய்யும் ஆசாரங்களையும் அவர் செய்யாமற் கைகவித்துத் தன்வரவு அறியாமை நிற்பனென்று கொள்க.

(உ - ம்) "மையற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தன்
மெய்பெறா மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தரப்
பொலம்பிறை யுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கல
னலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வா
வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லந்துகி
லரிபொலி கிண்கிணி யார்ப்போவா தடிதட்பப்
பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக்
கால்வறோர் கையி னியக்கி நடையயிற்றா
வாலமர் செல்வ னணிசால் பெருவிறல்
போல வருமென் னுயிர் ;

பெரும, விருந்தொடு கைதூவா வெம்மையு முள்ளாய்
பெருந்தெருவிற் கொண்டாடி ஞாயர் பயிற்றத்

திருந்துபு நீகற்ற சொற்கள்யாங் கேட்ப
மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்தயின் றற்றாப்
பெருந்தகாய் கூறு சில ;
எல்லிழாய்,
சேய்நின்று நாங்கொணர்ந்த பாணன் சிதைந்தாங்கே
வாயோடி யேனுதிப் பாடிய மென்றற்றா
நோய்நாந் தணிக்கு மருந்தெனப் பாராட்ட
வோவா தடுத்தடுத் ததராவென் பான்மாண
வேய்மென்றோள் வேய்த்திறஞ் சேர்த்தலு மற்றிவன்
வாயுள்ளிற் போகா னரோ ;
உள்ளி யுழையே யொருங்கு படைவிடக்
கள்வர் படர்தந் ததுபோலத் தாமெம்மை
யெள்ளுமார் வந்தாரே யீங்கு ;
ஏதப்பா டெள்ளிப் புரிசை வியலுள்ளோர்
கள்வரைக் காணது கண்டேமென் பார்போலச்
சேய்நின்று செய்யாத சொல்லிச் சினவனின்
றாணை கடக்கிற்பார் யார் ;
அதிர்வில் படிறெருக்கி வந்தென் மகன்மேல்
முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலாண் முச்சி
யுதிர்துக ளுக்கநின் றாடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்,
இனி யெல்லா யாம்,
தீதிலே மென்று தெறிப்பவுங் கைந்நீவி

யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தா வில்லாயின்
மேதக்க வெந்தை பெயரனை யாங்கொள்வேந்
தாவா விருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லு
மாபோற் படர்தக நாம்." (கலி - 81.)

தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால் அந்தமில் சிறப்பின் மகப் பழித்து நெருங்கலும் - அங்ஙனம் விளையாடுகின்ற காலத்து மக்கள் தந்தையரை ஒப்பரென்னும் வேதவிதி பற்றி முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய மகனைப் பழித்து வெகுளுதற்கண்ணும் :

மகனுக்கும் இதுபடுமென்று கருதிக் கூறலின் தலைவனைப் பழித்தென்றது 'மகப்பழித்து' என்றார்.

'மைபடுசென்னி' என்னும் மருதக்கலி (86) யுள்,

"வனப்பெலா நுந்தையை யொப்பினு நுந்தை

நிலைப்பாலு ளொத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்றிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி பெருமமற் றெவ்வாதி
யொன்றினேம் யாமென் றுணர்ந்தாரை நுந்தைபோன்
மென்றோ ளெகிழ விடல்."

என அவனைக் கொண்டு விளையாடியவழி அவன் தலைவன் மேல் வீழ்தலின்,

"தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன்."

எனத் தன் திறத்து அன்பிலனென நெருங்கிக் கூறிய வாறு காண்க.

கொடியோர் கொடுமை சுடுமென ஒடியாது நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇப் பகுதியின் நீங்கிய தகுதிக்கண்ணும் : கொடியோர் நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொகைஇ - கொடியோரென்றது பாணர் கூத்தர் விறலியர்

அந்தணர் முதலியோரை, கொடியோராய்த் தலைவன் புகழைக் கூறுதற்கு விரும்பினோர் பரத்தையர்க்கு வாயிலாய் வந்து கூறிய சொல்லோடே தானும் அவரிடத்தே சேர்ந்து, பகுதியி னீங்கிய கொடுமை - காவற்பாங்கிற் பக்கமும் ஆங்கோர் பக்கமுமாகிய பகுதி காத்தலினின்று நீங்கிய பரத்தையரைக் கூடியகொடுமை, சுடுமென ஒடியாது தகுதிக் கண்ணும்-நெஞ்சைச் சுடுமென்று கூறி அவன் தவற்றைக் கூறுதலைத் தவிராமற் கூறுதற்குத் தக்க தகுதியிடத்தும் :

இன்; நீக்கப் பொருட்டு. பகுதி - கூறுபாடு, ஆகுபெயர்; பகுதிகளைக் காத்தற்குப் பிரிவேனெனக்கூறிப் பிரிந்து பாணர் முதலியோர் புதிதிற் கூட்டிய பரத்தையரிடத்தே ஒழுகிய மெய்வேறுபாட்டோடு வந்தானைக் கண்டு அப்பகுதிகளைப் பரத்தையராகக் கூறுவாளாயிற்று. அது, 'இணைபட நிவந்த' என்னும் மருதக்கலி (72) யுள்,

"கண்ணிநீ கடிகொண்டார்க் கனைதொறும் யாமழப்
பண்ணினாற் களிப்பிக்கும் பாணன்காட் டென்றானே

பேணானென் றுடன்றவ ருகிர்செய்த வடுவினான்
மேனாணின் றோள்சேர்ந்தார் நகைசேர்ந்த விதழினை;

நாடிநின் றூதாடித் துறைச்செல்லா ளூரவ
ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றாலோ
கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினி
லூடியா ரெறிதர வொளிவிட்ட வரக்கினை;

வெறிதுநின் புகழ்களை வேண்டாரி னெடுத்தேத்து
மறிவுடை யந்தண னவனைக்காட் டென்றானே
களிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வுருவின்மேற்
குறிபெற்றார் குரற்கூந்தற் கோடுளர்ந்த துகளினை."

என்பவற்றாற்

பாணர் முதலியோர் வாயிலாயவாறு காண்க.

“ எங்கெதழின் மார்ப வெதிரல்ல நின்வாய்ச்சொற்
பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் பரிந்தாளு மைந்தினை
சாந்தழி வேரை சுவற்றூழ்ந்த கண்ணியை
யாங்குச்சென் றீங்குவந் தீத்தந்தாய்; கேளினி
ஏந்தி, எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்
குதிரை வழங்கிவரு வல்;

அறிந்தேன் குதிரை தான்
பால்பிரியா வைங்கூந்தற் பன்மயிர்க் கொய்சுவன்
மேல்விரித் தியாத்த சிகழிகைச் செவ்வுளை
நீல மணிக்கடிகை வல்லிகை யாப்பின்கீழ்
ஞாலியன் மென்காதிற் புல்லிகைச் சாமரை

மத்திகைக் கண்ணுறை யாகக் கவின்பெற்ற
வுத்தி யொருகாழ்நூ லுத்தரியத் திண்பிடி
நேர்மணி நேர்முக்காழ் பல்பல கண்டிகைத்
தார்மணி பூண்ட தமனிய மேகலை

நூபுரப் புட்டி லடியொ டமைத்தியாத்த
வார்பொலங் கிண்கிணி யார்ப்ப வியற்றிநீ
காதலித் தூர்ந்தநின் காமக் குதிரையை
யாய்சுதை மாடத் தணிநிலா முற்றத்து
ளாதிக் கொளீஇய வசையினை யாகுவை
வாதுவன் வாழிய நீ;

சேகா, கதிர்விரி வைகலிற் கைவாரூஉக் கொண்ட
மதுரைப் பெருமுற்றம் போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ வீறியது ;

கூருகிர் மாண்ட குளம்பி னதுவன்றே
கோரமே வாழிகுதி ரை'
வெதிருழக்கு நாழியாற் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை யுடலணி போலநின் மெய்க்கட்
குதிரையோ கவ்வி யது;
சீத்தை, பயமின்றி யீங்குக் கடித்தது நன்றே
வியமமே வாழிகுதி ரை;
மிகாஅன், றினியறிந்தே னின்றுநீ யூர்ந்த குதிரை
பெருமணம் பண்ணி யறத்தினிற் கொண்ட
பருமக் குதிரையோ வன்று; பெருமநின்
னேதில் பெரும்பாணன் றூதாட வாங்கேயோர்
வாதத்தான் வந்த வளிக்குதிரை யாதி
யுருவழிக்கு மக்குதிரை யூரனீ யூரிற் பரத்தை
பரியாக வாதுவனுய்மற் றச்சாத்
திரிகுதிரை யேறிய செல்." (கலி - 96.)

இதனுட் 'பாணன் தூதாட வாதத்தான் வந்த குதிரை' என்பதனால் அவன் கூட்டிய புதியபரத்தையர் என்பதூஉம் அவன் பகுதியினின்று நீங்கியவாறுங் 'குதிரையோ வீறியது' என்பது முதலியவற்றாற் கொடுமை நெஞ்சைச் சுடுகின்றவாறும் அதனை நீக்கிய பரத்தையரைக் குதிரையாகக் கூறித் தான் அதற்குத் தகநின்றவாறுங் காண்க.

கடவுட்பாட்டு 'ஆங்கோர் பக்க'மும், யானைப்பாட்டுக் 'காவற் பாங்கின் பக்க'முமாம்.

கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல்வேண்டி அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக் காதல் எங்கையர் காணின் நன்றென மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும் : கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல்வேண்டி - அங்ஙனம் பகுதியினீங்கிப் பரத்தையர் மாட்டு ஒழுகிக் கொடுமை செய்த ஒழுக்கத்தைத் தலைவி பொறுத்தலை வேண்டி, அடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கி - தன் அடிமேல் வீழ்ந்து வணங்கிய தலைவனை அதனின்மீது துனிமிக்குக் கழறி, காதல் எங்கையர்காணின் நன்றென - நின்மாட்டுக் காதலையுடைய எங்கையர் காணின் இவை நன்

றெனக் கொள்வரெனக் கூறி, மாதர் சான்ற வகையின் கண்ணும் - காதல் அமைந்து மாறிய வேறுபாட்டின் கண்ணும் :

பொருதாரைக் 'கொள்ளார்' என்பவாகலிற்

கோடல் பொறுத்தலாயிற்று. 'காதலெங்கையர் மாதர் சான்ற' என் பனவற்ருல் துனிகூறினர். னின்றென்ருர்.

எனவே, யாங்கண்டதனுற் ப்பய

(உ - ம்) "நில்லாங்கு நில்." என்னும் பூழ்ப்பாட்டி(கலி-95)னுள்,

"மெய்ப் பொய்யென்று மயங்கிய கையொன்
றறிகல்லாய் போறிகா ணீ;
நல்லாய்,
பொய்யெல்லா மேற்றித் தவறு தலைப்பெய்து
கையொடு கண்டாய் பிழைத்தே னருளினி;
அருளுகம் யாம்யாரே மெல்லா தெருள -
வளித்துநீ பண்ணிய பூழெல்லா மின்னும்
விளித்துநின் பாணனே டாடி யளித்தி
விடலைநீ நீத்தலி னேய்பெரி தேய்க்கு
நடலைப்பட் டெல்லாநின் பூழ்."

இதனுள் 'அருளினி' என அடிமேல் வீழ்ந்தவாறும்
'அருளுகம் யாம்யார்' எனக் காதல் அமைந்தவாறும் 'விளித், தளித்தி' என இப்பணிவை நின்பெண்டிர் கொள்வரெனவுங் கூறியவாறுங் காண்க.

"நினக்கே யன்றஃ தெமக்குமா ரினிதே
நின் மார்பு நயந்த நன்னுத லரிவை
வேண்டிய குறிப்பினை யாகி
யீண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே." (ஐங்குறு - 46.)

இதுவும் அஃது.

தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை மாயப்

பரத்தை

உள்ளியவழியும் - பரத்தையர் கருதி அணிந்த நன்றாகிய அணிகளையுடைய புதல்வனை மாயப் பரத்தமையைக் குறித்த விடத்தும் :

அவருள் துனியாலே வருந்திய பரத்தையர் தம்வருத்தத்தினை உணர்த்தியும் தலைநின்றொழுகும் பரத்தையர் தஞ் சிறப்பு உணர்த்தியும் அணிவரென்றற்குக் 'கண்ணிய' என்றார். பரத்தையர்சேரி சென்று அணியணிந்ததற்கு வெகுண்டு கூறலிற் பொய்யாகிய பரத்தை யென்றார். எனவே தலைவன் பரத்தமை கருதினனாயிற்று.

(உ - ம்) " உறுவளி தூக்கு முயர்சினை மாவி
னறுவடி யாரிற் றவைபோ லழியக்
காந்தியா னரக்கவுங் கைந்நில்லா வீங்கிச்
சுரந்தவென் மென்முலைப் பால்பழு தாகநீ
நல்வாயிற் போத்தந்த பொழுதினா னெல்லா
கடவுட் கடிநகர் தோறு மிவனை
வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய் விலங்கினை
யீர மிலாத விவன்றந்தை பெண்டிருள்
யாரிற் றவிர்ந்தனை கூறு ;

நீருள், அடைமறை யாயிதழ்ப் போதுபோற் கொண்ட
குடைநிழற் றோன்றுநின் செம்மலைக் காணூஉ
விவன்மன்ற யானேவ வுள்ளங்கொண் டுள்ளா
மகனல்லான் பெற்ற மகனென் றகனகர்
வாயில் வரையிறந்து போத்தந்து தாயர்
தெருவிற் றவிர்ப்பத் தவிர்ந்தனன் மற்றவர்
தத்தங் கலங்களுட் கையுறை யென்றிவற்
கொத்தவை யாராய்ந் தணிந்தார் பிறன்பெண்டி
ரீத்தவை கொள்வானா மிஃதொத்தன் சீத்தை
செறுத்தக்கான் மன்ற பெரிது ;

சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுபு
நீதொட்ட
மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு ;

அவற்றுள், நறுவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்பச்
சுறுவே றெழுதிய மோதிரந் தொட்டாள்
குறியறிந்தேன் காமன் கொடியெழுதி யென்றுஞ்
செறியாப் பரத்தை யிவன்றந்தை மார்பிற்
பொறியொற்றிக் கொண்டாள்வ லென்பது தன்னை
யறீஇய செய்த வினை;
அன்னையோ விஃதொன்று

முந்தைய கண்டு மெழுகல்லா தென்முன்னர்
வெந்தபுண் வேலெறிந் தற்றா விஃதொன்று
தந்தை யிறைத்தொடீஇ மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தா ரியாரெல்லாஅ விது;

இஃதொன்று,
என்னெத்துக் காண்க பிறரு மிவற்கென்னுந்
தன்னலம் பாடுவி தந்தாளா நின்னை
யிதுதொடு கென்றவர் யார்;
அஞ்சாதி, நீயுந் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த
பூவெழி லுண்க ணவளுந் தவறிலள்
வேணிற் புனலன்ன நுந்தையை நோவார்யார்
மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைததந்தா
டான்யாரோ வென்று வினவிய நோய்ப்பாலேன்
யானே தவறுடை யேன்." (கலி - 84.)

தன்வயிற் சிறைப்பினும்-தலைவனில் தான் புதல்வற்குச் சிறந்தாளாகி அத்தலைவன்மாட்டும் அவன் காதலித்த பரத்தையர் மாட்டுஞ் செல்லாமற் புதல்வனைத் தன்பாற் சிறை செய்தற்கண்ணும் :

(உ - ம்) "புள்ளிமி ழகல்வயல்." என்னும் மருதக்கலி(79)யுள்,

" அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி
மணிபுரை செய்வாய்நின் மார்பகல நனைப்பதாற்
றோய்ந்தாரை யறிகுவேன் யானெனக் கமழுநின்
சாந்தினாற் குறிகொண்டாள் சாய்குவ ளல்லளோ ;

புல்லலெம் புதல்வனைப் புகலக னின்மார்பிற்
பல்காழ்முத் தணியாரம் பற்றினன் பரிவானான்
மாணிழை மடநல்லார் முயக்கத்தை நின்மார்பிற்
பூணினாற் குறிகொண்டாள் புலக்குவ ளல்லளோ ;

கண்டேயெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி நின்சென்னி
வண்டிமிர் வகையிணர் வாங்கினன் பரிவானா
னண்ணியார்க் காட்டுவ திதுவெனக் கமழுநின்
கண்ணியாற் குறிகொண்டாள் காய்குவ ளல்லளோ;

எனவாங்கு,

பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி
நீங்கா யிகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி

யாங்கே யவர்வயிற் சென்றீ யணிசிதைப்பா
னீங்கெம் புதல்வனைத் தந்து."

இது, தலைவனிடத்தினின்றும் புதல்வனைச் சிறைத்தது. 'ஞாலம் வறந்தீர' என்னும் மருதக்கலி(82)யுள்,

"அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புத்தேளில் புக்கா னலைக்கொரு
கோறு நினக்கவள் யாராகு மெல்லா
வருந்தியா னோய்கூர நுந்தையை யென்றும்
பருந்தெறிந் தற்றாகக் கொள்ளுங்கொண் டாங்கே
தொடியு முகிரும் படையாக நுந்தை
கடியுடை மார்பிற் சிறுகண்ணு முட்காள்
வடுவுங் குறித்தாங்கே செய்யும் விடுவினி
யன்ன பிறவும் பெருமா னவள்வயிற்
றுன்னுத லோம்பித் திறவதின் முன்னினீ
யையமில் லாதவ ரில்லொழிய வெம்போலக்
கையா றுடையவ ரில்லல்லாற் செல்ல
லமைந்த தினிநின் றொழில்."

இது, காதற்பரத்தையர்பாற் புதல்வன் செல்லாமற் சிறைத்தது.

அவன்வயிற் பிரிப்பினும் - தன்னொடு மைந்தனிடை உறவுநீக்கி அவனைத் தலைவனொடு சார்த்துதற்கண்ணும் :

என்றது, எமக்கிவன் யாரென்று அயன்மை கூறுதலாம்.

(உ - ம்) "மைபடுசென்னி." என்னும் மருதக்கலி(86)யுள்,

"மறைநின்று, தாமன்ற வந்தீத் தனர்;
ஆயிழாய், தாவாத வெற்குத் தவறுண்டோ காவாதீங்
கீத்தை யிவனையாங் கோடற்குச் சீத்தையாங்
கன்றி யதனைக் கடியவுங் கைந்நீவிக்
குன்ற விறுவரை கோண்மா விவர்தாங்குத் கற். கூ]

தந்தை வியன்மார்பிற் பாய்ந்தா னறனில்லா
வன்பிலி பெற்ற மகன்."

என்புழி 'அறனில்லா வன்பிலி பெற்றமகன்' எனவும், 'நின், மகன்ரு யாதல் புரைவதாங் கெனவே' (அகம்-16) என் புழி 'நின்மகன்' எனவும் பிரித்தவாறு காண்க.

இன்னுத் தொல் சூள் எடுத்தற்கண்ணும் - இன்னுங்குப் பயக்குஞ் சூளுறவினைத் தலைவன் சூளுறுவலெனக் கூறு மிடத்தும் :

தலைவன் ' வந்தகுற்றம் வழிகெட' ஒழுகிக், களவிற் சூளுறவான்வந்த ஏதம் நீக்கி, இக்காலத்துக் கடவுளரையுங் புதல்வனையுஞ் சூளுறுதலின் 'இன்னுதசூள்' என்றார். அது களவுபோலச் சூளுறுதலின் 'தொல்சூள்' என்றார்.

(உ - ம்) "ஒரூஉக் கொடியிய னல்லார்." என்னும் மருதக்கலி(88) யுள்,

"வேற்றுமை யென்கண்ணோ வோராதி தீதின்மை
தேற்றக்கண் டியாய் தெளிக்கு ;
இனித் தேற்றேம்யாம்;
தேர்மயங்கி வந்த தெரிகோதை யந்நல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப் போர்மயங்கி
நீயுறும் பொய்ச்சூ ளணங்காகின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு."

எனத் தலைவி எம்மேலே இப்பொய்ச்சூளால் வருங்கேடு வருமென மறுத்தவாறு காண்க.

காமக் கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய தீமையின் முடிக்கும் பொருளின்கண்ணும் நலம்பாராட்டிய காமக்கிழத்தியர் தலைவி தன்னிற் சிறந்தாராகத் தன்னான் நலம்பாராட்டப்பட்ட இற்பரத்தையர்மேல் தீமையுறுவரென முடித்துக் கூறும் பொருளின்கண்ணும் :

(உ - ம்) "மடவ ளம்மநீ யினிக்கொண் டோளே
தன்னொடு நிகரா வென்னொடு நிகரிப்
பெருநலன் தருக்குமென்ப விரிமலர்த

தாதுண் வண்டினும் பலர்நீ
யோதி யொண்ணுதல் பசப்பித் தோரே." (ஐங்குறு - 67.)

இதனுள், இப்பொழுது கிடையாதது கிடைத்ததாக வரைந்துகொண்ட பரத்தை தன்னொடு இளமைச்செவ்வி ஒவ்வா என்னையுந் தன்னோடொப்பித்துத் தன் பெரிய நலத்தாலே மாறுபடுமென்பவென அவள் நலத்தைப் பாராட்டியவாறும், நீ பசப்பித்தோர் வண்டு தாது உண்டமலரினும் பலரெனத் தீமையின் முடித்தவாறுங் காண்க.

" அணிற்பல் லன்ன." (குறுந் - 49.)

என்னும் பாட்டுக் கற்பாகலின் இதன்பாற்படும்.

கொடுமையொழுக்கும் தோழிக்கு உரியவை வடுவறு சிறப்பிற் கற்பில்திரியாமைக் காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும் ஆவயின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்: கொடுமை ஒழுக்கம் தோழிக்கு உரியவை - பரத்தையிற்பிரிவும் ஏனைப்பிரிவுகளும் ஆகித் தலைவன்கண் நிகழுங் கொடுமையொழுக்கத்தில் தோழி கூறுதற்கு உரியனென மேற் கூறுகின்றவற்றைக் கேட்டவழி, வடுவறு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமை - எஞ்ஞான்றுங் குற்றமின்றி வருகின்ற பிறப்பு முதலிய சிறப்பிடத்துங் கற்பிடத்துந் திரிவுபடாதபடி, காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும் நிலையினும்-தோழி கூற்றினை வெகுளலும் மகிழ்தலும் அவளைப் பிரித்தலும் பின்னும் அவள்கூற்றினைக் கேட்டற்கு விரும்புதலுமாகிய நிலையின்கண்ணும், ஆவயின் வருஉம் நிலையினும் - அத்தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலுமாய் வரும் நிலையின்கண்ணும், பல் வேறு நிலையினும் - இக்கூறியவாறன்றிப் பிறவாற்றாய்ப் பலவேறுபட்டு வரும் நிலையின்கண்ணும்:

அவள்வயினென்னாது 'ஆவயின்' என்றார், தோழியும் பொருளென்பதுபற்றி.

" இதுமற் றெவனோ தோழி துனியிடை
யின்ன ரென்னு மின்னாக் கிளவி

யிருமருப் பெருமை யீன்றணிக் காரா
னுழவன் யாத்த குழவியி னகலாது
பாற்பெய் பைம்பயி ராரு மூரன்
றிருமனைப் பல்கடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே." (குறுந் - 181.)

இது, தோழி இன்னுக்கிளவி கூறியதனை இதுபொழுது கூறிப் பயந்ததென்னெனக் காய்ந்து கூறினாள்.

"பார்பக வீழ்ந்த வேருடை நெடுங்கோட்
டுடும்படைந் தன்ன நெடும்பொரி விளவி
னூட்டொழி பந்திற் கோட்டுமூக் கிறுபு
கம்பலத் தன்ன பைம்பயிர்த் தாஅம்
வெள்ளில் வல்சி வேற்றுநாட் டாரிடைச்
சேறு நாமெனச் சொல்லச் சேயிழை
நன்றே புரிந்தோய் நன்றுசெய் தனையே
செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்
ககல்வ ராடவ ரதுவதன் பண்பே."
(நற்றிணை - 24.)

இது, செய்தனையெனத் தலைவி உவந்து கூறியது.

"வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிணை ரிடையிடுபு
பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்

கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானங் காரெனக் கூறினும்
யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே.'' (குறுந் - 21
.)

இது, கானங் காரெனக் கூறவும் வாராரென்றவழி அது கூறினும் யானோ தேறே னெனப் பிரிநிலை ஓகாரத்தாற் பிரிந்தது.

" யாங்கறிந் தனர்கொ றோழி பாம்பி
னுரிநிமிர்ந் தன்ன வுருப்பவி ரமயத்
திரைவேட் டெழுந்த சேவ லுள்ளிப்
பொறிமயி ரெருத்திற் குறுநடைப் பேடை
பொரிகாய்க் கள்ளி விரிகா யங்கவட்டுத
தயங்க விருந்து புலம்பக் கூஉ
மருஞ்சுர வைப்பிற் கானம்
பிரிந்துசே ணுறைதல் வல்லு வோரே.'' (குறுந் - 154.)

இது, வல்லுவோர் என்னும் பெயர்கூறித் தோழி கொடுமை கூறியவழி அவளையே பிரிதல்வன்மை யாங்கறிந்

தனரெனத் தலைவி வினவுதலின் அது அவாவியதாம்.

பின்னுங் கேட்டற்கு

இனித் தோழியிடத்துத் தலைவனைக் காய்தல் முதலி யன வருமாறு :

“ நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅ
யின்னுயிர் கழியினு முரைய லவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி
புலவிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே.”

(குறுந் - 93.)

இது, காய்தல்.

“ வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்பத் ததைந்த நெய்தல் கழிய
வோதமொடு பெயருந் துறைவற்குப்
பைஞ்சாய்ப் பாவை யீன்றனென் யானே.(ஐங்குறு - 155.)

இது, பல்லாற்றானும் வாயில் நேராத தலைவியை மகப் பேற்றிற்கு உரியகாலங்கழிய ஒழுகாநின்றாயென நெருங்கிய தோழிக்கு யான் களவின்கண் மகப்பெற்றேனெனக் காய்ந்து கூறியது.

“ கொடிப்பூ வேழந் தீண்டி யயல
வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் நுடங்கு
மணித்துறை யூரன் மார்பே

பனிததுயில் செய்யு மின்சா யற்றே." (ஐங்குறு - 14.)

இஃது, உவத்தல்.

"புதன்மிசை நடங்கும் வேழ வெண்பூ
விசும்பாடு குருகிற் றோன்று மூரன்
புதுவோர் மேவல னாகலின்
வறிதா கின்றென் மடங்கெழு நெஞ்சே." (ஐங்குறு - 17.)

இது, பிரித்தல்.

"நாமவர் திருந்தெயி றுண்ணவு மவர்நம
தேந்துமுலை யாகத்துச் சார்ந்துகண் படுப்பவுங்
கண்சுடு பரத்தையின் வந்தோற் கண்டு

மூடுதல் பெருந்திரு வுறுகெனப்
பீடுபெற லருமையின் முயங்கி யோனே."

இது, பெட்டது.

"நீரார் செருவின்" என்னும் மருதக்கலி(75)யும் அது.

இனிப் 'பல்வேறுநிலை'யாவன:—தோழி பிரிவுணர்த்திய

வழிச் செலவழுங்கக் கூறுவனவற்றின் வேறுபாடுகளும், பிரிந்துழி வழியருமை பிறர்கூறக்கேட்டுக் கூறுவனவும், தலைவனது செல்வுக்குறிப்பு அறிந்து தானே கூறுவனவும், தூதுவிடக் கருதிக் கூறுவனவும், நெஞ்சினையும் பாணனையும் தூதுவிட்டுக் கூறுவனவும், வழியிடத்துப் புட்களை நொந்து கூறுவனவும், பிரிவிடையாற்றுளெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவலெனக் கூறுவனவும், அவன் வரவு தோழி கூறிய வழி விரும்பிக் கூறுவனவும், கூறிய பருவத்தின் வாராது பின்னர் வந்தவனொடு கூடியிருந்து முன்னர்த் தன்னை வருத்திய குழலை மாலையிற் கேட்டுத் தோழிக்குக் கூறுதலும், தலைவன் தவறிலனெனக் கூறுவனவும், புதல்வனை நீங்கா தொழுகிய தலைவன் நீங்கியவழிக் கூறுவனவும், காமஞ்சாலா விளமையோளைக் களவின்கண் மணந்தமை அறிந்தேனெனக் கூறுவனவும், இவற்றின் வேறுபட வருவன பிறவுமாம்.

“அருளு மன்பு நீக்கித் துணைதுறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயி
னுரவோ ருரவோ ராக
மடவ மாக மடந்தை நாமே.” (குறுந் - 20.)

இது, செலவழுங்கக் கூறியது.

“வெந்திறற் கடுவளி பொங்கர்ப் போந்தென
நெற்றுவிளை யுழிஞ்சில் வற்ற லார்க்கு
மலையுடை யருஞ்சுர மென்பநம்
முலையிடை முனிநர் சென்ற வாறே.”

(குறுந் - 39.)

“எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய

வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக்
கொலைவி லெயினர் பகழி மாய்க்குங்
கவலைத் தென்பவவர் தேர்சென்ற வாறே 620

யதுமற் றவலங் கொள்ளா து
நொதுமல கழறுமிவ் வழுங்க லூரே."

(குறுந் - 12.)

இவை, வழியருமை கேட்டவழிக் கூறியன.

"நுண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகந்தங்
கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்
ஒண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்.'' (கலி - 4.)

இது, செலவுக் குறிப்பறிந்து தோழிக்குக் கொண்டு கூறிற்று.

கூறியது

"பலர்புகழ் சிறப்பினுங் குரிசி லுள்ளிச்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின் மன்ற
வின்னா வரும்பட ரெம்வயிற் செய்த
பொய்வ லாளர் போலக்

கைவல் பாணவெம் மறவா தீமே." (ஐங்குறு - 473.)

இது, தூதுவிடக் கருதிக் கூறியது.

" சூழ்கம் வம்மோ தோழிபாழ் பட்டுப்
பைதற வெந்த பாலை வெங்காட்
டருஞ்சுர மிறந்தோர் தேஎத்துச்
சென்ற நெஞ்ச மீட்டிய பொருளே."

(ஐங்குறு - 317.) இது, நெஞ்சினைத் தூதுவிட்டுக் கூறியது.

"மையறு சுடர்நுதல் விளங்கக் கறுத்தோர்
செய்யரண் சிதைத்த செருமிகு தானையொடு
கதழ்பரி நெடுந்தே ரதர்படக் கடைஇச்
சென்றவர்த் தருகுவ லென்னு
நன்று லம்ம பாணன தறிவே." (ஐங்குறு - 474.)

இது, பாணனைத் தூதுவிட்டுக் கூறியது.

" புல்வீ ழிற்றிக் கல்லிவர் வெள்வேர்
வரையிழி யருவியிற் றோன்று நாடன்
றீதி னெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வயந்தன்று வாழி தோழி நாமு
நெய்பெய் தீயி னெதிர்கொண்டு
தாமணந் தனையமென விடுகந் தூதே." (குறுந் - 106.)

இது, தூதுகண்டு கூறியது.

“ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ
முன்றி லுணங்கல் மாந்தி மன்றத்
தெருவி னுண்டாது குடைவன வாடி
யில்லிறைப் பள்ளிதம் பிள்ளையொடு வதியும்
புன்கண் மாலையும் புலம்பு
மின்றுகொ லோழியவர் சென்ற நாட்டே.” (குறுந் - 46.)

இது, சென்ற நாட்டு இவை இன்றுகொலென்றது.

“வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்
கியாரா கியரோ தோழி நீர
நீலப் பைம்போ துளரிப் புதல
பீலி யொண்பொறிக் கருவிளை யாட்டி
நுண்முள் ளீங்கைச் செவ்வரும் பூழ்த்த
வண்ணத் துய்ம்மல ருதிரத் தண்ணென்
றின்னு தெறிவரும் வாடையொ
டென்னா யினள்கொ லென்னு தோரே.” (குறுந் - 110.)

இது, பருவங்கண் டழிந்து கூறியது.

“உதுக்கா ணதுவே யிதுவென மொழிகோ
ணோர்சினை யிருந்த விருந்தோட்டுப் புள்ளினந்
தாம்புணர்ந் தமையிற் பிரிந்தோ ருள்ளா
தீங்குர லகவக் கேட்டு நீங்கிய

வேதி லாள ரிவண்வரிற் போதிற்
பொம்ம லோதியும் புனைய
லெம்முந் தொடாஅ லென்குவ மன்னே." (குறுந் - 191.)

இது, காய்ந்து கூறியது.

"முதைப்புனங் கொன்ற வார்கலி யுழவர்
விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்
பொழுதோ தான்வந் தன்றே மெழுகான்
றாதுலைப் பெய்த பகுவாய்த் தெண்மணி
மரம்பயி லிறும்பி ஞர்ப்பச் சுரனிழிபு
மாலை நனிவிருந் தயர்மார்
தேர்வரு மென்மூன் னுரைவா ராதே." (குறுந் - 155.)

இது, பொழுதொடு தான் வந்தன்றெனப் பொழுது கண்டு மகிழ்ந்து கூறினள்.

"அம்ம வாழி தோழி சிறியிலை
நெல்லி நீடிய கல்காய் கடத்திடைப்
பேதை நெஞ்சம் பின்படச் சென்றோர்
கல்லினும் வலியர் மன்ற

பல்வித ழுண்க ணழப்பிரிந் தோரே." (ஐங்குறு - 334.)

இது, வன்புறை எதிரழிந்து கூறியது.

"அம்ம வாழி தோழி யாவதும்
வல்லா கொல்லோ தாமே யவண
கல்லுடை நன்னாட்டுப் புள்ளினப் பெருந்தோ
டியாஅந் துணைபுணர்ந் துறைதும்
யாங்குப் பிரிந்துறைதி யென்னு மாறே." (ஐங்குறு - 338.)

இது, புள்ளை நொந்து கூறியது.

"காதல ருழைய ராகப் பெரிதுவந்து
சாறுகொ ளூரிற் புகல்வேன் மன்ற
வத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்
மக்கள் போகிய வணிலாடு முன்றிற்
புலப்பில் போலப் புல்லென்
றலப்பென் றோழியவ ரகன்ற ஞான்றே." (குறுந் - 41.)

இஃது, ஆற்றுவலெனக் கூறியது.

"நீகண் டனையோ கண்டார்க்கேட் டனையோ
வொன்று தெளிய நசையின மொழிமோ

வெண்கோட் டியானை சோணை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே." (குறுந் -
75.)

இது, தலைவன் வரவை விரும்பிக் கூறியது.

"இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு
மும்மையா மென்பவ ரோரார்கா—ணம்மை
யெளிய ரென நினைந்த வின்குழலா ரேடி
தெளியச் சுடப்பட்ட வாறு." (திணை - நூற் - 123.)

இது, குழல் கேட்டுத் தோழிக்குக் கூறியது. கற்.

1"பெருங்கடற றிரையது சிறுவெண் காக்கை
நீத்துநீ ரிருங்கழி யிரைதேர்ந் துண்டு
பூக்கமழ் பொதும்பர்ச் சேக்குந் துறைவனொ
டியாத்தேம் யாத்தன்று நட்பே
யவிழ்த்தற் கரிதது முடிந்தமைந் தன்றே."
(குறுந்-313.)

இது, தலைவன் தவறிலனென்று கூறியது.

"உடலினே னல்லேன் பொய்யா துரைமோ
யாரவண் மகிழ்ந தானே தேரொடு
தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளிநின்
வளமனை வருதலும் வௌவி யோளே." (ஐங்குறு -
66.)

இது, புதல்வனை நீங்கியவழிக் கூறியது.

"கண்டனெ மல்லமோ மகிழ்நநின் பெண்டே
பலரொடு பெருந்துறை மலரொடு வந்த
தண்புனல் வண்ட லுய்த்தெனெ
வுண்கண் சிவப்ப வழுதுநின் றோளே." (ஐங்குறு - 69.)

இது, காமஞ்சாலா விளமையோளைக் களவின் மணந் தலைமை அறிந்தேனென்றது.

வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇ - வாயில் தன் ஏதுவாகத் தலைவிக்கு வருங் கூற்றுவகையோடு கூட்டி :

வாயில்களாவார் செய்யுளியலுட் (512) கூறும் பாணன்
முதலியோர். 'வகை' என்றதனன், ஆற்றுமையும் புதல்வனும் ஆடைகழுவுவாளும் பிறவும் வாயிலாதல் கொள்க:

"கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழங் கொக்கின்
கூம்புநிலை யன்ன தகைய வாம்பற்
றூங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெண வீழுந்
தண்டுறை யூரன் றண்டாப் பரத்தமை
புலவா யென்றி தோழி புலவேன்

பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்
கழனி காவலர் சூடுந் தொடைக்குத்
தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றூ ரன்னவென்

[1] ஐங்குறுநூறு, 162 ேசர்க்குக.

னன்மனை நனிவிருந் தயரும்
கைதூ வின்மையி னெய்தா மாறே.''

இந் நற்றிணை (280) தலைவனொடு புலவாமை நினக்கு இயல்போவென்ற தோழிக்கு விருந்தாற் கைதூவாமையின் அவனை எதிர்ப்படப் பெற்றிலேனல்லது புலவேனோ என்றவாறு.

"அன்னை யிவனோ ரிளமா ணக்கன்
றன்னூர் மன்றத் தென்னன் கொல்லோ
விரந்தூ ணிரம்பா மேனியொடு
விருந்தி னூரும் பெருஞ்செம் மலனே. (குறுந் -

33.)

இது, பாணன் சொல்வன்மைக்குத் நேர்ந்த தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

தோற்று வாயில்

"காண்மதி பாணநீ யுரைத்தற் குரியை
துறைகெழு கொண்கன் பிரிந்தென
விறைகே ழெல்வளை நீங்கிய நிலையே."

(ஐங்குறு - 140.)

இது, பரத்தையிற் பிரிந்துழி அவன் நின்வார்த்தையே கேட்பனென்பது தோன்றப் பாணற்குத் தலைவி கூறியது.

"ஆடியல் விழவி னழுங்கன் மூதூ
ருடையோர்ப் பன்மையிற் பெருங்கை தூவா
வறனில் புலத்தி யெல்லி தோய்த்த
புகாப்புகர்க் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துயல்வர வோடிப்
பெருங்கயிறு நாலு மிரும்பனம் பிணையற்

பூங்க ணுய மூகக வூஙகா
ளழுதனள் பெயரு மஞ்சி லோதி
நல்கூர் பெண்டின் சில்வளைக் குறுமக
ளூச லுறுதொழிற் பூசற் கூட்டா
நயனின் மாக்களொடு குழீஇப்
பயனின் றம்மவிவ் வேந்துடை யவையே." (நற்றிணை-90.)

இது, பாணனைக் குறித்துக் கூறியது.

"செய்யுங் குய்யு மாடி மெய்யொடு
மாசுபட் டன்றே கலிங்கமுந் தோளுந்
திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்

புதல்வற் புல்லிப் புனிறுநா றும்மே
வாலிழை மகளிர் சேரித தோன்றுந்
தேரோற் கொத்தனெ மல்லே மதனாற்
பொன்புரை நரம்பி னின்குரற் சீறியா
ழெழாஅல் வல்லை யாயினுந் தொழாஅல்
புரையோ ரன்ன புரையு டைப்பி
னிளையோர் கூம்புகை மருள வோராங்
கட்டங் காது விட்டாங் கமைத்துக்
கொண்டுசெல் பாணநின் றண்டுறை யூரனைப்
பாடுமனைப் பாடல் கூடாது நீடுநிலைப்
புரவியும் பண்ணிலை முனிகுவ
விரகில மொழியல்யாம் வேட்டதில் வழியே." (நற் - 380.)

இது, பாணனுக்கு வாயின் மறுத்தது.

"புல்லேன் மகிழ்ந புலததலு மிலனே
கல்லா யானைக் கடுநதேர்ச் செழியன்
படைமாண் பெருங்குள மடைநீர் விட்டெனக்
காலணைந் தெதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை
யள்ளலங் கழனி யுள்வா யோடிப்
பகடுசே றுதைத்த புள்ளிவெண் புறத்துச்

செஞ்சா லுழவர் கோற்புடை மதரிப்
பைங்காற் செறுவி னணைமுதற் பிறழும்
வாணன் சிறுகுடி யன்னவென்
கோனே ரெல்வளை நெகிழ்த்த நம்மே." (நற்றிணை - 340.)

இஃது, ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி கூறியது.

"வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
காலை யிருந்து மாலைச் சேக்குந்
தண்கடற் சேர்ப்பனொடு வாரான்
றான்வந் தனனெங் காத லோனே." (ஐங்குறு - 157.)

இது, வாயில் வேண்டி ஒழுகுகின்றான் புதல்வன் வாயிலாக வருமெனக் கேட்டு அஞ்சிய தலைவி அவன் விளையாடித் தனித்து வந்துழிக் கூறியது.

'கூர்முண் முள்ளி' என்னும் (26) அகப்பாட்டு ஆற்றாமை வாயிலாகச் சென்றுழித் 'தடையின்றிக் கூறியவாறு.

40

'மாறுப் புண்போன் மாற்றச் சீற்றங் கனற்றப்' பின்னும் புலவிகூர்ந்து தலைவன் கேட்ப முன்னிலைப் புறமொழியாக யான் கோமென்னவும் பொல்லாரென வலிதிற் கூறியவாறு காண்க.

"பூங்கட் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி." (கலி - 79 : 20.)

எனப் புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு சென்றவாறு காண்க.

"நாடிநின் றூதாடித் துறைச்செல்லா ளூரவ
ராடைகொண் டொலிக்குநின் புலைத்திகாட் டென்றாளோ
கூடியார் புனலாடப் புணையாய மார்பினி
லூடியா ரறிதா வொளிவிட்ட வரக்கினை."
(கலி-72:13-6.)

இஃது, ஆடைகழுவுவாளை வாயிலென்றது.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனாற்கொள்க.

கிழவோள் செப்பல் கிழவது என்ப - இப்பத்தொன்

பதுங் கிழவோளுக்கு உரிமை யுடைத்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு. முன்னர் நின்ற ஏழனுருபுகளைத் தொகுத்து இன்னதன் கண்ணும் இன்னதன் கண்ணுந் தலைவி செப்புதலை வாயிலின் வகையோடே கூட்டிக் கிழவோள் செப்பல் வாயிலின் வரூஉம் வகையொடு தொகைஇ என மாறுக. (கூ)

148. புணர்ந்துடன் போகிய கிழவோண் மனையிருந்

திடைச்சுரத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி
யன்புறு தக்க கிளத்த றானே
கிழவோன் செய்வினைக் கச்ச மாகும்.

இது, தலைவி கூற்றின்கட் படுவதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—புணர்ந்து உடன் போகிய கிழவோள் மனை இருந்து - களவுக் காலத்துப் புணர்ந்து உடன் போகிய தலைவி கற்புக் காலத்து இல்லின்கண் இருந்து, கற். எ]

இடைச்சுரத்து இறைச்சியும் அன்புறு தக்க வினையுஞ் சுட்டிக்

ளைத்தல் தானே - தான் போகிய காலத்துக் காட்டின்கட் கண்ட கருப்பொருள்களையுந் தலைவன் தன்மேல் அன்பு செய்தற்குத் தக்க கருப்பொருளின் தொழில்களையுங் கருதிக் கூறுதல் தானே, கிழவோன் செய்வினைக்கு அச்சம் ஆகும் - தலைவன் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்திற்கு முடித்தலாற்றான் கொலென்று அஞ்சும் அச்சமாம் என்றவாறு.

எனவே, அருத்தா பத்தியாற் புணர்ந்து உடன்போகாத தலைவி மனைக்கணிருந்து தலைவன் கூறக்கேட்டு அக்கருப் பொருள்கள் தன்[redacted] அன்புறுதக்க வினைகளைக் கூறுதல் தலைவன் செய்வினைக்கு அச்சமாகாது வருவரெனத் துணிந்து கூறுதலாமென்றுராயிற்று.

“கான யானை தோனயந் துண்ட
பொரிதா ளோமை வளிபொரு நெடுஞ்சினை
யலங்க லுலவை யேறி யொய்யெனப்

புலம்புதரு குரல புறவுப்பெடை பயிரு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்ச்
சேந்தனர் கொல்லோ தாமே யாந்தமக்
கொல்லோ மென்ற தப்பற்குச்
சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே.”

(குறுந் - 79.)

புலம்புதரு குரலவாய்ப் புறவினைப் பெடை அழைக்கும் வருத்தங் கண்டு வினைமுடியாமல் வருவரோவென அஞ்சிய வாறு காண்க.

" அரிதாய வறனெய்தி " என்னும் (11)

கலிப்பாட்டுத்

தலைவன் அன்புறுதக்கன கூறக் கேட்ட தலைவி அவற்றைக் கூறிப் புனைநலம் வாட்டுநர் அல்லரெனா வரவுகருதிக் கூறிய வாறு காண்க. இதனுள் ஆற்றுவிக்குந் தோழி வருவர் கொல் லென ஐயுற்றுக் கூறலின்மையின் தோழி கூற்றன்மையும்

உணர்க.

" புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி

தகைப்பன."(கலி-3:18)

என்றாற் போல்வன தலைவி கூற்றாய் வாயின் இதன்கண் அடக்குக.

வருவன [illegible]

(எ)

149. தோழியுள் ளுறுத்த வாயில் புகுப்பினு
மாவயி னிகழு மென்மனார் புலவர்.

இது, தோழி முதலிய வாயில்கட்கு எய்தாத தெய்து வித்தது.

இதன் பொருள் :—தோழி உள்ளுறுத்த வாயில் புகுப் பினும் - தலைவனது செலவுக் குறிப்பு அறிந்து அவனைச் செலவழுங்குவித்தற்குத் தோழி யுள்ளிட்ட வாயில்களைத் தலைவி போகவிட்ட அக்காலத்து அவர் மேலன போலக் கூறுங் கூற்றுக்களும், ஆவயின் நிக[redacted]என்மனுர் புலவர் - தலைவி அஞ்சினும்போல அவ்வச்[redacted]தின்கண்ணே நிகழு மென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

'அறனின்றி யயறாற்றும்' (கலி - ௩) என்னும் பாலைக் கலியுள் இறைச்சியும் வினையுமாகிய பூ முதலியனகூறியவாற் றால் தலைவிக்கிரங்கி நீர் செலவழுங்குமெனக் கூறுவாள் 'யாமி ரப்பவு மெமகொள்ளா யாயினை' எனப் பிறவாயில்களையுங் கூட்டி உரைத்தவாறு காண்க. (அ)

150. பெறற்கரும் பெரும்பொருண் முடிந்தபின் வந்த

தெறற்கரு மரபிற் சிறப்பின் கண்ணு
மற்றமழி வுரைப்பினு மற்ற மில்லாக்
கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினுஞ்
சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினு

மடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந்தோளை
யடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்
பிழைத்துவந் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
யிழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்
வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற் கண்ணும்
புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியுஞ்
சிறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினு
மாணலந் தாவென வகுத்தற் கண்ணும் கற்.

பேணு வொழுக்க நாணிய பொருளினுஞ்
சூணயத் திறத்தாற் சோர்வுகண் டழியினும்
பெரியோ ரொழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து
பெறுதகை யில்லாப் பிழைப்பினு மவ்வயி
னுறுதகை யில்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய
கிழவோள்பா னின்று கெடுத்தற் கண்ணு
முணர்ப்புவயின் வாரா வூடலுற் றோள்வயி
னுணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன்பா னின்று

தான்வெகுண் டாக்கிய தகுதிக் கண்ணு
மருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய
வெண்மைக் காலத் திரக்கத் தானும்
பாணர் கூத்தர் விறலிய ரேன்றிவர்
பேணிச் சொல்லிய குறைவினை யெதிரு
நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படீஇக்
காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று
பெயர்ப்பினும்
பிரியுங் காலை யெதிர்நின்று சாற்றிய
மரபுடை யெதிரு முளப்படப் பிறவும்
வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந்
32 தோழிக் குரிய வென்மனார் புலவர்.

இது, முறையானே தோழிக்குரிய கூற்றுக்
கூறுகின்

றது.

இதன்பொருள் :—பெறற்கு அரும், பெரும் பொருள் முடிந்தபின் வந்த தெறற்கு அரும் மரபிற் சிறப்பின் கண்ணும்: பெறற்கு அரும் பெரும்பொருள் முடிந்தபின் வந்த - தலைவனுந் தலைவியுந் தோழியும் பெறுதற்கரிதெனை நினைத்த பெரிய பொருளாகிய வதுவை வேள்விச் சடங்கான் முடிந்த பின்பு தோன்றிய, தெறற்கு அரும் மரபிற்

சிறப்பின் கண் ணும் - தனது தெறுதற்கரிய மரபுகாரணத்தால் தலைவன் தன்னைச் சிறப்பித்துக் கூறுமிடத்தும், தோழி கூற்று நிகழும்.

தலைவியையுந் தலைவனையும் வழிபாடாற்றுதலின் 'தெறற் கருமரபின்' என்றார். தெறுதல் - அழன்று நோக்குதல். சிறப்பு, இவளை நீ ஆற்றுவித்தலின் எம் உயிர் தாங்கினேம் என்றாற் போல்வன. அவை எம்பெருமானே அரிதாற்றிய தல்லது யான் ஆற்றுவித்தது உண்டோ வென்றானும் நின் அருளால் இவள் ஆற்றியதல்லது யான் ஆற்றுவித்தது உண் டோவென்றானுங் கூறுவனவாம்.

" அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத
தேந்தெழின் மலராத் தூம்புடைத் திரடா
ளாம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவ
ளிடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்
தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி யாநுமக்
கரிய மாகிய காலைப்
பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே." (குறுந் - 178.)

இதனுண் முலையிடைக் கிடந்தும் பனிக்கின்ற நீர் அரிய மாகிய காலத்து எங்ஙனம் ஆற்றினீரென யான் நோவாநின் றேன், இங்ஙனம் அருமை செய்தலால் தேற்றுதற்கு உரியே னாகிய என்னைச் சிறப்பித்துக் கூறல் ஆகாது என்றவாறு காண்க.

"பொங்குதிரை பொருத வார்மண லடைகரைப்
புன்காய் நாவற் புகர்ப்புற விருங்கனி
கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழஞ்செத்துப்
பல்கா லலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து
கொள்ளா நரம்பி னிமிரும் பூச
லிரைதேர் நாரை யெய்திய விடுக்குந்
துறைகெழு மாந்தை யன்ன விவணலம்
பண்டு மிற்றே கண்டிசிற் றைய
வுழையிற் போகா தளிப்பினுஞ் சிறிய
நெகிழ்ந்த கவிழ்நலங் கொள்ளே மகிழ்ந்தோர்
கட்களி செருக்கத் தன்ன
காமங் கொல்லிவள் கண்பசந் ததுவே." (நற்றிணை - 35.)

இதனுள், தலைவி கனியாகவும், தும்பி தோழியாகவும், அலவன் தன்மேல் தவறிழைக்குந் தமராகவும், தலைவன் இரைதேர் நாரையாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்வுழித்

தலைவி பொருட்டு யாய்க்கு அஞ்சி யொழுகினேனை நீ காத்த தன்றி யான் ஆற்றுவித்தது உளதோவெனத் தலைவன் சிறப் பிற்கு எதிர் தோழி கூறியவாறு காண்க. 'பண்டும் இற்றே' என்றது பண்டையின் மிகவும் வருந்தினுளென்றாள். இவள் கண் நீண்டு பசந்தது, களவின்கண் நீங்காது அளியா நிற்க வுஞ் சிறிது கெட்ட அழகின் மிகுதியோ, கள்ளுண்டார்க்குக் கள் அறாஉங் காலத்துப் பிறந்த வேறுபாடு போலுங் காம வேறுபாடோ, அவ்விரண்டும் அல்லவே, இஃது ஓர் அமளிக் கண் துயிலப்பெற்றும் வேதவிதிபற்றிக் கூட்டம் நிகழாமை யாற், பிறந்த மிக்க வேறுபாடன்றோ? இதனை இவளே ஆற்றுவதன்றி யான் ஆற்றுவிக்குமாறென்னை என்றாளென்க.

அற்றம் அழிவு உரைப்பினும் - களவுக்காலத்துப்பட்ட வருத்தம் நீங்கினமை கூறினும்:

"எக்கர் ஞாழ லிகந்துபடு பெருஞ்சினை
வீயினிது கமழுந் துறைவனை
நீயினிது முயங்குமதி காத லோயே."

(ஐங்குறு - 148.)

"எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை
யிழையணி மடந்தையிற ரேன்று நாட
வினிதுசெய் தனையா லுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை யயரவிவள்
பின்னிருங் கூந்தன் மலரணிந் தோயே."

(ஐங்குறு-294.)

அற்றம் இல்லாக் கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும் - களவொழுக்கம் புலப்பட ஒழுகுதல் இல்லாத தலைவியைத் தலைவன் வரைந்து கோடல் குறித்துப் பரவிய தெய்வம் அதனை முடித்தலின் அப்பரவுக்கடன் கொடுத்தல் வேண்டுமெனத் தலைவற்குக் கூறும் இடத்தும் :

(உ - ம்) "நெஞ்சொடு மொழிகடுத் தஞ்சுவர நோக்குந்
தாயவட் டெறுவது தீர்க்க வெம்மகனைச்
சிறந்த தெய்வதது மறையுறை குன்ற
மறைந்துநின் றிறைஞ்சினம் பலவே
பெற்றனம் யாமே மற்றதன் பயனே."

'கிழவோற் சுட்டிய தெய்வக்கடம்' என்று பாடம் ஓதி,

"வாழி யாதன் வாழி யவினி
வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
வெந்தையுங் கொடுக்க வெனவேட் டேமே."
(ஐங்குறு-6.)

என்பது உதாரணங் காட்டுவாரும் உளர்.[1]

சீருடைப் பெரும் பொருள் வைத்த வழி மறப்பினும் - தலைமையுடைய இல்லறத்தைத் தலைவிமாட்டு வைத்த காலத்
துத் தலைவன் அறஞ்செயற்கும் பொருள் செயற்கும் இசையுங் கூத்துமாகிய இன்பம் நுகர்தற்குந் தலைவியை மறந்து ஒழுகினும்:

(உ - ம்) "கரும்பி னெந்திரக் களிற்றெதிர் பிளிறுந்
தேர்வண் கோமான் றேனூ ரன்னவிவ
ணல்லணி நயந்துநீ துறததலிற்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே." (ஐங்குறு
- 55.)

இதனுள், துறத்தலினெனப் பொதுவாகக் அறமுதலியவற்றைக் கருதுதலின்.

கூறினுள்

அடங்கா ஒழுக்கத்து அவன்வயின் அழிந்தோளை அடங்கக் காட்டுதற் பொருளின்கண்ணும் - புறத்து ஒழுக்கத்தை உடையனாகிய தலைவன்மாட்டு மனம் வேறுபட்ட தலைவியைப் புறத்து ஒழுக்கமின்றி நின்மேல் அவர் அன்புடையரென அவ்வேறுபாடு நீங்க நெருங்கிக் கூறுதலையுடைத்தாகிய பொருளின்கண்ணும்:

(உ - ம்) "செந்நெற் செறுவிற் கதிர்கொண்டு கள்வன்
றண்ணக மண்ணளைச் செல்லு மூரற்
கெல்வளை ஞெகிழச் சாஅ
யல்ல லுழப்ப தெவன்கொ லன்னாய்." (ஐங்குறு
- 27.)

இதன் உள்ளுறையாற் பொருளுணர்க.

பிழைத்து வந்து இருந்த கிழவனை நெருங்கி இழைத்து ஆங்கு ஆக்கிக் கொடுத்தற்கண்ணும் - பரத்தையர் மனைக்கண்

[1]இளம்பூரணர்.

தங்கி வந்து அகனகர் புகுதாது புறத்திருந்த தலைவனை மிகக் கழறிச், சில மொழிகளைக் கூறி, இதனானே தலைவி மனத்தின்கண் ஊடல்நீங்குந் தன்மை உளதாக்கிக் கூட்டும் இடத்தும் :

(உ - ம்) "நகைநன் றம்ம தானே யிறைமிசை
மாரிச் சுதையி னீர்ம்புறத் தன்ன
கூரற் கொக்கின் குறும்பறைச் சேவல்
வெள்ளி வெண்டோ டன்ன கயல்குறித்துக்
கள்ளாங் குவகைக் கலிமகி ழுழவர்
காஞ்சியங் குறுந்தறி குத்தித் தீஞ்சுவை

மென்கழைக் கரும்பி னன்பல மிடைந்து
பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொதுதி
வருத்திக் கொண்ட வல்வாய்க் கொடுஞ்சிறை
மீதழி கடுநீர் நோக்கிப் பைப்பயப்
பார்வ லிருக்கும் பயங்கே ழூர
யாமது பேணின்றோ விலமே நீநின்
பண்ணமை நல்யாழ்ப் பாணனொடு விசிபிணி
மண்ணார் முழவின் கண்ணதிர்ந் தியம்ப
மகிழ்துணைச் சுற்றமொடு மட்டு மாந்தி
யெம்மனை வாரா யாகி முன்னா
ளும்மனைச் சேர்ந்த ஞான்றை யம்மனைக்
குறுந்தொடி மடந்தை யுவந்தன ணெடுந்தே
ரிழையணி யானைப் பழையன் மாறன்
மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்
வெள்ளத் தானையொடு வேறுபுலத் திறுத்த
கிள்ளி வளவ னல்லமர் சாஅய்க்
கடும்பரிப் புரவியொடு களிறுபல வௌவி
யேதின் மன்ன னூர்கொளக்
கோதை மார்ப னுவகையிற் பெரிதே." (அகம் - 346.)

"கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ந வாற்றுற
மைய னெஞ்சிற் கெவ்வந் தீர
நினக்குமருந் தாகிய யானினி
யிவட்குமருந் தன்மை நோமெ னெஞ்சே."
(ஐங் - 59.)

வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற்கண்ணும் - தாழும் இயல்பினையுடைய சொற்களால் தோழி தாழ்ந்து நிற்கும் நிலைமைக்கண்ணும் :

உ - ம்) "உண்டுறைப் பொய்கை வராஅ லினமிரியுந்
தண்டுறை யூர தகுவகொ—லொண்டொடியைப்
பாராய் மனைத்துறந் தச்சேரிச் செல்வதனை
யூராண்மை யாக்கிக் கொளல்." (ஐந் - எழு - 54.)

என வரும்.

"பகலிற் றோன்றும் பல்கதிர்த் தீயி
னாம்பலஞ் செறுவிற் றேனூ ரன்ன
விலணலம் புலம்பப் பிரிய
வனைநல முடையளோ மகிழ்நநின் பெண்டே." (ஐங் - 57.)

இதுவும் அதன்பாற் படும்.

புறம்படு விளையாட்டும் புல்லிய புகற்சியும் - பரத்தையிடத்தே உண்டாம் விளையாட்டினைத் தலைவன் பொருந்திய மனமகிழ்ச்சிக்கண்ணும் :

விளையாட்டாவது:—யாறுங் குளனுங் காவும் ஆடிப் பதி பிகந்து நுகர்தலாம்.

" பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்
தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே ழூர
வருபுனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத
திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவி
னறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வலரே
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழிய
னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்
சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் லியானைப் பொலம்பூ ணெழினி
நாரரி நறவி னெருமை யூரன்
றேங்கம ழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி
னிருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநனென்

றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன்
முரைசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே.'' (அகம் - 36.)

இதனுள் கொள்வா ரார்ப்பினும் பெரிதெனவே நாண் நீங்கிப் புலப்படுத்தலை மகிழ்ந்தவாறு காண்க.

சிறந்த புதல்வனை நேராது புலம்பினும் - யாரினுஞ் சிறந்த புதல்வனை வாயிலாகக்கொண்டு சென்றுழி அவற்குந் தலைவி வாயில் நேராமல் தலைவன் வருந்தினும் :

(உ - ம்) ''பொன்னொடு குயின்ற பன்மணித தாலித்
தன்மார்பு நனைப்பதன் றலையு மிஃதோ
மணித்தகைச் செவ்வாய் மழலையங் கிளவி
புலர்த்தகைச் சாந்தம் புலர்தொறு நனைப்பக்
காணு யாகலோ கொடிதே கடிமனைச்
சேணிகந் தொதுங்கு மாணிழை யரிவை
நீயிவ ணோரா வாயிற்கு நாணுந்
தந்தையொடு வருவோன் போல
மைந்தனொடு புகுந்த மகிழ்நன் மார்பே.''

மாண் நலம் தா என வகுத்தற்கண்ணும்-இவள் இழந்த மாட்சிமைப்பட்ட நலத்தைத் தந்து இகப்பினும் இகப்பா யெனத் தலைவனை வேறுபடுத்தற்கண்ணும் :

(உ - ம்) "யாரை யெலுவ யாரே நீயெமக்
கியாரையு மல்லை னொதும லாளனை
யனைத்தாற் கொண்கவெம் மிடையே நினைப்பில்
கடும்பகட் டியானை நெடுந்தேர்க் குட்டுவன்
வேந்தடு மமயதது முரசதிர்ந தன்ன
வோங்கற் புணரி பாய்ந்தாடு மகளி
ரணிந்திடு பல்பூ மரீஇ யாங்கு
வாபுலம் புகுதரு பேரிசை மாலைக்
கடல்கெழு மரந்தை யன்னவெம்
வேட்டனை யல்லையா னலந்தந்து சென்மே." (நற் - 395.)

என வரும்.

"நுண்ஞாண் வலையிற் பரதவர் போத்தந்த
பன்மீ னுணங்கல் கவருந் துறைவனைக்

கண்ணினாற் காண வியையுங்கொ லென்றோழி
வண்ணந்தா வென்கந் தொடுத்து." (ஐங் - எழு - 66.)

இதுவும் அதன்பாற் படும்.

பேணு ஒழுக்கம் நாணிய பொருளினும் - பரத்தை தலைவியைப் பேணாது ஒழுகிய ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி நாணிய பொருளின் கண்ணும்: தலைவற்குத் தோழி கூற்று நிகழ்த்தும்.

(உ - ம்) "பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநா றிரும்போத்து
வாளை நாளிரை தேரு மூர
நாணினென் பெரும யானே பாணன்
மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி
யெதிர்தலைக் கொண்ட வாரியப் பொருந
னிறைததிரண் முழவுததோள் கையகத் தொழிந்த
திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி நற்போர்க்
கணைய ஞணி யாங்கு மறையினண்
மெல்ல வந்து நல்ல கூறி
மையீ ரோதி மடவோ யானுநின்
சேரி யேனே யயலி லாட்டியே
னுங்கை யாகுவெ னினக்கெனத் தன்கைத்
தொடுமணி மெல்விர றண்ணெனத் தைவர
நுதலுங் கூந்தலு நீவிப்
பகல்வந்து பெயர்நத வாணுதற் கண்டே."
(அகம் - 386.)

இதனுள், யான் நினக்குத் தோழியாவேனெனப் பரத்தை நீவிய பேணு ஒழுக்கத்திற்குத் தலைவி நாணியது கண்டு தான் நாணினேனென்று தலைவற்குத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

இன்னுந் தலைவனது பேணு ஒழுக்கத்திற்குத் காணிய பொருளின் கண்ணுமெனவுங் கூறுக.

தலைவி

"யாயா கியளே மாஅ யோளே
மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய
பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்த
லினமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானுந்

தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்மு னாணிக் கரப்பா டும்மே." (குறுந் - 9.)

எனவரும். இவை இரண்டும் பொருள்.

சூள் நயத் திறத்தாற் சோர்வு கண்டு அழியினும் : நயத் திறத்தாற் சூள் சோர்வு கண்டு அழியினும் - கூடுதல் வேட்கைக் கூறுபாட்டால் தான் சூளுறக்கருதிய சூளுறவினது பொய்ம்மையைக் கருதித் தலைவி வருந்தினும் : தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

(உ - ம்) "பகல்கொள் விளக்கோ டிராநா ளறியா
வென்வேற் சோழ ராமூ ரன்னவிவ
ணலம்பெறு சுடர்நுத றேம்ப
லெவன்பயஞ் செய்யுநீ தேற்றிய மொழியே"(ஐங்குறு-56.)

இதனுள், இவள் நுதல் தேம்பும்படி நீ தேற்றிய சொல் லெனவே சோர்வு கண்டு அழிந்தா ளென்பது உணர்த்தும் இப்பொய்ச்சூள் நினக்கு என்ன பயனைத் தருமெனத் தோழி தலைவனை நோக்கிக் கூறியவாறு காண்க.

'கோடுற நிவந்த' (அகம் - 266) என்னும் மணிமிடை பவளத்தைத் தோழிகூற்றாகக் காட்டுவாரும் உளர்.

பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிது எனக் கிளந்து பெறு

தகை இல்லாப் பிழைப்பினும் : பெரியோர் பெறுதகை இல் லாக் கிளந்து - நன்மக்கள் பெறுந் தகைமை இல்லறமாயிருக் குமென்றுஞ் சொல்லி, பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிதெனக் கிளந்து பிழைப்பினும் - நன்மக்கள் ஒழுகும் ஒழுக்கம் பெரி தாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லித் தான் தலைவனை வழிபாடு தப்பினும் : தோழிக்குக் கூற்று நிகழும்.

பெரியோரையுங் கிளந்தென்பதனையும் இரண்டிடத்துங் கூட்டுக.

(உ - ம்) "வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயி னுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி

யூர்க்குறு மகளிர் குறுவழி விறந்த
வராஅ லருந்திய சிறுசிரன் மருதின்
றாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை யூர
விழையா வுள்ளம் விழைவ தாயினு
மென்றுங், கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
லரிய பெரியோர்த் தேருங் காலை
நும்மோ ரன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யாண் டுளதோவிவ் வுலகத் தானே." (அகம் - 286.)

இதனுள், 'அறன்' என்றது இல்லறத்தை; 'தற்றக வுடைமைநோக்கி' என்றது தன்னால் அவ்வறனும் பொருளுந் தகுதிப்பாடுடையவாந் தன்மையை நோக்கி என்றவாறாம்; 'முன்னியது' என்றது புறத்தொழுக்கத்தை; 'பெரியோ ரொழுக்கமனைய' என்றது பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரியவென்ற வாறு.

இது, முன்னர் நிகழ்ந்த பொய்ச்சூள் பற்றி நும்மனோர் மாட்டும் இன்ன பொய்ச்சூள் பிறக்குமாயின் இவ்வுலகத்து மெய்ச்சூள் இனி இன்றாம்; அதனாற் பெரியோரைத் தமது ஒழுக்கத்தைத் தேருங்காலை அரியவாயிருந்தனவெனத் தலைவனை நோக்கித் தோழிகூறலின் அவனை வழிபாடு தப்பினளா யிற்று. உள்ளுறையுவமம் இதற்கு ஏற்குமாறுணர்க.

அவ்வயின் உறுதகை இல்லாப் புலவியுண் மூழ்கிய கிழவோள் பால் நின்று கெடுத்தற் கண்ணும் - தலைவன் அங்கனம் பிறழ்ந்த இடத்து அவன் சென்று சேருந் தகைமை இல்லாமைக்குக் காரணமாகிய புலவியின் கண் அழுந்திய தலைவி பக்கத்தாளாய் நின்று அவள் புலவியைத் தீர்த்தற்கண் ணும்:

(உ - ம்) "மாணேக்கி நீயழ நீத்தவ னனை
நாணில னாயி னலிதந் தவன்வயி
னூடுத லென்னோ வினி." (கலி - 87 : 11 - 3.)

“உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்றா னீள விடல்.” (குறள் - 1302.)

“காலை யெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர் மரீஇய சென்ற
மல்ல லூர னெல்லினன் பெரிதெனா
மறுவருஞ் சிறுவன் றாயே
தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே.”
(குறுந் - 45.)

உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் உற்றோள்வயின் உணர்த்
தல் வேண்டிய கிழவோன்பால் நின்று தான் வெகுண்டு ஆக்
கிய தகுதிக் கண்ணும் : உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் உற்
றோள்வயின் - தலைவன் தெளிவிக்கப்படுந் தன்மைக்கணில்
லாத ஊடல் மிகுத்தோளிடத்து :

உணர்ப்புப் ‘புணர்ப்புப்’போல் நின்றது.

உணர்த்தல் வேண்டிய கிழவோன்பால் நின்று - ஊடல்
தீர்த்தலை விரும்பிய தலைவன் வயத்தாளாய் நின்று, தான்
வெகுண்டு ஆக்கிய தகுதிக் கண்ணும் - தான் தலைவியைக்
கழறி அவள் சீற்றம் போந்தன்மை உண்டாக்கிய தகுதிக்
கண்ணும் :

(உ - ம்) " துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர்ப் பொய்கை
யரிமல ராம்பன் மேய்ந்த நெறிமருப்
பீர்ந்த ணெருமைச் சுவல்படு முதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றள்ளற் றுஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைந்நிண வராஅல் குறையப் பெயர்தந்து
பரூஉக்கொடிப் பகன்றை சூடி மூதூர்ப்
போர்செறி மள்ளரிற் புகுதரு மூரன்
றேர்தர வந்த தெரியிழை ஞெகிழ்தோ
ளூர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரப்
பரத்தைமை தாங்கலோ விலனென வறிதுநீ
புலத்த லோம்புமதி மனைகெழு மடந்தை
யதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே
செய்யோ ணீங்கச் சிலபதங் கொழித்துத்
தாமட் டுண்டு தமிய ராகித்
தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப 640

வைகுந ராகுத லறிந்து
மறியா ரம்மவஃ துடலு மோரே."

(அகம் - 316.)

இது, தோழி தலைவியை வெகுண்டு ஆக்கியவாறு
காண்க.

அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய எண்மைக் காலத்து இரக்கத்தானும் : எண்மைக் காலத்து - தாம் எளியராகிய கற்புக் காலத்திலே, அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய இரக்கத்தானும் - களவுக் காலத்துத் தமது பெருமையை உணர்த்திய வருத்தத்தின் கண்ணும் :

(உ - ம்) "வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே
தேம்பூங் கட்டி யென்றனி ரினியே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும்
வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனி
ரைய வற்றா லன்பின் பாலே." (குறுந் - 196.)

பாணர் கூத்தர் விறலியர் என்றிவர்-பாணருங் கூத்தரும் விறலியருமென்று சொல்லுகின்ற இம்மூவரும், பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும் - விரும்பிக் கூறியகுறையுறும் வினைக்கு எதிராகவும் : கூற்று நிகழும்.

'எதிரும்' என்றது அவர் வாயில்வேண்டியவழித் தோழி அவர்க்கு மறுத்தலும் மறுத்தாள்போல நேர்தலுங் கூறியதாம்.

(உ - ம்) "புலைமக னாதலிற் பொய்ந்நின் வாய்மொழி
நில்லல் பாண செல்லினிப் பரியல்
பகலெஞ் சேரி காணி
னகல்வய லூர னாணவும் பெறுமே."

இது, பாணர்க்கு வாயின் மறுத்தது.

" விளக்கி னன்ன சுடர்விடுத் தாமரைக்
களிற்றுச்செவி யன்ன பாசடை தயங்க
வுண்டுறை மகளி ரிரியக் குண்டுநீர்

வாளை யுகளு மூரற்கு நாளை
மகட்கொடை யெதிர்ந்த மடங்கெழு பெண்டே
தொலைந்த நாவி னுலைந்த குறுமொழி

யுடன்பட் டோராத் தாயரோ டொழிபுடன்
சொல்லலை கொல்லோ நீயே வல்லைக்
கன்றுபெறு வல்சிப் பாணன் கையதை

வள்ளுயிர்த தண்ணுமை போல
வுள்யாது மில்லதோ பொய்ப்படு சொல்லே."

(நற்றிணை - 310.)

இது, விறலிக்கு வாயின்மறுத்தது.
நேர்வ வந்துழிக் காண்க.

மறுப்பாள்போல்

நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படீஇக் காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும் : நீத்த கிழவனை - பரத்தையிற் பிரிந்து தலைவியைக் கைவிட்ட தலைவனை, நிகழுமாறு படீஇ -

தானொழுகும் இல்லறத்தே படுத்தல்வேண்டி, காத்த தன்மையில் - புறத்தொழுக்கிற் பயனின்மைகூறிக் காத்த தன்மையினாலே, கண் இன்று பெயர்ப்பினும் - கண்ணோட்டமின்றி நீக்கினும் :

(உ - ம்) " மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின் மாலை யுற்றெனப்
புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇப்
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்

கின்னா திசைக்கு மம்பலொடு
வாரல் வாழிய ரையவெந் தெருவே."

(குறுந் - 139.)

இதனுள் 'அம்பலொடு வாரல்' எனவே, பன்னாள் நீத்த

மையுங் கண்ணின்று பெயர்த்தமையுங் கூறிற்று. கோழி போலத் தாயர் மகளிரைத் தழீஇக்கொண்டா ரென்றலிற் புறம்போயும் பயமின்றெனக் காத்ததன்மை கூறிற்று.

பிரியுங் காலை எதிர்நின்று சாற்றிய மரபுடை எதிரும் உளப்படப் பிறவும் : பிரியுங் காலை எதிர்நின்று சாற்றிய - தலைவன் கற்பிடத்துப் பிரியுங்கால் தெய்வத்தன்மையின்றி முன்னின்று வெளிப்படக் கூறிய, மரபுடை எதிரும்[1] உளப்

[1]எதிரும் என்பதற்கு 'தலைவன் சேணிடைப் பிரியுங் காலத்துச் சொல்லிய மாறுபாடும்' எனப் பொருளுரைத்து, 'அறனின்றி யய
னூற்றும்' என்னும் கலிப்பாவை உதாரணம் காட்டினர் இளம்பூரணர்.

படப் பிறவும் - முறையுடைத்தாகிய எதிர்காலமும் இறந்த காலமும் உட்படப் பிறவற்றுக்கண்ணும் :

'எதிரும்' என்ற உம்மை எச்சவும்மை. 'பிற' ஆவன:— தலைவன் வரவுமலிந்து கூறுவனவும், வந்தபின்னர் முன்பு நிகழ்ந்தன கூறுவனவும், வற்புறுப்பாள் பருவமன்றெனப் படைத்து மொழிவனவும், தூதுகண்டு கூறுவனவும், தூது விடுவனவும், சேணிடைப் பிரிந்தோன் இடைநிலத்துத் தங் காது இரவின் வந்துழிக் கூறுவனவும், நிமித்தங்காட்டி கூறு

வனவும், உடன்சேறலை மறுத்துக் கூறுவனவும், பிறவுமாம்.

'பாஅ லஞ்செவி' என்னும் பாலைக்கலி(5)யுள்,

"பொய்க்கலல் புரிந்தனை புறந்தால் கைவிட்
டெக்காளோ நெடுந்தகாய் நீசெல்வ
தந்நாள்கொண் டிறக்குமிவ ளரும்பெற லுயிரே."

இதனுட், 'புரிந்தனை' என இறப்பும் 'இறக்குமென' எதிரும் மரபில் தப்பாமல் வந்தவாறு காண்க.

"வேனிற் றிங்கள் வெஞ்சுர மிறந்து
செலவயர்ந் தனையா னீயே நன்று
நின்னயந் துறைவி கடுஞ்சூற் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலி னினிதோ
விறுவரை நாடநீ விரைந்துசெய் பொருளே."(ஐங் - 309.)

இஃது எதிரது நோக்கிற்று.

"புறவணி நாடன் காதன் மடமக
ளொண்ணுதல் பசப்ப நீசெலிற் றெண்ணீர்ப்
போதவிழ் தாமரை யன்னநின்
காதலம் புதல்வ னழுமினி முலைக்கே." (ஐங்குறு - 424.)

இதுவும் அது. இனிப் 'பிற' வருமாறு :

"பார்வை வேட்டுவன் படுவலை வெரீஇ
நெடுங்காற் கணந்துள் புலம்புகொ டெள்விளி
கதஞ்செல் கோடியர் கதுமென விசைக்கு
கடும்பொடு கொள்ளு மத்தத் தாங்கட்
கடுங்குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்
நெடும்பெருங் குன்ற நீந்தி நம்வயின்

வந்தனர் வாழி தோழி கையதை
செம்பொற் கழறொடி நோக்கி மாமகள்
கவவுக்கொ ளின்குரல் கேட்டொறும்
வயவுக்கொண் மனத்தே மாகிய நமக்கே."

இது, தலைவிக்கு வரவுமலிந்தது. நற்றிணை - 212

"நீலத் தன்ன நீர்பொதி கருவி
னமர்விசும் பதிர முழங்கி யாலியி
னிலந்தண் ணென்று கானங் குழைப்ப
வினந்தே ருழவ ரின்குர லியம்ப
மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப் புறவிற்
றிரிமருப் பிரலை பைம்பயி ருகள
வார்பெய லுதவிய கார்செய் காலை

நூனெறி நுணங்கிய கானவில் புரவி
கல்லெனக் கறங்குமணி யியம்ப வல்லோன்
வாய்ச்செல வணக்கிய தாப்பரி நெடுந்தே
ரீரிய புறவி னியங்குவழி மறப்பத்
தீந்தொடைப், பையு ணல்யாழ் செவ்வழி பிறப்ப
விந்நிலை வாரா ராயிற் றந்நிலை
யெவன்கொல் பாண வுணரத்திசிற் சிறிதெனக்

கடவுட் கற்பின் மடவோள் கூறச்
செய்வினை யழிந்த மைய னெஞ்சிற்
றுனிகொள் பருவர றீர வந்தோ
யினிதுசெய் தனையால் வாழ்கநின் கண்ணி

வேலி சுற்றிய வால்வீ முல்லைப்
பெருங்கார் கமழும் விரிந்தொலி கதுப்பி
னின்னகை யிளையோள் கவவ
மன்னுக பெருமநின் மலர்ந்த மார்பே." (அகம் - 314.)

இது, முன்பு தலைவிக்கு நிகழ்ந்த ஆற்றாமையுங் கண்டு தான் கலங்கியவாறுந் தலைவற்குக் கூறியது.

அரு

"மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை
கல்பிறங் கத்தஞ் சென்றோர் கூறிய

பருவம் வாரா வளவை நெரிதரக்
கொம்புசேர் கொடியிண ரூழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே."

(குறுந் - 66.)

இது, பருவம் அன்றெனப் படைத்து மொழிந்தது. 644

" எனநீ, தெருமரல் வாழி தோழிநங் காதலர்
பொருமுரண் யானையர் போர்மலைந் தெழுந்தவர்
செருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தன் றவர் வாய்மொழித் தூதே." (கலி - 26.)

இது, தூதுவந்தமை தலைவிக்குக் கூறியது.

" கைவல் சீறியாழ்ப் பாண நுமரே
செய்த பருவம் வந்துநின் றதுவே
யெம்மி னுணரா ராயினுந் தம்வயிற்
பொய்படு கிளவி நாணலு
மெய்யா ராகுத லோகோ யானே"' (ஐங்குறு - 472.)

இது, குறித்த பருவத்துத் தலைவன் தூதாய்வந்த பாணற்குத் தோழி கூறியது. வாராதவழித்

தூதுவிட்டது வந்துழிக் காண்க.

" பதுக்கைத் தாய வொதுக்கருங் கவலைச்
சிறுகண் யானை யுறுபகை நினையா
தியாங்குவந் தனையோ பூந்தார் மார்ப
வருள்புரி நெஞ்ச முய்த்தர
விருள்பொர நின்ற விரவி னானே." (ஐங்குறு - 362.)

இது, சேணிடைப்பிரிந்து இரவின்வந்துழிக் கூறியது.

" ஆமா சிலைக்கு மணிவரை யாரிடை
யேமாண் சிலையார்க் கினமா விரிந்தோடுந்
தாமாண்பில் வெஞ்சுரஞ் சென்றார் வரக்கண்டு
வாய்மாண்ட பல்லி படும்." (கைந்நிலை - 18.)

இது, நிமித்தங் காட்டிக் கூறியது.

இன்னும் அதனானே நமர் பொருள்வேண்டுமென்றார் அதற்கு யான் அஞ்சினேனெனக் களவின் நிகழ்ந்ததனைக் கற்பில் தலைவிக்குக் கூறுதலுங் கொள்க.

" கன்னவி றோளான் கடிநாள் விலக்குதற்
கென்னை பொருணினைந்தா ரேந்திழாய்—பின்ன
ரமரேற்றுக் கொள்ளுமென் றஞ்சினே னஞ்சார்
நமரேற்றுக் கொள்ளாத வான்று."

இன்னுந் தோழிகூற்றாய்ப் பிறவாற்றான் வருவன வெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

“ அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்
பலர்மடி பொழுதி னலமிகச் சாஅய்
நள்ளென வந்த வியறேர்ச்
செல்வக் கொண்கன் செல்வனஃ தூரே.”
(ஐங்குறு-104.)

இது, புதல்வற்பெற்றுழித் தலைவன் செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்று மனைக்கட்சென்ற அவன் ஊர் காட்டிக் கூறியது. வதுவைகூட்டிய தோழி

வகைபட வந்த கிளவி எல்லாம் தோழிக்கு உரிய என்மனார் புலவர் - தோழிகூற்றாய்த் தலைவிகூற்றினுள் அடங்குவதன்றித் தோழிக்கே கூறத்தகும் வேறுபாடு உண்டாக வந்த கிளவிகளெல்லாந் தோழிக்கு உரியவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இச்சூத்திரத்துக்கண் ஏழனுருபும் அவ்வுருபு தொக்கு நின்று விரிந்தனவுஞ் செயினென்னும் வினையெச்சமும் உரியவென்னுங் குறிப்புவினை கொண்டன. அவற்றை இன்னவிடத்தும் இன்னவிடத்தும் இன்னதுசெய்யினும் உரியவென்று ஏற்பித்து முடிக்க.

(கூ)

151. புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணு
மில்லோர் செய்வினை யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்ணேனி யுவப்பினு
மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினை
பொறையின்று பெருகிய பருவரற் கண்ணுங்
காதற் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையிற்
றாய்போற் றழீஇக் கழறியம் மனைவியைக்
காய்வின் றவன்வயிற் பொருத்தற் கண்ணு
மின்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ யிழையணிந்து
பின்னர் வந்த வாயிற் கண்ணு
மனையோ ளொத்தலிற் றன்னோ ரன்னோர்

மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணு
மெண்ணிய பண்ணையென் றிவற்றொடு பிறவுங்
கண்ணிய காமக் கிழத்தியர் மேன.

இது, காமக்கிழத்தியர் கூற்றெல்லாந் தொகுத்துக் கூறு கின்றது: காமக்கிழத்தியராவார் கடனறியும் வாழ்க்கை

யுடையராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லற நிகழ்த்தும் பரத் தையர். அவர் பலராதலிற் பன்மையாற் கூறினார். அவர்

தலைவனது இளமைப் பருவத்திற்கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைநின்று ஒழுகப்படும் இளமைப் பருவத்தோரும், இடைநிலைப் பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளமையோருமெனப் பலபகுதியராம். இவரைக் 'கண்ணிய காமக்கிழத்திய'ரெனவே கண்ணாத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று. அவர் கூத்தும் பாட்டும் உடையராகிவருஞ் சேரிப்பரத்தையருங் குலத்தின் கண் இழிந்தோரும் அடியரும் வினைவலபாங்கினரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரைப் பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை யொழிந்த மூவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்தல்லாதோரும், வரைந்து கொள்ளும் பரத்தையருமென்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்.[1] அவர் அறியார், என்னை? சிறப்புடைத் தலைவியரொடு பரத்தையரையுங் கூட்டிக் காமக்கிழத்தியரென்று ஆசிரியர் சூத்திரஞ்செய்யின் மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றந் தங்குமாதலின். அன்றியுஞ் சான்றோர் பலருங் காமக் கிழத்தியரைப் பரத்தையராகத் தோற்றுவாய் செய்து கூறு மாறும் உணர்க.

இதன்பொருள்:—புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும்- தலைவன் தனது முயக்கத்தைத் தலைவியிடத்துந் தம்மிடத் தும் இடைவிட்டு மயக்குதலால் தலைவிக்கண் தோன்றிய புலவியிடத்தும்: காமக் கிழத்தியர் புலந்து கூறுப.

(உ - ம்) "மண்கணை முழவொடு மகிழ்மிகத் தூங்கத்
தண்டுறை யூரனெஞ் சேரி வந்தென

[1]இவர் இளம்பூரணர்.

விண்கடுங் கள்ளி [1]னகுதை களிற்றொடு
நன்கல னீயு நாண்மகி ழிருக்கை
யவைபுகு பொருநர் பறையி னானாது
கழறுப வென்பவவன் பெண்டி ரந்திற்
கச்சினன் கழலினன் றேந்தார் மார்பினன்
வகையமை பொலிந்த வனப்பமை தெரியற்
சுரியலம் பொருநனைக் காணி ரோவென
வாதி மந்தி பேதுற் றினையச்
சிறைபறைந் துரைஇச் செங்குணக் கொழுகு
மந்தண் காவிரி போலக்
கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே."
(அகம்-76.)

இதனுள், எஞ்சேரி வந்தெனக் கழறுபவென்ப அவன்

பெண்டிரென முன்னைஞான்று புல்லுதன் மயக்குதலால் தலைவி புலந்தவாறும் அது கண்டு காமக்கிழத்தி கொண்டுகை வலிப்பலெனப் பெருமிதம் உரைத்தவாறுங் காண்க.

இது, பெருமிதங்கூறலின் இளமைப் பருவத்தாள் கூற்றாயிற்று.

"ஒண்டொடி யாயத் துள்ளுநீ நயந்து
கொண்டனை யென்பவோர் குறுமகள்."(அகம் - 96.)

எனக் காமஞ்சாலா இளமையோளைக் கூறிற்று.

இரட்டுற மொழித லென்பதனாற் பரத்தையரிடத்துப் புலப்பட ஒழுகாது அவர் புல்லுதலை மறைத்தொழுகுதலாற் காமக் கிழத்தியர்க்குப் பிறக்கும் புலவிக் கண்ணும் அவர்க்குக் கூற்று நிகழுமெனவும் பொருள் கூறுக.

(உ - ம்) "கண்டேனின் மாயங் களவாதல் பொய்ந்நகா."

என்னும் மருதக்கலி(90)யுட் காண்க.

இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும் - இல்லிடத்திருந்த தலைவனுந் தலைவியும் ஊடியும் உணர்த்தியுஞ் செய்த தொழிலைக் கேட்டு இகழும் இகழ்ச்சிக் கண்ணும் :

---

[1]'அகுதை' ஒரு வள்ளல்பெயர்போலும். (புறம் - 233.)

(உ - ம்) "கழனி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கு
மாடிப் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே."

(குறுந் - 8.)

"நன்மரங் குழீஇய நனைமுதிர் சாடிப்
பன்னா ளரித்த கோயுடை யுடைப்பின்
மயங்குமழைத் துவலையின் மறுகுடன் பனிக்கும்
பழம்ப னெல்லின் வேளூர் வாயி
னறுவிரை தெளித்த நாறிணர் மாலை
பொறிவரி யினவண் டூதல கழியு
முயர்பலி பெறூஉ முருகெழு தெய்வம்
புனையிருங் கதுப்பி னீவெய் யோள்வயி
னனையே னாயி னணங்குக வென்னென
மனையோட் டேற்று மகிழ்ந னாயின்
யார்கொல் வாழி தோழி நெருநைத்
தார்பூண் களிற்றிற் றலைப்புணை தழீஇ
வதுவை யீரணிப் பொலிந்த நம்மொடு
புதுவது வந்த காவிரிக்
கோடுதோய் மலிர்நிறை யாடி யோரே." (அகம் -
166.)

எனவருமிவையும் இளையோர் கூற்று. பிறவும்

அன்ன.

பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டு நனி உவப்பினும் - வெவ் வேறாகிய புதல்வரைத் தாங் கண்டு மிகமகிழ்ச்சி செய்யினும்:

'வேறுபல் புதல்வர்' என்றார் வியர் பலரும் உளராதலின்.

முறையாற்கொண்ட மனே

'ஞாலம் வறந்தீர' என்னும் மருதக்கலி(82)யுள்,

" அடக்கமில் போழ்தின்கட் டநதைகா முற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மருப்புப்பூண் கையுறை யாக வணிந்து
பெருமா னகைமுகங் காட்டென்பாள் கண்ணீர்

சொரிமுத்தங் காழ்சோர்வ போன்றன."

இது, முதிர்ந்தாள் உண்ணயந்து கூறியது. நற். கo]

“ மற்றும், வழிமுறைத் தாயுழைப் புக்காற் கவளு
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினன் முத்தின ணோக்கி நினைந்தே
நினக்கியாம் யாரே மாகுது மென்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி யணிந்தனள்.” (கலி - 82.)

இதனுள், நோய்தாங்கினளென இளமைப்பருவத்து மகிழ்ச்சியும் முதிர்ந்த பருவத்து மறவியுந் தோன்றக் கூறு மையினானும் வழிமுறைத்தா யென்றமையானும் இஃது இடைநிலைப் பருவத்தாள் கூற்று.

“ அவட்கினி தாகி விடுத்தனன் போகித்
தலைக்கொண்டு நம்மொடு காயுமற் றீதோர்
புலத்தகைப் புதடேளில் புக்கான்.” (கலி - 82.)

என்றவழிப் ‘புத்தேள்’ என்றதுவும் தலைநின்றொழுகும் இளையோளைக் கூறியது.

“ தந்தை யிறைத்தொடீஇ மற்றிவன் றன்கைக்கட்
டந்தா ரியா ரெல்லாஅ விது ;
விஃதொன்று.” (கலி - 84.)

என்றாற்போல அவள் கொடுப்பக் கொள்வனவுங் கொள்க.

மறையின் வந்த மனையோள் செய்வினைப்

பொறை
யின்று பெருகிய பருவரற்கண்ணும்: மறையின் வந்த - தலைவற்கு வேறோர் தலைவியொடு களவொழுக்கம் நிகழ்தலின் அவன் செய்திகளின் வேறுபாட்டால் தமக்குப் புலப்படவந்த, மனையோள் செய்வினை - மனையோளாதற்குரியவள் தமர்பணித்தலில் தைந் நீராடலும் ஆருடலும் முதலிய செய்தொழில்களைச் செய்யுமிடத்து, பொறை இன்று பெருகிய பருவரற்கண்ணும் - இவள் தோற்றப்பொலிவால் தலைவன் கடிதின்வரைவனெனக் கருதிப் பொறுத்தலின்றி மிக்கவருத்தத்தின் கண்ணும் :

(உ - ம்) " வாளை வாளிற் பிறழ நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயி லேற்குங்
கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த

வயல்வெள் ளாம்ப லுருவ நெறித்தழை
யைதக லல்கு லணிபெறத் தைஇ
விழவிற் செலீஇய வேண்டு மன்னோ
யாண ரூரன் காணுந னயின்
வரையா மையோ வரிதே வரையின்
வரைபோல் யானை வாய்மொழி முடியன்

வரைவேய் புரையு நற்றோ
ளளிய தோழி தொலையுந பலவே.''
(நற்றிணை - 390.)

இதனுள், விழவிற்செல்கின்ற தலைவியைக்கண்டு காமக் கிழத்தி இவள் தோற்றப்பொலிவோடு புறம்போதரக் காணின் வரைவனெனவும் அதனான் இல்லுறைமகளிர் பலருந் தோள் நெகிழ்பவெனவும் பொருது கூறியவாறு காண்க.

[1]காதற் சோர்விற் கடப்பாட்டு ஆண்மையில் தாய் போல் தழீஇக் கழறி அம்மனைவியைக் காய்வு இன்று அவன் வயிற் பொருத்தற்கண்ணும்: காதற் சோர்வில் - தானுங் காய்

தற்குரிய காமக்கிழத்தி தலைவன் தன்மேற் காதலை மறத்தலானும், கடப்பாட்டாண்மையிற் சோர்வில் - அவற்கு இல்லொடு பழகிய தொல்வாற் கிழமையாகிய ஒப்புரவின்மையானும், தாய்போல் தழீஇக் கழறி - தலைவியைச் செவிலிபோல உடன்படுத்திக்கொண்டு தலைவனைக் கழறி, அம்மனைவியைக் காய்வின்று அவன்வயிற் பொருத்தற்கண்ணும் - அத்தலைவியைக் காய்தலின்றாக்கித் தலைவனிடத்தே கூட்டுமிடத்தும்:

இது, துனிநிகழ்ந்துழித் தலைவனது தலைவளரிளமைக்கு ஒருதுணையாகி முதிர்ந்த காமக்கிழத்தி யென்றார்.

இங்ஙனங் கூட்டு

(உ - ம்) "வயல்வெள் ளாம்பல் சூடுதெரி புதுப்பூக்
கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சி
லோய்நடை முதுபக டாரு மூரன்
றொடர்புநீ வெஃகினை யாயி னெவன்சொற்
கொள்ளன் மாதோ முள்ளெயிற் றோயே
நீயே பெருநலத் தையே யவனே
நெடுநீர்ப் பொய்கை நடுநா ளெய்தித்

[1]அம்பிகாபதிக்கோவையில் இத்துறை வந்துள்ளது; எனினும், கருத்து வேறு.

651

தண்கமழ் புதுமல ரூதும்
வண்டென மொழிப மகனென் னாரே[1]."

(நற்றிணை-290).

இதனுள், நீ இளமைச்செவ்வியெல்லாம் நுகர்ந்து புதல் வற்பயந்த பின்னர் உழுதுவிடு பகடு எச்சிலை அயின்றாற் போலப் பிறர் அவனை நுகர்ந்தமை நினக்கு இழுக்கன்றெனவும், அவனோடு கூட்டம் நெடுங்காலம் நிகழ்த்தவேண்டும் நீ அவள் அவனோடு கட்டில்வரை எய்தியிருக்கின்றாளென்று ஊரார் கூறுகின்ற சொல்லை என்னைப்போல வேறுபட்டுக் கொள்ளாதே கொள்வது நின் இளமைக்கும் எழிற்கும் ஏலாதெனவும், அவனை வண்டென்பதன்றி மகனென்னாராதலின் அவன் கடப்பாட்டாண்மை அதுவென்றுங் கூறினாள்.

இனி 'என்சொற், கொள்ளன்மாதோ' (நற் - 290) என்பதற்கு என்வார்த்தையைக் கேட்டல் நினக்கு விருப்பமோ? விருப்பமாகில் யான் கூறுகின்றதனைக் கொள்க.

"ஈண்டுபெருந் தெய்வத் தியாண்டுபல கழிந்தெனப்
பார்த்துறைப் புணரி யலைத்தலிற் புடைகொண்டு
மூத்துவினை போகிய மூரிவா யம்பி
னல்லெருது நடைவளம் வாய்த்தென வுழவர்
புல்லுடைக் காவிற் றொழில்விட் டாங்கு
நறுவிரை நன்புகைக் கொண்டார்ச் சிறுவீ
ஞாழலொடு கெழீஇய புன்னையங் கொழுநிழன்
முழவுமுதற் பிணிக்குந் துறைவ னன்றும்
விழுமிதிற் கொண்ட கேண்மை நொவிதிற்
றவறுநற் கறியா யாயி னெம்போன்
ஞெகிழ்தோட் கலுழ்ந்த கண்ணர்
மலர்தீர்க் தனையர் நின்னயந் தோரே[2]." (நற்றிணை-315.)

இதனுள் மூத்துவினை போகிய அம்பிபோலப் பருவஞ் சென்ற பிணிக்கப்பட்ட எம்மைப்போலாது இவள் இப்பருவத்தே இளையளாகப் பாலளோ மலர்ந்த செவ்வியான் முறைவியாய்க் கழியாது இடையே எரிந்து கரிவுற்ற பூவினைப்போல வெனத் தலைவனுக்குக் காமக்கிழத்தி கூறியவாறு காண்க.

---

[1] தலைவியைக் காமக்கிழத்தியர் ஊடல் தணிவித்தல்.

[2] தலைவனைக் காமக்கிழத்தி கடிந்து கூறல்.

இன் நகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழை அணிந்து பின்னர் வந்த வாயிற்கண்ணும் : இன்நகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழை அணிந்து - கண்டோர்க்கெல்லாம் இன்பத்தைப் பயக்கும் புவல்வனை எடுத்துப் பொலங்கலத்தாற் புனைந்துகொண்டு, பின்னர் வந்த வாயிற கண்ணும் - பலவாயில்களையும் மறுத்த பின்னர் வாயிலாகக்கொண்டு புகுந்த வாயிலின் கண்ணும் :

(உ - ம்) "என்குறித் தனன்கொல் பாணநின் கேளே
வன்புறை வாயி லாகத தந்த

பகைவரு நகூஉம் புதல்வனை
நகுவது கண்டு நகூஉ மோரே."

இதனுள், வன்புறை வாயிலாகிய புதல்வனைக் கண்டு நகுவாரைத் தனக்கு நகுவாரைப்போல நகாநின்றுனெனக் காமக்கிழத்தி கூறி வாயில்நேர்ந்தவாறு காண்க. 'பகைவரும் நகூஉம்' எனவே தான் புலக்கத்தகுந் தலைவியர் புதல்வனென் றுளாயிற்று.

மனையோள் ஒத்தலில் தன்னோர் அன்னோர் மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக் கண்ணும் : மனையோள் ஒத்தலில் - தானும் உரிமைபூண்டமைபற்றி மனையோளொடு தானும் ஒத்தாளாகக் கருதுதலின், தன்னோர் அன்னோர் மிகைபடக் குறித்த கொள்கைக்கண்ணும்-தன்னை ஒக்கும் வினைமகளிரின் தன்னை விசேடமுண்டாகக் குறித்துக்கொண்ட கோட்பாட் டின் கண்ணும் :

(உ - ம்) "புழற்காற் சேம்பின் கொழுமட லகலிலைப்
பாசிப் பரப்பிற் பறழொடும் வதிந்த
வுண்ணாப் பிணவி னுயக்கஞ் சொலிய
நாளிரை தரீஇய வெழுந்த நீர்நாய்
வாளையொ டுழப்பத் துறைகலுழ்ந் தமையிற்
றெண்கட் டேறன் மாந்திய மகளிர்
நுண்செய லங்குட மிரீஇப் பண்பின்
மகிழ்நன் பரத்தைமை பாடி யவிழிணர்க்
காஞ்சி நீழற் குரவை யயருந்
தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகே ழூரன்
றேர்தர வந்த நேரிழை மகளி
ரேசுப வென்பவென் னலனே யதுவே

பாக னெடிதுயிர் வாழ்தல் காய்சினக்
கொல்களிற் றியானை நல்கன் மாறே
தாமும் பிறரு முளர்போற் சேறன்
முழவிமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்
யானவண் வாரா மாறே வரினே
வானிடைச், சுடரொடு திரிதரு நெருஞ்சி போல
வென்னொடு திரியே னயின் வென்வேன்
மாரி யம்பின் மழைத்தோற் சோழர்
வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை
யாரியர்ப் படையி னுடைகவென்
னேரிறை முன்கை வீங்கிய வளையே." (அகம் -
336.)

இதனுள் 'யானவண் வாரா மாறே' எனத் தான் மனை யோளைப்போல் இல்லுறைதல்கூறி 'யாண்டுச் செல்விற் சுட
ரொடு திரியும் நெருஞ்சிபோல'என மகளிரை யான்செல்வுழிச் சொல்லுஞ் சேடியர்போலத் திரியும்படி பண்ணிக்கொள்வ லெனக் கூறியவாறு காண்க.

எண்ணிய பண்ணை - தலைவற்குத் தகுமென்று ஆய்ந்த யாறுங் குளனும் காவும் ஆடிப் பதியிகந்து நுகர்வனபோல் வனவற்றுக்கண் தாமும் விளையாடுதற்கண்ணும் :

(உ - ம்) "கூந்த லாம்பன் முழுநெறி யடைச்சிப்
பெரும்புனல் வந்த விருநதுறை விரும்பி
யாமஃ தயர்கஞ் சேறுந தானஃ
தஞ்சுவ துடைய ளாயின் வெம்போர்
நுகம்படக் கடக்கும் பல்வே லெழினி
முனையான் பெருநிரை போலக்
கிளையொடு காக்கதன் கொழுநன் மார்பே."
(குறுந்-80.)

இதனுள் 'யாமஃதயர்கஞ்சேறும்' என விளையாட்டுக் கூறினள்.

என்றிவற்றொடு பிறவும் - இக்கூறியவற்றின் கண்ணும், புதல்வற்கண்டு நனியுவப்பினும் கூற்று நிகழுமென்று கூறப்பட்ட இவ்வெட்டோடே பிறகூற்றுக்களும், கண்ணிய காமக்கிழத்தியர் மேன - இக்கருதப்பட்ட காமக்கிழத்தியரிடத்தன என்றவாறு.

கூற்றென்பது அதிகாரத்தான் வருவிக்க, ஒடுவென்றது, உருபு; கண்ணுதல் - ஒருமனைத் தெருவின்கண் உரிமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்துவரென்று சிறப்புக்கருதுதல். 'பிற வும்'என்றதனால் தலைவனை என்னலந் தாவெனத் தொடுத்துக் கூறுவனவும், நின் பரத்தைமையெல்லாம் நின் றலைவிக்கு உரைப்பலெனக் கூறுவனவும், சேரிப்பரத்தையரொடு புலந் துரைப்பனவும், தலைவிகூற்றோடொத்து வருவனவும் பிற வாறு வருவனவுங் கொள்க.

"தொடுத்தென மகிழ்ந செல்லல் கொடித்தேர்ப்
பொலம்பூ ணன்னன் புன்னாடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகிற் பாழி யாங்க
ணஞ்ச லென்ற வாஅ யெயின
னிகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன் சொல்லிய தமையாது
தெறலருங் கடவுண் முன்னர்த் தோற்றி
மெல்லிறை முன்கை பற்றிய சொல்லிறந்
தார்வ நெஞ்சந் தலைத்தலை சிறப்பநின்
மார்புதரு கல்லாய் பிறனு யினையே
யினியான் விடுக்குவெ னல்லென மந்தி
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையக்
கடுந்திற லத்தி யாடணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டொளித் தாங்குநின்
மனையோள் வெளவலு மஞ்சுவல் சினைஇ
யாரிய ரலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
வஞ்சி யன்னவென் னலந்தந் து சென்மே." (அகம் - 396.)

இது, காமக்கிழத்தி என்னலந்தாவென்றது.

“ உள்ளுதொறு நகுவ ளேழி வள்ளுகிர்
மாரிக் கொக்கின் கூரல கன்ன
குண்டுநீ ராம்பற் றண்டுறை யூரன்
றேங்கம ழைம்பால் பற்றி யெம்வயின்
வான்கோ லெல்வளை வெளவிய பூசற்
சினவிய முகத்துஞ் சினவாது சென்றுநின்
மனையோட் குரைப்ப லென்றலின் முனையூர்ப் கற்.

பல்லா நெடுநெறி வில்லி னொய்யுந்
தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேரிசைப்
புலம்புரி வயிரியர் நலம்புரி முழவின்
மண்ணார் கண்ணி னதிரு
நன்ன ராள னடுங்கஞர் நிலையே.” (நற்றிணை - 100.)

இது, மனையோட்கு உரைப்ப லென்றலின் நடுங்கினா னென்றது.

‘ கண்டேனின் மாயம் ’ என்னும்

மருதக்கலி(90)யுள்,

“ஆராக் கவவி ஞெருத்திவர் தல்கற்றன்
சீரார் ஞெகிழஞ் சிலம்பச் சிவந்துநின்
போரார் கதவ மிதித்த தமையுமோ

வாயிழை யார்க்கு மொலிகேளா வவ்வெதிர்
தாழா தெழுந்துநீ சென்ற தமையுமோ
மாருள் சினைஇ யவளாங்கே நின்மார்பி
ஞறிணர்ப் பைந்தார் பறிந்த தமையுமோ
தேறிநீ தீயே னலேனென்று மற்றவள்
சீறடி தோயா திறுத்த தமையுமோ.”

எனச் சேரிப் பரத்தையராற் புலந்து தலைவனோடு கூறிய வாறு காண்க. இன்னும் இதனனே,

“நீளிரும் பொய்கை யிரைவேட் டெழுந்த
வாளை வெண்போத் துணீஇய நாரைதன்
னடியறி வுறுத லஞ்சிப் பைப்பயக்
கடியிலம் புகூஉங் கள்வன் போலச்

சாஅ யொதுங்குந் துறைகே ழூரனோ
டொல்கா தாக வினிநா னுண்டோ

வருகதி லம்மவெஞ் சேரி சேர
வரிவே யுண்கணவன் பெண்டிர் காணத்
தாருந் தானையும் பற்றி யாரியர்
பிடிபயிர்ந்து தரூஉம் பெருங்களிறு போலத்
தோள்கந் தாகக் கூந்தலிற் பிணித்தவன்
மார்புகடி கொள்ளே னாயி னார்வுற்
றிரந்தோர்க் கீயா தீட்டியோன் பொருள்போற்
பரந்து வெளிப்படா தாகி
வருந்துக தில்லயா யோம்பிய நலனே.” (அகம் - 276.)

இதனுட் பரந்து வெளிப்படாதாகி வருந்துக என்னலும் என்றமையிற் சேரிப்பரத்தையைப் புலந்து கூறுதன் மூ.

லியனவும் கொள்க. இன்னும் இதன்கண் அடக்குக.

வேறுபட வருவனவெல்லாம்
(௧0)

152. கற்புங் காமமு நற்பா லொழுக்கமு
மெல்லியற் பொறையு நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்ற மோம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோண் மாண்புகண்
முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற்
குரைத்த
லகம்புகன் மரபின் வாயில்கட் குரிய.

இது, விருந்து முதலிய வாயில்கள் போலாது அகநகர்க் கட் புகுதற்குரிய வாயில்கள் கூற்று உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:—கற்பும் - கணவன் முதலியோர் கற்பித்த நிலையில் திரியாத நல்லொழுக்கமும், காமமும் - அன்பும், நற்பால் ஒழுக்கமும் - எவ்வாற்றானுந் தங் குலத்திற்கு ஏற்றவாற்றான் ஒழுகும் ஒழுக்கமும், மெல் இயற் பொறையும் - வல்லென்ற நெஞ்சொடு பொறுக்கும் ஆணை போலாது ஒருதலையாக மெல்லென்ற நெஞ்சினராய்ப் பொறுக்கும் பொறையும், நிறையும் - மறை புலப்படாமை நிறுக்கும் நெஞ்சுடைமையும், வல்லிதின் விருந்து புறந்தருதலும் - வறுமையுஞ் செல்வமுங் குறியாது வல்லவாற்றான் விருந்தினரைப் பாதுகாத்து அவர் மனமகிழ்வித்தலும், சுற்றம் ஓம்பலும் - கொண்டோன்புரக்கும் நண்புடை மாந்தருஞ் சுற்றத்தாருங் குஞ்சர முதலிய காலேசங்களும் பலபடை மாக்களும் உள்ளிட்ட சுற்றங்களைப் பாதுகாத்து அவை உண்டபின் உண்டலும், அன்னபிறவுங் கிழவோள் மாண்புகள் - அவை போல்வன பிறவுமாகிய தலைவியுடைய மாட்சிமைகளை, முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற்கு உரைத்தல்-அவன் [1]முகம் புகுதும் முறைமை காரணத்தால் தலைவற்குக் கூறுதல்; அகம்புகன் மரபின் வாயில்கட்கு உரிய - அகநகர்க்கட் புகுந்து பழகி அறிதன் முறைமையினையுடைய வாயில்களுக்குரிய என்றவாறு.

---

[1]முகம்புகுதல் - குறிப்பறிதல். (நற் - 342.)

அன்ன பிறவாவன :—அடிசிற்றொழிலும், குடிநீர்மைக் கேற்ற வகையான் தலைமகள் ஒழிந்த தலைமகளிரையும் மன மகிழ்வுறுத்தலும், காமக்கிழத்தியர் நண்புசெய்து நன்கு மதிக்கப்படுதலும் போல்வன. புகலுதல் - மகிழ்தல். செவிலி கூற்றுமை கொள்க,அவட்கு முகம்புகன் முறைமையின்மையின்.

(உ - ம்) "கடல்பா டவிந்து தோணி நீங்கி
நெடுநீ ரிருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை தூற்றினு
மாணிழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்பப்
பகலு நம்வயி னகலா னாகிப்
பயின்றுவரு மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்ப
னினியே, மணப்பருங் காமந் தணப்ப நீங்கி
வாரா தோர்நமக் கியாஅ ரென்னாது
மல்லன் மூதூர் மறையினை சென்று
சொல்லி னெவனோ பாண வெல்லி
மனைசேர் பெண்ணை மடல்வா யன்றி
றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா காணெனக்
கண்ணிறை நீர்கொண்டு கரக்கு
மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே."
(அகம் - 50.)

இதனுட் காமமிகுதியாற் கண் தாமே அழவும், கற்பிற் கரக்குமெனத் தலைவி பொறையும் நிறையுந் தோழி பாணற்குக் கூறினள், அவன் தலைவற்கு இவ்வாறே கூறுவனெனக் கருதி. ' 'இனி ' என்றதனாற் கற்பும்பெற்றாம்.

தலைவற்குக் கூறுவன வந்துழிக் காண்க.

'வாயி லுசாவே தம்முளு முரிய' (512) என்பதனால் தலைவற்கு உரையாமல் தம்முட்டாமே உசாவுவனவும் ஈண்டே கொள்க.

" அணிநிற வெருமை யாடிய வள்ளன்
மணிநிற நெய்த லாம்பலொடு கலிக்குங்
கழனி யூரன் மகளிவள்
பழன வூரன் பாயலின் றுணையே." (ஐங்குறு - 96.)

இது, கற்புக் கூறியது.

42

'முளிதயிர் பிசைந்த' (குறுந் - 167.) என்பது அடிசிற் றொழிலின்கண் மகிழ்ச்சி வாயில்கள் தம்முட் கூறியது.

" கிழமை பெரியோர்க்குக் கேடின்மை கொல்லோ
பழமை பயனோக்கிக் கொல்லோ—கிழமை
குடிநாய்கர் தாம்பல பெற்றூட் கேளா
வடிநாயேன் பெற்ற வருள்." (திணை - நூற் - 134.)

பல வாயில்களை மறுத்த தலைவி தனக்கு வாயில் நேர்ந் தமை தோழிக்கு விறலி கூறியது. (கக)

153.

கழிவினும் வரவினு நிகழ்வினும் வழிகோள
நல்லவை யுரைத்தலு மல்லவை கடிதலுஞ்

செவிலிக் குரிய வாகு மென்ப.

இது செவிலிகூற்று உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள்:— கழிவினும் வரவினும் நிகழ்வினும் வழிகொள - மூன்று காலத்துந் தத்தங் குலத்திற்கு ஏற்கும் படியாக, நல்லவை உரைத்தலும் - முற்கூறிய கற்பு முதலிய நல்லவற்றைக் கற்பித்தலும், அல்லவை கடிதலும் - காம நுகர்ந்த இன்பமாகிய கற்பிற்குத் தீயவற்றைக் கடிதலும், செவிலிக்கு உரிய ஆகும் என்ப - செவிலித்தாய்க்கு உரிய வாகுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

(உ - ம்) "கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவா
ளுட்குடையா ளூரா ணியல்பினா—ளுட்கி
யிடனறிந் தூடி யினிதி னுணரு
மடமொழி மாதராள் பெண்." (நாலடி - 384.)

கட்கினியாள், இதுகாமம்; வகைபுனைவாள், இதுகற்பு; உட்குடையாள், இஃது ஒழுக்கம்; ஊராண்மை, இது சுற்ற மோம்பல்; ஊடியுணர்தல், அல்லவைகடிதல்.

"நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு
மேலாறு மேலுறை சோரினு—மேலாய
வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி
னில்லா ளமர்ந்ததே யில்." (நாலடி - 383.)

என்னும் வெண்பா விருந்துபுறந்தருதல் கூறியதுமாம்.

இனி 'ஆகும்' என்றதனானே செவிலி நற்றாய்க்கு உவந் துரைப்பனவுங் கொள்க.

"கானங் கோழிக் கவர்குரற் சேவ
லொண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்
புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
சீறா ரோளே மடந்தை வேறூர்
வேந்துவிடு தொழிலொடு செல்லினுஞ்
சேந்துவா லறியாது செம்ம றேரே." (குறுந் - 242.)

"மறியிடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்
புதல்வ னடுவண னாக நன்று
மினிது மன்றவவர் கிடக்கை முனிவின்றி
நீனிற வியலகங் கவைஇய
வீனு மும்பரும் பெறலருங் குரைத்தே." (ஐங்குறு - 401.)

வாணுத லரிவை மகன்முலை யூட்டத்
தானவள் சிறுபுறங் கவையின னன்று
நறும்பூந் தண்புற வணிந்த
குறும்பல் பொறைய நாடுகிழ வோனே."' (ஐங்குறு - 404.)

இவை உவந்து கூறியன.

"பிரசங் கலந்த வெண்சுவைத தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூநதலைச் சிறுகோ
லுண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத தத்துற
றரிநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
யறிவு மொழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தாதை கொழுஞ்சோ றுள்ளா
ளொழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையளே." (நற்-110.)

இது, மனையறங் கண்டு மருண்டு உவந்து கூறியது.

"அடிசிற் கினியாளை யன்புடை யாளைப்
படுசொற் பழிநாணு வாளை—யடிவருடிப்

பின்றூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தா
லென்றூங்குங் கண்க ளெனக்கு."

என்னும் பாட்டுச் செவிலி கூற்றன்றாயினுங்

தலைவன் மனையறங்கண்டு கூறியதன்பாற் படுமெனக் கொள்க. (கஉ)

154. [1]சொல்லிய கிளவி யறிவர்க்கு முரிய.

இஃது, அறிவரது கூற்றுக் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—முற்கூறிய நல்லவை புணர்த்தலும் அல்லவை கடிதலுமாகிய கிளவி செவிலிக்கேயன்றி அறிவர்க்கு முரிய என்றவாறு.

என்றது, அறியாத தலைவியிடத்துச் சென்று அறிந்தார் முன்னுள்ளோர் அறம் பொருளின்பங்களாற் கூறிய புறச் செய்யுட்களைக் கூறிக் காட்டுவரென்பதாம்.

(உ - ம்) "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை." (குறள் - 55.)

"தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்." (குறள் - 56.)

"மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்

வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை." (குறள் - 51.)

இவை நல்லவை யுணர்த்தல்.

" எறியென் றெதிர்நிற்பாள் கூற்றஞ் சிறுகாலை
யட்டிற் புகாதா ளரும்பிணி—யட்டதனை
யுண்டி யுதவாதா ளில்வாழ்பே யிம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை." (நாலடி. - 363.)

" தலைமகனிற் றீர்ந்தொழுகல், தான்பிறரிற் சேற
ணிலைமையி றீப்பெண்டிர்ச்
சார்தல்—கலனணிந்து

---

[1]சிந்தா - 852. 'கொம்பர்......சேடரிற் சென்று புல்லிச் சிறு புறந் தழீஇய தும்பி' 'சொல்லிய கிளவி யறிவர்க்கு முரிய' என்ற லின் அறிவிற் பெரியாரைச் சேடரென்றார். நச் - குறிப்பு. கற். கரு]

வேற்றூர் புகுதல் விழாக்காண்ட னோன்பெடுத்தல்
கோற்றொடியார் கோளழியு மாறு." (அறநெறி - 94.)

இவை அல்லவை கடிதல். இவை அறிவர் கூற்றுதலிற்

புறப்புறப் பொருளாயிற்றென உணர்ந்து கொள்க.

155. இடித்துவரை நிறுத்தலு மவர தாகுங்
கிழவனுங் கிழத்தியு மவர்வரை நிற்றலின்.

இஃது அறிவர்க்கு
எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறு
கின்றது.

இதன்பொருள்:-கிழவனுங் கிழத்தியும் அவர்வரை நிற்ற லின் - தலைவனுந் தலைவியும் அவ்வறிவரது ஏவலைச் செய்து நிற்பாராதலின், இடித்துவரை நிறுத்தலும் அவரது ஆகும் - அவரைக் கழறி ஓரெல்லையிலே நிறுத்தலும் அவ்வறிவரது தொழிலாகும் என்றவாறு.

அஃது, உணர்ப்புவயின் வாராது ஊடிய தலைவிமாட்டு ஊடினனையும் உணர்ப்புவயின் வாராது ஊடினளையுங் கழறுப.

" உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயுந்
தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி
விழவொடு வருதி நீயே யிஃதோ
வோரான் வல்சிச் சீறில் வாழ்க்கைப்

பெருநலக் குறுமகன் வந்தெனெ
இனிவிழ வாயிற் றென்னுமிவ் வூரே.''
(குறுந் - 295.)

இது. தலைவனைக் கழறியது.

"மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில்.'' (குறள் - 52.)

இது, தலைவியைக் கழறியது.

(கச) *156. உணர்ப்புவரை யிறப்பினுஞ் செயற்குறி பிழைப்பி
புலத்தலு மூடலுங் கிழவோற் குரிய. [னும்

இது, தலைவற்குப் புலவியும் ஊடலும் நிகழுமிடங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—உணர்ப்புவரை இறப்பினும் - கற்பி
டத்துத் தலைவி ஊடியவழி அவன் தேற்றத் தேறுமெல்லை
இகந்தனளாயினும், செய்குறி பிழைப்பினும் - களவின்கட்
டலைவி செய்த குறியைத் தானே தப்பினும், புலத்தலும்
ஊடலுங் கிழவோற்கு உரிய - உள்ளஞ் சிறிது வேறுபடுத
லும் அவ்வேறுபாடு மிக்கு நீடுநின்று தேற்றியக்கால் அது
நீங்குதலுந் தலைவற்குரிய என்றவாறு.

எனவே, கற்பிற்கும் களவிற்கும் புலத்தலும் ஊடலு
மூரிய வென்றார். புலவியும் ஊடலுங் கற்பிற்கே பெரும்
பான்மை நிகழ்தலிற் கற்பிற்கு அவை உரியவென்கின்றார்,
அவை களவிற்குஞ் சிறுபான்மை உரிமை பற்றிச் சேரக் கூறி
னார், சூத்திரச் சுருக்கம் நோக்கி.

“எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்.” (குறுந் - 19.)

இது, கற்பிற்புலந்தது.

“நீதிலே மென்று தெளிப்பவுங் கைந்நீவி
யாதொன்று மெங்கண் மறுத்தா வில்லாயின்.” (கலி - 81.)

என்பது ஊடல். பிறவிடத்தும்

ஊடுதலறிந்துகொள்க.

“கலந்தநோய் கைம்மிகக் கண்படா வென்வயிற்
புலந்தாயு நீயாகிற் பொய்யானே வெல்குவை.” (கலி-46.)

என்பது குறிபிழைத்துழிப் புலந்தது.

“குணகடற் றிரையது பறைதபு நாரை.” (குறுந்
- 128.)

என்பதனுள், நாரை தெய்வங் காக்கும் அயிரை இரையை வேட்டாற்போல் நமக்கு அரியளாயினளே நீவேட்டா யென்பதனாற் குறிபிழைத்துழி ஊடினமை கூறிற்று. பிறவும் இவ்வாறு வருவன உய்த்துணர்ந்து கொள்க. (கடு)

157. புலத்தலு மூடலு மாகிய விடத்துஞ்
சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய.

இது, முன்னர்த் தலைவன் புலக்குமென்றார், அவ்விடத் துந் தோழியே கூற்று நிகழ்த்துதற்கு உரியளென்கிறது.

இதன்பொருள் :—புலத்தலும் ஊடலும் ஆகிய இடத்தும் - தலைவன் தலைவியையுந் தோழியையும் அச்சுறுத்தற்குச் செய்கையாகச் செய்துகொண்டு புலத்தலும் அது நீட்டித்து ஊடலும் உடன் நிகழ்த்திய வழியும், சொலத்தகு கிளவி தோழிக்கு உரிய - சொல்லத்தகும் பணிமொழி தோழிக்கு உரிய என்றவாறு,

எனவே, தலைவி குறிப்பறிந்து தோழி கூறுதலன்றித் தலைவி தானே கூறப்பெறா ளென்றவாறு. எனவே பாடாண்டிணைக் கைக்கிளையாயின் தலைவி கூறவும் பெறுமென்று கொள்க. உம்மை, சிறப்பும்மை.

(உ - ம்) “ தாயுயிர் வேண்டாக் கூருகி ரலவ

னரிதின்று பரிக்கு மூர யாவது
மன்புமுத லுறுத்த காத
லின்றெவன் பெற்றனை பைந்தொடி திறத்தே.''

"அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றாற் றம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல்." (குறள் - 1303.)

இவை கற்பில் தலைவிகுறிப்பினால் தோழிகூற்று வந்தன.

"புலந்தாயு நீயாகிற் பொய்யானே வெல்குவை" (கலி-46.)

என்று களவில் தோழிகூறினாள் தலைவிகுறிப்பினால்.

"கனைபெய னடுநாள்யான் கண்மாறக் குறிபெறாஅன்
புனையிழா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்
னளிநசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக." (கலி - 46.)

எனத் தோழி சொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி சிறு பான்மை கூறுதலுஞ் ஈண்டு 'உரிய' என்றதனாற் கொள்க.

"யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா

விட்டதற்பின்

ரூனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—றேனூறுங்
கொய்தார் வழுதிக் குளிர்சாந் தணியகல
மெய்தா திராக்கழிந்த வாறு." (முத்தொள்ளாயிரம்-104.)

இதனுள், யானுணர்த்தத் தானுணரானெனப் பாடாண்டிணைக்கைக்கிளையுட் டலைவி கூறியது காண்க. (கசு)

158. [1]பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியுங் கிழத்தி

மடத்தகு கிழமை யுடைமை யானு
மன்பிலை கோடியை யென்றலு முரியள்.

இது, சொல்லத்தகுங் கிளவியேயன்றிச் சொல்லத்தகாக் கிளவியுந் தோழி கூறுமென எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:—பரத்தைமை மறுத்தல் வேண்டியும்-

தலைவன் படிற்றுள்ளத்தாற் புறத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைப் போக்குதல் விரும்பியும், கிழத்தி மடத்தகு கிழமை உடைமையானும் - தலைவி அவன் பரத்தைமை அறிந்தேயும் அவன் கூறியவற்றை மெய்யெனக் கொண்டு

ளாது ஒழுகும் மடனென்னுங் குணத்திற்கு ஏற்றன அறிந் தொழுகும் உரிமையுடையளாகிய எண்மையானும், அன்பிலே கொடியை என்றலும் உரியள் - தலைவனை அன்பிலே யென்ற லுங் கொடியை யென்றலு முரியள் தோழி என்றவாறு.

கொடுமை கடையாயினர் குணம். களவினுள் தன்வயி னுரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தைமையுங் கோடலின் இதற் குப் பரத்தைமை மறுத்தல் கொள்க.

(உ - ம்) “ கண்டவ ரில்லென வுலகத்து ளுணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளு
ணெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினு மறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ
நன்கதை யறியினு நயனில்லா நாட்டத்தா
லன்பிலை யெனவந்து கழறுவ லையகேள்;
மகிழ்செய் தேமொழித் தொய்யில்சூ ழிளமுலை
முகிழ்செய முள்கிய தொடர்பவ ளுண்க
ணவிழ்பனி யுறைப்பவு நல்காது விடுவா
யிமிழ்திரைக் கொண்க கொடியை காணீ;
இலங்கே ரெல்வளை யேர்தழை தைஇ
நலஞ்செல நல்கிய தொடர்பவள் சாஅய்ப்

[1]‘பரத்தை மறுத்தல்’ என்பது இளம்பூரணர் பாடம்.

புலந்தழப் புல்லாது விடுவா
யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்ப கொடியை காணீ;

எனவாங், கனையளென் றளிமதி பெரும நின்னின்
றிறைவரை நில்லா வளைய ளிவட்கினிப்
பிறையேர் சுடர்நுதற் பசலை
மறையச் செல்லுநீ மணந்தனை விடினே." (கலி - 125.)

என்னும் நெய்தற்கலி கைகோள் இரண்டிற்குங் கொள்க. **159.** அவன்குறிப் பறிதல் வேண்டியுங் கிழவி

யகன்மலி யூட லகற்சிக் கண்ணும்
வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே.

இது, தலைவிக்கு ஆவதோர் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:—அவன் குறிப்பு அறிதல்வேண்டியும்- தோழி அன்பிலே கொடியையெனக் கேட்ட தலைவன் முனிந்த உள்ளத்தனுங் கொல்லோவென ஐயுற்று அவனது குறிப்பை அறிதல் வேண்டியும், அகன்மலி ஊடல் அகற்சிக் கண்ணும்- தனது நெஞ்சில் நிறைந்து நின்ற ஊடல் கை யிகந்து துனி யாகியவழி இஃது அவற்கு எவனுங் கொல்லென அஞ்சிய வழியும், கிழவி வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறும் - தலைவி தலைவனோடு அயன்மையுடைய சொல்லைத் தோற்று விக்கவும் பெறும் என்றவாறு.

(உ - ம்) "நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅ
யின்னுயிர் கழியினு முரைய லவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி
புல்லிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே." (குறுந் - 93.)

இதனுள், அவரை அன்பிலே கொடியை யென்றுதி, அன் பில்வழிநின்புலவி அவரை என்செய்யும் அவர் நமக்கு இன்றி யமையாத எமரல்லரோவென இருவகையானும் அயன்மை கூறியவாறு காண்க. (கஅ)

160. காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி
காணுங் காலைக் கிழவோற் குரித்தே
வழிபடு கிழமை யவட்கிய லான.

இது, தலைவி வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றிய பின்னர்த் தலைவற்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—காமக் கடப்பினுட் பணிந்த கிளவி - அங்ஙனந் தலைவி கண்ணுந் தோழி கண்ணும் வேறுபாடு கண்டுழித் தனக்குக் காமங் கையிகந்துழித் தாழ்ந்து கூறுங் கூற்று, காணுங் காலை கிழவோற்கு உரித்தே - ஆராயுங் காலத்துத் தலைவற்கு உரித்து, வழிபடு கிழமை அவட்கு இயலான - அவனை எஞ்ஞான்றும் வழிபட்டொழுகுதல் தலைவிக்கு இல்லறத்தோடு பட்ட இயல்பாகலான் என்றவாறு.

(உ - ம்) "ஆயிழாய், நின்கண் பெறினல்லா லின்னுயிர் வாழ்கல்லா
வென்க ணெவனோ தவறு." (கலி - 88.)

" கடியர்தமக், கியார்சொல்லத் தக்கார் மாற்று."

(கலி-88.)

"நின்,ஞணை கடக்கிற்பா ரியார்." (கலி - 81.)

என்றாற் போல்வன கொள்க.

'காணுங்காலை' என்றதனால் தலைவன் தலைவியெதிர் புலப்பது, தன்றவறு சிறிதாகிய இடத்தெனவும் இங்ஙனம் பணிவது தன்றவறு பெரிதாகிய இடத்தெனவுங் கொள்க. (கக)

161.

அருண்முந் துறுத்த வன்புபொதி கிளவி
பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே.

இது, தலைவன் பணிந்து மொழிந்தாங்குத் பணிந்து கூறுமென்கின்றது.

தலைவியும்

இதன் பொருள்:—அருள் முந்துறுத்த அன்பு பொதி கிளவி - பிறர் அவலங் கண்டு அவலிக்கும் அருள் முன் தோற்றுவித்த அவ்வருள் பிறத்தற்கு ஏதுவாகி எஞ்ஞான்றும் அகத்து நிகழும் அன்பினைக் கரந்துசொல்லுங் கிளவி, பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கும் உரித்தே - பணிந்த

மொழி தோற்றாது வேறோர்பொருள் விக்கும் உரித்து என்றவாறு.

பயப்பக்கூறுதல் தலை

வேறுபொருளாவது தலைவன் கூறியாங்குத் தானும் பணிந்து கூறுவாள், பணியாதே தன் நெஞ்சு தன்னையுங் கைகடந்து அவன் ஏவலைச் செய்ததென்றாற்போலக் கூறுதலு: மாம்.

இது 'தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின்

வேட்டலும்'' எனப் பொருளியலுள் (205) வழுவமைத்தற்கு இலக்கணம்.

'இணையிரண்டு' என்னும் மருதக்கலி(77)யுள்,

"மாசற மண்ணுற்ற மணியேசு மிருங்கூந்தல்
வீசேர்ந்து வண்டார்க்குங் கவின்பெறல்
வேண்டேன்மன்
ஞேய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண னெம்மனை
நீசேர்ந்த வில்விஞய் வாராமற் பெறுகற்பின்." எனக்
கூறிய தலைவி,

"கடைஇய நின்மார்பு தோயல மென்னு
மிடையு நிறையு மெளிதோநிற் காணிற்
கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்சென்னுந் தம்மோ
டுடன்வாழ் பகையுடை யார்க்கு."

என்புழி, நிற்காணிற் கடவுபு கைத்தங்கா நெஞ்செனவே' அவன் ஆற்றுமை கண்டருளி நெஞ்சு ஏவல்செய்தெனெ வேறோர் பொருள் பயப்பக் கூறித் தன் அன்பினைக் கரந்த வாறு காண்க.

'கூர்முண்முள்ளி' (அகம் - 26) என்பதனுட் 'சிறுபுறங் கவையினன்' என அவன்வருந்தியது ஏதுவாகத் தான் ' மண் போன் ஞெகிழ்ந்தேன் '

என அருண் முந்துறுத்தவாறும், 'இவை பாராட்டிய பருவமும் உள ' என அன்புபொதிந்து கூறியவாறும், ' ஆண்டும் பணிந்தமொழி வெளிப்படாமல்
நெஞ்சறை போகிய அறிவினேற்கு ' எனத் தன் அறிவினை வேறாக்கி அதன் மேலிட்டுக் கூறியவாறுங் காண்க. (உ0)

162. களவுங் கற்பு மலர்வரை வின்றே.

இதுவுந் தலைவிக்குந் தோழிக்கும் உரிய கூற்றுக் கூறு கின்றது.

இதன்பொருள் :—களவின்கண்ணுங் கற்பின்கண்ணும் அலரொழுகின்றதென்று கூறுதல் தலைவிக்குந் தோழிக்கும் ஈக்குநிலைமையின்று என்றவாறு.

' வரைவின்று ' எனப் பொதுப்படக் கூறினமையான்

இருவரையுங் கொண்டாம். தலைவன் ஆங்குக் கூறுவனுயிற் களவிற் கூட்டமின்மையுங் கற்பிற் பிரிவின்மையும் பிறக்கும். ஒப்பக்கூறல்' (666) என்னும் உத்திபற்றிக் களவும் உடனோதினர் சூத்திரஞ் சுருங்குதற்கு. 'களவலராயினும்' (115) எனவும் 'அம்பலுமலரும்' (139) எனவும் களவிற் கூறியவை அலராய் நிகழ்ந்தவழி வேறுசில பொருண்மை பற்றிக் கூறுதற்கு வந்தன. அவை அலர்கூறப் பெறுப என்றற்கு வந்தன வன்றென உணர்க.

உ - ம்) " கண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று." (குறள் - 1146.)

இது, களவு.

" வேதின வெரிநி னோதி முதுபோத்
தாறுசென் மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்துஞ்
சுரனே சென்றனர் காதல ருரனழிந்
தீங்கியா னுழந்த வெவ்வம்
யாங்கறிந் தன்றிவ் வழுங்க லூரே..' (குறுந் - 140.)

இது, கற்பு.

" கரும்பி னெந்திரங் களிற்றெதிர் பிளிறுந்
தேர்வண் கோமான் றேனூ ரன்னவிவ
ணல்லணி நயந்துநீ துறத்தலிற்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று நுதலே." (ஐங்குறு -55.
)

இது, தோழி அலர்கூறியது.

163. அலரிற் றோன்றுங் காமத்து மிகுதி.

இஃது, அலர்கூறியதனாற் பயன் இஃது என்கின்றது.

இதன்பொருள்:—அலரில் தோன்றுங் காமத்து மிகுதி— இருவகைக் கைகோளினும் பிறந்த அலரால் தலைவற்குந் தலைவிக்குங் காமத்திடத்து மிகுதிதோன்றும் என்றவாறு.

என்றது, களவு அலராகியவழி இடையீட்டிற்கு அஞ்சிய அச்சத்தான் இருவர்க்குங் காமஞ்சிறத்தலுங் கற்பினுட் பரத்தைமையான் அலர்தோன்றியவழிக் காமஞ்சிறத்தலும் அவள் வருந்துமென்று தலைவற்குக் காமஞ்சிறத்தலுந் தலைவன்பிரிவின்கட் டலைவிக்குக் காமஞ் சிறத்தலும் பிறவுமாம்.

(உ - ம்) "ஊரவர் கௌவை யெருவாக வன்னைசொ
னீராக நீளுமிந் நோய்." (குறள் - 1147.)

"நெய்யா லெரிநுதுப்பே மென்றற்றாற் கௌவையாற்
காம நுதுப்பே மெனல்" (குறள் - 1148.)

என்றாற் போல்வன கொள்க.

(உஉ)

164. கிழவோன் விளையாட் டாங்கு மற்றே.

இதுவுங் காமச்சிறப்பே கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—கிழவோன் விளையாட்டு - தலைவன் பரத்தையர் சேரியுள் ஆடலும் பாடலுங் கண்டுங் கேட்டும்
அவருடன் யாறுமுதலியன ஆடியும் இன்பம் நுகரும் விளையாட்டின்கண்ணும், ஆங்கும் அற்று - அப்பரத்தையரிடத்தும் அலரால் தோன்றுங் காமச்சிறப்பு என்றவாறு.

'ஆங்கும்' என்ற உம்மையான் ஈங்கும் அற்றெனக்கொள்க. தம்மொடு தலைவன் ஆடியது பலரறியாதவழி யென்றுமாம். பலரறிந்தவழி அவனது பிரிவு தமக்கு இழிவெனப்படுதலின் அவர் காமச்சிறப்புடையராம். தலைவன் அவரொடு விளையாடிய அலர்கேட்குந்தோறுந் தலைவிக்குப் புலத்தலும் ஊடலும் (பி - ம்)—[1]காமத்திற் சிறப்பே.

பிறந்து காமச்சிறப்பெய்தும். ஆங்கும் ஈங்குமெனவே அவ் விருவரிடத்துந் தலைவன் அவை நிகழ்த்தினுகலின் அவற் குங் காமச்சிறப்பு ஒருவாற்ருற் கூறியவாருயிற்று. இது காமக்கிழத்தியரல்லாத பரத்தையரொடு விளையாடிய பகுதி யாகலின் வேறுகூறினர். காமக்கிழத்தியர் ஊடலும் விளை யாடலுந் தலைவி ஊடலும் விளையாடலும் 'யாறுங் குளனும்' (191) என்புழிக் கூறுப. அஃது அலரெனப்படாமையின் விளையாட்டுக் கண்ணென விரித்த உருபு வினைசெய்யிடத்து வந்தது.

(உ - ம்) "எஃகுடை யெழினலத் தொருத்தியொடு நெருநை

வைகுபுன லயர்ந்தனை யென்ப வதுவே
பொய்புறம் பொதிந்தயாங் கரப்பவுங் கையிகந்
தலரா கின்ருற் ருனே." (அகம் - 116.)

" தோடுதோய் மலிர்நிறை யாடி யோரே." (அகம் - 166.)

எனத் தலைவியும் பரத்தையும் பிறர் அலர்கூறியவழிக் காமஞ்சிறந்து புலந்தவாறு காண்க. ஆண்டுப் பணிந்து கூறுங்

காலும்

விளையாடுங்காலுந் தலைவன்காமச்சிறப்புக்காண்க. (உ௩)

165. மனைவி தலைத்தாட் கிழவோன் கொடுமை
தம்முள வாதல் வாயில்கட் கில்லை.

இது, வாயில்கட்கு உரிய இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் : மனைவி தாட் டலை - தலைவி எத்திறத் தானும் புலந்துழி அவளிடத்து, கிழவோன் கொடுமை - தலைவன் கொடுந்தொழில்களை, தம் உள ஆதல் - தம் உரைக் கண் உளவாக்கி உரைத்தல், வாயில்கட்கு இல்லை - தோழி முதலிய வாயில்களுக்கில்லை என்றவாறு.

தாட்டலையென மாறுக. அது பாதத்திடத்தென்னுந் தகுதிச்சொல். அது வாயில்கள் கூற்றாய் வந்தது. உதார ணம் வந்துழிக் காண்க. (உச) கற்.

166. மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி
மனைவிக் குறுதி யுள்வழி யுண்டே.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது, இன்னுழி யாயிற் பெறுமென்றலின்.

இதன்பொருள் :—மனைவி முன்னர்க் கையறு கிளவி - தலைவிமுன்னர்த் தலைவன் காமக்கடப்பினுற் பணியுந்துணை யன்றி நம்மைக் கையிகந்தானெனக் கையற்றுக் கூறுங் கூற்று, மனைவிக்கு உறுதி உள்வழி உண்டே - புலந்துவருந் தலைவிக்கு மருந்தாய் அவன் கூடுவதோர் ஆற்றல் உறுதி பயக்குமாயின் அவ்வாயில்கட்கு உளதாம் என்றவாறு.

(உ - ம்) "அறியா மையி னன்னை யஞ்சிக்
குழையன் கோதையன் குறும்பைந் தொடியன்
விழவயர் துணங்கை தழூஉகஞ் செல்ல
நெடுநிமிர் தெருவிற் கைபுகு கொடும்பை
நொதும லாளன் கதுமெனத் தாக்கலிற்
கேட்போ ருளர்கொ லில்லைகொல் போற்றெ
யாண்டைய பசலை யென்றன னதனெதிர்
நாணிலை யெலுவ வென்றுவந் திசினே
செருநரும் விழையுஞ் செம்மலோனென
நறுநுத லரிவை போற்றேன்
சிறுமை பெருமையிற் காணாது துணிந்தே." (நற்றிணை - 50.)

இதனுள், என்னறியாமையாலே அன்னாய் நின்னையஞ்சி யாங் கள்வன் துணங்கையாடுங் களவைக் கையகப்படுப்பே

மாகச் செல்லாநிற்க, அவன் குழை முதலியவற்றை உடைய ஞய்த் தெருவுமுடிந்த இடத்தே எதிர்ப்பட்டானுக, அவ்வரு ளாமையின் யாண்டையது என்கட் பசலேயென் ருனுக, அவ னெதிரே என்சிறுமை பெரிதாகலான் ஆராயாதே துணிந்து நாணிலே எலுவ! வந்தேனெனத் தோழி மெய்யானும் பொய் யானும் புனேந்துரைத்தவாறு காண்க. ஏனேய வாயில்கள் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

இங்ஙனந் தலேவன் சிறைப்புறமாகக் கூறுவன ' அன்பு தலேப் பிரிந்த கிளவி தோன்றின' (179)-என்புழிக் கூறுதும். 672

167. முன்னிலேப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும்
பின்னிலேத் தோன்று மென்மனர் புலவர்.

இது வாயில்கட்கு உரியதோர் பகுதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—முன்னிலேப் புறமொழி - முன்னிலே யாய் நிற்கின்ற தலேவனே நோக்கிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல், எல்லாவாயிற்கும் - பன்னிரண்டு வாயில்களுக்கும், பின்னிலேத் தோன்றும் என்மனர் புலவர் - குறைவேண்டி முயலுங்கால் தோன்றுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

(உ - ம்) " உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனுந்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே றாகுதல்
பண்டுமிவ் வுலகத் தியற்கை யஃதின்றும்
புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்திர்

தாயுயிர் பெய்த பாவை போல
நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தாந் தந்நலந்
தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா
லேதிலார் கூறுவ தெவனோநின் பொருள்வேட்கை."

(கலி - 22.)

எனத் தலைவனை நோக்கி முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறிற்று.

(உகூ)

168. தோல்லவை யுரைத்தலு நுகர்ச்சி யேற்றலும்

பல்லாற் றானு மூடலிற் றணித்தலு
முறுதி காட்டலு மறிவுமெய் நிறுத்தலு
மேதுவி னுணர்த்தலுந் துணிவு காட்டலு
மணிநிலை யுரைத்தலுங் கூத்தர் மேன.

இது, கூத்தர்க்குரிய கிளவி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—தொல்லவை உரைத்தலும்-முன்பே மிக்கார் இருவர் இன்பம் நுகர்ந்தவாறு இதுவெனக் கூறலும், நுகர்ச்சி ஏற்றலும்-நமது நுகர்ச்சி அவரினுஞ் சிறந்ததெனக் கூறலும், பல் ஆற்றானும் ஊடலில் தணித்தலும் - இல்லறக் கிழமைக்கு இயல்பன்றென்றாயினும் இஃது அன்பின்மையா

மென்றாயினுங் கூறித் தலைவியை ஊடலினின்று மீட்டலும், உறுதிகாட்டலும் - இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தி இன்பநுகர்தலே

நினக்குப் பொருளென்றலும் :

இனிக் கூறுவன தலைவற்குரிய:[1] அறிவு மெய் நிறுத்தலும் - புறத்தொழுக்கம் மிக்க தலைவற்கு நீ கற்றறிந்த அறிவு இனி மெய்யாக வேண்டுமென்று அவனை மெய்யறிவின்

கண்ணே நிறுத்தலும், ஏதுவின் உணர்த்தலும் -

இக் கழி

காமத்தான் இழிவு தலைவருமென்றதற்குக் காரணங்கூறலும், துணிவு காட்டலும் - அதற்கேற்பக் கழிகாமத்தாற் கெட்

டாரை எடுத்துக்காட்டலும், அணிநிலை உரைத்தலும் - மூலை யினுந் தோளினும் முகத்தினும் எழுதுங்காற் புணர்ச்சி தோறும் அழித்தெழுதுமாறு இதுவெனக் கூறலும், கூத்தர் மேன - இவ்வெட்டுங் கூத்தரிடத்தன என்றவாறு.

கூத்தர் - நாடகசாலையர். தொன்றுபட்ட

நன்றுந் தீதுங்

கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கெல்லாம் அறியக்காட்டுதற்கு உரிய ராகலிற் கூத்தர் இவையுங் கூறுபவென்றார். இலக்கியம் இக்

காலத்திறந்தன.

"பொருட்பொருளார் புன்னலந் தோயா ரருட்பொரு
ளாயு மறிவி னவர்." (குறள் - 914.)

இஃது, அறிவுமெய்ந்நிறுத்தது.
(உஎ)

169. நிலம்பெயர்ந் துறைதல் வரைநிலை
யுரைத்தல்[2]
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய.

இஃது, அதிகாரப்பட்ட கூத்தரோடு பாணர்க்கும் உரிய தோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

[1]இவையும் தலைவிக்கே உரிய என்பர் இளம்பூரணர்.

²‘ நிலம்பெயர்ந் துரைத்த லவணிலை யுரைத்தல்’ எனப் பாடங் கொண்டு வேறுபொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர். *சிந்தா - 1740. நச் - உரைக்குறிப்பு : ‘இது பருவமன்றென்று தலைவியை ஆற்றுவித்துத் தூதுசெல்கின்ற பாணன்கூற்று’ - இதற்கு மேற்கோள் இச்சூத்திரம். சிந்தா - 2691-ஆஞ் செய்யுட்கு மிதுவே மேற்கோள்.

43

இதன்பொருள் :—நிலம் பெயர்ந்து உறைதல் வரைநிலை உரைத்தல் - தலைவன் சேட்புலத்துப் பிரிந்துறைதலைத் தலைவிக்காக வரைந்து மீளும் நிலைமை கூறுதல், கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய - கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாப்பமைந்தன உரிய என்றவாறு.

யாப்பமைதலாவது:—தோழியைப்போலச் செலவழுங்குவித்தல் முதலியன பெறாராகலின், யாழெழீஇக் கடவுள் வாழ்த்தி அவளது ஆற்றுமை தோற்றும்வகையான் எண்வகைக் குறிப்பும்பட நன்னயப்படுத்துத் தலைவற்குக் காட்டல் போல்வன.

(உ - ம்) "அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக்
காயாஞ் செம்ம லூஅய்ப் பலவுட
னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு
மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய
வங்காட் டாரிடை மடப்பிணை தழீஇத்
திரிமருப் பிரலை புல்லருந் துகள
முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர்
குறும்பொறை மருங்கி னறும்பூ வயரப்
பதவுமேய லருந்து மதவுநடை நல்லான்
வீங்குமாண் செருத்த தீம்பால் பிலிற்றக்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு
மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை
யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற
மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்
செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே
விடுவிசைப் புரவி வீங்குபரி முடுகக்
கல்பொரு திரங்கும் பல்வாய் நேமிக்
கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கும்
முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே." (அகம் - 14.)

இதனுள், தலைவி இரக்கந்தோன்றக் கடவுள் வாழ்த்திப் பிரிந்தோர்மீள நினையாநின்றேனாக அவர்மீட்சி கண்டேனெனப் பாணன் கூறியவாறு காண்க.

கூத்தர்கூற்று வந்துழிக்காண்க.

170. ஆற்றது பண்புங் கருமத்து விளைவு
மேவன் முடிவும் வினவுஞ் செப்பு
மாற்றிடைக் கண்ட பொருளு மிறைச்சியுந்
தோற்றஞ் சான்ற வன்னவை பிறவு
மிளையோர்க் குரிய கிளவி யென்ப.

இஃது, உழைக்குறுந்தொழிற்கும் காப்பிற்கும் (171) *உரியராகிய இளையோர்க்குரிய இலக்கணங் கூறுகின்றது.*

இதன்பொருள் :—ஆற்றது பண்பும் - தலைவன் தலைவி யுடனாயினுந் தானே யாயினும் போக்கு ஒருப்பட்டுழி வழி விடற்பாலராகிய இளையோர் தண்ணிது வெய்து சேய்த்து அணித்தென்று ஆற்றது நிலைமை கூறுதலும், கருமத்து விளைவும் - ஒன்றுகச் சென்று வநது செய்பொருண் முடிக்கு மாறு அறிந்து கூறுதலும், ஏவல் முடிவும் - இன்னுழி இன்னது செய்க என்று ஏவியககால் அதனை முடித்துவந்தமை கூறலும், வினவும்-தலைவன் ஏவலைத் தாங்கேட்டலும், செப்பும்-தலைவன் வினவாத வழியும் தலைவிக்காகவாயினுஞ் செப்பத் தகுவன தலைவற்கு அறிவு கூறுதலும், ஆற்றிடைக் கண்ட பொருளும் - செல்சுரத்துக் கண்ட நிமித்தம் முதலிய பொருள்களைத் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் உறுதி பயக்குமாறு கூறலும், இறைச்சியும் - ஆண்டு மாவும் புள்ளும் புணர்ந்து விளையாடுவனவற்றை அவ்விருவர்க்குமாயினுந தலைவற்கே யாயினுங் காட்டியும் ஊறுசெய்யுங் கோண்மாக்களை அகற்றியுங் கூறுவனவும், தோற்றஞ் சான்ற அன்னவை பிறவும் - அங்ஙனம் அவற்குத் தோற்றுவித்தற்கமைந்த அன்னபோல்வன பிறகூற்றுக்களும், இளையோர்க்கு உரிய கிளவி என்ப - இளையோர்க்கு உரிய கூற்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

தலைவியது செயதி அறிந்துவந்து கூறுவன்வும் பிற பொருளுணர்ந்து வந்துரைப்பனவும் ஒற்றர்கண் அடங்கும். ஏவன் முடிவிற்கும் இஃதொக்கும். 'சான்ற' வென்றதனன் ஆற்றது பண்பு கூறுங்கால் இதுபொழுது இவ்வழிச் சேறல் அமையாதென விலக்கலுங் கருமங் கூறுங்காற் சந்து செய்தல்

அமையுமெனக் கூறுதலும் போல்வன அமையாவாம், அவர் அவை கூறப்பெறுராகலின். பிறவாவன :—தலைவன் வருவனெனத் தலைவிமாட்டுத் தூதாய் வருதலும், அறிந்துசென்ற தலைவற்குத் தலைவிநிலை கூறுதலும், மீளுங்கால் விருந்து பெறுகுவள்கொல்லெனத் தலைவிநிலை யுரைத்தலும் போல்வன. இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க.

"விருந்தும் பெறுகுநள் போலுந் திருந்திழைத்
தடமென் பணைத்தோண் மடமொழி யரிவை
தளிரியற் கிள்ளை யினிதினி னெடுத்த
வளராப் பிள்ளைத் தூவி யன்ன
வுளர்பெயல் வளர்த்த பைம்பயிர்ப் புறவிற்
பறைக்கண் ணன்ன நிறைச்சுனை தோறுந்
துளிபடு மொக்கு ளெள்ளுவன சாலத்
தெளிபொரு பொகுட்டிற் றோன்றுவன மாய
வளிசினை யுதிர்த்தலின் வெறிகொள்பு தாஅய்ச்
சிரற்சிற கேய்ப்ப வறற்கண் வரித்த
வண்டு ணறுவீ துமித்த நேமி
தண்ணில மருங்கிற் போழ்ந்த வழியு
ணிரைசெல் பாம்பின் விரைபுநீர் முடுகச்
செல்லு நெடுந்தகை தேரே
முல்லை மாலை நகர்புக றந்தே." (அகம் - 324.)

அவர்கள் தங்களுக்கு வளராப்பிள்ளை

யென்றலுமாம்.

இது பெறுவளென்றது.

ஆற்றதுபண்பும், ஆற்றிடைக்கண்ட பொருளும் இறைச்சியும் உடன் போக்கிலுங் கற்பிலுங் கூறுவனவாதலின் இச்சூத்திரங் கைகோள் இரண்டற்கும் பொதுவிதி. (உ௬)

171. உழைக்குறுந் தொழிலுங் காப்புமுயர்ந்

தோர்க்கு

நடக்கை யெல்லா மவர்கட் படுமே.

இது முற்கூறியவற்றிற்கு உரியார்

ரென மேலதற்கோர் புறனடை.

இங்ஙனஞ் சிறந்தா

இதன்பொருள் :—உழைக்குறுந் தொழிலும் காப்பும் உயர்ந்தோர்க்கு நடக்கை எல்லாம் - அவரிடத்து நின்று

கூறிய தொழில்செய்தலும் போற்றீடுமுதலிய பாதுகாவலும் பிறவும் உயர்ந்தோர்க்குச் செய்யுந் தொழிற்பகுதி யெல்லாம், அவர்கட் படும் - முறைகூறிய இளையோரிடத்து உண்டாம்

என் றவாறு.

என இவ்விரண்டற்குமுரியர் அல்லாத புறத்திணையர் மூற்கூறியவை கூறப்பெறுரென்பது பொருளாயிற்று. (௯௦)

172. பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி யெதிர்ப்பா டாயினு
மின்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினுங்
[1]கிழவோ னிறந்தது நினைஇ யாங்கட்
கலங்கலு முரிய னென்மனார் புலவர்.

இது, மேல் அதிகாரப்பட்ட வாயில் பரத்தையிற் பிரிவொடும் பட்டதாகலின் அதுகூறி இனித் தலைவன் பரத் தைமை நீங்குமிடங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—பின்முறை ஆக்கிய பெரும்பொருள்

. . . .

வதுவை - மூவகை வருணத்தாரும் முன்னாத் தத்தமவரு ணத்தெய்திய வதுவை மனைவியர்க்குப் பின்னர் முறையாற் செய்துகொள்ளப்பட்ட பெரியபொருளாகிய வதுவைமனை வியரை, தொன்முறை மனைவி எதிர்ப்பாடாயினும் - பழை தாகிய முறைமையினையுடைய மனைவி விளக்கு முதலிய மங் கலங்களைக் கொண்டு எதிரேற்றுக்கோடற் சிறப்பினும், இன் இழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும் - இனிய பூண் களை யணிந்து தொன்முறை மனைவி புதல்வனைக் கோலங் காட்டிய செல்வாள்போலப் பின்முறை வதுவையரிடத்து வாயிலாகக் கொண்டு செல்லினும், கிழவோன் இறந்தது நினைஇ - தலைவன் இங்ஙனஞ் செய்கையுடைய இருவகைத் தலைவியரையுங் கைவிட்டுப் பரத்தைமைசெய்து ஒழுகிய வற்றை நினைந்து, ஆங்கட் கலங்கலும் உரியன் ,என்மனார் புலவர் - அப்பரத்தையர்கண் நிகழ்கின்ற காதல் நிலைகுலைந்து நீளுதலும் உரியன் எனக் கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

(பி - ம்)[1]—இறந்தது நினைஇக் கிழவோ னுங்கண்.

உம்மை எதிர்மறையாகலான் மீளாமையும் உரித்தா

யிற்று ; என்னை ? இளமைப்பருவங் கழியாத காலத்து அக் காதன் மீளாதாகலின். 'பெரும்பொருள்' என்றார் வேதநூல், அந்தணர்க்குப் பின்முறைவதுவை மூன்றும் அரசர்க்கிரண்டும் வணிகர்க்கொன்றும் நிகழ்த்தல்வேண்டுமெனக் கூறிற்றென்பது உணர்த்துதற்கு.

இனி, மகப்பேறு காரணத்தாற் செய்யும் வதுவையென்றுமாம். 'ஆக்கிய' என்றதனானே வேளாளர்க்கும் பின்முறைவதுவை கொள்க. தொன்மனைவியென்னாது 'முறை' என்றதனானே அவரும் பெருஞ்சிறப்புச்செய்து ஒரு கோத்திரத்தராய் ஒன்றுபட்டொழுகுவரென்பது கூறினார். இங்ஙனந்தொன்முறையார் பின்முறையாரை மகிழ்ச்சிசெய்தமை கண்டு இத்தன்மையாரை இறந்தொழுகித் தவறுசெய்தேமே யென்றும் பின்முறையார் அவர் புதல்வரைக்கண்டு மகிழ்ச்சி செய்து வாயில் நேர்ந்த குணம்பற்றி இவரை இறந்தொழுகித் தவறுசெய்தேமேயென்றும் பரத்தைமை நீங்குவனென்றார். 'புகினும்' எனவே பிறர்மனைப் புதல்வரென்பது பெற்றாம். தொன்முறைமனைவி எதிர்ப்பட்டதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க.

இனிப், பரத்தைமையிற் பிரிவொழிந்து மனைக்கண் இருந்ததற்கு உதாரணம் :

"மாத ருண்கண் மகன்விளை யாடக்
காதலிற் றழீஇ யினிதிருந் தனனே
தாதார் பிரச முரலும்
போதார் புறவி னாடுகிழ வோனே." (ஐங்குறு - 406.)

இன்னும் இவ்வாறு வருவன பிறவும் கொள்க.

உய்த்துணர்ந்து
(நக)

173. தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோட
லாய்மனைக் கிழத்திக்கு முரித்தென
மொழிப
கவவொடு மயங்கிய காலை யான.

இது, தலைவி புலவிகடைக்கொள்ளுங்
காலம்[illegible]ணர்த்து கின்றது.

இதன்பொருள்:—தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடல்-பரத்தையிற் பிரிவுநீங்கிய [1]தலைவன் தன்னினும் உயர்ந்த குணத்தினளெனக் கொள்ளுமாற்றான் 'மேனின்று மெய் கூறுங் கேளிராகிய' (கலி-3) தாயரைப்போலக் கழறி அவன்
மனக் கவலையை மாற்றிப் பண்டுபோல
மனங்கோடல், ஆய்
மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப-ஆராய்ந்த மனையறம் நிகழ்த்துங் கிழத்திக்கும் உரித்தென்று கூறுப, கவவொடு மயங்கிய காலையான-அவன் முயக்கத்தால் மயங்கிய காலத்து

என்றவாறு.

என்றது, தலைவன் தவற்றிற்கு உடம்பட்டுக் கலங்கி னமை கண்ட தலைவி அதற்கு ஆற்றாது தன்மனத்துப் புலவி யெல்லாம் மாற்றி இதற்கொண்டும் இனையையாகலெனத் தழீஇக் கொண்டமை கூறிற்று. தலைவன் தன்குணத்தினும் இவள் குணமிகுதிகண்டு மகிழவே தலைவி தன்னைப்புகழ்ந்த குறிப்பு உடைய ளென்பதூஉங் கொள்க. (௩உ)

174. அவன்சோர்பு காத்தல் கடனெனப் படுதலின்
மகன்றா யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்
செல்வன் பணிமொழி யியல்பாக லான.

இதுவுந் தலைவி குணச்சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் எனப் படுதலின் - தான் நிகழ்த்துகின்ற இல்லறத்தால் தலைவற்கு இழுக்கம் பிறவாமற் பாதுகாத்தல் தலைவிக்குக் கடப்பாடென்று கூறப்படுதலால், மகன் தாய் உயர்பும் தன் உயர்பு ஆகும் - மகன் தாயாகிய மாற்றாளைத் தன்னின் இழிந்தாளாகக் கருதாது தன்னோடு ஒப்ப உயர்ந்தாளாகக் கொண்டொழுகுதல் தனது உயர்ச்சியாம், செல்வன் பணிமொழி இயல்பு ஆகலான - தலைவன் இவ்வாறொழுகுக

வென்று தமக்குப் பணித்தமொழி நூலிலக்கணத்தான் ஆன மொழியாகலான் என்றவாறு.

(பி - ம்)[1]— தலைவனை உலகில் தன்னினும் உயர்ந்த.

ஈண்டு 'மகன்றாய்' என்றது பின்முறையாக்கிய வதுவையாளை. இன்னும் அவன் சோர்பு காத்தல் தனக்குக் கடனென்று கூறப்படுதலாலே முன்முறையாக்கிய வதுவையாளைத் தம்மின் உயர்ந்தாளென்றும் வழிபாடாற்றுதலும் பின்முறை வதுவையாளுக்கு உயர்பாஞ் செல்வன் பணித்த மொழியா லென்றவாறு. ஈண்டு 'மகன்றாய்' என்றது உயர்ந்தாளை; உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் (666) என்னுமுத்தியால் இவை யிரண்டும் பொருள். 'செல்வன்' என்றார், பன்மக்களையுந் தன்னுணை வழியிலே இருத்துந் திருவுடைமைபற்றி. இவை வந்த செய்யுட்கள் உய்த்துணர்க. (௩௩)

175. எண்ணரும் பாசறைப் பெண்ணொடு புணரார்.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று; 'முந்நீர்வழக்கம்' (34) என்பதனாற் பகைதணி வினைக்குங் காவற்குங் கடும்பொடு சேறலாமென்று எய்தியதனை விலக்கலின்.

இதன்பொருள்:—எண் அரும் பாசறை - போர்செய்து வெல்லுமாற்றை எண்ணும் அரிய பாசறையிடத்து, பெண்ணொடு புணரார் - தலைவியரொடு தலைவனைக் கூட்டிப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்யார் என்றவாறு.

இரவும் பகலும் போர்த்தொழின் மாறுமை தோன்ற 'அரும்பாசறை' யென்றார்.

“நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.” எ - ம்,

(நெடுநல் - 186 - 8.)

“ஒருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிதுநினைந்து.”

(முல்லை - 75 - 6.)

எனவும் வருவனவற்றான் அரிதாக உணற்றியவாறு காணக.

இனிக் காவற் பிரிவுக்கு முறைசெய்து காப்பாற்றுதலை எண்ணுமெனப் பொருளுரைக்க. (௩௪)

176. புறத்தோ ராங்கட் புரைவ தென்ப.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

இதன்பொருள் :—புறத்தோர் ஆங்கண் - அடியோரும் வினைவல பாங்கினோருமாகிய அகப்புறத் தலைவருடைய பாசறையிடத்தாயில், புரைவது என்ப - அவரைப் பெண்ணொடு புணர்த்துப் புலனெறி வழக்கஞ் செய்தல் பொருந்துவது என்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இப்பாசறைப் பிரிவை வரையறுப்பவே ஏனைப் பிரிவுகளுக்குப் புணர்த்தலும் புணராமையும் புறத்தோர்க்கு வரைவின்றாயிற்று. (கூடு)

177. காமநிலை யுரைத்தலுந் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்
கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்தனர் மொழிதலு
மாவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலுஞ்
செலவுறு கிளவியுஞ் செலவழுங்கு கிளவியு
மன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய.

இது, பார்ப்பார்க்குரிய கிளவி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—காமநிலை உரைத்தலும் - தலைவனது

காம மிகுதிகண்டு இதன் நிலை இற்றென்று இழித்துக் கூறுவனவும், தேர் நிலை உரைத்தலும் - அங்ஙனங் கூறி அவன் தேருமாறு ஏதுவும் எடுத்துக் காட்டுங் கூறலும், கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்தனர் மொழிதலும் - தலைவன் தாழ்ந்தொழுகியவற்றை அவன் குறிப்பான் அறிந்து வெளிப்படுத்தி அவற்கே கூறுதலும், ஆவொடு பட்ட நிமித்தம் கூறலும் - வேள்விக்கபிலை பாற்பயங்குன்றுதலானுங், குன்றுது கலநிறையப் பொழிதலானும் உளதாய நிமித்தம் பற்றித் தலைவற்குவரும் நன்மை தீமை கூறுதலும், செலவுறு கிளவியும் - அவன் பிரியுங்கால் நன்னிமித்தம் பற்றிச் செலவு நன்றென்று கூறுதலும், செலவு அழுங்கு கிளவியும் - தீயநிமித்தம் பற்றிச் செலவைத் தவிர்த்துக் கூறுதலும், அன்ன பிறவும் -

அவை போல்வன பிறவும், பார்ப்பார்க்கு உரிய-அந்தணர்க்கு உரிய என்றவாறு.

'தேர்நிலை' என்றதனால் தேர்ந்து பின்னுங் கலங்கினுங் கலங்காமல் தெளிவுநிலை காட்டலுங் கொள்க. 'அன்னபிற
வும்' என்றதனான்,—அறிவர் இடித்துக் கூறியாங்குத் தாமும் இடித்துக் கூறுவனவும், வாயிலாகச் சென்று கூறுவனவும், தூது சென்று கூறுவனவுங் கொள்க. 'மொழிந்த பொரு
ளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல்'(666) என்பதனாற் களவியலிற் கூறுதனவும் ஈண்டே கூறினார். அஃது இப்பேரறிவு உடையையாயின் இளையையாதற் பாலையல்லையெனக் காமநிலை யுரைத்தலும், கற்பினுள்

" இல்லிருந்து மகிழ்வோற் கில்லையாற் புகழெனு."

(சிற்றெட்டகம்)

தலைவன் நினையுமாற்றாற் காமநிலை யுரைத்தலும் அடங்கிற்று. ஏனையவற்றிற்கும் இருவகைக் கைகோளிற்கும் ஏற்பன கொணர்ந்து ஒட்டுக. 'பார்ப்பான் பாங்கன்' (501)

என உடன் கூறினமையிற் பாங்கற்கு ஏற்பனவுங் கொள்க. இவையெல்லாந தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாருஞ் செய்த பாடலுட் பயின்ற போலும்; இக்காலத்தில் இலக்கிய

மின்று. பாங்கன் கூறுவன 'நோய்மருங் கறிநருள்' அடக்கிக் கொண்டு எடுத்து மொழியப்படுதலன்றிக் கூற்று அவண் இன்மை உணர்க. அது,

" வேட்டோர் திறத்து விரும்பியகின் பாகனும்
நீட்டித்தா யென்று கடாங்கடுக் திண்டேர்
பூட்டு விடாஅ நிறுத்து." (கலி - 66.) எனவும்
வரும்.

இன்னும் சான்றோர் கூறிய செய்யுட்களில் இதுபோல வருவன பிறவனைத்தும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. (௩௬)

178. எல்லா வாயிலு மிருவர் தேஎத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப.

இது, வாயில்களின் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—எல்லாவாயிலும் - பார்ப்பான்முதலிய வாயில்களெல்லாம், இருவர் தேஎத்தும் புல்லிய - தலைவன் கண்ணுந் தலைவிகண்ணும் பொருந்திய, மகிழ்ச்சிப் பொருள என்ப - மனமகிழ்ச்சிப் பொருளினை நிகழ்த்துதலைத் தமக்குப் பொருளாகவுடையர் என்றவாறு.

எனவே, மகிழ்ச்சி கூறப்பெறாதாயிற்று. 'புல்லிய' என்றதனானே விருந்தும் புதல்வரும் ஆற்றாமையும் வாயிலாகுப என்று கொள்க. வாயில்கள் 'தோழி தாயே' (193) என்பதனுட் கூறுப. உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.[1] (கூஎ)

179. அன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

இது, மகிழ்ச்சிப் பொருளன்றி வாயில்கள் இவ்வாறுங் கூறப்பெறுவரென்றலின் எய்தியதிகந்து படாமற் காத்தது.

இதன் பொருள் :—அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றில் - அன்பு இருவரிடத்தும் நீங்கிய கடுஞ்சொல் அவ்வாயில்களிடத்துத் தோன்றுமாகில், சிறைப்புறங் குறித்தன்று என்மனார் புலவர் - ஒருவர்க்கொருவர் சிறைப்புறத்தாராகக் கூறல்வேண்டுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

'தோன்றின்' என்பது படைத்துக்கொண்டு கூறுவரென்பதாமாகலின். 'குறித்தன்று' என்பது 'போயின்று' என்பது போல, றகரம் ஊர்ந்த குற்றியலுகரம். 'அறியாமையின்' என்னும் (50) நற்றிணைப்பாட்டும் உதாரணமாம்; அது சிறைப்புறமாகவுங் கொள்ளக் கிடந்தமையின். (கூஅ)

180. தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்த
லெத்திறத் தானுங் கிழத்திக் கில்லை
முற்பட வகுத்த விரண்டலங் கடையே.

இது, தலைவியிலக்கணங் கூறுகின்றது.

[1]முல்லை - நச் :—தலைவி நீடுநினைந்து ஆற்றியிருந்தவழித் தலைவன் அக்காலத்தே வந்தது கண்டு வாயில்கள் தம்முள் கூறியது.

இதன்பொருள் :—தற்புகழ் கிளவி கிழவன்முற் கிளத்தல் - தன்னைப் புகழ்ந்துரைத்தலைக் கிழவன் முன்னர்ச் சொல்லுதல், எத்திறத்தானுங் கிழத்திக்கு இல்லை - நனிமிகு சீற்றத்துனியினும் தலைவிக்கு இல்லை, முற்பட வகுத்த இரண்டலங்கடையே - முன்பு கூறுபடுத்தோதிய 'தாய்போற் கழறித் தழீஇக் கோடலும்' (173) அவன் சோர்புகாத்தற்கு 'மகன்றாயுயர்பு தன்னுயர்பாதலும்' (174) அல்லாதவிடத்து என்றவாறு.

கிழத்திக்கில்லையென முடிக்க, அவ்விரண்டிடத்துந் தனது குணச்சிறப்பைக் குறிப்பால் தலைவன்முன்னே புகழ்வாள்போல ஒழுகினாளென் றுணர்க.

இனி, 'முற்பட வகுத்த இரண்டு' என்பதற்கு 'இரத்தலுந் தெளித்தலும்' (41) என அகத்திணையியலுட் கூறியனவென்று மாம்.[1] தலைவன்முன்னர் இல்லையெனவே அவன் முன்னரல்லாதவிடத்துப் புகழ்தல் பெற்றாம். அவை காமக்

கிழத்தியரும் அவர்க்குப் பாங்காயினரும் கேட்பப் புகழ்த லாம்.

(உ - ம்) "பேணுதகு சிறப்பிற் பெண்ணியல் பாயினு
மென்னொடு புரையுந ளல்ல
டன்னொடு புரையுநர்த் தானறி குநளே."
எனப் பதிற்றுப்பத்தில் வந்தது.

(ருகூ)

181. [2]கிழவி முன்னர்த் தற்புகழ் கிளவி
கிழவோன் வினைவயி னுரிய வென்ப.

இது, தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்துரைக்கும் இடம் இன்னுழி என்கின்றது.

இதன்பொருள் :—கிழவிமுன்னர்க் கிழவோன் தற்புகழ் கிளவி - தலைவிமுன்னர்த் தலைவன் தன்னைப் புகழ்ந்துகூறுங்

[1]இஃது இளம்பூரணர் கருத்து.

[2]சிந்தா - 1031 : 'கற்குன்றேந்திய தோளிணைக்கண்ணு நீஇச்-சொற்குன்றா புணர்கேன் சொல்லு போவென்றான்.' கற்குன் றேந்திய தோள் எனத் தன்னை வியத்தல் குற்றமெனின்கிழவி முன்னர் என்ப என்பதன் கருத்தாற் குற்றமன்று. நச் - குறிப்பு.

கூற்று, வினைவயின் உரிய என்ப - காரியங்களை நிகழ்த்துங் காரணத்திடத்து உரியவென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அக்காரணமாவன :—கல்வியும், கொடையும், பொருள் செயலும், முற்றகப்பட்டோனை முற்றுவிடுத்தலுமாகிய காரியங்களை நிகழ்த்துவலெனக் கூறுவன. இவ் வாள்வினைச் சிறப்பை யான் எய்துவலெனத் தன்னைப்புகழவே அது பற்றித் தலைவி பிரிவாற்றுதல் பயனாயிற்று.

"இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவென."

(கலி-2.)

என்றவழி, யான் இளிவரவு எய்தேனென்றவிற் புகழுக் குரியேன் யானேயெனக் கூறியவாறு காண்க. ஏனையவும் வந்துழிக்காண்க. (சo).

182. மொழியெதிர் மொழிதல் பாங்கற் குரித்தே.

இது, மேற் பார்ப்பார்க்குரியன பாங்கற்குமாமென துவித்ததனை ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது.

எய்.

இதன்பொருள் :—மொழியெதிர் மொழிதல் - பார்ப்பானைப்போலக் காமநிலையுரைத்தல் போல்வன கூறுங்கால் தலைவன்கூறிய மொழிக்கு எதிர் கூறுதல், பாங்கற்கு உரித்து - பாங்கனுக்கு உரித்து என்றவாறு.

இது களவிற்கும் பொது : அது பாங்கற் கூட்டத்துக் காண்க. கற்பிற் புறத்தொழுக்கத்துத் தலைவன் புகலாமற் கூறுவன வந்துழிக் காண்க. 'உரித்து' என்றதனால் தலைவன் இடுக்கண் கண்டுழி எற்றினன் ஆயிற்றென அவன் மொழிக்கு முன்னே வினுதலுங் கொள்க. (சக)

183. குறித்தெதிர் மொழித லஃகித் தோன்றும்

இதுவும் பாங்கற்குரியதோ ரிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—குறித்து எதிர் மொழிதல்- தலைவன் குறிப்பினை அவன் கூறாமல் தான் குறித்துணர்ந்ததற்கு எதிர்

மொழி கொடுத்தல், அஃகித் தோன்றும் - சுருங்கித் தோன்றும என்றவாறு.

அவன் குறிப்பறிந்து கூறல் சிறுவரவிற்றெனவே 'காம நிலை யுரைத்தல்' (177) என்னுஞ் சூத்திரத்தின்கட் கூறிய 'ஆவொடு பட்ட' நிமித்தம்' ஆயின் பார்ப்பான் கூறக் கேட்டுத் தான் கூறவும் பெறுமெனவும் ஏனையவுங் கிழவன் கூறாமல் தானே கூறவும் பெறுமெனவுங் கூறியவாறாயிற்று. (சஉ)

184. [1]துன்புறு பொழுதினு மெல்லாங் கிழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேற லில்லை.

இது, முன்னர்க் 'கிழவி முன்னர்' (181) என்பதனாற் குறிப்பினான் ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் அதிகாரப்பட்டதனை ஈண்டு விளங்கக் கூறி வற்புறுத்து மென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—துன்பு உறு பொழுதினும்-உணர்த்தாது பிரிந்து தலைவி துன்பம் மிக்க பொழுதினும், உம்மையான் உணர்த்திப் பிரிந்து துன்பம் மிகாத பொழுதினும், எல்லாம் - சுற்றமுந் தோழியும் ஆயமுந் தலைமகள் குணமாகிய அச்சமும் நாணமும் மடனுமாகியவற்றை யெல்லாம், கிழவன் வன்புறுத்து அல்லது சேறல் இல்லை - தலைவன் வலியுறுத்து அல்லது பிரியான் என்றவாறு.

எனவே, இவற்றை முன்னர் நிலைபெறுத்திப் பின்னர்ப் பிரியுமாயிற்று. செல்லாது பிரியுங்கால்,

'போழ்திடைப் படா

மன் முயங்கியு மதன்றலைத், தாழ்கதுப் பணிந்துமுள் ளுறழ் முளையெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக், கள்ளினு மகிழ்செய்யு மென வுரைத்தும் (கலி-4) இவை முதலிய தலையளிசெய்து தெருட்டிப்பிரிய அவை பற்றுக்கோடாக ஆற்றுதலின் அவள் குணங்கள் வற்புறுத்துவன ஆயின.

---

[1]கலி - 11 - நச் - உரை :—' துன்புறு பொழுதினு மெல்லாம் கிழவன்,' என்பதனால் தலைவன் வற்புறுத்திச் செல்கின்றமை இதனால் பெற்றாம்.

இனி உலகத்தார் பிரிதலும் ஆற்றியிருத்தலுமுடைய ரென உலகியலாற் கூறலும் பிரிவுணர்த்திற்றேயாம். இனிப் பிரிவினை விளங்கக் கூறி ஆற்றியிருவென்றலும் அவற்றை வற்புறுத்தலாம.

"யாந்தமக், கொல்லோ மென்ற தப்பற்குச்
சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே." (குறுந் - 79.)

இது சொல்லாது பிரிதல்.

'அரிதாயவறனெய்தி' (கலி-11) இது சொல்லிப் பிரிதல்.

185. [1]சேலவிடை யழுங்கல் சேல்லாமை

யன்றே

வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்.

இது செலவழுங்கலும் பாலையா மென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—செல்விடை அழுங்கல் செல்லாமை அன்றே - தலைவன் கருதிய போக்கினை இடையிலே தவிர்ந்
திருத்தல் பிரிந்து போதல் ஆற்றுமைக்கன்று, வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி ஆகும் - தலைவியை ஆற்றுவித்துப் பிரிதற்குத் தவிர்ந்த தவிர்ச்சியாகும் என்றவாறு.

செலவழுங்கி ஆற்றுவிக்க அவள் ஆற்றியிருத்தல் பிரிவிற்கு நிமித்தமாதலிற் பாலையாயிற்று.

இப்

"மணியுரு விழந்த வணியிழை தோற்றங்
கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி
யுழைய மாகவு மினைவோள்
பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே." (அகம் - 5.)

"களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேர
விழந்த நாடுதந் தன்ன
வளம்பெரிது பெறினும் வாரலெ

னியானே."(அகம்-199.)

[1]கலி - பாலை - 1. நச் - உரை :—'இது செலவழுங்கு வித்தலின் முல்லையாமெனின், ஆகாது; செலவிடையழுங்கல்' என்ற சூத்திரத்தானே. முல்லை - நச் - உரை :—'செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமையன்றே வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சியாகும்' என்பதனால் வற்புறுத்திப் பிரியவேண்டும்.

இவை வன்புறை குறித்துச்
யாயிற்று.

செலவழுங்குதலிற் பாலை
(சச)

186. [1]கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்.

இஃது, அகத்திணையியலுட் 'பாசறைப் புலம்பலும்'
(41) என்றார், ஆண்டைப் புலம்பல் இன்னுழி யாகாது இன்னுழியாமென வரையறை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—கிழவி நிலையே
வினையிடத்து உரையார் - தலைவியது தன்மையை
வினைசெய்யா நிற்றலாகிய

விடத்து நினைந்து கூறினாகச் செய்யுள் செய்யப் பெறார்,. வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும் - வெற்றி நிகழு மிடத்தும் தான்குறித்த பருவம் வந்துழியும் தூதுகண்டுழி யும் வருத்தம் விளங்கிக் கூற்றுத்தோன்றிற்றாகச் செய்யுள் செய்ப என்றவாறு.

'உரையார்' எனவே நினைத்தலுள தென்பதூஉம் அது போர்த்திறம் புரியும் உள்ளத்தாற் கதுமென மாயுமென்ப தூஉங் கொள்க. வினையிடம் - வினைசெய்யிடம். காலத்தும் மென்னும் எச்சவும்மை தொக்குநின்றது. அன்றி அங்ஙனம் பாடங் கூறலும் ஒன்று.

(உ - ம்) "வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கழுந்தி னன்ன
தளைபிணி யவிழாச் சுரிமுகிழ்ப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலரும்
தைஇ நின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை

---

[1]கோவையார் - 322 - பேராசிரியர் உரை :—'கிழவி நிலையே...

விளங்கித்தோன்றும்' என்பதனான், வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிவின்கண், வானோக்கி வருந்தல், கூதிர்கண்டு கவலல், முன்பனிக்கு நொந்துரைத் தல், பின்பனி நினைந்திரங்கல், இளவேனில் கண்டின்னலெய்தல் என் னும் இக்கிளவி யைந்தும் காலங்காட்ட வேண்டி இத்துறையுட் கூறி னார்' என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

689

விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
மங்குன் மாமழை சேண்புலம் படரும்
பனியிருங் கங்குலுந் தமிய ணீந்தித்
தம்மூ ரோளே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து
நுதிமுக மழுங்கிய மொண்ணைவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா வொண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோற் பொழிகணை யுதைப்பத்
தழங்குரன் முரசமொடு மயங்கும் யாமத்துக்
கழித்துறை செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோ
ளிரவித் துயின் மடிந்த தானை
யுரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே." (அகம் - 24.)

இதனுட் கணையுதைப்ப முரசொடு மயங்கும் யாமத்துத் துயின்மடிந்து வாளுறை செறியாத் தானையையுடைய வேந்தனெனவே வென்றிக்காலங் கூறியவாறும் கிழவிநிலை உரைத்தவாறுங் காண்க.

பருவங்கண்டும் தூதுகண்டும் கூறியவை 'பாசறைப்புலம்பலும்' (41) என்புழிக் காட்டினும். (சரு)

187. [1]பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளு
நீத்தகன் றுறையா ரென்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான.

இது, பரத்தையிற் பிரிவின்கண் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் உரியதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—பரத்தையிற் பிரிந்த காலையான - பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்தின்கணுண்டான, பூப்பின்நீத்து- இருதுக் காலத்தின்கட் சொற்கேட்கும் அணுமைக்கண் நீங்கியிருந்து, புறப்பாடு ஈராறு நாளும் அகன்று உறையார் என்மனார் புலவர் - அவ் விருதுக்காலத்தின் புறக்கூறுகிய பன்னிரண்டு நாளும் இருவரும் பிரிந்துறையாரென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

[1]இறை - சூ. 43 - ஒப்பிடுக.

44

என்றது, பூப்புத் தோன்றிய மூன்றுநாளுங் கூட்டமின்றி அணுகவிருந்து அதன் பின்னர்ப் பன்னிரண்டு நாளுங் கூடியுறைப என்றதாம.

தலைவியுந் தலைவனுந் துனித்தும் இருத்தலிற் ‘ பிரிந்துறையார் ’ எனப் பன்மையாற் கூறினர்.

இனிப், பூப்பின் முன்னூறுநாளும் பின்னூறுநாளுமென்றும், பூப்புத் தோன்றிய நாள் முதலாகப் பன்னிரண்டு நாளுமென்றும், நீத்தல் தலைவன்மேல் ஏற்றியும், அகறலைத் தலைவிமேல் ஏற்றியும் உரைப்பாருமுளர்[1]. பரத்தையிற் பிரிந்தகாலத்துண்டான பூப்பெனவே, தலைவி சேடியர் செய்ய கோலங் கொண்டு பரத்தையர் மனைக்கட் சென்று தலைவற்குப் பூப் புணர்த்துதலுங் கொள்க. இது,

" ஆரத்த முடீஇ யணிபழுப்புப் பூசிச்
சிரத்தையாற் செங்கழுநீர் சூட்டிப்—பரத்தை
நினைநோக்கிக் கூறினு நீமொழிய லென்று
மனைநோக்கி மாண விடும்." (திணை - நூற் -
144.)

தோழி செவ்வணியணிந்து விட்டமை தலைவன் பாங் காயினர் கூறியது.

இக்காலத்தின்கண் வேறுபாடாக வருவன வெல்லாம் ஈண்டு அடக்கிக் கொள்க.

பூப்புப்புறப்பட்ட ஞான்றும் மற்றைநாளுங் கருத் தங்கில் அதுவயிற்றில் அழிதலும், மூன்றுநாள் தங்கில் அது இல்வாழ்க்கைத்தாகலும் பற்றி முந்நாளுங் கூட்டமின்றென்றார். கூட்டமின்றியும் நீங்காதிருத்தலிற் பரத்தையிற் பிரிந்தானெனத் தலைவி நெஞ்சத்துக் கொண்ட வருத்தம் அகலும்.

அகல வாய்க்குங்கரு மாட்சிமைப் படுமாயிற்று. இது மகப் பேற்றுக் காலத்திற்குரிய நிலைமை கூறிற்று. இதனாற் பரத்தையிற் பிரியுமிள் ஒரு திங்களிற் பதினைந்தென்றாராயிற்று.

[1] இளம்பூரணர்.

உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.
பதனைக் காட்டுவாரு முளர்.[1]

'குக்கூ' (குறுங் - 157) என்
(சகூ)

188. வேண்டிய கல்வி யாண்டுமூன் றிறவாது.

இஃது 'ஓதலுந் தூதும்' (26) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறிய ஓதற்பிரிவிற்குக் காலவரையறையின்றென்பதூஉம் அவ்வோத்து இதுவென்பதூஉம் உணர்த்துகின்றது.

இதன்பொருள்:—கல்வி வேண்டிய யாண்டு இறவாது - துறவறத்தினைக் கூறும் வேதாந்த முதலிய கல்வி வேண்டிய யாண்டைக் கடவாது, மூன்று இறவாது -

அக்கல்விடியெல் லாம் மூன்று பதத்தைக் கடவாது என்றவாறு.[2]

'இறவாது' என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. மூன்று பதமாவன :—அதுவென்றும் நீயென்றும் ஆனுயென்றுங் கூறும் பதங்களாம். அவை பரமுஞ் சீவனும் அவ்விரண்டும் ஒன்ருதலுமாதலின் இம்மூன்று பதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக் கடந்த பொருளை உணர்த்தும் ஆகமங்களெல்லாம் விரியுமாறு உணர்ந்து கொள்க. இது மூன்று வருணத்தார்க்குங் கூறினுர். ஏனைய வேளாளரும் ஆகமங்களானும் அப்பொருளைக் கூறிய தமிழானும் உணர்தல் ' உயர்ந்தோர்க்குரிய ' (31) என்பதனுன் உணர்க. இஃது இல்லறம் நிகழ்த்தினுர் துறவறம் நிகழ்த்துங் கருத்தினராக வேண்டுதலின் காலவரையறை கூருராயினுர். முன்னர்க் காட்டிய 'அரம்போழவ்வளை' (அகம் - 125) என்னும் பாட்டினுட்

---

[1]சிந்தா - 2701. நச் - உரை :—ஈண்டு நோக்கற்பாலது. " பூப்பின் புறப்பாட் டீராறுநாளும் நீவாதுறைந்து, நாளுமோரையும் நன்ருயவாறும் உணர்ந்து தலைவியைநோக்கி, நீயும் இன்பங்கருதாது இவனேபோலும் புதல்வனை யானுடையேனுகவேண்டுமென்று கருது வாயெனத் தலைவன் கூறிப் பின்னர்ப் புணர்தல் வேண்டுமென

நூலிற் கூறியவாறே இவரும் கூறினர்.

²யூாண்டு என்பதைக் காலப்பெயராகக் கொண்டு ஒதுதல் காலம் மூன்றியாண்டு கடவாது எனப் பொருள் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

"பாணுட் கங்குலின் முனிய வலைத்தி
கடவுளர் சான்ற செய்வினை மருங்கிற்
சென்றோர் வலவரி னேடுவை."

என்றது இராப்பொழுது அகலாது ஆற்றாளாய்க் கூறினளென்று உணர்க.

நீட்டித்ததற்கு

(சள) 189. வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே.

இது, வரையறையுடைமையிற் பகைவயிற் பிரிவிற்கு வரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—வேந்து உறு தொழிலே - இருபெரு வேந்தருறும்பிரிவும், அவருள் ஒருவற்காக மற்றொரு வேந்தனுறும்பிரிவும், யாண்டினது அகமே - ஓர் யாண்டினுட்பட்டதாம் என்றவாறு.

'வேந்துறுதொழில்' என்பதனை

இரட்டுறமொழிதல் என்
பதனுன், வேந்தனுக்கு மண்டிலமாக்களுந் தண்டத்தலைவரு முதலியோர் உறும் பிரிவும் 'யாண்டினதகம்' எனவும் பொரு ளுரைக்க. 'தொழில்' என்றது அதிகாரத்தாற் பிரிந்து மீளும் எல்லையை. அது 'நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனி லொடு' (9) என்பதனாற் பிரிவிற்கோதிய இருவகைக் காலத் துள்ளும் முதற்கணின்ற சித்திரை தொடங்கித் தையீறாகக் கிடந்த பத்துத் திங்களுமாம். இனிப் பத்தென்னாது யாண் டென்றதனாற், 'பின்பனிதானும்' (10) என்பதனாற் கொண்ட சிறப்பில்லாத பின்பனிக்குரிய மாசிதொடங்கித் தையீறாக யாண்டு முழுவதூஉங் கொள்ளக்கிடந்ததேனும் அதுவும் பன்னிருதிங்களுங்கழிந்ததன்மையின் யாண்டினதகம் ஆமா றுணர்க. இதற்கு இழிந்த எல்லை வரைவின்மையிற் கூறாா யினர்; அது,

" இன்றே சென்று வருவது நாளைக்
குன்றிழி யருவியின் வெண்டேர் முடுக"

(குறுந் - 189.)

எனச் சான்றோர் கூறலின்.

"நிலநாவிற் றிரிதரூஉ நீண்மாடக் கூடலார்
புலநாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ

பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
சுடர்நுதா னமக்கவர் வருதுமென்
றுரைத்ததை."

(கலி - 35.)

இது, பின்பனியிற் பிரிந்து இளவேனிலுள் குறித்தலின் இருதிங்கள் இடையிட்டது.

வருதல்

" கருவிக் காரிடி யிரீஇய
பருவ மன்றவர் வருதுமென் றதுவே."

(அகம் - 139.)

இது, கார்குறித்து வருவலென்றலின் இடையிட்டது.

அறு திங்கள்

'வேளாப் பார்ப்பான்' (அகம் - 24) என்பது 'தைஇ
நின்ற தண்பெயற் கடைநாட் . . . பனியிருங் கங்குல்' என்றலின் யாண்டென்பதூஉம், அது கழிந்ததன்மையின் அஃது அகமெனவும் பட்டதென்பதூஉம் தலைவன்

வருதுமென்று.

காலங் குறித்ததற்கொத்த வழக்கென்றுணர்க. காவற்பிரிவும் வேந்துறுதொழிலெனவே அடங்கிற்று, தான்கொண்ட நாட்டிற்குப் பின்னும் பகையுளதாங்கொலென்று உட்கொண்டு காத்தலின். (சஅ)

190. ஏனைப் பிரிவு மவ்வயி னிலையும்.

இஃது எஞ்சிய பிரிவிற்கு வரையறை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—ஏனைப் பிரிவும் அவ்வயின் நிலையும் கழிந்துநின்ற தூதிற்கும் பொருளிற்கும் பிரிந்துமீளும் எல்லையும் யாண்டினதகம் என்றவாறு.

(உ - ம்) " மண்கண் குளிர்ப்ப வீசித் தண்பெயல்
பாடுலந் தன்றே பறைக்குர லெழிலி
புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை
நெடுங்குலைப் பிடவமொ டொருங்குபிணி யவிழக்
காடே கம்மென் றன்றே யாதே
கோடுடைந் தன்ன கோடற் பைம்பயிர்ப்
பதவின் பாவை முனைஇ மதவுநடை
யண்ண னல்லே றுமாபிணை தழீஇத்
தண்ணறல் பருகித் தாழ்ந்துபட் டன்றே 694

யனையகொல் வாழி தோழி மனைய

தாழ்வி ஞெச்சி சூழ்வன மலரும்
மௌவன் மாச்சினை காட்டி

யவ்வள வென்றோ ராண்டுச்செய் பொருளே."

(அகம்-23.)

இது பொருட்பிரிவின்கட் கார்குறித்து ஆறு திங்கள் இடையிட்டது.

'நெஞ்சு நடுக்குற' என்னும் பாலைக்கலி(24)யுள்,

"நடுநின்று, செய்பொருண் முற்றுமள வென்றார்."

என்றலின் எத்துணையும் அணித்தாக மீள்வலென்றதாம். இவற்றிற்குப் பேரெல்லைவந்த செய்யுள் வந்துழிக் காண்க. (சகூ)

191. யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப்

பதியிகந்து நுகர்தலு முரிய வென்ப.

இது, தலைவற்குங் காமக்கிழத்தியர்க்குந் தலைவியர்க்கும் உரியதோர் மரபு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—யாறும் குளனும் காவும் ஆடி-காவிரி யுந் தண்பொருனையும் ஆன்பொருனையும் வையையும்போலும் யாற்றிலும், இருகாமத்திணையேரிபோலும் (பட்டினப் - 39) குளங்களிலும், திருமருதந்துறைக்காவே போலுங் (கலி-25) காக்களினும் விளையாடி, பதி இகந்து நுகர்தலும் உரிய என்ப - உறை பதியைக் கடந்துபோய் நுகர்ச்சியெய்துதலுந் தலைவற்குங் காமக்கிழத்தியர்க்குந் தலைவியர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஏற்புழிக் கோடலால் தலைவியர்க்குச் சிறுபான்மையென் றுணர்க.

“கதிரிலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி
மதில்கொல் யானையிற் கதழ்வுநெரி தந்த
சிறையழி புதுப்புன லாடுக
மெம்மொடுங் கொண்மோவெந் தோள்புரை புணையே.”
(ஐங்குறு - 78.)

இது, காமக்கிழத்தி நின்மனைவியோடன்றி எம்மொடு புணைகொள்ளின் யாமாடுதுமென்று புனலாட்டிற்கு தாள்போல மறுத்தது.

இயைந்

"வயன்மல ராம்பற் கயிலமை நுடங்குதழைத்
திதலை யல்குற் றுயல்வருங் கூந்தற்
குவளை யுண்க ணேஎர் மெல்லியன்
மலரார் மலிர்நிறை வந்தெனப்
புனலாடு புணர்துணை யாயின ளெமக்கே." (ஐங் - 72.)

இது, தலைவி புலவிநீங்கித் தன்னொடு புனலாடல்வேண்டிய தலைவன், முன் புனலாடியதனை அவள் கேட்பத் தோழிக்குரைத்தது.

"வண்ண வொண்டழை." (ஐங்குறு - 73.)
"விசும்பிழி தோகை." (ஐங்குறு - 74.)

இவையும் அது.

"புனவளர் பூங்கொடி." என்னும்

மருதக்கலி(92)யுள், .

"அன்ன வகையால்யான் கண்ட கனவுதா
னன்வாயாக் காண்டை நறுநுதால் பன்மாணுங்
கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல
வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி
லானு தகவும் பொழுதினான் மேவர
நான்மாடக் கூடன் மகளிரு மைந்தருந்
தேனிமிர் காவிற் புணர்ந்திருந் தாடுமா

ராஜ விருப்போ டணியயர்ப காமற்கு
வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு."

என்னுஞ் சுரிதகத்துக் காவிற் புணர்ந்திருந்தாட நீயுங் கருதெனத் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறியவாறு காண்க. (ருo)

192. காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
யேமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே.

இது, முன்னர் இல்லற நிகழ்த்திய தலைவனுந் தலைவியும் பின்னர்த் துறவற நிகழ்த்தி வீடுபெறுப என்கின்றது.

இதன் பொருள் :—கிழவனும் கிழத்தியும் - தலைவனுந் தலைவியும், சுற்றமொடு துவன்றி அறம்புரி மக்களொடு - உரிமைச் சுற்றத்தோடே கூடிநின்று இல்லறஞ் செய்தலை விரும்பிய மக்களோடே, சான்ற காமங் கடைக்கோட் காலை-தமக்கு முன்னரமைந்த காமத்தினையுந் தீதாக உட்கொண்ட காலத்திலே, சிறந்தது ஏமஞ் சான்ற பயிற்றல் - அறம்பொருளின்பத்திற் சிறந்த வீட்டின்பம் பெறுதற்கு ஏமஞ்சான்றவற்றை அடிப்படுத்தல், இறந்ததன் பயனே - யான் முற்கூறிய இல்லறத்தின் பயன் என்றவாறு.

'சான்ற காமம்' என்றார், நுகர்ச்சியெல்லாம்

முடிந்தமை

தோன்ற. இது கடையாயினர் நிற்கும் நிலையென்று உரைத்தற்குக் 'கடை' என்றார். ஏமஞ்சான்றவாவன:—வானப்பிரத்தமுஞ் சந்நியாசமும்; எனவே, இல்லறத்தின்பின்னர் இவற்றின் கண்ணேநின்று பின்னர் மெய்யுணர்ந்து வீடுபெறுப என்றார். இவ்வீடுபேற்றினை இன்றியமையாது இவ்வில்லறமென்பது இதன் பயன். இது காஞ்சியாகாதோ வெனின், ஆகாது; [தங்குறிப்பினானன்றி நிலையாமை தானே வருவது தான் சிறந்துநிலைபெற்று நிற்குமெனச் சான்றோர் கூறுதலும், அதுதானே வந்து நிற்றலுங் காஞ்சி; இஃது அன்னதன்றிச் சிறந்த வீட்டின்ப வேட்கையால் தாமே எல்லாவற்றையும் பற்றறத் துறத்தலின் அகப்பொருட் பகுதியாம்.] இதனானே இவ்வோத்தினுட் பலவழியுங் கூறிய காமம் நிலையின்மையின்மேல் இன்பத்தை விளைத்தே வருதலிற் காஞ்சியாகாமை யுணர்க.[1]

(உ - ம்) "அரும்பெறற் கற்பி னயிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டி ரெனினும்—விரும்பிப்
பெறுநசையாற் பின்னிற்பா ரின்மையே பேணு
நறுநுதலா ணன்மைத் துணை." (நாலடி - 381.)

[1] கலி - 22 - நச் - உரை :—' காமஞ்சானற...பயனே' என்னும்

சூத்திரத்தில் தலைவனும் தலைவியும் மூப்பு வருவதன் முன் துறப் பார் என்றலின் பல்லு வீழும் பருவத்தும் நரை வரும் பருவத்தும் இல்லறஞ் செய்திருப்பாரென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க.

இதனுள், அருந்ததியைப்போலுந் (?) தமக்குப் பெரும் பொருள்களை நச்சுதலாலே இரப்பாரது வறுமையே விரும் பிப் பாதுகாத்து, அவர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் மக ளிர், நாஞ் செல்கின்ற வானப்பிரத்த காருகத்திற்குத் துணை யாவரெனத் தலைவன் கூறவே தலைவியும் பொருள்களிற் பற்றற்றுளாய் யாமுந் துறவறத்தின்மேற் செல்வாமெனக் கூறியவாறு காண்க. பிறவும் வந்துழிக் காண்க. (ருக)

193. தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி யிளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலிய ரறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ளென்ப.

இது, வாயில்களைத் தொகுத்து அவருந் துறவிற்கு உரிய ராவர் என்கின்றது.

இதன்பொருள் :—தோழி - அன்பாற் சிறந்த தோழியும், தாய் - அவளேபோலுஞ் செவிலியும், பார்ப்பான் - அவரின் ஆற்றலுடைய பார்ப்பானும், பாங்கன் - அவரேபோலும் பாங்கனும், பாணன் - பாங்குபட்டொழுகும்பாணனும், பாடினி - தலைவிமாட்டுப் பாங்காயொழுகும் பாடினியும், இளையர் - என்றும் பிரியா இளையரும், விருந்தினர் - இருவரும் அன்புசெய்யும் விருந்தினரும், கூத்தர் - தலைவற்கு இன்றியமையாக் கூத்தரும், விறலியர் - தாமே ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்தும் விறலியரும், அறிவர் - முன்னே துறவுள்ளத்தராகிய அறிவரும், கண்டோர் - அவர் துறவு கண்டு கருணைசெய்யுங் கண்டோரும், யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப-இந்தத் தலைவனுந் தலைவியும் பெற்ற துறவின்கண்ணே

மனம் பிணிப்புண்ட சிறப்பினையுடைய
கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

வாயில்களென்று

என்றது, இவர் அத்துறவிற்கு இடையூறாகாது முன்செல்வர், தாமும் அவரைப் பிரிவாற்றாமையி னென்பதாம். இதனைக் 'கற்புங்காமமும்' என்னுஞ் (152) சூத்திரத்து முன்னை வாயில்களைத் தொகுத்துக்கூறிய சூத்திரமாக வைத்தல் பொருத்த முடைத்தேனும் 'யாத்தசிறப்பின்' என்று துறவு

நோக்குதலின் இதன்பின் வைத்தார். இதற்குக் கோப்பெருஞ் சோழன் துறந்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தாரென்று கூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம் என்றவாறு. (ருஉ)

194. வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவருங் காலை
யிடைச்சுர மருங்கிற் றவிர்த லில்லை
யுள்ளம் போல வுற்றுழி யுதவும்
புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான்.

இது பிரிந்து மீளுங்காற் செய்யத்தகுவதோர் இயல்பு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—வினைவயின் பிரிந்தோன் மீண்டு வருகாலை - யாதானுமோர் செய்வினையிடத்துப் பிரிந்தோன் அதனைமுடித்து மீண்டுவருங் காலத்து, இடைச் சுர மருங்கில் தவிர்தல் இல்லை - எத்துணைக்காதம் இடையிட்ட தாயினும் அவ்விடையின்கணுண்டாகிய ஒரு வருவழியிடத்துத் தங்கி வருதலில்லை, உள்ளம்போல உற்றுழி உதவும் - உள்ளஞ் சேட்புலத்தை ஒருகணத்திற் செல்லுமாறுபோலத் தலைவன் மனஞ் சென்றுற்றவிடத்தே ஒரு கணத்திற் சென்று உதவி செய்யும், புள் இயல் கலிமா உடைமையான - புட்போல நிலந்தீண்டாத செலவினையுடைய கலித்த குதிரையுடையனாதலான் என்றவாறு.

தேருங் குதிரையாலல்லது செல்லாமையிற் குதிரையைக் கூறினார். இஃது இடையில் தங்காது, இரவும் பகலுமாக வருதல் கூறிற்று. இதனை மீட்சிக்கெல்லை கூறிய சூத்திரங்களின் பின் வையாது, ஈண்டுத் துறவு கூறியதன்பின்னர் வைத்தார், இன்ப நுகர்ச்சியின்றி இருந்து அதன்மேல் இன்ப மெய்துகின்ற நிலையாமை நோக்கியும், மேலும் இன்பப் பகுதியாகிய பொருள் கூறுகின்றதற்கு அதிகாரப் படுத்தற்கு மென்றுணர்க.

(உ - ம்) "வேந்துவினை முடித்த காலைத் தேம்பாய்ந்
தினவண் டார்க்குந் தண்ணறும் புறவின் **கற்.**

வென்வே லிளைய ரின்புற வலவன்
வள்புவலித் தூரி னல்லதை முள்ளுறின்
முந்நீர் மண்டில மாகி யாற்றா
நன்னால்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்
வாங்குசினை பொலிய வேறிப் புதல
பூங்கொடி யவரைப் பொய்யத ளன்ன
வுள்ளில் வயிற்ற வெள்ளை வெண்மறி
மாழ்கி யன்ன தாழ்பெருஞ் செவிய
புன்றலைச் சிறாரோ டுகளி மன்றுழைக்

கவையிலே யாரி னிளங்குழை கறிக்குஞ்
சீறூர் பல்பிறக் கொழிய மாலே
யினிதுசெய் தனையா லெந்தை வாழிய
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந் துறையு
மாய்தொடி யரிவை கூந்தற்
போதுகுர லணிய வேய்தந் தோயே." (அகம் - 104.)

இதனுள், வினைமுடித்த காலத் தேரிளையர் செலவிற் கேற்ப ஊராது கோனூன்றின் உலகிறந்தன செலவிற்குப் பற்றுத குதிரைத்தேரேறி இடைச்சுரத்தில் தங்காது மாலைக் காலத்து வந்து பூச்சூட்டினை, இனிது செய்தனை வாழிய எனத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

எந்தை

'இருந்த வேந்த னருந்தொழின் முடித்தெனு' னும் அகப்பாட்டி(384)னுள்,

என்

"புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானு
மேறிய தல்லது வந்த வாறு
நனியறிந் தன்றோ விலனே
இழிமி னென்றநின் மொழிமருண் டிசினே
வான்வழங் கியற்கை வளிபூட் டினையோ
மானுரு வாகநின் மனம்பூட் டினையோ
வுரைமதி வாழியோ வலவ."

என 'உள்ளம்போல உற்றுழி உதவிற்று' வன் கூறியவாறு காண்க.

எனத் தலை
(ருரு)

நான்காவது கற்பியற்கு

ஆசிரியர் - பாரத்துவாசி - நச்சினார்க்கினியர் செய்த

காண்டிகையுரை

முடிந்தது

உ

ஐந்தாவது

பொருளியல்

195. இசைதிரிந் திசைப்பினு மியையுமன் பொருளே யசைதிரிந் தியலா வென்மனார் புலவர்.

இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் பொருளியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று, ஏனை ஓத்துக்களும் பொருளதிலக்கணமன்றே உணர்த்தின, இதற்கிது பெயராய வாறென்னை யெனின்; சொல்லதிகாரத்திற் கூறியசொற்களை மரபியலின் இருதிணை ஐம்பா லியனெறி வழாமைத் திரிபில் சொல்லென்பராதலின் அவை ஈண்டுத் தம்பொருளை வேறு

புட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும்,இப்பொருளதிகாரத்து முன்னர்க் கூறிய பொருள்களிற் பிறழ்ந்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும் அமைத்துச், சொல்லுணர்த்தும் பொரு ளுந் தொடர்மொழியுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கே கூறலிற் பொருளிய லென்றார். இச்சூத்திரம் இவ்வோத்தின்கண் அமைக்கின்ற வழுவமைதிகளெல்லாஞ் சொற்பொருளின் வழு வமைதியும் பொருளின் வழுவமைதியுமென இருவகைய என்கின்றது.

[1]இதன்பொருள் :—இசை திரிந்து இசைப்பினும்-சொற்கள் தத்தம் பொருளுணர்த்தாது வேறுபட்டிசைப்பினும், அசை திரிந்து இயலா இசைப்பினும் - இவ்வதிகாரத்துள் யாத்தபொருள்கள் நாடகவழக்கும் உலகியல்வழக்குமாகிய

[1]இளம்பூரணர் உரை :—இசைதிரிந்து ஒலிப்பினும் பொருள் இயையும். அவ்வழி அச்சொற்கு அங்கமாகிய அசை திரிந்தொலியா; என்றது, சொல்லோடு சொல் தொடர்புபடும் வாய்பாட்டால் தொடராது பிறிதோர் வாய்பாட்டால் தொடுப்பினும் பொருட்டொடர்பு உண்டாயின் பொருளியையும்வழி அசைச்சொற்கள் திரியாது நின்றநிலையே பொருள்படும். உ - ம்: 'கார்விரி...உலகே.' (அகம் - 1.)

புலனெறி வழக்கிற் றிரிந்து
இயன்றிசைப்பினும், மன்

பொருள் இயையும் என்மனர் புலவர் - அவை மிகவும் பொரு ளேயாய்ப் பொருந்துமென்று தொல்லாசிரியர் கூறுவர் என்றவாறு. அதனால் யானும் அவ்வாறு கூறுவலென்றார்.

சொல்லாவது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசையாதலின் அதனை 'இசை' என்றார்: இஃது ஆகுபெயர். ஆசைக்கப்பட்டது அசையென்பதும் ஆகுபெயர். 'நோயுமின்பமும்' (196) என்பதனுள் 'இருபெயர் மூன்று முரிய வாக' என்பதனால் திணை மயங்குமென்றும், 'உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை'(213)என்றும் பிறாண்டுஞ் சொல் வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்துதலும், இறைச்சிப் பொருண் முதலியன நாடகவழக்கின் வழீ இயவாறும்,'தேரும் யானையும்'(212)'அழக்கழிவுடையன'(218)'தாயத்தினடையா' (221) என்னுஞ் சூத்திர முதலியன உலகியல்வழக்கின் வழீ இயவாறுங் கூறி, அவ்வழு அமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. புறத்திணையியலுட் புறத்திணை வழுக்கூறி அகப் பொருட்குரிய வழுவே ஈண்டுக் கூறுகின்றதென்றுணர்க.

'இயலா' என்றதனால் 'என்செய்வாம்'என்றவழிப் 'பொன் செய்வாம்' என்றாற்போல வினாவிற் பயவாது [1]இறைபயந்தாற் போல நிற்பனவுங்கொள்க. இன்னும் அதனானே செய்யுளிடத்துச் சொற்பொருளானன்றித் தொடர்பொருளாற் பொருள்வேறுபட இசைத்தலுங்கொள்க. அது சூத்திரத் துஞ் செய்யுளுள்ளும் பொருள்கூறுமாற்றா னுணர்க. (க).

196. நோயு மின்பமு மிருவகை நிலையிற்
காமங் கண்ணிய மரபிடை தெரிய
வெட்டன் பகுதியும் விளங்க வோட்டிய
வுறுப்புடை யதுபோ லுணர்வுடை
யதுபோன்
மறுத்துரைப் பதுபோ னெஞ்சொடு
புணர்த்துஞ்

---

[1]கலி - 60. என் செய்வாம் என்றது தோழி கூற்று ; பொன் செய்வாம் என்றது தலைவி கூற்று ;
நகைக்குறிப்புத் தோன்றக் கூறி' யது.' நச்.

[1]சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்
செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியு
மவரவ ருறுபிணி தமபோற் சேர்த்தியு
மறிவும் புலனும் வேறுபட நிறீஇ
யிருபெயர் மூன்று முரிய வாக
வுவம வாயிற் படுத்தலு முவமமோ
டொன்றிடத் திருவர்க்கு முரியபாற்

கிளவி.

இது, முற்கூறிய இருவகையானும் பொருள்வேறுபட்டு வழீஇ யமையுமாறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலை யிற் காமம் கண்ணிய மரபிடைதெரிய - துன்பமும் இன்பமு மாகிய இரண்டுநிலைக்களத்துங் காமங்கருதின வரலாற்று முறைமையிடம் விளங்க, எட்டன் பகுதியும் விளங்க - நகை முதலிய மெய்ப்பாடு எட்டனுடைய கூறுபாடுந் தோன்ற, அறிவும் புலனும் வேறுபட நிறீஇ இருபெயர் மூன்றும் உரிய வாக - மனவறிவும் பொறியறிவும் வேறுபடநிறுத்தி அஃறிணை யிருபாற்கண்ணும் உயர்திணை மூன்றுபொருளு முரிய வாக, அவரவர் ஒட்டிய உறுப்புடையதுபோல் உணர்வுடை யதுபோல் மறுத்துரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும் - கூறுகின்ற அவரவர் தமக்குப் பொருந்திய உறுப்பெல்லாம் அதுவுடையது போலவும் உணர்வுடையதுபோலவும் மறு

---

[1]சிந்தா - 2946 :—இவற்றுள் சீவகன் தேவியர் குறங்குகள் விரல்கள் தோள்கள் மார்பு கழுநீர்த்தார் நா கண் முடி முதலிய வற்றை விளித்து அவற்றைத் துறந்து சொல்லுவன இச்சூத்திரத் துள் ‘சொல்லாமரபி...ரெழிற்படுத் தடக்கியும்’ என்பதனல் முடி யும் என்பர். நச்.

[2]இளம்பூரணர் :—அறிவையும் அறியப்படும் பொருளையும் வேறுபட நிறுத்தி இருவகைப்பட்ட பெயரும் மூவகைப்பட்ட பொருட் கும் உரித்தாக உவமம் பொருந்துமிடத்து உவமவாயிற்படுத்தலும் என்பதும், இருபெயர் ஆவது உவமப் பெயரும் உவமிக்கும் பெயரும் என்பதும், மூன்றுவகை யென்பது பண்பும் தொழிலும் பயனும் என் பதுமாம்.

மாற்றந் தருவதுபோலவுந் தங்நெஞ்சொடு புணர்த்துச்சொல்லி யும், சொல்லா மரபினவற்றொடு கெழீஇச் செய்யாமரபிற் றொழிப் படுத்து அடக்கியும் - வார்த்தை சொல்லாமுறைமை யுடையனவாகிய புள்ளும் மாவும் முதலியவற்றோடே அவை வார்த்தைகூறுவனவாகப் பொருந்தி அவை செய்தலாற்றாத முறைமையினையுடைய தொழிலினை அவற்றின்மேலே ஏற்றி யும், உறுபிணி தமபோலச் சேர்த்தியும் - அச்சொல்லா மரபி னவை உற்றபிணிகளைத் தம்பிணிக்கு வருந்தினபோலச் சார்த்திக்கூறியும், உவமம் ஒன்றிடத்து உவமவாயிற்படுத்த லும்-அம்மூவகைப்பொருளை உவமஞ்செய்தற்குப் பொருந்து மிடத்து உவமத்தின்வழியிலே சார்த்திக் கூறுதலும், இரு வர்க்கும் உரிய பாற் கிளவி - அத்தலைவர்க்குந் தலைவியர்க்கு முரிய இலக்கணத்திற் பக்கச்சொல் என்றவாறு.

தெரிய விளங்க உரியவாகப் புணர்த்தும் அடக்கியுஞ் சேர்த்தும் அவற்றைப் படுத்தலும் இவ்விருவர்க்குமுரிய பாற் கிளவியென முடிக்க. 'அவரவர்' என்கின்றார் அகத்திணை யியலுட் பலராகக் கூறிய தலைவரையுந் தலைவியரையும். 'இருவர்' என்றதும் அவரொன்னுஞ் சுட்டு. நெஞ்சென்னும் அஃறிணையொருமையைத் தெரியவிளங்கத் தலைவன்கூறும் வழி உயர்திணையாண்பாலாகவுந் தலைவிகூறும்வழி உயர் திணைப் பெண்பாலாகவும் பன்மையாற் கூறும்வழிப் பன்மைப் பாலாகவுங்கொள்க. என்றுஞ்சொல்லா மரபினவற்றையும் உயர்திணைப்பாலாக்கியும் அவற்றைத் தமபோலச் சேர்த்திக் கூறுபடுத்து உயர்திணைமுப்பாலாக்கியுங் கூறுபவென வழு வமைத்தார்.

இருவகை நிலைக்களத்து எட்டனையுஞ் சேர்க்கப் பதினாறும். அவற்றை நெஞ்சொடுசேர்க்கப் பலவாமென்றுணர்க.

'உண்ணாமையின்' என்னும் அகப்பாட்டி (123)னுள்,

" இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கட லோதம் போல
வொன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே."

என்றவழி 'அழிதக வுடைமதி வாழிய நெஞ்சே' என்றதனுன் நிலையின்றாகுதியென நெஞ்சினை உறப்புடையது

போலக் கழறி நன்குரைத்தவாறும் ஓதத்தையும் நெஞ்சையும் உயர்திணையாக்கி உவமவாயிற்படுத்தவாறுங் காண்க.

" கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள் பெறனசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே."
(அகம் - 9.)

இஃது, உறப்புடையதுபோல் உவந்துரைத்தது.

'அன்றவ ணொழிந்தன்று மிலையே' என்னும் அகப்பாட்டி (19)னுள்,

“ வருந்தினை வாழியை நெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை
யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெரிந் திசைக்குங்
கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம்.” (அகம் - 19.)

என அறிவுடையதுபோல் அழுகைபற்றிக் கூறிற்று.

“ பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்.
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே.” (குறுந் - 19.)

என்றது, உணர்வுடையது போல் வெகுளிபற்றிக் கூறிற்று.

“ உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயி னெஞ்சஞ்
செல்ல றீர்கஞ் செல்வா மெனினுஞ்
செய்வினை முடியா தெவ்வஞ் செய்த
லெய்யா மையோ டிளிவுதலைத் தருமென

வுறுதி தூக்காத் தூங்கி யறிவே
சிறிதுநனி விரைய லென்னு மாயிடை
யொளிறேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென வருந்திய வுடம்பே.” (நற் - 284.)

இஃது, உணர்வுடையதுபோல இளிவரல் பற்றிக் கூறியது.

"ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச்
செய்வினை கைம்மிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
கம்மா வரிவையும் வருமோ
வெம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே." (குறுந்-63.)

இது, மறுத்துரைப்பதுபோல நெஞ்சினை இளிவரல்பற்றிக் கூறியது.

"பின்னின்று துரக்கு நெஞ்ச நின்வாய்
வாய்போற் பொய்மொழி யெவ்வமென் களைமா." (அகம்-3.)

என்பதும் அது.

"விசும்புற நிவந்த" (அகம் - 131.)

என்பதனுள்,

"வருக வென்னுதி யாயின்
வாரே னெஞ்சம் வாய்க்கநின் வினையே"

என்பது, மறுத்துரைப்பதுபோல் தறுகண்மைபற்றிய பெருமிதங்கூறிற்று. ஏனை அச்சமும் மருட்கையும் பற்றியன தலைவன்கூற்று வந்துழிக்காண்க. இவை நெஞ்சை ஆண்பாலாகக் கூறியன.

'மன்று பாடவிந்து (அகம் - 128) என்பதனுள,

“நெஞ்ச, நென்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது கைம்மிக்
கிறும்புபட் டிருளிய விட்டருஞ் சிலம்பிற்
குறுஞ்சுனைக் குவளை வண்டுபடச் சூடிக்
கானக நாடன் வரூஉம் யானைக்

கயிற்றுப்புறத் தன்ன கன்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானந் தலைஇ நீர்வார்

பிட்டருங் கண்ண படுகுழி யியவி
னிருளிடை மிதிப்புழி நோக்கியவர்
தளரடி தாங்கிய சென்ற தின்றே.”

என்பது உறுப்புடையதுபோல்

அழுகைபற்றிக் கூறியது.

‘குறுநிலைக்குரவின்’ (நற்றிணை - 56) என்பது உறுப்புணர்வுமுடையதுபோல இளிவரல்பற்றிக் கூறியது.

“அறியவும் பெற்றாயோ வறியாயோ

மடநெஞ்சே.”

(கலி -123)

இஃது உணர்வுடையதுபோல் நகைபற்றிக் கூறியது.

45

"கோடெழி லகலல்குற் கொடியன்னார் முலைமூழ்கிப்
பாடழி சாந்தினன் பண்பின்றி வரினெல்லா
ஆடுவே னென்பேன்ம னங்கிலையே யவற்காணிற்
கூடுவே னென்னுமிக் கொள்கையி னெஞ்சே." (கலி-67.)

இது, மறுத்துரைப்பதுபோல் உவகைபற்றிக்

கூறியது.

"அவர்நெஞ் சவர்க்காதல் கண்டு மெவனெஞ்சே
நீயெமக் காகா தது." (குறள் - 1291.)

இஃது, இளிவரல் பற்றி மறுத்துக் கூறியது. ஏனைய வந்துழிக்காண்க. இவை நெஞ்சினைத் தலைவி பெண்பாலாகக்

கூறியன. இவை துன்பமும் இன்பமும்
காமங்கண்ணியமரபிடை தெரியவந்தன.

நிலைக்களமாகக்

"கானலுங் கழறா து கழியுங் கூறா து
தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருநீ யல்லது பிறிதியாது மிலனே
யிருங்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தற்
கமழிதழ் நாற்ற மமிழ்தென நசைஇத்
தண்டா தூதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறைஇ தளரும் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமா லலவ." (அகம் - 170)

இது, சொல்லாமரபின சொல்லுவனவாக
றிக் கூறியது. இவை உயர்திணையுமாயின.

அழுகைபற்

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை . . ." (குறுந் - 2.)

என்பது உவகைப்பற்றிக் கூறியது.

"போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போ
லாரஞ ருற்றாரை யணங்கிய வந்தாயோ." (கலி - 120.)

இது, செய்கையில்லாத மாலைப்பொழுதினைச்
மரபில் தொழிற்படுத்தடக்கி உவமவாயிற்படுத்தது.

செய்யா

'தொல்லூழி தடுமாறி' (கலி - 129)

என்பதனுள்,

"பாய்திரை பாடோவாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கட
லூவத் துறந்தனன் றுறைவனென் றவன்பிற
ரோய்தெற வலைப்பார்க ணிகழ்தியோ வெம்போலக்
காதல்செய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ ;

மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சே ரன்றி
னன்றறை கொன்றன ரவரெனக் கலங்கிய
வென்றுய ரறிந்தனை நரறியோ வெம்போல

வின்றுணைப் பிரிந்தாரை யுடையையோ நீ ;

பனியிருள் சூழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழ
லினிவரி னுயருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினைதியோ வெம்போல
வினியசெய் தகன்றாரை யுடையையோ நீ.”

எனக் கடலும் அன்றிலும் குழலும் உற்ற பிணியைத் தம்பிணிக்கு வருந்தினவாகச் சேர்த்தி உயர்திணையாக்கி உவம வாயிற்படுத்தவாறு காண்க.

‘ஒன்றிடத்து’ என்றார் வேண்டியவாறு உவமங்கோடலாகாதென்றற்கு. பகுதியைப் ‘பால்கெழு கிளவி’ (199) என மேலும் ஆளுப. ‘காமங்கண்ணிய’ என்றதனாற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையுமாகிய காமத்திற்கு வருவனவுங் கொள்க :

“சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையு
நிற்றதுகொ னேர்மருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின்
முழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்
குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு.” (முத்தோள்.)

இது, கைக்கிளைக்கண் உறுப்புடையதுபோல் அவலம் பற்றி நெஞ்சினைக் கூறியது.

“ ஓங்கெழிற் கொம்பர் நடுவி தெனப்புல்லுங்
காந்தட் கிவருங் கருவிளம் பூக்கொள்ளு
மாந்தளிர்க் கையிற் றடவரு மாமயில்
பூம்பொழி ஞேக்கிப் புகுவனபின் செல்லுந்
தோளெனச் சென்று துளங்கொளி வேய்தொடு
நீள்கதுப் பிஃதென நீரற லுட்புகும்
வாளொளி முல்லை முகையை முறுவலென்
றுள்வலி மிக்கா னஃதறி கல்லான் ”

என்றாற்போல உயர்திணையாக பெருந்திணையாய வருவனவுங் காண்க.

உவமவாயிற்படுத்த இஃது அவலம். (உ) 708

போருளதிகாரம் [சூ. 198 197.

கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான.

இது, மேற்கூறிய நிலைமைகள் கனவின் கண்ணும் நிகழு மெனப் பகுதிக்கிளவி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—அவ்விடத்தான - முன்னர் வழுவமைத்த நிலைமையின் கண்ணே வந்தன, கனவும் உரித்தால் - கனவும் உரித்தாயிருந்தது முந்து நூற்கண் என்றவாறு.

எனவே, யானுங் கூறுவலென்றார்.

" அலந்தாங் கமையலே னென்றானைப் பற்றியென்
னலந்தாரா யோவெனத் தொடுப்பேன் போலவுங்
கலந்தாங் கேயென் கவின்பெற முயங்கிப்
புலம்ப லோம்பென வளிப்பான் போலவும் ;

முலையிடைத் துயிலு மறந்தீத் தோயென
நிலையழி நெஞ்சத்தே னழுவேன் போலவும்
வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்
தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்." (கலி - 128.)

இவற்றுள், தன்னெஞ்சினை உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலு முடையதாகக் கூறியவாறும், ஆங்கு எதிர்பெய்து கொண்ட தலைவன் உருவும் உறுப்பும் உணர்வும் மறுத்துரைத்தலு முடையதாகச் செய்யாமரபின செய்ததாகக் கூறியவாறும், அவை உயர்திணையாகக் கூறியவாறும், பிறவு முணர்க.

" இன்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி
னூடல் யாங்குவர் தன்றென யாழநின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமயத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்." (அகம் -

39.)

என வருவனவுங் கொள்க.

(௬) **198.** தாய்க்கு முரித்தாற் போக்குடன்

இது முற்கூறிய கனவு களவின்கட்

கிளப்பின். தென வழுவமைக்கின்றது.

செவிலிக்கு முரித்

இதன் பொருள் :—உடன்போக்குக் கிளப்பின் - உடன் போக்கின்கட் கூறின், தாய்க்கும் உரித்தால் - அக்கனவு செவிலிக்கும் உரித்தாயிருந்தது முந்து நூற்கண், என்றவாறு.

தோழி உடன்பட்டுப் போக்குதலானும் நற்றாய் 'நற்பாற்பட்டனள்' என்று வருதலானுந் 'தாயெனப்படுவோள் செவிலியாகும்' (124) என்பதனானுஞ் செவிலியைத் தாயென்றார். தலைவி போகாமற் காத்தற்குரியளாதலானும் அவளை என்றும் பிரியாத பயிற்சியானுஞ் செவிலிக்குக் கனவு உரித்தாயிற்று.

"காய்ந்து செலற்கனலி." (அகம் - 55.)

என்பதனுட்

"கண்படை பெறேன் கனவ."

என்றவாறு காண்க.

(ச) **199.** பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்து வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—பால்கெழு கிளவி - இலக்கணத்திற் பக்கச்சொல், நால்வர்க்கும் உரித்து - தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாயும் பாங்கனுமென்னும் நால்வர்க்கும் உரித்தாம், என்றவாறு.

மேல் 'இருவர்க்குமுரிய பாற்கிளவி' (196) என்றலின் தலைவனையுந் தலைவியையும் ஆண்டே கூறலின் ஈண்டு இந்நால்வருமென்றே கொள்க.

> " தருமணற் கிடந்த பாவையென்
> மருமக ளேயென முயங்கின ளழுமே."

(அகம் - 165.)

இது, நற்றாய் மணற்பாவையைப் பெண்பாலாகக்கூறித் தழீஇக்கொண்டழுதலிற் பால்கெழுகிளவியாயிற்று.

> " தான்றாயாக் கோங்கந் தளர்ந்து முலைகொடுப்ப
> வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—யீன்றாண்
> மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றாள் சென்ற
> வழிகாட்டா யீதென்று வந்து." (திணை - நூற் - 65.)

என்பது செவிலி குரவை வழிகாட்டென்றலிற் கெழு கிளவியாயிற்று. வினையிரண்டும் மேல்விலக்குப.

200. நட்பி னடக்கை யாங்கலங் கடையே.

இஃது, இறந்தது காத்தது.

இதன்பொருள் :—ஆங்கு - அந்நால்வரிடத்து, நட்பின் நடக்கை அலங்கடை - நட்பின் கண்ணே ஒழுகுதலல்லாத
[1]*அவ்விரிடத்தும் பால்கெழுகிளவி உரித்து என்றவாறு.*

எனவே, நட்புச்செய் தொழுகுந் தோழிக்கும் பாங்க னுக்கும்'பால்கெழுகிளவி' (199) இன்றென்றுரெனக்கொள்க.

201. உயிரு நாணு மடனு மென்றிவை

செயிர்தீர் சிறப்பி னால்வர்க்கு முரிய.

இது, தலைவிக்குத் தலைவனாற் பிறப்பதோர் வேறுபாடு தோன்றியவழி அதனைப் பரிகரித்தற் குரியோர் இவரென வழுவமைக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—உயிரும் நாணும் மடனும் என்றிவை- உயிரும் நாணும் மடனுமென்று கூறப்பட்ட இவை மூன் றும், செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய - குற்றந் தீர்ந்த தலைமையினையுடைய நற்றாய்க்குஞ் செவிலிக்குஞ்

தோழிக்குந் தலைவற்குமுரிய, என்றவாறு.

உம்மை ஐயமாதலின் தலைவனை யொழிந்த மூவர்க்கு முரிய என்றாராயிற்று. என்றது தலைவஃ இவற்றைக் களவிலுங் கற்பிலுங் காத்தலும் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்தும் பரத்தையிற் பிரிந்துங் காவாமையுமுடைய னென்பது கூறிற்று. அவை எழுவகையால் (207) தோழி அவற்றைக் காத்து அறத்தொடுநிற்ப, அதனைச் செவிலி உட்கொண்டு அவற்றைக் காத்து நற்றாய்க் கறத்தொடுநிற்ப, அவளும் அவற்றை உட்கொண்டு காத்தற்கு அறத்தொடு நிற்றலும் உடன்போயது அறனென்ன நற்றாய் கோடலுஞ் செவிலி பிறரை வஸ்ரகின்றனே வெனத் தோழியை வினவலும் பிறவுமாம். உதாரணம் முன்னர்க் காட்டியவற்றுட் காண்க.

---

[1] 'அவ்வீரிடத்தும்' என்றது 'நோயும் இன்பமும்' என்னும் சூத்திர(196)த்திற் கூறியதனை.

இனி உம்மையை முற்றும்மையாக்கி உயிர் முதலிய தலைவியுறுப்பினை உறுப்புடைத்தாகவும் மறுத்துரைப்பதாகவும் கூறப்பெறுதென்றார். (எ)

202. வண்ணம் பசந்து புலம்புறு காலை

யுணர்ந்த போல வுறுப்பினைக் கிழவி
புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே.

இது, வருத்தமிக்கவழி இவையுமா மென்கிறது.

இதன் பொருள் :—வண்ணம் பசந்து புலம்பு உறுகாலை- மேனி பசந்து தனிப்படருறுங் காலத்து, கிழவி உறுப்பினை உணர்ந்த போல - தலைவி தனது உறுப்பினை அறிந்தன போல, புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே - பொருந் தின கூற்றாற் சொல்லவும் பெறும் என்றவாறு.

“கேளல னமக்கவன் குறுகன்மி னெனமற்றெந்
தோளொடு பகைபட்டு நினைவாடு நெஞ்சத்தேம்.”
(கலி - 68.)

“நாணில மன்றவெங் கண்ணே நாணேர்பு
சினைப்பசும் பாம்பின் சூன்முதிர் பன்ன
கனைத்த கரும்பின் கூம்புபொதி யவிழ
நுண்ணுறை யழிதுளி தலைஇய
தண்வரல் வாடையும் பிரிந்திசினோர்க்
கழலே.”(குறுந்-35.)

“தணந்தநாள் சால வறிவிப்ப போலு
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்.” (குறள் - 1233.)

காதும் ஓதியும் முதலியன கூறப்பெறா, கண்ணுந் தோளும் முலையும் போல்வன புணர்க்கப்படுமென்றற்குப் ‘புணர்ந்தவகை’ யென்றார். இதனானே இவற்றைத் தலைவன் பாற் செலவுவர வுடையனபோலக் கூறலுங்கொள்க.

“ கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று.” (குறள் - 1244.) எனக்

கண்ணினைச் செல்வனவாகக் கூறினாள். (அ)

203. உடம்பு முயிரும் வாடியக் காலு

மென்னுற் றனகொ லிவையெனி

னல்லது

கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை

இது, தலைவனொடு
வமைதி கூறுகின்றது.

வேறுபட்டுழிப் பிறப்பதோர் வழு

இதன் பொருள் :—உடம்பும் உயிரும் வாடியக்காலும் - தன் உடம்பும் உயிருந் தேய்ந்து கூட்டமின்றி இருந்தகாலத்தும், இவை என் உற்றன கொல் எனின் அல்லது - இவை என்ன வருத்த முற்றனகொலென்று தனக்கு வருத்தமில்லதுபோலக் கூறினல்லது, கிழத்திக்குக் கிழவோற் சேர்தல் இல்லை - தலைவிக்குத் தலைவனைத் தானேசென்று சேர்தல் இருவகைக் கைக்கோளினுமில்லை என்றவாறு.

இது, காதல்கூரவுங் கணவற்சேராது வஞ்சம்போன் றெழுகவின் வழுவாயினும் அமைக்க என்றவாறு.

“ எற்றோ வாழி தோழி முற்றுபு
கறிவள ரடுக்கத் திரவின் முழங்கிய
மங்குல் மாமழை வீழ்ந்தெனப் பொங்குமயிர்க்
கலைதொட விழுக்கிய பூநாறு பலவுக்கனி
வரையிழி யருவி யுண்டுறைத் தரூஉங்
குன்ற நாடன் கேண்மை
மென்றோள் சாய்த்துஞ் சால்பீன் றன்றே.” (குறுந் - 90.)

என்பதனுட் கேண்மை தோளை மெலிவித்ததாயினும் எனக்கு அமைதியைத் தந்தது ; யான் ஆற்றவுந் தாம் மெலிதல் பொருந்தாதது எத்தன்மைத்தெனத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியவாறு காண்க. ‘கலைதீண்ட வழுக்கி வீழ்ந்த பழத்தை யருவிப் பின்னும் பயன்படுத்து நாடன்’ என்றதனானே அலரால் நஞ்சுற்றத்திற் பிரிந்தேமாயினும் அவன் நம்மை வரைந்துகொண்டு இல்லறஞ்செய்வித்துப் பயன்படுத்துவனென்பதாம்.

“ கதுமெனத் தாநோக்கித் தமே கலிழு
மிதுநகத் தக்க துடைத்து.” (குறள் - 1173.)

இதுவும் அது.

“ ஓஒ வினிதே யெமக்கிந்நோய் செய்தகண்

டாஅ மிடர்ப்பட் டன." (குறள் - 1176.)

இதுவும் இதன்பாற்படும்.

" இனிப்புண்ர்ந்த வெழினல்லா ரிலங்கெயி றுரு அலி
னனிச்சிவந்த வடுக்காட்டி நாணின் றி வரினெல்லா
துனிப்பேன்யா னென்பேன்ம னங்கிலேயே யவற்காணிற்
றனித்தே தாழுமித் தனியி னெஞ்சே." (கலி - 67.)

இதனுள், யான் துனித்தல்வல்லேன்; என் நெஞ்சிற்குத் தன்றன்மை யென்பதொன்றில்லை ; ஈதென்னென்றலின் அவ்வாறு காண்க.

(கூ)

204. ஒருசிறை நெஞ்சமோ டுசாவுங் காலை
உரிய தாகலு முண்டென மொழிப.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள் :—ஒருசிறை - தன் உள்ளத்து நின்ற தலைவனையொழியப் போந்துநின்றது, நெஞ்சமொடு உசாவுங் காலை - தானுந் தன் நெஞ்சமும் வேறாக நின்று கூட்டத்திற்கு உசாவுங்காலம்,
தலைவிக்குரித்தாகலும்
உரியதாகலும் உண்டென மொழிப -
உண்டென்று கூறுவர் புலவர், என்ற
வாறு.

உம்மையால் தோழியுடன் உசாவுங்காலமும் உண்டு என்று கொள்க. உம்மை எச்சவும்மை. இது தலைவனை வேறு

படுத்துத் தானும் நெஞ்சமும் ஒன்றாய் நின்று உசாவுதலின் வழுவாயமைந்தது. இது யாண்டு நிகழுமெனின் இவனொடு கூடாமையின் இவன் ஆற்றானவனென்றானும் 'உணர்ப்புவயின்வாராவூடற்'கட் (150) புலக்குமென்றானும் பிறவாற்றானுமென்றானும் உசாவும்.

"மாண மறந்துள்ளா நாணிலிக் கிப்போர்
புறஞ்சாய்ந்து காண்டைப்பாய் நெஞ்சே
யுறழ்ந்திவனைப்
பொய்ப்ப விடேஎ மெனநெருங்கிற் றப்பினே
னென்றடி சேர்தலு முண்டு." (கலி - 89.)

"பகலே பலருங் காண நாண்விட்
டகல்வயிற் படப்பை யவனூர் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி." (நற் - 365.)

இது, தோழியோடு உசாவியது.

(கO) **205.** தன்வயிற் கரத்தலு மவன்வயின்
வேட்ட லு

மன்ன விடங்க ளல்வழி யெல்லா
மடனொடு நிற்றல் கடனென மொழிப.

இது, பெண்டிர்க்கியல்பாகிய மடமை யழிவதோர் வழு வமைக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—தன்வயிற் கரத்தலும் - தலைவன் தலைவியிடத்தே புறத்தொழுக்க மின்றென்று பொய்கூறலும், அவன்வயின் வேட்டலும் - அங்ஙனங் கரந்துகூறிய தலைவன் கட் டலைவி விரும்புதலும், அன்ன இடங்கள் அல்வழி எல்லாம் ஆகிய அவைபோலும் இடங்களல்லாத இடத்தெல்லாம், மடனொடு நிற்றல் கடன் என மொழிப - தலைவி மடமையுளளாகிநிற்றல் கடப்பாடென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

எனவே இவ்விரிடத்தும் மடனழிதலுடையவென வழுவமைத்தார். அது 'குதிரை வழங்கிவருவல்' (கலி - 96) என்று அவன் கரந்தவழி, அதனை மெய்யெனக் கோடலன்றே மட்மை, அங்ஙனங்கொள்ளாது அறிந்தேன் குதிரை தானெனப் பரத்தையர்கட் டங்கினையெனக் கூறுதலின் இது மடனழிந்த வழுவமைதியாயிற்று.

"கவவுக்கை ஞெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச்
செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி
நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ
செல்வர்க் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே." (அகம் - 26.)

என்றவழி, மனத்து நிகழ்ந்த வேட்கையை மறைத்து வன்கண்மைசெய்து மாறினமையின் அதுவும் மடனழிந்து வழுவாகி யமைந்தது. அன்னவிடமென்றதனால்,

"யாரினுங் காதல மென்றேனா வூடினாள்
யாரினும் யாரினு மென்று." (குறள் - 1314.)

என்றாற்போல மடனழிய வருவனவுங்கொள்க. (கக)

206. [1]அறத்தோடு நிற்குங் காலத் தன்றி
யறத்தியன் மரபில டோழியேன்ப.

இது, தலைவியால் தோழிக்கு வருவதோர் வழுவமைக் கின்றது.

இதன்பொருள் :—அறத்தொடு நிற்குங் காலத்தன்றி தலைவி இக்களவினைத் தமர்க்கறிவுறுத்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்தினளாகிய காலத்தன்றி, தோழி அறத்தியன் மரபில ளென்ப - தோழி அறத்தினியல்பாகத் தமர்க்குக் கூறும் முறைமையிலளென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

காலமாவன நொதுமலர்வரைவும் வெறியாட்டெடுத்த லும் முதலியன. தலைவி களவின்கண்ணே கற்புக்கடம் பூண்டு ஒழுகுகின்றாளை நொதுமலர் வரைவைக் கருதினார்என்பதூஉங் இற்பிறந்தார்க்கேளாதவெறியாட்டுத்தம்மனைக்கண்நிகழ்ந்ததூ உம் தலைவிக்கிறந்துபாடு பிறக்குமென்று உட்கொண்டு அவை பிறவாமற் போற்றுதல் தோழிக்குக் கடனாதலின் இவை நிகழ் வதற்கு முன்னே தமர்க்கறிவித்தல்வேண்டும் ; அங்ஙனம் அறிவியாதிருத்தலின் வழுவாயமைந்தது.

“இன்றியாண் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
பழங்குழி யகழ்ந்த கானவன் கிழங்கின்
கண்ணகன் றூமணி பெறூஉ நாட

[1]குறிஞ்சி - நச் : இதற்குக் குறிஞ்சியென்று பெயர் கூறினர். இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளுக்கு நிமித்தங்களும் கூறுதலின்......‘அறத்தொடு நிற்கும்...தோழியென்ப’ என்பதனால் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் காலம் வந்து செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றவழி அதற்கிலக்கணம் கூறிய ‘எளித்தலே...என்மனார் புலவர்’ என்னும் சூத்திரத்தேழனுள் கூறுதலும் சாதலொழிந்த ஆறுங்கூறி அறத்தொடு நிற்கின்றானென உணர்க.

னறிவுகாழ்க் கொள்ளு மளவைச் செறிதொடி
யெம்மில் வருகுவை நீயெனப்
பொம்ம லோதி நீவி யோனே.” (குறுந் - 379.)

இது, நொதுமலர் வரைவுகூறி உசாவிறது.

அறத்தொடு நின்

“ கடவுட் கற்சுனை யடையிறந் தவிழ்ந்த.” (நற்றிணை - 34.)

இது, வெறியாட்டெடுத்தவழி அறத்தொடு

நின்றது.

"அகவன் மகளே யகவன் மகளே." (குறுந் - 23.)

இது, கட்டுக்காணிய நின்றவிடத்து அறத்தொடுநின்றது.

அதுவும் வெறியாட்டின்கண் அடங்கும். தலைவிக்குக் குறிப்பினுமிடத்தினுமல்லது வேட்கைநெறிப்பட வாராமையிற் சின்னாள் கழித்தும் அறத்தொடு நிற்பாளாகலானுஞ் செவிலியும் நற்றாயுங் கேட்டபொழுதே அறத்தொடு நிற்பாராகலானும் ஆண்டு வழுவின்று. (கஉ)

207. எளித்த லேத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுத லுசாத லேதீடு தலைப்பா
டுண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
யவ்வெழு வகைய வென்மனார் புலவர்.

இதுவும் [1]அவ்வறத்தொடு நிலை இனைத்தென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—எளித்தல் - தலைவனை எளியனாகக் கூறுதல், ஏத்தல் - அவனை உயர்த்துக்கூறல், வேட்கை

உரைத்தல் - அவனது வேட்கை மிகுத்துரைத்துக் கூறல், கூறுதல் உசாதல் - தலைவியுந் தோழியும் வெறியாட்டிடத்தும் பிரிவிடத்துஞ் சிலகூறுதற்கண்ணே தாமும் பிறருடனேயும் உசாவுதல், ஏதீடு - ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும் போல்வன காத்து எம்மைக் கைக்கொண்டானெனவும் பூத்தந்தான் தழைதந்தானெனவும் இவைமுதலிய காரணமிட்டுணர்த்தல், தலைப்பாடு - இருவருந் தாமே எதிர்ப்பட்டார் யான் அறிந்திலேனெனக் கூறுதல், உண்மை செப்புங் கிளவி

[1] இது தோழி அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்திற்று ; இளம்.

யொடு தொகைஇ - என்று அவ்வாறனையும் படைத்துமொழியாது பட்டாங்கு கூறுதலென்னுங் கிளவியோடே கூட்டி, அவ் எழுவகைய என்மனார் புலவர் - அத்தன்மைத்தாகிய ஏழுகூற்றையுடைய அறத்தொடு நிற்றலென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

'அவ்வெழுவகைய' என்றதனால் உண்மைசெப்புங்கால் ஏனையாறு பொருளினுட் சில உடன்கூறி உண்மைசெப்பலும் ஏனைய கூறுங்காலுந் தனித்தனி கூறுது இரண்டும்மூன்றும் உடனே கூறுதலுங் கொள்க.

(உ - ம்) "எல்லு மெல்லின் றசைவுபெரி துடையன்
மெல்லிலைப் பரப்பின் விருந்துண வொருவன்."
என்பது எளித்தல்.

(அகம் - 110.)

"பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமயத்
தவன்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்." (அகம் - 48.)

என்பது ஏத்தல்.

"பூண்க முறத்தழீஇப் போதந்தான்." (கலி - 39.)

என்பது வேட்கையுரைத்தல்.

"முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுத லுடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுநுத னீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாயி னணங்கிய
விண்டோய் மாமலைச் சிலம்ப
னொண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே."

(குறுந்-362.) இது, வேலனொடு கூறுதலுசாதல். லென விரிக்க.

கூறுதற்கண் உசாத.

"வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்ப தல்லது—கோடா 7.18

வொழிலு முலையு மிரண்டற்கு முக்நீர்ப்
பொழிலும் விளையாமோ போந்து." (திணை - நூற் - 15.)

'இதுவும் உசாதலாய் அடங்கும்.

"உரவுச்சினஞ் செருக்கித் துன்னுதொறும் வெகுளு
முளைவா ளெயிற்ற வள்ளுகிர் ஞமலி
கிளையாக் கண்ண வளைகுபு நெரிதர
நடுங்குவன மெழுந்து நல்லடி தளர்ந்தியா
மிடும்பைகூர் மனத்தே மருண்டு புலம்பட
மாறுபொரு தோட்டிய புகல்வின் வேறுபுலத்
தாகாண் விடையி னணிபெற வந்தே
மலமர லாயிடை வெருவுத லஞ்சி
மெல்லிய வினிய மேவரக் கிளந்தே
மைம்பா லாய்கவி னேத்தி யொண்டொடி
யசைமென் சாய லவ்வாங் குந்தி
மடமதர் மழைக்க ணிளையீ ரிறந்த
கெடுதியு முடையே னென்றனன்."

(குறிஞ்சி - 130-42.)

என நாய் காத்தவாறும்.

" கணைவிடு புடையூக் கானங் கல்லென
மடிவிடு வீளையர் வெடிபடுத் தெதிரக்
கார்ப்பெய லுருமிற் பிளிறிச் சீர்த்தக
விரும்பிணர்த் தடக்கை யிருநிலஞ் சேர்த்திச்
சினந்திகழ் கடாஅஞ் செருக்கிமரங் கொல்பு
மையல் வேழ மடங்கலி னெதிர்தர
வுய்விட மறியே மாகி யொய்யெனத்
திருந்துகோ லெல்வளை தெளிர்ப்ப நாணுமறந்து
விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
சூருறு மஞ்ஞையி னடுங்க வார்கோ
லுடுவுறு பகழி வாங்கிக் கடுவிசை
யண்ணல் யானை யணிமுகத் தழுத்தலிற்
புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பாய்ந் திழிதரப்
புள்ளி வரிநுதல் சிதைய நில்லா
தயர்ந்துபுறங் கொடுத்த பின்னர் நெடுவே
ளணங்குறு மகளி ராடுகளங் கடுப்பத்
திண்ணிலைக் கடம்பின் றிரளரை வளைஇய
துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேஎ
நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலி னுரவுத்திரை

யடுங்கரை வாழையி னடுங்கப் பெருந்தகை
யஞ்சி லோதி யசைய லெனையதூஉ
மஞ்ச லோம்புநின் னணிநலங் காக்கென
மாசறு சுடர்நுத னீவி நீடுநினைந்
தென்முக நோக்கி நக்கனன்" (குறிஞ்சி - 160 - 83.)

எனக் களிறு காத்தவாறும், புனலுள் எடுத்தவாறுங் காண்க.

"புலிபுலி யென்னும் பூசல் தோன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித
ழூசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்லி னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றிம் மாதிறம் படரென
வினவி நிற்றந் தோனே." (அகம் - 48.)

இது, புலிகாத்தற்கு வந்தானென இட்டுரைத்தது.

"அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்னை
தானு மலைந்தா னெமக்குந் தழையாயின
பொன்வீ மணியரும் பினவே
யென்ன மரங்கொலவர் சார லவ்வே." (ஐங்குறு - 201.)

இது, தோழி தழைதந்தானென

அறத்தொடுநின்றது.

"சுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகைசெயலை
யள்ளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—தெள்ளி
யிதணாற் கடியொடுங்கா வீர்ங்கடா யானை
யுதணாற் கடிந்தா னுளன்." (திணை - நூற் - 2.)

இதனுள் அளகத்தின் மேலாய்ந்தெனவே பூத்தந்தமை கூறினாள்.

"பிறிதொன் றின்மை யறியக் கூறிக்
கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கி
கடுஞ்சூ டருகுவ னினக்கே." (அகம் - 110.)

இது, தலைப்பாடு,

"நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர
நாடறி நன்மண மயர்கஞ் சின்னாட்

கலங்க லோம்புமி னிலங்கிழை யீரென
வீர நன்மொழி தீரக் கூறித்
துணைபுண ரேற்றி னெம்மொடு வந்து
துஞ்சா முழவின் மூதூர் வாயி
லுண்டுறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனெ னதற்கொண்
டன்றை யன்ன விருப்போ டென்று

மிரவான் மாலைய னேவரு தோறுங்
காவலர் கடுகினுங் கதனுய் குரைப்பினு
நீ துயி லெழினு நிலவுவெளிப் படினும்
வேய்புரை மென்றே ளின்றுயி லென்றும்
பெறுஅன் பெயரினு முனிய லுறுஅ
னிளமையி னிகந்தன்று மிலனே." (குறிஞ்சி - 231 - 44.)

"வளமையிற், றன்னிலை திரிந்தன்று மிலனே."

(குறிஞ்சி - 245.)

"கன்மழை பொழிந்த வகன்க ணருவி
யாடுகழை யடுக்கத் திழிதரு நாடன்
பெருவரை யன்ன திருவிறல் வியன்மார்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவண்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலுழு மன்னுய்." (ஐங்குறு-220.)

என வருவன உண்மைசெப்பல்.

'காமர் கடும்புனல்' (கலி - 39) என்பதனுள் இரண்டு வந்தன; பிறவு மன்ன.
(கரு)

208. [1]உற்றுழி யல்லது சொல்ல லின்மையி
னப்பொருள் வேட்கைக் கிழவியி னுணர்ப.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன்பொருள் :—உற்றுழி அல்லது சொல்லல் இன்மை யின் - தலைவியர்க்கு ஏதமுற்ற

இடத்தன்றித் தோழி அவ்

வாறு மறைபுலப்படுத்துக் கூறுளாதலின், அப்பொருள் வேட்கைக்கிழவியின் உணர்ப - அம்மறை புலப்படுத்துதல் விருப்பத்தைத் தலைவியர் காரணத்தால் தோழியர் உணர்வர் என்றவாறு.

[1]சூ. 112 அடிக் குறிப்பை நோக்குக.

'உணர்வர்' என்று உயர்திணைப்பன்மையாற் கூறவே, தலைவியருந் தோழியரும் பலரென்றார். 'கிழவி' என்றாரேனும், 'ஒருபாற் கிளவி' (222) யென்பதனாற் பன்மையாகக் கொள்க. 'உயிரினுஞ் சிறந்த நாணுடையாள்' (113) இது புலப்படுத்தற்கு உடம்படுதலின் வழுவாயமைந்தது.

"இன்னுயிர் கழிவ தாயினு நின்மக
ளாய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே."

(அகம் - 52.)

என்றாற் போல்வனவே இலக்கணமென்பது மேலைச்சூத்திரத்தாற் கூறுப. (கச)

209. [1]செறிவு நிறைவுஞ் செம்மையுஞ் செப்பு

மறிவு மருமையும் பெண்பா லான.

இது, மறைபுலப்படாமல் ஒழுகுதல் இலக்கணமென்றற்கும் மறைபுலப்படுத்துதல் வழுவென்றற்குங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—செறிவும் - அடக்கமும், நிறைவும் - மறைபுலப்படாமல் நிறுத்தும் உள்ளமும், செம்மையும் - மனக்கோட்டமின்மையும், செப்பும் - களவின்கட் செய்யத் தகுவன கூறலும், அறிவும் - நன்மைபயப்பனவும் தீமை பயப்பனவும் அறிவித்தலும், அருமையும் - உள்ளக்கருத் தறிதலருமையும், பெண்பாலான - இவையெல்லாம் பெண் பாற்குக் காரணங்கள் என்றவாறு.

இவையுடையளெனவே மறைபுலப்படுத்தற்கு உரிய ளல்லளென்பதூஉம் அதனைப்புலப்படுத்தலின் முற்கூறியன வழுவமைத்தனவுமாயிற்று. இவை வருஞ்சூத்திரத்திற்கும் ஒத்தலிற் சிங்கநோக்கு. (கரு)

210. பொழுது மாறுங் காப்புமேன் றிவற்றின்

வழுவி ணகிய் குற்றங் காட்டலுந்
தன்னை யழிதலு மவனூ றஞ்சலு
மிரவினும் பகலினு நீவர வென்றலுங்

[1]சூ. 112 - அடிக்குறிப்பை நோக்குக.

கிழவோன் றன்னை வார லென்றலு
நன்மையுந் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்
புரைபட வந்த வன்னவை பிறவும்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

இதுவுந் தோழிக்குந் தலைவிக்கும்
வமைக்கின்றது.

உரியனவாகிய வழு

இதன்பொருள் :—பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்றிவற்றின் வழுவின் ஆகிய குற்றங்காட்டலும் - இராப்பொழுதும் அக்காலத்துவழியுங் கண்ணுறும் இடத்துள்ள காவலுமென்று கூறப்பட்டவை மூன்றினது பழையமுறையிற் பிறழுதலால் தலைவற்குளதாகிய குற்றத்தை யுணர்த்தலும் :

இவை, தலைவற்கு அச்சம் உளவாகக் கருதுதலும் அவனால் நிகழும் இன்பத்தைத் துன்பமாகக் கருதுதலும் உடையனவாயிற்றேனும் அன்புபற்றிக்கூறலின் அமைந்தது. அப்பொழுதிற் றலைவனது செலவுவரவு நிகழ்ந்துழியே இக்குற்றங் காட்டுவதென்று கொள்க.

“மன்றுபா டவிந்து . .” (அகம் - 128.)

என்பது பொழுதுவழுவுதலிற்

குற்றங்காட்டியது.

"ஈர்த்த ணுடையை யெல்லி மாலையை
சோர்ந்துவீழ் கதுப்பினள் செய்குறி நீவரி
ணெளிதிகழ் ஞெகிழியர் கவணையர் வில்லர்
களிறென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே." (கலி - 52.)

இது, காப்பினுன் வழூவுணர்த்தியது.

தன்னை அழிதலும் - அவன் அக்காலத்து அவ்வழியில் தனியே வருதற்கு யான் ஏதுவாயினேன் எனத் தன்னை அழிவுபடுத்துரைத்தலும்:

"நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயி
ஞை வரும்படர் செய்த
யானே தோழி தவறுடை யேனே."

(அகம் - 72.) பொரு. கசு]

அவன் வரவினை உவவாது துன்பங்கூர்தல் வழூவாயினும் அதுவும் அவன்கண் அன்பாதலின் அமைத்தார்.

அவன் ஊறு அஞ்சலும் - அவ்வழியிடத்துத் தலைவற்கு வரும ஏதமஞ்சுதலும:

"அஞ்சுவல் வாழி யைய வாரிருட்
கொங்கிய ரீன்ற மைந்தின்
வெஞ்சின வுழுவை திரிதருங் காடே."

இஃது, அவனைப் புலிநலியுமென் றஞ்சியது.

“ஒருநாள் விழுமமுறினும் வழிநாள்
வாழ்குவ ளல்லளென் றோழி.” (அகம் - 18.)

என்பதும் அது.

ஆறின்னுமையாவது :—விலங்குமுதலியவற்றான் வரவிற்கு இடையீடு நிகழுமென்றஞ்சுதல். ஏத்தல், எளித்தலின் வேறாயிற்று. இது நன்குமதியாமையின் வழுவாயினும் அன்பு மிகுதியான் அமைத்தார்.

இரவினும் பகலினும் நீ வர என்றலும் - இராப்பொழுதின்கண்ணும் பகற்பொழுதின்கண்ணுந் தலைவனைக் குறியிடத்து வருகவெனத் தோழி கூறலும் :

“வல்வி லிளையரொ டெல்விச் செல்லாது
சேந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
யன்றி லகவு மாங்கட்
சிறுகுரா னெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே.”

(அகம்-120.)

“பூவேய் புன்னையந் தண்பொழில்
வாவே தெய்ய மணந்தனை செலற்கே.”

(அகம் - 240.)

களவு அறிவுறுமென்று அஞ்சாது வருகவென்றலின் வழுவேனுந் தலைவி வருத்தம் பற்றிக் கூறலின் அமைத்தார்.

கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும் - தோழியுந் தலைவியுந் தலைமை செய்துகொண்டு தலைவனை வாரற்க என்று கூறுதலும் :

தலைமை வழுவேனும் அன்பான் அமைத்தார்.

"இரவு வார லைய விரவுவீ
யகலறை வரிக்குஞ் சாரற்
பகலும் பெறுதியிவ டடமென் றோளே." (கலி - 49.)

இஃது, இரவுவாரலென்றது.

"பகல்வரிற் கவ்வை யஞ்சுதும்." (அகம் - (118.)

என்றது பகல்வாரலென்றது.

"நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லிய லோருந் தான்வா ழலளே." (அகம் - 12.)

இஃது, இரவும் பகலும் வாரலென்றது.

நன்மையும் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும் - பிறிதோர் பொருண்மேல் வைத்து நன்மையுந் தீமையுந் தலைவற்கேற்பக் கூறலும் :

"கழிபெருங் காதல ராயினுஞ் சான்றோர்
பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்." (அகம் - 112.)

எனப் பிறர்மேல் வைத்துத் தலைவனை தினமையின் வழுவாயமைந்தது.

அறிவுகொளுத்

"பழியொடு வரூஉ மின்பம் வெஃகார்."

எனவே புகழொடு வரூஉம் இன்பம் வெஃகுவரெனக் கொள்ளவைத்தலின் நன்மையுந் தீமையும் பிறிதின்மேல் வைத்துக் கூறிற்றாம்.

புரைபட வந்த அன்னவை
இவைபோல்வன பிறவும் :
பிறவும் - வழுப்பட வந்த

அவை ஊடற்கணின்றியுந் தலைவனைக் கொடியனென்றலும் நொதுமலர் வரைகின்றாரென்றலும் அன்னை வெறியெடுக்கின்றாளென்றலும் பிறவுமாம்.

"பகையினோய் செய்தான்." (கலி - 40.)

என்பது ஊடற்கணின்றிக் கொடியனென்றது.

'தினையுண் கேழ லிரிய' என்னும் நற்றிணை

(119)யுள்,

"யாவது, முயங்கல் பெறுகுவ னல்லன்
புலவிகோ ளீறீஇய தன் மலையினும் பெரிதே."

இது, நொதுமலர் வரைவு சிறைப்புறமாகக்

கூறியது.

“ கடம்புங் களிறும் பாடித் தொடங்குபு
தோடுந் தொடலையுங் கைக்கொண் டல்கலு

மாடிப் பாடின ளாக னன்றே.” (அகம் - 138.)

என்பது தலைவர்க்கு வெறியாட்டுணர்த்தியது.

வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப - தலைவன் வரைந்து கோடற்கண் நிகழும் விருப்பத்தைத் தமக்குப் பொருளாகவுடைய வென்றவாறு.

என்றது, வழுப்படக்கூறினும்

வரைவுகாரணத்தாற் கூற லின் அமைக்க

வென்றவாறும். (கக)

211. வேட்கை மறுத்துக் கிளந்தாங் குரைத்தன்
மரீஇய மருங்கி னுரித்தேன மொழிப.

இது, நடுவணைந்திணையல்லாத கைக்கிளை பெருந்திணைக்கட் படுவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—வேட்கை மறுத்து -

தம்மனத்து

வேட்கையை மாற்றி, ஆங்குக் கிளந்து உரைத்தல் - இருவரும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தாம் மாற்றின தன்மையைப் புலப்படக்கூறி ஒருவர் ஒருவர்க்கு அறிவித்தல், மரீஇய மருங்கின் உரித்தென மொழிப - புலனெறி வழக்கஞ்செய்து மருவிப்போந்த கைக்கிளை பெருந்திணைக்கண் உரித்தென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்' (1) என அவை இருமருங்கும் நிற்றலின் ஈண்டு 'மருங்கு' என்றார்.

"தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று." (கலி - 62.)

இஃது, அடியோர் தலைவராயவழித் தலைவி வேட்கை மறுத்துணர்த்தியது.

"எறித்த படைபோன் முடங்கி மடங்கி
நெறித்துவிட் டன்ன நிறையோரா லென்னைப்
பொறுக்கலா நோய்செய்தாய் பொறீஇ நிறுக்கல்லே
னீநல்கி னுண்டென் னுயிர்." (கலி - 94.)

"உழுந்தினுந் துவ்வாக் குறுவட்டா நின்னி
னிழிந்ததோ கூனின் பிறப்பு." (கலி - 94.)

இவை, அடியோர் தலைவராக வேட்கை மறுத்துணர்த்தி யது. பெருந்திணை.

ஏனை வினைவலபாங்கினோர்க்கு வந்துழிக் காண்க. இவை கைகோளிரண்டன் கண்ணும் வழங்குதல் சிறுபான்மை யுரித் தென்று அகத்திணைக்கட் கூறலின் வழுவமைத்தார். 'ஒன் றென முடித்த'லான் மரீஇயவாறு ஏனையவற்றிற்குங் கொள்க.

"புள்ளிக் கள்வன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்

வள்ளுகிர் போழ்ந்தனவும் வாளெயி றுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்தநின் கண்ணியு நல்லார்

சிறுபு சீறச் சிவந்தநின் மார்புந்

தவறுதல் சாலாவோ கூறு." (கலி - 88.)

"குதிரையோ வீறியது." (கலி - 96.)

என வருவனவும் பிறவும் இழிந்தோர் கூற்றை ந்தோர் கூறுவன; அவையும் அமைத்துக்கொள்க.

உயர்ந்

(கஎ) **212.** தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவு

மூர்ந்தன ரியங்கலு முரிய ரென்ப.

இது, களவொழுக்கத்துக்கு
வமைக்கின்றது.

மறுதலையாயதோர் வழு

இதன் பொருள் :—தேர்முதலியவற்றையும் பிறவூர்தி களையும் ஏறிச்சென்று கூடுதலையும் உரியர் தலைவரென்று கூறு

வர் புலவர் என்றவாறு.

'பிற' ஆவன கோவேறுகழுதையுஞ் சிவிகையும் முதலி பனவாம். இது செல்வக் குறைபாடின்மை கூறுதலான்

அமைந்தது.

"குறியின்றிப் பன்னாணின் கடுந்திண்டேர் வருபதங்கண்
டெறிதிரை யிமிழ்கான லெதிர்கொண்டா ளென்பதோ
வறிவஞ ருழந்தேங்கி யாய்நலம் வறிதாகச்
செறிவளை தோளூா லிவளைநீ துறந்ததை." (கலி-127.)

"நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே."
(அகம் - 20.)

"கடுமான் பரிய கதழ்பரி கடைஇ
நடுநாள் வரூஉம்" (நற் - 149)

"கழிச்சுறா வெறிந்த புட்டா ளத்திரி
நெடுநீ ரிருங்கரிப் பரிமெலிந் தசைஇ."
(அகம் - 120.)

என வரும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

உம்மையான், இளையரோடுவந்து தனித்துக் கூடுதலுங் கொள்க:

"வல்வி லிளையரொ டெல்விச் செல்லாது
சேந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ."
(அகம்-120.)

என்றாற் போல்வன கொள்க.

இதனானே உடன்போக்கிலும்,

"கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறி
கோல்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் லருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்கள்
நற்றோ ணயந்துபா ராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே."

(ஐங்குறு-385.)

எனத் தேர் முதலிய ஏறிப்போதலுங் கொள்க.

(கஅ)

213. உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை
யுண்டன போலக் கூறலு மரபே.

இது, சொல்வேறுபட்டுப் வமைக்கின்றது.

பொருளுணர்த்தும் வழு

இதன்பொருள் :--உண்டற்கு உரிய அல்லாப்பொருளை- உண்டற்றொழிலை நிகழ்த்துதற்கு உரியவல்லாத பொருளை, உண்டனபோலக் கூறலும் மரபே - அத்தொழிலை நிகழ்த்.

 தினவாகப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்தலும்
மரபு என்றவாறு. அது,

"பசலையா லுணப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்."
(கலி - 15.)

என வரும்.

இதன்கட் சொல்வழுவன்றிச் செய்யா மரபிற் றொழிற் படுத்து அடக்கலும் அமைத்தார். இன்னும், உய்த்துக்கொண் டுணர்தல் (666) என்பதனான் உண்ணப்படுதற்குரிய வல்லாத பொருளதனைப் பிறர் உண்ணப்பட்டதுபோலக் கூறலும் மரபாமென்பது பொருளாகக் கொள்க. அவை,

"தோணல் மூண்டு துறக்கப் பட்டோர்
வேணீ ருண்ட குடையோ ரன்னர் ;

நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோ
ரல்குநர் போகிய வூரோ ரன்னர்;

கூடினர் புரிந்து குணனுணப் பட்டோர்
சூடுந ரிட்ட பூவோ ரன்னர்." (கலி - 23.)

என வரும். பிறவுங் கொள்க.

உம்மையாற் பிறதொழில் பற்றி வருவனவுங்கொள்க.

"கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத்
தின்னு மவர்க்காண லுற்று." (குறள் - 1244.)

"புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தே னவ்வளவி
வள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு." (குறள் - 1187.)

"வருத்தின், வான்றோய் வற்றே காமம்." (குறுந் - 102.)

என்றாற் போல்வனவுங் கொள்க. (கக)

214. பொருளென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே

காப்புக் கைமிகுத லுண்மை யான.

இது, களவின்கண் தோழிக்குரியதோர் வழுவமைக் கின்றது.

இதன் பொருள் :—பொருள் என மொழிதலும் வரை நிலை இன்றே - எமர் வரைவு நேராமைக்குக் காரணம்

பொருள் வேண்டியெனத் தோழி கூறலும் நீக்குநிலைமை யின்று, காப்புக் கைம்மிகுதல் உண்மையான - காவன் மிகுதியால் தலைவிக்கு வருத்தங் கைகடத்தலுண்டாகையால் என்றவாறு.

உம்மையால், பொருளேயன்றி ஊரும் காடும்

மலேயும் முதலியன வேண்டுவரென்றலுங் கொள்க.

“சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு நுமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கித்
திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டிவள்
வருமுலே யாகம் வழங்கி னன்றே
யஃதான், றடைபொருள் கருதுவி ராயிற் குடையொடு
கழுமலந் தந்த நற்றேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழவின் வஞ்சியோ
டுள்ளி விழவி னுறந்தையுஞ் சிறிதே.” (பக் - 525)

இதனுள், பொருள் விரும்பியவாறும் குன்றம் விரும்பிய வாறுங் காண்க. அடைபொருள் - இவள் நும்பால் அடைதற்குக் காரணமாகிய பொருளென்க. (உ0)

215. அன்பே யறனே யின்ப நாணொடு
துறந்த வொழுக்கம் பழித்தன் றாகலி
னொன்றும் வேண்டா காப்பி னுள்ளே.

இது, தோழி பொருளென மொழிதற்குத் தலேவியும் உடன்பட்டு நிற்றற்குரியளென்றலின் மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள் :—காப்பினுள் - காவன் மிகுதியால் தலைவிக்கு வருத்தம் நிகழ்ந்தவிடத்து, அன்பே அறனே இன்பம் நாணொடு துறந்த ஒழுக்கம் - தலைவன்கண் நிகழும் அன்பும், குடிப்பிறந்தோர் ஒழுகும் அறனும் தமக்கு இன்றி யமையா இன்பமும் நாணும் அகன்ற ஒழுகலாறு, பழித் தன்று ஆகலின் ஒன்றும் - பழியுடைத்தன்று ஆகையினாலே புலனெறிவழக்கிற்குப் பொருந்தும், வேண்டா - அவற்றை வழுவாமென்று களையல் வேண்டா என்றவாறு.

எனவே பொருளென மொழிதல் தலைவிக்கும் உடன்பா டென்று அமைத்தாராயிற்று. (உக)

216. [1]சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே.

இது, தோழிக்குந் தலைவிக்கு முரியதோர்

கின்றது.

வழுவமைக்

இதன் பொருள் :—தலைவன் பிரியக் கருதியவழித் தோழியுந் தலைவியும் நீ போகின்றவிடம் எல்லாவற்றானும் போதற்கரிய நிலமெனக்கூறி விலக்குதலும் நீக்குநிலைமையின்று என்றவாறு.

(உ - ம்) " இடூஉ ணெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடுநவை யாராற் றறுசுனை முற்றி
யுடங்குநீர் வேட்ட வுடம்புயங் கியானை
கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு
வெறிநிரை வேறுகச் சார்ச்சார லோடி

நெறிமயக் குற்ற நிரம்பாநீ டத்தஞ்
சிறுநனி நீதுஞ்சி யேற்பினு மஞ்சு
நறுநுத னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ
யுரனுடை யுள்ளத்தை." (கலி - 12.)

எனச் சுரமெனக் கூறினாள்.

தலைவியுந் தோழியாற்
பொதுப்படக் கிடத்தலின்
கூற்று நிகழ்த்தும். சூத்திரம்
தலைவி உடன்போகக் கருதிய
வழித் தலைவனுஞ் சுரமெனக் கூறுதல் கொள்க.

"எல்வளை யெம்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயித ழரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ." (கலி - 13.)

எனவரும்.

[1]கலி-பாலை - நச் - உரை மேற்கோள். இஃது உடன்போக்கிற்கு ஒருப்பட்ட தலைவிக்குத் தலைமகன் சுரம் இத்தன்மைத்தென்று கூறி விலக்குதலும் அமையும் என்பது இளம் - உரை - இராமாயணம்: அயோத்தி - நகர் நீங்குபடலம்:—225 வல்லரக்கரின்.........சேவடிப் போதென்றான்' இது சீதாபிராட்டிக்கு இராமர் சொல்லியது.

217. உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின்
வழக்குவழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே.

இது, முன்னர் உலகியல் வழக்கென்றது செய்யுட்கா மென்று அமைக்கின்றது.

இதன் பொருள்:— உயர்ந்தோர் கிளவியும் வழக்கொடு புணர்தலின் - உயர்ந்த மக்கள் கூறுங் கூற்றும் வேத நெறியோடு கூடுதலின், வழக்கு வழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே - அவ்வழக்கினது நெறியிலே நடத்தல் செய்யுட்கு

முறைமை என்றவாறு.

'வழக்கெனப் படுவது' (648) என்னும் மரபியற் சூத்
திரத்தான் வழக்கு உயர்ந்தோர் கண்ணதாயிற்று. அவர் அகத்தியன் முதலியோ ரென்பது பாயிரத்துட் கூறினும். அவை சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. இதனை மேலைச் சூத்திரத்திற்கும் எய்துவிக்க. (உரு)

218. அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் படவரின்

வழக்கென வழங்கலும் பழித்தன் றேன்ப.

இஃது, உலகியல் வழக்கன்றிப் பொருள் கூறினும் அமைகவென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—அறக்கழிவு உடையன - உலகவழக்கத்திற்குப் பொருத்த மில்லாத கூற்றுக்கள், பொருட் பயம் படவரின் - அகப் பொருட்குப் பயமுடைத்தாக வருமாயின், வழக்கென வழங்கலும் - அவற்றை வழக்கென்றே புலனெறி வழக்கஞ் செய்தலும், பழித்தன்று என்ப - பழியுடைத் தன் றென்று கூறுவாராசிரியர் என்றவாறு.

தலைவன் குறையுற்று நிற்கின்றவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறுங்கால், தன்னை அவன் நயந்தான் போலத் தலைவிக்குக் கூறுவனவும், 'பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின்' (கலி - 37.) எனப் படைத்து மொழிவனவும், தலைவி 'காமக் கிழவ னுள்வழிப் படுதலும்', 'தாவி னன்மொழி கிழவி கிளப்பினும்' (113) போல்வன பிறவும் அறக்கழிவுடையனவாம். 'தலைவி தன்க்கு மறை புலப்படுத்தாது வருந்து

கின்ற காலத்து அதனைத் தனக்குப் புலப்படுவித்துக் கொண்டே அவளை ஆற்றுவித்தற் பொருட்டு அறக்கழிவுடையன கூறலின் அவை பொருட்குப் பயன்றந்தனவாம்.

"நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றி." (அகம் - 32.)

என்பதனுள்,'

"சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
டிகுபெயன் மண்ணின் ஞெகிழ்பஞ ருற்றவென்
னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில்
கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ."

எனத் தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள் கொண்

டாள் கொல்லெனத் தலைவி கருதுமாற்ருல் தோழி கூறவே தலைவி மறை புலப்படுத்துவளென்பது பயனுயிற்று.

"கயமல ருண்கண்ணுய் . . .
அங்க ணுடைய னவன்." (கலி - 37) என்பதனுள்,

"மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன்."

என்புழி, முன்னர் மெய்யறி

வழிநிலை பிழையாம னின்று பின்னர்ப் பொய்யாக

வழிநிலை பிழைத்துக் கூறியது வழுவேனும், இவளுந் தலைவனும் இவ்வாறே செறிந்தமை யுணர்த்தலின் மறைபுலப்படுத்துங் கருத்தினளாந் தலைவி யென்பது பயனும்.

"மள்ளர் குழீஇய விழவி னுனும்." (குறுந் - 31.)

"அருங்கடி யன்னை." (நற்றிணை - 365.)

"பம்புமத னழியும் பானுட் கங்குலு
மரிய வல்லம னிகுளை." (அகம் - 8.)

என்பனவற்றுள், தலைவி தேடிச்சென்றதும், செல்வாமென்றதும், சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது பொருட்பயன் றருதலின் அறக்கழிவுடையவேனும் அமைந்தன.

இது, 'பல்வேறு கவர்பொரு ணுட்டத்தான்' (114) அறக்கழிவுடையனவுங் கூறப்பெறுமென்றமைப்பது பெரும்

733: பான்மை. இஃது
கொள்க.
அதிகாரத்தாற் றோழிக்குந் தலைவிக்குங்
(உச).

219. மிக்க பொருளினுட் பொருள்வகை
புணர்க்க
நாணுத்தலைப் பிரியா நல்வழிப் படுத்தே.

இது, மேல் அறக்கழிவுடைத்தாயினும் அது பொருட் பயம்படு (218) மென்றார், அப்பொருளினை இது வென்றலின் தற்கோர் புறனடை.

இதன்பொருள் :—மிக்க பொருளினுள்-முன்னர் அகப் பொருட்குப் பயம்படவரினென்று வழுவமைத்த பொருளின் கண்ணே, நாணுத்தலைப் பிரியா நல்வழிப் பொருள்வகை படுத்துப் புணர்க்க - தலைவியது நாண் அவளிடத்து நின்று நீங்காமைக்குக் காரணமாகிய நன்னெறியாகிய பொருட் கூறு பாடுகளை உள்ளடக்கிப் படுத்துக்கூறுக என்றவாறு.

"நெருந லெல்லை." (அகம் - 32.) என்பதனுள்,

நெருநல் யான் காக்கின்ற புனத்துவந்து ஒரு தலைவன் தன் பெருமைக்கேலாச் சிறுசொற் சொல்லித் தன்னை யான் வருத்தினேனாகக் கூறி என்னை முயங்கினான் ; யான் அதற்கு முன்னெகிழ்ந்தே மனநெகிழ்ச்சி அவனறியாமன் மறைத்து வன்சொற் சொல்லி நீங்கினேன் ; அவ்வழி என் வன்கண்மை யாற் பிறிதொன்று கூறவல்லனாயிற்றிலன்; அவ்வாறு போனவன், இன்று நமக்குத் தோலாத் தன்மை யின்மையினின்றும் இளிவந்தொழுகுவன் ; தனக்கே நந்தோள் உரியவாகலும் அறியானாய் என்னைப் பிறநிலைமுயலுங்கண்ணோட்டமுமுடைய வனை நின் ஆயமும் யானும் நீயுங்கண்டு நகுவோமாக ; நீ அவன் வருமிடத்தே செல்வாயாக எனக்கூறியவழி, எம் பெருமானை இவள் புறத்தாற்றிற் கொண்டாள் கொல்லோ வெனவும், அவன் தனக்கு இனியசெய்தனவெல்லாம் என் பொருட்டென்று கொள்ளாது பிறழக்கொண்டாள் கொல் லோவெனவுந் தலைவி கருதுமாற்றானே கூறினாளெனினும் அதனுள்ளே இவளெனக்குச் சிறந்தா ளென்பதுணர்தலின் என் வருத்தந் தீர்க்கின்றில்லை யென்றான் எனவும், அதற்கு.

முகமனுக இவளைத் தழீஇக்கொண்டதன்றி இவள் பிறழக் கொண்டதன்மை அவன்கணுளதாயின் இவளைக் குறிப்பறியாது புல்லானெனவும், இவ்வொழுகலாறு சிறிதுணர்தலில் இக்குறை முடித்தற்கு மனநெகிழ்ந்தானெனவும், அவனைஎன்னேடு கூட்டுதற்கு என்னை வேறு நிறுத்தித் தானும் ஆயமும் வேறுநின்று நகுவேமெனக் கூறினனெனவும், தலைவி நாண் நீங்காமைக்குக் காரணமாகிய பொருளை உள்ளடக்கிப் புணர்த்துக் கூறியவாறு காண்க. இதனுள் அறக்கழிவான பொருள் புலப்படவும் ஏனைப்பொருள் புலப்படாமலும் கூறுங்கால் தலைவியது மறையை வெளிப்படுத்தினளா மாதலின் அதனை 'மிக்கபொருள்' என்றார். ஏனையவற்றிற்கும் உட்பொருள் புணர்த்தவாறுணர்ந்து பொருளுரைத்துக்கொள்க. (உரு)

220. முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ

ணிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே.

இது, கிழவன் கிழத்தி பாங்கன் பாங்கியென்னு

முறைப் பெயராகிய சொல்பற்றிப் பிறந்தகோர்வழு கின்றது.

அமைக்

இதன்பொருள் :—முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழு

தகைப் பொதுச்சொல் - முறைப்பெயரிடத்து இருபாற்கும் பொருந்தின தகுதியையுடைய எல்லா வென்னுஞ் சொல், நிலைக்கு உரி மரபின் இருவீற்றும் உரித்தே - புலனெறி வழக்கிற்குரிய முறைமையினானே வழுவாகாது ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் ஒப்ப உரியதாய் வழங்கும் என்றவாறு.

'கெழுதகை' என்றதனானே தலைவியும் தோழியும் தலைவனைக் கூறியதே பெரும்பான்மையென்றும், தலைவன் தலைவியையும் பாங்கனையுங் கூறுதல் சிறுபான்மை வழுவமைதியென்றுங் கொள்க.

(உ - ம்) "அதிர்வில் படிறெருக்கி வந்தென் மகன்மேன்
முதிர்பூண் முலைபொருத வேதிலாண் முச்சி
யுதிர்துக ளக்கினன் றுடை யொலிப்ப
வெதிர்வளி நின்றாய்நீ செல்;
இனி யெல்லா." (கலி - 8P.)

எனத் தலைவியைத் தலைவன் இழித்துக்கூறலின் வழுவா யமைந்தது.

"எல்லாநீ,

முன்னர்த்தா னென்று குறித்தாய்போற் காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் றிரிதருவா
யென்னீ பெறாதீ தென்." (கலி - 61.)

எனத் தோழி தலைவனை விளித்துக்கூறலின் வழுவா யமைந்தது.

'எல்லா விஃதொத்தன்' (கலி - 61) என்பது பெண் பால்மேல் வந்தது. ஏனைய வந்துழிக்காண்க. 'பொதுச் சொல்' என்றதனனே எல்லா எலா எல்ல எலுவ கொள்க.

எனவும்

"எலுவ சிறாஅர்." (குறுந் - 129.) என வந்தது.

"யாரை யெலுவ யாரே." (நற்றிணை - 395.)

எனத் தலைவனைத் தோழி கூறினாள்.

எலுவியென்பது பாலுணர்த்தலின் ஆராயப்படா. (உசு) **221.** தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா

வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கோளப்படா
வெம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்ற
மல்லா வாயினும் புல்லுவ வுளவே.

இது, தோழி தலைவியுறாப்பினைத்

தன்னுறுப்பாகக் கூறப்பெறுமென்ன வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—தாயத்தின் அடையா - தந்தை யுடைய பொருள்களாய் மக்களெய்துதற்குரிய பொருள்களிற் சேராதனவுமாய், ஈயச் செல்லா - அறமும் புகழுங் கருதிக் கொடுப்பப் பிறர்பாற் செல்லாதனவுமாய், வினைவயின் தங்கா- மைந்தரில்லாதார்க்கு மைந்தர்செய்வன செய்து பெறும் பொருளில் தங்காதனவுமாய், வீற்றுக் கொளப்படா - வேறு பட்டானொருவன் வலிந்துகொள்ளப் படாதனவுமாய், எம் மென வரூஉங் கிழமைத் தோற்றம் - எம்முடையன வென்று தோழிகூறப் புலனெறி வழக்கிற்குப் பொருந்திவரும் உரி

மையையுடைய உறுப்புக்கள், அல்லாவாயினும் புல்லுவ உளவே - வழுவாயினும் பொருந்துவனவுள (என்றவாறு).

உறுப்புக் கட்புலனாதலின் 'தோற்றம்' என்றார். எனவே, உறுப்பொழிய இந்நான்கும் எம்மெனக் கூறலாகாவென்றார்.

"ஒருநாளென், றோணெகிழ் புற்ற துயராற்
றுணிதந்தோர்."

எனவும்,
(கலி - 37.)

"என்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும்." (கலி - 18.)

எனவும் தலைவிதோளினை என்தோள் என்றாள்.

"என்கா, லரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைகிய செல்வோள்
இவைகாண் டோறு நோவா மாதோ." (நற் - 12.)

"நெய்த லிதழுண்க ணின்கண்ணு மென்கண் மன."

(கலி - 39.)

என்பவும் இதன்கணடங்கும். 'உள' என்றதனாற் சிறுபான்மை தலைவி கூறுவனவுங் கொள்க; அவை,

"என்னொடு நின்னொடுஞ் சூழாது." (அகம் - 128.) எ-ம்,.

"நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்." (கலி - 39.)

எனவும் வரும்.

(உள)

222. [1]ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தானே வழக்கென மொழிப.

[1]சூ. 208 - நச் - உரை பார்க்க. சிந்தா - 3126, நச்:— 'இவளை யென்றும், மடந்தையென்றும் ஒருமையாற் கூறினாரேனும், 'ஒருபாற் கிளவி...வழக்கென மொழிப?' என்னும் பொருளியல்வழு வமைதியாற் பன்மை கூறிற்றென்றுணர்க.' சொல்-சூ-161. சேனா:— 'நஞ்சுண்டான் சாம்' என்புழி 'நஞ்சுண்டாள் சாம்' என முடிதல் இச்சூத்திர விதியால். அச்சூத்திரவுரையுள் நச்சினார்க்கினியர் மறுப்புரை:—'ஒருபாற் கிளவி யெனைப்பாற் கண்ணும்' என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தான் நஞ்சுண்டான்சாம் என்பது அடங்குமென்று கூறல் அச்சூத்திரத்தின் கருத்தறியாது கூறிற்றாம்; என்னை? அஃது 'ஒத்த கிழவனும்'கிழத்தியும்' என்ற களவியற் சூத்திரத்திற் பன்மை கூறு வழுவை அமைத்தற்கு எழுந்த சூத்திரம் ஆதலின் என்பது.

இஃது, 'ஒன்றே வேறே' (93) என்னுஞ் சூத்திரத்து "ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும்' என்ற ஒருமை பன்மைப் பாலாய் உணர்த்துகவென வழுவமைத்தது.

இதன் பொருள்:—ஒருபாற் கிளவி - 'ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியும்' என்றவழி ஆணொருமையும் பெண்ணொருமையும் உணர்த்திநின்ற சொற்களை ஆசிரியரும் அவ்வாறு ஆண்டாரேனும் அவ்வொருமைச் சொற்கள், எனைப்பாற் கண்ணும் வருவகை தானே-நால்வகைக் குலத்துத் தலைவரையுந் தலைவியரையும் உணர்த்தும் பன்மைச்சொற் கண்ணே நின்று பன்மைப் பொருள் உணர்த்திவருங் கூறுபாடுதானே, வழக்கென மொழிப - உலகவழக்கென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்

என்றவாறு.

இதனாற் பயன் : உலகத்து ஒருவர்க் கண்ணும் ஒரோவொரு குலத்தின் கண்ணும் தலைவருந் தலைவியரும் பலரேனும் அவர்களை யெல்லாங் கூறுங்காற் கிழவனுங் கிழத்தியுமென்று ஒருமையாற் கூறுவதன்றி வேறோர் வழக்கின்றென்பது பற்றி முதனூலாசிரியர் அங்ஙனஞ் சூத்திரஞ் செய்தலின், யானும் அவ்வாறே சூத்திரஞ் செய்தேனாயினும், அச்சொல் பலரையும் உணர்த்துமென வழுவமைத்தாராயிற்று. ஒருவனோடு பலர் கூட்டமுங் கோடற்கு ஏனைப்பாலென்று ஒருமையாற் கூறாது 'ஏனைப்பால்' எனப் பன்மையாற்கூறினார்; இது சொல்வழுவும் பொருள் வழுவும் அமைத்தார். 'ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியும்' (93) என்ற ஒருமையே கொள்ளின் அன்னாரிருவர் இவ்வுலகத்துள்ளாரன்றி வேறுக நாட்டிக் கொள்ளப்படாரென்பதுபட்டு இஃது உலகவழக்கல்லாததோர் நூலுமாய் 'வழக்குஞ் செய்யுளும்' (பாயிரம்) என்பதனோடு மாறுகோடலே யன்றிப் 'பாத்தை வாயி லல்வர்க்கு முரித்தே' (224) என்றாற் போல்வன பிற சூத்திரங்களும் வேண்டாவாமென்றுணர்க. (உஅ)

223. எல்லா வுயிர்க்கு மின்ப மேன்பது
தானமர்ந்து வரூஉ மேவற் றாகும்.

இது, மேலதற்கோர் புறனடை.

இதன் பொருள் :—இன்பம் என்பது தான் - அறனும் பொருளும் ஒழிய இன்பமென்று கூறப்படுவதுதான், எல்லா உயிர்க்கும் அமர்ந்து வரூஉம் - மக்களும் தேவரும் நரகரும் மாவும் புள்ளு முதலிய எல்லாவுயிர்களுக்கும் மனத்தின்கண்ணே பொருந்தித் தொழிற்படவருமாயினும், மேவற்றாகும் - ஆணும் பெண்ணுமென அடுக்கிக் கூறலுடைத்தாய் நுகர்ச்சி நிகழும் என்றவாறு.

'மேவற்றாகும்' என்றார், என்பது ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் போகநுகர்ந்து வருதலின் ஒருவனும் ஒருத்தியுமே இன்ப நுகர்ந்தாரெனப்படாது அவ்வின்பம் எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவென்பதூஉம் அவை இருபாலாய்ப் புணர்ச்சிநிகழ்த்துமென்பதூஉங் கூறியதாயிற்று. அறனும் பொருளும் எல்லா உயிர்க்கும்நிகழா, மக்கட்கேசிறந்துவருமென்றாராயிற்று. (உகூ)

224. பரத்தை வாயி னால்வர்க்கு முரித்தே
நிலத்திரி பின்றஃ தென்மனார் புலவர்.

இது, தலைவர்க்குரிய தலைவியர்பலருந் தலைவன் பரத்தைமை காரணமாக ஊடற்குரியரென்பதூஉம் அவரிடத்து வாயில்சேறற்குரியரென்பதூஉங் கூறி வழுவமைக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்து-தலைவன் பரத்தைமையால் தலைவிக்குத் தோன்றிய ஊடல் தீர்த்தற்குரிய வாயிலை அவர்பாற்செலுத்தல் நான்கு வருணத்தாருக்கும் உரித்து, அஃது நிலத்திரிபு இன்று என்மனார் புலவர் - அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை மருதநிலத்தினின்றுந் திரிந்துவருதல் இன்றென்று. கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

'பரத்தைவாயில்' என்றது 'குதிரைத்தேர்' போலநின்றது. இதனாற் பயன்: அந்தணர்க்கு நால்வரும், அரசர்க்கு மூவரும், வணிகர்க்கு இருவருமாகிய தலைவியர் ஊடற்குரியரென்பதூஉம், அவர்பால் தத்தந் தலைவர் ஊடறீர்த்தற்குரியவாயில் விடுவரென்பதூஉம், அவர் வாயின்மறுத்தலும் நேர்தலும் உடையரென்பதூஉம், ஏனைப்பரத்தையர்க்கு வாயில்விடுதல் இன்றென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. 'ஒருபாற் கிளவி'

(222) என்பதனால் ஓரிரா வோர்குலத்துத் தலைவருந் தலைவிய

ரும அடஙகுமாறுணாக. உதாரணம முறகாடடியவறறுட காண்க. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகி இன்பநுகர்ந்து இல்லறநிகழ்த்துதலே சிறந்ததென்றற்கு இங்ஙனம் பலராதல் வழுவென்று அதனை அமைத்தார். (௩௦)

225. ஒருதலை யுரிமை வேண்டியு மகடூஉப்
பிரித லச்ச முண்மை யானு
மம்பலு மலருங் களவுவெளிப்
படுக்குமென்
றஞ்ச வந்த வாங்கிரு வகையினு
நோக்கொடு வந்த விடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரைவு மனைவிகட் டோன்றும்.

இது, களவின்கட் டலைவியின்கண் நிகழ்வதோர் வழு வமைக்கின்றது.

இதன்பொருள் :—உரிமை ஒருதலை வேண்டியும்-இடைவிடாது இன்பநுகர்தலோடு இல்லறநிகழ்த்தும் உரிமையை உறுதியாகப்பெறுதலை விரும்புதலானும், பிரிதல் அச்சம் மகடூஉ உண்மையானும் - ஆள்வினைக் குறிப்புடைமையின் ஆண்மக்கள் பிரிவரென்று அஞ்சும் அச்சம் மகளிர்க்குண்டாகையினானும், ஆங்கு அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுக்கும் என்று அஞ்ச வந்த இருவகையினும் - அக்களவொழுக்கத்திடத்தே அம்பலும் அலரும் இக்களவைப் புலப்படுக்குமென்று அஞ்சும்படி தோன்றிய இருவகைக் குறிப்பானும், நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும் - பிறர் தன்னை அயிர்த்துநோக்கும் நோக்கங்காரணமாக 'வந்த கூட்டம் இடையூறுற்ற காரியத்தினானும், மனைவிகட் போக்கும் வரைவும் தோன்றும் - தலைவியிடத்தே உடன்போக்கும் வரையக்கருதுதலுந் தோன்றும் என்றவாறு.

"வழையம லடுக்கத்து." (அகம் - 328.) என்பதனுள்,

'முகந்துகொண் டடக்குவம்' என இடைவிடாது இன்ப நுகர விரும்பியவாறும் உள்ளுறையான் இல்லறநிகழ்த்த விரும்பியவாறுங் காண்க.

'உன்னங் கொள்கையொடு' (அகம் - 65) என்பது அம்பலும் அலரும் அஞ்சிப் போக்குடன்பட்டது.

"ஆறு தலைக்கு மறனி லன்னை
தானே யிருக்க தன்மனை யானே." (குறுந் - 262.)

இஃது, இடையூறுபொருளின்கட் போக்குடன்பட்டது.

ஏனைய முன்னர்க் காட்டியவற்றுட் காண்க. 'ஒன்றித் தோன்றுந் தோழி மேன' (39) என்பதனால் தோழிக்கும் இவையுரிய வென்று கொள்க. உடன் போக்குக் கருதுதலும் தலைவன் தான் வரையாமல் தலைவி விரும்புதலும் வழுவாய் அமைந்தன.

(கக) **226.** வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை
யுரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு

ளிரக்கம்.

இது, கற்புக்காலத்துத் தோழிக்கும் அறிவர்க்கும் உரிய தோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள்:—வருத்தமிகுதி சுட்டுங்காலை - தோழியும் அறிவரும் பரத்தையிற் பிரிவால் தலைவர்க்குந் தலைவியர்க்குந் தோன்றிய வருத்த மிகுதியைத் தீர்க்கக் கருதிக் கூற்று நிகழ்த்துங் காலத்து, வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென மொழிப-அவரது இல்வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிக் கண்ணே தமக்கு வருத்தந் தோன்றிற்றாகக் கூறுதலும் உரித்தென்று கூறுவ ராசிரியர் என்றவாறு.

“நீர்நீ டாடிற் கண்ணுஞ் சிவக்கு
மார்ந்தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்குந்
தணந்தனை யாயினெம் முய்த்துக் கொடுமோ
வந்தண் பொய்கை யெந்தை யெம்மூர்க்
கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவி
னடுங்களு ரெவ்வங் களைந்த வெம்மே.” (குறுந் - 354.)

இதனுள், ‘இல்லறத்தினை நீ துறந்தாயாயின் எம்மை எம்மூர்க் கண்ணே விடுக’ எனத் தனக்கு வருத்தந் தோன்றிற்றாகத் தோழி கூறியவாறு காண்க.

"உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் செரீஇயுந்
தழையணிப் பொலிந்த வாயமொடு துவன்றி
விழவொடு வருதி நீயே யிஃதோ
வோரா வல்சிச் சீறில் வாழ்க்கைப்
பெருநலக் குறுமகன் வந்தெனெ
வினிவிழ வாயிற் றென்னுமிவ் வூரே." (குறுந் -
295.)

இதனுள், 'ஓரா வல்சியொடு முன்னர் நிகழ்த்திய வாழ்க்கை இவன் வந்தானாகப் புறத்து விளையாடும் விழவுளதாயிற் றென்று இவ்வூர் கூறுநிற்குஞ் செல்வம் இவளை ஞெகிழ்ந்தாற் பழைய தன்மையா'மென்று அறிவர் இரங்கிக் கூறியவாறு காண்க.

'துறைமீன் வழங்கும்' (அகம் - 316)

என்பதனுள்,

"அதுபுலந் துறைதல் வல்லி யோரே."

எனப் புலவியால் நின் இல்வாழ்க்கை
தோழி கூறியவாறு காண்க.
குறைபடுமெனத்

இன்னும், உய்த்துக்கோண்டுணர்தல் (666) என்பதனால், 'ஏனைப்பிரிவான் நிகழும்வருத்த மிகுதியைக் குறித்தவிடத்து உயிர் வாழ்க்கையின் இரக்கமுரித்தெனெ மொழிப' என்றும் [1]பொருள் கூறிச்,

"செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்

வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை" (குறள் - 1151.)

"அன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவள்
பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை
யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற்
பகலின் விளங்குநின் செம்மல் சிதையத்
தவலருஞ் செய்வினை முற்றும லாண்டோ
ரவலம் படுதலு முண்டு" (கலி - 19.)

என வருவன பிறவுங் கொள்க.

(கஉ) **227.** [2]மனைவி யுயர்வுங் கிழவோன் பணிவு
நினையுங் காலைப் புலவியு ளுரிய.

இது, கற்பினுள் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் வழுவமைக்கின்றது.

எய்தியதோர்

---

[1]இளம்பூரணர். [2]கோவையார் - 397. பேராசிரியர்.

-

இதன் பொருள்:—புலவியுள் மனைவி உயர்வும் - புலவிக் காலத்துத் தலைவன்பணிந்துழி உட்கும் நாணுமின்றித் தலைவி அதனை ஏற்றுக் கோடலும், கிழவோன் பணிவும் - தலைவன் தலைமைக்கு மாறாகத் தலைவியைப் பணிதலும், நினையுங் காலை உரிய - ஆராயுங்காலை இருவர்க்கு முரிய என்றவாறு.

(உ - ம்) " வலையுறு மயிலின் வருந்தினை பெரிதெனத்

தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்

கோதை கோலா விறைஞ்சி நின்ற

ஊதையஞ் சேர்ப்பனை யலைப்பேன் போலவும்"

(கலி-128.)

இது, முன்னே தலைவி| மனத்து கனவிலுங் கண்டாளென்றுணர்க.
நிகழ்தலுண்மையிற்

" தப்பினே, னென்றடி சேர்தலு முண்டு" (கலி - 89.)

என்பதும் அது.

'நினையுங்காலை' என்றதனால் தோழியுயர்வும் கிழவோன் பணிமொழி பயிற்றலுங் கொள்க.

" ஒன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு

மூலகம்

புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ
னல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடைய
னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க

வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடைய

னன்ன வொருவன்றன் னாண்டகை விட்டென்னைச்
சொல்லுஞ்சொற் கேட்டீ சுடரிழாய் பன்மாணும்."

(கலி - 47.)

இதனுள், தலைவன் இரந்துரைத்தவாறும் தான்

அதனை
ஏற்றுக் கொண்டவாறுங் காண்க. இச்சூத்திரம் புலவிக்கே
கூறினார்; ஊடற்குந் துனிக்குங் 'காமக்கடப்பின்' (160)
என்பதனுட் கூறினாரெனவுணர்க. (௩௩)

228. நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்கை மிகுதியிற்
புகழ்தகை வரையார் கற்பி னுள்ளே.

இது, கற்புக் காலத்துத் தலைவற்குந்
தோர் வழுவமைக்கின்றது.

தலைவிக்கும் உரிய

இதன்பொருள் :—கற்பினுள் - கற்புக்காலத்து, தகை நிகழ் மருங்கின் - ஒருவர்க்கொருவர் மனத்து நிகழுமிடத்து, வேட்கை மிகுதியிற் புகழ் தகை வரையார் - வேட்கைமிகுதியாலே அதனைப் புகழ்ந்துரைக்குந் தகைமையினை ஆசிரியர் இருவருக்கும் நீக்கார் கொள்வர் என்றவாறு.

“ ஆக வனமுலை யரும்பிய சுணங்கின்
மாசில் கற்பிற் புதல்வன் றாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றி.” (அகம் - 6.)

இது, புலவிக்கண் தலைவன் புகழ்ந்தது.

“ அணைமரு ளின்றுயி லம்பணைத் தடமென்றோட்
டுணைமலை ரெழினீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மணமௌவன் முகையன்ன மாவீழ்வா னிரைவெண்பன்
மணநாறு நறுநுதன் மாரிவீ ழிருங்கூந்த
லலர்முலை யாகத் தகன்ற வல்குல்
சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்
பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி
யினிய சொல்லி யின்னுங்குப் பெயர்ப்ப
தினியறிந் தேன துனியா குதலே.”

(கலி - 14.)

இது, போக்கின்கண் தலைவன் புகழ்ந்தது.

“ அரிபெய் சிலம்பின்.” (அகம் - 6.)

என்பதனுள்,

“ ஏந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய.”

என்பது, தலைவி புலவிக்கட் புகழ்ந்தது.

“ நிரைதார் மார்ப நெருந லொருத்தியொடு.”

(அகம்-66.)

என்பதும் அது.

'தகை' எனப் பொதுவாகக் கூறலிற் குணத்தைக் கூற லுங் கொள்க:

"நாலாறுமாறாய்." (நாலடி.-383.) எனவும்,

"நின்ற சொல்லி னீடுதோ றினியர்." (நற் - 1.)

எனவும் வரும்.

குற்றேவனிலையளாகிய தலைவியைத் தலைவன் புகழ்தலானும் பெருநாணினளாகிய தலைவி கணவனைப் பிறரெதிர் புகழ்தலானும் வழுவாயிற்று. (௩௪)

229. [1]இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே.

இது, தலைவிக்குந் தோழிக்குமுரியதோர் வழுவமைக்கின்றது. இறைச்சியாவது உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளேப் கொள்வதோர் பொருளாகலானுஞ் செவ்வன் கூறப்படாமையானுந் தலைவன் கொடுமைகூறும்வழிப் பெரும்பான்மை பிறத்தலானும் வழுவாயிற்று.

இதன்பொருள் :—இறைச்சிதானே - கருப்பொருட்கு நேயந்தான், பொருட் புறத்ததுவே - கூறவேண்டுவதோர் பொருளின்புறத்தே புலப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையுடையதாம் என்றவாறு.

“ இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை.” (கலி - 41.)

சூளைப்பொய்த்தானென்பதே கூறவேண்டும் பொருள். அதன்புறத்தே இங்ஙனம் பொய்த்தான் மலையகத்து நீர்திகழ் வானென்னென(?) இறைச்சிப்பொருள் தோன்றியவாறு காண்க. பிறவுமன்ன.

(கரு)

230. இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே.

இஃது, எய்தியது இகந்துபடாமற் காத்தது.

இதன்பொருள்:—இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமார் உளவே - கருப்பொருள் பிறிதோர் பொருட்கு உபகாரப் படும் பொருட்டாதலேயன்றி அக்கருப்பொருடன்னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உள, திறத்து இயல் மருங்கில் - அஃது உள்ளுறையுவமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறுபோல நடக்குமிடத்து, தெரியு மோர்க்கே - அவ்வுள்ளுறை யுவம மன்று இஃது இறைச்சி யென்று ஆராய்ந்துணரும் நல்லறிவுடையோர்க்கு என்றவாறு.

---

[1]'இறைச்சி தானே யுரிப்புறத் ததுவே' என்பது இளம்.

" கன்றுதன் பயமுலை மாந்த முன்றிற்
றினைபிடி யுண்ணும் பெருங்கன் னாட
கெட்டிடத்து வந்த வுதவிக் கட்டில்
வீறுபெற்று மறந்த மன்னன் போல
நன்றி மறந்தனை யாயின் மென்சீர்க்
கலிமயிற் கலாவத் தன்னவிவ
ளொலிமென் கூந்த லுரியவா நினக்கே." (குறுந்
- 225.)

இதனுள், 'தான் கெட்ட விடத்து உதவின உதவியை
அரசவுரிமை யெய்திய மன்னன் மறந்தாற்போல நீ இரந்து துயருற்ற காலத்து யான் தலைவியை நின்னோடுகூட்டிய செய்ந் நன்றியை மறவாது இன்று நீ வரைந்து கொள்வாயாயின்

இவள் கூந்தல் நினக்குரிய' என்றவழி, உவமையும் பொருளும் ஒத்து முடிந்தமையின் முன்னின்ற 'நாட' என்பது, உள்ளுறையுவமமன்றாய் இறைச்சியாம். என்னே? தன்கன்றிற்குப் பயன்பட்டுப் பிறர்க்கு உயிரைக் கொடுக்கின்ற தினையைத் தான் உண்டு அழிவு செய்கின்றாற் போல, நீ நின்கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்து எமக்குயிராகிய இவளைத் துயருறுத்தி எம்மை இறந்து படுவித்தல் ஆகாதென்று உவமை யெய்திற்றேனும், பின்னர் நின்ற பொருளோடியையாது இவ்வுவமம் உள்ளுறையுற்றுப் பொருள் பயவாது இறைச்சியாகிய நாடனென்பதனுள்ளே வேறோர் பொருள் தோற்றுவித்து நின்றதேயாமாதலின். முலையாந்த என்றது, தன்கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்தென்னுந் துணையன்றி உள்ளுறை யுவமப்பொருளை முற்ற உணர்த்தாமை யுணர்க.

"வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதுஞ்
சாந்த மரத்தி னியன்ற வுலக்கையா
லைவன வெண்ணெ லறையுர லுட் பெய்திருவா
மையனை யேத்துவாம் போல வணிபெற்ற
மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவா நாம்." **(கலி - 43.)**

இதனுட், புலவுநாறியும் பூநாறியுந் தீதும் நன்றுமாகிய இறைச்சியாகிய உலக்கைகளால் தலைவனைப் பாடும் பாட்டோடே கலந்து கூறத்தகாத தெய்வத்தையும்

பொருள் பயப்பச் செய்த இறைச்சியிற் பொருளே பயந்த வாறும் இரண்டுலக்கையானும் பயன் கொண்டாற்போ லயன்பெயர் பாடுதலாற் பயன்கொள்ளாமையின் உள்ளு றையுவமமன்மையுங் காண்க.

உள்ளுறையுவமமாயின்,

> " தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
> வெண்பூம் பொய்கைத் தவனூ ரென்ப." (ஐங்குறு - 41.)

என்றாற்போலத் தலைவன்கொடுமையுந் தலைவிபேதை மையும் உடனுவமங்கொள்ள நிற்கும் ; இதுபற்றித் 'தெரியு மோர்க்கே' என்றார். உம்மை, இறந்தது தழீஇயிற்று. (௩௬)

231. அன்புறு தகுந விறைச்சியுட் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே.

இஃது, இறைச்சி முற்கூறியவற்றின் வேறுபட வரு மென்கின்றது.

இதன் பொருள் :—வருந்திய பொழுதே - பிரிவாற்றாத காலத்து, இறைச்சியுள் அன்புறு தகுந சுட்டலும் - தோழி கருப்பொருள்களுள் தலைவன் அன்பு செய்தற்குத் தகுவன வற்றைக் கருதிக் கூறலும், வன்புறை ஆகும் - வன்புறுத்த

லாகும் என்றவாறு.

“நசைபெரி துடையர் நல்கலு நல்குவர்
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழ
மென்சினை யாஅம் பொளிக்கு
மன்பின தோழியவர் சென்ற வாறே.” (குறுந் - 37.)

இதனுள், ‘முன்பே நெஞ்சகத்தன்புடையார் அதன் மேலே களிறு தன்பிடியின் பெரும்பசி களைதற்கு மென்றோலையுடைய ஆச்சாவைப்பிளந்து அந்நாரைப் பொளித்தூட்டும் அன்பினையுடைய அவர்சென்ற ஆறதனைக் காண்பர்காண்’ என்று அன்புறுதகுந கூறிப் பிரிவாற்றுதவளை வற்புறுத்த வாறுகாண்க. நம்மேல் இயற்கையாக அன்பிலனென்று ஆற்றுளாவளென்று கருதாது இவளை ஆற்றுவித்தற்றுட்டு இவ்வாறு கூறலின் வழுவாயமைந்தது.
பொ

‘அரிதாயவறன்’ (கலி - 11) என்பது தோழிகூற்றன்மை உணர்க.
(௩௭)

232. செய்பொரு ளச்சமும் வினைவயிற் பிரிவு
மெய்பெற வுணர்த்துங் கிழவிபா ராட்டே.

இது, தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியவழி வருவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன்பொருள் :—கிழவி பாராட்டே - தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டிய பாராட்டு, செய்பொருள் அச்சமும் - யாஞ் செய்யக்கருதிய பொருட்கு இவள் இடையூறுவள்கொலென்று தலைவன் அஞ்சிய அச்சத்தையும், வினைவயிற் பிரிவும் - தான் பொருள்செய்தற்குப் பிரிகின்றதனையும், மெய்பெற உணர்த்தும் - ஒருதலையாகத் தலைவிக்கு உணர்த்தும் என்றவாறு.

அப்பாராட்டுக் கிழவியதாகலிற் 'கிழவிபாராட்டு' என்றார்.

"நுண்ணெழின் மாமை." (கலி - 4.)

என்பதனுட் கழிபெருநல்கலால் தலைவன் செய்பொருட் டுஞ்சியவாறும் அவன் பிரியக்கருதியதூஉந் தலைவியுணர்ந் தாள் அப்பாராட்டினு லென்றுணர்க.

அன்பானன்றிப் பொருள்காரணத்தாற் பாராட்டினமையானும் அதனைச் செவ்வனங்கொள்ளாது பிறழக்கோடலானும் இருவர்க்கும் வழுவாமென்றமைத்தார். (௩௮)

233. கற்புவழிப் பட்டவள் பரத்தை யேத்தினு
முள்ளத் தூட லுண்டேன மொழிப.

இது, தலைவிக்கட் டோன்றியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன்பொருள் :—கற்புவழிப் பட்டவள் - கற்பின்வழி நின்ற தலைவி, பரத்தை ஏத்தினும் - பரத்தையைப புகழ்ந்து கூறினாளாயினும், உள்ளத்து ஊடல் உண்டென மொழிப - உள்ளத்துள்ளே ஊடின தன்மை உண்டென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

பரத்தையை ஏத்தவே தலைவன்கட் காதலின்மைகாட்டி வழுவாயிற்றேனும் உள்ளத் தூடலுண்மையின் அமைக்க வென்றார்.

“நாணி நின்றோ ளிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்

தணங்கருங் கடவுளன் னோளின்
மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.”

(அகம் - 16.)

'ஏத்தினும்' என்ற உம்மையால் ஏத்தாமற் கூறும்பொழு தெல்லாம் மாறுபடக் கூறலுளதென்பது பெற்றாம்.

"என்னொடு புரையுந ளல்ல
டன்னொடு புரையுநர்த் தானறி
குநளே."(பதிற்றுப்)(௩௯)

234. கிழவோள் பிறள்குண மிவையெனக் கூறிக்
கிழவோன் குறிப்பினை யுணர்தற்கு முரியள்.

இஃது, எய்தியது ஒருமருங்கு மறுக்கின்றது, உள்ளத் தூடலின்றியும் பிறளொருத்தியைத் தலைவி புகழுமென்ற லின்.

இதன்பொருள் :—கிழவோள் பிறள் குணம் இவையெ னக் கூறி - தலைவி வேறொரு தலைவியுடைய குணங்கள் இத் தன்மையவென்று தலைவற்குக் கூறி, கிழவோன் குறிப்பினை அறிதற்கும் உரியள் - அவள்மாட்டு இவன் எத்தன்மையனு யிருக்கின்றானென்று தலைவன்குறிப்பினை உணர்தற்குமுரியள் என்றவாறு.

பரத்தையென்னாது 'பிறள்' என்றதனால் தலைவியே யாயிற்று : அன்றிப் பரத்தையாயின் ஊடலின்மை அறனன் றாகலின் உள்ளத்தூடல் நிகழ்பவை வேண்டும். தோழிகூறுங் கால் தலைவியரைக் கூறப்பெறாளென்பதூஉம் பரத்தையரைக்

கூறின் அவர்க்கு முதுக்குறைமைகூறிக் கூறுவளென்பதூஉங் கொள்க.

“ கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
யொள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.”
(ஐங்குறு - 122.)

இது, தலைவன் வரையக்கருதினானோர் தலைவியை இனைய ளெனக்கூறி அவள்மாட்டு இவன் எத்தன்மையனென்று [1]விதுப்புற்றுக் கூறியது. இது தலைவன்கூற உணராது தான்

[1] ‘விதுப்பு’ - வேட்கை மிகுதியான் விரைதல்; ‘புணர்ச்சி விதும்பல்’ என்பதற்குப் பரிமேலழகியர் கூறிய உரையானும் உணர்க.

வேறொன்றுகூறி அவன்குறிப்பு அறியக் கருதுதலின் வழுவாயமைந்தது. இது கைக்கிளைப்பொருட்கண் வழுவமைக்கின்றது. (சo)

235. தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினு
மெய்ம்மை யாக வவர்வயி னுணர்ந்து

தலைத்தாட் கழறறம் மெதிர்ப்பொழு

தின்றே

மலிதலு மூடலு மவையலங் கடையே

இது, பரத்தையர்க்கும் தலைவிக்கும் தலைவற்கும் படுவ தோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—தம்முறு விழுமம் பரத்தையர் கூறினும் - தலைவனால் தாம் உற்ற வருத்தத்தைத் தலைவிக்குப் பரத்தையர் கூறினும் ஏனைத் தலைவியர் கூறினும், அவர் வயின் மெய்ம்மையாக உணர்ந்து - அவர் கூறியவாற்றானே அவ்வருத்தத்தை அவரிடத்து உண்மையாக உணர்ந்து, தலைத்தாட் கழறல் - தலைவன்முன் நின்று கழறுங் கழற்றுரை, தம் எதிர்ப்பொழுது இன்று - தம்மைப் பரத்தையர் எதிர்ப்பட்ட பொழுதின்கண் இல்லை, மலிதலும் - அவர் துயருறநின்றுழிக் கவலாது நீங்கினனென மகிழ்தலும், ஊடலும் - அவன் பிரிவிற்கு இவர் இரங்கினரென்ற காரணத்தான் ஊடுதலும், அவை அலங்கடை - அவ்விரண்டும் நிகழாவிடத்து என்றவாறு.

என்பது, வெறுத்த உள்ளத்தளாமென்பது கருத்து. எனவே, மலிதலும் ஊடலும் நிகழுமிடத்தாயின் தலைத்தாட் கழறுமென்பது பெறுதும். தலைத்தாள்-தகுதிபற்றிய வழக்கு.

“பொன்னெனப் பசந்தகண் போதெழி னலஞ்செலத்

தொன்னல மிழந்தகண் துயில்பெறல் வேண்டேன்மன்
னின்னணங் குற்றவர் நீசெய்யுங் கொடுமைக
ளென்னுழை வந்துநொந் துரையாமை பெறுகற்பின்.''

(கலி-77.) 750

இது, பரத்தையர் முன்னரன்னமையின் ஊடலும் நிகழ்ந்து தலைத்தாட்கழறியது.

மலிதலும்

கழறுது கூறியது வந்துழிக் காண்க. தம்முறு விழுமத்தைப் பரத்தை தலைவிக்குக் கூறுதலாற் பரத்தைக்கும், அவர் கூறத் தான் எளிவந்தமையின் தலைவிக்கும், இவரிங்ஙன மொழுகலின் தலைவற்கும் வழுவமைந்தது. உம்மை, இறந்தது தழீஇயிற்று. (சக)

236. பொழுது தலைவைத்த கையறு காலை
யிறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி
மடனே வருத்த மருட்கை மிகுதியோ
டவைநாற் பொருட்க [1]ணிகழு மென்ப.

இது, 'பின்னர்நான்கும் பெருந்திணைபெறுமே.' (105) என்ற சிறப்புடைப் பெருந்திணையன்றிப் பெருந்திணைக் குறிப்பாய்க் கந்தருவத்துட்பட்டு வழுவிவரும் 'ஏறிய மடற்றிறம்' (51) முதலிய நான்கினுள் ஒன்றாய் முன்னர் நிகழ்ந்த கந்தருவம் பின்னர் வழீஇ வந்த 'தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்' (51) ஆகிய பெருந்திணைவழு அமைக்கின்றது.

ஓதலுந் தூதும் ஒழிந்த பகைவயிற்பிரிவாகிய வாளாணெதிரும் பிரிவும் முடியுடை வேந்தர்க்கும் அவரேவலிற் பிரியும் அரசர்க்கும் இன்றியமையாமையின், அப்பிரிவிற் பிரிகின்றான் 'வன்புறை குறித்த தவிர்ச்சி யாகும்' (185)என்பதனாற் கற்புப்போல நீ இவ்வாறொழுகி யான்வருந்துணையும் ஆற்றியிருவென ஆற்றுவித்துப் பிரிதல் இலக்கண மன்மையின் வாளா பிரியுமன்றே: அங்ஙனம் பிரிந்துழி அவன் கூறிய கூற்றினையே கொண்டு ஆற்றுவிக்குந் தோழிக்கும் ஆற்றுவித்தலரிதாகலின், அவட்குஅன்பின்றி நீங்கினானென்று ஆற்றாமை மிக்கு ஆண்டுப் பெருந்திணைப் பகுதி நிகழுமென்றுணர்க.

---

[1]கலி - பாலை - 3. நச் - உரை:— 'நிகழும்' என்றதனால் பெருந்திணைக்கேயன்றி ஏனைத்திணைக்கண்ணும் வனப்பு மிகுதிகூறப் பெறுமென்றலின் தாழிசைகளில் தலைவி வனப்பு மிகுதி கூறினான்.

இதன்பொருள் :—பொழுது-அந்திக்காலத்தே, கையறு காலே - 'புறஞ்செயச் சிதைத்தல்' (18) என்னுஞ் சூத்திரத்தில் அதனினூங்கின்று எனக் கூறிய 'கையற வுரைத்த' லென்னும் மெய்ப்பா டெய்திய காலத்தே, தலைவைத்த - அந்த வாற்றுமையின் இகந்தவாக முடிவிலே வைக்கப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், மிகுதியோடு டனே வருத்தம் மருட்கை நாற்பொருட்கண் நிகழும் - தன்வனப்பு மிகுதியுடனே மடப்பமும் ஆற்றுமையும் வியப்புமாகிய நான்குபொருட் கண்ணே நடக்கும், அவ்வ இறந்தபோலக் கிளக்குங் கிளவி என்ப - அங்ஙனம் அவை நடக்கின்ற நான்கு பொருளுங் கூற்று நிகழுங்கால் தன்னைக் கைகடந்தனபோலக் கூறுங் கூற்றாய் நிகழுமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

தலைவைத்த மெய்ப்பாடாவன:--ஆறுமவதியினும் ஒப்பத் தோன்றுதற்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகி மன்றத்திருந்த சான்றோரறியத் தன்றுணைவன் பெயரும் பெற்றியும் அவனோடு புணர்ந்தமையுந் தோன்றக் கூறியும் அழுதும் அரற்றியும் பொழுதொடு புலம்பியும் ஞாயிறுமுதலியவற்றோடு கூறத்தகாதன கூறலும் பிறவுமாம்.

(உ - ம்) "புரிவுண்ட புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்திரை
யருகுவித் தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கட்
செயநின்ற பண்ணினுட் செவிசுவை கொள்ளாது

நயநின்ற பொருள்கெடப் புரியறு நரம்பினும்
பயனின்று மன்றம்ம காம மிவண்மன்னு
மொண்ணுத லாயத்தா ரோராங்குத் திளைப்பினு
முண்ணுனை தோன்றாமை முறுவல்கொண் டடக்கித்தன்
கண்ணினு முகத்தினு நகுபவள் பெண்ணின்றி
யாவருந் தண்குரல் கேட்ப நிரைவெண்பன்
மீயுயர் தோன்ற நகாஅ நக்காங்கே

பூவுயிர்த் தன்ன புகழ்சா லெழிலுண்க
ணுயிதழ் மல்க வழும்;

ஓஒ, அழிதகப் பாராதே யல்லல் குறுகினங்
காண்பாங் கனங்குழை பண்பு;

என்று, எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ
நல்ல நகாஅலிர் மற்கொலோ யானுற்ற

வல்ல லுறீ இயான் மாய மலர்மார்பு
புல்லிப் புணரப் பெறின்;
எல்லாநீ, யுற்ற தெவனோமற் றென்றீரே
லெற்சிதை
செய்தா னிவனென வுற்ற திதுவென
வெய்த வுரைக்கு முரனகத் துண்டாயிற்
பைதல வாகிப் பசக்குவ மன்னோவென்
னெய்தன் மலரன்ன கண்;

கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று
நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே
யாடையான் மூஉ யகப்படுப்பேன் சூடிய
காணான் றிரிதருங் கொல்லோ மணிமிடற்று
மான்மலர்க் கொன்றை யவன்;

தெள்ளியே மென்றுரைத்துத் தேரா தொருநிலையே
வள்ளியை யாகென நெஞ்சை வலியுறீஇ
யுள்ளி வருகுவர் கொல்லோ வுளைந்தியா
னெள்ளி யிருக்குவேன் மற்கொலோ நல்கிருண்
மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குற் கனவினாற்
றோன்றின னாகத் தொடுத்தேன்மன் யான்றன்னைப்
பையெனக் காண்கு விழிப்பயான் பற்றிய
கையுளே மாய்ந்தான் கரந்து;

கதிர்பகா ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி
னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித்
தருகுவை யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத்
துயிர்திரியா மாட்டிய தீ;

மையில் சுடரே மலைசேர்தி நீயாயிற்
பௌவநீர்த் தோன்றிப் பகல்செய்யு மாத்திரை
கைவிளக் காகக் கதிர்சில தாராயென்
றொய்யில் சிதைத்தானைத் தேர்கு;
சிதைத்தானைச் செய்வ தெவன்கொலோ வெம்மை
நயந்து நலஞ்சிதைத் தான்;

மன்றப் பனைமேன் மலைமாந் தளிரேநீ
தொன்றிவ் வுலகத்துக் கேட்டு மறிதியோ
மென்றோ ணெகிழ்த்தான் றகையல்லால்
யான்காணே
னன்றுநீ தென்று பிற ;
நோயெரி யாகச் சுடினுஞ் சுழற்றியென்
ஞயித ழுள்ளே கரப்பன் கரந்தாங்கே பொரு.

நோயுறு வெந்நீர் தெளிப்பிற் றலைக்கொண்டு
வேவ தளித்திவ் வுலகு ;
மெலியப் பொறுத்தேன் களைந்தீமின் சான்றீர்
நலிதருங் காமமுங் கௌவையு மென்றிவ்
வலிதி னுயிர்காவாத் தூங்கியாங் கென்னை
நலியும் விழும மிரண்டு;

எனப்பாடி ;
இனைந்துநொந் தழுதன ளினைந்துநீ டுயிர்த்தன
ளெல்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணி யெல்லிரா
நல்கிய் கேள்வ னிவன்மன்ற மெல்ல
மணியுட் பரந்தநீர் போலத் துணிவாங்
கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து நலம்பெற்றா
னல்லெழின் மார்பனைச் சார்ந்து.” (கலி - 142.)

இதனுள் அந்திக்காலத்தே கையறவெய்திப் பின்னர்ச் சான்றோரைநோக்கிக்கூறுகின்றவள் புல்லாரா மாத்திரையென அவனோடு புணர்ச்சிநிகழ்ந்தமையும் யாவருங் கேட்ப நக்கழுது அல்லலுறீஇ யானெனப் பெயரும் பெற்றியுங் கூறிப், புல்லிப் புணரப்பெறின் ஈதிகழ்ச்சியன்றாமெனக் கூறத்தகாதன கூற லான் மடந் தன்னை இறந்தவாறும், தெள்ளியே மென்றதனு னும் எள்ளி யிருக்குவேனென்றதனானும் வருத்தமிறந்தவா றும் 'கோடுவாய்கூடா' என்பது முதலாகக் 'கொன்றையவன்' என்னுந் துணையுந் தான்செய்ததனை வியவாமையின் மருட்கை யிறந்தவாறும், செய்தன்மலரன்ன கண்ணெனத் தன் வனப்புமிகுதிகூறலின் மிகுதியிறந்தவாறுங் காண்க. எல் லிரா நல்கிய கேள்வனிவனெனவே கந்தருவத்தின் வழுவிப் பெருந்திணை நிகழ்ந்தவாறும் பின்னர் வரைவு நிகழ்ந்தவாறுங் காண்க. இதற்குப் பொருளுரைக்குங்காற் கேட்பீராக இவள் நக்கு, நக்க அப்பொழுதேயழும்; இங்ஙனம் அழுமாறு காமத்தை ஊழானது அகற்றலின் அஃதறுதியாக நரம்பினும் பயனின்றாயிருந்தது ; ஒஒ, இதனையுற்ற இவள் அல்லற்பண் பைப் பாராதே அழிதக யாங்குறுகினேம் ; குறுகி யாம் இதனை முடிவுபோகக் காண்பேமென்று வந்து எல்லீரும் என் செய்தீர் ? என்னையிகழ்கின்றீரோ ? இவ்வருத்தத்தை எனக்

குறுத்தினவனது மாயஞ்செய்த மலர்ந்த மார்பை யான்முயங்கிக் கூடினும் இகழ்ச்சியன்றாம் என்றற்றொடக்கமாய் வரும்.

237. இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி
நிரம்ப நீக்கி நிறுத்த லன்றியும்
வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெய்தலு
நல்வகை யுடைய நயத்திற் கூறியும்
பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே.

இது, தோழி தலைவனைக் கூறுவனவற்றுள் வழுவமைவன கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—இரந்து குறையுற்றகிழவனை-இரந்துகொண்டு தன்காரியத்தினைக் கூறுதலுற்ற தலைவனை, தோழி நிரம்ப நீக்கி நிறுத்தலன்றியும் - தோழி அகற்றுற வத்து

மூறைமையில் தாழ்வின்றாக அகற்றி நிறுத்தலேயன்றியும், வாய்மைகூறலும் - நுமது கூட்டத்தினை யான் முன்னே அறிவலென மெய்யாகக்கூறலையும், பொய்தலைப்பெய்தலும் - அப்புணர்ச்சியில்லையென்று பொய்த்ததனைத் தலைவன்மேற் பொய்யுரை பெய்துரைத்தலையும் அவன் வரைந்துகோடற் பொருட்டுச் சிலபொய்களைக் கூறவேண்டுமிடங்களிலே பெய்துரைத்தலையும், நல்வகையுடைய நலத்திற் கூறியும் - நல்ல கூறுபாடுடைய சொற்களை அசதியாடிக் கூறியும், பல்வகையானும் படைக்கவும் பெறுமே - இக்கூறியவாறன்றி வேறுபடப் புனைந்துரைக்கவும் பெறும், என்றவாறு.

தோழி நீக்கலன்றியுங் கூறலையுந்
தலைப்பெய்தலையும்

படைக்கவும்பெறும், பல்வகையானும் படைக்கவும் பெறு மென வினைமுடிக்க. தோழி தலைவனோடு நயங்கருதுமாற்றால் அவனை நீக்குதல் ஏனையவற்றோடெண்ணாது அன்றியுமெனப் பகுத்துரைத்தார். ஏனைக்குறை முடித்தற்கு இடையூறின்மை கூறியனவும் வரைவுகடாய்க் கூறியனவுமாம்.

"நெருநலு முன்னா ளெல்லையு . . .
. . . மகனே." (பக். 490, 551.)

இது சேட்படுத்தது.

"எமக்கிவை யுரையன் மாதோ நுமக்கியான்
யாரா கியரோ பெரும வாருயி
ரொருவி ரொருவிர்க் காகி முன்னா
ளிருவிர் மன்னு மிசைந்தனி ரதனா
லயலே னாகிய யாஅன்
முயலேன் போல்வனீ மொழிபொருட் டிறத்தே."

இது வாய்மைகூறியது. யாந்தன்னை மறைத்தலிற் போலும் இவள் குறைமுடியாளாயதெனை அவன் கருதக் கூறினாள்.

" அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்
சாந்த நாறு நறியோள்
கூந்த னுறுநின் மார்பே தெய்யோ." (ஐங்குறு -
240.)

இதுவும் அது.

" நீயே, பொய்வன் மையிற் செய்பொருண் மறைத்து
வந்துவழிப் படுகுவை யதனு
லெமமை யெமகசே விலவலனே(?)
தகா து சொல்லப் பலவும் பற்றி(?)
யொருநீ வருத னுடொறு முள்ளுடைந்
தீர்மா மழைக்கண் கலுழ்க மதனு
னல்லோர் கண்ணுமஃ தல்ல
தில்லை போ லுமிவ் வுலகத் தானே."

இது, பொய்தலைப் பெய்தது.

'திருந்திழை கேளாய்' என்னுங் குறிஞ்சிக்கலி(65)யுள்
ரைந்து கோடற்குப் பொய்யுரை படைத்தது.

“ அன்னையு மறிந்தன ளலரு மாயின்று
நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள வுறுதரு
மின்னு வாடையு மலையு
நம்மூர்ச் செல்க மெழுமோ தெய்யோ.” (ஐங்குறு-236.)

இது, நல்வகையுடைய நயத்திற் கூறியது.

“ வீகமழ் சிலம்பின் வேட்டம் போந்து
நீயே கூறினு மமையுநின் குறையே.” இதுவும துவ,

அஃதன்றியும் நீயே சென்று கூறென்றலும் அறியாள்
போறலுங் குறியாள் கூறலுங் குறிப்புவேறு கூறலும் பிறவும் நயத்திற்கூறும் பகுதியாற் படைத்தது பலவகையாற்படைத்துத் துறைவகையாம். இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனானமைக்க. இவை நாடக வழக்காகவும் உலகியல் வழக்காகவும் புனைந்துரைத்தமையானுந் தோழி தலைவற்குக் கூறத்தகாதன கூறலானும் வழுவமைந்தது. (சஎ.)

238. உயர்மொழிக் குரிய வுறழுங் கிளவி
ஐயக் கிளவி யாடூஉவிற் குரித்தே.

இது, தோழிக்குந் தலைவிக்கு முரியதோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள் :—உயர்மொழிக்கு உறழுங் கிளவியும் உரிய - இன்பம் உயர்தற்குக் காரணமான கூற்று நிகழுமிடத்திற்கு எதிர் மொழியாக மாறுபடக்கூறுங் கிளவி நிகழ்தலுமுரிய, ஐயக்கிளவி ஆடூஉவிற்கு உரித்தே - கூறுவேமோ கூறேமோ என்று ஐயமுற்றுக் கூறுஞ்சொல் தலைவற்குரித்து, என்றவாறு.

உறழுங் கிளவியைப் பொதுப்படக் கூறினர், தோழி உயர்மொழி கூறியவழித் தலைவி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவன் உயர்மொழி கூறியவழித் தோழி உறழ்ந்துகூறலும், தலைவன் உயர்மொழி கூறியவழித் தலைவி உறழ்ந்து கூறலும், தலைவி உயர்மொழி கூறியவழித் தோழி உறழ்ந்து கூறலுங் கோடற்கு.

'சுணங்கணி வனமுலை' என்னுங் குறிஞ்சிக்
கலி(60)யுள்,

“என்செய்தான் கொல்லோ விஃதொத்தன் றன்கட்
பொருகளி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு
ளுருகுவான் போலு முடைந்து.”

எனத் தோழி கூறியவழித்,

“தெருவின்கட், காரணமின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டு

“ அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமெனப்
பேரம ருண்கணின் றோழி யுறீஇய
வாரஞ ரெவ்வ முயிர்வாங்கு
மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொடீ;
நின்முகங் காணு மருந்தினே னென்னுமா
னின்முகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே
மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழாய்
என்செய்வாங் கொல்லினி நாம்; பொன்செய்வாம்.”

எனத் தலைவி உறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

இது, தலைவன்வருத்தங்கூற அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது உறழ்தலின் வழுவாய் நாணமிகுதியாற் கடிதின் உடம்படாமையின் அமைந்தது.

‘எல்லாவிஃதொத்தன்’ என்னுங் குறிஞ்சிக் கலி(61)யுள்,

“ ஈத லிரந்தார்க்கொன் றாற்றாது வாழ்தலிற்
சாதலுங் கூடுமா மற்று.”

எனத் தலைவன் கூறியவழி,

“ இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டி யது.

. . .

மண்டம ரட்ட களிறன்னான் றன்னையொரு
பெண்டி ருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ."
எனத் தோழி யுறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

இதுவும் அவன் வருத்தத்திற்கு எதிர்கூறத்தகாதன கூறலின் வழுவாய்த் தலைவி கருத்தறிந்து உடம்படவேண்டு மென்று கருதுதலின் அமைந்தது.

" அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு
மணிமுக மாமலைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்
விரிநுண்ணூல் சுற்றிய வீரித ழலரி
யரவுக்கண் ணணியுற ழாரன்மீன் றகையொப்ப
வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்

விரிந்தொலி கூந்தலாய் கண்டை யெமக்குப்
பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு;

ஏஎ! எல்லா, மொழிவது கண்டை யிஃதொத்தன் றொய்யி
லெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக
முழுவ துடையமோ யாம்;

உழுதாய,
சுரும்பிமிர் பூங்கோதை யந்நல்லா யானின்
றிருந்திழை மென்றோ ளிழைத்தமற் றிஃதோ
கரும்பெல்லா நின்னுழ வன்றோ வொருங்கே
துகளறு வாண்முக மொப்ப மலர்ந்த
குவளையு நின்னுழ வன்றோ விகலி
முகைமாறு கொள்ளு மெயிற்றா யிவையல்ல
வென்னுழுவாய் நீமற் றினி ;

எல்லா, நற்றோ ளிழைத்த கரும்புக்கு நீகூறு
முற்றெழி னீல மலரென வுற்ற
விரும்பீர் வடியன்ன வுண்கட்கு மெல்லாம்
பெரும்பொன்னுண் டென்பா யினி ;

நல்லா யிகுளை கேள்,
ஈங்கே தலைப்படுவ னுண்டான் றலைப்பெயின்
வேந்துகொண் டன்ன பல ;

ஆங்காக வத்திற மல்லாக்கால் வேங்கைவீ

முற்றெழில் கொண்ட சுணங்கணி பூணுகம்
பொய்த்தொருகா லெம்மை முயங்கினை சென்றீமோ
முத்தேர் முறுவலாய் நீபடும் பொன்னெல்லா

முத்தி யெறிந்து விடற்கு" (கலி - 64.)

இது, தலைவன் உயர்மொழிக்குத் தலைவி உறழ்ந்துகூறியது ; இது நகையாடிக் கூட்டத்தைவிரும்பிக் கூறியமொழிக்கு உறழ்ந்துகூறலின் வழுவாய் அவளும் நகையாடிக் கூறலின் அமைந்தது.

'மறங்கொளிரும்புலி' என்னுங் குறிஞ்சிக்

கலி(42)யுள்,

" ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிய விடுவானோ
வோர்வுற் றொருதிற மொல்காத நேர்கோ
லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்."

எனத் தலைவி கூறலுங்,

" தண்ணறுங் கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்
பொன்னணி யானைபோற் றோன்றுமே

நம்மருளாக்
கொன்னுளை னூட்டு மலை."

எனத் தோழி உறழ்ந்து கூறியவாறு காண்க.

இதுவுந் தலைவி கூற்றிற்கு மாறுதலின் வழுவாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரைதல் பயனாதலின் அமைந்தது.

"சொல்லின், மறுதீவாண் மன்னோ விவள்."

(கலி - 61)

"கூறுவங் கொல்லோ கூறலங் கொல்லெனக்
கரந்த காமங் கைந்நிறுக் கல்லாது." (அகம் - 198.)

என ஐயக்கிளவி தலைவற்குரியவாய் வந்தன.

இனி, ஐயப்பாடு தலைவிக்குமுரித்தென்றாற் 'சிறந்துழி யையம்' (94) என்பதற்கு மாறும்.

"அவன்மறை தேஎ நோக்கி மற்றிவன்
மகனே தோழி யென்றனள்." (அகம் - 48.)

என்பதனை ஐயத்துக்கண் தெய்வமென்று துணிந்தா ளெனின் அதனைப் பேராசிரியர் தாமே மறுத்தவாறு காண்க.[1] **239.** உறுகண் ணோம்பல் றன்னியல் பாகலி

னுரிய தாகுந் தோழிகண் ணுரனே.

இது, தோழி அறிவுடையளாகக் கூறலும் அமைகவென் கின்றது.

இதன்பொருள் :—உறுகண் ஓம்பல் தன் இயல்பு ஆக லின் - தலைவிக்கு வந்த வருத்தத்தைப் பரிகரித்தல் தனக்குக் கடனாதலின், தோழிகண் உரன் உரியதாகும் - தோழி மாட்டு அறிவுளதாகக் கூறல் உரித்தாகும் என்றவாறு. (உ - ம்)

“பான்மருண் மருப்பின்.” என்னும் பாலைக்கலி(21)யுள்,

[1]சூ - 94. உரையை நோக்குக.

“பொருடான்
பழவினை மருங்கிற் பெயர்புபெயர் புறையு
மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய்.”

எனத் தோழி அறிவுடையாளாகக் கூறியவாறு காண்க.

“பிண்ட நெல்லி னள்ளூ ரன்னவென்
ஞெண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ.”
(அகம்-46.)

என்பது உறுகண் காத்தற் பொருட்டாகத் தலைவி வருந்தினும் நீ செல்லென்றாள் தலைவன் செல்லாமை அறிதலின்.

ஒன்றேன முடித்தலான் தலைவி
கூறலுங் கொள்க.

உரனுடைய ளெனக்
(சரு)

240. உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே.

இதுவுந் தோழிக்குரியதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—அவட்கு - தோழிக்கு, உயர்மொழிக் கிளவியும் உரிய-தலைவியையுந் தலைவனையும் உயர்த்துக் கூறுங் கூற்று முரியவாம் ஒரோவோரிடத்து, என்றவாறு.

" மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள் கொல்லோ
யாண ரூரநின் மாணிழை யரிவை
காவிரி மலிர்நிறை யன்னநின்
மார்புநனி விலக்க லொடுங்கி யோளே."

(ஐங்குறு - 42.)

இதனுட் காவிரிப் பெருக்குப் போலத் தலைவியை நோக்கி வருகின்ற மார்பினைத் தான் விலக்குமா றென்னை யெனத் தலைவியை உயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க.

' காலை யெழுந்து ' (குறுந்-45) என்பதும் அது.

"உலகம், புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்."

(கலி - 47.)

" தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்

மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறூஉ
மணங்கெழ வஞ்சுவர் சிறுகுடி யோரே." (கலி - 52.) எனத் தலைவனை உயர்த்துக் கூறியவாறு காண்க. (சசு)

241. வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்த
ருவின் றுரிய தத்தங் கூற்றே.

இது, தலைவியுந் தோழியும் வாயிலாகச் சென்றாருடன் கூறுவனவற்றுட் படுவதோர் வழுவமைக்கின்றது.

இதன் பொருள்:—தத்தங் கூற்றே - தோழிக்குந் தலைவிக்கு முரிய கூற்றின் கண், வாயிற் கிளவி - வாயிலாய் வந்தார்க்கு மறுத்துத் தலைவனது பழிகளைக் கூறுங் கிளவிகளை, வெளிப்படக் கிளத்தல் - மறையாது வெளியாம்படி கூறுதல், தாவின்று உரிய - இங்ஙனங் கூறுகின்றேமே என்னும் வருத்தம் மனத்து நிகழ்தலின்றியே உரியவாம், என்றவாறு.

அவை தலைவிக்குந் தோழிக்குமுரியனவும் தோழிக்கே யுரியனவுந் தலைவிக்கே யுரியனவுமாம். வாயில்களாவார் ஆற்றாமையுந் தோழிமுதலியோருமாம்.

"நெஞ்சத்த பிறவாக நிறையில ளிவளென
வஞ்சத்தான் வந்தீங்கு வலியலைத் தீவாயோ."

(கலி - 69.)

இஃது, ஆற்றுமைவாயிலாகத் தலைவன்வந்துழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறியது, இது தோழிக்கும் உரித்து.

"எரியகைந் தன்ன தாமரை யிடையிடை
. . . யார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம் - 116.)

இதனுள் 'நாணிலைமன்ற' எனத் தோழிகூறி அலரா கின்றுலென வெளிப்படக்கிளத்தலின் வழுவாயமைந்தது.

"அகலநீ துறத்தலி னழுதோவா வுண்கணெம்
புதல்வனை மெய்தீண்டப் பொருந்துத லியைபவா
னினக்கொத்த நல்லாரை நெடுநகர்த் தந்துநின்
றமர்பாடுந் துணங்கையு ளரவம்வந் தெடுப்புமே."(கலி-70.)

இது, தலைவிகூற்று.

'உரிய' என்றதனுல் தோழிவாயிலாகச் சென்றுழித் தலைவி வெளிப்படக் கூறுதலுங் கொள்க. அஃது 'இம்மை யுலகு' என்னும் (66) அகப்பாட்டினுட் காண்க.

இவை இங்ஙனம் வெளிப்படக்கிளத்தலின் அமைந்தன.

வழுவாய்
(சஎ)

242. உடனுறை யுவமஞ் சுட்டுநகை
சிறப்பெனக் கெடலரு மரபி னுள்ளுறை
யைந்தே.

இது, மேல் வெளிப்படக் கிளப்பனகூறிப் பின் வெளிப் படாமற் கிளக்கும் உள்ளுறை இனைத்தென்கின்றது.

இதன்பொருள்:—உடனுறை - நான்கு நிலத்தும் உள வாய் அந்நிலத்துடனுறையுங் கருப்பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்ப மறைத்துக்கூறும் இறைச்சியும், உவமம் - அக்கரு வாற் கொள்ளும் உள்ளுறையுவமமும் ஏனையுவமமும், சுட்டு - உடனுறையுவமமும் அன்றி நகையுஞ்சிறப்பும் பற்றுது வாளாது ஒன்று நினைந்து ஒன்று சொல்வனவும் அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டிவருவனவும், நகை - நகையாடி ஒன்று நினைத்து ஒன்றுகூறுதலும், சிறப்பென - ஏனையுவமம் நின்று உள்ளுறையுவமத்தைத் தத்தங் கருப்பொருட்குச் (50) சிறப்புக் கொடுத்து நிற்றலும் என்று, கெடலரும் மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே - கெடுதலரிதாகிய முறைமையினையுடைய உள்ளுறை ஐந்துவகைப்படும், என்றவாறு.

ஒன்றனை உள்ளுறுத்து அதனை வெளிப்படாமற் கூற லின் அவற்றை உள்ளுறையாமென்றார்.

'இறைச்சிதானே' (229) 'இறைச்சியிற் பிறக்கும்' (230) என்பனவற்றுள் இறைச்சிக்குக் காரணங் காட்டினும். உவமம் உவமவியலுட் காட்டுதும்.

"பெருங்கடன் முகந்த பல்கிளைக் கொண்மூ
விருண்டுயர் விசும்பின் வலனேர்பு வளைஇப்
போர்ப்புறு முரசி னிரங்கி முறைபுரிந்
தறநெறி பிழையாத் திறனறி மன்ன
ருஞ்சமத் தெதிர்ந்த பெருஞ்சே யாடவர்
கழித்தெறி வாளி னழிப்பன விளங்கு

மின்னுடைக் கருவியை யாகி நாளுங்
கொன்னே செய்தியோ வரவம் பொன்னென
மலர்ந்த வேங்கை மலிதொட ரடைச்சிப்
பொலிந்த வாயமொடு கண்டக வியலித்
தழலை வாங்கியுந் தட்டை யோப்பியு
மழலேர் செயலை யந்தளிர் ததையுங்
குறமகள் காக்கு மேனற்
புறமுந் தருதியோ வாழிய மழையே." (அகம் - 188.)

இதனுட் கொன்னே செய்தியோ அரவ மென்பதனாற் பயனின்றி அலர்விளைத்தியோ வெனவுங் கூறி ஏனற்புறமுந் தருதியோ என்பதனால் வரைந்து கொள்வையோ வெனவுங் கூறித் தலைவனை மழைமேல் வைத்துக் கூறலிற் சுட்டாயிற்று. கொன்னே செய்தியோ என்றதனால் வழுவாயினும் வரைதல் வேட்கையாற் கூறினமையின் அமைந்தது.

‘ அன்புறுதகுந ’ (231) என்பதனுள் ஏனையதற்குக் கார ணங் காட்டினும்.

“ விளையா டாயமொடு . . பிறவுமா ருளவே.”

(நற் - 172.)

இதனுட் புன்னையை அன்னை நுவ்வையாகு மென்றத னுன் இவளெதிர் நும்மை நகைபாடுத லஞ்சுதுமென நகை யாடிப் பகற்குறி யெதிரே கொள்ளாமைக் குறிப்பினுன் மறைத்துக்கூறி மறுத்தவாறு காண்க. இதனைச் செவ்வனங் கூறுமையின் அமைத்தார்.

‘ உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமம் ’ (46) என்னுஞ் சூத் திரத்து ‘விரிகதிர் மண்டிலம்’ என்னும் மருதக் கலி(71)யுட் சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது காட்டினும்.

அறத்தொடு நிலையும் பொழுதும் ஆறும் முதலியன வுஞ் செவ்வனங் கூறப்படுதலின் இவை கரந்தே கூறப்படுத லிற் ‘கெடலரு மரபின்’ என்றார். இவை தோழிக்குந் தலை விக்கும் உரியவாறு செய்யுட்களை நோக்கி யுணர்க. (சஅ)

243. அந்தமில் சிறப்பி ஞக்கிய வின்பந்

தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே.

இது, முற்கூறிய உள்ளுறை பற்றித் தோர் வழுவமைக்கின்றது.

தலைவற்கு வருவ

இதன்பொருள்:—ஆக்கிய அந்தமில் சிறப்பின் இன்பமும் - முற்கூறிய உள்ளுறை ஐந்தானும் அவர்களுண்டாக்கிய முடிவிலாத சிறப்பினையுடைய இன்பம், தன்வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பு - தலைவன் கண்ணும் நிகழ்ந்து இன்பஞ் செய்தலுங் காமத்துக்கு முதலாசிரியன் வகுத்த இலக்கணம், என்றவாறு.

தலைவன் தன்மை என்ப தொன்றின்றி

நந்தன்மை

யெனக் கருதுதலின் யாம் ஒன்றை நினைந்து ஒன்று கூறினும் அவன் முனியாது இன்பமெனக் கொள்வனெனக் கூறியவற்றை அவன் இவை இன்பந் தருமென்றே கோடலின்-வழுவமையப்பட்டன. உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க.

244. மங்கல மொழியும் வைஇய மொழியு
மாறி லாண்மையிற் சொல்லிய மொழியுங்
கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளு மென்ப.

இது, மேன் மூன்றுபொருளும்

லின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

வழுவாயமைக என்ற

இதன்பொருள் :—மங்கலமொழியும்-தலைவற்குத் தீங்கு வருமென் றுட்கொண்டு தோழியுந் தலைவியும் அதற்கஞ்சி அவனை வழுத்துதலும், வைஇயமொழியும்-தலைவன் தம்மை வஞ்சித்தானாகத் தலைவியுந் தோழியுங் கூறலும், வைஇய மொழி, தீங்கைவைத்த மொழியுமாம் : மாறில் ஆண்மையிற் சொல்லிய மொழியும் - மாறுபாடில்லாத ஆளுந் தன்மை யிடத்தே பழிபடக்கூறிய மொழியும், கூறியன் மருங்கிற் கொள்ளும் என்ப - வழுவமைதியாகக் கூறிய இலக்கணத் திடத்தே கொள்ளுமொழியென்று கூறுவர் ஆசிரியர், என்ற வாறு.

'நோயில ராகநங் காதலர்' (அகம் - 115, 227)

எனவும்,

'காந்தளுஞ் செய்வினை முடிக்கத் தோழி'

எனவுங் கூறுவன நம்மை அறனன்றித் துறத்தலின் தீங்கு வருமென்றஞ்சி வாழ்த்தியது. நம்பொருட்டுத் தீங்கு வருமென நினைத்தலின் வழுவா யமைந்தது.

"வையினர் நலனுண்டார் வாராமை நினைத்தலின்."
(கலி - 134.)

என்பது வஞ்சித்தமை கூறிற்று.

"இதுவமோ,ரூராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து."
(கலி - 89.)

என்பது ஆண்மையிலே பழியுண்டு என்றது.
வழீஇ அமைந்தன.
இதுவும்
(ரு0)

245. சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர

வனைநால் வகையுஞ் சிறப்போடு வருமே.

இது, மெய்ப்பாட்டியலுள் ஆகாதென்பவற்றுட் சில அமைகவென வழுவமைக்கின்றது. இது பொதுவாகக் கூற லின் தலைவிக்குந் தோழிக்குங்கொள்க.

இதன் பொருள் :—சினனே - கோபம் நீடித்தலும், பேதைமை - ஏழைமையும், [1]நிம்பிரி - பொறாமைதோன்றுங் குறிப்பும், நல்குரவு - செல்வமின்மையும், அனைநால்வகையும் - என்ற அத்தன்மையனவாகிய நாற்கூறும், சிறப்பொடு வருமே - ஒருபொருளைச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் காரணத் தான் வரும், என்றவாறு.

சினத்தை ஆண்டுக் கொடுமையினடக்கினர்.
"நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி." (கலி - 60.)
"தொடிய வெமக்குநீ யாரை." (கலி - 88.)
என சினம்பற்றிவரினும் அவை தன்காதலைச்

சிறப்பித் தலின் அமைந்தன.

"செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு
பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய
வகனகர் கொள்ளா வலர்தலைத் தந்து

பகன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்
மகனல்லை மன்ற வினி." (கலி - 19.)

---

[1]நிம்பிரி - வெறுப்பு என்பர் இளம் பூரணர்.

எனக் கழிபெருங் காதலான் நின்னை உள்ளவாறறிந்திலே னெனத் தன் பேதைமையைக் காதலாற் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

"உறலியா மொளிவாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள்
விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்னோ
பெறலரும் பொழுதொடு பிறங்கிணர்த் துருத்திசூழ்ந்
தறல்வாரும் வையையென் றறையுநருளராயின்; (கலி-30.)

இது, நிம்பிரி, அவரோடும் விளையாடுவானெனப் பொருமை கூறியும் அவன் ஈண்டையானாக வேண்டுமெனக் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

“பிரசங் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத தொருகை யேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோ
லுண்ணென் றோக்குபு புடைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற்
றரிநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந் தொழியப் பந்த ரோடி
யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவிளை யாட்டி
யறிவு மொழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனள்கொல்
கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தாதை கொழுஞ்சோ றுள்ளா
ளொழுகுநீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுதுமறுத் துண்ணுஞ் சிறுமது கையளே.”

(நற்றிணை - 110.)

இது, குடிவறனுற்றென நல்குரவு கூறியுங் காதலைச்சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

இது, மெய்ப்பாட்டியலுள் விலக்காமையின் சார ஈற்றிலே வைத்தார்.

அதனைச்
(௫க)

246. [1]அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே

தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு

மெழுத்தினுந்

தோன்ற மரபின வென்மனார் புலவர்.

இது, முறைப்பெயர் பற்றி வருவதோர் இன்றது.

வழுவமைக்

[1] அன்னை என்னை யென்பன முறைப்பெயரல்ல-சிந்தா-345. நச்.

இதன்பொருள்:—சொல்லினுங் எழுத்தினுந் தோன்றா மரபின - சொல்லோத்தினும் எழுத்தோத்தினுஞ் சொல்லப் படாத இலக்கணத்தனவாய, தொல் நெறி முறைமை - புல னெறி வழக்கிற்குப் பொருந்திய பழைய நெறி முறைமை யானே, அன்னை என்னை என்றலும் உள என்மனார் புலவர் - தோழி தலைவியை அன்னை யென்றலும் தலைவி தோழியை அன்னை யென்றலும் இருவருந் தலைவனை என்னை யென்றலும் உளவென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

"அன்னா யிவனோ ரிளமா ணக்கன்." (குறுந் - 33.)

"புல்லின் மாய்வ தெவன்கொ லன்னாய்." (குறுந் - 150.)

இவை, தோழியைத் தலைவி அன்னாயென்றன.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமுங்
குடுமித் தலைய மன்ற
நெடுமலை நாட னூர்ந்த மாவே.” (ஐங்குறு - 202.)

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யுவக்காண்
மாரிக் குன்றத்துக் காப்பா ளன்னன்
றூவலி னனைந்த தொடலை யொள்வாட்
பாசி சூழ்ந்த பெருங்கழற்
றண்பனி வைகிய வரிக்கச் சினனே.” (ஐங்குறு - 206.)

இவை, தோழி தலைவியை அன்னை யென்றன.

“எனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது.” (குறுந் - 27.)

“ஒரீஇயின னொழுகு மென்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான் பண்டொரு காலே.” (குறுந் - 203.)

இவை, தலைவி தலைவனை என்னை யென்றன.

தோழி கூறியது வந்துழிக் காண்க. தலைவன் தலைவியை அன்னையெனக் கூறலும் உளதென்பாரு முளர். எழுத்தினுஞ் சொல்லினு மென்னாத முறையன்றிக் கூற்றானே புறத்திற்கும் இவை கொள்க:

“என்னை மார்பிற் புண்ணுக்கு.”

"என்னைக் கூரிஃ தன்மை யானு
மென்னைக்கு நாடிஃ தன்மை யானும்." (புறம் - 85.)
"என்னைமுன் னில்லன்மின் றெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்." (குறள் - 771.)
"என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய." (புறம் - 280.)

என்பன கொள்க. ஏனைய வந்துழிக் காண்க. இனி, உம்மையாற் பிறவுமுள வென்பது பெறுதலின்,

"எந்தைதன், னுள்ளங் குறைபடா வாறு." (கலி - 61.)

என்றாற்போல் வருவன பிறவுங் கொள்க. (ருஉ)

247. ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்று
கற்பு மேரு மெழிலு மென்று
சாயலு நாணு மடனு மென்று
நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றுங்
காவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகோளி னல்லது

காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப.

இது, கட்புலனுகக் காணப்படாத பொருண் மேலும் கட்புலனுகக் காணப்பட்டாற் போலப் பொருள் கோடல் வழு

வமைக்கின்றது.

இதன்பொருள் :-ஒப்பாவது :-ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியு மென்றவழி அவரொப்புமை மனனுணர்வா னுணர்வதன்றி மெய் வேறுபாடு பற்றிப் பொறியானுணரலாகா தென்றது,

தந்தைய ரொப்பர் மக்களென்பதும் அது.

உருவாவது : உட்கு, அதுவும் பொறிநுதல் வியர்த்தல் போல்வனவற்று னன்றிப் பிழம்பு பற்றி உணரலாகாது.

வெறுப்பாவது : செறிவு, அதுவும் மக்கட் குணமாய் இசையாததோர் மன நிகழ்ச்சியாதலிற் பொறியான் உணர்

லாகாது.

கற்பாவது : தன் கணவனைத் தெய்வமென்று

உணர்வ தொரு மேற்கோள்.

ஏராவது : எழுச்சி ; அஃது எழுகின்ற நிகழ்காலமே குறித்து நிற்கும்.

நிலைமையென

எழிலாவது : அங்ஙனம் இது வளர்ந்துயாறியதன்றி போன்று காட்டுதல்.

வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இன்னும் வளருமென்பது

சாயலாவது : ஐம்பொறியால் நுகரும் மென்மை.

நாணுவது : செயத்தகாதனவற்றின்கண் உள்ள மொடுங் குதல்.

மடனுவது: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை.

நோயாவது : நோதல்.

வேட்கையாவது : பொருள்கண்மேல் தோன்றும் பற் றுள்ளம் ; 'செய்யுண்மருங்கின் வேட்கை' (86) என்புழி அவாவிற்கு வேறுபாடு கூறினும்.

நுகர்வாவது : இன்பத்துன்பங்களை நுகரும் நுகர்ச்சி.

'என்று' என்பன எண்ணிடைச்சொல்.

என்று வருங் கிளவி - ஒப்பு முதல் நுகர்வு ஈறுகப் பன்னிரண்டென்று அகப்பொருட்கண் வருங் கிளவிகளும்.

ஆவயின் வருங் கிளவி - அப்பன்னிரண்டின்கண்ணே புறப்பொருட்குரியவாய் அவ்வாசகத்தான் வருங்கிளவிகளும்.

ஆங்கு : ஈண்டு, உவமவுருபு ;

அவைபோல்வன கிளவி என்பதாம்.

எல்லாம் நாட்டிய மரபின் நெஞ்சு கொளின் அல்லது - ஏனையவும் நாடக வழக்கத்தாற் புலனெறி வழக்கஞ்செய்த முறைமையானே நெஞ்சு உணர்ந்து கொள்ளினன்றி,

காட்டலாகாப் பொருள என்ப - உலகியல் வழக்கான் ஒருவர்க் கொருவர் கட்புலனாகக் காட்டப்படாத பொருளைப் பொருளாகவுடைய என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

இவை மேல்வரும் மெய்ப்பாடு பற்றி

உணர்தலிற் கட்

புலனாகாவோ வெனின், மெய்ப்பாடாவது :

49

மனக் குறிப்பா 770

தலின் அதன் குறிப்பிற்குப் பற்றுக்

ளினவை யென்றுணர்க.

கோடாகிய பொரு

இனி, இவை புறப்பொருட்கண் வருமாறு :

"வரைபுரையு மழகளிற் றின்மிசை." (புறம் - 38.) எ-ம்,

"உருகெழு முரசம்." (புறம் - 50.) எனவும்,

"வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்." (புறம் - 53.)

எனவும,

"நிலகிளர் கூட னீளெரி யூட்டிய
பலர்புகழ் பத்தினி." (சிலப் - பதி - 35 - 36.)

எனவும் வரும்.

இவ்வாறே ஏனையவற்றிற்கும் ஒட்டிக் கொள்க.

இனி, எல்லாமாவன: ஒளியும் அளியுங் காய்தலும் அன்பும் அழுக்காறும் பொறையும் நிறையும் அறிவும் முதலியனவும் பிறவுமாம்.

ஒளியாவது வெள்ளைமையின்மை.

அளியாவது அன்பு காரணத்தால் தோன்றும் அருள்.

காய்தலாவது வெகுளி.

அன்பாவது மனைவியர் கண்ணுந் தாய்தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தின் கண்ணும் மனமகிழ்ச்சி நிகழ்த்திப் பிணிப்பித்து நிற்கும் நேயம்.

அழுக்காறாவது பிறர் செல்வ முதலியவற்றைப் பொறாமை.

பொறையாவது பிறர் செய்த தீங்கைப் பொறுத்தல்.

நிறையாவது மறை பிறரறியாமல் ஒழுகுதல்.

அறிவாவது நல்லதனலனுந் தீயதன்றீமையும் உள்ளவாறுணர்தல். இவை கண்டிலமென்று கடியப்படா கொள்ளும் பொருளென்றார். இவை ஆசிரியனாணையன்றென்பது மேற்சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றான். (ருந)

பொரு. ருச] பொருளியல்

771 **248.** இமையோர் தேஎத்து மெறிகடல்

வரைப்பினு

மவையில் கால மின்மை யான.

இஃது, இவையுங் காட்டலாகாப் பொருள்கள் ஆசிரியனாணையாற் கொண்டன வல்லவற்றைப் பொருளெனக்கொள்க என்கின்றது.

இதன்பொருள்:—இமையோர் தேஎத்தும் எறி கடல் வரைப்பினும் - தேவருலகத்தின் கண்ணுந் திரையெறியுங் கடல் சூழ்ந்த நிலத்தின் கண்ணும், அவை இல்காலம் இன்மை யான - அறம்பொருளின்பங்களின் நுகர்வு இல்லாததோர் காலம் இன்றாகையால் அவற்றைப் பொருளென்றே கொள்க என்றவாறு.

தமிழ் நடக்கும் எல்லைகூறாது தேவருலகையும் மண்ணுலகையுங் கூறினமையின் இவை யாண்டும் ஒப்ப முடிந்தன வெனவும் அவை உள்ள அளவும் இவை நிகழ்வனவெனவுங் கூறலின் வழுவமைதியாயிற்று. இமையாக் கண்ணராகலின் இமையோர் என்றார். இடையூறில்லா இன்பச் சிறப்பான் இமையோரை முற்கூறினார். (௫௪)

ஐந்தாவது பொருளியற்கு

ஆசிரியர் - பாரத்துவாசி - நச்சினார்க்கினியர் செய்த காண்டிகையுரை

முற்றிற்று.

"பருவ ராலுகள் வாவிசூழ் மதுரையம் பதிவாழ்
பொருவ ராநச்சி னார்க்கினி யானுரை புணையாங்
கருவ ராநெறி யுதவுதொல் காப்பியக் கடற்கே
வெருவ ராதுநின் றனமகிழ்ந் தேதுவன் விரைந்தே."

தொல்காப்பியனார் திருவடி வாழ்க !

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை
11	25	தேரி
25	26	கடவிக்
26	6	புன்காலெனல்லி
,,	9	னெற்றி
35	6	சேர்ந்தனே
,,	19	என்றற்குப்பொருள்
47	25	தலைவிகூறித்
61	27	விளக்கும்
,,	29	நெடுங்கான்
63	3	ரூழ்த்த
,,	30	டவையும்விரை
78	10	மானேர்

,,	22	என்னிணை
84	12	செவிப்பேதை
85	28	கிளர்வீ
95	6	வேண்டுத
107	12	கருங்கோ
111	8	அயலில்லாட்டி
,,	17	மீன்றோட்டாரா
116	2[illegible]	வினைஞரு
118	20	பால்பாற்
120	28	நும்பதி
121	14	பெருங்கலாறே
124	14	மேலவுஞ்
133	23	யணங்குடை
,,	25	வாழியர்
150	6	பறையுடன்
,,	14	கடுக்கு
,,	15	மள்ளர்
152	3	வௌவி

153 21 வன்பான்
,, 25 நறுங்கண்
158 8 கவிஞெடு

திருத்தம்

தோ
கடவுக
புன்காழ்நெல்லி
ஞெற்றி
சேர்தலை
என்றற்குமெய்
தோழிகூறித்
விளங்கும்
நெடுங்காய்
ர்பூழ்த்த
டமையின்விரை
மானமர்
என்னெனநினை
செய்பேதை
நறுவீ
வேண்டுதலா
கொடுங்கோ
அயலிலாட்டி

மின்ளுடாரா
விளையரு
பால்பாழ்
எம்பதி
பெருங்கான்யாறே
மேலன
மணங்குடை
வாழியோ
பறைபுடன
கடந்து
மன்னர்
வறுவி
வன்பரன்
நறுந்தண்
கவணெலி

பிழை திருத்தம்

773

பக்கம்	வரி	பிழை
175	16	தீங்கட்டார
,,	17	செலவுண்டு

179	26	வறுமையர்பாணர்
186	29	துளைக்குரற்
201	10	போரிற்
202	12	னதரு
,,	14	பலவாகியநிலநீபெறு
203	15	செறுகவாய்
205	6	ரெடுவெறி
,,	13	யாவின்
225	2	செறுவினை
233	10	வொளி
237	20	பசும்புண்
238	23	வெந்துறை
239	16	ஞென்வினை
,,	18	கண்வேட்டனவே
,,	19	கதத்தெழு
242	31	புலிபோ

244	21	ரொதுங்கி
246	25	சாந்தும்
247	12	யாழெடுத்தியம்பத்
251	26-27	அலீகனிறஅற்றுழியும்
257	7	டிறுத்த
,,	32	கூழை
260	30	ருடங்கு
261	25	தாங்கரசர்
262	6	கடுக்கொண்
264	3	பாகடகு
271	29	பலகூந்தனி
,,	30	னிலைக்கொத்த
272	4	கதில்லம்மயாமே
274	34	நோற்றோர்

275	4	சார்புஞ்
279	10	மாபினு
,,	15	ணிறைந்து
281	16	மள்ளர்க்கண்டிடுங்
282	26	மள்ளர்க்

திருத்தம்

தீங்கந்தார

சென்றுண்டு

வறுமையாழ்ப்பாணர்

துழைக்குரற்

போர்பிற்

ன தரு

பலவாகுகநீவிலெபறு

சென்றுவாய்

நெடுநிரை

யரவ

செறிவளை

யொலி

• •

பசுமபூண
வேந்துறை
டீன்விளை
கண்விட்டனவே
கதித்தெழு
புலிபோ
ரொடுங்கி
சாந்தம்
யாழொடு தரும்பத்

அற்றுழியும்

டியாத்த

கூவை

ருட்கு

தாஞங்கரசர்

கழுக்கொண்

பாசடகு

பல்கூநத

ளினக்கொத்த
கதில்யாமே
நற்ரே
சால்புஞ்
மாபின
ஹைத்து
மள்ளற்கண்டிடுங்
மல்லர்க்

பக்கம்	வரி	பிழை
286	5	வழிவு
,,	32	பல்லிய
287	4	கஊன
,,	11	கழூதுகளம்
288	24	சூடியுணத்தின
289	26	சில்விஊன
291	30	தேயாவாழியிற்
292	3	சேண்பான்
294	27	தெரியுங்
296	30	வேரிளங்...காணக

299	34	வுளனேவாழியர்
304	30	ழன்னே
306	3	இய' என் னும்
312	28	மலேவி
315	33	முனம்
321	8	யம்பைந்தார்
371	21	அடுமராந்
383	9	பாலனை ந
388	5	துலங்குமாப்
400	33	பதுக்கோள்
404	27	டேம்பொழி
414	36	களவினங்
466	15	ரெகிழ்ச்
469	33	வெவ

478	2	பபிறரும்
487	6	- றிண்டிக்
492	28	காத்தலானே
500	18	வாழியறைய
506	26	உணராதவனை
508	29	நம்மிகற்
539	21	கானலங்
556	14	மன்னை

திருத்தம்

திருத்தம்

வளவு
பலிய

கணை

கழுதுகண்

சூடிப்புணர்த்தின

சில்விளை

தேய்வாயாழிப்

செம்பரன்

தேருங் ...

வளரிளங்...தானக்

வள்ளேன்வாழிய

ழினே
இ'என் னும்
மனைவி
முறை
யந்தார்
அடுமறந்
பானலந்
துலங்குமரப்

புதுக்கோள்
டேம்வொதி
கள்விநங்
கெகிழச்
வெண
பயிரும்
ஒருண்டிக்

காத்தலானே

வாழியரைய

உணராதுஅவனே

நம்பிதற்

காணங்

மன்ன

621	34	பொழுதொடு	பொழுதோ
626	4	பொல்லா	ஒல்லா
677	25	செல்வாள்போல	செல்வான்போல
744	5	செல்வன்	…செல்வன்

